

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

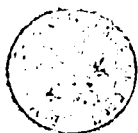
EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS PRIMUS.

L I P S I A E
I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A
M D C C C X X I I .

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUGNER.

LUCIANI SAMŌSATENSIS

O P E R A.

P R A E F A T I O.

Quam, in tanta exemplarium et Batavae et Bipontinae *Lucianeorum* operum editionis penuria, *Hahnii*, Weidmanniae librariae meritissimus rector, novam redemit parandam, eam ego, auctore J. G. SCHAEFFERO, fautore meo et amico vere paterno, tanto lubentius curandam suscepi, quum dudum mihi cum *Luciano* singularis quaedam familiaritas intercesserit, ex qua etiam in alios *Luciani* et omnino Graecarum literarum cultores aliquid utilitatis redundaturum esse sperare possem. Quod quantum sit, ex iis quodammodo aestimabunt aequi et periti censores, quae jam de indole et forma hujusce operis et de adminiculis, quibus in eo instruendo usus sum, prolixius paullo exponere constitui.

Omnino quidem lex erat haec praestituta, ut repeteretur, quantum id fieri posset ac liceret, inclyta editio *Hemsterhusio* -- *Reitziana*; ita scilicet, ut ei, quam nos curaremus, tum fundamento, tum exemplo, esset. Unde non solum necesse erat, ut universus apparatus vel criticus vel hermeneuticus simul cum iis, quae ad vitam auctoris cognoscendam facientia a *Reitzio* collecta sunt, recuderetur, uno Indice excepto, quem magna cum imperitiis et levitate confectum no-

runt, qui accurate illum norunt; sed debebant etiam nova accedere ea, quae per proximos octoginta annos, ex quo Batava illa prodiit, tum ad refingendum, tum ad explicandum, textum ab eruditis viris varia ratione et via collata sunt. Sic igitur hoc prae ceteris agendum erat, ut textum daremus quam castigatissimum. Quam curam praeiit quidem nobis aliqua ex parte *Frider. SCHMIEDERUS*; ita tamen, ut, si acquiescere in ejus recensione voluissemus, in multiplicem, nec, credo, injustam reprehensionem incurreremus. Pendebat enim ille fere nimium a *BELINI de Ballu*, viri haud quidem ineruditi et inelegantis, sed minime tamen in omnibus satis fidi enarratoris^{*)} ac periti Grammatici, relatione ac judicio; atque hinc non raro accidit, ut, quas lectiones a *BELINO* laudatas et commendatas *SCHMIEDERUS* recepit, nunc eae ob graves causas rejiciendae, earumque loco veteres restituendae viderentur. Nihilominus magno usui nobis erat tum ad confirmandas bonas VV. DD. conjecturas, tum ad nova textus vitia detegenda ac remedia invenienda, *Beliniana* illa sex Manuscriptorum Pariss. collatio, quae reperitur in versionis Francogallicae Tomo VI. et recusa in edit. Bipont.

*) Dudum de fide *Belino* habenda dubitatum est ab iis, quos innu-mera vitia vel a scribentis ipsius, vel ab operarum manu commissa offenderunt. Sed clarissime hoc demonstravit *Gust. Fer. Lossius*, Seminarii Philologici Lipsiensis quondam sodalis, qui quum anno MDCCCXII. Lutetiam Parisiorum se contulisset, inspectis ipsis Codd. Pariss. Dialogorum Mortuorum editione novam pararet, in haud paucis locis *Belinum* deprehendit v. omisisse aliquot lectionis varietates, vel falso notas. Cujus quidem rei specimen reperitur in Actis Seminarii regii et Societatis philologicae Lips. Vol. II. p. 245. sq. Plura etiam inveni in J. venis praematura morte literis erepti schedulis relictis, quarum usum affinis ejus *Roemischius*, Jurisconsultus Lipsiensis, cum genua liberalitate concessit, quae tamen ad hos tantum quatuor Dialogos Mortuorum: II. IX. X. et XXII. pertinent.

Vol. X. *) Libros collatos ipse **BELINUS** describit in Praefat. ad hanc Versionem p. XXVII. sq., cum quibus conferenda ea, quae **FABRICIUS** tradit in Bibl. Gr. T. V. p. 347. ed. *Harl.* Quinque Codicum, qui Dialogos Mortuorum continent, descriptionem et historiam utilem edidit b. **Lossius** in modo dictis Actt. Sem. Lips. l. c., quam non abs re fuerit ipsius verbis apponere.

„**I.** Codex Membranaceus, nunc inter Mss. graec. CCV., olim Vaticanae XC., forma non magna, in foliis CCCLIII octoginta *Luciani* opera complectitur, sine mutilus. Cf. **FABRIC.** Bibl. Gr. T. V. p. 346. et **BASTIUS** in: *Magasin encyclopédique*, ai. VI. p. 205. not. 21. Literae, quibus hocce volumen scriptum est, rudes et paullulum majores sunt, in nonnullis characteribus, e. g. β et μ ad Hebraicarum literarum formam appropinquantes. Membranae optime conservatae, duriores quippe et rudiores, tantam vetustatis produnt speciem, ut codex ad saeculi XI^{mi} tempora sine dubio possit referri. Leguntur passim in margine foliorum inferiori **Alexandri**, **Nicaeae** episcopi, fratrisque **Jacobi**, episcopi **Larissae**, nomina, caractere antiquo picta, quae hunc librum olim ad istorum virorum bibliothecam pertinuisse, docere videntur. In foliorum margine praeterea non rara inveniuntur scholia, quae tribus diversis temporibus exarata videntur. Alia eodem, ut videtur, colore scripta, quo signa quaedam margini apposita, ut textus ipse, antiquissima putantur, et plurimis in locis eadem sunt, quae editio *Hemsterhusiana* e Codice **Vossiano** sub lit. V. exhibet: alia ex eadem manu flu-

*) Multas hinc varias lectiones etiam *Schmiederus* textui suo subiecit; haud paucas vero, easque non raro alicujus momenti, consilium secutus haud sane probandum, silentio praetermisit.

xisse videntur, quae nomina scriptt. laudd. scripsit: alia nitidissima et forma recentiore picta, docto viro XIVti aut XVti saeculi demum deberi videntur. At in his, quum certa argumenta desint, perfecta ratio esse nequit.

II. Codex Bombycinus MMDCCCCLIV. Fuit jam in pristinae Bibliothecae Regiae Codicibus: nam in catalogo Manuscriptorum Graecorum, in Bibliotheca ista olim expositorum, qui ineunte saeculo superiori Parisiis duobus tomis in forma maxima prodiit, ad saeculum XIIItum refertur, ad quod eum vere pertinere nihil est, quod dubitemus. Certe cum aliis voluminibus, eodem saeculo scriptis, comparatus, tantae antiquitatis signa cum materia ipsa, tum literarum forma prodere videtur. Inscriptiones, parvaeque, quae in margine fert, signa rubro colore scripta fuerunt, temporum serie vero fusca facta sunt. Integer codex est, optimae conditionis; forma paullulum minore, quam Codex CCV. FABRIC. Bibl. Gr. T. V. p. 347.

III. Codex MMMXI, qui Boistallerianis libris olim adnumeratus fuit, triplici aetate atque pretio habendus est, quippe partim bombycinus, partim membranaceus, partim chartaceus; quaeque pars aliis literis scripta est. Maxima pars, bombycina, cujus materia et literarum genus non multum a codice 2954 modo laudato discrepant, etsi 3011. minus nitidus est et paullulum festinantiore manu videtur scriptus, ad saeculi decimi tertii aut quarti tempora referendus est. Recentior videtur membranacea codicis particula, quae paucorum foliorum numerum non excedit: in chartaceo denique duo literarum genera inveniuntur, partim simpliciora, partim artificiosa, utraque tamen, ut videtur, e saeculo decimo quinto. Dialogi mortuorum in diversas hujus codicis partes distributi sunt.

Am in antiquissima, bombycina scilicet, quinque tantum occurrunt; reliquos in antiquo codice lectos fuisse, voluminis mutilatione periisse, parvae quaedam fororum decisorum fimbriae superstites docent. Annexa est membranacea manuscripti pars, aliis *Luciani* scripta plena: hanc demum chartacea sequitur, quae multo inferius ceteros mortuorum dialogos, et in his illuminationem, qui in editione *Hemsterhusiana* numero x. legitur, exhibet, innumeris scribendi compendiis exaratos, colore rubro insignitos.

IV. Codex chartaceus, MMDCCCCLVI. elegantissimus, nitidissimusque, maxima arte et studio in charta candida pictus potius quam scriptus. Quem, quum olim ad Bibliothecam Colbertinam pertinuerit, saeculi decimi quinti temporibus exaratum fuisse, argumentis, ex ipsa Colberti Bibliotheca petitis, probari potest. Textus, a vulgata lectione non magnopere discrepans, quantum equidem inspicere potui, non multam exhibet lectionis varietatem.

V. Codex chartaceus, MMMXXXIV. e Bibliotheca Colbertina, manu *Petri* MORELLI, Turonensis, ao. 1527 scriptus, idem non majoris pretii, quippe antecedenti simillimus.

Praeter hanc *Belinianam* et *Lossianam* codd. Pariss. collationem alia exstat, *F. J. BASTII*, ut patet e Catalogue des Manuscrits laissés par Feu M. F. J. Bast (décédé à Paris le 13. Nov. 1811.) Par. chez F. Schoell 1812. Enumerantur enim ibi 1) Les Oeuvres de Lucien, collationnées sur les Manuscrits Nro. 87. et 90. du Vatican (aujourd'hui à Paris). 2) L'Alcyon de Lucien est aussi collationnée sur un très - ancien Manuscrit de Platon, Nro. 1817. du fonds de Paris. 3) Le Nro 9. des notes inédites sur Lucien, qui paroissent

être de *Henri de Valois*, et quelques variantes du traité de Syntaxe d'*Apollonius*, d'après l'excellent Manuscrit Nro. 2548. 4) Le Nro. 10. un Lexique inédit des mots de *Lucien*, d'après le Ms. 345. de Saint-Germain, et quelques extraits du *Lexicon rhetoricum* (quod commemoratur in FABRICII Bibl. Gr. Vol. V. p. 347. ed. *Harl.*). Verum haec egregii viri Anecdota, haud dubie et ipsa egregia, emtionis lege in Britanniam migrarunt, unde non facta mihi eorum copia. Magnam vero utilitatem nobis praebuit Gorliensis codicis et trium Augustanorum collatio, quam SCHMIEDERUS edidit, et partim etiam in usum suum convertit; cujus quidem historiam ipse praemisit editionis suae *Luciani* Tomo II. in Praefatione. Ad has codicum manuscriptorum collationes accessit nobis veterum nonnullarum editionum usus: in his primum Aldinae 1. anni 1503. quam largita est bibliotheca Lips. Senatoria, cujus tamen variae lectiones jam a J. F. REITZIO satis diligenter notatae sunt; deinde Aldinae 2. anni 1522., quam ex ea, quae SCHAEFERI olim, nunc per munificentiam Regis Academiae patriae est bibliotheca, commodatam accepi. Quae quod vulgo creditur, et in recensu quoque editionum LUCIANI infra adjecto dicitur *emendatior priori*, id eo velim restringi, ut ad lectiones quasdam varias, easque plerumque praestantiores et cum *Juntinae* serioris lectionibus conspirantes referatur, quas ALDI manus, dum viveret exemplari suo prioris adscripserat, ipso vero mortuo, *Franciscus* ASULANUS, alterius editor, bono consilio recepit, ut hic ipse in brevi Praefatione testatur. Ceterum posterior *Aldina* vitia habet, quibus prior caret, multa et foeda, maximam partem typographica quae haud scio an diligentissimi ALDI manes graviter offenderint. Quod ne temere jactasse videar, nonnulla certe exempla e duobus tantum LUCIANI libri deprompta enotabo:

- Nigr. c. 4. Ald. 1. ἔχαιρον αὐ
 — — — 2. ἔχαιρον αὐ
 — c. 13. — 1. ὅς ἐλθὼν
 — — — 2. ὡς ἐλθὼν
 — c. 14. — 1. ἱμάτιον
 — — — 2. ὕματιον
 — c. 20. — 1. ἐξ οἰκέτου
 — — — 2. ἐξ εἰκέτου
 — — — 1. ὁσημέραι
 — — — 2. ὅσαι ἡμέραι
 — c. 26. — 1. ἐπιβῆναι
 — — — 2. ἐπιβῆνε
 — — — 1. διειληφώς
 — — — 2. διειληφός
 — c. 28. — 2. ἀνθρώπους, ψυχῆς, ἱλικίας
 — c. 33. — βροθέντων
 Necyom. c. 4. Ald. 1. ἐπορίζετο
 — — — 2. ἀπορίζετο
 — c. 7. — 1. ὡς εἶχον
 — — — 2. ὡς οἶχον
 — c. 10. — 1. εἰπόμεν
 — — — 2. εἰπόμεν
 — — — 1. Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ
 — — — 2. Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ.

Nihilominus inprimis hanc editionem non sine fructu
 consului; nec non Basileenses 1. a. 1545. et 3. a. 1563.
 in consilium vocavi, aliasque nonnullas singulorum li-
 bellorum editiones vetustas, in his Argentoratensem
 selectiorum Dialogorum a. 1550. de qua vid. Catal.
 Edd. II. s. a. 1556. et Lipsiensem quartam a. 1589. In
 his omnibus tam scriptis, quam excusis, libris confe-
 rendis et adhibendis cum ea diligentia et circumspi-
 cientia versatus sum, quam persuasum habeo principem
 esse boni editoris virtutem. Vulgatam videlicet lectionem
 quamque, i. e. eam, quam HEMSTERHUSIUS et REI-
 TZIUS ex antiquioribus editionibus plerisque dederunt,

posterioresque editores plurimi servarunt, pariter censebam habendam, ac veterem amicum, quem ut nemo sanus deserere solet, si per se ille probatae sit fidei, etsi vulgi calumniis vel maxime laceratum et conspurcatum, ita quisque facile ac sine mora destituit, ubi improbitatis ac perfidiae certas in eo perspexerit notas, quantumvis contra fremat, et boet, et mugiat, et grunniat, et rudat, universum vulgus. Memor enim simul utriusque effati, tum hujus proverbii: Vox populi, vox Dei! tum illius praecepti: Ultra plebem sape! media quadam via incedendum mihi putabam, qua suum cuique religiose tribuens veritatem simul meis ipsius oculis quam studiosissime ac liberrime persequerer. In quo liberali, opinor, negotio si quando erravero, quod vereor, ne crebrius acciderit, malebam omnino cum aliqua ratione, quam vel coecutientium, vel prurientium, instar errare. Quapropter etiam cum singulari quadam industria et religione congestas adhibui varias Virorum Eruditorum observationes criticas, emendationes et conjecturas, variis illas locis et modis per innumera paene volumina dispersas; quarum ne ulla aliqua notitiam meam fugeret, sedulo mecum simul providebant duo spectatae doctrinae et optimae fidei amici, G. STALLBAUMIUS et C. G. DINDORFIUS, quorum humanitatem jam non possum, quin gratissimo animo palam commemorem justisque laudibus tollam. Neque enim solum WIELANDII et BELINI interpretationes, et optimas quasque e recentioribus vel totius *Luciani*, vel singulorum ejus libellorum editionibus, quae usum aliquem criticum haberent, religioni erat accurate respicere — quamquam doleo nunc, absolutis jam duobus voluminibus, adhuc mihi desiderari COURIERII Asinum, unde forsitan etiam in horum voluminum scripta nonnihil lucri capi potuisset — sed etiam peculiare quaedam huc spectantes Commentationes, in his *J. Georg. RICHTERI* de vitiis criticis *LUCIANI* et Lexicorum

Graecorum in Philologiam Sacram non inferendis, Lips. 1751. 4. pagg. 28. *Guil. LANGII* Animadversiones in quosdam LUCIANI libellos, Hal. 1795. 8. pagg. 53. *Traug. Freder. BENEDICTI* de quibusdam LUCIANI locis observationes, Lips. 1814. 4. pp. 14. Jo. SEAGERI Animadversiones ad LUCIANUM, variis fasciculis Diarii hujus: Classical Journal insertas; C. G. JACOBI Symbolas ad Crisin Lucianeam in Hildesensi Bibl. Crit. T. 1. etc. curiose conquirere et degustare nunquam me taeduit. Neque negligenda duxi, quae post REITZII editionem vulgatam a Viris Doctis, ab *Abreschio, Valckenario, Lennepio, Ruhnkenio, Wytttenbachio, Porsono, Jacobsio, Hermanno, Schaefero, Bastio, Boissonadio, Buttmanno, Matthiaeo, Lobeckio, Struvio* *), *Goellero, G. L. Walchio*, aliis, huc illuc e thesauris suis ad colendum LUCIANUM projecta sunt grana critica; quorum immensa paene copia si non largissimam dedisse videatur messem, non mirabuntur certe ii, qui naturam talium projectitionum foetuum norunt. Ipse nonnisi ubi certa et explorata res erat, meum ingenium secutus veterem textum mutavi; sin probabilis tantum videbatur conjectura, futuri cujusdam successoris mei arbitrio eam relinquere satius duxi, conjecturarum ceterarum variarumque lectionum, quas oblivioni tradi nollem, indici adscriptam; quippe indulgentiae sui ratus, ut nusquam, ita minime in reddendo veteris cujuscunque scriptoris chirographo locum esse debere. Haec de critico munere meo dicta sufficiant.

De iis, quae ad illustrandum scriptorem spectant,

*) cujus quidem acutissimi viri Lectionibus Lucianeis etiamnum me, postquam, ut compararem varias ingressus sum vias, destitutum esse, aegerrime fero.

nonnulla restant dicenda. Quae Batavae editioni praemissa est REITZII de aetate, vita et scriptis LUCIANI Sylloge, eam, etsi minus commode instructam et dispositam, servandam tamen putabam integram, ut sic etiam in posterum, si quis in causam quampiam *Lucianeam* retractandam altius descendere cupiat, acta jam pateant, quae is revolvat et in rem suam convertat. Insegebam autem, ut par erat, vel adiciebam, quae recentius de iisdem rebus accuratius et subtilius acta sunt; imprimis vero de quaestione, quae ratio LUCIANUM inter et ecclesiam Christianam intercesserit, quam omnes periti consentiunt jam ab Ill. EICHSTADIO profligatam esse in Programmate, a. 1820. contra Aug. KESTNERUM, Agapae auctorem, emisso. Unde hanc doctissimam commentationem vel ad Acta *Lucianea* complenda, venia ab Ill. Auctore impetrata, post Syllogen *Reitzianam* ad verbum recudi curabam. Ordinem, quo scripta LUCIANI sese invicem excipiunt, retinebam vulgarem: alium volueram instituere, eum quidem, quo ab auctore ipso viderentur elaborata et in lucem edita; quod quidem si recta ratione perfecissem, certo scio bonae VV. DD. parti haud ingratum futurum fuisse. Sed gravioribus implicitus difficultatibus, sitis illis maxime in eorum, quae ad singula temporum momenta definienda valent, vel ambiguitate et obscuritate, vel etiam defectu, abjecto consilio isto, ordini consueti in vulgi gratiam immanere malebam. Editionum et versionum LUCIANI recensum exhibui Biontinum, qui merita laude gaudet, auctum tamen passim imprimis e recentiori aetate, et purgatum quoque a paucis admissis erroribus. Argumenta singulis libellis et dialogis praemisi nova, *Schmiederiana* videns nunc leviter, nunc etiam vitiose, composita. In margine textus, quo lectoris memoriae et studio succurrerem, notavi suis locis ea antiquiorum scriptorum dicta, quae LUCIANUS passim ad verba refert, Interpretationem

ntem Latinam textui subjeci ad REITZII exemplum vel *Hemsterhusianam*, vel *Fabrianam*, vel *Solanianam*, vel denique *Gesnerianam*, ea omnes arte et elegantia confectas, ut emendatione nusquam facile mihi posset, nisi forte ubi textus ipsius mutatio eam transisset. Scholia dedi aucta et castigata e Mss. Pariss. recens a BELINO, BASTIO et LOSSIO collatis, simul cum priorum Editorum meisque adnotationibus. In Commentario edendo hanc mihi praescipsi legem, adprobantibus SCHAEFERO et HAHNIO, ut tum omnes, tum integras, virorum de LUCIANO meritorum adnotationes redderem, ne relegatis quidem, quae imperis pretii sunt, BRODAEI puerilibus, BOURDELOTTII levibus, GUYETI temerariis, animadversionibus, quarum nonnullae certe haud scio an aegre a nonnullis desideratae fuissent. Praeterea etiam SCHAEFERI monitu inserere placuit egregias illas HEMSTERHUSII observationes, quas in minori nonnullorum LUCIANI opusculorum editione Amst. 1708. 12. depositas, in majori vir modestissimus magnam partem omisit, quasque nos, quo a posterioribus secernerentur, in Timone et Dialogis hocce signo: HEMST. I. enotavimus. Quas ego vero adjeci, respiciunt aliae antiquiores illos Commentatores, aliae recentiores Editores, Interpretes et Criticos; in omnibus vero id potissimum agitur, ut LUCIANUS ex se ipso vel illustretur, vel restituatur, praetermissis, quaecunque non proxime ad rem pertinere videbantur. De Indice, vel Glossario, vel Lexico, ad finem adjiciendo nondum mihi constat, qua ratione id optime et utilissime instituturus sim. Hoc quidem certum, *Reitzianum Lexicon Lucianaeum*, a *Frid. REITZII* fratre, *Carolo Conrado*, compositum, nullo modo neque fundamento, neque exemplo, esse debere; siquidem velis ut finis coronet opus. Interim audiam peritorum virorum consilia; diligentiam

saltem meam, si Deus vires et otium dederit, spondere summam.

Jam eo nunc deveni, ut etiam de forma operi paucis monendus sit lector. Hanc omnino curavimus talem, quae et dignitati scriptoris conveniret, et lectoris commoditati quam maxime inserviret. Et in hunc quidem finem elegimus non veterem illam quadratam formam, qua prodiit olim *Reitziana*, minus scilicet illam oculis aequalium nostrorum hebetioribus et manibus debilioribus congruam, sed minorem, quae Bipontinae appropinquaret, ita, ut etiam voluminum et numerum, et modum, prope eundem, ac Bipontinae evasurum esse praevideri possit. Idem consilium secuti Scholia, quae in Bipontina inter textum et versionem uniuscujusque paginae medium tenuerant spatium, nunc post universum voluminis cujusque textum simul cum notis VV. DD. relegavimus; vice versa Variis Lectionibus, quas Bipontini, ubi nunc sunt Scholia, posuerant, locum ibi dedimus, ubi in illa fuerant Scholia. Etiam *Belinianam* Mss. collationem, quam Bipontina Tomus X. continet, transpositam ac distributam suis quaeque locis intexuimus. Ita multo faciliorem fieri conspectum eorum, quibus fere conjunctis uti velis nemo non, qui usus fuerit, experietur. Denique haud ingratum existimamus fore LUCIANI cultoribus, quod in Tomo primo post Prolegomena conspectum omnium auctoris libellorum, quo ordine deinceps per varios operis tomos sese excipiunt, designatum deprehenderint. Titulos autem singulorum citavimus semper ad unam eamque constantem normam, verbis quidem Latinis usi, non, ut SOLANUS solebat, nunc Graecis nunc Latinis.

Ad dignitatem vero operis plurimum, opinor, conferet cuncta facies externa, cujus nitorem et elegantiam

si quis, quod par est, laudabit, laudabit idem B.G. *Teubneri* typographi artem et industriam. Praeterea magnopere de hac editione mereri coepit J. Glob. *Stimmi* haud mediocris peritia et perspicacia, quae in regendis corrigendisque operis non facile ullum errorem admisit, vel elabi passa est. Quodsi tamen in nonnulla, maxime ad Orthographiam vel ad citandi libros rationem pertinentia, minus accurate et constanter exarata incideris, ea variorum Interpretum et Commentatorum ipsorum inaequalitati, vel etiam inconstantiae, tribui velim, quam si nos ad certam et aequabilem quandam formam redigere voluissemus, magnopere vereor, ne sic in ipsos viros doctos, quos par est sua quemque propria habere, injuriosi fuisse videremur.

Sic jam cum ingenua, qua decet, modestia in medium prodire jubeo hunc otii mei foetum, bene mihi conscius, imbecillitatis cujusdam tui communis, tum propriae, haud pauca apparitura esse vestigia, quae censores liberaliter docti et recte sapientes, ut aequibonique consulant, vix rogandi esse videntur. Sed non possum simul, quin gratias quoque ex intimo pectore agam Deo O. M., quod occupationibus publicis satis distento simul ac domesticis calamitatibus et aerumnis graviter vexato, mihi praesentissimo usque numine adfuerit, adnueritque etiam *Lucianea* agenti. Huic sit laus et gloria in aeternum! Scripsi Lipsiae ineunte anno **MDCCCXXII**.

J. Th. Lehmann.

J. F. REITZII

SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

LUCIANI.

Pro exiguo, quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam *Luciani* concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia, quae investigare potui, sparsim, ab aliis tractata, colligam, atque in una tabella, inmixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de *Nostro* sententiam subjungam, aetatemque ejus ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere jusserit: cumque plerique, maxime *Zuingerus* et *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de *Luciani* scriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque *Nostri* simul agendo, et ex amborum praefationibus ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam *LUCIANI* ex *SUIDA*, qualem *Zuingerus* editioni suae *Basileensi* tertiae praefixit.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, sive maledicus, aut atheus potius adpellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis et sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Trajani Caesaris, et deinceps. Caeterum fuit ab initio caussidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam et contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque insectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare et rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, et in futurum haeres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem *Volateranus*, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea ejusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius et Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*, *Luciani* vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati et opinioni eorum videatur adsentiri, qui adgressi hactenus falsa veris miscuerunt, et ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, *Luciani* nostri vitam texuerunt. *Suidas*, qui ex antiquis *ῥογάρους* solus *Lucianum* nobis tradidit, prohi Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. *Volateranus* non *Suidae* contentus nugis alias insuper de suo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut visam similibus aliisque mendaciis refarserunt. Igitur ne simili

coinquinare audacia, *Lucianum* de se narrantem exscribere ut verus ad oculos legentis accedat. *LUCIANUS* natione Syrus fuit, urbe Samosata,¹⁾ quae juxta Euphratis confluentia sita est: circa Trajani²⁾ tempora videtur natus, cum *Epictetus*, illud virtutis exemplar, velle esse desinere Patris ignoratur conditio, sed tamen ut adpareat, eum e hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum haeredem adjuvant. Nam cum de liberandum esset de futura *Luciani* filii conditione, videturque patrem suum et uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato³⁾ quodam, artis statuariae deservitor efficitur, et ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habenda decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut caussis dicendis⁴⁾ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caussidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notescere

- 1) Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist. §. 24.* τὰ Σαμοσάτα dicit plurimum, ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisset. *J. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec. L. IV. p. 485.* eandem hanc tam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: *Lucianum* patriam indicantem vid. in *Q. Hist. l. d.* Itaque in *Scythia* ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviac. §. 19.* τοῖς δὲ τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro *Luciani* non jam *Avunculus* efferri, jam *Avunculus*.
- 2) Trajani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καλαάρου Τραϊανοῦ καὶ ἐπὶ τῶν. Sed conferendum *Fossium* II, 25. de *H. Gr.* Imo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referenda deinde, in hac Dissert.
- 3) An fato) Quid dubitemus? ipse caussam refert, in *Somn. §.* seq. quod scutica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.
- 4) Caussis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv. §. 29.* ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caussidicis utendum, illam artem deseruisse et ad philosophiam transiisse refert.

varias animo concepit peregrinationes, et suscepit: juvenis in Galliam⁵⁾ profectus, auditorum frequenti corona, elaudem meruit et retulit: ex Gallia Macedoniam⁶⁾ petiit, in variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur proponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus et fallaciis divitiis, et caetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam⁷⁾ adgressus est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: et civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At *Lucianus* non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat⁸⁾, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procu-

5) In Galliam) Vid. *Apolog. pro Merced. Cond.* §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam et Atticam dicendi suavitatem in *Luciano* praedicat *Photius* Cod. 128.

6) Macedoniam) *Lucian.* *Herod.* vers. fin. sed et in *Ioniam* et *Achajam* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165. gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* §. 27. *J. A. Fabric.*

7) Philosophiam) Moralem potissimum, cujus argumenti sunt pleraque ejus scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio philosoph.* §. 34. ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ὠφελῇ πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed et consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus. prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ περὶ παιδεῦσθαι ἀπάγη τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ταῖς ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensu advidue spectarent. Caeterum Epicureum se fuisse indicat in *Pseudomante*: et a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπιποῦρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cujus vitam scripsit, *Demonactem*, Philosophiae non unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* §. 5. *Idem.*

8) Abstinentia certabat) *Revivisc.* §. 20. μεταλαζών εἶμι, καὶ μισο-

rationi') praepositus, et suo et amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse¹⁰ arbitrantur, supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹¹) adseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra¹²) nonagenarius obiit: superstitute unico filio¹³), qui summus sophista Juliani tempore, et ad quem hujus Imperatoris exstat epistola

ψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅς τῳ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Adrogantiae, imposturae, mendacii, et falsus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, et eorum quaecunque amore digna sunt omnium. Idem.*

- 9) Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* §. 6. Imo potissimum §. 1. et seqq. sed hoc *Tillemont.* jam egit.
- 10) Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. *Tillemont.* Hist. Imperat. T. II. p. 709. (sed eum nos totum addidimus) Scholiastes Graecus ad *Mort. Peregr.* §. 13. *Οὐκ ἄλλης, κατὰ γὰρ, κατὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ* etc. Eidem Scholiastae a Sacras historias *Lucianus* adludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae adfert, ubi is *Luciano* male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, Mosen et Josephum scommata jacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine *Lucianum* absolvit D. J. *Phil. Treunerus* in Diss. de Theologia *Luciani.* Jen. 1697. 4.
- 11) A canibus lacer.) *Suidas* in *Λογ.* nimirum solenne fuit multi horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata improbassent. Confer, quae de Epicuro idem *Suid.* in *Ἐπιχ.* quae de Zoilo notavi Lib. II. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*
- 12) Podagra) Podagra laborasse *Lucianum*, colligitur ex iis quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrippinum Pasonium refert *Stobaeus* solitum rerum, quae ipsi adversae accidissent encomia componere, si quidem febriret, febris, si notaretur infamia, infamiae, si exsularet, exsilii. *J. A. Fabr.*
- 13) Superstitute — filio) Haec verba *Fabricius* a vita *Luciani* Bonrdlotiana rescidit, ut aliena; sed p. 438. ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXX. Equidem in *Juliani* epistolis trigesima secunda inscribitur *Λογ. τῷ σοφιστῇ.* — Sed utrum iste *Luciani* Samosatensis vel nepotum fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, adpellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo patet) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione adtigerit, ne tiquam constat; nam filium quidem non fuisse, certos nos facit temporum ratio. Meminit *Luciani* nostri etiam *Lactantius* L. c. 9. Non enim ista *Lucilius* narrat aut *Lucianus*, qui Diis et hominibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes can-

De *Luciani* autem moribus, vita, scriptisque haec fere *Ja. Zeingerus* loco sub init. indicato. Primo autem plures *Lucianos* refert, *Politicum* unum, cujus *Suidas* mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, at quae leguntur in *Anthologia* tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibidem*: Sunt ea quidem *συνωπτικά* nonnulla: at plura, quod notat *H. Stephanus*, tam elegantis pietatis, ut ne *Christiano* quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque *Lucianos* complures fuisse mox commemorat: et apud *Cyprianum* esse, cui *IVta* et *XVIIma* epistolarum adscribatur. Fuisse et hoc nomine *Antiochena* ecclesiae presbyterum, item *Hierosolymitanae*, qui et monumentis literarum posteris innotuerit, *ibidem* commemorat. Sed cum de his *Biographi* possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse et potissima *Zuingeri* ad *Nostrum* spectantia excerpere; de quo ille p. 2. et seqq. ait:

Parentes nostri *Luciani* tenuis fortunae homines puerum *Lucianum* praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, et sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in *Dial. omnium primo*.] Nominare quidem eos videtur in *Piscatore*, vocans se *Parthisiasten Alethionis Elenxiclei*. At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, et personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab *Euphrate*, ut se ipsum *Syrum* et *Assyrium* non semel cognominet:

bent. Latinae se linguae utoumque peritum fuisse testatur *Lib. de errore in salutatione* §. 13. Haec ille, optime. Sed *Bourdello* error forsitan inde natus, quod *Chronologos* consulens, *Didium Julianum*, pro altero longe posteriore acceperit festinans.

alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait *Beroaldus* in octavum *Apu-
leji*. [locus, quem *Zuingerus* ob oculos habuit, est T. II. in *Asin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patræ, urbs Achajae; sed
errare virum doctum, et alium esse istum Lucium Pa-
trensem, et Biographi, et nostri commentatores satis indi-
carunt.*]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Tra-
jano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adria-
no quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de *No-
stri* aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia *Luciani*, pergit
Zuingerus p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima
pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater
ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum, sed hu-
manorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus
ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus.
Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate
adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas
in foro peregerit, quanta facilitate Comicoꝝ personam
non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem et verum cultum si spectemus,
hac parte vel maxime impium fuisse eum et *παμμιαρόν*, ut
ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providen-
tiam risui habere, sed et Christum ipsum, humani generis
vindictam, cavillis et maledictis insectari fuerit ausus: tam
ferali rabie, ut per ludibrium *ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν* sce-
lerate calumniaretur, et quod *Ponticus Virunius* in quadam
epistola observat, Joannis quoque Evangelium incesset: quod de Philopatre dictum existimari potest. [At neque
Philopatrin ab *Nostro* scriptum, nec *Peregrini* nomine Chri-
stum, sed aliquem *Cynicum*, *Pario Hellesponti* oppido

mundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem et *Solani Fabrique* ad *Peregrin.* pr. et quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profaua scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, et vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθεόν optimo jure promeritus est. [Imo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicere *Nostri Jov. Confut.* maxime c. 4. f. et c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe et valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam et Mathematicam nos convertamur, pergit *Zuingerus*, plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese objiciet. [Imo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit, *Solanus*, in notis errores ejus indicans.]

In practicis autem, ait *Zuingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis sectator; sed et alios secus agentes re et calamo acerri-me est persecutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος, a *Vive* subsannator Deorum et hominum, ab *Erasmio* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo

obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse et sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, et Odio prosequendi vitia*. Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia *Plutarchi* Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Trajanum Caesarem invitum et dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas adlegandus, ostendit.]

Politiae et Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta ejus testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam et familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, et scriptis similiter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, et aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem ejus scripta quam plurima, quorum causas omnes, quanta licebit brevitate, enumerabimus. Finis illorum fuit veritas et virtus adserenda, et ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, et sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu expresserit, rebusque dicendis adcommodarit, ut et his simul et iis le-

tor magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi *Platonis* exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium et legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate et argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* et *Erasmio Luciano* sit.

Materia scriptorum ejus varia est, et Historica et Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: et exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen adcommodat, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in SOMNIO agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deseruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam adtinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum et Graecorum, in TOXARI. De philosophis diversarum sectarum apud *Aristaenctum* convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in DEMONACTE persequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res gestas et vitam, qui se Podyalrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae et gentilitiae religionis, fideique supersticiosae, quam scoptice traducere, et narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos et aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica ejus sunt multiplicia, et quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIVM: de Soloecismo,

in **PSEUDOSOPHISTA**: de dictionis apophradis proprietate, in **PSEUDOLOGISTA**: de oratione adfectata, in **LEXIPHANE**.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur **DISSERTATIO CUM HESIODO**. In **TRAGOPODAGRA** et **Ocyro** dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem **BACCHUS**, de **ELECTRO**, eamque contra reprehensores defendit in **ZEUXI** et **Apologia** contra eum, a quo **PROMETHEUS** in verbis fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in **Macedonia** habitae illustrat in **HERODOTO**. Confirmat in **RHETORUM PRAECEPTIS**, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia et adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, **Encomium balnei** in **HIPPIA**: **DEMOSTHENIS**: **PATRIAE**: **DOMUS**: **Macedonum** quorundam in **SCYTHA**: **podagrae**, in **TRAGOPODAGRA**: **pulchritudinis** in **CHARIDEMO**: **studii sui erga auditores**, in **DIPSADIBUS**. Deliberativi sunt: dum suadet **taurum**, **supplicii genus**, **dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse**, in **PHALARIDE SECUNDO**: **commendatitia** in **HARMONIDE**. Judicialis generis, ut cum quaeritur, **dignusne sit praemio Tyrannicidae**, qui **filium tyranni occidit**, in **TYRANNICIDA**: **an receptus in familiam possit abdicari**, in **ABDICATO**: **an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit**, in **PHALARIDE PRIMO**.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in **BIS ACCUSATO**, et **HERMOTIMO**: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, **lectioni potius quam multitudini deditus**, in **Dialogo ADVERSUS INDOCTUM**: et **an eunuchus possit esse philosophus**, in **EUNUCHO**.

Contemplatio de Deo et spiritibus metaphysica est hic

apud nostrum auctorem, et positiva (verba sunt *Zuingeri*) in *ALCYONE*, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athenacum* et *Laërtium* is dialogus sit *Leonis* philosophi Academici: [hujus, non *Luciani* esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*.] et negativa, dum festive et acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur in *CONCILIO DEORUM*, *JOVE TRAGOEDO*, ac caeteris *DEORUM DIALOGIS*.

Religionem omnem, tum Christianam in *PHILOPATRE*, tum Ethnicam in *CYNISCO*, ludibrio habet. [sed *Philopatrin* ab ipso non scriptum, jam diximus.] In Saturnalia invehitur in *SATURNALIBUS*: in *Sacrificia*, in *Dial. de SACRIFICIIS*. Contra incantamenta et spectra in *PHILOPSEUDE*.

Mathematica adtigit in *ASTROLOGIA*.

Physica inseruit subinde, ut in *Dial. MUSCAE*, *ALCYONIS*, *DIPSADUM*.

Inter *Ethica* sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in *TIMONE MISANTHROPO*, *NAVIGIO*, *CYNICO*. De virtute ac moribus in *ICAROMENIPPO*, *NIGRINO*, *VITARUM AUCTIONE*, *PISCATORE*, *FUGITIVIS*.

Contra libidinem in *AMORIBUS* et *DIALOGIS MERETRICIS*. Contra calumniantes in oratione de *NON TEMERE CREDEDO CALUMNIAE*. Contra adsentatores, in *Dial. PRO IMAGINIBUS*. Pro arte adsentandi, in *PARASITO*. De humanitate in salutando, in *Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPsus FUERAT*: de avaritia, de incommodis paupertatis in *SOMNIO S. GALLO*.

De amicitia colenda in *TOXARI*. De luctus vanitate in *Dial. DE LUCTU*.

Politica sunt mere particularia, ut de *GYMNASIIS*, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire non debeat, in *MERCEDE CONDUCTIS*: de *Saltatione*, in *Dialogo ejusdem inscriptionis*.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in **IMAGINIBUS**, describens mulierum virtutes praecipuas, et bona corporis et animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELLOTIUS eadem singulis de *Luciani* scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato et argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga et ad pompam composita oratione de fatis praeae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare *Epictetus*, *Favorinus*, *Musonius*, *Demonax*, *Nigrinus*, et alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum **LUCIANUS**, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis et philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, et ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis ejus adcuratius, quam *Zuingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab *Luciano* depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli **IMAGINES**, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus conjungi Dea, et a quibus disjungi solet. Ne igitur incommitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque saeculi, addidit comites et adsessores **NIGRINUM** et **DEMONACTEM**.

Qui autem veros philosophos a fictis et simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis *Vitarum Auctio*, *Piscatores*, *Nigrinus*: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, et aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas et execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos et fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed et de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita et impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille *Icaromenippus*. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* et *Cynicum* exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero et mimos suos ob quaedam ventosa et obscura argumenta, et falsas rerum definitiones ita ferre supercilium et elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis *Toriaris* sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in *Lapithis*, in *Eunucho* et de *Sectis* amplexus est. Virtutis adsessores modestia et frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos et tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem et infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi

nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, et ipani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina et vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO DO. Ineptam etiam et nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subijci; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia, regna, magistratus, et caetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, et praecipue asinos transire, quorum ante acta vita inerti pigrizia languescebat, in LUCIO S. ASINO ¹⁴⁾.

Omnium vitam eorundem judicum sententiis subijci, nullam aestimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia et supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Jovem non placari donis hostiis eorum, qui per-

14) Cf. *Necyom.* c. 20. LEMM.

jurislinguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, et sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt **VOTA** et tractatus de **SACRIFICIIS**.

Denique *Lucianum* fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex caeteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdolotius* demonstrat, quo *Zuingerus*. Quare illa non repentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum et virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cujus progenies et surculi Philostratum, Eunapium, et alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti et latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis et literarum innatum erat, relicta ferarum et praedonum natura, philosophiam summo desiderio sint prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde et Isaco, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum et alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, caetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno saeculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Juliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem *Lucianum* suum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum objiciant, caeteros philosophos aliam ostendisse viam, qua

iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum insectatus sit; denique quod amatoriiis dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, *Lucianum* ipsum satis haec refutare scriptis suis, et adcusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem *Lucianus*; non tam diu, *Andabatarum* more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius punit (pergit idem) quod sequitur, Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irrito parcat: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius et alii Christianorum hostes acriores passi sunt. Nam eum numquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse *Luciani* probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima et sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in caeteris Dialogis solus *Lucianus* interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferimum et pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quare supplicium

Tu qui, nasute, scripta dstringis sua.

Haec autem *Bourdclotii* promissa probatio, *Amores* non esse *Luciani*, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, — sed alicujus, qui Lucianum supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaei.* Interim et mihi aequae ac *Kustero*, non videtur *Luciani* esse, tam ex adfectato et inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si *Luciano* tribuendus sit, conjicere licet, scriptum esse, ut *Philosophis*

καὶ διαστρίλα exprobretrur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* ubi manifesto pungit eosdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa conjectura, et pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. J. Vossius de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Lucianum* Samosatensem aequalem facit *Athenaeo* Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem et Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum: si enim post Commodum vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis et Did. Juliani, duorum triumve mensium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέχεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* et *Jac. Zuingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsu fuisse invidia *Plutarchi* Chaeronensis, quem summo apud Trajanum loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus* Marci Caesaris, ac belli Marcomannici ab eo gesti, [in *Alex. s. Pseudom.* §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἦδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum Marcomannis et Quadis; sed Marcum θεὸν Divum vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum Marci Antonini Philosophi aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum Alexandro Pseudomante, tum sub Commodi Antonini philosophi filio. — Meretur locum inter Historiae scriptores, non ob *Vcr. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter vitarum scriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad *Vitruv.* Apollonii vitam *Luciano* huic adscribit, et *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propen-

dere arbitror: sed *Lucianum* minime esse hujus vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam Epicureae sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus scriptis patebit; et qui etiam Epictetum probavit.] Illi quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Vossius*, quod *Lucianus*, ostensurus a cujusmodi praeceptoribus hauserit hujus vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γόης, — huic se eum prostituisse, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes imposturas probe calluerit. Si enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάντῃ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότης. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit *Lucianus*. Quemadmodum et illud, quod mox subjicit: Ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuius, quam inanis sit suspicio eorum qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem contra auctoritatem *Eunapii*, *B. Hieronymi*, *Photii*, *Suidae* et tot aliorum, abjudicant *Philostrato*.

Vossio maximam partem adstipulatur *Hemsterhusius* in praef. ad *Polluc.* p. 29. b. scribens: Variis e *Luciano* locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio et Commodi hac sane de re nemo *Luciano* paullulum familiarior addubitet: legendus enim solus ejus *Pseudomantis* seu *Alex.* qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo θεον vocat *Marcum Philosophum*, ex quo recte collegit *Vossius*, l. d. eum de hoc Imperatore jam defuncto et in Deos relato loqui: huc accedit quod oraculum illud *Alexandri mendax Antonini Pii* et *Marcus* actate sit exortum, — ea vero de re *Lucianus* tamquam sibi comperta et explorata, quaeque se contigerit vivente et vidente, scri-

bit, quod recte *Marcilius* cum alibi, tum ad *Philopatrin* observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina *Ezech. Spanh. de Us. et Praest. numism. p. 176. Demonax*, cujus buccinatorem egit *Lucianus*, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit *Herodis Sophistae*, quem *Marci Philosophi* praeceptorem fuisse *Capitolinus* tradit: caetera de *Sostrato*, quae ibi sequuntur, etiam adlegavit *Solan. ad Demonactis* §. 1.

JOAN. JOXSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de *Nostro* haec praedicat: *Lucienus* patria erat *Samosatensis*, teste ipso de se libro, quomodo *Historia* sit scribenda, quo libro *Avidii Cassii* post *Lucium Verum* defunctum *Anticaesaris* sub *Marco* occisi aequalem se esse indicat: et *Vologesi*, *Frontonis*, *Titani* et *Severiani* meminit, ut coetaneorum, ad *Celsum* quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum supersitem. Vixit *Demonax* ille sub *Antonino Pio* et *M. Antonino*, aequalis *Epicteti*, *Luciani*, *Timocratis* *Heracleotae*, *Peregrini*, qui et *Proteus* dicebatur, et sub *Marco* flammis se devovebat, *Herodis*, *Onocrati* *Cynici*, *Favorini*, *Pollucis*, qui nobis *Onomasticum* *Commodo* Imperatori nuncupatum reliquit, *Agathoclis* *Peripatetici*, *Cethegi* viri consularis, *Rufini* *Peripatetici*, ut ex *Demonactis* vita apud *Lucianum* intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. *Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἐξέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὧν ἐποιδάσας. Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum factus, Demonactis sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpauca aliis, seriam operam consumit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, et Vitarum autionem, quo dialogo cujuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam*

a *Philostrato* scriptam *Luciano* adscribere malint, quorum sententiam jure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diver-
sus a nostro est *Lucianus* ille, cujus meminit *Laërtius* L. VI. Diog. [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δὴ λο-
ἐν τῷ Θυέστη ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλλοκ-
τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμων, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λοῦκιου
νοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τε-
λευτήν αὐτοῦ συγγράφαι. quod nihil mirum, aliquot enī
ille saeculis antiquior nostro, qui ante *Diogenem* etiam, u-
ex *Laërtio* patet, vixit, et cujus alia quoque patria ibi
commemoratur.]

De Theologia autem *Luciani*, dissertationem Jenae ha-
bitam sub praesidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonsius* prodit p.
208. L. III. cujus et *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque
indicat Jenae prodiisse 1697. ut supra vidimus. Si illius
compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum
eam investigare αδύνατον sit, videamus, num quid *J. A. Fa-*
abricius amplius de nostro habeat, praeter jam indicata a-
vitam *Luciani* a *Bourdclotio* scriptam. Concinnavit *Fabricius*
catalogum singulorum *Luciani* scriptorum, cum brevissim
eorum argumento; sed satis de his jam actum: ideo pauca
ad aetatem *Nostri* facientia, et alia quaedam singularia tan-
tum inde exhibeamus. Pag. igitur 496. de Dissert. Quom.
Hist. agens, ait: liber ad *Philonem*, quo *Milesium* quen-
dam, tum *Creperium Calpurnianum Pompejopolitam*, *Calli-*
morphum Medicum hastatorum legionis sextae, *Philoso-*
phum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis
Demetrium Sagalassensem, *Pisidium*, aliosque ineptos illi
aetate belli Romanor. cum *Parthis* A. C. 165. commissi scri-
ptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debe-
re a rationibus encomii et invectivae, nec voluptati consu-
lere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — re-
narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, a
quos scribentis amor, odium, metus et spes forte spectat
sed omnibus, et posteris praecipue. *Lucianus* promittit il-

§. 23. se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabricius*. Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit *Lucianus*, quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52 ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum ejus §. 23. verbis ὡς ἐν ἄλλοις διαλογεῖται comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa ").

De *MACROBIIIS Luciani* ad *Quintillum* scriptis notat idem, alterum librum de *Longaevis Romanis* [quem promissit §. ult. *Macrobius*.] ad eundem *Quintillum* vel intercidisse, vel a *Luciano* non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrobius*. §. 29. in not. *Maji*.

De *MERCEDE CONDUCTIS* dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplecturus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forsan quia difficile dijudicatu, Stoicusne is *Timocles*, an alius, vid. not. ad *Dialog. Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero pro *MERCEO. COND.* ad *Sabinum* philosophum et ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro disseruit, licet aetate proventus (ἐν γῆρα ὑστάτῳ, §. 4.) sub Imperatore *Rempublicam* susceperit tractandam, (procurator, ut videtur, in *Aegypto* constitutus a *M. Antonino Imp.*) notat idem.

15) Hand probabilis sententia: ἐν ἄλλοις est alibi. h. e. in alio hujus libelli loco, nec possunt non intelligi illae §phi 52 — 56., quas *Fabricius* innuit, quamquam non probans. *Rudolphus* tamen in nota ad h. l. respici jubet §. 52. et sq. *LEHM.*

Tum DE MORTE PEREGRINI disserit: eum philosophum Cynicum Parianum Ex-Christianum fuisse, qui senex ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscens rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabricius* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 12. [sed refutatur a *Solano* et *Gesnero*.] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse, innuit *Lucianus* §. 16. quod de idolo thytis comedisset — ἐσθίων τῶν ἀποθνήσκων. Varias hinc inde in CHRISTUM et Christianos effudit blasphemias §. 11. et 13. et per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Evangelistam, qui in Evangelio et Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quo §. 41. traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admonitiones et leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte I. p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello *Julium Pollucem* perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus *Luciani* Scholiastes. Sed vide, quae adversus hanc sententiam disserit Pollucis editor *Hemsterhusius* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a *Luciano* exagitari existimat. Idem ex eo notat *Solanus* noster ad c. 1. h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, et *Luciano* hinc abjudicatur a *Petro Jurio* in *Hist. Critica* rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scri-

psimet, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum *Juriseum Seldenus* syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. et columba §. 33. a *Luciano* traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabricius*, qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solanus* ait, aetatem ejus adsignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides* e tribu *Colytto*, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab *Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432.* *Timonem* se ipsum deferentem ob *Alcibiadis* amores finit *Liban. Decl. IX. T. 1. p. 343.* *Callim. in eum Epigr. III. 7. Anthol.* Ab hoc *Antonius* ab *Augusto* victus regiam suam vocavit *Timonium*, in ea deinceps *Timonis* instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab. L. 17. p. 745. Conf. Plutarch. in Ant. p. 948. seq.* qui praeter dicta ejus quaedam et *Callimachi* Epigramma adfert *Timonis* Epitaphium, et ab *Aristophane* et *Platone* Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At *Pseudo-Plato* philosophus *Ep. 24. inter eas, quas Allatius* edidit: συνέγγων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἀγαπᾶνθρας, μὴ εὐλοῶν μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνετο θηρία φλεῖν. De hoc *Timone* et morte ejus *Suidas* in ἀποδόξιας. Hunc inferorum janitorem fingit *Lucianus*, *Ver. Hist. c. 31.* Fuit et alius *Timon junior Sillographus* poeta, patria *Phliasius*, Ἰδιονράγμων et ipse, teste *Laërtio IX, 112.* discipulus *Pyrrhonis* Sceptici, de quo supra *L. III. c. ult.* Praetereo *Timonem Aegyptium*, memoratum *Ptolemaeo Hephaestio- ni L. 4.* et *Timonem*, quem in *Symposiacis* suis colloquentem inducit *Plutarchus*. *Faber* in notis, quas seorsum adjecimus, eum ad annum ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de *Timone* etiam *Hemsterhusius* in ed. *Luciani* minore, ubi summis laudibus hoc ingenii *Luciani* monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil

opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam *Luciano* tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo provocantes.

Celebratissimus *Petr. Baylius* in Lex. Historico - Critico, quod miror, de *Luciano* separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. *Perricens*, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed *Lucianus*, qui adeo subsannavit falsos Ethnorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum et fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, et ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, et quia se aequae indifferentem, vel aequae adversum a veritate praebet, quam a mendacio. (16).

Idem *Baylius* T. I. tit. *Apelles*, not. p. 258. b. anachronismum *Luciani* multis exagitat, quod in *Calumn.* §. 2. *Apellem* prodicionis adcusatum cum *Theodoto* *Phoenices* praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum *Pto-*

16) Egregie refutatus *Baylius* a *Wielandio* in Praef. p. XXXVI. sq. LEHM.

lemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspiracyem sub Ptolemaeo Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod et mihi haud improbabile videtur.

IDEM *ibid.* p. 653. tit. BRACHMANES, observat, *Lucianum* horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiores, superque his *Baylius* ita iudicat: *Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum adcusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam conjiceret.*

At justius, ingeniose *Bayli*, forsitan objiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet pro *Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐνύως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed et haec ironice, et alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque et Brachmanum dementiam, et Peregrini aequè rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est *Bayli*, oportuisse *Lucianum* in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II. part. 2. art. 29. p. 707 — 10. cujus verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequè ac *LUCIANUS*, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid.

Alex. s. Pseudomant. §. 1. et 48.) Ille **LUCIANUS** et hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum, et acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi et Athei traxit, teste *Suida*. Namque et philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian*. Pseud. c. 61. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum et constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, et omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur, [jam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus caussas dixit, (adi pro *Merced. Cond.* §. ult.) et extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. pro *Merc.* c. 5. 9. et 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos et alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari **JESUM CHRISTUM**, (quod forsane ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto,

et ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit, quum multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, et cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam *Philostratus* reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. II. c. 15. p. 233 et 234.*

Eunapius pr. p. 12 et 13. adseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi *Demonactis*, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam caeteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3. 4. etc.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba *Tillemontii* erant: *Il avoit peu ou point de religion*, et ut id demonstret, adlegat *Demon. p. 547. ed. Par. i. e. §. 5. editionis nostrae*; sed locum inspicienti patebit, non id dicere *Lucianum*, ut ad finem hujus vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65. et 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam

vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, et numquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura jucunda, quae acciderunt, et ad bene instituendam vitam utilia, quae *Lucianus* suis operibus immiscet, et inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus caeteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. et 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae *Lucianum* servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris ejusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐνὶ κομῶν, dicto c. 57. *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba *Luciani*, (*Tox.* c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. historiam Alexan-

tri impostoris ex *Luciano* enarrat, quam ex *Nostro* petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem *Luciani* facientia non omittemus: Fama *Alexandri* mox in Italiam usque delata est, et venerabantur eum etiam in aula *M. 'Aurelii*, ubi patronum habuit *Rutilianum*, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens *Lunam* ejus esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* et *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, et *Glyconis* ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. — Periit enim ante *31. Aurelium*, (si ille idem est *Alexander*) de quo *Athenagoras* p. 29 et 30. ait, circa annum 180. conspici sepulcrum in area, grande place (foro majore) *Pariae* urbis *Illesponti*, in eodemque foro statua etiam erat *Alexandri*, cui sacrificabatur ut Deo, festaque publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare *Alexandrum* tentavit coram praefecto *Bithyniae* et *Ponti*: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne *Rutilianum* offenderet, non aliam *Lucianus* de *Alexandro* vindictam sumere potuit, quam ejus vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret.

Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgo notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemontius* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur *Dialogi de mutatione in asinum*, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apulejus* suam hausserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii Hist. Gr.* haec tantum adferat, *Solanus*que et *Gesnerus* in notis ad istum *Dial. cap. 1.* hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto *Gesneri* sententiae interim omniuo adsentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim et ingenium plane respondent. sed fictionem forsitan ex altero hausisse, insertis suis jocis, quibus absurditatem fabulae, et hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI caeteri vix quidquam de *Luciano* singulare adferunt; sed *Suidam* fere solum sequuntur, vel *Bourdellotium*, a quo circa iter *Luciani* tamen aliquantum discrepat. *J. C. Iselinus* in *Lexico universali Historico – Geographico* haec referens; quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanico conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caussidicus evadere studuit; sed cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, et propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero

unde haec hauserit, *Iselinus* adlegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voss.* de rhétor. antiq. c. 12. de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* et *Jons.* de Script. histor. philos. l. 3. c. 10. ac *Fabric.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla eadem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, judicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed et omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus scriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita deridicula proposuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; et, si *Dialogus* de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui *Paulum* viderat atque audierat, quod *Luciano*, qui sub *Trajano* natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui *Lucianum* impium ac sine religione nobis describere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi adcusatur, respectu existentiae et cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in *Dissert. de Isodoro Characeno*, quae reperitur in *Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus*, Vol. II. p. 62. et seqq. adcuratius, quam quisquam priorum, de aetate *Luciani* egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inserere non pigebit, quando ait:

Athenaco paullo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui
Lucian. Vol. I. d

nostrum, ut existimo, advocat *Isidorem* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, et *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis Principibus*. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorem Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorem* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* adpellavisset, et *Persiae*, non *Parthiae*, *Periegesin*. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores juniores, jure imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad senectutem pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Ἀλακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἑτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis πορθμείον* intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας caussatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de senibus, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1. sibi confert τηλικῶδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, ibid. Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a junioribus sibi exprobratum esse fingit, et se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, et ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμῶν.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quamdam sub *Caesare*, de qua hac egit

Apologia. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur pro *Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolo-*
log. οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Jus etiam dixit,
 πὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut
epinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed
 majorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Pro-*
curatoris, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pate-
 retur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξ᾽ πάντων ὑπομνή-
 ματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ζητορίας τῶν δικαιολογούντων ῥυθ-
 μίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ
 ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι
 δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Ita-
 que *stipendium* accepit, non *ιδιωτικόν*, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως.
ibid. Et quidem illud *πολυτάλαντον*. Nempe τῆς μεγίστης ἀρ-
 χῆς quodammodo *κοινωνός*, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet
principis ipsius *negotia* *aulica* tractabat. Erat ergo tum
 etiam in *Aegypto* *Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publi-
 cos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, *aerae nostrae*
 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Seve-*
rus, et quo scripsit hac occasione in *Christianos* *Philopatridem*
 ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste
Spartiano in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse
Lampridium. Nam *praevias* huic *persecutioni* *Christianorum*
παρωδίας memorat testis horum temporum exceptione ma-
 jor *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum
 commodius retulerimus, quam ad *scurrae* celeberrimi *Phi-*
lopatridem, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae
Comœdis Antiochenis. *Comicae* enim *lasciviae* infamia *urbs*
utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Ant-*
iochiae in *Julianum* *Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*.
 [sed non tam sero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scri-
 beret *Philopatridem*. (*Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine men-

sis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* et regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* et regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum adfectat *Comicum* e veterum poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, quomodo scribenda sit *Historia*, coaevorum scilicet scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa adfectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus adpellarit, quibus tum vulgo adpellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Arenas Arabes*, quos nemo *Principum Romanorum*, quod meminerim, adgressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies exspectantium de *Republica Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatriade Lucianus*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani nominis hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum metus*, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελεσθαι* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Jud. et Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe saevissimo, eodemque *Astrologiae* ominumque studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13. et seqq. item *ib. c. 77.* Sic autem de eo postea; γέγων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἔτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σοφῇ ἔχειν. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt, quibus suam ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certe aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *primam senectutis metam* fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis honesta missio* erat. Hoc anno a *munc-*

ribus Reipublicae gerendis excusabantur. Ut proinde sera
 esset honorum merces, cum alii a capessendis honoribus ex-
 casarentur. Ego tamen illo anno paullo seniore existimo
 Lucianum. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse,
 cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scrip-
 sit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium
 philosophiae, quo flagrabat *Marcus*, viro principe indignum
 ostenderet. Sic *Marcum Cassius* anum philosophum adpellave-
 rat, et *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2. et 3. cum aliud prae-
 terea nihil haberet, quod objiceret. *Marcus Antoninus*,
 inquit, philosophatur, et quaerit de clementia, et de animis, et
 de honesto et justo, nec sentit pro Republica. Hunc ergo tra-
 ducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus ani-
 mam pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur
Muscae Encom. p. 376. ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco*
 jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe perso-
 nam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed
Marci. Stoicum *Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*.
Sexagenarium illum facit, majoremque natu, quam fuerit
Marcus. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis
clementarii sustineret, quod *Marco* objectum, scholas philo-
 sophorum frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum
 annum aetatis LIV. Paullo tamen ab exemplo *Marci* in
 aetate discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare,
 et quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur
 accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium*
philosophicum exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spe-
 ctabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret,
 indueretque illam, quam *Respublica* contulerat, personam
Principis. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane
 ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὥς εἰδεῖν ἅπαν-
 τες, ὅτι μήκετι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem,
 quod in *Hermotimo* philosophiam omnem damnat, cum tamen
 in *Demonacte*, et alibi abusum tantummodo philosophiae per-
 stringat, non veram philosophiam. Nempe quia *caussa* ipsa,
 quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil

habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae philosophiae. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* caussa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi conscium ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post mortem *Vcri*, media hieme 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem* *IXnam* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in sequentem annum *Cos.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* caussa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Coss.* anni 175. defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad virilem togam in limite recipiendam: cum *Tribunitiam potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος, *Somn.* p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui annos natus esset quatuordecim praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. *ib.* p. 344. Πρόσσηβος ergo, qui illa aetate paullo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις adpellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt aetatis decimum quartum et quintum, aerae nostrae 149. quo patriam reliquerit *Lucianus* et peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn* indutus, nescius quo se verteret, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis adcurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem tempora. Proximis aderat *Olympiūs*. *Olym-*

piadis nimirum 233. quae anno aerae Chr. 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae decimum octavum vel nonum. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient vigesimum secundum aut tertium, vigesimum sextum aut septimum, trigesimum aut trigesimum primum, Christi autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἔτων, ad philosophiam illum hortatus fuerat πρεσβύτερος quidem, quem ille ἐπ' ἀβολας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno vigesimo quinto aut sexto, Christi 160. Anno autem aetatis suae vigesimo octavo aut nono, Christi 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. Quom. scrib. sit *Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* et *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437. et 444. Anno aetatis trigesimo primo aut secundo, Christi 166. scripsit librum Quom. scrib. esset *Historia*. Post συνεχὺς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* et *Medicus* adpellatus est, et *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη πεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset, p. 624. Quae hujus anni notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. Pestis adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin.* *Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612. 615. et 624. *Osroëm*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. Hujus nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumenta est

usus, cur etiam *ipse* manum calamo admooveret, quo et *Juvenilis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum *alterius* generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut *novum* sibi fuisse scribendi duntaxat *argumentum*, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Imo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam adpellat, *Historiam* pro styli *historici* exemplo scripserit, in eo *lusit* tantummodo, et pro more suo *cavillatus* est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, adpellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386. ait quidem fuisse quemdam, qui *χθὲς καὶ πρῶην* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in *ignem* insiluisse ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390. duntaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380. nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 888. necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem adscitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169. quo discessit *Lucius*. Forte post *caedem Cassii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90sinum addigisse *Lucianum*, siquidem eo usque superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Juniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* et cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, et quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. Dissertat. de *Aetate* *Peripli Maris Euxin.* n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. spatium est annorum plus quam 150. *Fu* certe imperio non admodum provento (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum* inclaruisse multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artocertem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isi-*

iori, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* paritate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes duntaxat *Isidori*. Inque quam certum est nostrum esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Per- sianum regem*, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subjungimus, quae ad illius dicta commen- tatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1. p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem et copiam animum adtenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi jocos, et incredibilem in exagitandis vulgi et Philosophorum opinionibus ingenii et orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem adfirmare possis. Itaque nonnum- quam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo in- ventus sit praeter *Tanaquillum Fabrum*, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas ob- servationes adsurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi et properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis et humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dod- wellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissi- mo *Joanne Hudson* Oxoniae editos, in quibus de eorum ae- tate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem et res gestas, occasione data, ex ipsis elegantissimi scripto- ris lucubrationibus, ita illustrare adgreditur, ut ea in re an- te eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir

eruditissimus semel et iterum fortassis ¹⁷⁾ a vero aberrasse censi possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res et aetas *Luciani* extra omnem controversiam temporibus suis adsignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis adprobet ingeniosissimam conjecturam, qua *Luciano* *Hermotimum* *Dialogum* scriptum esse contendit, ut *Avidio* *Cassio* blandiretur, et philosophicos *Marci Aurelii* mores sale satyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem adferuntur, ingenio quidem et eruditione clarissimi auctoris lectorem addi-
ciunt: at in re satis obscura, vim et evidentiam demonstrationis non habent. *Avidium* tamen *Cassium*, (*Gallican.* p. 453.) *Luciani* popularem, teste *Dione*, et a *Marco Aurelio* *Syriacis* legionibus praefectum *Samosatensi* nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam per multa animadversa sunt, quae, *Lucianum* inter *Avidii Cassii* familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus *Cassii* nomen raro in *Luciani* (legitur in tractatu: *quom. conscr. sit historia*, p. 624. c. 31.) lucubrationibus adpareat, nonnumquam tamen tacito nomine non obscure *Cassius* apud eum significari videtur. Crediderim sane, *Lucianum* tota illa *προσλαλή*, quae

17) Cl. *Dodwellus* *Hermotimi* nomine *Marcum Aurelium* vult intelligi, qui tamen in *Luciani* *Dialogo* pag. 514. se anno aetatis quadragesimo philosophari coepisse profitetur, quod sane de *Marco Aurelio* (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem *Dodwellus* *Philopatrim* *Dialogum* *Luciano*, qui tamen *Dialogus* ab ejus scribendi ratione immane quantum abit, et propterea *νοθεύσθαι* veteribus Criticis merito adnotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis *Hugo Grotius*, (in *Psalm. CIV.*) scriptum fuisse *Philopatrim* imperante *Traiano*: verum id de eo scriptore dici non potest, qui *Artemidori Daldiani* *Ὀνειροκρίτικα* laudat. (p. 775.) Ego ad *Aureliani* Imperatoris tempora, adeoque diu post *Luciani* aetatem referendam esse ejus *Dialogi* scriptionem, aliquando demonstraturus sum.

est de lapsu inter salutandum ¹⁸⁾, ipsum Avidium Cassium adulari, et modeste excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec *Luciani* verba: (pag. 500. et 501. c. 12.) Νῦν δὲ καὶ ζῶθεν καὶ μεσοῦσες ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΛΕ ΑΡΧΟΤΕΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς αἰεὶ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero et mane (et) meridie noctaque bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Sunt et alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, jam *Lucianus*, ut puto, adhaeserat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a *Luciano* (pag. 489. c. 9.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus jam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non absque mihi colligere videor ex his *Luciani* verbis, in quibus tractat spes suas, et mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491.) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπιδες, Εἰ τα εἰκότα γιγνοίτο, ἀλλ' ἰσθὺς ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exigam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc ma-

¹⁸⁾ Πρὸς Ἀσκληπίου, id est, ad quemdam Aesculapium, scriptam fuisse credidit *Bourdelotius*. At male intellexit ultimam τῆς προσλαϊκῆς periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit *Bourdelotius*, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem adloquitur. Neque id observarem, nisi nuper *Bourdelotii* lapsum viro cuidam celebri et erudito fraudi fuisse animadvertissem.

nifesto satis adparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. et Volc. Gallic. in Avidio Cassio*) suo *Lucianum*, nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno et altero eleganti Dialogo *Lucianus* principem feminam, uxoris *Abradatae Xenophontei* cognominem, *Pantheam* videlicet nomine, quam *Bourdelotius* (in notis ad *imagines Luciani*). eandem esse cum *Abradataea*, lapsu plane joculari adfirmat. Eam ego *Avidii Cassii* uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus retinuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. *Pantheae* illius in Dialogo *Luciani* nomen certe fictitium non est, et eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν *Lucianus* (*Tom II. p. 7. Imagg. c. 10.*) adpellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum et mansuetum inter caetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15. Imagg. c. 22.*) "Ἐπεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est et mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis, quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujuscemodi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret. Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae et *Panthea* dicta sit, et a pulchritudine et ab animi moderatione merito commendata. Quam *Pantheam* cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, *Avidii Cassii*, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit *Luciani* (*pro Imagg. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, et *Abradatae Xenophontei* uxoris cognominis. Haud

enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba *Luciani*, in quibus Imperatorem Panthaeae maritum a bonitate et mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immares etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur? At alia sunt, quae impediunt, quo minus Panthaeae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim et Eunuchos et milites, quos se in Panthaeae comitatu *Lucianus* (p. 7. et 24. c. 2. *Imagg.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare adgrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura et forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. *Lucianum* tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam *Lucianus* in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, *Luciano* narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos et Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana adcurate depictam exhi-

beri. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum *Luciani* sedulus investigator incubuerit. (*Luçianus Pseudom.* pag. 775. et 776.)

*Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) cum Marcomanis et Quadis confli-
gebat. Jubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:*

*Istri gurgitibus, celsi Jovis imbris aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax et amabilis et decus ingens.*

*His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatas-
sent, barbari tamquam canes peregrinosve lupos fustibus confe-
cerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, vigin-
ti ferme millibus simul exstinctis. Deinde secuta sunt ea, quae
Aquilejae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs cape-
retur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens,
quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]*

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, et ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, et praecepta in oraculo aroma- ta in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat *Lucianus*, Romanorum exercitibus a Germa-

eorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio *Luciano* maxima lux adfunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo et apostasia *Luciani*, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut et multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc criticorum memorata.

Huc usque *Croxius*. Tempus est nostram sententiam lucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eodem causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota *ibid.* satis quoque notum, Athenas se (esse?) profectum ad Graeca discenda. *Tox. c. 57.* In Macedoniam, *prodot. c. 7.* Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes et mendacia, *Piscat. c. 29.* et ad philosophiam transierit, hoc alios bene observantes audivimus. *vid. pro Merc. c. 1.* De aetate nondum confectum negotium: quare hoc periamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto et Atheismo, quem objiciunt, ingenioque et viribus ejus disquiramus.

Aetas facilius et accuratius ex scriptis ejus erueretur, Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam senectutem pervenisse testetur in *Dissertatione pro merced. conductis c. 1. et 4.* ut satis jam adletum supra; in sequente vero Dialogo *Hermotimi c. 13.* quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde namquam quod diversis temporibus singuli libelli prodie-

rint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas *Nostri* cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus*, quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, et ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Tyanens.* (*Alex. c. 5.*) *Arrianus*, (*Alex. c. 2.*) *Celsus*, (ibid. c. 1. et not. *Solan. item c. 17. et 21.*) *Cronius*, (de quo *Gesn. ad Peregr. c. 1.*) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon. c. 24.*) *Pactus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex. c. 60.*) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi conf. not. *Solan. annum Christi CLXXI indicantem*) *Rutilianus*, (*Alex. c. 30.*) *Sabinus*, (*Merc. Cond. 1. et pro merc. c. 15.*) *Sostratus*; ut caeteros mittam ab *Jonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* et *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον· illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum; vixisse *Nostrum* ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum *Nostri* tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag. ad Laërt. T. II. p. notar. 1.* ex *Suida* et *Themistio* adserit, (vid. *Themist. or. XII.* ut in *Menag. nott. adlegatur*, vel or. V. p. 63. edit. Paris. ubi invenio, multa commisisse *Epicteto* utrumque *Antoninum*) etiam serius collocandus est *Lucianus*, quam adhuc factum: loquitur enim de *Epicteto* ut jam aliquamdiu defuncto, *Adv. Ind. c. 13.* narrans, sua aetate fuisse, et forte adhuc superesse, qui lucernam fictilem *Epicteti*

Soici 3000 *drachmis* emerit. Illa autem verba, et forte adhuc
aperest, indicium praebent, jam aliquod tempus ab Epicteti
 morte elapsum. Eundem vero libellum *Advers. Indoct.*
 scriptum esse paullo post Peregrini in rogam insilientis
 mortem, docet c. 14. ubi heri et nudius tertius aliquem
 misse ejus baculum, refert: Cumque *Aul. Gell.* XII, 11.
 Peregrini vivi, quicum ipse collocutus sit, meminerit, ni-
 hil de ejus morte; patet, *Lucianum* et *Gellio* aequalem, sed
 et aliquanto posteriorem. Peregrini autem hanc mortem
 contigisse *Solanus* existimat anno Christi CLXV. quod non
 repugnat sententiae, nempe Epictetum tum jam aliquam-
 diu ante esse defunctum, cum *Lucianus Advers. Indoct.*
 scriberet, adeoque *Lucianum* eum potuisse videre. Falli
 tamen *Bourdelotium* putem, qui *Lucianum* Epicteto mortuo
 demum natum statuit; si hic senex sub Nerone jam vivens
 Adriano familiaris, (vid *Ael. Spart.* c. 16. p. 159.) ad Mar-
 cum usque vitam protraxisse potuit, ut etiam *Casaubonus*
 obiter monet ad l. d. Vixisse autem *Lucianum* aliquamdiu
 post Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2. ubi
 Arriani Epicteti discipuli meminit, et quidem tamquam de-
 functi; ubi confer not. *Solani*, ac vid. *cumdem* ad *ejusdem*
Alex. cap. 48. et cap. 56. ubi Alexandri insidias *Luciano*
 structas contigisse anno Christi circiter CLXX. probabili-
 ter adserit, quo *Lucianus* in flore aetatis adhuc esset, qui
 patrem suum vivum ibidem commemoraret. Unde ego porro
 colligo, cum *Lucianus* Alexandro supervixerit, eoque de-
 mum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert
 cap. 59. eum miserrime periisse, nondum LXX annos
 natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam
 produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34.
 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert,
 quod *Luciano* vidente contigit, facile patet, *Lucianum* non
 solum reliquos X annos Rutiliani, sed et plures vixisse.
 Plura alia *Solanus* ad c. 35. quem et confer ad *ejusdem* cap.
 4. 5. et 30. et ad *Demonactis* cap. 1. ubi *Demonactem* *Lu-*
ciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadra-
Lucian. Vol. I.

genarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam, quae *Imag.* cap. 3. habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* adserit, et quod *Jonsius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit *Lucianus*, quod *Jonsius* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. *Lucianus* perstringat ejus belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod et supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum esset, et alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γῆρα ὑσάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12. aequae ac *Hemsterhusius* in praef. *Pollucis* supra indicata, quod Marcum θεὸν vocet *Lucianus*, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemontius* supra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Quom. Hist.* c. 24. commemoratur, ait, eum Prisco jungi, ducemque cum Vindice fuisse, et nott. ad *Nostri Alex.* c. 27. et 48. cujus rei et plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident *Salmasius* et *Menagius*, ex qua lite diremta accuratius etiam vita *Luciani* definiretur, sed et hoc jam dimittendum, (licet ad *Menagii* ad *Laërt.* sententiam paullo supra adducti propendeam, ut forsitan in praef. Indicis majoris dicam) et nonnihil de *Nostri* dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis ejus elucet, ingenii autem tanti, quantum ejus seduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stylus ejus est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe *Alciphronem*, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab *Longi*, qui Pastoralia reliquit, stylo multum ejus dictio abit. In Timone vero et in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15-18. et alibi, imitatur

Aristophanem, licet et alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur *Homerica*, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticismi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat summus ceteroquin ejus admirator *Hemsterhusius*, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego *Lucianum* numquam dormire dixerō; tamen, quia facile se pati in sua praefatione dixit, *Luciani* defensionem suscipi, videndum censeo, an ne, quando in *Timon*. c. 52. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuisse ab *Luciano* ait, studio frigidos adulatoris sales proposuerit *Lucianus*, quo parasitorum mores eo absurdiores proponeret, et quia adsentatores plerique re vera tales esse solent; qui etsi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non possunt quin et frigidos, etiamsi vel ingeniosissimi essent. Conf. *Dial. Parasiti* fin. ubi similia absurda tribuuntur parasitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem professum fuisse, ex *Demon*. c. 5. ait *Tillemontius*. Unde et alii Atheismum ejus deducunt. Sed ex isto *Luciani* loco nihil aliud conficias, quam eum philosophum fuisse eclecticum, ut hodie dicimus: quare Atheismus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem *Tillemontius* et *Hoogstratanus* inonent, quia Atheismum nusquam diserte profiteatur. Mihi tamen diu suspectus fuit Atheismi, tum ex caractere lasciviae, quem his miseris fere proprium esse, recte *Bentley* in *Friponnerie Laïque* observat, aliique saepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi studio; tum quod et animae immortalitatem rideat. Verum est, non semper sufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, nisi et virtutum laudem subinde addas: nam ut avaritiae sordes, ebrietatis

deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis stultitia, similiaque satis impugnantur, sola earum deformitate proposita: ita tamen impurorum amorum turpitudine non eodem modo se erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine proposita, eaque revelando, quae natura ipsa tegi flagitat; quin iis sic incenduntur potius. Sed et postea detegens, non esse ab *Nostro* profectum dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque caetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen et pessimum illum *Dial. Meretricium V.* abjudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset: sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc. c. 15.* ac virtutis amatorem se profitetur. Vid. *Vit. Demonact. c. 2. f. et 3.* ubi ad virtutem et bonorum exemplorum mutationem hortatur. Adde et *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed et sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in *Lucianum* pronuntiato, c. ejus *Dial. 54.*

Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.

quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum et honestas *Luciani* patet ex eo ipso, quod caussidicorum gregem reliquerit ob fraudes et mendacia, *Reviv. c. 29.*

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes et scribas Judaeorum tribuat, in *Peregr. c. 11.* scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ

παρατεῖσθαι συγγενόμενος, quod bene etiam *Solanus* ad l. d. ob-
 servavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii exi-
 stimant; caritatem enim eorum mutuam in eod. *Peregr.* ve-
 re praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita descri-
 bit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eos-
 dem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se si-
 visse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui com-
 memoret in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam ar-
 cebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes de-
 tegerent ac riderent; sed et idem Atheos arcebat et Epicu-
 reos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi lau-
 darit *Lucianus*; sed ejus integritas tamen adparet; at Chri-
 stum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio
 ad excusationem *Vossii*, quasi id alterius nomine dicat; et
 quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihi-
 li facere religionem Christianam, satis patet aliunde, et li-
 cet hoc doleam, non tamen magis miror in *Luciano*, quam
 in aliis auctoribus priorum saeculorum, qui multo pejora in
 hanc scripsere, et quos tamen ferimus, ac propter alia uti-
 lia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus di-
 xit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis
 stultitia esset; cumque Judaeos feramus, Christo, pro do-
 lor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo,
 neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum
 more animae immortalitatem vitaeque sempiternae exspe-
 ctationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte
 se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius senten-
 tiam merito improbamus, ita et Christianorum istorum vo-
 luntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare
 non possumus. Num vero et in eo plane cum Epicuro sen-
 serit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in
Jov. Conf. c. 10. Jovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos re-*
rum humanarum curam agere? respondet, *Non meum hoc est.*
 Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit
Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum
 hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis cre-

di velis. Nam Scepticum fuisse *Nostrum*, satis prodit, u
cumque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mand
tam alii jam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11. sed quam g
phiarii munus fuisse *Tillemontius* statuit: videmus ejusm
di fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fu
rit; nam *προστραταὶς* munus suum generaliter adnumera
distinguit tamen a majore praefectura, *ibid.* et in *fin.* c.
ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei com
mittatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accipi*
sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine men*
dem ab Imperatore accipere c. 11. et 12. declaret, tamen
actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet se
bas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in judic*
commentarios scribendos curare, et decreta — tradere reponen
Itaque actarius sive grapharius fuerit ac Procurator p
tis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integ
provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Digi
tas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud l
est indicio, vitae fuisse *Nostrum* compositae, laboriosae,
ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem *Apologia pro merc*
conductis c. 11. Non tamen famelicum: neque enim
pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditio
adquirendae caussa instituere licuit; sed cum senectuti
gruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandi
si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ibid.* pr
tulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumm
um, et ad graviores paupertatem potius recidendum fu
set, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset

19) Falso locum *Apol. pro merc. cond.* c. 11. a *Reitzio* de paup
te *Luciani* intelligi, bene probat *Wielandius* in *Praef.* p. X. Le

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Euancl.* c. 13. f.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum *Bourdela-*
ne, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est trago-
 podagrae; quod *Luciano* ingenio non indignum drama, sed
 versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum
 sit, eum tragica licentia et aetatis venia, studio hic usum,
 quam ut emendationem centum locis tentemus. A cani-
 bus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis pro-
 bandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta anno-
 rum pervenisse, satis est certum.

JO. FRID. REITZ.

His a *Reitzio* fuse relatis et disputatis, a me jam nihil aliud
 expectari poterit, quam ut, quae recentius de *Luciano* in
 medium sunt prolata, breviter recenseam.

A. 1742. prodiit *Dan. Peuceri*, Athen. Numburg. Recto-
 ris, commentatio de maledictionibus *Lucianicis* in *Christum* ejus-
 que *Apostolos*, Lips. 4. cujus auctor, *Treunerianam* illam
 disputationem, quae p. XXII. in not. 10. laudatur, respiciens,
 id agit, ut ex his duobus *Luciani* dialogis: de Morte Peregrini
 et Philopatride, adpareat *Lucianum* maledicum fuisse tum
 in *Christi* nomen, personam et officium triplex, tum in
Apostolos quoque ejus, speciatim *Paulum*. Est autem haec

magis pia querela, quam docta demonstratio. Melioris paullo frugis est *Andr. Christiani Cleemanni, Franciscanei Misenensis Rectoris, commentatio historico-philologica de Luciano, Christianae veritatis teste*, ad L. Dialogi περὶ τῆς Περὲργίνου τελευτῆς edit. Graev. p. 565. sq. (c. 11. — 13.) Dresd. 1753. 4. in qua *Luciani* verbis illustratis auctor demonstratum it, „quam dilucide vel invitus de praestantia et „veritate christianae doctrinae, nec non de publicis institutis morumque integritate Christi sectatorum, testetur ille „obtrectator, ita ut suo ipso gladio jugulari queat.“ Eundem finem persequi videntur *Henr. Aug. Zeibichii commentationes duae, quarum mihi non est copia facta, hujus tituli: Lucianus, Christi redemptoris testis*. Gerae, 1762. 4. Sed acerrime impugnavit *Lucianum* Jo. Tob. Krebsius, illustris scholae Grimmensis Rector, in Prolusione scholastica de malitioso *Luciani* consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi. Lips. 1769. 4. inserta etiam illa ejusdem Opusculis Academicis et scholasticis de novo recognitis. Lips. 1778. 8. p. 308. sq. qua id spectavit auctor, ut collatis inter se narrationibus quibusdam *Luciani* et historicorum ecclesiae sacrorum ostenderet, illi vere fuisse consilium, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi. Et contulit quidem satis scite primum narrationem *Luciani* Ver. Hist. I, 30. cf. II, init. cum narratione Jonae prophetae simillima II, 1. sq. deinde, quae *Lucianus* tradit de Phellopodibus Ver. Hist. II, 4. cum iis, quae Matthaeus Evang. XIV, 28. sq. de Petro per mare incedente; tum fictionem illam lepidissimam de bello Phaëthontem inter et Endymionem gesto Ver. Hist. I, 10 — 21. cum simili fictione Johannis Apocalyps. XII, 7. sq. de pugna in coelo inter Michaëlem et Satanam commissa; ibidemque Ver. Hist. I, 18. contentam descriptionem Nephelocentaurorum cum Cherubinarum apud Ezechielem I, 10. et X, 14.; denique imaginem urbis beatorum Ver. Hist. II, 11. descriptae cum novae Hierosolymae imagine ab Johanne Apocal. XXI, 10. sq. depicta, et quae ibid. c. 12. Lu-

Lucianus exponit de natura spirituum beatorum cum descriptionibus eorundem sacris *Luc. XXIV, 39. 1 Cor. XV, 42. sq. Philipp. III, 21. etc.* Quae quidem omnia non sine arte et ratione, quamquam nec sine cupiditate et studio disputata recentiores Apologetae et Apologetici suo jure amplexi et secuti sunt, additis etiam passim ex suo nonnullis, quae *Krebsius* reliquerat, ut *Jo. Henr. Mücke* in *Programmate: de rebus Christianorum testimonia ex Luciano*. Lips. 1788. 4. et *S. V. Tzschirnerus* in libro: *Geschichte der Apologetik* I. p. 200. sq. et quos recenset *Ill. Beckius* in *Commentt. hist. decretorum religionis Chr. et formulae Lutheriae* p. 92. sq. Rectius tamen et liberius de ingenio et moribus *Luciani* sui judicavit interpret *eius Germanicus, Wielandius* noster, partim in Praefat. versioni praemissa T. I. p. XX. sq. partim in notis interpretationi passim subjectis, inprimis ad librum de Morte Peregrini T. III. p. 53. sq. Cum his omnino consentit, gnarusne *Wielandianorum*, necne, non patet, *Jo. Christian. Tiemannus* in libello: *Ein Versuch über Lucians von Samosata Philosophie und Sprache*. Servest. 1804. 8. nisi quod hic minus fere sibi constat in veritate inquirenda, certa interdum cum dubiis, honesta cum turpibus, sana denique cum insanis mirum in modum confundens, in gratiam unice deliciarum suarum, quam nemo, ne *Lucianus* quidem ipse, vere honestam ac laudabilem agnoverit gratiam. Ceterum quam *Volateranus* (vid. supra p. XIX.) et *La Croze* (p. LXIII.) protulerunt sententiam, *Lucianum* fuisse Christianum, ac deinde factum apostatam, eam *Aug. Kestnerus* in libro: *Agape*, inscripto, et ante hos tres fere annos emissso, ita ad universum libri sui consilium flexit, ut *Lucianum* contenderet occultum fuisse vel Christianum, vel certe religionis et familiae Christianorum fautorem, qui consulto ac sedulo id egerit, ut ipsius opera res illorum stabilirentur et augerentur. Quod sane prodigiosum commentum, licet non sine aliqua specie prolatum, tamen uno statim ictu profligatum gaudemus ab *Ill. Henr. Carol. Abr. Eichstadio* in Prolusione: *Lucianus num scriptis suis adjuvare*

religionem Christianam voluerit. Jen. 1820. 4. quam gravissimam dissertationem jam auctoris ipsius manu paullo auctiorem et emendatiorem in cultorum *Luciani* gratiam et usum adjicere placet. Unde simul patebit, quae et mea est sententia, fuisse quidem *Lucianum* Christianorum adversarium, neque adeo prodesse, imo vel maxime obesse, eorum religioni et institutis, tanquam perversis et vanis, voluisse; sed revera tamen magis adjuvisse rem Christianam, quam impedivisse; quod sane rationis jura contra omnes ejus adversarios, cujuscunque tandem nominis ac sectae essent, acriter et constanter defendenda suscepit, atque adeo, Deo O. M. dirigente, vel invitatus atque inscius, — quippe qui Christianam religionem nonnisi per ramos, neutiquam vero ex librorum ipsorum sacrorum lectione cognovisset, — sentibus, ut imagine utar, quae melioris indolis herbis et plantis impedimento essent, eradicatis, saniori doctrinae divinae fecerit locum. Haec hactenus.

J. TH. LEHMANN.

LUCIANUS

NUM SCRIPTIS SUIS

ADJUVARE RELIGIONEM CHRISTIANAM VOLUERIT.

Ad illustrandam ecclesiae Christianae historiam quae nuper scripta in lucem prodierunt, tametsi pleraque illorum vel ab argumenti copia et ubertate vel a tractandi arte et sollertia laudem habuerunt, nullum tamen in iis exstitit, quod rerum novitate tantopere commoveret studia aequalium, animosque in tam diversas partes traheret, quam quod *Agapae* nomine inscriptum, insigne eruditionis et acuminis monumentum edidit collega clarissimus, AUGUSTUS KESTNERUS. Quo libro utrum principalem causam obtinuerit an amiserit, in hac scribendi brevitate non ausim universe pronuntiare, quamquam nuper exorti sunt plures, qui damnarent novae opinionis audaciam, quam qui defenderent: neque opus videtur sententiam ferre post censuram diligentem et accuratam, qua vir in hoc literarum genere princeps, idemque saeculi non minorem quam auctoris rationem ducens, de libri indole et virtutibus ita ex-

plicavit¹⁾), ut cum summa judicandi subtilitate parem moderationem et aequitatem conjungeret. Sed illud faciendum est, quod optat ipse, si bene eum novimus, praestantissimus libri editor, ut singula ejus capita singulatim ad censuram vocentur, quae totidem subsidia sunt et (ut Appulejano verbo utamur) fulcimenta, quibus constabilitis, nova illa de clandestino Christianorum foedere et consociatione opinio²⁾ denuo sustentatur, subtractis autem vel eversis, labefactatur et corrui. Itaque nunc quidem eum excutere locum placet, quo *Kestnerus* de *Luciano* exposuit.

Qua de re dum dicere aggredimur, vehementer animi pendemus, gratias viro doctissimo agamus, de iis, quae ingenii acie reperit, an repertis doleamus. Adeo enim nova de *Luciano* ejusque in Christianos animo et studio in medium protulit, ut, si vera sint, quae disseruit, jure nos pudeat philologos in explicando judicandoque facetissimo scriptore tam diu caecutiisse. Nam quem adhuc existimabamus infensum fuisse rei Christianae, Christianosque una cum ipsorum magistro risui ac ludibrio exposuisse, eum *Kestnerus* censet id egisse sedulo, ut adjuvaret novam religionem, factam doctoribus invidiam minueret, sectatorumque persuasionem firmaret. Ego vero, quod pace viri doctissimi dixerim, speciosius ista quam verius disputata censeo. Quod quo magis appareat, faciam id, quod ipsae hujus libelli angustiae postulant, ut, quae in disputatione *Kestneri* dispersa et dissipata sunt, summam comprehendam, et, quia interdum fluctuat ejus oratio, ea verba,

1) Jen. A. L. Z. 1819. No. 201 — 205.

2) Novam dixi, non exemplo illorum, qui, quae patrum memoria scripta sunt, hodie ignorare videntur, sed quod eam *Kestnerus* nova et uberiore explicatione novam et suam fecit. De libris theologorum, qui huc pertinent, supersedeo dicere: illud adicere liceat, quod ipsis fortasse theologis novum accidet, primariae sententiae elementa contineri notis Wielandii ad *Lucianum*, in primis proluxa illa ad *Peregrinum Proteum*, To. III. p. 62.

quibus maxima vis et perspicuitas videtur inesse, in adnotatione subijciam.

Sunt autem haec quinque capita, quibus novam *Kestneri* de *Luciano* sententiam includere licet.

I. *Lucianus*, qua erat mentis acie, quum aetatis suae ingenio non congruere amplius intelligeret, quae majores pro veris habuissent in vitae tenuissent, excitare aequales ad rectiorem cogitandi agendique rationem voluit, qua inveteratae opiniones tandem ex sua sede demoverentur, et cum veriore scientia melior rerum status inciperet. Quo consilio patriorum numinum cultum et religiones irritavit, pravas superstitiones explosit, oraculorum praestigias et sacerdotum arcana detexit, philosophorum, divitiis magis et famae quam sapientiae inhiantium, fastum compescuit, vanas educandi artes, rhetorum ineptias, athletarum ferocem stoliditatem, opulentiorum luxuriam, plebeculae credulitatem ceterasque aetatis suae corruptelas et vitia satirico sale perfricuit, denique nil prius et antiquius habuit, quam ut funestum veterum arceret, quo adhuc torperent plerique aequalium. quibus melior jam rerum cognitio, velut oborta ex tenebris lux, affulsisset. Sed hac cognitione, non erant illo tempore, qui Christianos superarent. Quamobrem ad hos maxime spectabat *Luciani* mens et oratio: hi erant ἐγχειρόμενοι illi et βλέποντες, quorum etsi doctrinam non amplectebatur, causam tamen et sectam scriptis adjuvare studebat.

II. Quamquam enim ridendi calumniandique materiam undique colligebat, tamen unus tantummodo in ejus libris locus reperitur, quo Christianos perstrinxit, neque illos

Qui *Luciani* elegantissimus interpres si adhuc viveret, isto nullum, opinor, *Kestnerus* haberet sententiae suae aut adstipulatorem paratiorem, aut fortiolem propugnatorem.

universos, sed exiguum eorum numerum, nec suum hac in re iudicium sequutus, sed opinionem *Celsi*, quae tum communis erat omnium gentilium, *Luciano*que tanto facilius poterat persuaderi, quanto magis eam res ipsa, quam ridebat, Peregrini mors, comprobare videbatur.

III. Qua re si quid in Christianos commisit, eorumque famae atque existimationi detraxit, abunde id aliis scriptis compensavit, quippe qui mox, Tatiani oratione rectiora edoctus, illorum, quos aperte laesisset, causam tacitus suffragator susciperet, aequalibus tecte commendaret, suaeque etiam dicta cum populari suo et aequali miram in concordiam redigeret.

IV. Id ne temere dictum arbitremur, ipsum *Luciani* ingenium *Kestnerus* attendere nos jubet. Qui quum nemini umquam pepercit, quum nullam omiserit opportunitatem cavillandi, non credibile esse, in tanta librorum, quos emisit, copia unis eam pepercisse Christianis, in conspectu omnium positis et Graecorum odio laborantibus, nisi causae illorum favisset.

V. Eandemque rem testatur liber *Lucianus*, qui suam vicissim lucem inde recipit, quo falsa Christianorum secta a genuinis Christianis ita discernitur, ut horum patronum sese ac vindicem profiteri *Lucianus* non dubitaverit.

Sic exposita rerum, quas *Kestnerus* tractavit, summa, sequitur, ut de singulis videamus.

Ac primum quidem concedimus viro doctissimo, potuisse illam sentiendi scribendique libertatem, qua *Lucianus* eminuit, eo valere, ut depulsa superstitionum caligine, tanto facilius emergeret Christianae doctrinae veritas; sed cavendum tamen putamus, ne huic rei plus, quam ratio fert et experientia, tribuamus. Nisi forte etiam *Eu-*

polis, Cratinus, Aristophanes, Archippus aliique praeae comoediae auctores, quod magna dicacitate in deos patrios illuserunt et aetatis suae vitia castigaverunt, popularibus de saniore religione amplectenda moribusque emendandis persuaserunt. Imo audiuntur talia, leguntur, placent, plausibus in caelum feruntur: at nihil prosunt ad evellendos animis errores, quibus inde a tenera aetate assueverunt, quos cum lacte materno imbiberunt. Docuit id etiam recentiorum temporum historia. Nam explosis toties inde ab Lutheri aetate exagitatisque ecclesiae Romanae ceremoniis, tamen hodie non pauciores inveniuntur, qui eas mordicus retineant, quam *Aristophanis* aevo fuere, qui ex theatro vel in templa deorum, quos modo risissent, venerabundi redirent¹⁾, vel cum *Cleone* male multato detrimentosa civitati consilia caperent. Tam longe distat certa mentis persuasio a levioribus illis animi agitationibus, quas satirarum ludibria afferunt. Sed ut largiamur *Kestnero, Lucianum*, ridendo vera dicentem, dum consuluerit aequalibus, ipsi etiam religioni Christianae consuluisse, cujus dispersum semen jam velut subacti animi facilius exciperent: tamen eum *voluisse* scriptis suis efficere, quod effectum concedimus, adeoque vindicias religionis Christianae ejusque doctorum suscepisse, et hanc rem consulto ac naviter egisse²⁾, id vero prae-

3) Rem uberius declaravit Boettigerus in libello: *Aristophanes, impunitus deorum gentilium irrisor*, p. 43. sqq. De saeculo XV idem acute monuit Spittlerus, *Grundriss der Geschichte der christl. Kirche* p. 362. ed. 5.

4) Ita enim statuit Kestnerus. Loca maxime perspicua (nam in aliis ambiguitatem quandam habet oratio) haec sunt: *Lucian* zeigte dadurch schon, dass er der Wirksamkeit der christlichen Schriftsteller kein antagonistisches Streben entgegensetzte, wie sehr er den christlichen Parteigängern gewogen war, noch mehr aber dadurch, dass er im Stillen sogar für das Emporkommen der christlichen Sache arbeitete, indem er den christlichen Kämpfern ihren Kampf nicht allein sehr erleichterte, sondern auch in bedenklichen Fällen ihnen

fracte negamus. Et satis constat, eximium quoddam providentiae divinae in conservanda propagandaque religione documentum a theologis⁵⁾ in eo poni, quod nullae umquam calumniae, impetus nulli adversariorum quidquam potuerint, nisi ut religio nova firmamenta stabilitatis adipisceretur. Itaque jure admiramur vim veritatis in illorum, qui sacra Christiana odissent, testimoniis⁶⁾: quae vis tanta fuit, ut vel invitos impelleret ad scribenda ea, quae ad causam Christianorum tuendam suo tempore incredibiliter essent valitura⁷⁾. Quod etiam in *Lucianum* cadere, quis inficias eat⁸⁾? Nec tantum cadit in ejus Jovem confu-

hülflich beisprang. Es finden sich unverkennbare Spuren, dass Lucian zuweilen gleichsam als Anwalt der christlichen Secte gegen seine heidnischen Zeitgenossen aufgetreten ist, (p. 508). Bei anderen Thatsachen erscheint Lucian offenbar als Mitgehülfe der christlichen Oppositionsschriftsteller, (p. 511.) Er scheint den Unwillen, den die christlichen Ausfälle auf die heidnischen Ehrenmänner erregt haben mochten, auch gegen sich lenken zu wollen, um ihn mit den Christen zu theilen, und ihnen so die Hülfe der Unannehmlichkeiten, die ihnen daraus erwachsen konnten, zu ersparen oder abzunehmen, (p. 513.)

- 5) Multos, qui hoc argumentum persecuti sunt, recensuit Beckius in Comment. hist. decretorum rel. Chr. et formulae Lutheriae, p. 92. sqq.
- 6) His testimoniis quamquam saepenumero abusos esse constat veter. ecclesiae doctores, velut ex Graecis Clementem, Justinum, Athenagoram, ex Latinis Lactantium, Augustinum, Tertullianum: idonea tamen ex iis doctrinae Christianae firmandae praesidia petiit Eusebius, quem sequuti sunt recentiores multi, ut Huetius in Demonstratione Evangelica et Quaestionibus Alnetanis, Vossius, Fabricius, Lessius notis in libris, alii. Cfr. inprimis *Lilienthal gute Sache der göttlichen Offenbarung*, XII. p. 650. sqq.
- 7) Viele, die des Christenthums Feinde zu seyn glaubten, haben auf seinen Plan gearbeitet. Ita verissime Jo. Müller, *Allgem. Weltgeschichte*, in Opp. To. I. p. 460. De veritate religionis Christianae, philosophorum gentilium irrisione confirmata, duas dissertationes scripsit magnum quondam Academiae nostrae ornamentum, Jo. Fr. Buddeus, iusertas Miscellan. sacris To. I. p. 451 et p. 475 sqq.
- 8) *Lucianum*, Christi redemptoris testem, duabus commentatt.

tatum et alterum illum tragoedum, quibus in libellis jam *Gesnerus* apologias pro religione Christiana agnovit⁹⁾, sed in alios quoque dialogos, quibus Christianorum causam, quamquam adjuvare non voluit, tamen adjuvit. Agimus de re longe notissima, quam, inepti essemus, si vellemus *Kestnerum*, virum eruditissimum, docere: qui si in ea re iudicium praecipitavit, non ignorantia fecit, sed nimia quadam opinionis suae defendendae cupiditate.

Illud gravius est maioremque dubitationem habet, quod vir doctissimus ullum negavit, praeter Peregrinum Proteum, in *Luciani* scriptis locum reperiri, quo in Christianorum doctrinam et sectam criminosè egerit¹⁰⁾. Quod quum legeremus, mirabamur, tanta per tot annos crimina temere jactata in insontem fuisse, ab ipsis etiam

exhibuit Henr. Aug. Zeibichius, Ger. 1762. 4. (Addere liceat Andreas Christiani Cleemannii, Rectoris olim Franciscanei Misensis, Commentationem historico-philologicam de Luciano, Christianae veritatis teste ad L. Dialogi περί τῆς Περσικῆς τείλεως edit. Graev. p. 565. sq. *Lehm.*)

9) Verba *Gesneri* in epist. ad *Reitzium*, *Luciano* praemissa, haec sunt: „Jupiter confutatus et alter ille tragoedus multum mihi videntur ad evertendam superstitionem et fidem illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad apologias pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum deorum.“

10) Etiam hac de re ipsa scriptoris verba reddimus. *Es lässt sich nicht beweisen, dass Lucian den christlichen Zeitgeist gehasst und seine Anhänger mit der Geißel der Satire verfolgt habe. Nur in einer einzigen Stelle seiner voluminösen Schriften hat er eine kleine Anzahl von Christen bespöttelt, weil er sie mit dem tollten Peregrin in Verbindung fand, und seinen wahnsinnigen Helden gern in recht absurden Umgebungen und Verhältnissen schildern wollte. (p. 505.) Lucian umfasste alle Ungeheuerlichkeiten der Zeit in einem so lebendigen Bewusstseyn, dass sie alle Augenblicke vor seiner Seele standen und sich unwillkürlich zu wiederholtenmalen in seine Feder hineindrängten. Nirgends aber in seinen so zahlreichen Schriften hat er des Christenthums oder der christlichen Secte wieder im Bösen Erwähnung gethan. (p. 505.)*

Lucian. Vol. I.

f

scholarum magistris, in quibus nostra et patrum memoria vix erat paullo severior, quin in tradendis rebus Christianorum malitiosum *Luciani* erga eos animum culparet, ipsiusque scriptis accusationis argumenta depromeret. Namque id tantum pueris imberbibus narrarunt, qui reo patrocinari non possent, sed etiam ad doctos et subtiles iudices singularibus libellis nomen detulerunt, crimen peroraverunt¹¹⁾. Ex his accusatoribus unum *Kestnerus* commemorat *Krebsium*, sed reprehendit¹²⁾, quod *Lucianus* nomine inquinaverit criminoso: ceteros silentio praetermisit. Arduum est, de iis statuere velle, quae sensu magis quam demonstratione nituntur: verum tamen, quicumque *Luciani* consuetudinem perstringendi deos *Homericos* viderint, omninoque ingenium ejus perspexerint, hos volo sibi credere iudices de iis locis, qui adhuc sic explicati fuerunt, scriptor graviora quaedam doctrinae Christianae capitula praecipue miracula, sacris libris exposita, irrisisse putantur. Nihil utrosque locos differre pronuntiabunt, nisi quod illis *Homeri* nomen fere additum sit, his librorum divinarum narrationes et placita oblique notentur. Nam qui qui libero animo ad legendum accesserit, talem notationem non agnoscat in fabula de immensae magnitudinis ceto, quae navigantes immani hiatu ipsa cum navi hauserat¹³⁾? Cuius statim in mentem veniat, quod de *Jona* memoriae proditum¹⁴⁾

11) Dan. Peucer de maledictis Lucianeis in Christum ejusque apostolos, Lips. 1742. 4. Jo. Tob. Krebs de malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et diculam reddendi, Lips. 1769. 4. et in Ej. Opusculis acad. scholasticis p. 308. sqq. Jo. Henr. Mücke de rebus Christianorum testimonia ex Luciano, Lips. 1778. 4. Krebsium laudat Tzschirnerus in Historia Apologetica, Germanice scripta, I. p. 200. sqq.

12) p. 506. in nota.

13) Ver. Histor. I, 30. To. IV. p. 248. ed. Bip.

14) Ipsa adeo verba concinunt. Jon. II, 1. ex versione Alexandrinae.

neque, ut suspicari licet¹⁵⁾, ethnicis scriptoribus ignotum, ipse venerandus nostrae religionis auctor ad rem suam accommodavit¹⁶⁾? Aut quis in descriptione belli, quod acerrime infestisque et animis et armis inter Phaëthontem, solis regem, et Endymionem, regem lunae, in ipsa luna gestum narrat *Lucianus*, et cujus eum fuisse exitum tradit, ut Endymio, sagittis Nephelocentaurorum superatus in fugamque conjectus, missa legatione pacem implorare et tributum quotannis pendere Phaëthonti cogeretur¹⁷⁾, in hac igitur descriptione quis non parodiam inveniatur narrationis de pugna inter Michaëlem et Satanam et utriusque socios in caelo commissam, qualem auctor Apocalypsios¹⁸⁾ dedit? praesertim quum Nephelocentauri *Luciani*, qui compositi dicuntur ex equis alatis et hominibus, in memoriam revocent figuram Cheruborum, quam Ezechiel deformavit¹⁹⁾, omnino illam adeo portentosam gentilibus et ridiculam visam, ut inde etiam Asiniorum nomen Christianis imponerent²⁰⁾. Apocalypsin vero cognitam *Luciano* fuisse, ipso ejus scholiasta monente alius locus declarat, quo nova urbs in insula beatorum, in quam una cum sociis ad epulas beatorum deductum se finxit, ita depingitur²¹⁾, ut colores sumpti videan-

προέταξε κῆτε μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωάν. *Lucian. l. c.* ὁρῶμεν κῆτη πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων — τὸ δὲ ἦδη παρῆν, καὶ ἀναρρόφησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ κατέπιεν.

15) Cfr. Meursius ad Lycophron. v. 53. To. III. p. 1171. ed. Müller.

16) Matth. XII, 40.

17) Ver. Hist. I, 12. To. IV. p. 230.

18) XII, 7.

19) I, 10. X, 14.

20) Tertullian. Apolog. c. 16. Ista certe *de capite asini, re Christianis divina* (Minuc. Fel. 28.), non improbabilis est sententia Michaelis in Comment. de Cherubis, inserta Commentar. Societ. Reg. Scient. Gotting. To. I. p. 175. sqq.

21) Ver. Histor. II, 11. To. IV. p. 271.

tur ab eodem Apocalypsios auctore, qui in novam urbem, Hierosolyma, eamque non minus mirabiliter exornatam, ab uno septem angelorum sese ablatum ostendit ²²⁾).

Atque haec quidem ita clara et evidentia sunt, ut, si quae sint in eodem scriptore eodemque praesertim ejus libro obscuriora et magis ambigua, ex recta interpretandi lege ad idem genus referenda, ad eundemque modum explicanda sint. Quo pertinet prodigiosa narratio de hominibus, super maris fluctus sine ullo metu ac periculo pedibus iter facientibus, quae Christianos paene cogit recordari maritima Christi ambulationem, ab discipulo incredulo male tentatam ²³⁾; item descriptio naturarum caelestium, quae carnis expertes, araneorum telis indutae, figuram solam et speciem referunt, et sine corporibus ea tamen faciunt, quae propria sunt corporibus: quae descriptio non multum abludivit ab iis N. T. locis, quibus de resurrectione et indole τῶν σωμάτων πνευματικῶν agitur ²⁴⁾).

Ceterum desumpta haec omnia sunt ex uno illo libro, quem de veris historiis *Lucianus* composuit, et a *Krebsio* diligentius enucleata: alia ejusdem generis in aliis ejus scriptis reperiuntur. Nolo jam illud afferre, quod

²²⁾ XXI, 10.

²³⁾ Jesus dicitur περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης Matth. XIV, 25. *Lucianus* se vidisse narrat homines ἐπὶ πλάγους διαθιόντας, quibus, ut solent παρρωδούντες, ut exaggeratione risum moveat, tribuit pedes ex subere, Ver. Hist. II, 4. To. IV. p. 267.

²⁴⁾ Magna rursus similitudo verborum est. *Lucianus* Ver. Hist. II, 12. p. 272. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι — Luc. XXIV, 39. ψηλαφησατέ με (oppositum est ἀναφείς, quod obiter monemus propter ἀκαιρά illa, quae *Stolbergius* nuper in libro amoris p. 176. de significatione verbi ridicule effudit) καὶ ἴδετε· ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει κ. τ. λ. Eodemque, haud scio, an spectent ista, quae *Hercules* de se narrat: Αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν εὐρανῷ τοῖς

nonnullis memorabile visum est, in Alexandro ²¹⁾ atheis tanquam species subjici Christianos et Epicureos: dictum est enim ex mente et sententia pseudoprophetae, valetque quodammodo in laudem Christianorum, qui sibi aliisque imponi per praestigiatores non passi sint ²⁶⁾. Dignius est memoratu, quod in Dialogo Mortuor. IV. ²⁷⁾ interroganti Menippo: *Τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ, Tropho-* nus respondet: *Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον*, cui satis faciter refert Menippus: *Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε θεός· καὶ συνάμφοτερόν ἐστιν. Luciani ingenium no-* ta et aequalium Christianorum de filii dei et Jesu *ἐνώσει* opinionis ²⁸⁾: nec, quo ista referenda sint, dubitabis. Om- nino autem diligentius, quam adhuc factum est, inquiren- da sunt loca, quibus *Lucianus* callidissimo consilio, dum *Homericas* fabulas se simulat traducere, Christianorum de- recta traducit ²⁹⁾. Sed haec reconditiora sunt, quam quae per parvo libello explicari queant.

Et sufficere quae attigimus existimamus defendendae potentiae illorum, qui non in uno dumtaxat Peregrino Pro-

τοῖς σύνεστιν· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἰμι αὐτοῦ. Subjicit Diogenes: Πῶς λέγεις εἰδωλὸν τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; Dial. Mort. XVI. To. II. p. 191. (Ed. nostr. p. 201.) Add. Philipp. III, 21.

²⁵⁾ Cap. 38. To. V. p. 98. et jam antea c. 25. p. 88.

²⁶⁾ Ita certe explicavit Solanus ad Luciani l. l. p. 411. et p. 424. neque aliter Kestnerus, p. 510.

²⁷⁾ To. II. p. 136. sqq. (Ed. nostr. p. 146. sqq.)

²⁸⁾ Cfr. G. J. Planck Observatt. quaedam in primam doctrinae de naturis Christi historiam, Gotting. 1787. 89. et in Commen- tart. theoll. a Velthuseuio, Kuinoelio et Rupertio editis I. p. 14. sqq. Add. *Müncher Handbuch der christl. Dog- mengeschichte*, II. p. 278. sqq.

²⁹⁾ Simili consilio Lucianum in Peregrino nobilissimam histo- riae Mosaicae particulam, hucusque sepultam quasi et a nemine observatam, exhibere, duabus dissertationibus ostendit Fr. Theod. Withofius, Lingae 1762 et 1763. 4.

teo vestigia reperiunt licentiae et dicacitatis, qua *Lucianus* Christianos exagitavit.

De hoc autem dialogo, sicut supra diximus, ita sentit *Kestnerus* primum ut *Celsi* iudicio tribuat, quae *Lucianus* in Christianos scripsit, deinde ut in hoc iudicio omnes illa aetate Paganos consensisse statuatur³⁰⁾, denique, si tamen nimia videatur *Luciani* cavillatio, ut invidiam eo minuatur, quod scriptorem postea semet ipsum correxisse, pristinaque de Christianis sententia decessisse contendat. *Celsi* qui animus fuerit in Christianos, satis constat³¹⁾, si modo cui *Lucianus* Alexandrum suum dicavit, *Celsus* idem fuit, quem *Origeniana* potissimum scripta nobilitaverunt: nec, quale fuerit aequalium de nova secta iudicium, in obscuro est; sed causas requirimus, quibus adductus *Kestnerus* *Lucianum*, quum de Christianis iudicaret, totum ex *Celsi* iudicio pependisse existimet; tum argumenta petimus iis, quae de mutata scriptoris sententia posuit. Nempe ejus mutationis auctorem laudat *Tatianum*, aequalem *Samosateni* nostri eundemque populum, quocum magna esset studiorum, eruditionis, munerum, etiam loci communione et societate conjunctus. Hujus potissimum auctoritate effectum esse, Christianos ut posthac eximeret Protei consortio, cui antea adjunxerat, in illorumque doctrina et moribus majus quiddam et excellentius,

30) *Der Seitenblick auf das Christenthum, der Lucians Spott über die christlichen Freunde des Peregrin begleitet, spricht nicht sein eigenes Urtheil, sondern nur die damals in der heidnischen Welt allgemein geltende Ansicht seines Freundes Celsus aus, die Lucian um so williger aufnahm, weil der besondere Fall, den er vor sich hatte, sie zu rechtfertigen schien, und weil er selbst wahrscheinlich noch nicht einen weitem Blick über den Geist der Christensecte im Grossen gethan hatte. (p. 504.)*

31) *Cfr. Serenius gesammelte Zeugnisse der Heiden zur Bestätigung des Glaubens der Christen, p. 101. Meyer Vertheidigung und Erläuterung der Gesch. Jesu und der Apostel, p. 99. sqq.*

quam fanaticorum, hominum superstitiones ac deliramenta agnosceret³²⁾. Quod si ita statuamus, nonne permirum videatur, scriptorem, profecto non Phrygem ingenio, tam sero sapuisse, ut qui ex popularis sui oratione ad Graecos eandem jam aliquot annis ante sapientiam petere posset? At scripta est, si *Kestnero* credimus, *Tatiani* oratio, postquam *Lucianus* sua in Christianos convicia jam effuderat. Nos secus sentimus, et in prava temporum putatione pravi iudicii, quod *Kestnerus* tulit, causam deprehendimus. Memoratur in *Tatiani* oratione³³⁾ dictum quodam Protei, sed memoratur ita, ut nihil nos cogat de mortuo potius quam de vivo tum temporis philosopho cogitare. Immo veri admodum simile est, *Tatianum* in oratione sua omissum non fuisse Peregrini Protei vesaniam, quae novam praeberet eamque amplissimam occasionem in phi-

32) Verba *Kestneri* (p. 507. sq.) haec sunt: *Lucian muss seine früher gefasste Ansicht über das Christenthum später geändert haben. Diese Behauptung aber wird um so leichter annehmbar, weil sich Motive nachweisen lassen, welche die Sinnesänderung Lucians herbeiführen konnten. Es ist fast unmöglich, dass Lucian nicht Kunde gehabt haben sollte von Tatian und seinen Schriften. — Dass der klare helle Verstand des Tatian die christliche Sache aufgenommen hatte, musste dem Lucian sehr befremdend vorkommen. Ein so besonnener scharfsinniger Geist, wie Tatian, konnte sich nicht einem blinden Aberglauben in die Arme geworfen haben; ein Lucianischer Geist aber war auch weit entfernt, fortwährend Vorurtheile zu hegen, wenn ein Mittel zur Aufklärung über eine Sache sich zeigte. Lucian forschte weiter und fand im Christenthume des Tatian, dessen Schriften er las, nicht eine grundlose Schwärmerei, nicht ein blindes Anbeten eines gekreuzigten Magiers, (so hatte Lucian einst das christliche Bekenntniß genannt), keine Frömmerei oder Pedanterei, sondern eine neue philosophisch-religiöse Lehre voll gediegener Sätze, welche ihm besonders als Oppositionselement gegen die alte Zeit und auch als Licht aus dem Barborenlände, aus dem er selbst hervorgegangen war, sehr beachtungswerth erscheinen musste. Vielleicht wäre Lucian dem Christenthum ein zweiter Tatian geworden, wenn ihm der Uebertritt zur christlichen Partei bei seiner nicht-christlichen Charaktereigenthümlichkeit so leicht möglich gewesen wäre, und der durchaus originelle Mann nicht den Ruf des Nachahmers gefürchtet hätte.*

33) Cap. 41. p. 87. ed. *Worth.* (Oxon. 1700. 4.)

losophos Graecos declamandi, si mirificus homo jam tum quum theologus Christianus ista scriberet, rogo se immiseret. Sive enim Christianorum sacra Proteus numquam attigisset, nihil erat, quod *Tatianum* a fanatici furoris castigatione cohiberet: seu exclusus ab Christianis rejectusque fuisset³⁴⁾, habebat scriptor, quod disciplinae Christianae severitatem laudaret. Incidit vero Peregrini mors secundum chronicon Eusebianum in Ol. CCXXXVI, 1. qui annus est ex *Scaligeri* rationibus 166. a Chr. n. *Tatianus* autem, quod *Guil. Worthius* accurate demonstravit, orationem suam ad Graecos scripsit aliquot annis post obitum *Justini Martyris*, quo et doctore Christianae religioni sese addixerat, et martyrium perpeso in extremum vitae discrimen venerat. Obiit *Justinus* anno 163. Quapropter *Tatiani* oratio, quam *Worthius* anno 168. editam putabat, retrahenda nobis videtur ad a. 164. vel 165. quibus annis neque dialogus ille de Peregrini morte congruit, et posteriora sunt reliqua scripta, quae *Luciani* insensum in rem Christianorum animum testantur. Saltem enim constat, eum jam quadragenarium, ex Gallia in Graeciam reducem, ad dialogos scribendos accessisse³⁵⁾.

Haec si recte disputavimus, sequitur, illa certe, quae nobis superest, *Tatiani* oratione non potuisse *Luciani*

34) Hoc probabilius est et convenit *Luciani* narrationi, quod veram habuerunt *Fabrizius* Bibl. Gr. Vol. V. p. 341. *Wielandus* III. p. 103. alii.

35) Narravit ipse in *Bis Accusato* c. 32. To. VII. p. 93. Solan (p. 428.) ita interpretatus est, ut quae junior scripserat *Lucianus*, in iis nominari quinquam negaret eorum, quos senior daciusscule traduxisset. Quae interpretatio si vera esset, non constaret argumento, Peregrinum Proteum a sene fuisse compositum, neque ad *Tatianae* orationis aetatem pertinere. Sed certa est illa interpretatio, et de vita *Luciani* rectius exponit *Wielandus* I. p. XVII.

num eo perducı, ut suam ipse de Christianis sententiam retractaret. At forsitan alia fuerunt vel *Tatiani* vel aequalium scripta, quae commoverent dicacissimi hominis animum et ad frugem revocarent. Non repugnarem, si, quae *Kestnerus* hanc in rem attulit argumenta, probabilia essent ad fidem faciendam. Ea sunt duplicis generis. Etenim non tantum demonstrare conatur, *Lucianum* sententiarum et placitorum, quae scriptis mandaverit, cum Christianis consensione magnum adiutorem affuisse iis, qui depravato saeculi ingenio resistere, commendandaque religione Christiana meliora suadere auderent³⁶⁾, sed ipsa etiam utrorumque verba sic concordare affirmat³⁷⁾, ut mutuum librorum notitiam, in tutum usum fuisse appareat. Utraque res quum unice nitatur testimoniis scriptorum, vellemus vir eruditissimus non defugisset operam singula loca accurate laudandi, quo magis inserviret persuasioni illorum, qui suis potius quam alienis oculis uti consueverunt. Nunc excusandus est quidem generosus impetus ingenii, quo morae impatiens, in rerum summam abripit lectores; sed id tamen vel incommodi vel damni festinatio illa attulit, ut de singulis rebus cognoscendi via obstructa sit. Itaque veremur, ut hac censura satisfacianus *Kestnero*, qui, ut verum fateamur, nec nobis, quaerendi labore defatigatis, satisfecit. Sed quae loca vel ipse indi-

36) Gewiss würde die allzu kecke und beleidigende Sprache des *Tatian* in der heidnischen Welt grossen Unwillen erregt haben, wenn nicht die Vorsehung ihm einen thätigen Gehülfen beigesellt hätte, der, äusserlich sich zum Heidenthume bekennd, die alte Vorstellungs- und Lebens-Weise nach denselben Grundsätzen und Ansichten, wie *Tatian*, verspottete und bekämpfte, (p. 499.)

37) Gleiche Grundsätze bei *Lucian* und den Kirchenvätern seiner Zeit findet man überall; z. B. über Opfer, über Schulwissenschaft und ächte Lebensphilosophie u. s. w. Gleiche Ansichten der Zeit. Oft sogar stösst man auf fast wörtlich gleiche Stellen in *Lucian* und den christlichen Zeitschriftstellern, aus denen man auf gegenseitige Kenntniss und gegenseitigen Gebrauch ihrer Schriften schliessen könnte, (p. 514.)

cavit, vel nobis contigit invenire, de iis jam breviter dicamus.

In dialogo, quo *Lucianus* non temere credendum esse calumniatoribus docet, multa reperit *Kestnerus*, quae ad Christianos spectent, maximarum mole calumniarum oppressos, unum illud longe et gravissimum et apertissimum, quod cap. XIV. To. VIII. p. 45. legitur: *Πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὥς τὸ θεῖον παρωθούμενος*. Scilicet haec referri non posse nisi ad Christianos, quibus, Antonino Pio imperante, quid error affinixerit, quid invidia conflarit, satis intelligi ex Caesaris edicto; quod pro iis tulerit. At enim vero neque in Christianos cadunt quae paullo ante a scriptore allata sunt calumniandi exempla, neque in Antoninum, quae verba mox sequuntur. Magnam ejus novimus erga Christianos moderationem et sapientiam, qua, ut fit, adversariorum calumnias infamavit: sed talem profecto non novimus pium Imperatorem, qui, audita calumnia, statim (utimur ipsis *Luciani* verbis) velut oestro percitis auribus, inflammatus, nec moram ferens diligentis inquisitionis, repulerit amicos; neque amicorum nomine deferri ad eum poterant Christiani. Quamobrem nobis rectius videntur judicavisse, qui verba illa ad *Lucianum* ipsum, impietatis accusatum, retulerunt, cui multos fuisse inimicos et obtrectatores, ex scriptis ejus intelligimus, quinam fuerint, non nisi conjectura assequi licet.

Praecipuum quemdam in iis locum habuerunt ventosi illi philosophi, erroribus suis non magis quam populi aura inflati, qui monachorum mendicantium more¹⁶⁾, civitates gregatim obeuntes, quanto capillatiores erant barbaque ma-

58) Cum his acute illos comparavit Wielandus To. I. p. 440.

jore et vestitu horridiore, tanto sibi imperitaeque plebi sapientiores videbantur. Hos crebro *Lucianus* et acerbè vellicabat; sed eosdem adversarios habebat maxime implacabiles. Inde explicatio petenda est multorum locorum, quae aliorum traxit *Kestnerus*. Nam quum *Lucianus* philosophum Samium ridet, arithmetica, astronomia, praestigiis, geometria, musica, incantamentis (has enim res ita jungit) male abutentem³⁹⁾; quum *Aristippi* unguenta, *Platonis* assentationem, *Socratis* amores cavillatur⁴⁰⁾: profecto non id agit, ut *Justini Martyris* de philosophis gentilibus⁴¹⁾ judicium defendat, aut ut omnino Christianis doctoribus succurrat, sed infensos sibi et maledicos osos stultitiae vult damnare, et perpetuum iis silentium imperare. Quod consilium, non dissimile veterum Comicorum instituto, satis ipse aperuit in *Piscatoribus*: in quo dialogo verissima inest et interpretatio et defensio conviciorum, quae in sectarum philosophicarum auctione aliisque dialogis in philosophos jecerat. Neque enim sugillavit philosophos, nominis ac professionis suae amplitudinem vita factisque tuentes, sed simios illorum risit, asinum Cumanum imitantes, et sub leonis etiam pelle prudentiorum ludibrio dignos⁴²⁾. Ab ejusmodi autem ho-

39) Sect. philos. auct. c. 2. To. III. p. 82.

40) Dial. Mort. XX. To. II. p. 206. (Ed. nostr. p. 210.)

41) Dial. c. Tryphon. p. 219. Laudat et *Kestnerus* p. 513.

42) Duo sunt maxime insignia loca, quae hoc *Luciani* consilium declarent. *Piscat.* c. 37. To. III. p. 155. Τοιαῦτα (h. e. simiis pyrrhicham olim saltantibus, similia) καὶ οὗτοι ποιοῦσι. Καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἡγόρευον, καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγων καὶ κωμωδῶν. Περὶ ὑμῶν δὲ ἡ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτως μακρίην ἐγὼ, ὡς βλάβημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαῖόν. Deinde *Pythagoram*, *Platonem*, *Chrysippum*, *Aristotelem* disertis verbis secernit ab contemptibili grege imitatorum. Et cap. 42. p. 160. Τοῦτο γοῦν τὸ δεινότερόν ἐστιν, ὃ φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμνηται σου μάλιστα, τὸ μὴδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημείον αὐτοῖς. Πιθανώτερος γὰρ οἱ γόνιτες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

muncionibus nec doctores Christianam religionem non tutam putabant, neque omnino erat, quod Christiani caussae suae multum metuerent.

Pergimus ad alium locum. *Tatianus* in ipso orationis exordio Graecorum adversus barbaros odium ita compescere studuerat et confutare, ut illos artes suas barbaris debere inventoribus, ipsamque philosophiam multo post Mosen, melioris doctrinae auctorem, in Graecia exstitisse ostenderet. Quod quum offendisset superbos Graecorum animos, et majorem in Christianos invidiam et litem accendisset: *Lucianum* putat *Kestnerus* tamquam arbitrum honorarium intervenisse, callida dissimulatione sedasse iras popularium, eoque *Tatiani* caussae consuluisse. At quid tandem fecit *Lucianus*? Nempe in eo dialogo, quem *Ἀπαρτάι* inscripsit ⁴³⁾, Philosophiam induxit cum Jove agentem, lepideque narrantem, demissam se in terras apatre deorum hominumque, omissis interim Graecis, quos faciles ad subigendum putarit et celerrime recepturos jugum et frena, a difficiliore operis parte exorsam, ad barbaras primum gentes properasse, ut harum rationibus subveniret. Haec igitur loca sic componit et conciliat *Kestnerus*, ut *Lucianum* censeat concessisse illum quidem Graecis quaesitam meritis superbiam, sed *Tatiani* tamen sententiae tacite robur aliquod adjecisse. Laudaremus *Luciani* consilium, si ita fecisset, lubentiusque ferremus *Clementem*, *Theodoretum*, alios ecclesiae doctores, eadem adversus Graecos argumenta usque ad fastidium repetentes. At *Nostrum* ingenium nisi prorsus ignoramus, fecit id longe alio consilio, non ut Christianis ista declamantibus auxilium portaret, sed ut vellicaret eos, qui tam inepta contra Graecos argumenta effutiissent. Brach-

43) Cap. 5. T. VIII. p. 311.

manes enim Indorum, Aethiopes, Aegyptii et quos praeterea Philosophia apud *Lucianum* extollit, ad quos primum se narrat properavisse, quid tandem ex illorum, quibus scriberet *Lucianus*, sententiam habuere, quo possent Graecis, artium ac doctrinarum omnium sive auctoribus sive perfectioribus, aequiparari? Risissent Graeci hominem, qui tam levibus et vetere victoria jam detractis armis contra victores denuo decertare auderet.

Sed de hoc toto dialogo novam *Kestnerus* sententiam exprompsit. Scriptos enim *Apántas* illos putat hoc uno consilio, ut, quae *Lucianus* Christianis in Peregrino Proteo temere objecisset, retractaret et in melius verteret: iccirco Cynicum, exemptum Christianorum numero et societate, nunc comparasse cum *Empedocle*, philosopho gentili, qui simili furore correptus, dudum ante se in Aetnam coniecisset. Nolumus de causis quaerere, cur Fugitivos *Kestnerus* post dialogum de Proteo scriptos statuat⁴⁴⁾: haec res enim altioris indaginis est, et ad universam quaestionem de chronologia dialogorum *Lucianorum* nondum a quocquam explicatam⁴⁵⁾ spectat: sed ut scriptor in Fugitivis respexerit ad Proteum suum, cur, qui celare et dissimulare mentem suam non solebat, in hac retractatione tam summissa voce dixit, ut non vocem, sed vocis signa *Kestnerus* ipse agnosceret⁴⁶⁾? Cur in dialogo non id agnoscamus, quod dialogus lo-

44) Scripsit quidem *Kestnerus* p. 504. in nota; *In dem schon oben, mit Bestimmung seines Zeitdatums angeführten Dialog: der Selbstmord des Peregrin*: sed memoria lapsus est. De Philopatride egerat p. 421. non de Peregrino.

45) De perverso dialogorum ordine *Reitzius* jam conquestus est in diss. de aetate, vita scriptisque *Luciani* p. LV. (edit. nostrae T. I. p. LXIII.) sed qui restitueret ordinem, nemo repertus est.

46) *Jupiters Tadel ist lediglich auf den verrückten Philosophaster, nicht auf den Christen Peregrin gemünzt. Freilich hätte Lucian diess noch deutlicher sagen können; wahrscheinlich aber wollte er seine frühere Ansicht nicht ausdrücklich vor Allen für falsch erklären, sondern nur umwunden vor denen, welche seine Ansichts ver-*

quitur, satiram in Cynicos, qui dicendi intemperantiae et licentiae, propter ipsum fortasse illum Proteum, *Lucianum* accusaverant⁴⁷⁾?

Sed ne interrogando *Kestnerum* urgeamus, unum addimus, quod in hac tota re palmarium est. Tantum enim abest, ut, si qua paganorum et Christianorum scriptorum in carpendis redarguendisque vulgi opinionibus similitudo reperiatur, ethnici consensu suo opitulari Christianis voluerint, ut hi et acerrima et certissima tela sumpserint a gentilibus, quae in vanas deorum religiones, in superstitionem inanem, in philosophorum somnia, in praestigatorum fraudes jacularentur. Itaque *Tatianus* quoque vestigiis institit *Luciani*, quo facilius causam suam obtineret, non *Lucianus Tatiani* causam egit, aut invidiam, quam ille sibi conflaverat, ethnicus cum Christiano participavit.

Hac me sententia non demoveant loca, quae *Kestnerus* ita produxit, ut *Luciani* dicta similia probaret dictis Christianorum. Quamquam hoc ex genere non nisi duo produxit; nec produxit quidem, sed obiter indicavit⁴⁸⁾: unum ex *Luciani* libro περί αἰρέσεων, conferendum cum *Tatiani* cap. 7. et 5. alterum ex *illius* Eunucho, comparandum cum *Tatiano* c. 32. Priorem locum diu, sed frustra, quaesivi: in posteriore quum duo sint, quae gerant aliquam cum *Tatiano* speciem similitudinis, utrum *Kestnerus* spectarit, fateor me ambigere. Itaque, ne quid-

änderung leicht zu durchblicken vermochten. Daher setzte er nach der angeführten Erklärung des Jupiter über Peregrin, statt eines weitern Bekenntnisses seiner eigenen geänderten Ansicht, einen vieldeutigen Gedankenstrich (p. 511).

47) Haec sententia fuit Gesneri To. VIII. p. 592. explanatius a Wielando exposita To. III. p. 111. sqq.

48) pag. 514. in nota.

quam reticuisse videar, quod illius caussae prosit, utrumque afferam. *Lucianus* ⁴⁹⁾, ubi lepide certamen narrat iudicum in delectu philosophi, quem in Peripatetici nescio cuius mortui locum surrogarent, haec habet: Τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαδὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρηὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι. *Tatianus*, de mortis contemptu et animi αὐταρχείᾳ blaterans ⁵⁰⁾, ista subiecit, quam apte, jam nihil ad nos: Οἱ παρ' ὑμῖν φιλόσοφοι τοσοῦτον ἀποδεύουσι τῆς ἀσκήσεως, ὥστε παρὰ τοῦ Ῥωμαίου βασιλέως ἐτησίους χρυσοὺς ἑξακοσίους λαμβάνειν τινὰς εἰς οὐδὲν χρησίμους, ὅπως μὴδὲ τὸ γένειον δωρεὰν καθειμένον αὐτῶν ἔχουσιν. At vero talia etiam in anthologicis posterioris aevi poetis inveniuntur ⁵¹⁾, qui nec *Luciani* praerogativa, neque *Tatiani* suffragatione usi sunt. Porro *Lucianus* ⁵²⁾ hanc affert ex Bagoae sententia commendationem eunuchi: ὥς πολὺ ἐπιτηδειότερος ἐννοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξεσθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν αὖν, ὥς διαφθεῖρων τὰ μεράκια. *Tatianus* ⁵³⁾ Crescentem objurgat philosophum, qui παιδεραστεία μὲν πάντας ὑπερήνευεν, φιλαργυρία δὲ πάνυ προσεχὴς ἦν. Uterque scriptor de duobus philosophis narrat, qui uno in crimine conveniunt; alterum enim crimen, φιλαργυρία, ne cadit quidem in Socratem: haecce nonne fortuita potius consensio rerum est, quam studio quaesita scriptorum ⁵⁴⁾? Quid multa? Talia si perscribi non potuerint a duobus, quin alter alterum ante oculos haberet: quotusquisque tandem ex tota

49) Eunuch. c. 8. To. V. p. 210

50) Cap. 32. p. 70. 50b) Et cui non dicta avaritia philosophorum?
Cfr. Ottonis Papinianus p. 211.

51) Cap. 9. p. 211.

52) l. c. p. 71.

53) Eundem in censum referenda sunt alia loca, partim Kestne-

antiquitate reliquus erit locus, quem non derivatum ex alio censeamus? Quamobrem nisi priore illo *Luciani* loco, quem invenire non potui, aliquanto plus ponderis contineatur, equidem nemini auctor sim, ut denuo quaerendi operam sumat.

Pervenimus ad quartam thesin, ex *Kestneri* libro supra excerptam⁵⁴). Cui si satisfacere vellemus disputando, copiosius explicandum foret de causis, cur, qui prioribus a Christo nato saeculis floruerunt scriptores, et Graeci, et Latini, in iis, quae aetatem tulerunt, operibus tam raro mentionem fecerint Christianorum. Res obscura est et difficiles explicatus habet, quam, dudum in votis habeo, ut pertractandam sibi sumat theologus, ab historiae accurata cognitione non minus quam a veterum lectione instructus. Nos quidem, quibus hoc loco non licet nisi rerum summas legere, satis habemus quinque ejus rei causas breviter recensere. Prima in eo posita est, quod, quum

ro memorata: v. c. Tatian. p. 41. p. 83. de Pythagora, olim Euphorbo, coll. Lucian. Sect. philos. auct. c. 5. To. III. p. 85. Tatian. c. 3. p. 9. de Aristotele, Alexandri adulate, coll. Lucian. Dial. Mort. XVII. To. II. p. 131. (Ed. nostr. T. II. p. 191.) Hujus generis quis non sexcenta afferat etiam ex diversis scriptoribus?

- 54) Hätte Lucian nach eigenem Urtheile die Christen fortwährend in dem Dämmerlichte, wie sie ihm damals erschienen, als schwärmerisch tolle Leute gesehen, so wäre sein fernerer Verhalten gegen die weitverbreitete Christensekte, die er überall mit seinem scharfen Auge berühren musste, einem Wunder ähnlich. (p. 305.) Wohl hätte er eine kleine Schaar asiatischer Enthusiasten, auf die er einmal zufällig seine Aufmerksamkeit gerichtet hatte, und von denen er später bey seinem Aufenthalte in Gallien und Griechenland durch die Grenzen eines Welttheils getrennt war, aus dem Andenken verlieren können, wenn sie nur nicht Christen gewesen wären. Denn Christen fand er in allen Ländern der Erde, und wurde in einer Zeit, wo sie überall, vorzüglich in den griechischen und gallischen Provinzen, so oft und keck hervortraten, oft genug an sie erinnert. (p. 506.) Hier war eine neue rühmliche Spüre der Oppositionswirksamkeit, wenn Lucian die christlichen Kämpfer hätte bekämpfen wollen. Die Zeitstimme verlangte eine solche Opposition, weil der Hass der antichristlichen Partei lebendig flammte, und die Widerlegungen

Graeci Romanique peregrinas in patria sua religiones fere tolerarent⁵⁾), dummodo iis ne civitatis status turbaretur, de Christiana securi fuisse, neque ejus sectatores magnopere curasse videntur. Accedit, quod quos nova sacra adverterant, non omnes quidem, quae falsa multorum opinio est⁶⁾), sed tamen plerique novam familiam, eamque plebis quam nobilium studio et concursu copiosiore, accensebant Judaeis, e quorum gente auctorem illius prodidisse audierant: quae gens quanto tunc in despicatu fuerit hominum politiorum, nemo ignorat. Nec prodita rumore et scriptis miracula valde movere animos poterant, siquidem etiam inter paganos erant, qui non modo mirabilia sed prodigiis similia fecisse crederentur, derisi illi quidem sapientioribus, sed vulgi tamen fama et admiratione celebrati. Omnino autem, qui ingenio et doctrina florebant inter gentiles, plerique religionem Christianam cum ejus asseclis primo contempsisse ac risisse per silentium videntur⁷⁾).

des Celsus unbrauchbar geworden waren, seitdem ein Justin, Athenagoras und Tatian neue Aufklärungen über die inneren Verhältnisse der christlichen Secte und den Geist der neuen Religion gegeben hatten. Lucian aber, der gefeierte Zeitschriftsteller, schweigt, indem er fortfährt, alle die Seiten des Zeitlebens wankend zu machen, welche das Christenthum umstürzen zu wollen öffentlich erklärt hatte. (p. 507.)

55) Scripsi fere, quamquam non ignarus eorum, quae de Romanorum in tolerandis diversis rell. disciplina publica Bynkershoekius, Burignius et Walchius scripsere. Libros illorum memoravit Kestnerus p. 7. et 486. et ante eum Beckius *Allg. Welt- u. Völker-Gesch.* II. p. 401. Sed in hac quoque re cognitum est, talem disciplinam variari temporibus. Cfr. inprimis Less über die Religion, ihre Geschichte und Bestätigung, I. p. 705.

56) Eam accurate refutavit Castus Innocens Ansaldus in libro: Multitudo maxima eorum, qui prioribus ecclesiae saeculis Christianam religionem professi sunt, adversus Dav. Clarksonum, Aug. Taur. 1767. 8. p. 44 — 69.

⁵⁾ Verissima haec sententia Schroeckhii est in *Histor. rel. e eccles. Chr.* p. 71. Atque ad hanc veluti regulam componenda sunt loca quaedam, de quibus nondum satis recte judicatum est.

Lucian. Vol. I.

Tum si qui illo tempore pagani fuerunt, qui in novam religionem ejusque cultores diligentius inquirere operae pretium ducerent, tamen inquirendi via tot erat impedimentis septa, tantis difficultatibus obstructa, ut non sit mirandum, deterritos medio in cursu substitisse. Difficultates unde exstiterint, utrum ex clandestino, quod *Kestnerus* aperire nobis voluit, Christianorum foedere, an ex odio et calumniis Judaeorum, aliisque ex rebus, non vacat hoc loco exquirere: sed fuisse difficultates veri cognoscendi maximas, vel ex commentis et mendaciis intelligitur, quae de sacris Christianis sacrorumque cultoribus tum temporis disseminata fuerunt. Denique multis paganis non nimis magna et memorabilis visa est Christianorum multitudo, utpote qui jam tum abiissent in varias partes et sertas, quarum pro se quaeque ita numerari solebat, uti philosophos non universos censebant, sed discretos ac divisos in familias, quae de gravissimis saepe rebus secum dissentirent.

Ex his, quas attulimus, caussis quae ad *Lucianum* pertineant, nemo non videt. Cognoverat enim versutissimus aetatis suae spectator Christianos, sed parvi pendebat; sive quod Judaeis eos accenseret, seu quod propinquos haberet ac finitimos fanaticis hominibus, quorum magnus numerus ex Syria pariter atque Graecia provenisset. Hos dum carpit atque exagitat, simul carpit Christianos: ad utroque eadem transfert vocabula, quibus *Aristophanes* olim vanos philosophos notaverat, *δαμνίους* appellans,

Videntur enim ipsi interdum librarii Christiani sic vindicavisse scriptorum silentium, ut quod hi omisissent Christianorum nomen, contemptum gregem tace notantes, illi apponerent. Ex hoc genere locus est *Arriani* *Epictet. Diss. VI, c. 7.*, quo verba *οἱ Γαλιταῖοι* pro scholio ad oram a nonnemine fuisse adscripta, deinde contextui inserta, peracute vidit *Schweighäuserus* *To. II. p. 915.* Vehementer etiam dubito, an *Antoninus*, in tanta libri sui, quem de se ipso ad se ipsum scripsit, et brevitate et moderatione, nobilissimo loco *XI, 3.* addiderit; *οἱ Χριστιανοί.*

αἰδιόλους, αἰδιόφοβοῦντας· αἰδοῦντας: ut, si rem ex *Luciani* mente et sententia ponderemus, pleni sint omnes ejus dialogi etiam Christianorum irrisione; sin verba consecremur, et mentionem nominatim factam quaeramus, propter ipsam illam novae sectae despicientiam scriptor satis habuerit paucis dialogis eos oblique notare, in uno diserte commemorare.

Sed ecce, praeter hunc unum dialogum, *Peregrini Pro-*tei titulo insignem, de quo et nos diximus aliquoties, et viri doctissimi ⁵⁷⁾ copiosius disputaverunt, *Kestnerus* alterum affert, *Philopatrin*, aliquanto post, ut ipse putat, scriptum a *Luciano*, qui jam a meliore Christianorum parte staret, ipsorumque placita adversus Montanistarum praecipitem furorem defenderet. Quatuor hae sunt novae haereses, quibus refellendis haec plagula non sufficit. Quamquam, ut aperte dicamus, nec tuendis sufficiebat spatium libri, quo *Kestnerus* eas coartavit ⁵⁸⁾. Primum enim non obiter, sed accurate pensitatisque in utramque partem rationibus omnibus, confutanda erat sententia illorum, qui, magno duce *Gesnero* ⁵⁹⁾, *Philopatrin* a *Luciano* Samosatensi abjudicandum, et scriptori, qui *Juliano* Caesari suppar vixerit, tribuendum censuerunt. Commoveri *Gesneri* argumenta posse, non inficiamur, praesertim si in auxilium vocentur, quae vir doctissimus, sed in hac causa nulli, quod sciam, literatorum commemora-

57) Inprimis *Withofius* in *Opusculis* p. 245. sqq. *Walchius* in *Commentatt. Societ. reg. Gotting. To. VIII.* p. 89. et *Germanus* in *Symbolis* ad *Luciani* de morte *Peregrini* libellum rectius aestimandum, *Therun.* 1789. f. Ceteros laudat *Harlessius* in *Introduct. ad histor. linguae Graec. II. I.* p. 188. et in *Supplementis I.* p. 555.

58) p. 418.

59) Add. *Lardner* *Collection of ancient Jewish and Heathen testimonies to the truth of the Christ. religion*, Vol. II. p. 565. et quos praeterea laudat *Fabricius B. Gr.* Vol. V. p. 541.

tus⁶⁰⁾, incondito quidem scribendi genere, sed magno cum iudicii acumine protulit: at vero labefactata et convulsa esse non fatebimur ante, quam contrariae rationes vicerint. Deinde, si *Luciano* tribuatur Philopatris, demonstrandum erat idoneis rationibus, posteriorem hunc dialogum fuisse Proteo, quum exstiterint⁶¹⁾, qui aetate priorem iudicarent. Tum confirmari diligentius oportebat, quod primus, nisi fallor, *Nic. Nonnenius*⁶²⁾ statuit, scriptum esse dialogum contra Montanistas. Denique, id quod difficillimum arbitramur, rectae interpretationis ope designanda erant loca, quibus *Luciani* in veros Christianos studium ac propensio eluceat. Qua in re sibi cavebit vir eruditissimus, ne, quam nuper in Patrum explanatione collega theologus ipsi litem movit⁶³⁾, eandem in Philopatride interpretando philologi intendant. Sobria enim certa ratione expugnanda est persuasio illorum, qui non pontificia auctoritate⁶⁴⁾ sed suo iudicio freti, tot per annos aliter explicaverunt. Id dum *Kestnerus* perfecerit, non erit, quod in nova ejus opinione examinanda labore-

60) *Ansaldus* in libro supra not. 56. laudato, cui inest (p. 200 — 229) dissertatio, qua ex Luciano Philopatridos dialogo primorum multitudo Christianorum aliaque ad eam pertinentia confirmantur. Aliorum de hoc dialogo sententias recensuit *Fabritius* in *Salutari luce Evangelii*, p. 153.

61) In his *Tob. Eckhardus* in *Non-Christianorum de Christo testimoniis* (Quedlinb. 1725. 4.) p. 115: quo libro de Philopatride contra Gesnerum ita disseritur, ut dialogus referatur ad imperium L. Veri et bellum Parthicum: quo tempore etiam *Kestnerus* scriptum putat.

62) In dissertat. critica de Luciano, sive quisquis auctor dialogi, Montanistas traduce, Breinae 1745. 4. Laudantur etiam hanc in rem *Miscellan. Groning. To. IV. p. 329. sqq.*, quae non vidimus.

63) *Baumgarten - Crusius* *Einleitung in das Studium der Dogmatik*, p. 189. sqq.

64) *Alexander VII*, pontifex Romanus, Philopatrin una cum *Peregrino Proteo* in atrum indicem retulit librorum prohibitorum.

us. Nos autem, ut absolvat incepta, hoc est, ut quae
bant adhuc et incerta sunt, fundamentis, si possit, fir-
et, tanto etiam magis flagitamus, quanto lubentius in
va, si victrix evaserit, sententia acquiescemus. Sin,
nito errore, eam ipse mutaverit, non turpe censehimus
rasse: nam quo plura ingenium habet, eo minus sibi de-
bit confessione erroris, in quo et ipso, sicut *Scaliger*
, initium est sapientiae, si minus ei, qui fallitur, at
non fallendi.

HENR. CAR. ABR. EICHSTADIUS.

E D I T I O N E S L U C I A N I

I. O P E R U M

a) G R A E C A E.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Junta excusam suspicatur *Maittarius* Annal. typ. T. I. p. 65. Non adsentitur *Brunetus* in Manuel du Libraire et de l'Amateur de Livres. T. II. p. 274. sqq. qui omnino consulendus. Cf. etiam *Fabric.* Bibl. Gr. ed. *Harl.* Vol. V. p. 348. et *Frid. Ad. Ebert* Allgem. Bibliograph. Lexicon T. I. p. 1025.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I.* Luciani Opera. Icones Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Icones junioris Philostrati. Descriptiones Calistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Junio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat *Bourdelotius*.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II.* Luciani Dialogi et alia mul-

ta Opera. Imagines Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Imagines junioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetis, in aedibus Aldi et Andreae Asulani Soceri, 1522. mense Octobri.* — Emendatio prior. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Jo. Jensonio. De utraque Aldina exposuerunt Renouard in *Annales de l'Imprimerie des Alde* T. I. p. 61. et 164. et Brunet in libro modo laudato T. II. p. 275. Uterque scriptor hanc alteram Aldinam meliorem priori judicat, Renouard etiam *infiniment meilleure* dicere non erubescit. Cff. certe, quae in praefatione monita sunt.

1526 *Hagenoana I.* 8. tomi duo.

1535 *Hagenoana II.* 8. Ambae Reitzio visae et collatae. Secundum Brunetum l. l. prodiit haec altera a. 1532.

—— *Venetis, 8. Juntina, curata ab Ant. Francino, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.*

1545 *Basiliensis I.* 8. Jo. Ribitti. II voll.

1546 *Francofurti, II voll. in forma minore. Consulta Jo. Fred. Reitzio.*

1550 *Venetis, 8. Luciani Opera, Graeco, per Petrum de Nicolinis de Sazio, impensis Melchioris Sessae, cum indice copioso. II Voll.*

1555 *Basiliensis II.* quae a priori interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

b) L A T I N A E.

- 1470—72. *Romae*, 4. Dialogi VI, scilicet: Charon et Mercurius, Timon, Tyrannus, Vitarum Auctio, Palinurus et Charon, Alexander, Annibal et Scipio; omnia latine, Reinuccio et J. Aurispa interprete. Vid. Brunet l. l. p. 276. et Ebert T. I. p. 1028.
- 1475 *Neapoli* 4. De veris narrationibus libelli II lat. interprete Lilio Castellano.
- 1494 *Venetiis* 4. De veris narratt., de asino aureo, philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus etc. Lat. ex officina Sim. Bevilaquae.
- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab Erasmo et Th. Moro translata, et ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum juvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I. ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basileae olim, et hoc ipso tempore iterum Amstelodami recusorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosoton*, *Epistolae Saturnales*, *de Luctu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapi-thae*, *di Sacrificiis* et *de Astrologia*.
- 1517 *Venetiis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Calumnia, Laus Muscae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris*:

necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum sessam et Petrum de rauanis socios: Anno domini M.D.XVII. die XX. mensis septembris. Fabricius Bibl. Gr. Vol. V. p. 352.

hanc interpretationem tradit a 1500. prodierit. Cf. Panzer A. T. III. p. 476.

— *Basileae, 4. Ascensiana 1514 repetita.*

1518 *Hagenoae, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo Charon et Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegensii interprete. — In fine: Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M.D.XVIII.*

1519 *Argentorati, 4. Manium Luciani omnes dialogi, jucundis salibus, et impendio festiuis jocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscino. Vitarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, Nycholao Beroaldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.*

Moribus este procul rigidi vultuque Catones,

Qui fugitis risus, scommata mixta jocis.

Lusimus in teneris, seris quoque ludimus annis,

Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?

Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Joannes Schottus Argentorati premebat.

1521 *Basileae, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.*

1529 *Haganoae, 8. Elegantissima aliquot Luciani opuscula, jam recens per Vincentium Obsopoeum Latinitate donata, cum epistola nuncupatoria ad Georgium Marchionem Brandenburgensem. Continentur: Jupiter confutatus, Jupiter Tragoedus, Anacharsis,*

Vita Peregrini, Vita Demonactis, Patriae Encomium, Phalaris primus et secundus, Scythia, Herodotus, Zeuxis, Harmonides, Hippias, Bacchus, de Electro, de Dipsadibus, Dissertatio cum Hesiodo, Halcyon, de Saltatione, Imagines, Apologia pro Imaginibus, de Parasito, Hermetismus, Deorum Concilium.

- 1538** *Frankofurti*, fol. **Luciani Samosatensis Opera**, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim jam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Jacobum *Micyllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis et annotationibus ejusdem, passim adjunctis.

Lucianus in suum ipsius librum:

*Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.
Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.
Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,
Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.*

Frankofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543** *Eadem ibid.* fol.
- 1546** *Parisiis*, fol. **Luciani Samosatensis Opera**, quae quidem exstant, omnia, a graeco sermone in lat. conversa, nunc ad graecum exemplar correctae et emendatae. *Parisiis, ex officina Michaëlis Vascosani, 1546 mense Januario.*
- 1549** *Lugduni*, fol. **Repetitio Parisiensis an. 1546.**
-

c) *G R A E C O — L A T I N A E.*

- 1563 *Basiliensis III.* 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV. voll. — Versio Graecis adjuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Jac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros plerosque adnotatiunculae Jo. *Sambuci*.
- 1602 *Basiliensis IV.* 8. *ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΑΠΑΝΤΑ*. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece et Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti *Cognati* et Joannis *Sambuci* adnotationibus utilissimis: narratione item de Vita et Scriptis auctoris Jacobi *Zuingeri*; adjectis suo loco Tractatum elenchis, et rerum ac verborum Indicibus. Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV. legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa *Reitzio*.
- 1615 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro-
rum interpretatione Jo. *Bourdelotius* cum regiis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adjectae sunt ejusdem *Bourdelotii*, Theodori *Marcilii*, Gilberti *Cognati* notae. Cum indice locupletissimo. Lutetiae Paris. apud Julianum Bertault. — Elegans est haec editio, quam *Bourdelotius* ait se emendasse collatis non modo editionibus, sed duobus MSS. Bibl. regis Galliae, et variis lectionibus Codicis *Thomae Linacri* et *Florentini*. At *Tan. Faber* ad *Luciani Timonem* c. 1. negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus sit posteris imponere, pro-

fessusque sit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen adfert rationes sinistri hujus judicii. Idem *Bourdelotius* testatur, se novam *Luciani* versionem adfectam habuisse.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩ. ΑΙΛΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera omnia in duos Tomos divisa. Johannes *Benedictus* Medicinae Doctor, et in Salmuriensi Academia regia linguae Graecae Professor, ex antiquis libris, locorumque sensu emendavit: et Latinam versionem ita recognovit. ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio purissima, cum Indice locupletissimo. Salmurii, e typis Petri Piededii.

—— *Basiliensis V.* quatuor voluminibus, apud Sebastianum Henricpetri. Quam *Reitzius* in praef. quartam putavit.

- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. Luciani Samosatensis Opera ex versione Joannis Benedicti. Cum notis integris Jo. Bourdelotii, Jac. Palmerii a Grentemesnil, Tancredi Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieti, Jo. Georg. Graevii, Jac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Jac. Tollii, et selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lucianum ex Bibliotheca Isaaci Vossii. Amstel. ex typographia P. et J. Blaeu, prost. ap. Wolfgang, Janssonio-Waesbergios etc. — Editio omnium vitiosissima. Curavit eam Jo. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. Is. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΙΛΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii et Jo. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Jo. Brodaeii, Jo. Jensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor.

Vitringae, Joan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani et Jo. Matth. Gesneri. Cujus priorem partem summo studio curavit et illustravit *Tiberius Hemsterhusius*. Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit Joannes Fredericus *Reitzius*. Amstelod. sumtibus Jacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae et optimae accessit

- 1746 *Trajecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. *Reitzio*. Trajecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776–1780 *Mitaviae*, 8. VIII Voll. Luciani Opera omnia Gr. et Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis et excerptis) cura J. Petr. *Schmidii*.
- 1789–1793. *Biponti*, 8. Voll. X. Luciani opera gr. et lat. ad edit. Tib. *Hemsterhusii* et J. Fr. *Reitzii* accurate expressa: cum varietate lectionis et annotationibus. Studiis societatis Bipontinae. Ultimo volumini, quod indices habet, additae sunt p. 123. sq. variae lectt. codd. Pariss. a *Belino de Ballu* collatorum.
1800. 1801. *Halae Magdeb.* 8. Voll. II. Luciani opera omnia, maxime ex fide codicum Pariss. recensita, edidit *Frid. Schrnieder*. Tomo alteri praemissum a p. XXV. additamentum ad priorem Tomum, quod continet memorabiliores Gortitiensis et Augustanorum codd. lectiones etc. Commentarii ab editore in praefatione promissi non prodierunt.
-

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, ejusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. et Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam et satis incognitam dicit Sam. Engelius Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1510 *Ferrariae*, 4. Luciani Samos. Judicium Vocalium, interprete Caelio Calcagnino. Inest in: Constantini Lascaris Grammat. Gr. s. Institutiones Graecae linguae, cum aliis quibusdam opusculis, et interpretatione Lat., ex edit. Joh. Mariae Tricaelii Aquinatis.
- 151* *Lutetiae* curavit aliquot Luciani dialogos Graece edendos Alexander Mottensis, cujus editionis nusquam alibi commemoratae mentionem facit Othom. Nachtgall in Praef. ad editionem Argent. ab a. 1515.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Joannem Schottum. Interpretationem confecit Othomarus Nachtgall Argentinus.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo et Th. Moro interpretibus. Venetis, in aedibus Aldi et Andreae Asulani. Continentur I) ab Erasmo reddita: Toxaris, Alexander, Gallus, Timon, Tyrannicida, Declamatio Erasmi contra Tyrannicidam,

De iis qui mercede conducti degunt, et quaedam ejusdem alia; II) a Moro versa: Cynicus, Necyomantia, Philopseudes, Tyrannicida, Declamatio Mori de eodem. — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.

1517 *Noribergae*, 4. Luciani Piscator s. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pickheimer*; ejusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam et Dialogi duo.

1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmus*; Ejusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.

1524 *Compluti*, 4. Luciani Icaromenippus et dialogus Neptuni et Mercurii. Xenophontis Hieron. Isocrates ad Demonicum. Demosthenis Olynthiacae. Libanius de Menelao Helenam repetente. Gregorius theologus quomodo theologiae vacandum. Epigrammata quaedam in humanam vitam. Gr. cum praef. Fr. *Vergarae*.

— *Basileae*, 4. de veris narrationibus Commentarii duo festivi Lat. interpr. sed auctor. incerti etc.

1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini et inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.

— *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. et Plutarch. *Hirund.* Latine, *Melanchthone* interprete; *Lysid.* Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.

1530 *Lovanii*, 4. Convivium s. Lapithae, Tyrannicida, libelli de Sacrificiis et de Luctu, Fugitivi, Piscator etc. Graece. Vid. Brunet l. l. p. 276.

— *Parisiis*, 8. Alexander, s. Pseudomantis, Graece.

- 1535 *Parisiis*, 8. Deor. Dialogi XXIV. marini dialogi XV et mortuorum dialogi; Gr. curante Ch. Wechel. Adjecti: Dialogi V. Balneum, Bacchus, Hercules, Olores, Muscae encomium, Gr. Ibid. eod. editore 1536.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi cum notis. Paris. apud Rob. Stephanum.
- *Parisiis*, 8. Parasitus Gr. curante Ch. Wechel.
- s. l. et a. 4. Luciani Icaro - Menippus s. Hypernephelus, item ejusd. Menippus s. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobi, id est, Longaevi, *Opsopoeo* interprete.
- *Parisiis* ap. Wechel., 8. Dialogi sex. Graece.
- *Norimbergae* ap. Petrejum, 8. dialogi coelestes, marini et inferni, graece.
- *Parisiis* ap. Ch. Wechel., 8. Toxaris s. de amicitia, Gr.
- 1545 *Antwerpiae*, 8. Toxaris s. de amicitia, Gr. curante Steelsio.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. Stephanum.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, et Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adjecta sunt *Σχόλια φηγορικά* Valentini Erythraei: et argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum *μυθολογία* Joannis Sambuci Tironaviensis Pannonii: et Michaëlis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum et Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini Erythraei ad Jo. Christoph. Surgandum, studio-

sum bonarum artium adolescentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550. Quae mihi in manu est editio *Argentoratensis* ejusdem, tituli, prodiit a 1550. apud Wolsium Cephalaeum, et praefatio *ipsis illis Idibus Aug. a. 1550.* data non Valentinum Erythraeum auctorem habet, sed Joannem Sambucum, nec ad *Surgandum adolescentem* scripta, sed ad optimae spei puerum, Timotheum Apianum, clariss. Mathematici Petri Apiani filium. An, et quomodo, eraverint Bipontini, non conjicio equidem. *Lehm.*

1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece et Latine per Mich. Neandrum ex officina Jac. Parei sumtibus Joh. Oporini.

1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. et Lat.

1572 *Argentorati*, 8. Luciani Dialogi selectiores, coelestes, marini et inferni, Gr. et Lat. His adjecta sunt argumenta, Latinis versibus tractata a Jo. Sambuco.

1574, 1576 et 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Jo. Wolffii Tabernaemont. Penu historica, apud P. Pernam. T. II.

1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, s. Gallus dialogus Gr. et Lat. exstat in Neandri Opere scholastico.

— *Parisiis*, 8. Luciani dialogi, in lienr. Stephani collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae et Poëmata, Gr. et Lat.

1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum Petrei vita aulica et privata.

— *Lipsiae*, 8. Luciani Samos. Dialogi selectiores et coelestes, marini et inferni. Gr. et Lat.

1583 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini et inferni. Gr. et Lat.

1589 *Lipsiae*, 8. iidem repetiti.

1592 *Wittembergae*, 8. Luciani Samosatani Oratio de non facile credendis calumniis, cum duplici versione Lat.

(Philippi Melanchthonis et ipsius Horstii) edita a Dethard Horstio. Adjecta sunt Gilberti Cognati Scholia cum subnotationibus Deth. Horstii.

- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. et Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia. Gr. et Lat. per Jo. Caselium.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti et Theognidis Sententiae. Gr. et Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1601 *Lipsiensis* Dialogorum selectiorum editio quintum repetita.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. et Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisiis*, 4. Luciani his vocalium interprete Fed. Morello, adnexa Clenardi Inst. L. Gr. cum Ren. Guil- lonii Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum Eustathio de amoribus Ismeniae et Ismenes et Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem.* Tragopodagra. Gr. et Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In Casp. Dornavii Amphitheatro Sapientiae Socraticae Joco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. et Lat. T. I. p. 117. sqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. et Lat. T. I. p. 680. De parasi- to, s. quid sit ars parasitica. Gr. et Lat. T. II. p. 113. Tragopodagra a Jo. Sinapio carmine versa. T. II. p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. et Lat. edidit St. Moquot.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. et Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina et Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graeco, cum

nova versione Latina et notis ab uno e Patribus S. J. ad usum collegiorum ejusdem Societatis. Editio quarta, aucta et emendata.

- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis et Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae juvenutis, et Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto *Barlaeo*. Adjuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto *Pererio* interpolata, sed variis in locis castigata. *Lugd. Bat.* apud Jo. *Meyer*.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. *Fabri*. Graece et Latine. Paris. ex officina Cramoisiana.
- 1655 *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. *Fabri*. Gr. et Lat. Paris. ex officina Cramoisiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloe-cista. Gr. et Lat. cum notis et animadversionibus Jo. Georgii *Graevii*. *Amst.* ap. Dan. *Elzevir*.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum Gr. et Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. et Lat. cura Guil. *Dugardi*.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. et Lat. cum notis Jac. *Tollii*. *Lugd. Bat.* ap. Dan. a *Gaesbeck*.
- 1684 *Londini*, 12. Dialogi selecti. Gr. et Lat. cum notis Op. Georg. *Sylvani*.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. *Dugardi* an. 1677. repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon. Gr. et Lat. editus a Jo. Jac. *Schudt*.
- 1708 *Amstelaedami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta et Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tiberius *Hemsterhuis*. *Amst.* apud *Wetstenios*.
- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, et in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram

nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* etc. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Jensius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. Londini, R. *Clavel*.

- *Venetiis*, 4. In Jo. *Patusae* Encyclopaedia philol., quod opus IV Tomis constat, insunt: in T. I. Somnium s. Vita Luciani, Dialogi selecti mortuorum, et Timon; in T. III. Laus patriae, Tyrannicida, de Herodoto, Quod non facile credendum calumniae.
- 1715 *Jenae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate et auctore praemisit, versionem ac notas adjecit Jo. Matth. *Gesnerus*. Jenae, apud J. F. *Bielcke*. — Nova Ejusd. Gesneri de Philopatride Luc. dissertatio Lips. 1740. 4. — N. Nonnen diss. de Luciano seu quisquis sit auctor dialogi Philopatris. Bremae 1743. 4.
- 1724 *Giessae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. et Lat. cum nova versione et notis Philologicis Jo. Henr. *Maji*. Prof. biennio ante per modum Diss. Acad. sub Maji praesidio propositus resp. Jo. Herm. Benner.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes* vid. ad an. 1710.
- 1730 *Cantabrigiae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus Gr. et Lat. per Nic. *Kent*, cum notis Grammaticis, nonnullis quoque Graevii et Gronovii, et cum aliquot lectt. variis.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus delecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus etc. illustrati a Jo. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. Lips. apud Jacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta et Ti-

mon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tib. Hemsterhuis. Amst. ap. R. et J. Wetstenios et G. Smith.

1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. Jul. Car. Schlaeger.

1741 *Lipsiae*, 8. Callimachi hymni et epigrammata etc. Adjectus est Luciani Timon cum Lat. interpretatione Erasmi Roterod. et succinctis Jo. Bourdelotii et aliorum notis. In usum auditorum suorum edidit, praefatus est et indices addi curavit Jo. Friedlieb Stubelius. Lips. Breitkopf.

1745 *Londini et Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. Kent. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior et emendatior. Londini, ap. Jo. Clarke et Jo. Rivington; Etonae, apud Jos. Pote. Vid. s. a. 1730.

1762 *Lipsiae et Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. et Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum varr. lectt. et notis Jo. Adami Schier.

1764 *Londini*, 8. Editio 1745. recusa.

1769 *Lips*. 8. iterum prodiit Stubelii editio anni 1741.

1770 *Prag*. 8. Luciani Dialogi selecti (cum Charone et Somnio) ad usum scholarum humaniorum Universitatis Pragensis: studiis Collegii Clementini societatis Jesu.

1771 *Basilcae*, 12. Luciani Colloquia selecta et Timon, Cebetis Thebani Tabula etc. cum notis Tib. Hemsterhusii. Rep. ed. 1703.

—— *Londini*, 8. repetita editio a. 1745.

1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem et notarum delectum laudatur haec editio.

1773 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum ejusdem libello quomodo historia scribenda sit.

Accedunt interpretatio novissima castigata et notae variorum.

- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit et in priores decem Dialogos notas adpersit Jo. Bened. Carpzov.
- 1774 *Gothae*, 4. et 8. Luciani Opuscula selecta, Graece et Lat. edidit et notis illustravit Dav. Christoph. Seybold.
- 1775 *Oxonii et Londini*, 8. Πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. Riollay.
- 1778 *Glasguae*, 12. editio Londinensis a. 1745. recusa.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti Gr. cum Indice locuplet. cura J. Floderi.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani et Patriae encomium. Gr.
- 1781 *Lipsiae*, 8. Einige Todtengespräche Lucian's mit einem hinreichenden Register von J. Gottfr. Haas. (Ab eodem postea etiam alii Luciani libelli eodem consilio et modo editi: verum sic melius delituissent.)
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. Seybold. Edit. II.
- 1788 *Parisiis*, 8. J. B. Gail diverses traités de Lucien, Xenophon, Platon et Plutarque.
- 1790 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche, griechisch mit philologischen und kritischen Anmerkungen und griechisch-deutschem Wortregister herausgeg. von J. Chph. Bremer.
- 1791 *Lipsiae*, 8. Todtengespräche (ab eodem Bremero eundem in modum, ut Deorum Dialogi, adornati.)
- *Halae*, 8. Luciani libelli quidam ad lectionum usus selecti (curante Fr. Aug. Wolfio) Vol. I. Graeca continens. Adnotationes adnuntiatae non prodire. Continentur hac collectione: De Somnio, s. Vita Luciani, Nigrinus, Quomodo historia conscribenda sit, Icaromenippus, de Calumnia non temere credenda, Alexander, de Morte Peregrini, Demonactis vita,

Deorum concilium, de Mercede conductis, Trajectus, Rhetorum Praeceptor, Dialogi Meretricii quatuor. Textus est Hemsterhusio — Reitzianus, adcurate expressus.

- 1794 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi selectiores, inprimis Deorum, Graece. Curavit et duplici indice instruxit G. H. Martini. (Opus tumultuarium, et exigui omnino pretii.)
- 1796 *Lipsiae*, 8. Lucian's Timon, cum adnotationibus, indice, et commentatione de Luciani vita, scriptis horumque editionibus ac versionibus edit. a J. D. Büchling.
- *Brunsvici*, 8. Schierii editio Somnii a. 1762. recusa cum novo tituli folio.
- 1797 *Lipsiae*, 8. Luciani quaestio, Quomodo Historia sit conscribenda, graece. Selectis aliorum, suisque annotationibus illustravit, et indicem vocabulorum ac rerum adjecit Aug. Fr. Wilh. Rudolphus. (Meritam laudem nacta editio.)
- *Gottingae*, 8. Sammlung einiger Schriften aus Lucian's Werken zum Gebrauch für Schulen herausgeg. und mit einem Register versehen von Ch. E. Gehrich. Insunt Prometheus, s. Caucasus, de Sacrificiis, Vitarum Auctio, Somnium s. Vita Luciani, Charon, de Luctu, Jupiter tragoedus, Demonactis vita, Philopseudes, Icaromenippus, de Calumnia non temere credenda, Vera historia I. (Non prorsus inutilis opera.)
- 1798 *Parisiis*, 4. Mythologie dramatique de Lucien avec le texte gr. et la vers. lat. trad. en franç. par J. B. Gail.
- 1799 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano dialogi, gr. et lat. cum notis variorum et interpretatione novissima Amstelodamensi castigata, ed. Mercier.
- 1801 *Parisiis*, 8. Le Songe de Lucien, la Fable des Alcyons et le Misanthrope de Lucien, trad. en Fr. (avec le texte gr.) par P. F. Lavau.

- 1806 *Parisiis*, 8. Dialogues des Morts de Lucien, avec des Notes. Par J. B. Gail.
- 1809 *Lipsiae*, 8. Aug. Matthiä's Lesebuch für die mittleren Classen gelehrter Schulen mit einem griechisch-deutschen Wortregister und beständiger Hinweisung auf seine Grammatik, Insunt Luciani Dialogi selecti cum appendice locorum Homeri, Herodoti aliorumque scriptorum Graecorum, ad quae Lucianus provocavit. Textus vel ex codd., vel ex ipsius editoris aliorumque conjecturis non paucis locis emendatus.
- 1811 *Lipsiae*, 8. Luciani Charon, in usum scholarum textu passim emendato adnotationibusque subjectis edit Joh. Theoph. Lehmann. Addita etiam Scholia et index verborum nominumque.
- 1813 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Mortuorum, eodem modo ab eodem editi.
- 1815 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Deorum et marini in usum scholarum selecti, ad eandem normam instructi ab eodem.
- 1817 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche. Neue durchaus berichtigte Ausgabe von Bremcr, veranstaltet von Ernst Friedr. Poppo.
- 1818 *Par.* 12. La Luciade ou l'âne de Lucius de Patras, avec le texte gr. revu sur plusieurs mss. (par Courier.)
 ——— *Lipsiae*, 8. Luciani libellus de Somnio, sive Vita Luciani, in usum scholarum edidit J. Th. Lehmann.
- 1821 *Lipsiae*, 8. Lucian's Todtengespräche, griechisch. Zweyte durchaus berichtigte Ausgabe (von Bremcr) Nondum prodierat, quum haec scribebantur.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucian's auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nutzen der Übersetzungen ans Licht gestellt von Joh. Christoph. Gottscheden. Leipzig, bey Bern. Cph. Breitkopf. — Nullius pretii.
- 1769—1772 *Zürich*, 8. IV Bände. Lucian's von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersetzt (von J. H. Waser.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita cura Kleinii.
- 1788 et 1789 *Leipzig*, 8. Lucian's von Samosata sämtliche Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Anmerkungen und Erläuterungen versehen von C. M. Wieland. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. J. G. Schummel's Übersetzer - Bibliothek, fortge-

setzt von J. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784. 8. Joh. Friedr. *Degen's* Literatur der deutschen Übersetzungen der Griechen. Vol. II. p. 15—93. et *Ejusd.* Nachträge zu dieser Literat. p. 196.—222. Joh. Sam. *Ersch's* Literatur der Philol., Philos. und Pädag. seit der Mitte des 18. Jahrh. bis auf die neueste Zeit. Leipz. 1812. denique *Friedr. Adph. Ebert's* Bibliograph. Wörterb. T. I. p. 1029.

G A L L I C A E.

- 1529 *Paris*. apud Petit. XIII Dialogi versi a Godofr. *Fory*. Vid. *Maitt. A. T. II.* p. 723.
- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De *Bretino* vid. *Bibl. François de Du Verdier*, à Paris 1773. T. III. p. 190. sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi ipse alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques et profanes etc.*
- 1613 à *Paris*, 4. Oeuvres de Lucien traduites par J. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II. voll. Lucien de la traduction de Nic. Perrot Sr. d'*Ablancourt*. Chez Augustin *Courbé*. — Elegantior quidem est *Dablangcourtii* versio illa *Bretini*. Quoniam vero non usquequaque *Luciani* mentem reddit, *Aegidius Menagius* festive eam appellabat *la belle infidèle*, ut legas in *Menagianis* pag. 329.
- 1674 Eadem *ibid.* 8.
- 1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem quintum recognita et emendata.
- 1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues et autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. d'*Ablancourt*.
- 1784 et 1787 *Parisiis*, 8. Voll. VI. Oeuvres de Lucien, traduites en François par l'Abbé *Massieu*. De qua qui-

dem interpretatione censuram edidit *Belinus* de Bal-
lu in Praefat. ad ipsius versionem pp. XIV—XX.

- 1789 *Parisiis*, 8. Voll. VI. Oeuvres de Lucien, traduites
du Grec, avec des remarques historiques et critiques
sur le texte de cet Auteur, et la collation de six
Manuscripts de la Bibliothèque du Roi. Par *Belin* de Bal-
lu. Versionis ipsius indoles Luciani ingenio omnino
congrua; sed in notis et in collatione quoque ipsa le-
vitatis cujusdam et inconsiderantiae, nec non imperi-
tiae iterarum Graecarum, vestigia deprehenduntur
haud rara.

ANGLICA E.

- 634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice
versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickesio*.
684 *London*, 8. IV Voll. Lucian's Works, by *Spence*.
711 *London*, 4. IV Voll. Lucian's Works transl. by se-
veral eminent hands.
745 eadem versio repetita.
773—98 *London*, 8. V Voll. Dialogues of Lucian, from
the Greek (by John Carr.)
780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the
Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek
Professor in the University of Cambridge. — Versio
excellens.
781 *Londini*, 8. IV Voll. eadem recusa.
*Recentissima *Tookii* nondum, nisi fallor, in lucem exiit.

ITALICA E.

- 725 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da
Lonigo. Saepius recusa interpretatio, postremo a.
1551 *Venetii*, 8. sub hoc titulo: I Dialoghi piacevo-
li, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano

- Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. Venetia, per Giovanni *Padouano*. Con figure.
- 1542 *Venezia*, 8. La vita de' cortigiani, trad. da Gugl. *Roselli*.
- 1548 *Firenza*, 8. Due dialoghi, nuovam. trad. da L. *Domenichi*.
- 1764—1768 *Venezia*, 8. IV Voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte della Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione). Londra (*Venezia*, Colombani.)
- 1815 *Roma*, 8. Il convito dei lapiti, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1816 *Milano*, 8. Encomio di Demostene, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1819—20. *Losanna*, (*Vencz.*) 8. Tom. III. Opere volgarizzate da Gugl. *Manzi*.
- * De antiquioribus versionibus Luciani italicis vid. omnino *Paitonii* bibl. versionum italic. Tom. II. p. 228. sq.

H I S P A N I C A E.

- 1621 *Madriti*, 8. Luciano español traduc. por Fr. *Herrera Maldonado*.
- 1778 *Madr.*, 8. El sueño de Luciano, que es la vida de Luciano y la tabla de Cebes, en griego y español, ilustrado con notas y la analisis gramatical por Casim. Florez *Canseco*.

L U S I T A N I C A E.

- 1733 *Lisboae*, 8. Arte historica, traduz.do grego em portuguez por Manoel de S. *Antonio*.
- 1735 *Lisb.*, 12. Arte hist. traduz. for Jacinto de S. *Miguel*.

- 1771 *Lisb.* 8. Sobre o modo de escrever a historia, traduz. do grego e illustrado por Custodio José de Oliveira.

B E L G I C A

Luciani operum interpretatio prodit *Amstelod.* 1679, 8.

D A N I C A E.

- 1775 *Hafniae*, 8. Timon oversat af Pet. Loft.

* Etiam *Suhm* nonnullos Luciani libellos, (in his ejus *Vitam*) a. 1764. et 1765. *Hafniae* conversos edidit, postea illos etiam in opusculis suis danice scriptis, recusus Tom. IV. *Hafn.* 1790, 8.

J O. F R E D. R E I T Z I I

P R A E F A T I O.

Nimis diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec *Luciani* editio: nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis jam inchoatum, et forsitan numquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu *Lucianum* capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Cum enim anno 1720. ejus edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUISIUS, et ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Wetstenii, ne insignes jam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, et ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, et quiescente

praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantum vera est *Hemsterhusius*) exorsam detexendam, idque ne concesso quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite *Hemsterhusius* pertractavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in *Πολυφιλ.* T. II. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel justiores erant detrectandi caussae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatos scio, me erat infirmior; quare et ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere numquam destinassem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, et gloriae contemptio minus de successu sollicita, satisque jam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum et emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidissem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. JOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia et summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam adnotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; et cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac

praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, *Gesneri* ac *Solani*, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula quae mihi a Jacobo Wetstenio, ejusque socio ac fratre per adfinitatem juncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737. comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis *Luciani* scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos et inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia solitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi ab solverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxì. Omnia enim ad *Luciani* corpus pertinentia typis jam descripta fuere mense Octobri 1742.; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adjiciendi novam injecere properanti moram, atque effecere, ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis instructus, et quomodo iis usus fu-
 erim, B. L. accipe. Editiones *Luciani* adhibui principes
 hae. Florentinam primam omnium, anni 1496. Grae-
 cam, in forma majore. Haec etsi ab typographicis vitiis
 non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis ser-
 vatis tantum alias praececellit, ut Codicis Manuscripti vi-
 tem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contu-
 lerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac
 novo consului.

Sequebatur Aldina prima, et ea Graeca, plura ha-
 ens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excusa, an.
 1503. quam utendam liberalissime concessit clar. *Wesselin-*
gus in edendo *Diodoro Siculo* strenue occupatus; ejus
 margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissi-
 mum ed. Florentinae, sed et aliae, quas ex Codd. excerp-
 tas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum co-
 dum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam
 lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non
 actum fuisse credo, si conjecturae tantum illae forent lec-
 tionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in
 corrigendis operarumstrarum speciminibus modo hanc,
 modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione
 usus erat, ejusque sphalmata plurimum correxerat, fratre
 optimo et collega J. H. Reitzio praelegente, ducem se-
 querer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manife-
 sta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluri-
 us agam.

Dein plurimum omnium usus sum Juntina Graeca,
 Venetiis a. 1536. excusa II tomis in forma, quam octavam
 vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet inter-
 tam interpolata. In hujus margine Solanus omnes a
 collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem et
Lucian. Vol. I.

nonnumquam plurium editionum, diligenter et nitide consignaverat; sed caractere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, et quo scribendi compendio iidem aequae ac editiones in notis et variantibus Lectionibus adlegatae designentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem, quarum prior anno 1545. altera 1555. prodiiit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodiit, eam ita coeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philops. c. 36. ἐπαντλοῦν bene Bas. 2. ubi ἐπανπλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2. bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28. ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12. ἀκούοντι recte B. 1. haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius adleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquiendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optima notae libris et edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619. nancisci non contigit. Ter-

tiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. *Cognati* et *Sambuci* serius nactus sum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. *Cognati* enim ex Parisina inseruimus, et in *Sambuci* puerilibus notis perpauca tantum lectu digna inuenias.

Praeterea adhibuimus *Frankfurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmuriensem Benedicti* Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo *Basiliensis* quarta, excusam. De hac *Salmuriensi Benedictus* in praefatione adfirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum et antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallem indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae et mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiis certe typhoteticis ita suam purgavit editionem *Benedictus*, ut plurima antiquorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii* Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in folio dicimus, et in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. *Hemsterhusii*, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typhotetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii*, *Cognati* et *Bourde-*

lotii textui ibidem non subjectas, sed calci adnexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut ejus et cl. Gronovii notas inde exciperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibidem indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis et Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. *Hemsterhusius* in ejus margine quaedam adpinxerat, quae de consulendo *Dukero* ad *Thucyd.* *Davis.* ad *Cic.* et *L. Bos* in *Obs.* *Crit.* monerent, unde et ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me jam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, et quid laboris exhaustiendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodae* *Miscell.* quas in *Lampadem* criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi leviae saepe sunt, et ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfusa face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, et contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πένονθα* monet, id esse a *πάσχω*, vel *διαπαρῆς*, a *διανελῶ*, et similis farinae; interdum et ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manuscriptae *Fr. Guieti*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae *Guietus*, quo defuncto forsitan nactus est,

templar *Luciani*, in cujus marginem *Guietus* breves
as commentationes et conjecturas conjecerat, quas de-
de describens auxit. Sunt enim *Guieti* illae notulae
liquanto plures, quam quas *Menagius* dedit; et vete-
m fuisse popularium hujus querelam, quod ex aliis sua
sumere amaret, vid. in *Miscell. novis Lips.* quae in
ma minore prodierunt anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item
amberti Bos, *Horatii Vitringae*, et paucae *Ma-*
rini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a
describendae non modo erant, aequae ac *Solani* illae
pra jam commemoratae, sed et quaerendum, quo per-
erent; cum quisque fere alia *Luciani* editione usus aliam
ginam adlegaret, et *Solanus* notas etiam suas ad Jun-
nae paginas adcommodasset. *La Crozii* autem com-
mentationes serius nactus, a Tom. 2. demum inserere coe-
, ceteras *Addendis* adjecturus, nisi easdem observatt. ab
is jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad
scrobios, et *Er. Schmidii* ad *Tragopodagram* unde
userim, ad initium eorum *Dialogorum* indicavi. In hoc
negotio plurimum temporis absumendum fuit, ut in
niam notis prolata *Luciani* testimonia, tam diversis pa-
is indicata, jam ad paragraphorum sive capitum nostro-
n numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse
ile credes, ubi cl. *Jensii* notam, quae est ad *Imag.*
2. consideraveris, in qua sola *Lucianus* advocatur plus
ities et quadragies. *Solanus* quidem *Lucianum* adle-
is saepius capitum numeros a se institutos, quam pagi-
rum expressit; sed cum cl. *Hemsterhusius* ad medium
que Tomi I. capita aliter dispescuit, in notis tamen *So-*
ni numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut
jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod
lanus in anterioribus inveniri scripsit, E. c. quando
tert *Nigrin.* c. 10. id jam ex divisione *Hemsterhusiana* est
vel §. 17. Totum enim *Nigrinum* *Solanus* distri-
erat in capita 23. *Hemsterhusius* in 38. Nos vero
logos omnes sequentes a *Dial. de Sacrif.* ad fin. tomi

ult. ex mente Solani dispescuimus, ne opus esset singulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum juvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, jam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, et is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Jacobus Gobijs, eodem honore brevi forsitan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Joan. Jensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad *Lucianum* non plane spectantibus, atque in compendium redactis *Luciani* verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in *Luciano* emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute, qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissenserit, sed pari humanitate mihi et alibi per festinationem lapsus ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum et alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. In-

terdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec Solanus notarat, omittere satius duxi; ut quando Junt. in Jov. Trag. c. 30. habet *πρίποδα* pro *τρίποδα*, vel cum in Abdic. c. 23. f. eadem ridicule exhibet *λατῆς* pro *λατῶς*. Alibi *όνος* pro *μόνος*, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2. in Bis Acc. c. 2. *δεσπότης* pro *δεσπότης*, et ib. c. 31. *τολμόντων* pro *τολμόντων*, et similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem *Luciani* a summo literatore P. Burmanno, et ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coislinianae praemisit, alegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo et adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive Codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel edd. ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumanni, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin et in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem et cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. et Codd. collationes, si semper emendanda et sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare et ego mediam, quamdam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod cl. noster Wesselingius etiam in Diodoro S. facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. *ἔργῳ πείραν εἰληφώς* in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato *ἐγὼ* etc. idque et alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro *Lapsu* c. 8. *Καρδιανός* praeunte Solano dedi, contra Codd. et edd. quae *Σαρδιανός*. De *Merced*. Cond. c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut *θέλω* pro *θέλη* reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι *ἔτη* simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato *εἰκός* *ἔτι*.

Ἀφενκτον in *ἄφυνκτον* mutavi paullo post, sine Codd. et edd. auctoritate, sed exemplis *Luciani*.

Αὐτοῦ his dedi pro *αὐτοῦ*, in *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. *Ὀνομάζων* excudi curavi pro *ὀνομάσων*, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro *ἔτι πόλεων*.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, *ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον*, 1. Ver.

Hist. c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20. ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἐτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeunte Solano in Tyrann. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἷτια, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui jubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75. f.

Ἡ τὴν τοῦ Βρισέως excudi jussi in Imag. c. 8. f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22. pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Jov. Conf. c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρφύθηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρφύνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι ibid. c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονός ὢν, et in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29. med.

Δεδιώτας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προδιόντας et ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16. quae erat, καταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ, καὶ κραιπαλῶν, comma prius tollens, et ante μεθύων collocans, quia μεθύων

jam habebat suum adverbium temporis. Sed et alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Juntinae innumera illa commata, quorum magnam partem Solanus jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro *μελήσας* praeunte Gesnero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro *συνηυλ*—Philops. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato *ἐπικλεισθῆναι* religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. Philops. c. 36. f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex *βορᾶν* escam; quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ἐπὶ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctoritate pro vulgato *ἐπὶ τῶν*—idque tamen necessario, quia *ἐπὶ* jam praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴ restitui pro *πράγματος διασκευὴ*, in Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremi in *τοῦ τὸ* sine Codd. sed belle monente Fabio, ibid. c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male haberent *συνεξελλέξαντο*, in Epist. Sat. c. 28. med. Ibid. *συγκεκαττυμέναι* jubente Solano reposui pro vulgato *συγκεκομμέναι*.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας jussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato *ἐπίσης ἀξίως* in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui *θανατον* absurde; nam *ἐστὶ* intelligitur; ibid. c. 46.

Εὐσχημως etiam restitui pro *εὐσχημόνως*, ut metro Euripideo consulerem, *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, *οὐδὲν χεῖρον* reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4. pro *οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν*, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

**Εκλυσσε δακρυφόων* reposui, pro *ἔκλυσσε δακρ.* in Philopatr. c. 6. suasu Solani, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. *π* inserto versui consultum, et c. 10. *λόγμια* receptum pro *δόγμια*.

Tandem in Tragopod. versu 41. *ἄτην* cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro *αὐτήν* quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77. elegantissima conjectura Solanus *ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι* rescripserat, pro vulgato *ἔξω τῆς ὁδοῦ ἔσμεν*, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lectionem tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret,

ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti in Rhet. Praec. c. 2. anhelantes ab ἐκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita et encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις sed λόγος τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινί, nec patientes prae-positionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes παρὰ σοῦ scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum et Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. §. 4. edidit ὥστε μοι; ibid. §. 6. παρὰ τινος. rursus §. 10. ἄλλό τι et ἔκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Joan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolemaei Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, et quae sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; et sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser-

tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne nimis curiosus videar in re nihili: permissio interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque et ego viderem, Scholiasten *Luciani* accentum in ἐστὶ et φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc separatim scribi solent, et quidem pro cujusque arbitrio: ut ᾧς τε ᾧς τε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοῦ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφέσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὃν τινα οὖν ὄντινοῦν, τοῦτ' ἐστι τουτέστι, δι' ὃ διό, γ' οὖν γοῦν, et multis aliis.

Addo οὔμενον, quod Fl. in *Luciano* οὔμενοῦν, et similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem et μηδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μηδὲ, ubi J. et H. μὴ δὲ, licet et Fl. id persaepe sejungat. Addere possem ἐπιμήκιστον, quod jungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterhusius ad D. Mort. VI, 5. notat. Item διατοῦτο, quod J. amat, ac τανῦν et ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsitan utilitatis. Sic τ' ἄλλα Junt. fere semper, Fl. vero et pleraeque τ' ἄλλα. Eadem πωλύει τέ, et κύειν τέ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita et Rhodomanni editio Diodori Siculi τέ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in πωλύει τε et similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum et vitia, maxime Bourdelotio, quod et Hensterhusium fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30. Solanus in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, et integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, et varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem et ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum et pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant et alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura majora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec *Luciani* editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc

tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu *Luciani* inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, jam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo et ad ea subjungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem et ea rejicienti, quae subinde in notis promisi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam, quin eam jam confecerit, cum ab anno 1720. quo se suas ad *Lucianum* notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723. quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim et amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae *Hemsterhusius*, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, et *clar. Gesnerus* eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso *Luciano* neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius*, *Gorinchemiani* gymnasii Rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum et Variantium quarundam

Lectionum; Notarum alterum. **T**ertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut adnecti tertio *Luciani* tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index jam plane confectus sit, promissit bibliopola, se eum quoque statim praelo subjecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi *Wetstenius* noster hanc aleam subire gravabitur, et quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut *Lexici Luciani* vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones usui esse queat; hunc enim majore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem *Luciani* locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed et Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus: nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reueritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita et benevolus Lector sua studia hac ope adjuncta gratus agnoscet, et utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni MDCCXLIII.

Etsi mox subjungam notata Solani descripturae compendiis, quibus editiones et Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen et hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli caussa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wechelianam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, et sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. etc. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium facessit et corrigenti et lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, *Solanum* in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque et *Hemsterhusium* sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Juntina *Solanum*, in qua longe plures varietates adleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, et Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet *Hemsterhusius* et *Solanus* plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare et hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1. W.

M O S I S S O L A N I
S Y L L A B U S N O T A R U M.

m. 1. mendose.

2. (post numerum) *mediam paginam* significat.

ā. *initio paginae.*

f. *finem, sub finem.*

— Deest (At cum literae subjicitur, nihil in reliqua vo-
mutatum esse, notat.

E. vel EE. Editiones tunc ad manum.

Edd. (Fl. Ald. Fr. P. J.) vel *reliquae editiones.*

B. 1. Basil. 1. in erratis seu potius variis lectionibus.

Coll. *Collectanea Galaei.*

W. *Wittianus Codex Ms. a Jensio collatus.*

M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in-
consultus.*

P. *Poli (Card.) cujus collatio penes Perizonium.*

Ex. *Excerpta penes Perizonium ex ed. Flor. cum Codice P.
collata. i. e. edit. Fl.*

L. *Longolii excerpta ex Codd. Mss. penes eundem Periz-
onium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.*

W. *Wecheli editio quorundam opusculorum Luciani.
r. Recte.*

V. *Ms. Codex Vaticanus in his locis a Jo. Masson collatus.
In Scholiis Codex Vossianus.*

O. *Ms. Oxoniensis vel Ox.*

marg. A. 1. W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura J. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BAOD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Joannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Jacobus Palmerius a Grontemesnil.	PALM.
Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guietus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Jacobus Tollius.	TOLL.
Joannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Jacobus Gronovius.	GRON.
Joannes Clericus.	CLER.
Joannes Jensius.	JENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Jo. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (sive Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Joannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Joannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

S O L A N I M O N I T A.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac co-
tuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *I*.
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.* ,
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
——— Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem men-
in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco-Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco-Lat. *S.*
——— Basil. 4. Gr.-Lat.
1687. Amstelod. Gr.-Lat. *Amst.* et *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Ms.

- I. Codex Ms. Bar. (Nº. lvi.) continet hosce Luc
libros: *Διαβ.* fol.
Καταπλ.
Συμπ.
'*Ικαρ.* (deest folium unum aut alterum)

'Ρητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
'Ερωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἑλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
'Αναβ.	174.

II. ——— (N°. 186.) continet tantum dialogos aliquot
Mort. cum Jud. Dearum et uno Marino.

III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum non
 plures quinque.*

J. J E N S I U S.

I. [Nobiliss. Jo. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, et reperi, eum esse satis antiquum. 1°. numquam litera : subscribitur, sed pone adponitur. Tum vocabula γούν, ὅταν, ἐπειδὴν etc. ubique distinctim erant scripta, ut γ'οὺν ὅτ' αὖν ἐπεὶ δ' αὖν etc. Tum ζῶα, non ζῶα. πρώτην, non πρώην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis et abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ.	'Αρμ.	Εὐν.	'Ερω.	'Ησιοδ.	De hoc ipso Codicē vide plura a me initio vol. 2. adnotata.
Μισθ.	Σκν.	'Αστρ.	'Τ. εἰκ.	Συρ.	
'Α. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	'Ορχ.		'Αποφρ.		
'Ερμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Ms. Cod. in Jensiano codice erant ad-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transsumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Is Nirei et Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.]
(ad παρὰς. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Jo. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti possidet. Codicem hunc Ms. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut θ—ς, π. et αν—ς, pro θεός, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur *u*. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	6. Συγγρ.	ξδ'.	11. 'Ορχ.	ξθ'.	
2. ἄ. μισθ.	ξ'.	7. Διψ.	ξε'.	12. Αεξ.	ο'.
3. 'Αρμ.	ξα'.	8. Μισθ.	ξς'.	13. Εὐν.	οα'.
4. 'Ησ.	ξβ'.	9. Γυμν.	ξς'.	14. 'Αστρ.	οβ'.
5. Σκν.	ξγ'.	10. Συρ.	ξη'.	15. "Ερωτ.	ογ'.

16. 'Τ. εἰς. οδ'. 18. 'Ερμ. ος'.
 17. 'Αποφρ. οε'. 19. Πρ. λ. οζ'.

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. et XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* etc. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
 deme 46 qui periere,
 habebis 17 quaterniones superstites.
 qui ducti in 16 paginas cujusque quaternionis,
 efficiunt

102

17

272 pag.

aufer 4 pag. laceratas,
 habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille et 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 812 Junt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spu-

ria quaedam, numero iv, quibus et titularum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Jensium $\left\{ \begin{array}{l} \text{Συγγρ.} \\ \text{μισθ.} \\ \text{γυμν.} \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiatō codice, nulla ope legi possint; et abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

J O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur xi. seculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissimā) ordo opusculorum in eo codice hic est.

Φαλ. α. β,

γ. Ἰππ.

δ. Διον.

ε. Ἡρ.

ς. Ἡλ.

ζ. μυια.

η. Νιγρ.

θ. Δημων.

ι. οίκ.

V. 2. πατρ.

κ. Μανροβ.

ιστ. α. β. paucis

Schol.

διαβ.

δ. φων.

Συμπ.

ψευδος.

καταπλ.

Z. ἐλ.

Z. τρ.

Ἀλεκτρ.

Προμ.

Ἰακωβ.	εἰκ.	Σκυθ.
Τιμ.	Συρ.	Τραγ.
ἐπισκ.	Ὅρχ.	Ἐρμ.
β. πρ.	λεξ.	πρ. λ.
ἀναβ.	εὐν.	ἀλκ.
δ. κατ.	ἀστρ.	εὐχ.
δυσ.	ἰρ.	ὦκ.
ἐπαίδ.	ἀποφρ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
ἐνυπν.	θ. ἐκκ.	Κυν.
παρασ.	τυρ.	νεκρ. δ.
φιλοψ.	ἀποκ.	ἐν. δ.
2. νεκ. δ. 7.	Περ.	θ. δ.
{ εν. δ. 19.	Τοξ.	Desunt igitur.
{ ετ. δ. 7.	Δημ.	{ ἐτ. δ.
{ γυμν. etc.	συγγρ.	{ δραπ.
einde in quibusdam	διψ.	{ ὕ. εἰκ.
iis ab hoc discrepat	Κρον.	{ Νερ.
θ. πρ.	Ἡροδ.	{ πατρ.
μισθ.	Ζευξ.	{ πενθ.
γυμν.	πτ.	{ ῥητ.
νεκ.	ἀ. μισθ.	{ φιλοπ.
ὄν.	Ἀρμ.	{ et χαριδ.
Ἀλεξ.	Ἡσ.	

onus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba *Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλτατου εἰφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρισσης*. Eadem manu ac cetera. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετὰ ἰωάννου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: *Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας ἐν Βιθυνία μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν περιης τοῦ πρωτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀλωμασιν ἀναστησαντ' κ' κ' οὗς μὲν αὐτῇ κ' κ' τοῖς πτημασι δόντες*

πλειονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη 'Ασκανία μετα Ιω-
αννου του ἐπὶ τη ἀδελφῇ Κηδεστου. Alibi f. ut supra, μετα του
ον μεμνηλε. . . συνερεως καὶ συνεπισ'κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. saeculo
nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paullo recen-
tior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet,
alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia.
fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex,
qui hunc Dial. habeat.

A D

JO. FREDERICUM REITZIUM

JO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

Monitus ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; jam prodire tandem gestire **LUCIANUM**, et oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, conjecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abjeci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia et judicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, et brevitati studere juberet *εργοδιώκτης* noster *Wetstenius*. Ne tamen plane *ἀσύμβολος* ab hoc

velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipso *LUCIANO* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, adparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim jam, de *Philopatride* etiam justa disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, et multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant et referunt.

JUPITER CONFUTATUS, et alter ille **TRAGOEDUS** multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, et fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis et superstitiosi, non igitur *Luciani*, nisi tamen imitatione, et velut *παρωδία* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam *Ionismi* adfectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de *Astrologia*, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque et aliis rebus impeditus, in mentem mihi venerunt. Has ad te mitto, intexen-

das, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I mi incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Superest, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio et laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem operam cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum *Luciano* familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus seculi anno, qui aetatis meae tertius et vicesimus erat, in *Philopatrini* et de *Philopatride* a me scripta, et in *Jenensium Philosophorum* cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agita- bam revocandi in publicam lucem *Sophistae* doctissimi, amoenissimi, et ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, adcommodatissimi: quae causa fuit, ut numquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non nonum modo in annum ex *Horatii* praecepto, premerentur cogitata nostra, sed fere ad tricesimum penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii *Demosthenis* restitutionem, non tantum anno seculi xximo cum venerabili jam collega meo C. A. Heumanno, et cum laudatissimo viro Tib. Hemsterhusio, communicavi; sed etiam mense Julio anni xxximi in *Chrestomathia Graeca* publicavi Lipsiae, unde in *Acta Eruditorum* istius anni relata est.

Inter haec modo cum *Tho. Fritschio*, principedum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum cl. Hemsterhusio, quae effectu caus-

sis hic non commemorandis caruere; donec vīr hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, et bonum **LUCIANUM**, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, et, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, et impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem *Thesauri Linguae Latinae*, licuit. *Quintilianus* enim et *Plinius junior* non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de *Sacrificiis*. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, *cl. Hemsterhusius*. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari *Hagenoënsi* transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam *Benedictus* emendatam a se et interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem **LUCIANUM**, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, et jam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: et illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, et figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, et imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia adcuset, quae ultro adfectavimus, uti similis esset *Lucianae* nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in

Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, adsequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros *Homeri* et aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, et pro jucunda salsaque oratione languidum et fatuum sermonem reddere,

Servile enim illud et interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit *Lucianus*, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, *Ablancurtius*, sed quid a mulierculis et cirratis facile capi et probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram *Lucianae* orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Adnotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem adfunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, *Elsnerianis*, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus *Moses Solanus* commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque *Luciani* interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei caussa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum

diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, et primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis *Micylli*, initio et fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotini. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut *LUCIANO* debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegantet et nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum et interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula *LUCIANI* usque ad *Anacharsim* sive de Gymnasiis libellum, cujus tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum *Solani* manu castigata, a declamatione inde *Herodoti*, s. *Aëtione*, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod *Amores* et *Lucium* libellos *Solanus* non adtigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere *Solani* sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis adnotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla interpretatione institui. Quid enim adtinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? Adnotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscripsit vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut siqui vel jam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum *Solano* conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris adnotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a *Solano* correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in adnotatio-

nibus, quarum ego plane nullam umquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29. seq. convenire tamen ita, ut adpareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares LUCIANO, ambo non novitios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzii, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me et alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te et paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam adcuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi adlatus tandem esset liber, in quo a magna me spe dejectum, non sine morsiuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, ejusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, et cum ero mortuus, ut ego cum viventibus et mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Julii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii mcccxl. editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem adtinentes epistolis lxxviii comprehensae et tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam lxxx, quam agere docebat argu-

mentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est *Cicero*, cum redux a Quaestura Sicula et laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem et fidem meam probare *Pontederac*, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilissimodum et abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer et inique in me et editionem illam dicuntur, in personam amici sui *Andreae Marani*, de qua re, fateor, in mentem mihi venit *Ciceronis* illa expostulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis adtribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit *Julium Pontederam*, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, *Andreas Maranus*, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod *Pontederac* bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit *Maranus Pontederam*, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a *Pontederac* sapientia hoc expectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur *), mitigaret potius privatis literis, et, ut

*) P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) pue-

potens est herbarum, catharticiis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de caussa existiment homines, pudoris aliqujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane et simpliciter ficta esse ad unum omnia, non aumequidem dicere. Neque eniur otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, quae solemus loca scriptorum, quae designamus, accurate indicare, quae ego per totum opus rusticum non librum modo et caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cujus non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, et ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem loca ita laxae, uti dixi, designata, ea praesertim, ubi argumenta *Victorianarum* adnotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non recte dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut adnotationibus tamquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel *Victorius*, vel *Pontedera*, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa adnotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctores sentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii,

ri est credere, quae ex te commemoravimus, ad *Gesnerum* pertinere.

Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscere, homines esse tum nos, tum correctores, et typographicas operas, cogitare, pro millenis κατὰ φύσιν nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmittent. Ingrati enim profecto animi est et nimis jejuna uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum est sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui et deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inferre hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam *Pontederæ*. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae jussu essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen *Pontederæ*: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium characterem haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectant, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto jacturam sentiant, si aliquot minutae annotationum operarum typographicarum culpa nominibus careant: ita me non ita abjectum et ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de *Pontederæ* thesauris detrita ditescere. Nam quod objicitur, Nostra (*Pontederæ* observata) ut abdita essent, neque locum, si fieri posset, adspicerent, qua potius diligentia curavit. Huc atque illuc dispersum inhonora atque abscondidit, illud movere et forte potest, si quis opus illud numquam in manus summi. Nam caeteri vident, nos secutos esse morem olim receptum suis locis adjiciendi adnotationes, unicuique adnotationi nomen sui auctoris, literis quidem majusculis et ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis singulas putabamus, si nullum nomen adscriptum habere. Qua in re molestum nobis laborem compendii poteramus facere, et sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo a

re, quem temere v. g. in *Julio Caesare Jungermannus*, *Hennius* in *Juvenale*, uno tenore poni jussissemus, primo *Beroaldi* observationes, tum explicationes suarum castigationum *Victorii*, et ita *Scaligeri*, *Ursini*, *Pontederæ*, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, et ut nunc adparet, invidia nostra adjuvamus. Quod si separatim sua edii jussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quae libro tertio *Calumellæ* praemissaesunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed *Gesneriana* existimarentur. Non nulla itaque praemisit, deinde nostra adnexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a *Gesnero* prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum adponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud adponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse *Pontederæ*, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum et paene furiosum videri, qui de illa *Gesnero* aliquid adtribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, et magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra, si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit adcusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a

magno illo rustico adparatu, quae a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligentes maxime adtinentia, rejecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa auriga: ubi focus et foculus: ubi capiuntur prisca significazione et praecipio; ubi sictores et reliqua sico pro seco: ubi sérarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum haec legere: putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de sege ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Florentina editione laudatum a me illo nomine *Pontederam*, lubuit querere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnem. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contento orationis, ut de Segete et Arvo ad Varr. I, 29, reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origam et aurigam Varr. II, 7, 8. Focus et foculus Cat. 76, 4. Capiuntur et praecipio Cat. 142. Sictores et sico Cat. 144, 3. Serarius Cat. 150, 2. Articularius Cat. 151, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo praedecidere; culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpa enim quis praestare omnem potest? literam unam *Pontederam* abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habet.

Quod deinde dicitur *Hieronymus Lagomarsinus* xxi varietates in Columellae lib. II, 2. notatas a *Politiano* in libro perperam tulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae *Henrici Breukmanni* studio descripta Florentiae et Thomam Fritschium missa sunt, ea diligenter et cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra *Georgium*, in quo non injuriam illi factam videant, quicumque

aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. Nemini persuadere poterit *Gesnerus* de *Marani* sententia, quam a parte probat *Pontedera*, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a *Pontedera* Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de *Crescentio* in illa re somniavit umquam? Quis de *Catonis* libro, *Catoniana* omnia essent an contra, a quo est ante *Pontederam* ostensum? Quis de *Columellae* volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio et literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, adparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere et inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De *Crescentio*, ut bona fide et quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel *Pontederæ*, vel *Morgagno*. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram *Catonis* et *Varronis* et *Palladii* mentionem, et ipse satis otii non haberem, dedi librum Jo. Rodolpho Engavio, discipulo tum meo, jam antecessori apud Jenenses praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, et quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, et diu, quaeso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolum.

De *Catone*, et *Columellae* libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in *Lexicon* illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum *Plinio*: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa adlegendi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur numquam mihi in mentem venit gloriari, tamquam viderim aliquid in *Catone* et *Columellae* de arboribus libro: sed stupidum me putarem, et obtusum, si non vidissem *Catoniani* libri hinc defectus, hinc interpolationes, *Columelliani* autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitiolem velut familiaritatem. Haec tu, *Reitzi* praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster *LUCIANUS* suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere *Pontederae* alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna *Pontedera* proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, et satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, et auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus *Autoly*ci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine *Pontederae* curavi, et ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465.

At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, ejus fidei tradita et commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit, dictis perstrinxit et carpsit, eorum vim infirmare et dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra et intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, *Victorii, Scalligeri*, caeterorum adnotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata *Pontederac* immiscuisse. Male id factum, si invito *Pontedera* factum est. Tu quidem, mi *Reitzi*, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis *Pontederac* observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: et possem ego, si dica culo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, *Reitzi*, si mihi in mentem veniret tibi objicere, idole tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse adnotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. *Pontederac*, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se et meam et viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem et judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, et satis eodem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, et spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis edi-

tionī inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, et laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbitalis et contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posterī utriusque ingenio et industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc *Pontederac* bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de adcusatione, qua in Commentario ad *Lucanum* petitus sum a viro, cujus ego doctrinam et merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quae esivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad *Quintilianum* quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis et mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque umquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui *Virgilium* ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel *Burmannus*, aliique acerbam etiam censuram in scripta a me exercent, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; numquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me adfectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina *Senecae*. Magis enim mihi place *Platonici* *Timaei* illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videam

tur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio consector; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi adrogare injustam et ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, et a conscientia et animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur numquam, certe non nisi ad repellendum. Caeterum apud te ista disputata, Reitzi humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de LUCIANO et de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est LUCIANI occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae xv. a. Kalend. Febr. MDCCXLII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Cum primum ad *Lucianum* expoliendum adgrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus, diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοπούντων* : qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem et nimis jejunam brevitatem consecrari. Non itaque refugi voces aliquas paullo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, et quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorrrere : quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, et an quicquam studio nostro *Lucianus* debeat, iudicium aequi

lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, et cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid *Luciano* fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, et, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Jo. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripsisset, quae *Luciani* interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, *Lucianae* partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse confectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosis Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus *Luciani* manifestus, vel verba ejus ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul et eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

T E S T I M O N I A Q U A E D A M

D E

L U C I A N O.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod adinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, et aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in Luciani Somnium:

Omne tuis punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci.

Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic **L u c i a n u s** est adsecutus; qui praeae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! quae vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter adtingens, quod non aliquo feriat sconeate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissi-

mum, ac Platonici ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniundo felicitatis, tantum in jocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat adlusionibus, sic seria nugis, nugis seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, adfectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Jo. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superesset, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si inordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator caussam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes forinas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem adfectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectoribus adcommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juvenus, tamquam ex fonte, purum Graecismum

hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplius et planus esset commentarius: et ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerpere. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulcimiscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem aliqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocumque tandem modo adfectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi et irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, et limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano judicia vid. supr. in Dissert. de ejus vita.

CONTINENTUR

Volumine I.

- Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἥτοι βίος Λευ- *Somnium, sive Vita Luciani.*
κιανοῦ.
Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ *Ad eum, qui dixerat: Prometheus*
ἐν λόγοις. *es in verbis.*
Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσοφῶν ἥδους. *Nigrinus, s. de moribus Philoso-*
phi.
Δίκη Φωνηέντων. *Judicium Vocalium.*
Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος. *Timon, s. Misanthropus.*
Ἁλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως. *Halcyon, s. de Transformatione.*
Προμηθεὺς, ἡ Καύκασος. *Prometheus, s. Caucasus.*

Vol. II.

- Θεῶν Διάλογοι. *Deorum Dialogi.*
Ἑτάλιοι Διάλογοι. *Dialogi Marini.*
Νεκρικοὶ Διάλογοι. *Mortuorum Dialogi.*

Vol. III.

- Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία. *Menippus, s. Necyomantia.*
Χάρων, ἡ Ἐπισκοποῦντες. *Charon, s. Contemplantes.*
Περὶ Θυσιαῶν. *De Sacrificiis.*
Βίων πρᾶσις. *Vitarum Auctio.*
Ἀλιεὺς, ἡ Ἀναβιοῦντες. *Piscator, s. Reviviscentes.*
Κατάπλους, ἡ Τύραννος. *Cataplus, s. Tyrannus.*
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *De Mercede conductis potentium*
familiaribus.

'Απολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθοῦ συν- όντων.	Apologia pro iis, qui mercede con- ducti in potentiorum convictu sunt.
'Τὴν τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταιίσματος.	Pro Lapsu in salutando.

Vol. IV.

'Ερμότιμος, ἡ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, s. de Sectis.
'Ηρόδοτος, ἡ 'Αετίων.	Herodotus, s. Aëtion.
Ζεῦξις, ἡ 'Αντίοχος.	Zeuxis, s. Antiochus.
'Αρμονίδης.	Harmonides.
Σκύθης, ἡ Πρόξενος.	Scytha, s. Hospes.
Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo Historia conscribenda sit.
'Αληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Verae Historiae liber primus.
Αληθοῦς ἱστορίας λόγος δεῦτερος.	Verae Historiae liber secundus.
Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.

Vol. V.

Αποκηρυττόμενος.	Abdicatus.
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.
'Αλέξανδρος, ἡ Ψευδόμαντις.	Alexander, s. Pseudomantis.
Περὶ 'Ορχήσεως.	De Saltatione.
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.
Εὐνούχος.	Eunuchus.
Περὶ τῆς 'Αστρολογίας.	De Astrologia.
Δημώναικος βίος.	Demonactis vita.
"Ερωταις.	Amores.

Vol. VI.

Εἰκόνες.	Imagines.
'Τὴν τῶν εἰκόνων.	Pro Imaginibus.
Τόξαρις, ἡ Φιλία.	Toxaris, s. Amicitia.
Λούκιος, ἡ "Ονος.	Lucius, s. Asinus.
Ζεὺς ἡλεγχόμενος.	Jupiter confutatus.
Ζεὺς τραγωδός.	Jupiter Tragoedus.
"Ονειρος, ἡ 'Αλεκτρυών.	Somnium, s. Gallus.

Vol. VII,

Ἰκαρομένηππος, ἢ Ὑπερνεφέλος.	Icaromenippus, s. Hypernephelus.
Δις κατηγορούμενος, ἢ Δικαστή- μα.	Bis Accusatus, s. Tribunalia.
Περὶ Παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ Παρασιτική.	De Parasito, s. Artem esse Para- siticam.
Ἀναχάρσις, ἢ περὶ Γυμνασίων.	Anacharsis, s. de Gymnasiis.
Περὶ Πένθους.	De Luctu.
Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum praeceptor.
Φιλοπseudής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopsudes, s. Incredulus.
Ἰππίας, ἢ Βαλανεῖον.	Hippias, s. Balneum.
Προοίμιον, ἢ Διώνυσος.	Praefatio, s. Bacchus.
Προοίμιον, ἢ Ἡρακλῆς.	Praefatio, s. Hercules.
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρον ἢ τῶν Κύν- ων.	De Electro s. Cynis.
Μουσικὴ ἐγκώμιον.	Muscae Encomium.

Vol. VIII.

Ἐπὶ τῷ ἀκαίδεοντο καὶ πολλὰ βιβλία ἐνέμμενον.	Adversus Indoctum et libros mul- tos ementem.
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν δια- βολῇ.	Non temere credendum esse dela- tioni.
Πseudologista, ἢ περὶ τῆς ἀποφρά- δος, κατὰ Τιμάρχου.	Pseudologista, s. de die nefasto, contra Timarchum.
Περὶ τοῦ Οἴκου.	De Domo (Oeco).
Μακρόβιοι.	Longaevi.
Πατριδὸς Ἐγκώμιον.	Patriae Encomium.
Περὶ τῶν Διψάδων.	De Dipsadibus.
ἑλέτης πρὸς Ἡρόδοτον.	Disputatio cum Hesiodo.
Βαῖον, ἢ Εὐχαί.	Navigium, s. Vota.
Σταγειροὶ Διάλογοι.	Dialogi Meretricii.
Περὶ τῆς Περσέγγινον τελευτῆς.	De Morte Peregrini.
ἑκφυγῆς.	Fugitivi.

Vol. IX.

ἢ πρὸς Κρόνον.	Saturnalia.
κρονόλογοι.	Cronosoloni.

Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
 Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.
 Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.
 Δημοσθένους Ἐγκώμιον.
 Θεῶν ἑκκλησία.

Κυνικός.
 Πευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
 Φιλόπατρις, ἢ Λιδασκόμενος.
 Χαρίδημος, ἢ περὶ κάλλους.
 Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθ-

μοῦ, εἰ γνήσιος.
 Τραγοποδάγρα.
 Ὀκύπους.
 Ἐπιγράμματα.

Epistolae Saturnales.
 Convivium, s. Lapithae.
 De Dea Syria.
 Demosthenis Encomium.
 Concilium Deorum.
 Cynicus.
 Pseudosophista, s. Soloecista.
 Philopatris, s. qui docetur.
 Charidemus, s. de Pulchritudine.
 Nero, s. de Isthmo perfodiendo.

Tragopodagra.
 Ocypus.
 Epigrammata.

Vol. X.

Indices.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Λ Ο Τ Κ Ι Α Ν Ο Τ

R.
p. 1.

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Δ Ο Γ Ο Ι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΙΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Argum. Merito omnes editores Lucianeorum hunc aureum libellum, qui imprimis pauperiori juventuti, literarum studiosae, non satis commendari potest, in fronte operum hujus scriptoris posuerunt. Cetera sine lecto ordine sequuntur. Est autem hoc *Somnium* praelectio auctoris e genere τῶν προσλαλιῶν, quam recitavit redux ex itineribus in patriam, quo cum civibus suis specimen eloquentiae suae, exteris jam agnitae et celebratae, exhiberet, tum maxime generis sui humilitatem ab ea parte ostenderet, unde ipsi magis laudi, quam crimini, habenda videretur. Narrat enim, ut a patre propter rei familiaris angustiam arti sordidae destinatus, mox hujus amaritudine gustata, per somnium aliquod, quo duae feminae, ars scilicet statuaria et doctrina de ipsius possessione certassent, adductus fuerit, ut literarum studio sese dederet; cujus quidem consilii, addit, se adhuc adeo non poenitere, ut potius pauperrimus quisque e juvenibus, si quidem erectioris sit ingenii, ad haec studia amplectenda sedulo sibi videatur adhortandus.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος *) ὧν ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φιλ. p. 2.

VARIAE LECTIONES.

a) πρόσηβος] προωρίβης conj. *Belin.* Vid. *Adnot.*

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNO, SEU, VITA LUCIANI.

Nuper admodum cum desissem in scholas ventitare, jam pubertati proximus, tuam pater consilium inire cum a-

- p. 2. λων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεῖα μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα^{b)} τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχην τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι
- p. 3. οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πα-
2 τέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιννόμενον. Δευτέρως οὖν σκέψεως ἀρχὴ προϋτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾶστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχου-
σα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλ-
λην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πα-
τήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (παρῇν γὰρ ὁ πρὸς μητρός θεῖος,
- p. 4 ἄριστος ἐρμολύφος εἶναι δοκῶν, καὶ^{c)} λιθοξόος ἐν τοῖς μά-
λιστα εὐδόκιμος^{d)}) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,

b) ταχεῖάν τινα] Deest *τινα* in *F.*, in cuius margine nota-
tur ex *P.* Vid. notas. c) καὶ] abest ab *F.* habuit *P.* ceterae-
que Edd. Abest etiam a cod. *Gorl.*, qui et εὐδοκίμοις ex-
hibet. Unde *Schmiedero* (in *Addendis* ad *Tom.* priorem, po-
steriori praemissis p. XXV.) verosimile fuit, verba λιθοξόος
ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις vetus glossema esse ad verba ἄρι-
στος ἐρμολύφος. Parum habet verisimilitudinis. d) εὐδό-
κιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. *L. Bosii* certissimam emen-
dationem amplexae posteriores.

micis, quid me doceret. Ple-
risque igitur eruditio visa
fuit et labore multo, et lon-
go tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere
splendida: reculas autem no-
stras tum tenues esse, tum
promptum quoddam subsi-
dium postulare. Sin aliquam
vilium istarum artium, quae
manu constant, edidicissem,
primum me quidem ipsum
statim inde habiturum, quo
vitam tuear, neque amplius
domi coenaturum [paternae
mensae gravem] id aetatis:
dein non diu fore, quin pa-
trem sim hilaraturus, allato

usque, quod mihi natum erit
mercedis. Ergo secundae
deliberationis initium est
propositum, quae optima sit
artium, et ad ediscendum fa-
cillima, et homini libero con-
veniens, et expedito sumtu
parabilis, et quaestu commo-
do. Alio aliam commendan-
te, ut cuiusque sensus aut ex-
perientia ferebat, pater ad
avunculum conversus, (ade-
rat enim maternus avuncu-
lus, qui optimus esse statua-
rius videretur, et poliendis
lapidibus in primis lauda-
tissimus) fas non est, inquit,
aliam artem primas tenere,

σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, (δείξας ἐμὲ,) καὶ διδάσκει p. 4.
 παραλαβὼν λίθον ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν,
 καὶ ξομογλυφεά· δύναται γὰρ °), καὶ τοῦτο, φύσειώς γε, ὥς
 οἶσθα, ἔχων δεξιῶς f). ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παι-
 διαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφειλέην ὑπὸ g) τῶν διδασκάλων, ἀποξέων
 ἂν τὸν κηρὸν, ἥ βόας, ἥ ἵππους, ἥ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους
 ἀνέπλεττον, εἰκότως, ὥς ἐδόκουν τῷ πατρὶ· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν
 τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔκτανος εἰς h)
 τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλ-
 πίδας, ὥς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἄμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρ- 3
 χεσθαι, καὶ γὰρ παρεδιδόμην i) τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα P. 5.
 τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῆ
 ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς k) ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φαινοί-
 μην θεοὺς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα l) μικρὰ κατασκευά-

e) δύναται γὰρ καὶ τοῦτο] Sic olim interpunxerunt.
Schmied. δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φησ. Rectius. Mihi
 perspicuitatis certe adiuvandae causa etiam post τοῦτο com-
 ma videbatur ponendum. Sic plane evadet *Hemst.* interpre-
 tatio loci unice conveniens. Plura in adnott. f) ἔχων δε-
 ξιῶς] δεξιῶς *Codd.* A. R. P. et L. δεξιῶς *cod.* 2957. Unde
Hemst. conj. τυζῶν (pro ἔχων) vel λαζῶν δεξιῶς. Vid.
 adnot. g) ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1. et A. et inde *Schmied.* Vid.
 adnot. h) εἰς] ἐς *cod.* 2957. et hinc *Schm.* Mox pro ἐπιτή-
 δειος in *Gorl.* est ἐπιτηδεία. i) παρὰ θεῷ] olim παρε-
 διδόμην. Recepi probabilem conj. *Hemst.* k) τοῦς] deest
 in B. 2. et P. l) τινὰ] deest in F.

te praesente: quin tu illum
 ducito, (me demonstrans,) tuamque in curam receptum
 effice lapidum artificem bo-
 num, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, id-
 que ingenio praeditus, ut
 nosti, dextro. Scilicet argu-
 mentum capiebat ab istis e-
 cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, derasa cera, bo-
 ves aut equos, aut, ita me
 Jupiter amet, homines effin-
 gebam, scitule, ut videbar
 patri: ob quae quidem ama-

gistris vapulabam; at tunc
 ad ingenii felicitis laudem
 et ista quoque pertinebant:
 quare bona tenebantur de
 me spe, fore ut brevi artem
 discerem, idque ex ista fin-
 gendi dexteritate. Simul
 igitur atque idonea videba-
 tur dies arti auspicandae,
 committebar avunculo, rem
 haud sane quam valde grava-
 tus: quin et ludum quen-
 dam non injucundum mihi
 videbatur habere, et ad ae-
 quales ostentationem, si De-

- p. 5. ζων ἑμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηροῦμην. Καὶ τότε ^{m)} πρῶτον ἐκείνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο· ἐγκοπεία γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα ⁿ⁾ καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν,

. ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖν παντός.

- Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ
p. 6. πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρῶως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μόνυ κατήρξατο, ὥστε
4 δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδρὰς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνουῖμαι, συνεχὲς ἀνολούζων ^{o)}, καὶ δακρύων
p. 7. τοὺς ὀφθαλμοὺς ^{p)} ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυν. καὶ κατηγοροῦν πολλήν τινα τὴν ^{q)} ὁμότητα, προσθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νῦν ἐπῆλθε,
5 κατέδαρθον ἔτι ἑνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν ^{r)}). Μὲ-

m) τότε] τό τε Gorl. n) ἡρέμα] abest a Gorl. o) ἀνολούζων] ἀνολύζων Mss. Bourd. et Angl. ἀναλύζων P. L. et Coll. G. Schm. et Matth. p) τοὺς ὀφθαλμοὺς] aberant ab uno Ms. Bourd. q) πολλήν τινα τὴν ὁμ.] Vulg. πολλήν τινα ὁμότητα. Hemst. conj. πολλήν τινα τοῦ θεῖου τὴν ὁμ., quod Matth. recepit. Equidem ex hac conj. nil mutuatus sum, nisi articulum. r) ἐννοῶν] ὄνειροπολῶν vel ἐνυπνιάζων conj. Hemst. Vid. adnot.

os sculperem, et simulacra quaedam parva concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato avunculus jussit leniter perstringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, contracta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, sic ut la-

crimae mihi prooemium essent artis. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, (*continuo ululans*) lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et incusata multa quadam [avunculi] crudelitate, adjecti, haec illum ex invidia fecisse, [metuentem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum multa fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi (*cubitum iui*) adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabun-

χρη μὲν δὴ τούτων γιλάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ p. 7. 8. μετὰ ταῦτα δὲ *) οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧ ἄνδρες, ἀκούσα-
σθε, ἀλλὰ καὶ πᾶν φιληκόων ἀκροατῶν †) δεόμενα· ἵνα γὰρ
καθ' Ὁμηρον εἴπω,

... θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα,

Hom. II.
β, 56. 57

ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι
γούν **) καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φα-
νέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκου-
σθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λα- 6
βόμεναι ταῖν χεροῖν εἰκλόν με πρὸς ἐαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως
καὶ καρτερῶς· μικροῦ γούν με διεσπᾶσαντο πρὸς ἀλλήλας φι-
λοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι †) μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ
παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας
εἰχόμεν. ἔβωον δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς P. 9.
ὄντα με πεκτῆσθαι βούλοισα· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν
ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ
τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεξωσμένη τὴν ἐσθῆ-
τα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς

s) τὰ μετὰ ταῦτα δὲ] τὰ δὲ μετὰ ταῦτα F. et Aug. t) ἀ-
κροατῶν] ἀνδρῶν cod. 2954. et Aug. supra scripta vulgata.
u) γούν] γ' οὖν F. quae pari modo saepius. x) καὶ γὰρ
ἄρτι] καὶ γὰρ καὶ ἄρτι Aug.

dus. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non jam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me

utraque ad se trahebant vehementer sane et valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior pae-
ne me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum poliret lapides: altera

- p. 9. λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπής, καὶ κόσμος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφιδᾷ μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλομένη συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκεί-
 7 νη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκία τέ σοι καὶ συγγενῆς οἴκοθεν· ὃ, τε γὰρ κάππος σου (εἰπούσα τοῦνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοδόος ἦν, καὶ τὰ θείῳ ἀμφοτέρω γ) καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, (δείξασα τὴν ἑτέραν,) ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἔμοι, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὦμους ἔξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους
 p. 10. καταλειπὼν· οὐδὲ z) ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσσυχθῆς a) δὲ τοῦ σώματος b) τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων c) ὀρμώμενος καὶ Φειδίας
 p. 11. ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,

γ) καὶ τὸ θείῳ ἀμφοτέρω] Olim interpunctum post ἀμφοτέρω. *Hemsterhusium*, qui distinctionem primus delevit, secuti recentiores. z) οὐδὲ] οἷδε P. οἱ δὲ margo A. 1. W., omisso πάντες. Unde variae virorum doctt. conjecturae, quas doctrinae ac iudicii sui vi repulit *Hemst.* Vidd. Adnott. Etiam A. 2., quam non contulit *Hemst.*, consentit cum ceteris. a) μυσσυχθῆς] μυσσυχθῆς F. b) τοῦ σώματος] τοῦ σχήματος conj. *Clerici*, cui subscripsit *Hemst.* c) τῶν τοιούτων] Articulus abest ab Gori.

vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, et domestica tibi et cognata genere: etenim et avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat) lapidum erat sculptor, et avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nugis et quisi-

tinere, (monstrabat alteram) et me sectari mecumque degere, primum tu quidem ale-
 ris firmo cibo, et humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem exhibuit, et Polycletus Junonem effinxit,

καὶ Μύρων θηγάδῃ, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη ^d). προσκυ- p. 11.
 νοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὲ τούτων εἰς γένοιο,
 πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζη- p. 12.
 λαιτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περιβλεπτον δὲ ἀποφα-
 νεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλεονα διαπταλου-
 σα, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν ^e), εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ
 σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι
 μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἔπει
 δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὡδὲ πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ τέ- 9
 κνον, Παιδεία εἰμι, ἥδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 ῥηδέπω εἰς τέλος μου πεπειρασάι. ἡλικία μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ
 ποριῇ λιθοξύος γεγόμενος, αὐτὴ ^f) προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ p. 13.
 ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κῶν τούτῳ τὴν ἄπα-
 σαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος; ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὦν, ὀλίγα
 καὶ ἀγεννή ^g) λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ
 τὴν πρόοδον ^h), οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φο-

d) ἐθαυμάσθη] ἐθαυμαστώθη Miss. Bourd. e) πάντοθεν]
 Pr. edd. pleraeq̃e ἀμφολλὰ cum εἶπεν junctum. f) αὐτῇ]
 αὐτῇ conj. Jene., quam probasse videtur Sol., et recepit
 Mutih. Vid. Adnot. g) ἀγεννή] ἀγενῇ J. εὐτελῇ Aug. vul-
 gata supra scripta. h) πρόοδον] πρόσδοον Fr. S. A.

et Myron in laude, et Pra-
 xiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum
 Diis adorantur. Jam si tu
 unus eorum fias, qui potest
 fieri, quin celebris apud
 omnes homines ipse habea-
 re? imo patrem efficies, ut
 beatus praedicetur te filio,
 patriamque insuper reddes
 illustrem. Ista, atque istis
 itidem plura titubans et us-
 quequaque barbare locuta
 dixit Statuaria, perquam sa-
 ne sedulo composita, ut quae
 mihi persuadere conaretur:
 sed non amplius recordor:
 nam plurima jam quidem
 memoriam effugerunt. Post-

quam igitur desiit, infit al-
 tera hunc fere in modum:
 Ego fili, Eruditio sum, jam ti-
 bi familiaris et nota, etsi nec-
 dum ad finem usque me per-
 tentaveris. Quanta quidem
 tu bona sis consecuturus, si
 statuarius fias, ista praedi-
 xit: nihil utique nisi ope-
 rarius eris, corpus labori im-
 pendens, in eoque spem vi-
 tae omnem habens reposi-
 tam; dum ipse sis obscurus,
 parvam eamque illiberalem
 accipias mercedem, humilis
 animo, vilisque prodeas et
 incomitatus in publicum,
 neque amicis utilis advoca-
 tus, nec inimicis metuendus,

- P. 13. βερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, ἀεὶ ¹⁾ τὸν προὔχοντα ὑπο-
P. 14. πτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεωπεύων, λαγὼ βίον
ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ Πο-
λύκλειτος γέναιο, καὶ θαυμαστά πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν
τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων,
εἰ νοῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὁμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς.
10 βάνυστος, καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. "Ἦν
δ' ἐμοὶ ^{k)} πειθῇ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν
ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγ-
γέλλουσα ^{l)}, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειρον ἀποφαίνουσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι ^{m)} κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω
πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐ-
P. 15. σεβεία, πραότητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν κα-
λῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότετα ὀρμῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς
ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε οὔτε παλαιὸν ⁿ⁾

ι) εἰς, ἀεὶ] εἰς ἀεὶ Gorl. et Aug. k) "Ἦν δ' ἐμοὶ] Sic
emendavi vulg. δέ μοι, sensu flagitante. l) ἀπάγγελλον-
σα] ἐπαγγ. B. 2. ἀπαγγελῶ et deinde ἀποφανῶ P. margo A.
1. W. in) σοι] σου conj. Hemst. Vid. Adnot. n) παλαιόν]
παλαιῶν Aug. non male per se, si articulus τῶν esset prae-
fixus, et sequentia magis congruerent.

nec quem tui cives aemulen-
tur: sed ipsum (*solum*) illud
operarius, unusque e plebe
multa, qui semper praestan-
torem revereatur, dicendo
promptum colat, leporis vi-
tam vivens, potentiorisque
praeda facilis. Fac autem te
Phidiam aut Polycletum fie-
ri, multaue admiranda af-
fabre perficere, artem cun-
cti laudabunt; at nullus
eorum, qui spectant, si-
quidem sapiat, optet se tibi
similem esse: qualiscunque
enim fueris, vilis artifex,
mercenariusque, et manibus
vitam quaerens habebere.
Quod si mihi morem geras,

primum equidem tibi multa
ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admira-
biles, dum eorum scripta ti-
bi recito, atque omnium,
ut plane dicam, te peritum
reddo. Quin et animum,
quae tui (*tibi*) pars est prima-
ria, excolam multis bonis-
que ornamentis, temperan-
tia, justitia, pietate, placi-
ditate, aequitate, prudentia,
constantia, honesti amore,
acri denique praestantissi-
marum rerum studio: ista
enim vere sunt sincera men-
tis decora. Praeteribit autem
te nec vetustum quicquam,
nec quod nunc fieri expe-

οὐδὲν, οὕτε νῦν γενέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα °) προ- p. 15.
 όφει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ ^p), τάτε θεία,
 τάτε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
 πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι ^q) περὶ ἀγεννοῦς οὐ-
 τω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπιφθονος ἔσθ, τιμώ-
 ρενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ
 τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὔχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν
 τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πᾶν δὲ ^r) λαμ-
 πρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καὶ νου ἀπο- p. 16.
 δημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ^s) ἀφανῆς ἔσθ· τοι-
 αῦτά σοι περιδήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν
 πλησίον κινήσας δέξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ,
 λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ τοὺς φίλους ^t) ἢ καὶ τὴν 12
 πόλιν ὅλην καταλαμβάνη, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέπονται· καὶ
 νου τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμά-

ο) μέλλοντα] Sic e conj. Hemst. et lectione Vat. cod. 87.
 Vulgo δέοντα. p) ὅποσα ἐστὶ] Secutus sum *Matthiae*, qui
 primus post ἐστὶ comma posuit: *omnia, quaecunque sunt, sive
 sint ea divina etc.* q) ὁ βουλευσάμενός τι] Itē conj.
 Hemst. Vid. Adnot. r) δὲ] γὰρ Aug. vulgata supra scripta.
 Vid. Adnot. s) οὐδ'] καὶ Gorl. t) ἢ τοὺς φίλους]
 Vulg. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ etc.
 Conjecturam Schmied. secutus sum. Vid. Adnot.

diat: quin et futura pro-
 spicies mecum: et in uni-
 versum quicquid est rerum
 divinarum humanarumque,
 non diu erit, quod te doce-
 bo. Tum qui nunc pauper
 audis, et istius, cujus no-
 men vix constat, filius,
 qui deliberas adhuc (qui
 jam decrevisti quodammodo)
 de tam ignobili arte, paulo
 post omnibus eris aemula-
 tionis et invidendus: hono-
 res laudemque consequeris,
 ob rerum optimarum cultum
 insignis, quique genere ac
 divitiis excellunt te suspi-
 cient: porro tali veste, (sua,

quam splendissimam gere-
 bat, ostentata) amictus, ma-
 gistratu primaeque sedis ho-
 nore dignus habebis; si
 quo peregre proficiscaris, ne
 in extera quidem regione
 ignotus eris obscurusve:
 ejusmodi tibi circumdabo
 insignia, ut videntium unus-
 quisque proximum impellat,
 teque digito designans, *Hic
 ille est*, ajat. Si quid autem
 majoris momenti aut amicos,
 aut civitatem etiam univer-
 sam occuparit, ad te cuncti
 respicient: dixeris aliquan-
 do publice, a tuo dicentis ore
 plerique pendebunt audito-

- p. 16. 17. ζοντες, και ευδαιμονιζοντες σε των λογων της δυναμεις, και τον πατερα της ευπομπας. ο δε λεγουσιν, ως αρα αθανατοι γιγονται τινες εξ ανθρωπων, τουτο σοι περιποιησω. και γαρ ην αυτος εκ του βλου απελθης, ουποτε παυση συνων τοις παιδευμένοις, και ^{u)} προσομιλῶν τοις ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκείνῳ, τίνος ^{x)} υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἤλκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Διοσχίρην, ὃς τυμπανιστρίας ^{y)} υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως ^{z)}
- p. 18. αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ Ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἡυτομόλησεν
- 18 ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Ἀφρὲς δὲ αὐτοὺς ^{a)} τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμειν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει ευδαιμονιζεσθαι, χιτῶνιόν τε ^{b)} πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χειροῖν ἔξεις,

u) καὶ] vulgo omissum restitui ex utraque Ald. et Aug. x) τίνος] τινός B. 2. y) ὃς τυμπανιστρίας] ὡς τυμπανιστρίας F. V. A. 2. margo A. 1. W. ὃς J. V. 2. B. 2. A. 1. et marg. C. Aug. z) ὅμως] ὅπως P. J. a) αὐτοὺς] αὐτοὺς Jacobs. conj. in Porson. Advers. Melius forte αὐτοὺς τοὺς τηλ. b) τε] τι Aug. male.

res admirabundi, et gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim cum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, et consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum propter me Philippus

coluit. Socrates autem et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, et habitum suscipies servilem, vecticulos, caela, mal-

κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής *), καὶ χαμαίξηλος, p. 18.
καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων ^{d)}) δὲ οὐδέποτε, οὐ-
δέ ἀνδρωδές, οὐδέ ἐλευθέριον *) οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ p. 19.
αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ'
ἐτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, 14
οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολειπὼν, μετέβαινον
πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ
εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ^{f)}) οὐκ ὀλί-
γας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα ^{e)}) τὸ
μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόν-
τας ἐνέπριε ^{h)}). τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπε-
πήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παρὰδοξα ἔπαθε, μὴ
ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γάρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς 15
με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆςδε ⁱ⁾) τῆς

c) χαμαιπετής] χαμαιτοπής Aug. vulgata supra scripta. d) ἀνακύπτων] ἀνανήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. e) ἐλευθέριον] ἐλευθέρον C. F. et hinc marg. Ald. 1. W. nec non Ald. 2. Vide, an etiam Isocrat. Paneg. c. 13. legendum sit ἐλευθερίως τετραγμένους pro vulg. ἐλευθέρως. f) εὐθύς] ὁ θεῖος conj. Hemst. g) ἀπολειφθεῖσα] ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. h) ἐνέπριε] συνέπριε Gori. et marg. A. 1. W. i) τῆςδε] τῆς δὲ in plerisque edd., etiam in Hemsterh. Recta scriptura in utraque Ald.

leolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus pro-
no, humilis et humilia con-
sectans, omnemque in mo-
dum abjectus: nunquam tu
rectum caput efferes, virile
nihil, nihil liberale cogita-
bis; sed opera quomodo
tibi concinna et elegantia
procedant, providebis: ut
ipse sis concinnus et hone-
stis moribus ornatus, mini-
me curabis, sed lapidibus te
viliorem reddes. Haec cum
adhuc diceret, ego, non ex-
spectato sermonum fine, sur-

gens litem decrevi: mox il-
la deformi atque operaria
spreta, conferebam me ad
Eruditionem valde laetus:
maxime quandoquidem in
mentem mihi venit scutica,
et plagas statim non paucas
inchoanti mihi hesterno die
fuisse impositas. Illa deser-
ta primum indignabatur ma-
nibus complosis, et dentes
intrendens: tandem, quo-
modo Nioben audimus, fixa
diriguit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passa videat-
ur incredibilia, ne tamen

P. 19. δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθ' ἤδη, ^{k)}

P. 20. ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ^{l)})

ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἰοικότων) ὅπως ἴδῃς ^{m)} οἷα καὶ ἡλί-

κα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον,

ἢ μὲν ἤλανε, καὶ ὑφηνιόχει· ⁿ⁾ ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπε-

σκόπουν, ^{o)} ἀπὸ τῆς ἰω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, ^{p)} πόλεις,

καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι

ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖ-

νο ^{q)} ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄν-

θρωποι, ἐπῆρουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενοίμην τῇ

16 πτήσει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ ^{r)} τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς

P. 21. ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐτοῖς, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐς-

θῆτα ἐκείνην ἐνδεδυνότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ^{s)}

ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν

πατέρα ἐστῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυνεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν

k) ἢ δ η] δὴ conj. Hemst. l) ὑποπτέρων] ὑπόπτερον F. J. A. 2. m) ἴδῃς] εἰδῇς A. B. P. J. A. 2. n) ὑφηνιόχει] ἡνιόχει J. V. 2. A. 2. o) ἐπεσκόπουν] ἐσκόπουν J. margo A. 1. W. A. 2. p) πρὸς ἐσπέραν] πρὸς τὰς ἐσπέραι A. P. πρὸς τὰς ἐσπερίας B. J. A. 2. q) ἐκεῖνο] abest a Gorl. r) τὰ] abest ab Aug. s) ἐμοὶ] ἐν ᾗ Aug.

non credatis: miras enim somnia praestigias objiciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias, qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fu-
eras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occiden-
tem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in

terram projiciens: quam-
quam haud sane memini, qualemnam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes lau-
dare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu ad-
issem, prosequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed videbar omni-
no mihi in amictu honoratior et praetextato redire. Quin et, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reverte-

ἰδοῦντα, καὶ με, οἷος ἦκοιμι· καὶ τι καὶ ὃ) ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ p. 21.
 δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευέσαστο ^{α)}). ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις
 ἐκ ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν ^{α)}), ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πλεῶν φό-
 βον. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἑράκλεις, ἔφη τις, ὥς μακρὸν τὸ 17
 ἐνύπνιον καὶ δικανικόν· εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνει-
 ρος, ὅτε γ) μήμισται εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος,
 εἰόςπερ ^{α)}) ὁ Ἑρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ
 ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ p. 22.
 ὄνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρο-
 λογία μὴ ὄνείρων ^{α)}) ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέλληφεν; οὐκ, ὡ
 γὰρ. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὥς ^{Χερ.}
 ἰδόνει αὐτῷ ^{β)}) ἐν τῇ πατρὶά οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ^{An. III,}
 ὥς ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὥς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξῆμι· ^{1, 11.}
 καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστῶτων

t) καὶ τι καὶ] καὶ τοι καὶ conj. Hemst. et cod. Aug. u)
 ἐβουλευέσαστο] ἐβουλευέσαντο prr. edd. ἐβουλευέσαστο cod.
 Reg. x) ἐμοὶ δοκεῖν] vulg. δοκεῖ. y) ὅτε] Sic nos cum
 Matth. e Graevii conj. Olim ὅτι. z) οἰόςπερ] Sic cod.
 Aug. In reliquis ὡςπερ. a) μὴ ὄνείρων] Addunt vulgo
 τινῶν, omissum in Gorl. et Aug. et ed. Fl. b) ὥς ἰδόνει
 αὐτῷ] Vulgo ὥς ἰδόνει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρ. οἰκ., κ. τ. ἀ.,
 ἴστε γὰρ, οὐχ ὑπόκρισιν κ. τ. λ. Corruptum locum quo-
 modo vel explicare, vel emendare, conati sint viri docti,
 vid. in Adnott.

rer: imo etiam submone-
 fecit, quam fere de me con-
 siliū rationem iniisset. Ista
 me vidisse memini pueritiam
 tantum quod egressus, ut
 mihi quidem videtur, con-
 turbatus ex verberum metu.
 Haec dum exsequor, Hercu-
 les, inquit nonnemo, quam
 longum somnium et judiciale:
 tum alius interpellat, hiber-
 num scilicet, nam (ubi)
 longissimae sunt noctes: aut
 si forte trinociale, quem-
 admodum Hercules est et ip-
 se: quid vero ipsi in mentem
 venit, ut ista nugaretur ad
 nos, puerilemque noctem

commemoraret, et somnia
 vetera, jamque obsoleta: fu-
 tile profecto hoc narrationis
 frigus: num nos somniorum
 interpretes esse quosdam
 statuit? Minime certe, o tu,
 quisquis es: neque enim Xe-
 nophon, cum narraret ali-
 quando somnium, fulmen si-
 bi visum in paternam cecidi-
 disse domum, et reliqua,
 (nostis enim) velut histrio-
 nicam (interpretandi causa),
 visionem istam, neque nu-
 gaturus de industria perse-
 quebatur, idque in bello et
 desperatione rerum, urgen-
 te hoste; sed sane et utile

p. 23. 18 πολεμίῳν· ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βέλτιω τρέπονται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, ^{c)} καὶ πρὸς τὰ ^{d)} ἤτιω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιβήσασθῃσεται εὖ οἶδ' ὅτι κακείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ ^{e)} παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πέναν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

c) ἐθελοκακεῖ] ἐθελοκολακεῖ F. adscriptum ἐθελοκακεῖ ex P.
d) πρὸς τὰ] πρὸς τὴν cod. 2954. e) ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ ppr.
edd. Vid. Hemst. in Adnot.

quiddam habebat ista narratio. Similiter et ego somnium istud meum enarravi vobis ejus rei causa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, seque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fabula, meque

sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, considerando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ P. 23.
ΕΙ ΕΝ ΔΟΓΟΙΣ

Argum. Exemplum probae Anticriticae, salibus non minus conditae, quam candore animi ac modestia auctoris commendatae. Nescio quis oratorum, opinor, Atticorum Lucianum scriptorem nomine *Promethci* insigniverat, idque, ut videtur, non sine invidiosa quadam ambiguitate. Cui respondet noster in hac Recitatione (προσλαλιῶ) ita, ut varias, quibus hoc nomen capi possit, interpretandi rationes persequens ostendat, quatenus vere sibi ipse Prometheus dici posse videatur, quatenus falso, ac simul momenta indicat, unde iudicium de ipsius dialogis, tanquam nova artis forma, regi oporteat.

Οὐκοῦν Προμηθεά με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὃ ἄρι- 1
στε, ὡς πηλίνων κἄμοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκό-
να, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' α) ἀναίνομαι πηλο-
πλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φανλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τριό-
δου, βόρβορος β) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινωὼν τοὺς p. 24.
λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους γ) ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν
Τιτάνων ἐπιφημίζεις δ) αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ

a) οὐδ'] Sic B. 2. Vulg. οὐδ' separatim, minus bene. b) βόρ-
βορος] Ita recte J. V. 2. P. S. A. 2. βάρβαρος M. O. et ce-
terae Edd. prior lectio adscripta margini A. 1. W. c) εὐμη-
χάνους] ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. d) ἐπιφημίζεις] ἐπυ-
φημίζεις P.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

Prometheum igitur me esse quale ex triviis colligitur, ais? Si ea ratione, o optime, coenum propemodum. Sin quod et mea opera lutea sint, vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam

- p. 24. μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἑπαίνῳ. ἡ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ^e) ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Κανκάσου. καίτοι πόσω δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις
- p. 25. εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ^f) ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἔστι διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθεώσ ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοτε ^g), ὅτι μὴδ' ^h) ἐκ πηλοῦ
- 2 πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἑπαγγέλλοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ ταῦτά τοις κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσ-
εστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά ⁱ) τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παι-
- p. 26. διὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ^k) ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω

e) τίς δ'] τίς δαὶ W. f) ζῶντα οὖν] ζῶα γ' οὖν W. g) διαλλάττοτε] εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοτε M. h) μὴδ'] μὴ Hemat. conj. Forte antea excidit μὴ ἐκ βορβόρου, μὴδ' etc. i) δεῖγμα] δῆγμα conj. Sol. k) μοι] με edd. μοι O. M.

dixerit, et quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia et prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparare Prometheo poteratis, quicumque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntis? Viva enim re vera atque animata vobis opera sunt, et per Jovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo

profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa luto, uti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animae significatio alia, sed delectatio quaedam ad summum, et lusus merus est. Ut cogitare

με Προμηθεά λέγεις *) εἶναι, ὥς ὁ Κωμικός τὸν Κλέωνα φη- p. 26.
σιν, (οἶσθα περὶ αὐτοῦ¹⁾·)

Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.
καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι^{m)} τοὺς χυτράς, καὶ ἱπνοποιούςⁿ⁾,
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθεῖας ἀπεκάλουν, ἐπισκώ-
πτοντες ἐς τὸν πηλόν, ἢ καὶ^{o)} τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν
ὀπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πά-
ντ' εὐστόχως ἀποτετεόχενται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν
σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν^{p)} τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκεί-
νοις τὰ χυτρίδια· καὶ^{q)} μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρί-
φειεν ἅπαντα. Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα p. 27. 3
εἰκάζει τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν^{r)},
καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἡεῖνος

*) λέγεις] Sic e conj. Schaeferi Meletemm. p. 116. pro vulg.
λέγεις. Verte: num forte — dicat. Alia ex ipso Luciano lo-
ca suppediat ibidem Schaeferus. 1) οἶσθα περὶ αὐτοῦ] οἶσθα γὰρ αὐτό, vel οἶσθα πον καὶ αὐτὸς conj. Hemst. Sus-
picio οἶσθα γὰρ· Αὐτὸς Προμηθεὺς etc. omisso Κλέων. Quo-
modocunque legatur, sententia parenthetica parenthesesis si-
gno notanda videbatur. m) Ἀθηναῖοι] Num forte οἱ
Ἀθηναῖοι; n) ἱπνοποιοὺς] Edd. ἱπν. in O. ἱπν. o) ἢ
καὶ] Sic J. et A. 2. Simpl. καὶ C. L. P. S. Hemst. Schm.
εἶναι O. M. ceterae edd. p) ἡμῖν] ὑμῖν F. q) καὶ^{q)}
Vulg. καὶ. Jacobs. in Porson. Adverss. conj. καὶ — συντρίφειεν
ἅν ἅπαντα. Facilius videbatur Schaeferi emendatio καὶ —
συντρίφειεν ἅπαντα. r) ἐπαινῶν] Sic omnes praeter S.,
ubi ἐπαινέιν. Unde Hemst. conj. aut εἰκασέ σε et ἐπαινῶν,
aut εἰκασαί (mutato accentu) et ἐπαινέι. Num forte scripsit
auctor εἰκασαί, omisso ἐπαινῶν, quod omnino suspectum?

incipiam, num ita me Pro-
metheus dixeris, ut Comi-
cus ille Cleonem: (nostis si-
quidem,) Cleon, inquit, Pro-
metheus ipse post negotia est.
Ipsi etiam Athenienses figu-
los ollarum, furnorum con-
structores, et quicumque cir-
ca lutum versantur, Promet-
heus vocabant olim, allu-
dentes ad lutum, opinor, et
ad illam, quae fit in igne, va-
sorū cocturam. Quod si
hoc sibi vult Prometheus iste

tuus, admodum directe jacu-
latus es, et secundum Atticam
illam mordendi acerbiteratem:
quoniam et nostra opera fra-
gilia sunt, perinde ut illorum
ollulae; et modicum quis-
piam lapillum injiciens, faci-
le contriverit omnia. Atqui,
dixerit aliquis, consolando
nos, nequaquam ista assimi-
lasse te Prometheo, sed novi-
tatem hanc, laudans, et ad
nullum aliud exemplar effi-
ctum opus; quemadmodum

- p. 27. οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· ταυ-
 αὐτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμῆσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶναι
 καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν
 συνειργάζετο δὲ τι ^{*)}) καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ
 ἐμφυγα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἶποι
 πρὸς γε [†]) τὸ εὐφημώτατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἰσχυ-
 οῦτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν,
 καινοποιεῖν δοκοῖν, μηδὲ ἔχει τις λέγειν ^{**)}) ἀρχαιότερόν τι πε-
 p. 28. πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χαρίεν-
 φαίνοιτο, αἰσχυνομένην ἂν, εὐ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπα-
 σας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ τοῦν-
 ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετριφθεὶς ἄμορφον ὂν. καὶ εἰ
 μὴ οὕτω φρονοῖην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυναι-
 κείρεσθαι, οὐ συνίεις, ὥς πολὺ ἄμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου
 4 ταῦτο πεπονθότα ^{*)}). Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ

s) τ.] Sic O. W. et Schm. Vulg. τοι. Vid. ad Somn. §. 10.
 t) γε] Olim in omnibus τε. Vid. adnot. u) λέγειν] λέγειν
 O. M. x) εἰ μὴ καὶ χαρίεν] Sic P. J. S. A. praeter
 quam quod χάριεν proparoxytone. χάριέν τι C. L. χαρίεν
 F. A. H. P. καὶ abest in O. M. y) γούν] Sic acscripsi, quod
 vulgo legatur γὰρ, et in Ald. 2. reperiatur οὖν. Sol. conj. γ
 Cf. Epist. Sat. c. 20. In J. γούν. z) ταῦτο πεπονθότα
 Sic in codd. Brod. et ed. Schm. Vulg. αὐτὰ πεποιθότα. Vid.
 adnot.

ille, cum nondum essent ho-
 mines, sua sollertia excogita-
 tos illos finxit, ac talia ani-
 mantia formavit atque ador-
 navit, quae et moverentur
 facile, et aspectu gratiosa fore-
 rent; et in summa, architec-
 tus ipse erat, sed coopera-
 batur tamen etiam Minerva,
 quae et lutum inspirabat, et
 figmenta illa animata redde-
 bat. Talia quidem ille dixe-
 rit, in meliorem partem di-
 ctum istud exponens. Et for-
 tassiss haec sententia etiam
 dicti fuit: sed mihi non sa-
 tis est, si videar nova finxis-

se, figmentoque nostronib
 vetustius afferri possit, cuj
 progenies censeatur. Sed
 si elegans videatur, pude
 me sane (sat scias) illius,
 conculcans comminuerit
 Neque illi profuerit apud
 novitas, quo minus cont
 ratur, si non et formoso
 videatur. Ac nisi ita sent
 am, dignus mihi videor, q
 a sedecim vulturibus ar
 dar: ut qui non intelligat
 longe deformiora ea esse
 quae cum peregrinitate co
 junctam habent turpitud
 nem. Ptolemaeus igitur La

ἔλγυνον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δί- p. 28.
 ρωπον ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέ-
 νειναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 κραιμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν ^a) τοὺς Αἰγυπτίους,
 κατείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον p. 29.
 αἰ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ
 ἐτο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον,
 κοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι
 πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ
 χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ
 ὕρου αὐτοῦ κειμήλιον ^b). πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν
 ἄλλοι θγέλων· οἱ δὲ τινες, ὥς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο ^c). ὥς-
^d) ὁ Πτολεμαῖος συνιεῖς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐ-
 θασυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐ-
 τῶν εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτὰ,
 ἢ [τὸν ἄνθρωπον ^e)] οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὥς πρὸ τοῦ·

a) συναγαγὼν] ἀγαγὼν O. P. b) κειμήλιον] καμήλον O.
 c) ἐμυσάττοντο] M. et Ox. Excepta S. et A. priores Edd.
 omnes ἐμυσάττ. Hemat. et Schm. ἐμυσάττ. d) ὥς τε] ὁ μὲν
 τοι J. margo A. 1. W. et A. 2. e) τὸν ἄνθρωπον] τὸ
 ἄμορφον, vel τὸ ἄτοπον conj. Jacobs. Animadv. ad Eurip.
 p. 240. Id. in Porson. Adverss. καὶ τὰ ἀλλόκοτον. Spurium
 omnino τὸν ἄνθρωπον esse videtur.

us, cum duas res novas in
 gyptum adduxisset, came-
 ra Bactrianam totam ni-
 ram, et hominem bicolo-
 rem, cujus dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra
 candida erat; con-
 gatis in theatrum Aegyp-
 ti, exhibuit illis cum alia
 multa spectacula, tum in-
 postrema, haec quoque,
 velum et semialbum ho-
 minem: putabatque, se ma-
 ximam admirationem isto spe-
 ctulo concitaturum esse.
 Illi ad camelum quidem con-
 spectum perterriti sunt, et
 ab eo abfuit quin exsilien-

tes profugerent, quamquam
 tota ea auro exornata, ac pur-
 pura instrata erat, frenum et-
 iam gemmis distinctum ha-
 bebat, ex Darii, aut Cambysis,
 aut etiam ipsius Cyri thesau-
 ris depromptum. Homine au-
 tem viso, plerique ridebant:
 quidam etiam ut monstrum
 sunt aversati. Quare Ptole-
 maeus intelligens se parum
 laudis capere, neque novita-
 tem apud Aegyptios in admi-
 ratione esse, sed prae ip-
 sa concinnitate justamque
 formam probari, abduci ea
 jussit; nec amplius eodem ho-
 nore habuit, quo antea. Ca-

- p. 29-30. ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἔδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι πα-
 5 ρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμηλος ἐν Αἰγυ-
 πτίοις, ἥ, οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θανμάζω-
 σι ^{f)}, καὶ τὴν ἀλουργίδα ^{g)}. ἔτι δὲ ^{h)} οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν
 καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο
 ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῆξις ἐναρμόνιος, καὶ κα-
 τὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον
 τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἱππο-
 κένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι,
 p. 31. ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπι-
 δεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ
 καὶ ἔμπαιιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυν-
 τεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρον ἡδιστον;
 φημὶ ἔγωγε· οὐ μὲν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοι-
 οῦτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μῆξις συν-
 6 ἐφθειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διά-

f) θανμάζωσι.] Sic Marcil. Reliqui libri θανμάζουσι, erro-
 re inde orto, quod post ἥ in iisdem plene distinctum erat.
 g) ἀλουργίδα.] Sic Ald. 2. In ceteris omnibus ἀλουργίδα,
 quum tamen supra ἀλουργίδι §. 4. h) ἔτι δὲ.] Sic ex Hamst.
 conj. Vulg. ἐπεὶ δὲ, nullo sensu. O. ἐπειδὴ.

melus neglecta mortua est: hominem autem illum dup-
 plicem Thespidi cuidam tibi-
 cini, cum in convivio belle
 cecinisset, dono dedit. Ve-
 reor itaque, ne et mea, came-
 lus in Aegypto, sint, cujus
 homines adhuc frenum et
 purpuram admirentur: ne-
 que enim ad elegantiam suffi-
 cit, quod ex duobus optimis
 constat, Dialogo et Comoe-
 dia, nisi et ipsa compositio
 inter se consentiens, justa-
 que proportionem temperata
 fuerit. Ex duobus pulchris
 certe compositio absurda fie-
 ri potest, quale illud vulgatis-
 simum est Hippocentaurus.

Non enim amabile hoc ani-
 mal esse dixeris, sed potius
 contumeliosissimum, si mo-
 do convenit pictoribus cre-
 dere, temulentiam et caedes
 illorum exhibentibus. Quid
 ergo? an non rursus ex duo-
 bus optimis compositum fieri
 potest pulchrum? Ut ex vi-
 no et melle commixtum et
 temperatum suavissimum?
 Potest sane. Meas vero com-
 positiones contendere non
 ausim tales esse; quin potius
 vereor, ne utriusque pul-
 chritudinem ipsa mixtura
 corruperit. Neque enim om-
 nino consueta inter se atque
 affinia ab initio Dialogus et

λογος, καὶ ἡ καμωδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι καθ' ἑαυτὸν, καὶ ¹⁾ p. 31.
 νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλλῶν τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο·
 ἢ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ^{k)} ἑαυτήν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ p. 32.
 ἐνταῦθα, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκειπτε, καὶ ἐν ^{l)} ἑνθμῷ
 ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνότε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαλαστοῖς μέτροις
 ἐποιομένη ^{m)}, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύα-
 ζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσάγο- p. 33.
 ούσα. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ⁿ⁾ ἐπεποίητο ἐκείνους p. 54.
 ἀντιπάλειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν·
 ἔτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας·
 ἔτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα ^{o)} διαμετροῦντας, ὥς δῆθεν τὰ
 ἔρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο
 ἐς σκυκουσίας, φύσειώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε
 τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἀρμονίαν,
 ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου ἐς τὸ βαρύτατον ^{p)}·] καὶ ὁμῶς ἐτολμήσα-

i) καθ' ἑαυτὸν, καὶ] Olim alio ordine: καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ
 Δία. Vid. Adnot. k) Διονύσῳ] Ita O. G. W. Edd, Διο-
 νυσίῳ. l) ἐν] deest in P. notatur quoque in A. 1. W. m)
 ἐποιομένη] ἐπηχομένη B. 2. P. n) προέλευσιν]
 προαίρεσιν C. P. L. J. margo A. 1. W. A. 2. προσαιρ. Angl.
 d) πηδήματα] ὑποδήματα conjectura Helini, vix comme-
 moratu digna. p) ἀπὸ τοῦ ὀξ. ἐ. τ. βαρ.] spuria viden-
 tur; Hiestemakero ad Thucyd. p. 131. etiam antecedentia τὴν
 ἀρμονίαν.

omoedia fuere. Siquidem
 e domi et seorsum, (*domi*
orsum, et) mehercle, in
 bulacris cum paucis qui-
 sdam disputationes suas
 bebat: haec vero, Baccho
 totam tradens, in theatris
 rsabatur, simulque lude-
 t, et risum movebat, gau-
 batque salibus, et dicacita-
 et ad numeros tibiae in-
 lebat. Interdum etiam a-
 oaeisticis versibus prorsus
 ta, Dialogi sectatores ut
 rimum, subsannabat, *me-*
atores, ac *vanos subli-*
um rerum disceptatores, et
 genus alia vocitando. Ei-

que id cordi erat, ut eos su-
 gillaret, et Dionysiacam
 istam libertatem in eos effun-
 deret; nunc *in aëre ambulan-*
tes, et *cum nubibus versantes*
 illos exhibens, nunc *publicum*
saltus metientes, ut qui de aë-
 reis et sublimibus istis rebus
 nimis exiliter argutarentur.
 Dialogus vero gravissimas
 disputationes habebat, de
 natura rerum deque virtute
 philosophans: ita ut Musi-
 corum illud, bis per omnes
 chordas, ab acutissimo ad
 gravissimum usque, inter
 eos esset. Et tamen ausi fui-
 mus nos, haec ita sese haben-

- p. 34. 55. μεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρ-
 μόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοι-
 7 νωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμηθεὶ τῷ
 σῶ πεποιηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας,
 καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο
 φανείην ^{q)}), ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅστ' ἀπα-
 θεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πικελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σε-
 μνότῃ φιλοσόφῳ ^{r)}). τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ καὶ κλε-
 πτικός ^{s)}) ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 p. 36. τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ ^{t)}) γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους ἱπποκάμπους ^{u)}), καὶ τραγελάφους
 καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς. πλὴν ἄλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον
 p. 37. γὰρ οἷς ἄπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπι-
 μηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστὶ.

q) φανείην] φανοίην edd. priores. Quod restituit Hemst.,
 est in O. M. Ceterum τοιούτος conj. Hemst. Mallem μὴ
 transferri post τοιούτο, et post φανείην deleri comma. Quam-
 quam et vulgata bene habent. r) φιλοσόφῳ] φιλοσόφων
 J. A. 2. φιλοσόφον P. A. 1. B. 2. s) καὶ γὰρ καὶ κλε-
 πτικός] Olim totus locus vitiosa interpunctione obscura-
 tus: τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς· καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός· ἄπαγε
 τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν etc. Rectius distinxit Graev. Pro al-
 tero κλεπτικῆς Hemst. κλεπτικός, Elsnr. Sched. crit. p. 1.
 κλέπτῃς. Ego post καὶ γὰρ omissum καὶ adjeci. t) τοῦ]
 Edd. priores τον, praeter Schmied. u) ἱπποκάμπους]
 Ita L. πυτιοκάμπας O. F. A. 1. 2. et pleraeque Edd. πυτιοκ.
 K. M. S. Hemst. Schm. Varias conjectt. vid. in Adnott.

tia, inter sese conjungere et
 coaptare, non admodum ob-
 sequentia, neque facile so-
 cietatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile ali-
 quid Prometheo isti tuo fe-
 cisse videar, ut qui feminam
 cum mari commiscuerim, et
 ob id ipsum nunc reus agar.
 Vel potius aliud quid, ne vi-
 dear decepissem fortasse audi-
 tores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, ri-
 sum scilicet Comicum sub

philosophica gravitate. Ad
 furtum enim quod attinet,
 (nam et furandi arte hic Deus
 insignis est) absit: hoc certe
 nostris inesse non dices. Un-
 de enim furatus sim? nisi
 forte quis me fugit, qui ejus-
 modi Hippocampos et Hir-
 cocervos et ipse composue-
 rit. Verum quid faciam?
 Perseverandum enim est in
 iis, quae semel elegi: mutare
 enim consilium, Epimethei,
 non Promethei est.

N I T P I N O Σ

P. 57.

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους *).

Argum. Imago veri philosophi, ita proposita, ut contra etiam tum spuriorum, qui Luciani aetate fere erant, philosophorum instituta ac mores, tum vitae, qualis omnino tum Romae degebatur, vel deridendae, vel detestandae, modum simul intuearis. Roma scilicet — haec enim urbs intelligenda, licet non nominata, — reversus Lucianus in suburbanum, vel villam, nescio quam, amico cuidam narrat, ut nuper convenerit in urbe Nigrinum, ficti haud dubie non modo nominis, sed etiam ingenii, philosophum, nisi ipsum Antoninum Philosophum cogitare velis; et hujus sermones ac mores sapientes ita refert et celebrat, ut et amicus ipse hac narratione ad colendam sectandamque genuinam philosophiam vehementer excitatum se et instigatum confiteatur. Adnumerandus libellus Dialogi Luciani primitiis.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὥς γελοῖον ὄν εἶ τις ἐκεῖ κομίζοι ^{b)} γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς ^{c)} εἰσιν. p. 38. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα

a) NIGRINOS K. T. A.] Aug. Νιγρίνον φιλοσοφία. b) κομίζοι.] Sic Schmied. e codd. Aug. et 2954. In reliquis κομίζει. c) αὐτοῖς] αὐταῖς J. et margo A. 1. W. Prava rectae lectionis emendatio. Hcmst.

N I G R I N U S

sive de moribus Philosophi.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit apportet, quoniam apud illos proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas dicendi facultatem ostendere

- p. 58. Νιγρίνω γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαυκάς ὡς ἀληθῶς ἔμπορευόμενος. ἔπει δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ^d) ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀπαφεύγοιμ' ἂν εἰκότως
- Thuc. II, 40. καὶ τὸ τοῦ Θουκυλίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἷτιος. ἔρῳσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

- 1 ETAL. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανεληλύ-
p. 59. θας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐθ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβησαι, καὶ ὅλως ^e), ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθολήμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἷτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

d) νῦν] τοῦ conj. Hemst. vix probabilis. e) ὁλως] ὁλος conj. Hemst. improbabilis.

volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, qua nunc sim, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam

Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciae causam esse. Vale.

AMICUS, LUCIANUS.

Am. Quam oppido gravis nobis et sublimis rediisti? Neque enim adspicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, et om-

nino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur auderim ex te, unde ad hoc insolentiae perveneris, et quae ejus rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

P. 39.

ΛΟΤΚ. Ὁδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τριζύβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

ΛΟΤΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα ^{f)} τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ πομῶς, ἵνα μὴ ἐν περὶ αὐτῶ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς ^{g)} εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΤΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλον με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλού- ^{p. 40.}σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου ^{h)} γενέσθαι με-τριώτερον;

ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς ²δ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΤΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα ⁱ⁾, καὶ ἡὑξάμην σὲ τῷ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

f) μέγα] Sic Solanus correxit vulg. μετά. Secuti posteriores. g) ἀκριβῶς] ἀκριβῆς P. J. non male. Charon. c. 6. οὐδὲν ἀκριβῆς ἔγωγε — ὁρῶ. Nil tamen mutandum. h) τετυφωμένος] τετυφλωμένον in nonnullis libris, referente Bourdelotio. i) ἕκαστα] ἕκαστον cod. 2954.

Am. Quid ais?

Luc. Insuperato felicem et beatum vides factum, et, quod in scena solet usurpari, er beatum.

Am. Papae! tam subito!

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed et, auditis angulis, accurate scire possumus?

Luc. Annon admiratione ignum tibi videtur, per Jo-

vem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem et insano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo, quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescbat.

Am. Ordine haec omnia

- p. 40. ΛΟΤΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγέλλαντος, ἐκλήθη· καὶ παρελθὼν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χειρὶ βίβλιον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ^{k)} ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι ^{l)} τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων [καταγεγραμμένον], καὶ σφαῖρα καλάμου ^{m)} πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μέλημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.
- 3 Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ ⁿ⁾ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ ὅττα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιον εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐθις αὐτῷ ἄγνωστέον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος ^{o)}, ὃ ἑταῖρε, περὶ τούτων ^{p)} λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγῆσθαι, τσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινας ἄρα ἐγένοντο,

k) σοφῶν] φιλοσόφων supra scr. in Aug. l) τι] τίσι conj. Hemst. Infra καταγεγραμμένων conj. Jens. Suspectum omnino καταγεγραμμένον. m) καλάμου] Καλάνου P. ἢ ἀπὸ καλάμου supra script. in cod. 2954. n) καὶ] abest ab Aug. o) ἀπαρξάμενος] ἀπαξ ἀρξάμενος conj. Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. 2. p. 37. non placet. p) περὶ τούτων] καὶ περὶ τούτων codd. 2954. et Aug.

novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata janua, cum puer intro de me renuntiasset, arcessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tinentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometri-

cae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt,

καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λατὸν ἀρχαῖον ἀποδείξει· P. 41. 42. οὕτω Θεσπέσια ἐφθέγγετο ^q). Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλο- 4 σοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάντων περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καί μοι δοκούντων. ἄπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξιόμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιννόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλπουμένην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλιτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' ἂν ^r), ὥςπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος αἴρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥςτε δὴ (τὸ καινότατον) τοῦ ὀφθαλ- P. 43. μοῦ ^s) μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερεστερος κατὰ μικρὸν ἐγιννόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. Προῦν δὲ 5

q) ἐφθέγγετο] ἐφθέγγετο Aug. vulgata super scripta. r) δ' ἂν] Sic restitui e margine A. 1. W. et A. 2. Olim δ' αὐ. s) τοῦ ὀφθαλμοῦ] τῶν ὀφθαλμῶν, et mox αὐτῶν in P. Ut restituimus, est in C. P. L.

et lusciniās, et Loton illam Homeri obscurasse et oblitterasse videretur. Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo provectus est, ut Philosophiam laudaret, et, quae ab ea manat, libertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, et purpuram et cetera, quae admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,

atque in omnes partes raper. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fuerant, divitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tantum non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: nunc eadem mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebamque tum, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae ad serenitatem et magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo sane exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus

p. 43. ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός ¹⁾ καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6 ETAI. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλομένην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν ^{u)} οἷ-

p. 44. μαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ ^{x)} φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη.

Hom.
II. VIII.
293.

ΔΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι ^{y)} τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκούσαι μου διηγουμένον. μάρτυρα γὰρ αὖ παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἄλόγως μαι-

t) ἐνθεός] ἐνθους cod. 2954. et Aug. super scripto ἐνθεός. Contracta forma etiam in Edd. B. 2. A. 1. et 2. u) αὐτῶν] Constans haec librorum omnium lectio. Varias VV. DD. conjecturas vid. infra in Adnott. x) ἄλλως τε εἰ καὶ] ἄλλως τε καὶ εἰ Hemst. conj. y) γάρ τοι] δὴ Ald. 2. et J.

caecutiopem insciens circumtuleraam. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam et elatus oratione illius, et tanquam in sublime evector sum, et omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex meo insanire. Ita et ego oratione ejus quasi furore ca-

ptus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et amicus est, et eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione in-

νομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδὺ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, p. 44.
καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν
τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν
τὰ εἰρημένα. Καὶ ὥςπερ οἱ ἐρασταί, τῶν παιδικῶν οὐ παρόν- p. 45. 7
των, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ^{α)} διαμνημο-
νεύουσι, καὶ τοῦτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νύσον, ὥς
παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προς-
λαλεῖν οἴονται, καὶ ὥς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτούς, ὧν τό-
τε ^{α)} ἤκουσαν, ἡδονταί, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνή-
μῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ ^{β)} τοῖς ἐν πο-
σὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας οὐ παρούσης,
τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν
ἀνατυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ p. 46.
ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦτου
ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ^{ο)} ἐμοῦ πραττομένοις
τὸν ἄνδρα ἐκτεῖνον εὐόμενος· αἰεὶ δὲ ὥςπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ
αὐτὰ ^{δ)} πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερεῖ-

α) αὐτοῖς] αὐτοῖς conj. *Jens.* α) τότε] πότε (potius post)
conj. *Solan.* Vid. Adnot. β) ἐπὶ] ex conj. *Jens.* Priores
Edd. ἐν, quod et ipsum omisit J. γ) ὑπ'] παρ' Aug. δ)
αὐτὰ] αὐτοῦ pleraeq. Edd. αὐτοῦ B. 2. αὐτὰ L. J. margo
A. 1. W. et A. 2.

sanire. Quin et crebro me-
minisse, volupe mihi est; et
hanc meditando familiarem
jam exercitationem feci.
Nam etiamsi nemo mihi ad-
sit, tamen sic quoque his
terve de die dicta illa mecum
ipse revolve. Et quemad-
modum amatores, absentibus
amasiis, dicta eorum et
facta memoria repetunt, iis-
que immorando morbum fal-
lunt, perinde ac si illi ipsi
amati adsint; quidam vero
etiam colloqui secum illos
putant, atque iis, quae tum
sibi audire visi sunt, quasi
paulo ante revera dictis, gau-
dent, animumque memoriae

praeteritorum applicantes,
macerandi sese praesentibus
otium non habent: sic sano
et ipse, philosophia non
praesente, verba, quae tum
audivi, recolligens, et me-
cum crebro revolvens, non
exiguum capio solatium. In
summa, perinde ac si in pe-
lago, et per noctem atram
ferar, ad hanc quasi quan-
dam facem respicio, omni-
bus illis rebus, quae a me
geruntur, virum illum coram
adesse existimans, semper-
que velut audiens ipsum ea-
dem illa sua ad me dicen-
tem. Interdum etiam, et ma-
xime, quando mente in id de-

p. 46. σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι^e) κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι^f) κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

8 *ΕΤΑΙ.* Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὥς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων^g).

p. 47. *ΛΟΥΚ.* Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκείνο, ὃ ἐταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς φαύλους εὐόρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν^h) ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κατὰ προσχθῆςⁱ) ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις^k) οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε

e) τοι] τὸ conj. Kistemaker. ad Thuc. p. 132. f) τι] τὸ conj. Hemst. recepta a Schmied. g) περιάγων] βραδύνων Aug. h) αὐτὸν] αὐτοῦ conj. Hemst. i) προσχθῆς] προσχθεῖς L. F. P. k) ὑπόθεσις] supra scriptum τοῦ λόγου in Aug.

fixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mentere liquit.

Am. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, et ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo

excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri ejiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales, sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne et ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ce-

συνεκπίπτουσα, καί, τὸ ¹⁾ ἑμὸν μέρος, ἀσχημονοῦσα. Τοῦτ' ⁹ P. 47. 48.
 οὐκ παρ' ὅλον μέμνησέ μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν ^{m)}
 τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρ-
 ρῳ ποι ⁿ⁾ κἀθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον ^{o)} τῶν ἐν θεάτρῳ
 πραττομένων ^{p)}. ἐγὼ δὲ ἑμαυτοῦ σοι πείραν παρέχω, ὑποῖός
 τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα ^{q)} τρα-
 γικοῦ διαφέρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο
 μὲν ἴστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως
 διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνν τι λυπήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ζῆ-p. 49. 10
 τόρων νόμον πεπροοιμιάσται σοι. ἱοικας γοῦν καὶ αἶνα προσ-
 θήσειν, ὡς δι' ὀλίγον ^{r)} τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς
 οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς
 ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα,
 καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ ^{s)} συγκεκομισμένος.

- 1) καί, τὸ] κατὰ supra script. in Aug. m) ἡμῖν] Ita quo-
 que margo A. 1. W. et A. 2. Sed F. et plures edd. ὑμῖν. n)
 ποι] που conj. Hemst. c) μέλων] H. 1. et plures quae-
 dam edd. p) πραττομένων] πραγμάτων Aug. Marg. A.
 1. W. et J. q) τὰ ἄλλα] τάχα conj. Hemst. r) δι' ὀλί-
 γον] δι' ὀλίγον B. 2. s) τῇ μνήμῃ] εἰς τὴν μνήμην conj.
 Hemst.

terum argumentum ipsum
 non mediocri dolore me af-
 fecturum esse videtur, si me-
 cum una cadat, et (mea culpa)
 indecorum appareat. Pro-
 inde hoc per totam memine-
 ris mihi orationem, quod
 poëta quidem ipse talium
 peccatorum ianocens est, ac
 præcul a scenase junctus alic-
 ubi sedet, neque quidquam
 eorum curat, quae in thea-
 tro aguntur: ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhi-
 beo, qualis scilicet histrio
 sim, quantumque memoria
 valeam, quod ad cetera at-
 tinet, nihil a nuntio Tragi-
 co distans. Quare si quid

minus pro rei dignitate di-
 cere visus fuero, illud tibi
 in promptu sit, quod scilicet
 melius hoc fuerat, et quod
 ipse poëta aliter fortassis
 idem dixerat. Me vero si ex-
 sibilaveris, non admodum
 moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me
 Mercurius amet, et juxta rhe-
 torum leges exordium hoc ti-
 bi peractum est. Videris igitur
 etiam haec additurus, ser-
 monem non fuisse longum,
 teque ad dicendum non ve-
 nire paratum, et melius fu-
 turum fuisse, si ipsum dicen-
 tem audissem: te enim pau-
 ca quaedam, et, quantum li-

- p. 49. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ¹) οὐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι· ὥς ἐγὼ καὶ βοᾷν καὶ προτεῖν ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης ²), μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.
- p. 50. 11 ΛΟΤΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διηλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαι μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε ³) οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὥς ἐκείνους ἔλεγε, ὁῦσιν τινα ⁴) περὶ πάντων ἐρῶ. πάννυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολ- λάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρὸς ὥπον ⁵) ἀνειληφότες, χρυσίδας ⁶) ἡμφιεσμένοι, καὶ δει- νὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἔν' οὐν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάννυ μεῖζον τῆς ἑμῆς κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σπευγὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου

t) ἂν] abest ab Aug. Ald. 1. et 2. u) διαμέλλης] διαμέλλης B. 2. A. 1. et 2. x) γε] abest ab Aug. y) τινα] μίαν conj. Hemst. z) πρὸς ὥπον] προσωπεῖον J. Margo A. 1. W. et A. 2., ubi tamen vitiose προσωπεῖων. a) χρυσίδας] ξύστι- δας conj. Hemst.

cuit, memoriae mandata de- promere. An non haec quo- que dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quan- tum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta esse: ha- bes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, et acu- tissime sibilaturo.

Luc. Equidem et haec, quae tu commemorasti, di- cta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, justa quadam et continua oratione de omnibus dictu- rum esse; meae enim facul-

tatis hoc minime est: neque rursum illius personae attri- buendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepe numero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibis auro contextis in- duti, et horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum et gracile, adeoque muliebre quiddam loquun- tur, ipsa etiam Hecuba Poly- xenave multo demissius. Ne igitur et ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induis- se, ipsumque ornatum de- honestare, ex nuda tecum

προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν p. 50. ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος ^{b)}). p. 51.

ΔΟΤΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γὰρ πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηναίων ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία καὶ πένις σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστέων, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρονται ὀρώντες, ὃς ἂν τρυφήν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται ^{ο)}). ἀλλ' ἦν καὶ τις ἀφίκηται ^{d)}) παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττους, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾷσιν. Ἐμμένητο γοῦν τιος τῶν πολυ- 13 χροῦσων, ὃς ^{ε)}) ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῇτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὥς ἂν εὐδαίμων ^{f)}) ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπων· καὶ παιδεύειν ἐπιχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἄν-

b) χρώμενος] *Hemst.* interrogationis signum posuit, eumque secutus *F. A. Wolf.* Vid. Adnot. c) βιάζεται] βιάζεται *F.* d) ἀφίκηται] *Vulg.* εἰ — ἀφίκηται. *Belinus* aut εἰ — ἀφίκοιτο, aut ἦν — ἀφίκηται corrigi vult. Hanc alteram rationem nos summs secuti. e) ὃς] ὥς *A. 2.* f) εὐδαίμων] excidit forte ὦν.

volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uti.

Luc. Immo desinam, et ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, et eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia et paupertate degant, et neque civium neque peregrinorum quemquam intueri

gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, et paulatim transforment ipsum, et veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis et turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, et tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur:

- p. 51. τικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἑλευθέρα τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιοτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λου-
- p. 52. τοῖς ὀκλήρῳς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις αὖν ὑπερθέγγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνων ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται ^g) μεταξύ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν ^h), μεταξύ ἑπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕα ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστίν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ
- p. 53. 14 βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. "Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμμένητο πρὸς με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι

g) παραπόληται] παραπόλυται F. Ald. 2. παραπόλλυται pleraeque, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum παραπόληται in marg. A. 1. W. h) ἃ ἦν] ἄδην, vel ἄδην conj. Hemst.

quin et erudiendum eum sibi sumiserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis et balneis molestus esset, suis servis premens, et in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat. Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum

floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: et, Unde nobis pavor hic? et, Fortassis materna est: et similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, et longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeate eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam agebat publice ab omnibus emissam audisse sese in

παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς p. 53.
 δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος
 ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ¹⁾ ἐσθῆ-
 τι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μὲν φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμέ-
 τους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
 γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῆναι, καὶ προσέτι τὴν
 ἑλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν
 καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστί ^{k)}. ἀπε-
 φαίνεται τε φιλοσοφία ^{l)} συνῶδόν τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις δια-
 τριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαῖόν τε p. 54.
 ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ
 φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὥς μάλιστα ἡρμο-
 σμένον. "Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκλήγεται, καὶ 15
 πορφύρῳ, καὶ δυναστείᾳ μετρῇ ^{m)} τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν
 ἑλευθερίας, ἀπειρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας,
 κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-

i) ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ] Vulg. ἐποίησε, τοιαύτῃ, omisso
 ἐν, quod ex Hemsterhusii conj. receptum. k) ἐστὶ] deest
 in F. l) φιλοσοφία] φιλοσοφίαν C. m) μετρεῖ] μετροῖ
 vitiose in omnibus edd. ante Hemst.

ludis Panathenaicis. Depre-
 hensum enim quendam ex
 civibus fuisse, et ad prae-
 sidem ludorum adductum,
 quod veste tincta amictus
 spectaculo interesset: quo
 viso misertos illius, ac ve-
 niam precatos esse: praeco-
 ne autem proclamante contra
 leges fecisse, quod tali cum
 veste ludos spectaret, omnes
 una voce, quasi antea super
 hoc deliberassent, exclama-
 re coepisse, ut venia ei da-
 retur tali veste induto; ne-
 que enim aliam habere illum.
 Haec igitur ille laudabat, et
 praeterea libertatem, quae il-
 lic est, ac victus frugalita-
 tem, et tranquillitatem, et

otium, quae apud illos sunt
 cumulatissima. Ostendebat
 etiam, conversationem eo-
 rum hominum philosophiae
 consonam esse, moresque pu-
 ros conservare posse; viro-
 que gravi, et qui divitias con-
 temnere didicisset, et qui se-
 cundum ea, quae natura ho-
 nestasunt, vivere statuisset,
 vitam, quae illic vivitur,
 quam maxime aptam atque
 accommodatam esse. At qui
 divitiis amat, aurumque stu-
 pet, purpuraque et potentia
 felicitatem metitur, qui li-
 bertatem in dictis factisque
 nunquam gustavit, qui veri-
 tatem nunquam vidit, et cum
 assentatione et servitute enu-

- p. 54. σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν ⁿ⁾ διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἡ ὅστις ἀκούων τέρεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ
- p. 55. διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιοῦτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα 16 διατριβήν. Μεστὰ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις· πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὅφ' ἥς δὴ ^{o)} φεύσῃς ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ φέματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιорκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φύλον [τῶν ἡδονῶν] ^{p)}· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης ^{q)} πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χώρος γεγόμενος, ἰλύος ^{r)} αἰὲ πῖμπλάμενος, ἀνθεῖ ^{s)} πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

n) λατρεύειν] δουλεύειν cod. 2954. o) ὅφ' ἥς δὴ] τρυφῆς δὲ conj. Hemst. Partic. δὲ habent vulgo; δὴ est in P. Aug. marg. A. 1. W. et Edd. J. et A. 2. p) τῶν ἡδονῶν] cum Schmied. uncinis inclusum. Jacobs. in Porson. Adverss. conj. τῶν Κηρῶν. q) ὑποκλυζομένης] ἐπικλ. conj. Hemst. r) ἰλύος] ex A. P. J. marg. A. 1. W. Ilv A. 2. Reliquae διψης. Pro αἰὲ πῖμπλάμενος legendum forte ἐμπιμπλ. s) ἀνθεῖ] ἀνχμεῖ conj. Hemst.

tritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus

quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt et adulterium, et avaritia, et perjurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et justitia abripiuntur: quibus carens jam solum semper siticulosum (*luculentum*) multis ac feris cu-

θυμίας. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα- p-55-56.
 λον ἀγαθῶν. "Ἐγωγ" οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήγειν ἀπὸ 17
 τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστήσας, ἐμavτὸν ¹⁾
 λόγον ἀπήτον τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκείνα δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου
 ἔλεγον.

Τίπτε' αὖ ²⁾, ὦ δύστηνε, λιπῶν φάος ἡέλιοιο, Homer.
Od. XI,
92. 93.
 (τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν,)

"Ἠλυθες, ὄφρα ἴδῃς

τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερ-
 ῥήανους, καὶ δειπνα, καὶ κόλακας, καὶ μαιφονίας, καὶ
 διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πρά-
 ξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθέ- 18
 στῶσι δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ibid. Pl.
XL, 163.
 Ζεὺς τὸν Ἔκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμavτὸν ἐκ βελέων, φησὶν ³⁾),

"Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμοῦ, p. 57.
 τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικῶδη,
 καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος ⁴⁾), αὐτῇ
 φιλοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθέ-

1) ἐμavτὸν] ἐμavτοῦ marg. A. 1. W. 2) αὖ] αὐτ' Homer.
 et Fl. x) φησὶν] Sic Aug. Vulgo φασίν. y) προτιθέμε-
 νος] Sic in omnibus. Schol. προτιθέμενος, male.

piditibus suppullulat. Ta-
 lem esse urbem, taliumque
 magistrum bonorum osten-
 debat. Ego itaque, inquit,
 quando primum ex Graecia
 reversus jam propius acces-
 sissem, animum adverti, a
 meque ipso rationem popo-
 sci mei huc adventus, Ho-
 merica illa videlicet mecum
 ipse dictitans:

Cur autem, infelix, de-
 serto lumine Phoebi,
 (Graecia nempe, et felicitate
 illa atque libertate)

Venisti? ut videas
 loci huius tumultum, sy-
 cophantas, salutationes su-
 perbas, epulas, adulato-

res, caedes, testamento-
 rum exspectationes, et ami-
 citias simulatas? Aut quid
 tandem facere decrevisti,
 cum neque discedere hinc,
 neque institutis hisce uti
 possis? Cum ita mecum con-
 sultassem, et quemadmodum
 Jupiter Hectorem, ita me
 ipsum *e telis*, ut ait ille, sub-
 ducens, *equos hominum cae-*
de, atque tumultibus, equos
cruore, de cetero domi me
 continere statui: et vitam
 hanc, muliebrem et timidam
 plerisque visam, antepo-
 nens, cum ipsa philosophia,
 et Platone, et veritate collo-
 quor. Ac meipsum quasi in

- p. 57. σας ξμαντόν, ὥςπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πον με-
 έωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλήν ψυχαγωγίαν
 καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ²⁾ ἀνδρός
 19 ὡς ἀληθῶς βεβαίον λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρηὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ-
 πεῖν, μὴ ὑπολάβῃς ³⁾ μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
 χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσιτέραν τῆςδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦ-
 θα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυ-
 μίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκου-
 σι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ ⁴⁾ τὸν Ὀδυσ-
 σέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε,
 p. 58. (δειλὸν γὰρ,) μὴδὲ τὰ ὦτα κηρῶ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα,
 20 καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστι δὲ καὶ φι-
 λοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ⁵⁾ ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀργῶντα, ὥςπερ ἐν
 σκηνῇ καὶ πολυπροςώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην
 προϊόντα, τὸν δ' ⁶⁾ ἀντὶ πλουσίου, πέννητα· τὸν δὲ, σατρά-

2) δὲ καὶ πείραν] Sic ex Aug. Vulgo καὶ omissum. a) ὑ-
 πολάβῃς] ὑπολάβοις conj. Solan. temere. b) δεῖ] δὴ F.
 c) τύχης] ψυχῆς cod. 2954. et in marg. μὴ καταφρονεῖν,
 error librarii, postea aliena manu utcumque emendatus. d)
 τὸν δ'] Sic ex meo pro vulg. τόνδ', errore saepe in his scri-
 ptis obvio.

frequentissimo theatro col-
 locans, ex sublimi admodum
 contemplor ea, quae gerun-
 tur; quae partim ejusmodi
 sunt, ut multum delectatio-
 nis acrisus exhibere possint;
 partim talia, in quibus vir
 vere constans periculum de
 se ipso faciat. Nam si malo-
 rum quoque encomium ali-
 quod dicere convenit, ne cre-
 das majorem ullam virtutis
 palaestram esse, aut veriora
 usquam animorum experi-
 menta fieri, quam in hac ur-
 be, et in ea, qua hic vivitur,
 consuetudine. Neque enim
 parum est resistere tot cupi-
 ditatibus, tot spectaculis at-

que aurium illecebris undi-
 que attrahentibus ac deti-
 nentibus: sed oportet omni-
 no Ulyssis exemplo praeter-
 navigare illa, non quidem
 ligatis manibus, ut ille, (nam
 hoc formidolosum foret) ne-
 que etiam auribus cera ob-
 turatis, sed audientem et so-
 lutum, et vere animum su-
 pra haec elatum habentem.
 Licet autem et philosophi-
 am mirari, conferendo cum
 illa tantam hominum amen-
 tiam: bonaque ista fortunae
 contemnere, ubi aspexeris,
 velut in scena, ac multipli-
 cium personarum fabula, al-
 ium quidem ex servo domi-

πῆρ ἐκ πένης, ἢ βασιλέα τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· p. 58.
 τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καί-
 τοι μαρτυρουμένης τῆς Τύχης ^{e)} καίξειν τὰ τῶν ἀνθρώπων
 πράγματα, καὶ ὁμολογούσης ^{f)} μηδὲν αὐτῶν εἶναι ^{g)} βέβαιον,
 ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι ^{h)} βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου,
 καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιῦσι ⁱ⁾ πάντες οὐ γιγνομένων
 ἐλπίδων. "Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐπὶ ^{k)} τοῖς γιγνομέ- p. 59. 21
 νοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς
 γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες ^{l)} αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρί-
 δας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους ^{m)} προτείνοντες, καὶ
 πολλὰν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς
 ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀ-
 ξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
 καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὥς Πέρ-
 σαις νόμος· ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύνπαντα, καὶ

e) Τύχης] Priores τύχης, minori litera initiali. f) ὁμολο-
 γούσης] ὁμολογούντες conj. Hemst. g) εἶναι] εἶαν et su-
 perius ὅτι καὶ pro ὅτι καίτοι conj. Jacoba. h) ὁσημέραι]
 ὅσαι ἡμέραι J. et A. 2. i) περιῦσι] περιῦσαι et supra scri-
 ptum περινοστούσι, περιέχονται in Aug. k) ἐπὶ] e conj.
 Hemst. pro vulg. ἐν. l) οἱ πλουτοῦντες] Articulum re-
 stituit Hemst. ex ed. J. et marg. A. 1. W. In ceteris deest.
 m) δακτύλους] δακτυλίου conj. Marci. et Hemst.

num prodire, alium autem
 ex divite pauperem; con-
 tra alium ex paupere satra-
 pam, aut regem; rursus
 alium amicum hujus, alium
 inimicum, alium etiam ex-
 sulem esse. Nam hoc cer-
 te vel gravissimum est,
 quod licet Fortunam ipsam
 testatissimum sit in huma-
 nis rebus ludere, fateatur-
 que nihil illarum certum
 ac stabile esse, nihilo mi-
 nus tamen qui quotidie
 ista aspiciunt, et divitias
 expetunt, et potentiam, ac
 pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non
 contingunt. Quod autem di-

xi, licere in (de) iis, quae ge-
 runtur, ridere, animumque
 oblectare, illud tibi jam expo-
 nam. Quomodo enim non ri-
 diculi sint divites ipsi, qui
 et purpuram suam spectan-
 dam exhibent, et digitos pro-
 tendunt, et multas produnt
 ineptias? quod autem om-
 nium absurdissimum est, et-
 iam obvios aliena voce salu-
 tant, et hoc quasi magno ali-
 quo contentos esse volunt,
 si solum ipsos aspexerint.
 Quidam vero fastuosiores
 adorari etiam se patiuntur,
 non e longinquo, neque ut
 Persis mos est, sed necesse
 est propius accedentem, et

P. 59. [πόρρωθεν ⁿ)] τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλεπτον ^o) τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ' ^p) ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον

P. 60. ἐξαπατῶμενον. ἐπαινώ δέ γε ταύτης αὐτοῦς τῆς ἀπανθρωπίας,

22 ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προστένται. Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίων συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμπαγόντες ^q), πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν ^r), ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, καὶ μικρολογίαν ^s) ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν

n) πόρρωθεν] πάντοθεν conj. Belin. Omnino vox suspecta.
o) περιβλεπτον] Addendum, ni fallimur, ὄντα. p) ὁ δ'] ex emendatione Jacobsonii. Olim ὁ δ'. q) ἐμπαγόντες] In Aug. adscriptum ἐκφ. et ἐμπιόντες. r) ἀπίασιν] ἀπέφρονται superscr. in Aug. s) καὶ μικρολ.] Sic ex Aug. Reliquae edd. ἢ μικρ.

sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, iHiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebeens decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitan-

tes, et a servis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuituionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, et vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem et angiportus sunt vomentibus istis, et circa vilissima quae-

καταλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι p. 60. 61.
 μὲν γὰρ, τὸ καινότερον¹⁾, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ 23
 μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας
 ὑπέιληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοῖς [ἐκείνους]²⁾ καθίστασθαι τῆς
 ὑπερφηφάνιας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμά-
 σωσι, καὶ τὸν χρόνον ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθην
 ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσεῖπωσι, τί
 καὶ φρονήσαιν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι
 καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆςδε τῆς ἐθιλοδουλείας, οὐκ ἂν
 οἶει³⁾ τούναντιον αὐτοὺς ἔλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν
 δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάργυ-
 ρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν⁴⁾ τε καὶ
 ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος;
 οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ δια τὸ⁵⁾ πλουτεῖν p. 62.
 εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὴ⁶⁾ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι πε-

1) τὸ καινότερον] τὸ δεινότερον conj. *Belini*, temere projec-
 ta. u) αὐτοῖς ἐκείνους] V. 2. et Ald. 2. αὐτοῖς ἐκείνοις.
 Junt. αὐτοὺς ἐκείνοις. Unde *Brod.* conj. αὐτοῖς ἐκείνης. De-
 lenda omnino altera vox. x) οἶει] εἴη et mox αὐτοῖς in Aug.
 i. e. error scribendi εἴη, postea emendatus utcumque voce αὐ-
 τοῖς. y) ἀνόνητον] ἀνόητον C. J. z) δια τὸ] e conj.
Hemst. quam confirmat A. In prioribus διὰ τοῦ. a) δὴ] e
 conj. *Hemst.* pro vulg. δέ.

que prostibula depugnanti-
 bus. Et plerique eorum in
 multum diem decumbentes,
 circumeundi causam medi-
 cis praebent. Quibusdam
 enim, novo sane exemplo,
 aegrotandi otium non est.
 Ego vero adulatores longe
 iis, quibus adulantur, ne-
 quiores existimo, et prope-
 modum auctores illis exsiste-
 re superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulen-
 tiam admirantur, aurum lau-
 dibus extollunt, vestibula
 mane complent, et adeuntes
 ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos co-
 gitare consentaneum est?

Quod si vero communi de-
 creto vel tantisper abstine-
 rent ab hac voluntaria servi-
 tute, an non putas vice ver-
 sa ipsos divites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro
 rogantes, ne ignobilem, et
 absque teste latentem suam
 felicitatem relinquerent, ne-
 ve inutilem, et ab omni usu
 remotam mensarum pulchri-
 tudinem, et domorum mag-
 nitudinem esse paterentur?
 Neque enim tantopere divi-
 tias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices
 sese existimari. Atque ita sa-
 ne res habet, ut neque pul-
 chrarum aedium, neque au-

- p. 62. ρικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἴ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι ^{b)} καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἐπευωνίζειν ^{c)} τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντας ^{d)} τῷ
- p. 63. πλοῦτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ^{e)} 24 ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας ^{f)}, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων,
- p. 64. πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ, μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμειγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ^{g)} ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνει 25 νοῦσι ^{h)}, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. "Α

b) τοι] abest ab Aug. c) ἐπευωνίζειν] ex emendat. Hemst. pro ἀπευωνίζειν. d) ἐπιτειχίσαντας] conj. Solani, confirmata lectt. cod. 2954. ἐπιτειχίσαντες et cod. Aug. ἐπιτειχίσαντας. Vulg. ἐ—α. e) ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C. f) ἰδιώτας] ἀγράμματοις A. 2. et J. g) καὶ ὁ μάλιστα] ὁ καὶ μάλ. vel καίτοι μάλ. conj. Hemst. h) μεταλαμβάνουσιν] Sic Marcell. et Solan. e Schol. pro μεταλαμβάνωσι. Aug. μεταβάλλουσι.

ri, neque eboris ulla dominos sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam, contemptum quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confidentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime

dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate proveci sunt, adulatorum turbis immixtum, et illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, et cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem et magis conspicuum ob habitum? et quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν ¹⁾ εἰ- p. 64.
 πάσμεν; οὐκ ἐμποροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον ^{k)}, μεθύ-
 σκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι,
 κλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιούσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολ- p. 65.
 λάκις αὐτῶν καὶ ἔσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα
 ἦγειτο. μάλιστα δὲ ἐμμένητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων,
 καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστή-
 ρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβὰς· ἡξίου γὰρ
 τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν ^{l)} παρέ-
 χειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέ- 26
 λει· οὐ μόνον προίκα τοῖς ἀξιούσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν·
 τοσοῦτου δέων ^{m)} ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε
 μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ
 ἄγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
 πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διω- p. 66.

i) τῶν καλῶν] Sic Schmied. e cod. 2954. et Aug. pro vulg.
 τῶν κολάκων. k) ἀπειροκαλώτερον] —ότερον B. 2. l)
 ἑαυτὸν] αὐτὸν F. m) δέων] Sic Solan. e Junt. et Long.
 Excc. Olim in omnibus δέων.

Nam quae in conviviiis de-
 signantur, cui quaesio *honestarum*
rerum illa compara-
 bimus? An non magis rusti-
 ce replentur cibo? An non
 inebriantur magis, quam alii,
 manifeste? a convivio autem
 surgunt omnium ultimi: de-
 inde et plura aliis (*ceteris*)
 auferre secum volunt: si qui
 vero ipsorum urbaniores
 paulo sunt, saepenumero et-
 iam cantare non erubescunt.
 Atque haec quidem ille ridi-
 cula censebat. Praecipue ve-
 ro eorum mentionem facie-
 bat, qui pacta mercede phi-
 losophantur, virtutemque ip-
 sam venalem tanquam de fo-
 ro proponunt. Hinc et offi-

cinas cauponasque illorum
 scholas vocabat. Censebat
 enim, eum, qui divitias con-
 temnere alios docere vellet,
 primum se ipsum quaestu
 superiorem gerere debere.
 Quod et praestabat ipse, non
 solum gratis conversando ac
 disserendo cum volentibus,
 sed et indigentibus necessa-
 ria subministrando, omnem-
 que omnino opulentiam con-
 temnendo. Ac tantum ab-
 erat, ut aliena expeteret, ut
 ne suarum quidem rerum,
 quae corrumpebantur, cu-
 ram gereret; ut qui agrum,
 quem non procul ab urbe si-
 tum habebat, jam tot annis
 ne invisere quidem digna-

- p. 66. μολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων ^{α)} μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν ^{ο)} αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες νομιζόμεθα, κἀπειδὴν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ^{ρ)} ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπείριστον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου ^{q)} τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, 27 τῆς διανοίας τὸ ἡρμოსμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρ-
p. 67. ἦναι δὲ τοῖς συνοῦσι μὴδ' ἀναβάλλεσθαι ^{τ)} τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ^{ς)} ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὥς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι ^{τ)}). ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὀρμὴν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιοῦτων κατεργακὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν

α) τούτων] τοιούτων conj. Jacobs. ο) τὴν χρῆσιν] τὸ χρῆσιμον cod. 2954. ρ) δὲ] οὐδὲ A. 2. q) τοῦ προσώ-
που] τοῦ τρόπου, superscripta vulg. Aug. r) μὴδ' ἀνα-
βάλλεσθαι] cunctae priores μήτ'. In marg. A. 1. W. μὴγ'
ἀναβ. Addunt J. et A. 2. μὴθ' ὑπερτίθεται, et V. 2. μὴθ'
ὑπερτίθεσθαι. s) ὀριζομένους] ὀρισμένους Aug. superscr.
vulg. t) ποιῆσαι] Sic marg. A. 1. W. probante Hemst.
receptum a Schm. pro vulg. ποιήσιν, quod retinere velit
Hemst. ea conditione, ut et antea scribatur ψεύσεσθαι.

tus fuerit. Imo ne suum quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem et per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva prae-
bet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam,

et vestitus mediocritatem, et super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, et recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adole-

πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνά- p. 67.
 σαι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ ^{α)}), μα-
 σταγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐ-
 τῶν καταξύνοντες. Ἦγειτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στερόδον τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν
 ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, p. 68.
 τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγω-
 γῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται.
 πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτῶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέν-
 τας ^{β)}). Ἔνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ'
 ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμα-
 καστρεπτεὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥῆον δια-
 κείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώ- 29
 πων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήει, καὶ τὸν p. 69.
 ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ τὸν ἵπποδρομον, καὶ
 τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ

u) τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ] οὗτοι μὲν — conj. Hemst. τότε
 μὲν — ἄλλοτε δὲ conj. Jacobs. Animadvn. ad Eurip. p. 3. et
 in Porsun. Adverss. τοῦτο μὲν οὐ cod. Aug. τοῦτο μὲν οὖν
 Par. 2954. Vid. Adnot. x) ἐπιταθέντας] ἐπιταχθέντας
 conj. Brod. superflua.

scentes putant, si multis tor-
 mentorum necessitatibus at-
 que laboribus sustinendis
 exerceant; vincere plerique
 jubentes, alii flagris caeden-
 tes, et si qui elegantiores,
 etiam ferro cutim perra-
 dentes. Putabat enim ille,
 multo prius in animis duri-
 tiem istam et firmitatem con-
 tra dolores ac perturbatio-
 nes parandam esse; eumque,
 qui homines optime insti-
 tuere velit, partim animi,
 partim corporis, partim et-
 iam aetatis, et prioris edu-
 cationis rationem habere
 debere, ne ea, quae vires ex-
 cederent, imponendo, repre-

hensionem incurrat. Mul-
 tos itaque et mortuos ex eo
 esse dicebat, dum praeter
 rationem ita supra vires in-
 tenderentur. Unum autem
 etiam ipse vidi, qui cum
 jam ea apud illos mala de-
 gustasset, audita statim ve-
 ra doctrina, irrevocabili cur-
 su aufugiens inde, ad ipsum
 venit, quem mox ab eo re-
 fectum cernere erat. Jam ve-
 ro ab istis ad alios digressus,
 urbis tumultus, et turbae
 conflictus, persecutus est,
 et theatra, et Circum, et
 aurigarum statuas, et equo-
 rum nomina, deque iis ipsis
 in angipertis colloquia: fre-

- p. 69. τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἢ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπελήπται. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπιετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον p. 70. 71. προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι γ)
- p. 72. τῆς σφετέρως ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελαῖν προήχθη^z), ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι ^a) τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οὐκίας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεις, εὐήθεις 81 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν^b) διαμένοντες. Εἰκάζειν οὐν ἡξίου^c), τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκίπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελεῖς

γ) ἀπολαύσωσι] ἀπολαύουσι conj. Hemst. Vid. Adnott. z) προήχθη] προήχθη cod. 2954. a) οἱ δ' ἄλλο τι] Haec verba, in veteribus libris, nec non in cod. Aug., omissa, restituit Solanus ex edd. J. V. 2. et, quam ego addam, A. 2. b) παρὰ τὴν τελευτὴν] πέρα τῆς τελευτῆς conj. Hemst. c) ἡξίου] pro vulg. ἡξιόν e conj. Forstii, quam recepit Hemst. et confirmat cod. Aug.

quentissimum enim revera equorum insanum studium, quod jam et multos summae existimationis viros invasit. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur, dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum sunt] quod et secum sepeliri ignorantiam

suam velle eos ajebat, et stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii et servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos sertis coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vi-

ῥον ἀουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν ταῖς συμποσίοις μετὰ κρό- p. 72.
 ῥων ^δ) τε καὶ ἀρωμάτων ^ε) ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος p. 73.
 ἀκκλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαι-
 ρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς
 περηφανοῦντας ^ζ)· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας·
 καὶ μάλιστα διέσπυρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
 κηδείαις, ἀλλὰ κἄν ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους
 ὑπέρβουσι, πάντοθεν τῇ τεύφῃ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς
 πῖν ^η)· καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμω-
 αῖς λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοι- p. 74.
 κῆρον οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο ^θ) τῶν ἡδονῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς 32
 ἡπὶς γνώμης ἀρχεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον
 μυσάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργ-
 οῦ θεόν, οὐ προδέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ
 ἰ αὐτὸς ὑπὲρ τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στε-
 φανου ^ι) τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰων τε καὶ
 δαν χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥίνι μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

d) κρότων] Sic A. P. Edd. priores κρότων. Hemst. e) ἀρω-
 μάτων] ἀρωμάτων L. f) τὸ δὲ — ὑπερηφανοῦν-
 τας] τῶν δ' ἐν κ. — ὡς εὐτελῶν ὑπερφοροῦντας J. g)
 πατεῖν] abest ab Aug. et mox ibi δὴ pro δέ. h) τοιοῦ-
 το] τοιοῦτον cod. 2954. i) τοῦ στεφάνου] στεφ. τινος
 marg. A. 1. W.

que in conviviis cum
 coetododibus effundunt:
 i media etiam hieme rosis
 olentur, quas, dum rarae
 et et intempestivae, an-
 nt; tempestivas, et a na-
 a, nullo cogente, datas,
 quam viles fastidiunt.
 s illos esse, qui et un-
 ta bibunt, et, quo nomi-
 rel maxime eos carpebat,
 ne uti quidem cupidita-
 is scirent, sed et in his-
 peccarent, finesque ea-
 confunderent, animum
 ptatibus undique con-
 andum permittentes, et
 d in Tragoediis atque
 cian. Vol. I.

Comoediis dicitur, alia qua-
 vis parte potius, quam per
 patentem januam, irruentes.
 Soloecismum igitur vocabat
 tale voluptatum genus. Ce-
 terum et hoc ex eadem sen-
 tentia dicebat, prorsus Mo-
 mi dictum imitatus. Utenim
 ille reprehendebat tauri ar-
 tificem Deum, quod cornua
 ante oculos non posuisset:
 ita et ipse inscitiae argue-
 bat eos, qui corollas in ca-
 pite gestabant. Nam si odo-
 re, inquiebat, violarum ro-
 sarumque delectantur, sub
 naribus potissimum eas col-
 locari oportebat, juxta ip-
 D

- p.74-75. σθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἢ ὡς πλεῖστον
 33 ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυ-
 μάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν
 τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργαίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τού-
 τους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολ-
 λὰς πραγματείας^{κ)} ὑπομένειν. ἀπέφαινε^{λ)} γοῦν τισσάρων
 p. 76. δακτύλων αὐτοῖς εἴνεκα^{μ)} πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ'
 ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμ-
 φαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδὺα
 γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν
 εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσεύτων ὠνεῖσθαι
 χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας
 τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία
 p. 54. χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς
 βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπο-
 μένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκείαις, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν ἐκφερομένους. Ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἑώρα, πο-

κ) πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. 1) ἀπέφαινε] Sic
 e marg. A. 1. W. probantibus Hemst. et Belin. pro ὑπέφαινε.
 μ) εἴνεκα] εἶναι cod. 2954. mendose.

sum, quam proxime fieri pot-
 est, spiraculum, ut quam-
 plurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irri-
 debat, qui miram quandam
 diligentiam in apparandis
 coenis adhibent, dum con-
 dimentorum varietatem, et
 cupediarum bellariorumque
 curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos bre-
 vis ac momentaneae volu-
 ptatis amore multa negotia
 sustinere ajebat. Indicabat
 autem, quatuor illos digito-
 rum causa totum hunc sus-
 cipere laborem solere, quo-
 rum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet:
 neque enim antequam edant,

ullam ex emtis tanto pretio
 cibis voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem,
 quam quae ex ceteris vilio-
 ribus fit, repletionem reddi.
 Restare igitur, ut illam, quae
 velut transcurso percipitur,
 voluptatem, tam grandi pe-
 cunia mercentur. In haec
 autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui
 imperiti veriorumque vo-
 luptatum ignari, quas om-
 nes Philosophia iis suppedi-
 tat, qui laborare volunt. De
 iis autem, quae in balneis
 aguntur, multa commemo-
 rabat; multitudinem prose-
 quentium, contumelias, eos,
 qui servis impositi gestan-

ἐν δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο, καὶ τοῖς βυλανεῖοις ἐπιχωριάζον. p. 76.
 προϊόντας γὰρ τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
 προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν
 ὑπερβαίνειν^{α)}, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότετον,
 ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἄλλοτρίον
 δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτῶν ἀκούον-
 τες, ὁφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλοτρίων δέονται προοψομέ-
 των, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχεῖσιν ἀνθρώποις
 κρεπούσας, καὶ πεπηρωμένους. ταῦτα γοῦν^{ο)} αὐτὰ πάσχου. p. 77.
 σιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμ-
 μένοι. Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε 35
 τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιω-
 πῆσιν πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν
 Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν
 ἀπέβλεπον^{β)} κεκληγμένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἱλίγγῳ
 κατεληγμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερέεόμενον, τοῦτο δὲ φθέγγα-

α) ὑπερβαίνειν] e conj. Hemst., Langio probata. Vulg. ὑ-
 ποβ. ο) γοῦν] e conj. Hemst., probata Langio pro vulg.
 γάρ. β) ἀπέβλεπον] ἀποβλέπων Aug.

tur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, et in balneis valde familia- re. Praeentes enim quos- dam ex servis clamare oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad

prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quae miseris hominibus et excaecatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, et medio die, [viri amplissimi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hujusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, illud nimirum, quod Phacacibus olim accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti: deinde multa confusione atque vertigine corre-

- p. 77. σθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καὶ μὲν ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι 36 λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέληφα. Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφροσύνης ψυχῇ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ'
- p. 78. οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφαιῶσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ ^q), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχητυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως ^r)· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται ^s)

q) τῆς ὁδοῦ] τοῦ σκοποῦ conj. Solan. et Hemst. r) ὑπεναντίως] e conj. Solan., quam confirmat Aug. s) ἀφικνεῖται] ἐφικνεῖται Aug. et mox idem ἐφίκηται, superscr. ἀφ.

ptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat; ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, sed altius et letale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum trajecit. Quod si jam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum similis esse scopo alicui tenero. Sagittarii au-

tem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium intento, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: et hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, saepe-

τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπί- p. 78.
 πτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῆς ὁδοῦ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται,
 ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν·
 οὐ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς *) ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγα- 37
 θὸς τοῖότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται p. 79.
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σφόδρα στερόχότε-
 ρος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδ-
 ἴκει δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθά-
 περ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κρητῶν ὁ),
 ἀλλ' ἡρέμα δητικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο **) χρίσας
 πληγῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακό-
 νων ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίη-
 νει γ). ὃ δὲ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέχε-
 ι. τοῦτό τοι καὶ ἡδονταὶ καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ
 αὐτὸς ἔκαστον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν πε- p. 80.
 ριέχοντος. ἐπ' αὐτὸν οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φῶως *) ἄνδρεςσι γένηται.

Hom.
 II. VIII,
 28a.

t) ἀπ' ἰσχυρᾶς] e conj. Hemst., quam Aug. confirmavit. P.
 L. margo A. 1. W. ὑπ' ἰσχ. in ceteris ἐπ' ἰσχ. u) Κρητῶν]
 e conj. Palmer., probata Hemst. Vulg. Κονρήτων. x) τοῦ-
 το] abest ab Aug. y) ἀφ' ἡσυχ. superscr. in Aug. γρ. ἐν ἡσυχ.
 z) φῶως] adscr. in Aug. φῶς, σωτηρία.

amero in medio cursu defi-
 unt. Quod si vero interdum
 opum contingant, sum-
 um illum quidem leviter
 stringunt, altius autem
 idus nequaquam infli-
 unt: neque enim valido im-
 dsu emissae fuerunt. At
 ibonus jaculator est, atque
 ic nostro similis, principio
 idem diligenter scopum
 spiciet, num valde mollis,
 m rursus nimis solidus, et
 o impenetrabilis. Sunt
 m scopi quidam invulne-
 riles. Ubi autem haec om-
 nia perspecta habet, tum de-
 m tincta sagitta, non ve-
 no, quemadmodum Scy-
 rum sagittae tinguntur,

neque opio, ut Cretum, sed
 sensim mordicante pariter et
 dulci pharmaco infecta, cer-
 to jam jaculatur. Telum au-
 tem, valide quantum satis est
 impulsus, eo usque pene-
 trans ut inhaereat, intus ma-
 net, et multum medicamenti
 emittit, quod videlicet di-
 persum, totum circumqua-
 que animum ambit: hinc est,
 quod oblectantur, et lacrimas
 inter audiendum emittunt.
 Quod et mihi accidit, sensim
 medicamento illo animum
 mihi pervagante. Succurre-
 bat igitur mihi Homericum
 illud ipsi dicere:

*Sic jace, si qua viris per-
 te nova lux oriatur.*

p. 80. Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαί-
νονται, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥίᾳ λαμβάνονται ^{a)}), οὗτοι δὲ
πρὸς τὸ μέλος ὑπομνησκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ ^{b)} καὶ
φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθουοι καὶ τραυματῖαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

38 ETAI. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖα γε, ὧ ἔταϊ-
p. 81. ρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὥς ἀληθῶς τῆς ἀμ-
βροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ
λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμενον, ἄχθομαι.
καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης·
οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσῶντων δηγθέν-
τες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες [καὶ αὐτοὶ] ἐν
τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαδῶσι, καὶ οὗτοι ^{c)} ἐκφρονες γί-
γνονται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι,
καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας
διαδοχή.

a) λαμβάνονται.] Sic constanter in omnibus, quod sciam.
Varias VV. DD. conjectt. vid. in Adnott. b) οὕτω δὲ.] Sic
correxī e conjectura, quam conjecit, Hemst. c) καὶ οὗτοι.]
Sic e conj. Hemst. pro καὶ αὐτοί. Quae modo praecesserunt
in textu, καὶ αὐτοὶ non minus suspecta. Et Schmied. ea sic
notavit.

Quemadmodum enim qui
Phrygiam tibiam audiunt,
non omnes in furorem ver-
tuntur, sed quotquot ipso-
rum a Rhea corripuntur;
iique audito carmine, prio-
ris affectu reminiscuntur:
ita et qui philosophos audi-
unt, non omnes a Deo in-
spirati ac saucii abeunt; sed
illi solum, quorum ingenio
quiddam philosophiae cog-
natum subest.

Am. Quam gravia et ad-
miratione digna, et divina,
o amice, commemorasti!
quantaque revera ambrosia,

quanto loto saturatus, me
inscio, fuisti! Quare et te
dicente, animo commovebar,
et nunc desinente, moerore
afficior, et, ut tuis verbis
utar, saucius sum. Neque
vero mireris: nosti enim,
eos, qui a canibus rabiosis
mordentur, non solos rabie
corripi, sed et si quos alios
ipsi in ea insania momorde-
runt, etiam illos mente de-
jici, atque in furorem verti
solere. Nam simul cum morsu
etiam morbi istius quiddam
in alium transfertur, et pro-
pagatur, fitque insaniae isti-
us multiplex successio.

ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρχῃν.^{d)} ὁμολογεῖς; p. 81.

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν
να τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΤΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. p. 82.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΤΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

d) ἐρχῃν] constans libb. lectio, sed varie tentata. Vid. Adnot.

Luc. Itaque etiam ipse
nobis jam amare te confite-
ris?

Luc. Ergo Telephi illud
necesse erit facere.

Am. Quodnam illud di-
cis?

Am. Maxime: oroque in-
super, ut communem ali-
quam medicinam nobis ex-
cogites atque invenias.

Luc. Ad eum, a quo vul-
nerati sumus, eundum esse,
et ab illo medicinam peten-
dam.

p. 82.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ ^{a)}.

Argum. Lusus grammaticus, non omnino inutilis, licet non videatur grave aliquod auctoris consilium subesse. Forma est orationis judicialis, qua litera T a vicina Σ coram iudicibus septem vocalibus accusatur de vi ac spolio. Arrogare sibi arguit accusatrix literam istam ea loca, quae vel ipsi Σ, vel etiam aliis literis, debeantur. Diu se patienter siluisse, quantumvis etiam ab aliis nonnunquam laesam. Nunc vero, quum literam T videat summa licentia et insolentia in ipsam uti coepisse, non posse se, quin petat a iudicibus, ut tum intra suos quaeque litera fines severius abhinc contineatur, tum T merito crucis supplicio afficiatur.

1 ¹ *Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανειψιδῶνος ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας καὶ ὑπαρχόντων ^{b)} ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγον ^{c)} πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων ^{d)}.*

p. 83. 2 *Μέχρι μὲν, ὧς Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦμην ὑπὸ τούτου τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα ^{e)} μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουον*

a) ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ] Δίκη συμφώνων, τοῦ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ὑπὸ τοῖς ἑπτὰ φωνήεσσι. Inscript. in cod. Gorl. b) καὶ ὑπαρχόντων] Sic emendavit Hemst. vulg. ὑπαρχόντων καὶ. Schol. καὶ prorsus omisit. c) λέγον] λέγων F. B. 2. P. d) Ἐπὶ ἄρχοντος — ἐκφερομένων] In Mss. deest hoc orationis argumentum, etiam in Gorl. e) καταίροντος ἔνθα] καθαιρουῦντος ἔνθεν conj. Guyet.

JUDICIUM VOCALIU M.

Archonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα adversus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus,

quae duplici ταῦ proferri solent.

Quamdiu, o iudices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, ubi

ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσ- p. 83.
 σοντα ^{f)} πρὸς τε ὑμᾶς ^{g)}, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ
 εἰς τοσοῦτον ἦκει πλεονεξίας ^{h)}, καὶ ἀνοίας ⁱ⁾, ὥστε ἄφ' οἷς
 ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιάζεται,
 ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω εἰδόσιν ὑμῖν. p. 84.
 δέος δὲ οὐ μικρὸν μοι ^{k)} ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς
 ἑαυτοῦ ^{l)}. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστι-
 θεν ^{m)}, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου
 δεῖν ἡσύχϊαν ἀγαγόντα ⁿ⁾ μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν
 ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῖς φόβοις ^{o)}. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἷ 3
 δικάζετε νῦν ^{p)}, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν
 τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' p. 85.
 αὐτὰ τάξεως εἰς ^{q)} ἄλλοτριαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε

f) φυλάσσοντα] φυλάσσον conj. *Jena.* g) ὑμᾶς] ὑμῶν C.
 h) πλεονεξίας] C. addit τε. i) ἀνοίας] ἀπονοίας conj.
Hemst. k) μοι] e conj. *Hemst.* pro vulg. με. l) ἐπὶ τῆς
 ἀποθλίψ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθλίψεως ἐκ. τοῖς ἐμ. C. m) προσ-
 τιθεν] προστεθέν F. n) ἀγαγόντα] ἀγαγόν conj. *Jena.* o)
 τοῖς φόβοις] Vulg. τοῦ φόβου. Adduntur in marg. unius
 Ms. καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα, *Marcilio* probata. *Solan.* conj.
 ἐν ἴσῳ δὲ κείσθε τοῦ φόβου. Cod. *Angl.* pro φόβου habet
 φόφ. P. autem L. Coll. et Ed. Junt. integram vocem habent
 φόφον, quod *Belino* placuit. *Hemst.* conj. τῷ φόφῳ, vel τῷ
 φόφῳ. *Schm.* in vulgg. substituit. Nos emendavimus, *Hem-*
sterhuisii vestigiis insistentes, τοῖς φόβοις. p) νῦν] ejici vo-
 luit *Sol.* q) εἰς] Sic cum *Schmied.* e cod. 2954. pro εἰς. Ita-
 dem in sqq. εἰς τοσοῦτον indidem pro εἰς τοσ.

nullum ei jus erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla
 etiam, quae dicebantur, audi-
 visse me dissimulabam, pro-
 pter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum
 erga alias syllabas (ceteras vo-
 cales:) postquam vero eo a-
 varitiae et amentiae perve-
 nit, ut non modo non sit con-
 tentum iis, quae ego saepe
 dissimulavi, verum jam majore
 vim inferat, ipsa me
 necessitas cogit, ut accusem
 ipsum apud vos, qui utrum-
 que nostrum novistis. Non

autem exiguus metus pro-
 pter istam extrusionem meam
 me invasit. Nam cum prio-
 ribus injuriis majores sem-
 per addat, prorsus me e do-
 mestica sede expellet, eo-
 que propemodum rediget, ut
 silendum mihi sit, et ne in-
 ter literas quidem amplius
 numerer, sonisque inani-
 bus adnumerer. Est itaque
 aequum, non modo vos judi-
 ces, sed omnes etiam reli-
 quas literas ab hocce dolo
 sibi cavere. Nam, si, ut li-
 bet unicuique, licebit e suo

- p. 85. ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔχουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφῆσете τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικου-
 4 μένῃ. Ὡς εἶδε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐ-
 θύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ ¹⁾ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν
- p. 86. τὸ λάμβδα τῷ ρῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως ²⁾, καὶ κεφαλαργίας ³⁾· οὐδὲ ⁴⁾ τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφῶν· ἐπέπαυτο δ' ἂν ⁵⁾ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ⁶⁾ παρακλέπτον,
- p. 87. καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς ⁷⁾ τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 5 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λύντός ἐστι τὸ δίκαιον. Καὶ ὅγε

1) καὶ] *delevi vult Hemst. sine idonea caussa.* 2) κισσή-
 ρεως] κισήρεως F. 3) κεφαλαργίας] Sic *Schmied.* e codd.
 2954. et *Gorl.* pro κεφαλαργίας. 4) οὐδὲ] *Vulg.* οὔτε. x)
 δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam edd. δὲ ἂν.
 γ) καὶ μάλιστα] καὶ μὰ *Δία* conj. *J. Gron.* 2) ἐφ' ἧς]
 ἐφ' οἷς F.

ordine in alium violenter ir-
 rumpere, idque vos, sine
 quibus nihil omnino scri-
 bitur, permiseritis, non vi-
 deo, quomodo sua quique or-
 dines jura, juxta quae a prin-
 cipio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo,
 vos unquam ad tantam in-
 curiam vel negligentiam per-
 venturos, ut ea feratis, quae
 cum aequo et jure pugnant.
 Nec si vos certamen decli-
 naveritis, tamen mihi, qui
 injuria affectus sum, negli-
 gendum erit. Atque utinam
 aliarum quoque literarum
 audacia ab initio statim,
 cum coeperunt contra leges
 delinquere, esset repressa:

neque enim digladiaretur ad
 hunc usque diem λάμβδα
 cum ρῶ, disceptans de voce
 κισσηρις et κεφαλαργία. Ne-
 que etiam τῷ γάμμα esset
 cum κάππα certamen; neque
 tam saepe ad manus prope-
 modum venisset in fullonia,
 de dictionibus γναφεῖον et
 γνάφαλα. Quin cessasset et-
 iam hoc γάμμα cum λάμβδα
 contendere, dictionem μόγις
 illi extorquens, imo suf-
 furans. Adeoque reliquae
 item literae quievisissent, nec
 confusionem legibus vetitam
 inferrent. Est enim pul-
 chrum, unamquamque lite-
 ram in eo ordine, quem pri-
 mum sortita est, manere:

πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ p. 87. νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ p. 88. ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον ^{a)}, καθ' ἣν αἱ προεδραῖαι ^{b)} βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ᾧ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθίγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ^{c)} ἐφεξῆς, ὅτι προσδήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια ^{d)} τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόξεστι καθ' αὐτά. τὰ p. 89. μὲν οὖν ^{e)} φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. Τὸ δὲ ^{f)} Τ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι φήματι, 6 ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοί, καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι ^{g)}, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Τ, οὐκ ἂν ἡκούσθη μόνον, τοῦτο οὖν ^{h)} ἐτόλμησεν ἀδικεῖν

- a) οὐ τῇ τάξει μόνον] οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ Mas. Bourdel., quod probavit Hemst. et recepit Schm. b) προεδραῖαι] Sic emendavimus vulgatum προεδρεῖαι. c) τὴν] τοῖς cod. 2954. d) ἔνια] ἐννέα A. 2. e) καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν] Vulg. olim καθ' αὐτὰ μὲν οὖν. J. et A. 2. καθ' αὐτὰ τὰ μὲν οὖν. Unde locum restituit Solan. rectiori verborum interpunctione. f) Τὸ δὲ] abest a F. τὸ δὲ γε C. g) καθήκοντες ὀραθῆναι] καθ. ἀκουσθῆναι L. καλοὶ ὄντες ὀραθῆναι conj. Hemst. h) οὖν] τοινῦν marg. A. 1. W.

transscendere vero eo, quo non oportet, ejus est, qui jus et aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod

sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, et visu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, [ejus misertae] convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam

- p. 89. με πλείω τῶν πώποτε, βιασάμενον ¹⁾ ὀνομάτων με καὶ ρημάτων ἀπελάσαι πατρῶων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προ-
- p. 90. θέσεων, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, 7 καὶ ἀπὸ τίνων ^{k)} ἀρχάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον ^{l)}) οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὥς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμωδιῶν τινι
- p. 91. ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν, ὥς φαίνεται, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρσαα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥμην ^{m)} συντετραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα,

i) τῶν πώποτε, βιασάμενον ὄν.] Sic e Schaeferi emendatione ad L. Bos. p. 612. Vulg. τῶν πώποτε βιασάμενον, ὄνομ. In cod. 2954. et ed. B. 2. βιασαμένων. Hemst. coniecit ἀπελάσαν ἐκδιώξαν. k) ἀπὸ τίνων] Falso in omnibus, quos vidi, ἀπό τινων. l) πολίχνιον] πολύχνιον mendose in Mss. Bourdel. et nonnullis edd. veteribus. m) ὥμην] ὅμως A. 2. et mox πρᾶγμα post ἴδια ταυτὶ λέγειν. Marg. 1. A. W. post ὥμην interserit τὸ πρᾶγμα. Varia totius loci corrupti et intricati restituendi et explanandi tentamina vid. in Adnott.

ταῦ mihi majorem vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam conjunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybelli, (id oppidum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Atheniensium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vicinis meis

optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poetam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hospitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existima- bam eam esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae. Praeterea cum τήμερον et similes quasdam voces ad sese pertraheret, diceretque eas esse suas,

καὶ οὐ πᾶν τι ἔδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων p. 92. 8
 ἀρξάμενον ἐτόλμησε παττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτ-
 ταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν ^{η)} καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν ^{ο)}, οὐ
 μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ
 χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυ-
 ροῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίν-
 δυνος, ἀφαιρουμένῳ ^{ρ)} τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακώτων μοι p. 93.
 χρημάτων ^{ς)} κίσσαν μου, ἄλλον ὄρνεν, ἐκ μέσων, ὥς ἔπος
 εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν ^{τ)} κίτταν ὠνόμασεν. ἀφαίλετο δὲ
 μου φάσσαν ^{υ)} ἄμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύον-
 τος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ'
 Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ἰμμη-
 τὸν, ὀρώντων ὕμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω p. 94. 9
 ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὄλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν,

η) ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθρίασε F. ο) ὀνομάζειν] ὀνομά-
 ζει J. ρ) ἀφαιρουμένῳ] ἀφαιρουμένων Gori. ς) χρη-
 μάτων] Vulg. γραμμάτων. Coll. ῥημάτων. Unde Solan. conj.
 χρημάτων, probatum et Abreschio, qui tamen etiam πραγμάτων
 protulit. Jacobs. in Porson. Adverss. θρεμμάτων. τ) ἀρπά-
 σαν] abest a F. υ) φάσσαν] φάσσης conj. Solan.

audiebam patienter, nec
 vehementer admodum me ea
 res mordebat. Verum post-
 quam, sumto ab his initio,
 eo audaciae processisset et-
 iam, ut κάττιτερον, κάττυμα,
 et πίτταν pronuntiaret, dein-
 de, abjecto omni pudore,
 βασιλίτταν quoque nomina-
 ret: haud leviter sum com-
 motus, et ira accensus, ti-
 mens, ne quis temporis
 successu etiam σῦκα, τῦκα
 appellet. Oro autem vos
 per Jovem, ut afflicti, et
 omni ope et auxilio desti-
 tuti, justam indignationem
 feratis. Neque enim parvum
 hoc, aut vulgare periculum
 est, cum assuetis et familia-

ribus me rebus spoliatis; nam
 κίσσαν [id est, picam] avem
 meam loquacissimam, ex
 medio, ut ita dicam, sinu
 abreptam, κίτταν appellavit.
 Quin et φάσσαν, [id est,
 palumbum] una cum νήσσαις
 [id est, anatibus] et κοσσύ-
 φοις, [id est, merulis] in-
 terdicente Aristarcho, eri-
 puit. Pertraxit etiam ad se
 non paucas μέλισσας [apes].
 In Atticam vero veniens, ex
 media illa regione Ἰμμητὸν
 praeter jus rapuit, idque vo-
 bis ipsis aliisque syllabis vi-
 dentibus. Verum quid ego
 ista commemoro? tota me
 Thessalia expulit, vultque
 eam Thettaliam dici? Toto

- p. 94. καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι ¹⁾ τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτων ²⁾· ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ ³⁾ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν ⁴⁾ Σμύρναν· μηδὲ τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονι
- p. 95. μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ ⁵⁾ φυτεύσαντι μου τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῃς.
- 10 ἡγῶ μὲν τοιοῦτον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὥς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δὲ ⁶⁾ δεῖν πάντα ἡδίκησε τὰ στοιχεῖα; αὐτὰ ⁷⁾ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν

t) ἀποκέκλεικέ μοι] Sic Solan. et recentiores e Mss. L. et Bourdel. et ed. Junt. μου C. Reliqui, in quibus et cod. 2954. ἀποκεκλεισμένον. Pessime A. 2. ἀποκεκλειμένοι. Deinceps τὴν θάλατταν cod. 2954. quod probat *Belin.* u) σεύτων] σευτλων F. et cod. Gorl. x) μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ] μαρτυρεῖ τέ μοι καὶ αὐτὸς B. 2. y) τῇ ν] abest a cod. Gorl. Mox μηδὲ e conj. pro vulg. μήτε. z) παρ' αὐτῷ] παρὰ τῷ C. Mox absunt μου et με a cod. Gorl. a) δὲ] addidimus e conj. *Hemst.* b) αὐτὰ] μάρτυρας conj. *Hemst.*

insuper [θαλάσση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτων] betis hortensibus sibi temperat, ut jam, quod dici solet, ne [πάτταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero litera sim injuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: neque enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vici-

no meo ῥῶ venia danda, quod morbo laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit, et aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρῃς] in faciem percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, et quam a nullis omnino abstinuerit, considerare mus; sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipsum δέλτα dicens:

ἄξιον λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ °) θῆτα κρού- p.95.96.
οντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς °)
κολοκύνθης ἐστερεῖσθαι· τοῦ ζῆτα, τὸ °) συρρίζειν, καὶ σαλ-
πίζειν, ὥς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι °) μηδὲ γρούζειν· τίς ἂν τούτων
ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ
ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ *) τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδι- 11
κὲ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, του-
τονὶ τὸν τρόπον °). οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς °) κατ' εὐθὺ
φέρεισθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὃ δικασταί· μεταξὺ γάρ
με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς
γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶττιαν
ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς °) νόσημα ταῦ. ἀλλὰ
μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' °) ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνα-
γορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρε-
βλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι

c) τοῦ] τῶν et mox itidem τῶν ζῆτα B. 2. De seqq. vid. Ad-
nott. d) τῆς] καὶ τῆς C. J. e) τὸ συρρίζειν] τοῦ συρ. J.
A. 1. W. f) ἐξεῖναι] εἶναι C. *) οὐ] οὐδὲ C. g) με-
ταβέβηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον] μεταβέβηκε τουτονὶ
τ. τρ. conj. *Hemst.* parum probabilis. h) αὐτοὺς] αὐτοῖς
C. marg. A. 1. W. i) ἀληθῶς] ἀδριστον conj. *Hemst.* ex
Enrip. Orest. v. 10. k) ἐπ'] deest in B. 2.

Surripuit mihi meam ἐνδελέ-
χειαν, pro qua ἐντελέχειαν δι-
cere jubet; quod sane con-
trarium est omnibus legibus.
Auditis θῆτα plangens, et ca-
piti capillos evellens, eo
quod privatum est [κολοκύν-
θη] cucurbita. Auditis ip-
sum etiam ζῆτα suis voci-
bus συρρίζειν et σαλπίζειν spo-
liatum se querens, adeo ut
ne γρούζειν quidem [id est,
mutire] illi porro liceat.
Quis ista quaeso ferat? aut
quae poena satis magna erit
tam scelesto Tau? Verum
hoc non tantum cognatum
sibi elementorum genus lae-
dit, sed jam in homines ip-

sos grassatur, in hunc mo-
dum. Neque enim permit-
tit, ut recta ferantur lin-
guis. Imo vero, Judices:
interim enim res humanae
rursus me admonuerunt
γλώσσης, [id est, linguae:]
nam me hac quoque ex par-
te extrusit, et γλῶττιαν facit
γλῶττιαν. O linguae vere
morbis ταῦ. Verum redeo
ad illud, quod coeperam,
hominibusque patrocinator
in iis, in quibus adversus
eos delinquit. Nam vincu-
lis quibusdam vocem eorum
torquere et discerpere cona-
tur. Cum quis pulchrum
quidpiam videns, id καλὸν

- p.96.97. καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν αὐτὸ ¹⁾) βούλεται· τὸ δὲ ^{m)}) παρὰ
 πεσὼν τὰλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχει
 ἀξιούσιν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμα
 γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον
 τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃς καὶ
 γῆν καὶ θάλασσαν ⁿ⁾) εἶξαι φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐ
 στῆναι, τόδε ^{o)}) καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κύρον αὐτὸν
 12 ὄντα, Τυρόν τινα ^{p)}) ἀπέφηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φε
 νὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ
 τὴν αὐτῶν ^{q)}) τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πο
 λάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ
 τούτου σώματι ^{r)}) φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιοῦτῳ
 τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ
 τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπανεμί
 p. 98. συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων

1) αὐτὸ] recepi e C. et Gorl. m) τὸ δὲ] καὶ δὲ B. 2. 1. 1.
 θάλασσαν] θάλατταν cod. 2954. et Schm. o) τόδε] S.
 e conj. pro vulgato τὸ δέ. p) Τυρόν τινα] Num cor
 gendum forte erat Τυρόν τινα; q) τὴν αὐτῶν] Sic Sch.
 et secuti e Coll. et marg. A. 1. W. pro vulg. τὴν αὐτῆς.
 σώματι] σχήματι conj. Guyet.

[pulchrum] appellare velit,
 hoc ταῦ ex transverso ir
 ruens τὰλὸν ipsum dicere co
 git: adeo cupit in omnibus
 primas sedes obtinere. Rur
 sum alius quispiam dicit,
 περὶ κλήματος [id est, de pal
 mite]: hoc vero, est enim
 re vera τλήμων, [id est, mi
 serum] τλήμα facit, quod
 erat κλήμα. Nec plebejos
 tantum homines injuria affi
 cit, sed jam etiam magno il
 li regi, cui fama est ipsam
 terram et mare cessisse, at
 que naturam suam mutasse,
 insidiatur, et ex ipso, cum
 Κῆρος sit, τύρον [caseum]

quendam efficit. Atque
 hunc modum vocem hoc
 num laedit. Quomodo v
 ro re ipsa et opere eosde
 laedat, audite. Plorant h
 mines, atque suae fortun
 vices deflent, atque ipsi
 saepe Cadmum exsecrante
 quod, ταῦ in elementor
 genus invexerit: ajunt
 nim, Tyrannos ejus liter
 corpus secutos, atque h
 ram imitatos, postea sin
 figura cruces fabricasse, q
 bus homines affigerent:
 que ex hoc huic tam per
 ciosae fabricae pessimum
 men obvenisse. Propter i

πῶ αἶμον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικάως τοῦτο P. 93.
 μέντοι ἐς τὴν τοῦ *) ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχή-
 ματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ
 κρίτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

*) ἐς τὴν τοῦ] ἐς τοῦτε Gorl.

quis, quot mortibus ipsum
 dignum esse censetis?
 ego quidem existimo, me-
 to hoc solum ad suppli-
 cium ipsius τῶ relinqui, ut

poenam in sua illa figura
 sustineat, quae sane ut crux
 esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud
 homines sortiretur.

p. 98.

TIMΩN, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Argum. Dialogus dramaticus, genuinum Luciani ingenium quam maxime spirans. "Scena est rus Atticum; tempus, quo fabula agitur, Periclis aetas sub initium belli Peloponnesiaci. Timon, antea dives, per nimiam liberalitatem suam a sodalibus et assentatoribus opibus omnibus exutus et in tantam paupertatem dejectus, ut deinde rustico opere vix necessaria sibi parare posset, jam interventu Jovis in pristinam restituitur opulentiam, qua ita nunc uti decernit, ut vitam solitariam agens ceteros homines omnes, quippe ipsius societate et humanitate indignos, omnino valere jubeat. Praeclara admiraberis, quae insperguntur, vitae praecepta, et multum delectaberis salibus, quibus pravi aetatis Lucianae mores — nam ad hos proxime pertinet auctoris consilium — et ridiculae de summo rerum humanarum regimine opiniones perstringuntur.

TIMΩN. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

1 TIM. Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφύστικε,
p. 99. καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρχιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρύγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πλείον τοῦ μέτρου, καὶ

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O Jupiter Philie, et Xenie, et Hetaereie, et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie, et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo cum in versu faciundo haerent immediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines ver-

ἀναπληροῖς τὸ κεκηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρα- p. 99.
 γος ἄστραπῇ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ
 ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λήρος
 ἦδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα- p. 100.
 τάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου ^{a)} καὶ ἐκηβόλον
 ὄκλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυ-
 χρὸν ἔστι, μηδὲ ὀλλγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων
 διαφυλάττον ^{b)}. Θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειροῦν- p. 101.2
 των ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος
 κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω θαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐ-
 τοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ
 τοῦτο οἷεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος ^{c)}, ὅτι ἀναπλησθῆσον- p. 102.
 ται τῆς ἀσβόλου ^{d)}. ὥστε ἦδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς
 ἀντιβροντιᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοί ^{e)} ἀπίθανος ἂν, πρὸς οὗ-
 τω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοουργὸς ἀνὴρ, καὶ ^{f)} μεγαλ- p. 103.
 αυχοῦμενος. πῶς γὰρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγό-

a) σοι] σοι cod. 2954. b) διαφυλάττον] διαφυλάττων F.
 et Arg. c) τοῦ τραύματος] τοῦ καύματος conj. G. Cu-
 per. Obs. III, 2. τοῦ τερατεύματος conj. F. Jacobs. in Porson. Ad-
 vers. d) ἀσβόλου] ἀσβόλης cod. 1428. minus Attice. Phry-
 nich. p. 115. ibique Lobek. e) ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοί
 ἐτόλμησεν, οὐ πάντη Aug. ἐτόλμα, οὐ πάντη cod. 2957. f)
 καί] Al. καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. 1. W.

sum labantem, et rhythmum
 hiantem reples) ubi nunc
 fulgur illud tuum tanto stre-
 pitu erumpens? ubi toni-
 tru tanto fremitu boans?
 ubi illud flammans, candens,
 ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea
 omnia nil esse aliud quic-
 quam praeter nugas sonoras,
 ac fumum plane poëticum,
 nominum strepitum si de-
 mas. Telum autem illud ita
 decantatum, et longe feri-
 ens, et expeditum, nescio
 quo pacto plane restinctum
 est, et refrixit, ne tantillulam
 quidem irae scintillam ad-
 versus sceleratos retinens.

Inde est, quod perjuri potius
 metuerint hesternum aliquod
 ellychnium, quam fulminis
 cuncta domantis flammam.
 Ita videris illis titionem jacu-
 lari, ut ignem ejus vel fumum
 haud timeant; hocque unum
 ex vulnere malum sibi acci-
 dere existiment, quod fuligi-
 ne operiantur atque iniqui-
 nentur. Hinc adeo est, quod
 Salmoneus ille, te contem-
 to, contra tonare ausus est,
 vir, qui hanc de se opinio-
 nem in animis hominum fa-
 cile tueretur, audax quippe
 et ardens animo, adversum
 Jovem tam frigidum. Quid-
 ni enim? cum tu velati

- p. 104. ρα ⁵) καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπιπορούμενων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημῆς δὲ ^h), καὶ ἀμβλυώτεεις πρὸς τὰ γινόμενα ¹)· καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ
 3 παρηρηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαιῶν ἐποί-
 p. 105. εις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπασείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχέετο, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο ^k). οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινυθὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηθὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηθὸν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑέτοί τε ^l) φαιδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ
 p. 106. τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότεων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκειῖται τῷ Δευκωρεῖ, ζῶντορον τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον ^m)
 4 εἰς ἐπιγονὴν κακίας μέζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς φαιδου-

g) μανδραγόρα] Al. μανδραγόρα, in his utraque Ald. et cod. 1428. Al. μανδραγόρου. Vid. Adnott. h) δὲ] γὰρ cod. 1428. i) γινόμενα] γινόμενα cod. 1428. k) προηκοντίζετο] προηκοντίζοντο Arg. l) τε] delerit vult Faber, tuentur Jansenius et Solanus. m) διαφυλάττον] διαφυλάττων Arg.

mandragora potō dormiens perjurōs non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis et lusciosis oculis ea, quae fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt jam provectoris. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, et iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque et usque mittebatur:

terrae autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa dicerēs; et ut violentius dicam et elatius paulo, imbres φαιδαῖος et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab

μίας τὰπλήχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινός, p. 106.
οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ
οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρ-
χαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναί-
οις ἀποφαίνουσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. ἔῳ λέγειν ὅποσά-
κισ ἦδη σου ⁿ) τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς p. 107.
χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν ^o). καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης
ῥήσας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γέλτονας ἐπικαλέ-
σασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευα-
ζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ,
καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος
ἐπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
νον, ὃ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμε- p. 108.
να; ἢ πότε κολάσεις ^p) τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθον-
τες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ
βίου; Ἰνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, τὰμὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθη- 5
ⁿ) ὅποσάκισ ἦδη σου] ποσάκισ σοι ἦδη Aug. ^o) ἐπιβε-
βλήκασιν] ἀποβεβλ. cod. 1428. ^p) κολάσεις] κολάσῃ cod.
1428.

iis tulisti, cui nemo hodie
rem sacram facit, nec coro-
nam quidem imponit, nisi
forte unus aut alter quasi
Olympiorum corollarium:
idque qui tibi praestat, rem
se haud sane pernecessariam
facere existimat, sed veteri
nescio cui instituto id dan-
dum credit. Illi te, o De-
orum praestantissime, pau-
latim in Saturni locum redi-
gunt, qui te omni honore
spolient. Mitto jam dicere,
quoties templum tuum expi-
larint. Quidam etiam ma-
nus tibi apud Olympiam sunt
adroliti; et tu, quem ὑψι-
βρεμέτην poetae vocitant, ne
ausus quidem es excitare ca-
nes, vel vicinos advocare,
qui e vestigio concurrentes

comprehenderent sacrilegos,
res suas etiamnum conva-
santes, ut in pedes se protin-
us darent. Sed tu, fortis
bellator, et qui γιγαντολέτωρ,
et τιτανοκράτωρ praedicaris,
sedebas, manu decemcubita-
le fulmen sustinens, interea
dum cincinnos aureos otio-
se tibi ~~α~~tondebant. Haec
igitur, o Deorum praestan-
tissime, ecquando tandem
dissimulare desines? Ec-
quando erit, ut tanta faci-
nora ultum eas? Quot or-
bis conflagrationes, quot di-
luvia satis esse queant, ut
tam inexhausta hominum
insolentia compescatur? De
me enim ut dicam, iis, quae
ad ceteros pertinent, omis-
sis, postquam tot Athenien-

- p. 108. ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας,
 p. 109. καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας ^{q)} τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ ^{r)} γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν,
 οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
 p. 110. καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι ^{s)}). ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ
 βαδίζων ἐντύχω ^{t)} τινὲς αὐτῶν, ὥςπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ
 νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται,
 μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἔτεραν ἐκτρέ-
 πονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θάμα ὄψεσθαι ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐ-
 p. 111. 6 τῶν γεγενημένων. Ὡς τε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
 τιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν,
 ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικίᾳ πρὸς-

q) ἐκχέας] εἰσχέας cod. 1428. r) οὐκ ἔτι οὐδὲ] Sic edi-
 dimus cum Schmiedero ducibus codd. Paris. 1428. 2957. Aug.
 et Gorl. et Edd. A. 1. et 2. B. 2. Arg. et probante Schaefero
 Melet. p. 97. Alias omissum οὐδέ. s) ἀνηρημένοι]
 ἀπηρημένοι Aug. et Gorl. t) ἐντύχω] Sic auctore Schae-
 fero Melet. p. 87. et praeuntibus codd. Aug. et Gorl. et
 Edd. F. A. 2. et Arg. pro vulg. ἐντύχοιμι.

ses evexi, divitesque ex
 pauperculis reddidi, atque
 omnibus ea, quibus egebant,
 benigne largitus sum, seu,
 ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos be-
 neficus essem, opem effudi,
 atque ea re factum est, ut
 ad inopiam redactus sim, il-
 lime ignorant; sed ne adspi-
 ciunt quidem, cum tamen
 antea me revererentur, ad-
 orarent, et ex meo pende-
 rent nutu. Quin etiam si
 forte cui ipsorum in via oc-
 curram, ii me veluti ever-
 sum hominis jamdudum se-
 puli titulum, et tempo-
 ris diuturnitate collapsum,

praetereunt, ne legentes qui-
 dem: alij autem quam longe
 me vident, in aliam desle-
 ctunt viam, rati quippe vi-
 suros se spectaculum ali-
 quod occursu infaustum, at-
 que aversandum, me, in-
 quam, qui non ita pridem
 σωτήρ ipsis et εὐεργέτης fui.
 Tot itaque malis circumval-
 latus, in hunc remotum et
 desertum agrum concessi;
 et suspensio ex humeris rhe-
 none terram colo, quatuor
 in diem obolis locata opera,
 hic cum ligone et hac soli-
 tudine philosophans. Mei
 certe laboris hoc videor prae-
 mium vel maximum conse-

φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκᾷ κερδανεῖν, μηκέτι p. 111.
 ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον
 γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βα-
 θύν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος ^{u)}, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν p. 112.
 Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,) καὶ ἀναρρίπιδας τὸν κεραννόν,
 ἢ ἐκ τῆς Αἰτνης ἐναυσάμενος ^{x)}, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα,
 ἐπιδείξαιό ^{y)} τινὰ χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ
 ἀληθ-ῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς ^{z)}
 μυθολογούμενα.

ZETΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῇ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς 7
 Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱερῆττον ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὄλος, καὶ
 πύχμων, καὶ ὑποδύφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφῶς· λά- p. 115.
 λος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἥπου φιλόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ
 ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῆγει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρα-
 τίδου, τὸν Κολυττία; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν

u) ἀποσεισάμενος] ἀποσωσάμενος B. 2. x) ἐκ τῆς Αἰτ-
 νης ἐναυσάμενος] ἐ. τ. Οἴτης ἐγκανυσάμενος C. Nomen
 Οἴτης vulgatum primus Hemst., monente etiam T. Fabro, in
 minori edit. sua in Αἰτνης mutavit, in maiorem tamen non re-
 cepit. Vid. Adnott. y) ἐπιδείξαιό] Sic vetustae edd.
 omnes. S. et A. ἐπιδείξαις. z) τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς] In-
 serui ἐκεῖ e codd. Aug. et Gorl. et Edd. J. Arg. A. 2. et marg.
 A. 1. W. Sed in codd. Aug. et Gorl. omissum σῆς, et prior
 pro μυθολογούμενα exhibet ὁμολογούμενα.

qui, quod plerosque praeter
 aequum et bonum fortuna-
 tos non sum visurus. Id
 enim mihi molestum est ut
 quod maxime. Ecquid igitur,
 Saturni ac Rheae filii,
 excutiens altissimum istum
 somnum ac vere νήδυμον,
 (nam Epimenidem dormien-
 do vicisti) flatu denuo sus-
 citans fulmen, aut ex Aet-
 nae crateribus accendens,
 ingenti edita flamma, iram
 illam Jovis fortis ac manu
 prompti exseres; nisi forte
 vera illa sunt, quae de te

Cretes, et sepulcro tuo a-
 pud se sito fabulantur?

Jup. Quis hic est, Mer-
 curi, qui ex Attica vocife-
 ratur ad radicem montis Hy-
 metti, sordidatus, et capri-
 nis pellibus semiamictus?
 incurvus autem, opinor, fo-
 dit; homo garrulus atque
 audax. Haud dubie Philo-
 sophus est: neque enim ser-
 mones de nobis adeo impios
 deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater?
 tun' ut Timonem Colytten-
 sem, Echekratidae filium,

p. 113. τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

p. 114. ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; ἀν-
χηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν,
ρῦτῳ βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκειλλαν.

8 EPM. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτόν,
καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος.
ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς
φίλους^{a)}· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ'
ὑπὸ γυνῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φί-
λους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους φέτο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς

p. 115. αὐτόν^{b)}, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅστ' αὖ γυνώσκοντες ἀκρι-
βῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν^{c)}, ἐκμυζή-
σαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτόν,
καὶ τὰς φέζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες

a) τοὺς φίλους] τῶν φίλων codd. Aug. Gorl. et Reg. Par.
damnatum Fabro et Abreschio Dilucc. Thuc. p. 621. b) αὐ-
τόν] Sic recte in omnibus, quos inspexi, praeter edit. Hemst.
maj. et Bipont. ubi αὐτόν, nescio, an invito et inscio magno
Editore. c) ἐνῆν] ἦν J.

haud noris? Hic ille est,
qui nos toties sacris rite fac-
tis opipare accepit; ille re-
cens dives, qui totas heca-
tombas mactabat; apud
quem splendide solebamus
agere Diasia.

Jup. Heu! quae isthaec
rerum conversio? illene pri-
dem honestus, quem tot
amici colebant? Unde igi-
tur eo miseriarum devenit,
squalidus, infelix, et fossor
mercede conductus, uti ex
ligone conicere est, quem
ille adeo gravem in terram
demittit?

Mer. Sua illum, ut minus
exacte loquar, comitas perdi-
dit atque humanitas, nec non

effusa in omnes inopes mise-
ricordia: vere autem ut di-
cam, stultitia et simplicitas,
et imprudentia in admitten-
dis amicis; qui non animad-
verteret, corvis se et lupis
gratificari; existimaret prae-
terea, tot vultures jecur sibi
assidue exedentes, amicos es-
se et sodales aliqua in se be-
nevolentia permotos, cum ta-
men opsoniorum gratia cir-
ca illum essent. Ii vero nu-
datis Timonis ossibus, et cir-
cumrosis, ac medulla, si qua
supererat, probe et diligen-
ter exsucta, aridum illum et
ab radicibus imis excisum re-
linquentes, abierunt, ne no-
scentes quidem amplius aut

ἔτι, οὐδὲ πρὸςβλέποντες, (πόθεν γὰρ;) ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ p. 115.
ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικαλλότης, καὶ διφθερίας,
ὡς ὄφης, ἀπολαπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ,
μεταγχοῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα
ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο,
εἰδότες.

ZETZ. Καὶ μὴν οὐ πάροπτιός ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος· 9
αἰσῶτα γὰρ ἡγανάνκει ^a) δυστυχῶν, ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν p. 116.
τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ^e) ἀνδρὸς,
τοσαῦτα μηρία ^f) ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσοντος
ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ^g) ρῖσι τὴν κνίσσαν αὐ-
τῶν ἔχω ^h). πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν
ἐπιωροῦντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ
φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἐροσουλόντων, (πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ⁱ) ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι,)
πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς ^k) τὴν Ἀττικὴν· καὶ p. 117.
πάντα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς.

- d) ἡγανάνκει] ἀγανακτοῖ et mox ποιήσοιμεν conj. Fabr. e)
ἐπιλελησμένοι] ἐπιλελησμένοις cod. 1428. et A. 1. W. f)
μηρία] Hac voce, quam cod. Reg. habet, caruerunt vete-
res Edd. g) ταῖς] τοῖς cod. 1428. h) ἔχω] ἔχων id. cod.
i) ἐπ'] abest ab Aug. k) εἰς] ἐς Aug.

adspicientes, (cur enim id fa-
cerent?) aut opem ferentes,
vel aliquid vicissim largien-
tes. Itaque ligone, uti vi-
des, et rhenone instructus,
urbe prae pudore relictā,
agrum mercede conductus
arat, tot malis ad insaniam
adactus, quod certos homi-
nes a se antea ditatos prae-
tereuntes superbe videat, ne
hoc quidem tenentes, Timon
necne dicatur.

Sup. Sane nobis talis vir
haudquaquam contemnen-
dus negligendusve est. In-
felicitem enim jure indi-
gnabatur, si eadem faciemus
as scelesti illi assentatores,

virum talem negligentes, qui
nobis tot caprarum, totque
taurorum femora in altari-
bus cremaverit: eorum cer-
te nidorem etiam in naribus
habeo. Ceterum propter
negotia, quibus districtus
fui, ingentemque pejeran-
tium turbam, nec non eorum,
qui per vim rapiunt, tum
vero propter metum sacrile-
gorum, (ii enim bene multi
sunt, et quos haud facile
quis vitet, neque nobis con-
nivendi spatium relinquunt)
jamdiu in Atticam oculos
non conjeci; maxime post-
quam Philosophia, et ver-
bosae illae concertationes

- p. 117. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ πεπραγόντων, οὐδὲ ἐπε-
κούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσσόμενον ¹⁾ χρὴ τὰ ὧτα
καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώ-
ματα, καὶ λήρους ^{m)} μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦ-
τά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη ⁿ⁾ πρὸς ἡμῶν ^{o)}, οὐ
p. 118. φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὃν Ἐρμῇ, παραλαβὼν,
10 ἀπιθὶ παρ' ^{p)} αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν
Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἅμφω παρὰ τῷ Τιμῶνι,
μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, κἄν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρη-
στότητος αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν,
καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν πε-
ραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέ-
p. 119. ναι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα
πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπειθε τοὺς ὁμιλη-
τάς μηδὲ ὅλως εἶναι· τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν

1) ἐπιβυσσόμενον] ἐπιβησόμενον B. 2. m) λήρους με-
γάλη] λήρους μεγάλους μεγάλη conj. Fabr. n) συνέβη]
ξυνέβη Aug. o) πρὸς ἡμῶν] Veteres edd. ἡμᾶς. Unde
Gronov. συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Sed restituta
lectio est in R. L. marg. A. 1. W. In Gorl. παρ' ἡμῶν. p)
παρ'] πρὸς cod. 1428.

intereos exortae sunt. Cum enim inter sese digladien-
tur, perpetuoque vociferen-
tur, non est ut quisquam
nostrum preces et vota ho-
minum possit exaudire:
quare vel obstructis auribus
otiose sedendum est, aut ab
iis molestia confici necesse,
Virtutem nescio quam, et
Incorporea, et meras nugas
magna voce connectentibus.
Hanc ipsam ob causam eve-
nit, ut hic Timon, vir sane
neutiquam contemnendus,
a nobis usque adhuc fuerit
neglectus. Sed ut ut haec
se habent, assumpto tecum
Pluto abi, Mercuri, ad il-

lum quam ocysissime. Ad-
jungat sibi comitem The-
saurum Plutus; manean-
que ambo apud Timonem,
neque tam cito ex ejus aedi-
bus concedant, licet eos Ti-
mon, qua bonitate est, de-
nuo emittat: de assentato-
ribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum prae-
bent, post videro: eos ple-
ctere certum est, ubi ful-
men recusum fuerit. Radii
enim ejus duo omnium ma-
ximi diffracti sunt et retusi,
cum illud vehementius pau-
lo in Anaxagoram Sophi-
stam jacularer, qui discipu-
lis suis persuadebat, nos

διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ ^{α)}) τὴν χειρὰ Περικλῆς ^{β)}). ὁ p. 119. δὲ περὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκείνῳ τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνειρίβῃ περὶ τῇ πέτρῃ ^{γ)}), πλὴν ἱκανῇ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτῃ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ^{δ)}) ὑπερκλυ- τῶντα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀληρόν εἶναι, 11 καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐ- p. 120. χομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ ^{ε)}) αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρῆρσι- σάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἱσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἱσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν ^{ς)}).

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε- λεύσαντος;

ΠΛΟΤΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ 12

q) αὐτοῦ] αὐτόν J. r) Περικλῆς] ὁ Περικλ. Aug. s) πε- ρὶ τῇ πέτρῃ] Sic Faber e cod. Reg. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur, quod Belinus praeferendum censet, temere. Vid. Fabr. t) καὶ αὕτῃ — εἰ] καὶ αὕτῃ omisso εἰ cod. 1428. quod Belinus probavit, et Schmiederus recepit. u) γὰρ] γὰρ τοι Gorr. x) αὐτόν] αὐτῷ F.

Deos in rerum natura non exsistere; et ab eo aberravi, frustrato ictu: (protenta namque manu tutatus eum est Pericles;) fulmen autem in Castorum aedem cum prae- ter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem ful- men tantum non ad saxum comminutum est. Quam- quam interea satis poenarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem vi- derint.

Mer. Quantam affert uti- litatem magnis clamoribus rem agere, et molestum esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus

utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti cla- more vociferans, et magna dicendi libertate in preci- bus usus, Jovem ad sese ad- vertit denique: sin vero ta- citus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus fode- ret.

Plut. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo.

Jup. Quid ita autem, op- time Plute, me praesertim jubente?

Plut. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me

- p. 120. εἰς γ) πολλὰ κατεμέριξε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτοῦ φίλον ὄντα καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισι α) με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ α) οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν β) ἀποθρύπτοντες. αὐθις
 p. 121. οὐν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις γ) παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὃ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησόμενους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους; δωρεᾶς ἀμελητὴ προϊέμενοι.

- 13 ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀνα-
 p. 122. πετάσας, ἡφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως δ), οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκεις κατὰ τῶν

γ) εἰς] ἐς cod. 1428. et Aug. et antea ἐς ἐμὲ in cod. 1428. α) δικράνοισι] δικράνης id. α) καὶ καθάπερ] Sic e conj. T. Fabri, et Hemsterhusio probata. Vulgo omissum καί. β) χειρῶν] τειχῶν L. γ) ἐταίραις] ἐταίροις margo A. 1. W. et A. 2. δ) ἐλευθέρως] ἐλευθερίως Gorl.

extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, et meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quacso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim et desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque et usque versentur, quando illam me potio-rem ducunt, accepto-

que ab ea rhenone et ligo- ne, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

Jup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone- re; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impene- trabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim au-

χλουσίων, κατακεκλεισθαι^{e)}) λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο- p. 122.
χλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς^{f)}). ὥς· μηδὲ παρα-
κῆσαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπαδύρου πρὸς
με, ἀποκνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
ἄχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου^{g)}), καὶ φροντίδος^{h)}) ἀνάπλεως, συν-
επακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶνⁱ⁾),
καὶ ἀποδράσασθαι^{k)}) ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν.
καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδαινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
δηρῷ θαλάμῳ^{l)}), καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' p. 125.
ἀκριβέσι καὶ καμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ
Τόκῳ, καὶ τῷ Δογισμῷ. "Ατοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, 14
ἐρῶντας μὲν ἐς^{m)}) ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶν-
τας, οὐδὲ ἐκ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
ἀλλὰ φυλάττεινⁿ⁾) ἐργηγορίας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν
ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ
αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπο-

e) κατακεκλεισθαι] περιεκεκλεισθαι Aug. f) ἐπιβολαῖς] ἐπιβολῇ cod. 1428. antiquiores edd. vitiose ἐπηβολαῖς. g) ἐφαίνον] ἀνεφαίνον Aug. h) φροντίδος] φροντίδων Id. i) συλλογισμῶν] συλλογιστῶν conj. J. F. Gron. probata Hemst., licet, ut par erat, non recepta. k) ἀποδράσασθαι] ἀποδράσεσθαι. Schol. et inde Schmied. l) θαλάμῳ] τῷ θαλάμῳ Gorl. m) ἐς] Sic Schm. e cod. 1428. et Aug. pro αἰς. n) ἀλλὰ φυλάττειν] ἀλλὰ καὶ φυλάττων cod. 1428.

tem adversus divites indig-
nabaris, claudi te ab iis
conquerens repagulis, cla-
vibus, et annulo impresso,
ut ne oculis quidem obli-
quis lucem tibi fas esset ad-
spicere. Haec igitur apud
me lamentabaris, in tantis
tenebris suffocari te dicti-
tans: atque id propterea
pallidus eras, curis per-
ditus, digitosque contra-
ctos habebas ob frequentem
computandi consuetudinem;
quin et minitabaris, te quan-
doque aufugiturum, si quam
nancisci occasionem posses.
Ad pauca ut redeam, gra-

vissimum tibi videbatur, in
ferreo aut aereo thalamo
virginem custodire, velut
alteram Danaën, et sub a-
cribus et scelerosis paedag-
ogis educari, Foenore et
Ratiocinio. Eos itaque pla-
ne ineptos esse dicebas, qui
cum te misere amarent, pos-
sentque frui, non auderent
tamen: neque amore suo se-
cure uterentur, quibus id
liberum esset: sed te pervi-
gili custodia servarent, si-
gillum aut repagulum ocu-
lis haudquaquam demotis
adspicientes; seque abunde
potiri existimantes, non si

- p. 123. λαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίων-
 σαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ Ἰσκαφ πεινωῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ
 p. 124. προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων,
 καὶ τὸ καινότετον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ
 ὡς κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότηρ ὑπείκειων *)
 λαθραίως ἐμπαροινήσει ^p), τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον
 δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν ^q) τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον,
 p. 125. καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς
 οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιαῖσθαι ^r), νῦν δὲ
 τῷ Τιμῶνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15 ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάληθῇ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὐ-
 λογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τιμῶνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀναιμ-

o) ὑπείκειών] ὑπείκεισθων cod. 1428. ἐπείκειών J. marg. A. 1.
 W. p) ἐμπαροινήσει] ἐμπαροινήσει conj. Jena. qua non
 opus est. q) ἀμαυρόν] ἐμαυρόν in nonnullis vett. edd.
 r) πῶς οὖν — αἰτιαῖσθαι,] Sic edidimus e cod. Gorl.
 praeterquam quod is ἐκείνα habet pro ἐκείνων. Cum hoc cod.
 conveniunt Aug. et 2957. ita tamen, ut post ταῦτα inserant
 σου. Prorsus conveniunt Coll. G. Sic scripsit Schmiederus,
 addito tamen σου post ταῦτα ex Aug. et 2957. Eadem habet
 J. exceptis σοι pro σου et ἐκείνων pro ἐκείνα. Eadem et A. 2.,
 modo σου exhibet pro σοι. In Exc. ex P. sic notatum: πῶς
 οὖν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκείνᾳ αἰτιά. . . . In ce-
 teris, quas et Hemsterh. secutus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι
 μὲν σου ταῦτα αἰτιαῖσθαι. In minori tamen ed. sumserat sibi
 idem Hemst. ut scriberet σε pro σου. Abresch. Dilucc. Thuc.
 p. 246. et 830. sibi non constitit.

fruerentur ipsi, sed omni-
 bus fruendi facultatem si
 praeceptum irent; quod pla-
 ne canem in praesepio facti-
 tare videmus, qui nec ipse
 hordeum attingat, nec e-
 quum esurientem sinat at-
 tingere. Insuper, si satis
 memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et cu-
 stodirent, et (quod prodigii
 instar sit) in se ipsos ze-
 lotypī forent; ignorarent
 autem, scelestissimum ali-
 quem servulum, aut paedoti-
 tribam, clanculum subeun-

tem, hero inamabili et Diis
 iratis nato subliturum os,
 dum ad lucernam obscuram,
 et exiguum habentem elly-
 chnium, paululoque instru-
 ctam oleo, usuris compu-
 tandis invigilat. Qui au-
 tem, o Plute, absurdum non
 sit, haec olim divitibus ob-
 jecisse te, nunc vero plane
 contraria Timoni vitio ver-
 tere?

Plut. Atqui si vera lubet
 inquirere, utrumque meri-
 tissimo videbor facere. Nam
 hujus quidem Timonis so-

νον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ⁸⁾ ἐμὲ, εἰκότως ἄν p. 125, δοκοίη· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις ⁹⁾ καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελῆς, καὶ p. 126. ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτούς, οὔτε ἐς ¹⁰⁾ τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθελὴν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οἷδέν ¹¹⁾ ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· οὐκ εἰδότας ¹²⁾ ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίαςιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάννυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους 16 ἐπαινω, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μῆτε ἀφεξιμένους τοπαράπαν, μῆτε προσομένους τὸ ὅλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γῆμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μῆτε φυλάττοι, μῆτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἄν ἐθέ- p. 127. λοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις,

8) πρὸς] abest a B. 2. t) θύραις] θίβαις nonnullae, in his A. 2. probante *Solano*. θήκαις conj. *Brod.* θύλαξι conj. *T. Fab.* u) ἐς] Sic *Schm.* e codd. 1428. et *Aug.* x) οὐδὲν] καὶ οὐδὲν *Schm.* e cod. 1428. probante *Belino* et explicante *licet, quoique, alieno scilicet loco. Debetur potius καὶ librarii errori.* y) εἰδότας] εἰδότες F.

luta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiorem redderent et pinguiorem, atque corpulentio rem aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere juberent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et insumunt, sed potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque omnino projiciant, et cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quaeso, Jupiter: si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu moveatur, noctu et interdiu, quavisum est, vagari permittens, et cum obviis quibus-

- p. 127. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ^{a)} ἀπάγοι ^{a)} μοιγευθησομένην, ἀνοίγων τὰς
θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλεῶν, ἄρα
ὁ τοιοῦτος ἐρῶν δόξειεν ἄν; οὐ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαιῖς
17 ἄν, ἑρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἑμπαλὶν ἐλευθέραν γυναῖκα
εἰς τὴν οἰκίαν νόμφ παραλαβὼν ἐπ' ἄρότῳ παίδων γνησίων, ὁ
δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε
ἄλλῃ προσβλέπειν ἐπιτρέπτοι, ἄγονον δὲ καὶ στείξαν κατακλεί-
p. 128. σας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρῶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ
τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν
ὑποδεδυνότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρακαλεῖν δόξειεν
ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμα-
φαίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἑρείων
τῇ θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα ^{b)} καὶ αὐ-
τὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
σόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας
δραπέτης πεπεδημένος.

z) αὐτὸς] αὐτοὺς F. a) ἀπάγοι] ἀπάγων cod. 1428. προά-
γοι conj. T. Fab. b) ταῦτα] e conj. T. Fab. Vulg. ταῦτα.
In minori ed. Hemst. διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀγανα-
κτῶ, nescio unde.

que aetatulam suam oblecta-
re; aut potius aliquo cor-
rumpendam ab adulteris du-
cat, fores aperiens, prosti-
tuens, et omnes ad eam con-
vocans; quid, quaeso, ta-
lis vir uxorem amare videat-
ur? Haud istud tu quidem
dixeris, Jupiter, qui quid
sit amor, re saepenumero
expertus es. Si quis contra
uxorem lege domum duxe-
rit, *Arvo ut venereo laetus*
liberos serat, florentem au-
tem puellam nec attingat
ipse, neque alium quem-
quam ad illam oculos adjice-
re sinat; domi autem con-
clusam custodiat, nullam ex
ea prolem suscipiens, ejus
tamen amore flagrare se di-

ctitans, idque indicans vul-
tus colore, macrescente in
dies et horas corpore, con-
cavis et introrsum receden-
tibus oculis: an non ejus-
modi vir pro cerrito cir-
cumferri debeat, qui quasi
Cereris sacerdotem per to-
tam vitam nutriens, tam ve-
nustam tamque amabilem
puellam deflorescere absque
omni Veneris usu sineret,
cum contra liberos ex ea
tollere et conjugio frui de-
beret? Ad hunc plane mo-
dum quidam me calcibus
ignominiose quatiant, lu-
xuriaque sua effundunt at-
que exhauriunt; a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis
notis compunctus vincior.

ΖΕΤΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ ἅμ- 18
 πα καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ
 ἄγνωστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
 αἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ
 τῶν *) Ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἅπιθι ἤδη σωφρονιστέ-
 ρα παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε ^{d)} παύσεται ὥσπερ ἐκ κο-
 φίνου τετραπημένον, πρὶν ὅλως εἰςρυῆναι με, κατὰ σπουδὴν p. 129.
 ἐπαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος
 ἐκπαισῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναίδων ^{e)} πίθον
 ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους
 μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰςρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ
 ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς
 τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ΖΕΤΣ. Οὐκοῦν ἦν ^{f)} μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
 καὶ ἐς τὸ ἅπαξ ^{g)} ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου,
 ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ

c) τῶν] deest in B. 2. et Hemst. min. d) γὰρ πότε] γὰρ πο-
 τε in Arg. nec sic male. e) Δαναίδων] Mutavit accen-
 tum Hemst. Antea erat Δαναίδων. f) ἦν] Sic ex Aug. pro
 vulg. εἴ. g) καὶ ἐς τὸ ἅπαξ] Sic Schm. e codd. 1428.
 2957. et Aug. Vulg. εἰς pro ἐς. In Hemst. min. omissa καὶ
 εἰς τό.

Jup. Quid, quaeso, illis
 succenses? utrique enim
 graves poenas dant: alii
 enim veluti Tantalus aliquis,
 ore sicco ac jejuno perstant,
 ad auri adspectum rictu di-
 ducto hiantes; alii autem
 sibi, itidem ut Phineus, ci-
 bum ex penitissimis fauci-
 bus ab Harpyis eripi vident.
 Sed jam abi: nam Timonem
 multo impensius, quam an-
 tea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is
 aliquando desinet consulto,
 veluti ex perforato cophino
 exhaurire me, priusquam
 totus influxero, (veluti prae-

venire studens nimiarum o-
 pum influxum) ne copiosior
 incidens ipsum inundem?
 Quare videor mihi aquam
 in Danaïdum dolium con-
 gesturus, et frustra infusu-
 rus, cum vas perfluat, et id,
 quod ingestum fuerit, jam
 jamque sit effluxurum, pri-
 usquam influxerit; adeo la-
 tus est ad effluxum liquoris
 hiatus dolii ac facilis exi-
 tus.

Jup. Proinde rimam istam
 et hiatum nisi semel et di-
 ligenter obstruxerit, in fae-
 ce dolii rhenonem una cum
 ligone reperiet, postquam

p. 129. τρυγὶ τοῦ πλῑθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· ἐν δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύνκλωπας ἐκ τῆς Αἰτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν· ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

P. 130. 20 EPM. Προϊώμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις^{h)}; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωὸς ὦνⁱ⁾).

ΠΛΟΤΤ. Οὐκ αἶε τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπότεν μὲν ἀπῶα παρὰ τινα πεμφθῆις ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χλωὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν^{k)} ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὁπότεν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀνείρων^{l)} ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, πᾶγὰ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικησὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν Θεατῶν.

EPM. Οὐκ ἀληθῇ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ^{m)} πολλοὺς p. 131. ἄν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥς τε κρείσθαι

h) τί τοῦτο; ὑποσκάζεις;] Sic Hemst. distinxit primus. Antea τί τοῦτο ὑποσκάζεις; Saepe sic a librariis peccatum. i) ὦν] ὦν nonnullae edd. veteres, in his A. 2. k) τελεῖν] ἐλεθῆν R. P. L. J. marg. A. 1. W. μόγις Schm. e cod. 1428. l) ὀνείρων] Sic Aug. R. P. J. marg. A. 1. W. et A. 2. Vulg. ὀρνέων. m) δὲ καὶ] δέ τοι cod. 1428. et R.

tu cito effusus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exaquant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et utroque crure claudus, ita

ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem ha-

βρόχον, ἰσσηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτε- p. 131.
 λείς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ πᾶν ὄνος
 ὑπῆρξε πῶποτε. καὶ ὁμῶς πορφυροῖ ^{α)} καὶ χρυσόχειρες περιέρ-
 χονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς 21
 ἔμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος
 καὶ αὐτὸς ὦν. θηλοῖ γοῦν ^{ο)} καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν
 μετακισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμ-
 βαλόντες με, καὶ κατασημνήμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀρά- p. 132.
 μενοι, μεταπομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς
 οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνη σκεπόμε-
 νος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπίσαντες ἐν τῇ
 ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετο-
 μένην τετριγότες ^{ρ)} οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαι- 22
 ρεθῇ ^{q)}, καὶ τὸ λῖνον ^{r)} ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

n) πορφυροῖ] Sic Hemst. min. Aliae πορφυροί, mendum in
 Luciani exemplaribus frequens. Vid. ad Char. c. 14. ο)
 γοῦν] abest a B. 2. p) τετριγότες] τετριγότες cod. 1428.
 q) ἀφαιρεθῇ] ἀφηρεθῇ et mox ἀνοχθῇ A. r) λῖνον]
 Sic A. 2., quum in ceteris falso sit λῖνον.

berent, qui sibi pararent la-
 queum, hodie repente divi-
 tes existunt, sumtus in-
 gentes faciunt, et bigis al-
 bis vehuntur, quibus ne a-
 sellus quidem unquam domi
 fuit; et tamen purpura au-
 reisque annulis fulgentes in-
 cedunt, qui, ut opinor,
 nondum satis sibi persua-
 dere possunt, suas illas opes
 somnium non esse.

Plut. Istuo, quod dicis,
 Mercuri, longe diversum est;
 nec tunc meis me pedibus
 porto, neque me tunc Ju-
 piter, sed Pluto ad eos mit-
 tit, utpote qui πλουτοδότης
 et ipse sit [opum largitor]
 et splendidorum munerum

dator, quod et suo ipsius
 nomine satis indicat. Itaque
 cum mihi ab alio ad alium
 migrandum est, me in ta-
 bulas testamentarias conji-
 ciunt, ac diligenter obsignan-
 tes domo me bajulorum ope-
 ra efferunt: interea mortuus
 in obscuro aliquo aedium
 loco jacet, detricto linteo
 obtectis genibus, dum circa
 ipsum decertant feles, ejus
 cadaver attingere gestien-
 tes; me autem ii, qui tam-
 diu speraverant, ad forum
 itidem ut hirundinem advo-
 lantem stridentes pulli ex-
 spectant. Ubi autem subla-
 tum est sigillum, et lineum
 testamenti vinculum inci-

- p. 133. ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινός *) δεσπότης, ἥτοι συγγενῆς τις, ἢ πόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ὥς ἥδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός
- p. 134. με αὐτῇ δέλτω, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρύμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυτος *), ἢ Πρωτάρχος μετονομασθεὶς· τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους ἐς ') ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος,
- p. 136. οἷος αὐτοὺς ") ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ
- 23 ὀλίγον τὸ δέλεαρ ἀταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεισὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικῶς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλως x) μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ

s) καὶ νὸς] κοινὸς nonnullae edd., in his A. s. *) Μεγάβυτος] Μεγάβυτος cod. 1428. t) ἐς] εἰς vulg. Receptam formam habet Aug. et Schm. ed. u) αὐτοὺς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. et cod. 2957. x) ἄλλως] e conj. Fabri. Vulg. ἄλλος, quod tamen et ipsum a cod. Gorl. abest.

sum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus, rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, jam exoletus, ei perdepsendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, mecum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Pyrrhias, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megaeles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incas-

sum hiantes, et inter se aspicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo sagenae recessu elapsum amiserint, post opinam escam consumptam. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, et, si quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque

ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους p. 136.
ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ
αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξεισιν· ἄχρῃς ἂν ἡ ἐς πορνιδιὸν τι ἔμπεισων,
ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμίας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὁμνύ-
ουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέ-
στερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσ- p. 137.
σείως, πλουσιώτερον δὲ σύναμα γ) Κροίσων ἐκκαίδεκα z), ἐν
ἅπαρῃ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη a) τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν
ἐπιορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γινόμενα b). ὁπότεν 24
δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης c), πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις
τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὗς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστεί-
λῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἄξιους;

ΠΛΟΤΤ. Οἷε γὰρ εὐρίσκειν με οἷ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ ἂν d) Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλ-
λοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἄξιους. πλὴν ἀλλὰ τί πρῶττεϊς κα-
ταπεμφθεῖς;

γ) σύναμα] συνάμα in cunctis prioribus. z) ἐκκαίδεκα] s cod. 1428. a) ἐκχέη] ἐκχέει Aug. b) γινόμενα] γινόμενα Aug. c) βαδίζης] βαδίζεις marg. A. i. W. d) ἂν] de meo adjecissem, etiamsi non reperiretur in Aug. et Gort. In ceteris omnibus desideratur.

liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, velequorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, dejerantibus formosiores ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditiozem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim (ille) ex multis perjuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius pedibus uteris, qui,

quaeso, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen invenis? aut qui tandem dicas, ad quos te miseris Jupiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illisint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Aristide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres, compluresque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum ab Jove missus quid facis?

- p. 137. ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστών, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὲς ἔμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχη *),
 p. 138. ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ ¹) τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 EPM. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν ²) πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται ³) τοῦ πλουτεῖν ⁴) ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ θεῖ, ὅσους τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ⁵) ἀναζητήσοντα δυστύρετον οὕτω χρήμα, καὶ πολλοῦ ἐκλεισποδὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς ἂν ἐξεύροι φεδῶς, ἀμυνρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ὅσων ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπέττω περιῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

- p. 139. EPM. Εἰτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, φεδῶς, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

e) περιτύχη] περιτύχοι cod. 2957. f) ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ] ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔρχεται, Ἑρμῆν J. A. 2. et cod. Gorl. ἀπαγ. παρ' αὐτὸν ἔχει cod. 2957. unde Belin. conj. ἀπαγαγὼν, παρ' αὐτοῦ ἔχει. Arg. ἀπ. πρὸς αὐτὸν ἔρχ. Denique marg. A. 1. W. ἀπ. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. g) τὸ αὐτῷ δοκοῦν] Sic cod. Gorl. et A. 2., κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν J. κατὰ τὸ αὐτὸ δοκοῦν marg. A. 1. W. In reliquis κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα. h) οἴηται] οἴεται S. A. Hemst. min. i) τοῦ πλουτεῖν] τοῦ πλούτου Aug. k) ἔπεμπεν] ἔπεμψεν J.

Plut. Sursum deorsum vagor perambulans, donec imprudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque obvium habuerit, ad sese abductum observat (possidet), te, Mercuri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo est Jupiter, eos a te ditari ex ipsius decreto existimans, quos ipse opibus dignos judicaret?

Plut. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me caecum esse sciens, eos quae-

situtum mittebat, rem, ut vides, quam non sine summo labore quis reperiat, quaeque jam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo sit evanida et exilis. Itaque cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines et scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam in illos, dum hac illac vagor, incido, et eorum retribus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκής τότε πως ¹⁾ καὶ ἀρτίπους γίγνομαι p. 139.
πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐπὶ δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, 26
(εἰρήσεται γάρ,) καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκε-
λῶν, τοσοῦτους ἐραστὰς ἔχεις ^{m)}), ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς
εἶ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν,
οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν
οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκῆτα ⁿ⁾ πόντον *Theogn.*
φέροντες ἤρξιον αὐτοὺς ^{o)}), καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερ- ^{v. 175.}
οραῖσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ ^{p)} οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώ- ^{seq. p. 140.}
ρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ θὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας,
εἰ ξυνῆς σουτοῦ, κορυβαντιῶν αὐτούς, ἐρωμένη τοιούτῳ
ἐπιμεμηνότας.

ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι, ὁραῖσθαι αὐτοῖς, 27
χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ
πάντες εἰσὶ;

1) πῶς] Sic recte *Schm.* Olim πῶς. Cod. 2957. nov. m) ἔ-
χεις] Sic codd. 2957. Aug. Gorl. Edd. V. 2. B. 2. et *Schm.*
In ceteris, etiam *Hemst.* ἔχουσ. n) ἐς βαθυκῆτα] εἰς
vulg. ἐς *Schmied.* et Aug. βαθυκῆτα R. J. A. 2.

facile aufugis, qui viam non
noris?

Plut. Ad solam fugiendi
occasionem oculi mihi aope-
des vigent.

Mer. Hoc mihi quoque
responde, qui tandem fiat,
ut, cum caecus sis, insuper
etiam (neque enim vera li-
bet reticere) pallidus, et
cruribus gravior, tot ama-
tores habeas, ut omnes om-
nino homines unum te a-
spiciant; sique potiri te li-
cuerit, beatos se existiment,
sin minus, vitam sibi abju-
dicent. Novi enim permul-
tos, qui te ita misere ama-
runt, *Ut se praecipites pisco-*

sa per aequora saltu Subli-
mi e scopulo dederint, exi-
stimantes a te contemni,
quod ipsos ne primo qui-
dem congressu (omnino non)
aspicere voluisses. Ceterum
tute ipse confiteberia, opi-
nor, si modo te nosti, insa-
nire istos, qui talem amasi-
um, tam vehementi, tamque
perdito amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum,
eum me ipsis videri, qui
sum, claudum scilicet, cae-
cum, et quae alia in me
sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi
et ipsi omnes caeci sunt?

- p. 140. ΠΛΟΤΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵτις νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτοὺς ^{α)}). ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπειὸν τι ^{β)}) περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ^{γ)}) ὄραν τὸ κάλλος, ἐρωσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, p. 141. ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν ^{δ)}), ἀμβλυώτοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρώντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

- 28 EPM. Τί οὖν ὅτι καὶ ^{α)}) ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενομένοι, καὶ τὸ προσωπειὸν αὐτοῖς ^{β)}) περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοῖς, θᾶττον ἂν τήν ^{γ)}) πεφαλὴν ἢ τὸ προσωπειὸν πρόοιντο ^{δ)}); οὐ γὰρ δὴ ^{ε)}) καὶ τότε

q) αὐτοὺς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. utrumque bonum. Hemst. r) τε] addidimus ex Aug. et Gorl. s) οἰόμενοι] εἰόμενοι nonnullae vett. in his A. 2. t) αὐτῶν] Sic Schm. e conj. Solan. In ceteris prave αὐτῶν. u) τί οὖν ὅτι καὶ] Sic plene in R. et marg. A. 1. W. et hinc Solan. Hemst. maj. et Schm. Omissum ὅτι in prioribus edd., ut A. 1. B. 2. Hemst. min., positum omisso καὶ in J. A. 2. Arg. Kistemakeri conjectura ad Thucyd. p. 135. τί οὖν; ὅτι καὶ certe non opus esse putabamus. x) αὐτοῖ] e conj. Solani pro vulg. αὐτὸ, cui locus esse non poterat. y) ἂν τήν] αὐτήν Arg. mendium observatu dignum. z) πρόοιντο] πρόειντο J. a) δὴ] Ita C. P. L. Arg. et recentiores; in antiquioribus, etiam Hemst. min. δεῖ.

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis objiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae

doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cui-

ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὥς ἐπὶ χριστός ^{b)} ἡ εὐμορφία ἵστιν, *Inv. p. 141.*
δοθεὶν τὰ πάντα ὁρῶντίας.

ΠΛΟΤΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι
συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ^{c)} ποῖα;

ΠΛΟΤΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρωῶτον, ἀναπειτάσας
τὴν θύραν εἰσδέχεται ^{d)} με, συμπαρεῖσθεται μετ' ἐμοῦ λα-
θὼν ὁ τύφος ^{e)}, καὶ ἡ ἄνοια ^{f)}, καὶ ἡ μεγαλυνχία ^{g)}, καὶ ἡ
μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα ^{h)} μυρία. ὑπὸ
δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ
οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φρενικῶν· καὶ τὸν πάντων *p. 142.*
ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθηκε, δορυφορού-
μενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθαι αὖν, ἢ ἐμὲ προέ-
σθαι ὑπομείνειν αὖν.

ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέως εἴ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ 29
δυσκἀθεκτός ⁱ⁾, καὶ διαφρεντικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρε-

b) ἐπὶ χριστός] Sic omnes edd. antiquae: ἐπὶ χριστός S. et A.
quod Faber, etsi nihil moneat, secutus videtur. Sic et Hemst.
min. c) τὰ] abest a Gorl. d) εἰσδέχεται] Sic Schm. e
cod. 2957. e) τύφος] τύφος Arg. f) ἄνοια] ἄνοια
conj. Lannep. Phal. Ep. p. 215. perperam. Aliud est ἡ ἄνοια
καὶ ἡ ἀπάτη in praecedente cap. cf. ad Char. c. 15. g) με-
γαλυνχία] μεγαλοψυχία Gorl. h) ἄττα] ἄττα aspiratum
fere in antiquioribus. i) δυσκἀθεκτός] δυσκἀτοχος R.
et Aug.

quam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plus. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adjuvant.

Mer. Quaeenam illa?

Plus. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta:

quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillas, aut an-

- p. 142. χόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ^k) ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἑξώδης^l) τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότες^m) ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάζοντας
p. 143. εὐθὺς ἔχουσαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺⁿ) ἥδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΤΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θεσαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, εὐπερ ἴσα μάλιστα.

- 30 ΠΛΟΤΤ. Θάρρει τούτου γὰρ ἔντα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, αἰεὶ ἀνέρχομαι^o) παρ'^p) ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνολοῖν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαλῶμεν ἥδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς γλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

k) αἱ] Sic codd. 2957, et Aug. et ed. Schm. οἱ R. Alias prorsus omisissus Articulus. l) ἑξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἑξώλη τε) J. B. 1. 2. V. 2. S. A. In marg. A. 1. W., sicut in F. et P. ἑξώδης. m) ἐκπεφυκότες] ἐμπεφ. R. n) ἀλλὰ μεταξὺ — διέλαθε.] Haec olim *Pluto* adscripta. Deinde: Ἐρ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν — μάλιστα. Πλ. θάρρει etc. Rectior personarum collocatio reperitur jam in Arg. o) αἰεὶ ἀνέρχομαι] Inserui αἰεὶ e cod. R. et Aug. ubi tamen sic legi *Schmiederus* refert: ἐν τῇ γῇ γὰρ αὐτὸν αἰεὶ κατ. ἀν. In Arg. γῇ temere omissum. p) παρ'] πρὸς Gorl.

gues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos uncōs ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illino expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem hand negligendam oblitus sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non ad-

duximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus oclulis, neve cuiquam aperiat, nime clamantem audierit.

Mer. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem perver-

nero.

ΠΛΟΤΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῇ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γὰρ p. 143. ἀπολίπης με, Ἐπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι ἱμπεσουμαι περὶνο-
στών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς p. 144.
λίθον;

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτω δὲ σκάπτει πλησίον ὄρεινόν τ'), 31
καὶ ὑπόλιδον γήδιον. παπαλ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πό-
νος ἐκείνος τ'). ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία,
καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῇ λιμῇ ταπτομένων ἀπάντων,
πολύ ἀμείνους τ') τῶν εἰν δορυφόρων.

ΠΛΟΤΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῇ, τὴν τα-
χίστην; οὐ γὰρ εἴ τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα
ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν; p. 145.

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμονα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ
Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ τ') Πλούτος ἐπὶ Τίμονα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ
καπῶς ἔχοντα τ') ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοιῶ πα-

q) ὄρεινόν τ') ὄνειρόν B. 2. et quaedam aliae. τ) ἐκείνος] ἐκείνῳ conj. Hemst. s) ἀμείνους] addit Aug. ὄντες, non male. t) ὁ] abest a B. 2. In Arg. est ἡ. u) ἔχοντα] ἄ-
γοντα Hemst. min. invito haud dubie editore.

Plut. Recte sane, o Mer-
curi, quod mihi caeco vi-
am praeis; sin me deseras,
fortasse in Hyperbolum ali-
quem, aut Cleonem ober-
rans incidam. Sed quis hic
sonus, quasi si ferrum ad
saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videli-
cet montanum ac saxosum
agellum fodit. Papae! Et
Paupertas adest, et ille La-
bor, tum etiam Tolerantia,
et Sapientia, nec non Forti-
tudo, et totum illud agmen,
quod secum sub signis ha-
bere solet Fames: multo
haud dubie animosiores sunt
satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae
sit, quin hinc quam ocyssi-
me fugiamus? neque enim
est ut quidquam a nobis me-
morabile geratur cum eo vi-
ro, qui tanto instructus ex-
ercitu sit.

Mer. Jovi aliter visum
est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o
Argiphonte Mercuri, quo-
nam abducis?

Mer. Nos ad Timonem
(huncce) allegavit Jupiter.

Paup. Quid? nunc ad
Timonem Plutus mittitur?
quem ego pessime a Luxu
habitum cum accepissem, his,
quos vides, Mercuri, Sapi-

P. 145. ραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα ^{α)} εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥςθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι ^{γ)} με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐχειργασμένον, ἔν' αὐτῷ ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἔρρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ^{ε)} ὁμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀποδοῦνάλιν ἐμοὶ βύκος ἤδη γεγενημένον;

ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διὶ.

P. 146.
83

ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ ^{α)} μοι. οὗτος ^{β)} δὲ τάχα εἴσεται, οἶαν με οὖσαν ἀπολείψει ^{γ)}, ἀγαθὴν ^{δ)} συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρῶμενος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ^{ε)} ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

α) ἄρα] ἄνδρα F. nulla distinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P. ἄρα, quod Reitzio nimis placuit. γ) ἀφαιρεῖσθαι] ἀφαιρεῖσθαι cod. 2957. ε) ἐπικειρίσας] Sic Solanus et posteriores omnes e conj. T. Fabri pro antiquiori ἐπικειρήσας. α) ἀκολουθεῖτε] οἱ ἀκολ. Arg. β) οὗτος] οὕτως A. 2. et aliae vetustae. γ) ἀπολείψει] ἀπολείπη vel ἀπολείψη conj. Fabri. δ) ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Schol. ε) αὐτὸν] Hemst. min. et Schm. sic scripserunt e conj. Solan. et Abreschio sic visum Dilucc. Thuc. p. 361. Alias αὐτόν.

entiae et Labori tradens virum fortem et quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, et detricto panno haud melior?

Mer. Jovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν ^{ε)} αὐτῷ. p. 145.

TIM. Τίνες ^{ε)} ἐστὲ, ὧ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34

ρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντας; ἀλλ' οὐ χαιρόντες ἄπιτε, μισροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς ^{h)} βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος ⁱ⁾ δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπειψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας ^{k)} τῶν σῶν ^{l)} εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστάς τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὥς p. 147. φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρέψιν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν ^{m)}, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπείλω προσλαβών.

f) ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] ἡμεῖς δὲ καὶ πρ. R. ^{g)} Τίνες ἐστὲ] Τίνες δὲ ἐστὲ cod. 2957. h) ταῖς] Sic Hemst. et Schm. monente Bergler. ad Alciph. p. 348. i) οὗτος] οὐτοσι Aug. k) ἐπακούσας] ὑπακ. marg. A. 1. W. l) τῶν σῶν] Omissum vulg. σῶν, quod Hemsterhusius pro τῶν restitui voluit. Vid. Adnot. m) Ἀπίωμεν] ἤδη addit Aug.

alia sunt. (ulteriora vero ea-
demque vulgaria, ut vere
sunt, aliena ducens).

Mer. Abeunt, o Plute:
nostrum nunc est, homi-
nem convenire.

Tim. Qui estis vos, o
scelera, aut quorsum huc
venistis? mihine ut molesti
sitis, homini mercede con-
ducto? Sed non sine infor-
tunio estis hinc abituri, cum
omnes improbi sitis: jam
enim vos et glebis, et saxis
opertos male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon:
non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris.
Videlicet ipse ego Mercuri-

us sum, hic vero, Plutus:
ad te autem Jupiter, audi-
tis precibus tuis, nos mi-
sit. Itaque adeo, quod tibi
faustum sit, felicitatem et o-
pes excipe, laboribus in
posterum valere jussis.

Tim. Vos quoque, etsi,
ut praedicatis, Dii estis, va-
pulabitis tamen: nam et
Deos et homines ex aequo
odi. Caecum vero istum,
quisquis est, hoc meo ligo-
ne comminuere certum est.

Plut. Per Jovem, o Mer-
curi, abeamus, ne quod ma-
lum jumento meo accersam:
plane enim homo insanire
videtur.

- 35 *ΕΡΜ.* Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὰ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἔμοι πλοῦτος ἢ δίκαια. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Hom. II.

XV, 202.

p. 148.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐ-
τῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελου-
μένων σου τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χά-
ρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δὴ;

- 36 *ΤΙΜ.* Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατ-
έστη, κόλαξις τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ

Mer. Ne quid inscite fa-
cias, Timon: quin potius
agreste isthuc et asperum
ingenium mitte, porrectis-
que manibus fortem Fortu-
nam excipe, ut denuo dives
fias, et Atheniensium pri-
mus; illosque ingratos de-
spicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium
facessite. Vobis haudqua-
quam egeo: affatim copia-
rum in hoc ligone habeo;
cetera felix, si ad me nemo
accedat.

Mer. Tene adeo inhuma-
ne agere, amice?

*Haecne Jovi referam tam
dura atque aspera di-
cta?*

Non sane incredibile (*ini-
quum*) erat, invisos esse ti-
bi homines, a quibus tot tibi
ortae essent injuriae; Deos
autem odisse, qui tibi opti-
me consultum velint, haud
sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mer-
curi, ac Jovi praeterea (*pro-
pterea?*) maximam habeo
gratiam, quod me haud ne-
glexistis. Istiunc vero Plu-
tum haudquaquam admit-
tam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinito-
rum mihi causa malorum
fuit, assentatoribus me pro-
dens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exsusi-

μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδοναπαθείᾳ διαφθείρας ⁿ⁾), καὶ ἐπίφθονον ^{p. 143.}
 ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφρων καταλιπὼν οὕτως ^{o)} ἀπίστως καὶ
 προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτά-
 τοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παύρησίᾳς προσο-
 μιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν
 ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν ^{p)}), ἐξ αὐτοῦ ἑμοῦ τὰς ἐλπίδας
 ἀναρτήσασά ^{q)} μοι τοῦ βίου, καὶ δέξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος
 ὁ ἑμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ ^{p. 149.}
 δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύ-
 ραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Ἐξορῶμενος τοι- ³⁷
 γαρ οὖν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτοῦν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερ-
 γαζόμενος, οὐδὲν ὀρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρ-
 κῇ ^{r)} ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος
 ἄπιθι, ὧ Ἑρμῇ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἑμοὶ δὲ
 τοῦτο ἱκανὸν ἦν ^{s)}), πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν
 ποιῆσαι.

n) διαφθείρας] Sic dedi ex Aug. Gorl. marg. A. 1. W. J.
 A. 2. Arg. In ceteris καταφθείρας. o) οὕτως] οὕτως conj.
 Hemst. p) ἐπαίδευεν] ἐπαίδευσεν Gorl. q) ἀναρτήσα-
 σα] Sic e conj. Lennep. Phal. Ep. p. 169. probabilissima.
 Cf. §. 5. quo et ipso loco simili ratione libri variant. Vid.
 et Dorvill. ad Char. p. 407. r) διαρκῇ] αὐτάρκῃ Aug. s)
 ἱκανὸν ἦν] Sic in omnibus, et quae sequuntur. Vid.
 Adnott.

tans, deliciis corrumpens,
 et livori objiciens; ad po-
 stremum me repente per
 summam perfidiam, ut pro-
 ditore dignum erat, dese-
 rens. Contra autem optima
 Paupertas, labore perquam
 virili me exercens, ac me-
 cum perpetuo agens cum
 Veracitate, et Libertate di-
 cendi, quae tempus postu-
 lavit, ea mihi opus facien-
 ti praebuit, et tot illas res
 (vulgaria ista) despiciere do-
 cuit, efficiens, ut omnes spes
 vitae in memet sitae essent;
 ostendens praeterea, quae-
 dam divitiae meae forent,

quas neque eripere posset
 assentator palpans, neque
 sycophanta autem me ter-
 rens, non populus exaspe-
 ratus, non quilibet in con-
 cione suffragium ferens, non
 denique tyrannus insidias
 struens. Aucto itaque per
 laborem robore, agrum hunc
 industrie colens, nihil vi-
 dens malorum eorum, quae
 tot in urbe occurrunt, suf-
 ficientem ac perennem vi-
 ctum hujus ligonis ope mi-
 hi paro. Quare iter tuum re-
 legens abito, Mercuri, Plu-
 tum ad Jovem abducens: mi-
 hi autem sat erit, omnes om-

p. 149. EPM. Μηδαμῶς, ὦ γαθὲ· οὐ γὰρ πάντες εἰδὼν ἐπιτή-
 δειοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη,
 Hom. II. καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε. οὗτοι ἀπόβλητά ἐστι τ') τὰ δῶρα
 III, 65. τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΤΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσωμαι ^{u)} πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ ^{x)} μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων,
 ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι φήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα,
 διὰ τὸν Ἑρμῆν ^{y)} τουτονί.

P. 150. ΠΛΟΤΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω
 38 πολλά ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὥς φῆς,
 ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστην,
 τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς·
 περίβλεπτος δέ τοι ^{z)} καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περι-
 σπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναί-
 τιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι

t) ἐστι:] Sic in Homer. et cod. Aug. Vulg. εἶσι. u) δικαιολογήσωμαι:] Sic e conj. Hemst. pro δικαιολογήσωμαι. x) μακρὰ:] Ita Hemst. e F. et marg. A. i. W. Habet etiam Arg. In reliquis μακράν. y) Ἑρμῆν:] Ita Hemst. ex P. confirmatur et cod. Aug., pro vulg. Ἑρμῆ. z) τοι:] τε Aug.

nino homines ejulare coë-
 gisse.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, et inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

Tim. Dic, sino: modo ne longam orationem et prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perdi-

tissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haec-

με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ^{a)}) ἀνδράσι καταράτοις, ἐκαινοῦσι, p. 150. καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι ^{b)}). καὶ τότε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμι σοι πάντα τρόπον ἀπειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς ^{c)}) τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος ^{d)}), ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτίθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὗτος, πῶς ἔκτενον τὸν Δία μηκέθ' ^{e)}) ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσεσηνεγμένον.

ΕΡΜ. Ἄλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ^{P. 151. 39} ὥστε θαρσύν ξυνδιάτριβε ^{f)}) αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πιστεύον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὐτίς πλουτητέον. εἰ γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς ^{g)}) τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι

- a) ὑπέβαλλες] ὑπέβαλες Gorl. b) μοι] σοι conj. T. Fab. c) ἐξωσθεὶς] ἐξώθεις F. d) χλανίδος] Sice conj. Hemst., quam confirmant codd. Aug. et Gorl. pro χλαμύδος. e) μηκέθ'] Sic R. L. J. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Solan. Hemst. maj. Schm. pro μήθ', quod in reliquis est. f) ξυνδιάτριβε] ξυνδιάτριβον cod. 1428. g) ἐμβαλεῖς] ἐμβάλλεις Aug. et Gorl.

ret culpa, imo magna mihi abs tefacta injuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidinis subjeceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum a te ex aedibus excussus sim, et capite protrusus foras, quanto te verius prodictionis accusare possum? quare pro molli *paenula* rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Jovem obsecraverim, ne ad te denuo

mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, The-saurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, et de integro dicescendum. Cum enim Diī ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me conjecturus sis incommoda, qui vi-

p. 151. νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40 EPM. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ^{h)}) χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν¹⁾) ἔστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαβόργῳσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπητήσομαι.

ΠΛΟΤΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περιμένε^{k)})· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτωῖ, καὶ πάρασχι σεαυτὸν ἀνελίσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας κατα-
p. 152-φέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑπεκστήσομαι¹⁾).

41 TIM. Ἄγε δὴ, ὦ δίκειλλα, νῦν μοι ἐπιβῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρμῇ

h) καὶ εἰ] καὶ, εἰ καὶ conj. Hemst. i) οἰστόν] οἰστον in omnibus praeter Arg., quum tamen Judic. Vocal. c. 17. recte in omnibus οἰστόν. k) περιμένε] περιμένον Aug. l) ὑπεκστήσομαι] Sic ex Aug. ἡμῖν ἀποστήσομαι J. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1. W. Arg. In reliquis ὑποστήσομαι. Schm. tamen ἀποστ.

ta usque adhuc feliciter ex-
acta, repente tantam auri
vim accepturus sum, et me
tot curis impliciturus, cum
nihil mali fecerim.

Mer. Perfer atque obdu-
ra, Timon, mea causa, et-
iamsi isthuc molestum est,
et aegre tolerandum: per-
fer, inquam, saltem ut in-
vidia disrumpantur assenta-
tores. Ego autem in coe-
lum, ubi supra Aetnae ca-
cumen ascendero, denuo
volabo.

Plut. Abiit quidem Mer-
curius, ut videtur: id enim
ex alarum remigatione con-
jicere est. Tu vero, Timon,

isthic maneto; hinc enim
ubi abiero, Thesaurum ad
te mittam: imo autem ligo-
ne impacto terram feri.
Heus, heus, tibi dico, au-
ri Thesaure, huic Timoni
ausculta, teque illi tollen-
dum e terra objice. Heus,
Timon, strenue fodito, ligo-
nem altius impingens. At
ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi
nunc validior fias, neque
porro defatigare, dum The-
saurum ex terrae penetrali-
bus in lucem eruis. O Ju-
piter prodigialis, et propitii
Corybantes, et Mercuri, lucri
praeses, unde mihi tantum

κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέ- p. 153.
 δια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον
 ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρνυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερ-
 ῥόδιστον.

῾Ω χρυσέ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς ^{m)}·

Eur. Fr.
 Beller.

Λιθόμενον γὰρ πῦρ αἶτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ- p. 154.
 ραν. ἔλθε, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι γε καὶ Pindar.
 Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπι- Ol. 1.
 πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ⁿ⁾ οὕτω καλὸν ἐραστήν διὰ
 τοῦ τέγουσ καταρρέοντα ^{o)}; ῾Ω Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελ- 42
 φοῖς ἀναθήματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὥς πρὸς Τιμωνα, καὶ τὸν Τι-
 μωνος πλοῦτον, ὅγε οὐδὲ βασιλεὺς ^{p)} ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δικελ-
 λα, καὶ φιλάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι
 καλόν· αὐτὸς δὲ ἥδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἰσχυρίαν, πυργίον
 οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐν-
 δεικνῆσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξιν μοι δοκῶ.

m) βροτοῖς] κτέρας Aug. ut vulgo in Somn. s. Gall. c. 14-
 n) ὑποδέξαιτο] ὑποδέξατο cod. 2954. siquidem verum
 retulit Belinus. o) καταρρέοντα] καταρρέοντα Aug. p)
 οὐδὲ βασιλεὺς] οὐδὲ ὁ βασ. codd. Gorl. et 2954. et hinc
 Schin. minus recte. Cf. de Merc. cond. c. 9. οὐδὲ βασιλεὶ τῷ
 μεγάλῳ. Toxar. c. 17. βασιλεὶ τῷ μεγάλῳ, et hunc in modum
 semper apud Nostrum.

auri? hocce somnium sit,
 an non? male metuo, ne
 expergefactus in thesauro
 carbones, quod ajunt, repe-
 riam. At nil profecto tale
 est: nam aurum signatum
 video, subrubescens, pon-
 derosum, et aspectu quam
 gratissimum.

*Aurum, suave munus es
 mortalibus.*

*Namque ignis instar eximie
 micas, — et noctu et in-
 terdiu. Ades huc, o mea
 voluptas. Nunc sane mihi
 credibile fit, Jovem se in
 imbrem aureum convertisse.
 Quae enim virgo amantem*

adeo formosum, et per im-
 pluvium defluentem, expan-
 so sinu non excipiat? O
 Mida, o Croese, et vos Del-
 phici templi donaria, quam
 nihil estis prae Timone, et
 Timonis opulentia! ad quem
 magnus ille Persarum rex ne
 comparandus quidem est.
 O ligo, et tu rheno suavis-
 sime, optimum erit vos huic
 Pani consecrasse. At ego
 universum hunc agrum coë-
 mam, turremque asservando
 auro exstruam, quae me u-
 num excipere possit, non
 plures: in ea quoque sepul-
 crum mihi, ut opinor, fa-

- p. 154. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπilloικον
 βλον, ἀμείβια πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φί-
 p. 155. λος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἑλέου βωμός, ὕθλος πολὺς·
 καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανο-
 μία, καὶ κατὰλυσις τῶν ἐθῶν ^q). μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθά-
 43 περ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες
 ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν ^r),
 μίσμα. καὶ ἦν τινα ^s) ἶδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα. καὶ
 ὄλως, ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέ-
 τωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα ^t) παρ' αὐτῶν, μήτε σπον-
 δὰς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὄρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυ-
 λέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυ-
 χρά, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμή-
 ματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερφορᾷτω ἀπάντων,
 καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορ-
 p. 156. τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω ^u) μύ-

q) [ἐθῶν] ἡθῶν R. ἐθῶν J. marg. A. 1. W. Arg. r) αὐτῶν] αὐτῶν in nonnullis vet., etiam in A. 2. s) ἦν τινα] Sic e codd. 2957. et Gorl. et ed. Schm. pro vulg. εἴ τινα. t) δε-
 χόμεθα] δεχόμεθα B. 2. u) εὐωχεῖσθω] Sic ex emen-
 datione T. Fabri recentiores pro antiqua lectione εὐωχεῖτω.

ciam. Ceterum quoad vi-
 vam, haec sancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum
 congressum fugere, notum
 habere neminem, omnes au-
 tem despiciere: amicus au-
 tem, vel hospes, vel ara
 Misericordiae, logi ac nu-
 gae. Cujusquam lamentan-
 tis misereri, vel inopi sub-
 venire, legis transgressio
 habeatur, et morum subver-
 sio: mihi autem vita sit so-
 litaria itidem ut lupis, et
 unus omnino amicus Ti-
 mon Timoni. At ceteri mi-
 hi in hostium loco sint, et
 insidiatorum. Eorum quem-
 piam si alloquar, impurus
 habear: si quando aliquem

videro tantum, is dies ater
 esto. denique nihil apud me
 statuatur discriminis eos in-
 ter et simulacra marmorea,
 aut aerea. Neque missum
 ab iis legatum recipiamus,
 neque cum iis percutiamus
 foedus: fines inter me atque
 illos sunt deserta atque so-
 litudines: tribules vero, et
 curiales, et populares, quin
 et patria ipsa, frigida et in-
 utilia nomina habeantur, ac
 fatuorum hominum ambi-
 tio. Solus Timon dives
 esto, ceterosque despicietur:
 molliter secum vivat, pro-
 cul ab assentatoribus, et iis,
 qui immodice laudare so-
 lent: Diis sacrificet, ac

νος, ἐαυτῷ γέγων καὶ ὁμοφός, ἐκσείων τῶν ἄλλων²⁾). καὶ p. 156.
 ἄπαξ ἐαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐ-
 τῷ³⁾ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάν, 44
 θρασυὸς ἡδιστον. ταῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ
 τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανδραχία· εἰ δὲ
 πῶς ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον⁴⁾), καὶ σβεννύναι ἡμετέρῳ, p. 157.
 οὐτα, πίστη καὶ ἰλαίφ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶ-
 νος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλα-
 βέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ ταῦτον ἐπὶ κεφαλῇ βαπτίζοντα⁵⁾),
 ὥς μὴδὲ ἀνακύναι⁶⁾ δυνηθεῖη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἰσὺν ἀπο-
 λάβοιεν⁷⁾). Εἰσηγγέσαστο τὸν νόμον Τιμων Ἐχεκρατίδης⁸⁾
 Κολυττεύς, ἐπεψήφισε δὲ⁹⁾ τῇ ἐκκλησίᾳ Τιμων ὁ αὐτός· εἰν, p. 158.
 ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν 45
 ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα

- 1) ἐκσείων τῶν ἄλλων] ἐκὰς ὧν τῶν ἄλλ. conj. T. Fabr.
 ἐκὰς τοὺς ἄλλους conj. Hemst. τὸν ἄλλον conj. T. F. Benedi-
 cti. 2) ἢ αὐτῷ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ] ἢν δὲ δέη ἀπ., καὶ
 αὐτῷ conj. Hemst. Rectius, credo, sic: ἢν δέη ἀπ., καὶ ἐαυ-
 τῷ. 3) διαφθειρόμενον] καταδιαφθειρόμενον cod. 1428.
 ἢ ἀποφθειρόμενον A. 2. miro errore. a) βαπτίζοντα] ἀνα-
 κύναι Gori. Similis librorum variatio Sornm. s. de Vit. c. 13.
 c) ἀπολάβοιεν] ἀπολαύοιεν cod. 1428. d) Ἐχεκρατί-
 δης] Ἐχεκρατίδων conj. T. Fabr. probata Brodaco et Solano.
 e) δὲ] addidimus e cod. Aug. In Arg. ἐπιψήφισε.

splendide epuletur solus, si-
 bi vicinus et finitimus, lon-
 ge a ceteris remotus homi-
 nibus. denique haec lex
 esto, se unum amplecti at-
 que amare, si vel mori oport-
 teat, et coronam sibi ipsi
 imponere. Nomen suavis-
 simum sit Μισάνθρωπος· mo-
 rum autem character esto
 morositas, asperitas, rusti-
 citas, iracundia, atque in-
 humanitas: si quem autem
 forte igne pereuntem videro,
 atque ut exstinguam
 obsecrantem, picis atque
 olei injectu exstinguere de-

cretum esto. Tum porro si
 quem hieme fluvius auferat,
 atque is manibus porrectis
 oret, ut retineatur, is in ca-
 put tradatur, quo ne se at-
 tollere possit: sic enim isti
 scelerati par pro pari acce-
 perint. Hanc legem scrip-
 sit Timon Echecratidae fi-
 lius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem
 Timon. Eja, statuta haec
 sunt: haec viriliter obser-
 vemus. Ceterum magni in-
 teresse arbitror, ut omnes
 resciscant, esse me satis su-
 perque divitem, ea enim res

- p. 158. γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθίβουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραίνονται τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελάυνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν ^{f)}, εἰςάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι ^{g)}· τοῦτο οἶμαι καὶ
- p. 159. ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ^{h)} ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην Ἰρανὸν αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ· πολλάκις ἐμμηκῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.
- 46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ⁱ⁾ ὥς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε ^{k)}, καὶ ᾗδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

f) παρανομήσωμεν] Sic cum Schm. e Schol. et Aug. pro παρανομήσομεν. g) ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι] Prius verbum, praeceunte Hemst. in ed. min., cum jota subscr. edidimus. Alterum cum Schm. e codd. 1428. et Gorl. recepinus pro παρορῶμενοι. h) δεχόμεθα] δεχόμεθα Arg. Recta forma in A. 2. ubi tamen mox vitiose αὐτοῦ pro αὐτοῦς. i) ἐγὼ ἔλεγον] ἐγὼ ἔλεγον cod. 2957. k) εὐμορφότατε] Sic, monente Jensio, recentiores correxerunt antiquiorum vitiosam formam εὐμορφώτατε.

ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid isthuc, quae-so, est? quid sibi haec pro-peratio quaerit? undique pulvere respersi atque ex-animati concurrunt: nescio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in congressu con-temti, urantur impensius. Erit id, ut opinor, melius.

Quare hic subsistentes, jam eos excipiamus. Age, vide-am, quis hic sit, qui ag-men ducit? is est Gnatho-nides assentator, qui nuper mihi eranum petenti la-queum portexit; et tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios ejulabit.

Gnath. Dixin' ego sae-pius, Timonem virum bo-num a Diis non semper neg-lectum iri? Salve, Timon formosissime, et suavissi-me; et potator hilarissime.

TIM. Νῆ καὶ ¹⁾ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυνῶν ^{m)} ἀπάν· p. 159.
των βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδουράμβων ἦκε p. 160.
χομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἔλεγεία γε ἄσθ μάλα παρακαθῶς ὑπὸ τάν-
τη τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παῖεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ
Ἡράκλεις, λὺν, λὺν, προκαλοῦμαι σε τραυμάτος εἰς Ἄρειον
πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόρον τάχα
προκεκλήσῃ με ⁿ⁾).

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι,
μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμῳ ἴσσι τὸ
φάρμακον.

TIM. Ἔτι γὰρ μένεις ^{o)});

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐν χρη-
στοῦ γενόμενος.

1) Νῆ καὶ] Νῆ Δία, καὶ Aug. Vid. Adnot. m) γυνῶν] ση-
πῶν cod. 2957. n) προκεκλήσῃ με] προκεκλήσομαι Aug.
Marg. A. 1. W. et Ed. Fl. Sed multo festivius et elegantius
vulgatum. o) Ἔτι γὰρ μένεις;] Restitui γὰρ, vulgo
omissum, e codd. Aug. et Gorl. Justo liberalius cod. 1428.
Εἰ ἔτι μένεις, ἐτέραν λήψη.

Tim. Salve tu quoque,
Gnathonide, vulturum om-
nium voracissime, et homi-
num nequissime.

Gnath. Tu quidem sem-
per dicax es: sed ubi para-
tae sunt epulae? affero enim
tibi novum quoddam canti-
cum ex recentioribus dithy-
rambis.

Tim. Atqui elegiaca ad
hunc ligonem canes, et qui-
dem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o
Timon, men' tu percutis?
testes capiam. o Hercules!

hei, hei. Vulneris tibi di-
cam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum mo-
do cesses, tu mihi fortasse
dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu
huic vulneri medicinam fa-
cito, auri aliquid ei insper-
gens: facit enim aurum in
primis ad sistendum sangui-
nem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At
tibi male erit ob istam mo-
rum conversionem, quicum
olim perquam benignus fue-

47 TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαιαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ^{p)} ἄγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μεθ'ὸν τοῦ ἐκαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος^{q)} ὀδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶην^{r)} εἶδέ με, (καὶ γὰρ^{s)} προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος,) πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν p. 161. Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος^{t)} ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλοι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν^{u)}, ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μαρτὺς τοίτους κολάκας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ^{x)}

p) παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ' ἐμοῦ B. 2. q) ἐπομοσάμενος] Sic, monente Jensio, recentiores pro vitiosa veterum edd. lectione ἐπομοσ. r) πρῶην] πρότερον marg. A. 1. W. s) καὶ γὰρ] alteram addidi, conjecturam T. Fabri et interpretationes Latinas secutus. t) οὗτος] οὕτως Schm. e cod. 1428. et marg. A. 1. W. cum quibus consentit Aug. et A. 2. ubi οὕτως. Neque tamen sequi audebam. Aliter res habet c. 36. H. 1. ἡμεῖς δὲ ad οὗτος praecedens respondet. u) μετριάζομεν] μετριάζομεν B. 2. x) τὰ ἄλλα δὲ] τὰ δ' ἄλλα conj. Belin.

ris et comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horum veniens? is Philiaades est, supra omnes assentatores exsecrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis

placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, et conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, et synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrupere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum

κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα ^γ) τῶν νῦν οὐδ- p. 161.
 ενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κο-
 μίζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη
 κλησίον ἤκουσα, ὥς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλούτων. ἤκω
 τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσω· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν,
 οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ ^α) λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστο-
 ρι τὸ ^α) δέον παραινέσεις ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλήν ἀλλὰ πρόσθιν' ὥς
 καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι ^β) τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρί-
 στου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ φήτωρ Δημέας προσέρχεται, 49
 ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων.
 οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πό- p. 162.
 λει· (καταδεδίκαστο ^ο) γάρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κῆ-
 γὼ ἐλέσας ἐλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶτην ἔλαχε τῇ Ἐρε-

γ) πιστευτέα] πιστευτέον P. α) τῶν παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ'
 ἐμοῦ B. 2. α) τὸ] abest ab Arg. β) φιλοφρονήσομαι]
 φιλοφρονήσωμαι B. 2. Vid. Adnot. γ) καταδεδίκαστο]
 κατεδεδίκαστο Aug. et ed. B. 2.

eos interet corvos nihil dis-
 criminis. Nostrae memo-
 riae hominibus nulla fides
 habenda est: ingrati omnes
 sunt et impuri: at ego ta-
 lentum tibi afferens, quo
 uti ad ea, quae res postu-
 laret, posses, in itinere, cum
 hac vicinia pervenis-
 sem, accepi, in re ampla et
 bene aucta sorte esse te. Ve-
 nio igitur, haec, quae jam
 audies, praecepta daturus;
 etsi fortasse, cum tanta sis
 praeditus sapientia, his me-
 is sermonibus haud egeas,
 qui vel Nestori praecipere
 potes, quid facti opus sit.

Tim. Sane bene, o Phi-
 liade: sed adesdum, ut te

quoque hoc ligone aman-
 tissime excipiam.

Phil. O cives! fractum
 mihi ab hoc ingrato cranium
 est, quoniam, quae ipsi con-
 ducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius
 ille advenit, rhetor ille De-
 mea, decretum in dextra fe-
 rens, seque mihi cognatum
 dicens. Hic cum de meosol-
 visset reipublicae uno die
 sedecim talenta, (damnatus
 enim fuerat, ac in vincula
 conjectus, cum solvere ne-
 quiret; ego autem, quem il-
 lius commiseresceret, homi-
 nem liberavi) nuper autem
 sortito theoricum Erechthei-
 di tribui diriberet, ego ve-

p. 162. χθῆδι ^{a)}) φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰ-
τῶν ^{b)}) τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους,

p. 163. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ
μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι
περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ
γέγραφα· „Επειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς ^{f)}),
ἄνθρωπος οὐ μόνον καλὸς κἀγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς οὐκ ἄλ-
λος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράτ-
των τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν

p. 164. Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πω-
λικῇ“

TIM. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ
προσκειῖσθαι ^{g)}) ἄμεινον. „καὶ ἠρίστευσε ^{h)}) δὲ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως πέρυσι πρὸς Ἀκαρνᾶνας ⁱ⁾), καὶ κατέκοψε Πελοποννη-
σίων δύο μοίρας.“

d) Ἐρεχθίδι] Ἀθηνίδι conj. T. Fabri. e) αἰτῶν] αὐτῶν
B. 2. et mox τὸ γε νόμιμον conj. Palmer. pro τὸ γιγνόμενον.
f) Κολυττεύς] ὁ Κολυττεύς Aug. g) προσκειῖσθαι]
προκειῖσθαι Gorl. h) ἠρίστευσε] ἠρίστευε Aug. i) Ἀκαρ-
νᾶνας] e conj. Hemst. pro vulg. Ἀχαρνέας. T. Faber volue-
rat περὶ Ἀχαρνέας.

ro accessissem, ut, quod mihi
obtingebat, acciperem, di-
xit, non constare sibi, ci-
vis necne forem.

Dem. Salve, Timon, to-
tius gentis decus, Atheni-
ensium fulorum, Graeciae
propugnaculum; jamdiu te
totius populi conventus, et
utraque curia expectant.
Sed prius audito decretum,
quod in honorem tuum a
me scriptum est: Quando-
quidem Timon Colyttensis
Echecratidae filius, vir non
tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praedi-
tus, quanta haud in quo-

quam Graeci nominis repe-
riatur, usque adhuc multa
pro republica praeclare ges-
sit; vicit autem uno dispu-
gilatu, et lucta, et cureu in
ludis Olympicis, quadrigis
praeterea et bigis equestri-
bus.

Tim. Quî pote, Demea,
cum nunquam ad ludos O-
lympicos me contulerim?

Dem. Quid tum? eos a-
liquando spectabis: talia
praeterea hujus generis mul-
ta addi satius est: Quin et
anno praeterito strenue se
adversus Acarnanas pro re-
publica gessit, et duas Pelo-

TIM. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προσγρά- 51
 φην^h) ἐν τῷ καταλόγῳ.
 ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-
 στοὶ ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γρά- p. 165.
 φων καὶ συμβουλευῶν^l), καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησα
 τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ
 δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 τοιῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τίμωνά παρὰ τὴν Ἀθη-
 νῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτί-
 νας ἐπὶ^m) ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς
 στεφάνοις, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διο- p. 166.
 νολοῖς τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι’ αὐτὸν δεῖ τήμε-
 ρον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ρήτωρ, συγγε-
 νὴς αὐτοῦ ἀγγιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦⁿ) ὦν· καὶ γὰρ p. 167.
 καὶ^o) ρήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν
 ἰδίῳι^p).“ Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι^q) p. 168.
 52

h) προσγράφην] προηγράφην Aug. Gorl. et marg. A. 1. W.
 προσγράφην cod. 1428. l) συμβουλευῶν] συμβουλευῶν
 Aug. m) ἀκτινᾶς ἐπὶ τῇ Alteram vocem, in vulgatis in-
 fra post στεφάνοις positam, ibi delendam et hic reponendam
 censuit Hemst. Praeclarissima emendatio. n) αὐτοῦ] ab-
 est a Gorl. et F. o) καὶ γὰρ καὶ] Alterum καὶ in priori-
 bus edd. deest. Cf. Prom. c. 7. p) ἐθέλοισι] ἐθέλη cod.
 1428. q) σοι] τοι conj. Fabr. Abest σοι a Gorl. et Aug.

ponnesiorum μολῶας [mille viros] cecidit.

Tim. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu ducto, civitati, in primis profuit. Ob haec omnia placuit curias, et populo, et Heliaeae per tribus, populis autem Atticae singillatim,

omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radios septem in capite; eum praeterea aureis coronis redimere, eumque honorem hodie in Dionysiis tragoedis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, ejusque discipulus: etenim optimus (etiam) rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se

p. 168. καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημία, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἦν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρξεν γὰρ ἔσται) Τιμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οὔμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλευθερός, οὐδ' ἄστος^{γ)} ὦν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

p. 169. 53 TIM. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπησται, ὦ μισρὲ, ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἰ συνοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας^{γ)}.

TIM. Οὐ διάρκεται οὐδὲ οὔτος· ὥστε ἀπὸ θανά σου καὶ ταῦτα.

γ) ἄστος] αὐτός cod. 1428. δ) διορύξας] Vulgo olim διορύξας. Emendavit Jens. et secuti recentiores. Ὀρύξας Schol. διαφύξας J. marg. A. 1. W. et A. 2.

tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo juvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo: et, quod nascetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

Dem. Hei, hei! Quid

hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate et civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subjeceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te syncophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, et inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται [†]) μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα p. 169.
τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἱμοὶ τὸ μετὰφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτην. ἔπει
καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας
κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιὰν ^{u)} ἀνδρώπιον μὴ ἐπιτρί-
ψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς Ὀλύμπια πῦξ, καὶ πά-
λην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; 54
οὔμενον ^{x)} ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὁ- p. 170.
φρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ^{y)}, ἔρχεται,
τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσεοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
Ἀυτοβορέας τις ^{z)}, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν ^{a)}.
οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
φρονικὸς ^{a)} τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξ-

†) διορυχθήσεται] διορυχθ. edd. priores Hemsterhusiana.

u) μιὰν] μικρόν J. marg. A. 1. W. A. 2. x) οὔμενον] Sic scripsi, ut constaret sibi Lucianus, pro vulg. οὐ μὲν οὖν.

Cf. Necyom. in. Diall. Marr. VI, 1. Diall. Mortt. V, 1. (ubi οὔ-
μενον falsa forma) XII, 1. XVI, in. Bis Accus. c. 4. 23. et
saepius. y) βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν,] βρενθυό-
μενός τι, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται in plerisque vet. edd. perperam.

z) τις] abest a J. z) ἔγραψεν] Sic cum Schm. scripsi e
codd. 2957. et Aug. pro vulg. ἔγραφεν. a) σωφρονικός]

Σωφρονισκός Schol. et F.

Dem. Perfodietur qui-
dem postea: sed jam illa
omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo
meo!

Tim. Mitte clamorem;
sin minus, tertium tibi
ictum inflixero: alioqui hoc
plane ridiculum mihi acci-
derit, si unicum modo ho-
muncionem, eumque impu-
rissimum, perdere neque-
am, qui Lacedaemonios
mille inermis ipse interne-

cione deleverim. Nam fru-
stra quoque vicerim Olym-
pia, et pugilatu, et lucta.
Quid hoc autem? ecquid
hic est Thrasyacles philoso-
phus? et certe is est. Sano
exporrecta barba, extensis
superciliis, graviter secum
ac superbe murmurans ve-
nit, Titanicis oculis aspi-
ciens, capillis anterioribus
retrorsum rejectis, plane il-
lum ipsum Boream aut Trito-
nem referens, quos pinxit
Zeuxis. Hic ille est, qui ha-
bitu simplicitatem, incessu
modestiam, pallio sapien-

- p. 170. ἰὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα^b) ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Ἀθήνης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπι-
- p. 171. δέκνυνται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων^c), ὥς μηδὲ ὀλίγον τοῦ
- 55 μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἶε, ὡς^d) τὸν πλακοῦντα ὄλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ^e) λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροις, οὐκ ἄχρῃς ᾧδῃς καὶ ὀρχηστῦος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ^f) καὶ μά-
- p. 172. λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἡδὴ ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως^g) ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γε-

b) κύλικα] κισσοχόην Aug. mira lectio. c) ἀποσμήχων] ἀποσμήχων Arg. d) ὡς] καὶ marg. A. 1. W. et Gori. e) ὅ, τι περ] ἢ ὅ, τι περ conj. Hemst. f) τότε δὴ] τότε δὲ Hemst. min. nescio unde; fortassis e conj. quum in compluribus vett. post κύλικι plene sit distinctum. In Arg. contra plenior est post τότε δὴ interpunctio, non minus falsa. Veram rationem restituit Hemst. in ed. maj., uti et reperitur in B. 2. g) πονήρως] Sic in omnibus, quos vidi, libris, excepta Hemst. ed. min., ubi πονηρῶς. Vid. Indic.

tiam ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disserit, et eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum

caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans, lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato quicquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper querens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat; tum porro, (qui gulae et insatiabilis voracitatis fructus est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque et saltationem, sed ad convicia et iracundiam provehitur. Ibi,

λοῖος^{h)}· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες p. 172. ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπιλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείωνⁱ⁾ παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἔνεκα^{k)}, ἡ θρασύτητος, ἡ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ^{l)}· καὶ ὅλως, πάνσοφον τὸ^{m)} χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τού- 56
τοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἷⁿ⁾ τὸν πλουτόν σου^{o)} τεθηπότες, ἀρ-
γρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δέλπνων πολυτελῶν ἐλπιδί συνδεδρα- p. 173.
μήκασι^{p)}, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι^{q)} πρὸς ἄν-

h) γελοῖος] γελοῖως conj. Hemst., quam Schm. recepit, et confirmari videri dicit cod. Aug. Vid. Adnot. i) πρωτείων] In plerisque vet. edd. πρωτέων. k) ἔνεκα] ἔνεκεν Aug. l) ἡ γοητεία — παρομαρτεῖ] inverso ordine: ἡ γοητεία παρομαρτεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία προηγεῖται cod. 1428. quod, Berlino probatum, recepit Schmied. Quidni vero potius sic: ἡ ἀναισχ. προηγ. καὶ ἡ γοητ. παρομ. ? Sed hae merae argutiae. Optime enim praeit talem philosophiam glaucoma, et comitatur impudentia. m) τὸ] τι conj. Fabr. n) ὥσπερ οἷ] ὥσπερ οἱ vulgo. Abreschium emendantem οἷ secutus Schmiederus. o) σοῦ] Ita Hemst. et Schm. e P. S. A. et B. 2. Priores σοι. p) συνδεδραμήκασι] συνδεδραμήκεσαν Aug. q) ἐπιδειξόμενοι] ἐπιδειξάμενοι Arg.

sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum enimvero de sobrietate et modestia agit, idque jam vino fere depositus, et ridicule balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam am-
babus retinens manibus. Ceterum etiam cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae conceaserit; sed assentatorum longe princeps est, et pejerare non

cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia: denique homo plane sapiens, et undiquaque consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thras. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes, qui

- p. 173. δρα, οἶόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. 'οἶσθα γὰρ ὥς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ ἡδιστον θύμον^{τ)}, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώην, ὀλίγον τῶν ἀλῶν ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρέβων οὗτος ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμεινων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων^{α)} μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὥς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος^{ε)}: εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον ἐς^{υ)} τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν^{ξ)} ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα^{τ)}, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὀρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρ ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς^{ζ)} ὀλίγον πρὸς 57 τῆς κυματωγῆς^{α)}, ἐμοῦ ὀρῶντος μόνου. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει,

τ) θύμον] θυμόν in plurimis vett. ε) ψηφίδων] ψήφων A. 2. τ) γεγενημένος] γεγενημένος Hemst. min. υ) ἐς] Schm. e codd. 1428. et Aug. pro vulg. εἰς. x) οὐδὲν] οὐδὲ et mox ὄντι Aug. y) ὄντα] ὄντι Aug. J. Arg. In marg. A. 1. W. οὔτε notatum erat pro μέντοι, quod Hemst. accidisse credit describentis culpa, qui variationem illam ὄντι nec fideliter expresserit, et ad alienam voculam retulerit. z) ἐπεμβὰς] ἐπιβάς J. marg. A. 1. W. α) κυματωγῆς] Sic J. sub. et Hemst. et hinc Schm. e cod. Reg. pro vulg. κυματώδους γῆς, quod et codd. 1428. et Aug. exhibent.

divitiarum tuarum amore percussī huc concurrerunt, auri atque argenti, et sumtuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse, ut recte coenem, caepe autem et nasturtium jucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacrūno, [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mi-

hi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis, maxime illas in mare conjicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingresses, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno

οὐ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ p. 174. τῆς οἰκίας, καὶ ^{b)} μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀφῆς ^{c)}, διαδιδούς ^{d)} ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧς μὲν, πέντε δραχμάς, ὧς δὲ, μνᾶν, ὧς δὲ, ἡμιτάλαντον ^{e)}). εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, (καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις,) ἱκανὸν εἰ ταύτην ^{f)} τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις ^{g)}, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς ^{h)}. ὀλιγαρχῇ δὲ καὶ μέτριον χρή εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα ⁱ⁾, καὶ μὴδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς p. 175. πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ ¹⁾).

ΘΡΑΣ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

b) καὶ] abest ab Aug. At non vult Thrasyacles: neque (et non) obolum etc. sed: et ne obolum quidem. c) αὐτῷ ἀφῆς] Vulg. αὐτῷ ἀνῆς. In J. et marg. A. 1. W. αὐτῷ ἀνείς, quemadmodum etiam in Aug. et Gorl. Αὐτῷ habet Hemst. min., αὐτοῦ conj. Marcil. et Abresch. Vid. Adnot. d) διαδιδούς] διδούς Aug. et Gorl. διδούς Thom. M. e) ἡμιτάλαντον] Ante Hemst. in prioribus edd. τάλαντον praeter J. cum qua consentiunt R. Schol. et Thom. M. Habent etiam margo A. 1. W. et A. 2. *) ταύτην] ταυτηνὶ Schm. e cod. 2957. f) παράσχοις] παράσχης Aug. g) Αἰγινητικούς] Αἰγινητικούς A. 1. et 2. h) φιλοσοφοῦντα] φιλόσοπον J. et marg. A. 1. W. i) τῇ δικέλλῃ] τὴν δικέλλην (δίκελλαν) conj. Hemst.

vidente. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis

offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, et mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasyacles: sed ante tibi caput implebo pugnīs, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, et leges! in libera civitate ab

P. 175. TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ ῥαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ^k) πα-
 58 ραπέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβάλῳ χολνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον
 τέτταρας. Ἄλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖ-
 νος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν
 οἰμωζομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δεικνύσαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι ^l) πεπονηκυῖαν, αὐτὸς
 δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν
 αὐτούς;

BAEΨ. ^m) Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ.

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἀναιμωτὶ γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
 μάτων.

k) μῶν] Τίμων R. vocem dividit T. Fab. τί; μῶν π. Non pla-
 cet repetita quaestio. l) πάλαι] πολλὰ conj. Jacobs. in
 Porson. Adverss. qua minime opus. m) BAEΨ.] Sic Fr. P.
 S. A. B. 2. Arg. In ceteris nulla notatur persona. Solan.
 conj. ANAPEΣ. Hemst. et Schm. jure suo retinuerunt Ble-
 psiae nomen.

homine sceleratissimo per-
 cutimur.

Tim. Quid conquereris,
 bone Thrasyacles? an quod
 te inter admetiendum cir-
 cumveni? atqui auctarii et-
 iam loco adjiciam choeni-
 ces quatuor. Sed quid hoc?
 multi concurrunt simul,
 Blepsias videlicet, et La-
 chies, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos
 ego miris modis mulcabo.
 Quid itaque causae, quin

petram hanc conscendam,
 et aliqua requie ligonem
 meum reficiam, quem jam
 tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in
 unum collata, eos grandinis
 in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso,
 mittere, Timon: abimus e-
 nim.

Tim. At ego certe, sine
 cruore et vulneribus ne ab-
 eat, faxo.

A A K T Ω N

p. 176.

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Argum. Colloquitur Socrates cum Chaerephonte de Halcyone, secundum fabulas in avem ejusdem nominis mutata. Quod qui fieri potuerit, mirantem amicum docet magister, multa esse in rerum natura et vita hominis, quae exiguas mentis humanae vires transscendant; abstinendum igitur modeste a certo judicio de talibus rebus ferendo, et acquiescendum in iis, quae inde deduci possint, utilibus ad vitam sapienter instituendam praeceptis. Halcyonem e. g. egregium esse amoris ac fidei maritalis exemplum, sedulo imitandum et ad posteros propagandum.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρω- 1
θεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς
ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ p. 177.
τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομα-
ζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀν-
θρώποις μεμύθεται λόγος· φασὶ γυναικὰ ποτε οὔσαν Αἰόλου

H A L C Y O N

seu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. Quae ista vox nos
pepulit, o Socrates, emi-
nus a litoribus, illoque pro-
montorio? quam suavis au-
ribus? quodnam est tandem
animal illud vocem edens?
etenim muta sunt, quae
quidem in aqua degunt.

So. Maritima quaedam, o
Chaerephon, avis, Halcyon
vocata, luctu lacrimisque
abundans, de qua sane vetus
hominibus est conficta fabu-
la. Ferunt, illam, cum mu-
lier esset quondam, Aeoli
Hellenis filii nata, maritum,

P. 178. τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου
 τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν
 διὰ τινὰ δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι
 τὰ πέλᾳγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶ-
 σαν οὐχ οἷα τ' ἦν εὐρεῖν.

2 ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πάποτε πρό-
 σθεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι *) προς-
 ἔπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πη-
 λικον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὃ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληψα
 παρὰ ὁ) θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ ὁ) τούτου νεοττεία καὶ τὰς
 P. 179. Ἀλκυονίδας προσαγορευομένης ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ
 χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμε-
 ρον παντὸς ὁ) μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν,
 ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον, ὡς εἰ-
 πεῖν, κατόπτρῳ;

a) τῷ ὄντι] τῶντι A. 1. et 2. Sic etiam infra c. 5. eadem.

b) παρὰ] Sic F. in ceteris vet. περὶ. c) τῇ] δὴ lectio II. Stephani Thes. L. G. T. II. p. 1040. B. d) παντὸς] πάντων P. L. J. et inde marg. A. 1. W. et A. 2. παντὸς in ceteris.

qui virginem duxerat, suum
 fato functum luxisse deside-
 rio consuetudinis, Ceycem
 Trachinium Lucifero pro-
 gnatum, pulchri parentis fi-
 lium pulchrum: deinde vero
 alis instructam divina vo-
 luntate in avis morem cir-
 cumvolitare maria, quaeren-
 tem illum, quandoquidem
 oberratis terris omnibus non
 poterat invenire.

Chasr. Halcyon id est,
 quod tu dicis? nunquam
 ante audiveram ejus vocem,
 quae mihi insolens revera
 accidit. Flebilem ergo plane
 sonum emittit animal istud.

Quali autem corporis est
 magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen
 magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis
 praemium: cum enim nidu-
 latur, halcyonios etiam, qui
 vocantur, dies mundus agit,
 hieme media praecipuos se-
 renitate, quorum est etiam
 hodiernus hicce quam ma-
 xime. Nonne vides, ut se-
 rena sint superna, flucti-
 busque careat et tranquil-
 lum sit totum pelagus, con-
 simile, ut ita dicam, specu-
 lo?

ΧΑΙΡ. Λήγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμερον P. 179.
ἐπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν,
τῷ ε) ποτε χρηὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧς Σώκρατες, ὡς ἐξ
ὀρνίθων γυναικὲς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν;
παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩ. Ὡς φησὶ Χαιρεφῶν, ἵστικαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε 3
καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκι-
μάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν,
καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν
εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ P. 180.
δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι
γὰρ νήπιος ἵστικα εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον,
ἐπεὶ τοι μικρὸς πᾶν καὶ νεογλὸς f) ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς
τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' αὖν, ὧς γὰρ, οἱ ἀγνωστῶντες τὰς τῶν
θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνα-
τὸν ἢ ἀδύνατον τι τῶν τοιούτων; εἰώρακας, Χαιρεφῶν, τρί-
την ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνδυμηθέντι γάρ τοι 6)

e) τῷ ποτε] πῶς πώποτε Schm. e cod. 2954. f) νεογλὸς]
νεογλὸς Schol. νεογλὸς C. g) τοι] τὸ Marg. A. 1. W. ma-
le, judice Hemst.

Chær. Recte dicis: vi-
detur enim halcyonius ho-
diernus esse dies; et heri
utique talis erat. Sed per
Deos, qua tandem re fidem
oportet haberi iis, quae ini-
tio sunt dicta, o Socrates,
ex avibus mulieres unquam
exstitisse, aut aves ex mu-
lieribus? nihil enim om-
nium est, quod minus fieri
videatur posse.

So. O care Chaerephon,
videmur equidem eorum,
quae fieri possunt, quaeque
non, hebeti prorsus acie
quidam esse iudices: exigi-
mus enimvero ea secundum
facultatem humanam, quae
neque nosse, nec credere,

nec cernere valet: multa
proinde apparent nobis et
factu faciliū difficilia, et
eorum, ad quae pertingere
datur, ardua; haec quidem
pleraque propter imperi-
tiam, alia etiam non pauca
ob infantiam mentis: re e-
nim vera infans videtur es-
se omnis homo, etsi vel
valde senex, quandoquidem
exiguū plane, et infantiae
instar, vitae spatium ad
omne aevum. Quid autem,
o bone, qui vires Deorum
Geniorumque ignorant, di-
cere habeant, utrum talium
rerum fieri aliquid possit,
necne? Vidisti, Chaere-
phon, nudius tertius quan-

p. 180. δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων
 τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν
 4 καὶ δὴ ^h) συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις πα-
 τάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γὰρ ἕως τοῦ νῦν·
 πότερον οὖν οἷε μείζον ⁱ) τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύ-
 την αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς
 μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν *) τὸν ἅπαντα κόσμον,
 ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ
 p. 181. μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττεται
 ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, σφιδῶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμο-
 νίῳ δὲ ^k) μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς
 ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχόν ^l) ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ αὐτοῦ δοκεῖς εἶναι
 μείζω, φράσαις ἂν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὃ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται;
 ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

h) δὴ] ἦδη P. L. Marg. A. 1. W. i) μείζον] ἀμήχανον cod. 2954. *) ἀναγαγεῖν] ἀγαγεῖν cod. 2954. k) δὲ] Sic Schm. e cod. 2954. pro vulg. δὴ. Etiam B. 2. habet δὲ. l) τυχόν] τύχοι conj. T. F. Benedict. prorsus aliena.

ta fuerit hiems: quin et animo repetentem metus invadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas (*quae quidem hucusque perduravit*). Jam tu utrum majus quiddam et operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmuta-

tam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enim vero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur majus, indicare tu possis.

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo effere

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ^{m)} ἀλλήλους P. 181.
 συμβαλλομένων μεγάλας τιὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεισι καὶ
 ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ
 νήκια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα,
 θανασιτὴν ὄσσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμειός τε, καὶ ἀδυνα-
 μίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα
 διὰ τῶν χειρῶν ⁿ⁾ τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ
 τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις,
 ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἔλθειν δυνατὰ φαίνεται.
 Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρη- ^{p. 182.}
 ταν ὄσσην ἔχει ^{o)} τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν
 τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάννυ πολλὰς χειρώσται' ἂν ἑαδῶς. ἢ γὰρ
 ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμύχανος ἐξαρχῆς
 παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὅπηνι' οὖν ἄν-
 θρωπος ὡς ἔοικεν. ἀνθρώπου τοσούτου διαφέρει, εἰ νομίσαιεν
 τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι

m) πρὸς] εἰς πρὸς cod. 2954. unde Jacobs. in Porson. Adverss.
 conj. ὡς πρὸς. Vid. Adnot. n) χειρῶν] τευχῶν pleraeque
 vett. τευχῶν Schol. τεχνῶν J. V. a. S. A. marg. A. 1. W. A. a. χει-
 ρῶν denique L. C. marg. cod. 2954. et hinc Schm.; probavit
 Hemst., neque tamen recepit. Abresch. Diluac. Thuc. p. 633.
 conj. vel τεχνιτῶν, vel χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν. Vid. Ad-
 not. o) ἔχει] Sic Hemst. et Schm. e B. a. εἶχει J. in reli-
 quis ἔχειν.

tale quicquam? neque enim
 verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animad-
 vertimus, hominum, inter
 sese si conferantur, magnum
 aliquod esse discrimen, quo
 alius alium superet, virium
 imbecillitatisque? nam vi-
 rorum aetas ad pueros pror-
 sus infantes, quinque, si lu-
 bet, a partu aut decem die-
 bus, comparata admirabilem
 plane habet differentiam ro-
 boris et infirmitatis in om-
 nibus propemodum per vi-
 tam actionibus, et iis, quae-
 runque manibus istis tam ar-
 tificibus, et corpore et ani-

mo perficiunt: ista enim
 novellis, ut dixi, puerulis
 ne in mentem quidem veni-
 re videntur posse. Reboris
 autem unius viri adulti ma-
 gnitudo immensum quantum
 illos supergreditur, adeo ut
 millia talium unus vir valde
 multa devicerit facillime:
 aetas enimvero penitus om-
 nium indiga, quaeque nul-
 lis sibi machinis ipsa suffi-
 ciat, ab initio hominibus
 adest comes naturae lege.
 Quandoquidem ergo homo,
 ut patet, homini tantum in-
 terest, quid existimabimus
 omne simul coelum ad no-

p. 182. ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως
 δόξει πολλοῖς, ὅσῃ ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν
 πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν
 δύναμιν αὐτοῦ^{p)}, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλο-
 7 γον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. Σοὶ μὲν οὖν καὶ
 ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὔσι, πόλλ' ἄτ' ἀδύνατα
 τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίαν. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ
 ἀναγνῶναι^{q)}, ἢ γράφαι τοῖς ἀγραμμάτοις (γραμματικὸν τρό-
 p. 183. πον^{r)}), ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες,
 τοῦ ποιῆσαι γυναικας ἐξ ὄρνιθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ
 δὲ φύσις ἐν κηρῷ σχεδὸν παραβάλλουσα^{s)} ζῶον ἄπουν, καὶ
 ἄπτερον^{t)}, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε
 φαιδρύνουσα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλι-
 ταν σοφὴν ἀπέδειξε θεῖου μέλιτος ἐργάτιν· ἕκ τε ὧν ἀφάνων,
 καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ

p) τηλικούτον κ. τ. δ. αὐτοῦ] τηλικαύτην κ. τ. δ. αὐτός
 J. marg. A. 1. W. A. 2. mirum qui Solano probatum. q) ἀνα-
 γνῶναι] ex emendatione Hemst. et Schaeferi ad Gregor. Cor.
 p. 504. pro vulg. ἀναγνῶσαι. r) γραμματικὸν τρόπον]
 suspecta videntur. s) παραβάλλουσα] καταβάλλουσα conj.
 Guyet. παραλαβοῦσα Solan. t) ἄπτερον] ἄχειρον cod.
 2954. non contemnenda lectio, arbitro quidem Belino.

stras vires illis visum iri,
 qui talia contemplari va-
 lent? probabile scilicet vi-
 debitur multis, quantum
 magnitudo mundi superat
 Socratis aut Chaecephontis
 speciem, tantum quoque po-
 tentiam ejus ac sapientiam
 atque intellectum pro ratio-
 ne antecedere facultatum no-
 strarum dotes. Proinde tibi
 mibique ac multis aliis no-
 stri similibus multa quidem
 impossibilia sunt eorum,
 quae aliis valdefacilia: nam
 et tibias inflare artis exper-
 tibus, et legere aut scribere
 illiteratis multo magis ardu-

um est, usque eo dum sint
 imperiti, quam facere mu-
 lieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero
 acceptum (*projectum*) in fa-
 vo fere sine pedibus ac pen-
 nis animal, pedibus apposi-
 tis atque alis, et varietate
 multa expoliens pulchraque
 et omnimoda colorum, a-
 pem sapientem produxit,
 divini mellis opificem: tum
 porro ex ovis mutis et inani-
 matis plura genera fingit ali-
 tum et terrestrium, aquati-
 corumque animalium, arti-
 bus quibusdam, ut veterum
 fert sententia, sacris aethe-

ἐνύδρων ^{α)}) ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ^{β)}) ἱεραῖς αἰθέρος p. 183.
 μεγάλου προσχωμένη. Τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας 8
 οὐσας, θνητοὶ καὶ μικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγά-
 λα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' αὖ ^{γ)}) τὰ μικρὰ, τὰ πλείω δ'
 ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὐθ' ^{δ)}) Ἀλκυόνων περὶ, οὔτ' Ἀηδό-
 νων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ p. 184.
 παισὶν ἑμοῖς, ὧ ὄρνι θρήνων ^{ε)}) μελωδῇ, παραδώσω τῶν σῶν
 ὕμνων περὶ· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλά-
 κς ὑμνήσω, γυναιξὶ τ' ἑμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέ-
 γων ^{β)}) τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχε παραθεῶν.
 ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὧ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρη-
 δέντα διπλάσιον ἔχει ^{ε)}) τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε
 καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

- α) ἐνύδρων] Sic e C. J. et A. 1. W. quod rectum putaverat Hemst., non tamen recipiens pro vulg. ἀνύδρων. β) τινῶν] vox in mendo cubans, cujus nulla in libris variatio, nisi quod in B. 2. τιμῶν. Vid. Adnot. γ) οὔτ' αὖ] Vulg. οὔτ' οὖν. B. 2. οὔτ' εἶναι. Cod. 2954. οὔτ' αὐτὰ σμ. Unde Jacobus. feliciter fecit οὔτ' αὖ τὰ μικρὰ, nisi forte praestet οὔτ' αὐτὰ τὰ σμ. δ) οὐθ'] Vulg. οὔτ' sequente Ἀλκ. spiritu leni, uti hoc nomen fere per omnem libellum scribitur. ε) ὄρνι θρήνων] ὄρνιθοθήρων P. ὧ ὄρνι θρηνομέλωδε conj. Brod. β) λέγων] λόγων in J. error est typorum. γ) Πρέπει γοῦν — ἔχει] In sola P. Πρέπει γοῦν, ὧ Σώκρατες, καὶ τὰ

ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorare quicquam statuere neque de Halcyonibus, nec de Lusconiis: famam autem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem et liberis meis, o

ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et merito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum alia, tum praeter ea, qualem honorem nacta fueris a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhor-

p. 134. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν etc. quod *Hemsterhusio* videtur pro emendatione *Bourdelotii* haberi posse.

tationem, quae mutae uxorum virorumque consuetudini conducatur. cyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico.

Chær. Nulla quidem in

So. Ergo, salutata Hal- me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

p. 185.

ἡ Καύκασος.

Argum. Prometheus, modo Jovis jussu per Mercurium Caucasum a Vulcano affixus, dum ministri illi Jovis aquilam, quae jecur ipsi detondeat, exspectant, defensionem perorat sui, qua criminaria in ipsum coniecta, de decepto videlicet Jove in distribuendis carnibus, de hominibus, imprimis feminis, effectis, de igne denique Diis surrepto hominibusque tradito, diluit ita, ut se non solum omni ex parte innocentem puniri, sed etiam insignibus praemiis dignum videri appareat. Argumenta caussae ad regulas et sub forma artis disposita, nec sine aliqua dicendi libertate prolata, ita, ut inprimis tyranni Deorum vitia et facinora nunc simpliciter petantur, nunc per ambages ad absurdum et ridiculum ducantur. Fundamento est Aeschyli fabula, inscripta Προμηθεὺς δεσμώτης, qua Lucianus pro ingenio, consilio et more suo satis feliciter utitur ad sanae mentis jura, per vulgarem istius aetatis Theologiam attentata et decurtata, tuenda et restituenda.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν Καύκασος, ὃ Ἥφαιστε, οὗτος, ὃ τὸν ἄδ- 1
 λιον Τιτᾶνα τουτοῦ προσηλωθῆαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ
 ἤδη κρημνὸν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὥς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περι-
 φανὴς εἴη κρεμᾶμενος.

P R O M E T H E U S

sive Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. Caucasus quidem, pem aliquam opportunam,
 o Vulcane, hicce, cui mise- sicubi quae sit a nive nuda,
 rum Titanem istum clavis ut firmiter defigantur vin-
 affigi oportebit: nos jam cula, et hic omnibus con-
 nunc circumspectamus ru- spicius sit pendens.

p. 185. *ΗΦΑΙ.* Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρώσθαι χρὴ, ὥς μὴ ἐπαμύνειεν ^{a)} αὐτῷ τὰ πλάσματα ^{b)} αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον,

p. 186. (ἄφανής γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρι ἀπὸ τουτουῖ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπόξυροί ^{c)}· τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ^{d)} ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδητὴ ^{e)}· που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 *ΠΡΟΜ.* Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατελεῖσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφη, ὦ Προμηθεῦ, (τὸ κατελεῖσατε), ἀντὶ σοῦ ^{f)} ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ

a) ἐπαμύνειεν] Sic e Fl. Solan., Hemst. et recentiores pro vulg. ἐπαμύνειν. Junt. et Ald. 2. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται idem in marg. A. 1. W. sed transversa linea inductum. b) πλάσματα] πλαστά Schol. c) ἀπόξυροι] Sic Schm. e codd. A. P. L. In prioribus edd. ἀπότομοι. d) ταύτην] ταύτη conj. Hemst. e) ἀκροποδητὴ] Sic emendavi vulgatum ἀκροποδιτὴ. In Junt. ἀκρῶ ποδί. f) σοῦ] Emendatio J. F. Gron. et Hemst. sed ab hoc non recepta. Ille etiam voluit τὸ κατελεῖσαντας. Hic vero τὸ κατελεῖσατε pro glossema- te habuit.

Vulg. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili et terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; (fugiat enim visum eorum, qui insunt:) sed, si videtur, in medio isthio propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praecluptae sunt hae cautes et inaccessae, undiquaque le-

niter inclinatae; et pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane et Mercuri, mitemini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet ajebas.

ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς ^g) εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ p. 186.
 ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν
 δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ p. 187.
 τὴν σφύραν ἐβρώμενως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἐτέραν· κατε-
 λήφθω εὖ μάλα καὶ αὕτη ^h)· εὖ ἔχει. καταπτῆσεται δὲ ἥδη
 καὶ ὁ αἰετὸς ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ⁱ) ἔχοις ἀντὶ τῆς
 καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μητέρα, οἷα ³
 πῖνονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν ^k) δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα
 μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω,
 καὶ ἀπατηλήν, ὡς αὐτῷ ^l) μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλσθαι ^m),
 τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστ' αἰ

. . . . καλύψας ἀργέτι δημῷ;

μῆνιμαί Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς *Hesiod.*
 ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ *Theog.*
 v. 541.

g) ἱκανὸς] Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis V. 2. S. A. *Hemst.*
Schm. ἱκανὸς emendatum in marg. A. 1. W. h) αὕτη] Sic
 e conj. *Jenaii* Lectt. Lucc. p. 13. pro vulg. αὐτή. i) πάντα]
 ταῦτα conj. *Cleric.* k) οὐδὲν] οὐδὲ B. 2. l) αὐτῷ] *ipsi.*
 Sic in B. 2. A. 1. et 2. scriptum reperi. In reliquis omnibus
 αὐτῷ, etiam in *Hemst.* et *Schm.* Vid. ad Timon. c. 57. Si-
 mile mendum emendavi Tim. c. 8. cf. *ibid.* c. 10. verba: ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ. m) ὑπε-
 ξέλσθαι] ἐξέλσθαι codd. 1428. et 2954.

o Prometheu, miserescite,
 ut tua vice jam nos statim
 in crucem agamur dicto non
 audientes: num (*annon*)
 idoneus esse tibi videtur
 Caucasus, qui alios etiam
 duos capiat sibi clavis affi-
 gendos? At tu porrige dex-
 tram: tu autem, Vulcane,
 include eam, additisque cla-
 vis malleum valide, quantum
 potes, adige. Et alteram
 praebe: haec etiam omnino
 bene revincta esto. Recte
 habet: devolabit jam mox
 quoque aquila detonsura je-
 cur, ut nihil non habeas

pro bella tua et solertissima
 fingendi arte.

Prom. Saturne, Japete,
 tuque Terra mater, qualia
 perpetior miser, qui nihil
 mali admisi!

Merc. Nihil tu mali ad-
 misisti, Prometheu, qui pri-
 mum distributione carnum
 tibi concredita, tam injustam
 fecisti et fraudulentam, ut ti-
 bi quidem subdole partes op-
 timas eximeres, Jovem autem
 circumvenires obtectis ossi-
 bus adipe candida: memini
 sane Hesiodi sic dicentis. De-
 inde homines effluxisti, ani-

p. 187. τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα θεινὰ ἐργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

p. 188. 4
Hqm. II.

ΠΡΟΜ. Ὡς Εὐριπίδης, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀνάιτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προσφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρωτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτῷⁿ). εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὥς δέξαιμιν ἄδικα ἔγνωκότε περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, (στομύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς), ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Κανκάσου, οἵκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ^o), καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου

p. 189. τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἶη

n) ἐμαυτῷ] Sic e P. et marg. A. 1. W., quod alius iterum induxerat, dedimus, moniti etiam a Schaefero ad L. Bos de Ellipss. p. 111. pro vulg. ἐμαυτόν. Modo τιμωσάμην ἂν Forst. et Constantin. s. h. v. o) ἀγωνιῇ] ἀγωνιῇ A. 2. ἀγωνιῇ Schol.

malia vaferrima, atque inprimis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus. Tot mala cum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito jus redderetur, me dignum aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, injustam de

me sententiam pronuntiasse Jovem: tu vero, (loquaculus enim es, et forensi caliditate praestans,) partes ejus tuere, et proba, justo calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si

ζον^ρ), εἰς ἀπρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ p. 129 πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρῶτερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὅς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθαι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολλόικας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιῖαν καὶ τὴν κρανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται^{γ)}, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐόικατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γάρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπλλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελίηται αὐτῷ^{δ)}.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὄμην καὶ περὶ τῆς κλο-p. 130.

p) [ἐχον] Ita recte J. A. 1. 2. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν et ἔχοντα C. Schmiederus cum Hemst. ἔχον. q) [τεχνῖται] τεχνῖται B. 2. A. 1. 2. contra legem et usum. r) [τὰ τοιαῦτα — αὐτῷ] Ex P. ita notatum invenit Hemst. καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμύεται] καὶ τῶν τοιούτων etc. ex L. μεμελίηται αὐτῷ] μεμύηται τῶν τοιούτων J. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμύηται αὐτῷ. Sic etiam in A. 2., quamquam μεμύητας typorum errore.

ad declamationem audientem abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire sinas horum, quae pro jure patris tibi possint. Te vero, Vulcan, judicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa

inter vos actione tu de furto jam dissere: Mercurius autem et hominum creationem, et carniū distributionem incusabit: ambo enim artifices et dicendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mer-

p. 190. πῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον *), ὧ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

6 EPM. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ *), ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, στυγῇ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις **) πᾶν φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστ' ἐμφανίξῃ τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορεῖται μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

s) τὸ τοιοῦτον] ex emendatione Hemst., qui idem etiam τοιοῦτος conjecerat pro τοιοῦτον sine articulo. t) Πάνυ γοῦν — οὐχὶ δὲ] In his maluit Hemst. ἔδει pro δεῖ, et νυνὶ δὲ pro οὐχὶ δέ. u) ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις] ἐπὶ τούτοις cod. 2954.

curius vellet dicere, mihi-
que exprobraret tale quic-
quam in arte simili versato:
attamen si vel hoc ipsum, o
Majae fili, aggredi sustines,
tempus jam est peragere ac-
cusationem.

Merc. Valde quidem, o
Prometheu, longa opus sit
oratione, et instructo quo-
dam apparatu adversus ea,
quae tu perpetrasti: nunc
vero nonne satis est sola ca-
pita exponere tuorum crimi-
num? quod, cum praefice-
reris dividundis carnibus, ti-
bimet ipsi pulcherrimas ser-
vares, deciperesque regem;
quod homines efflueris,

quo nihil minus fieri debu-
erat; quod ignem suffuratus
a nobis detulisti ad istos.
Et mihi quidem videris, o
optime, minime intelligere,
in tanta criminum gravitate
quam clementem et beni-
gnum Jovem fueris exper-
tus. Quod si neges ista te
fecisse, arguendus eris, et
longa quaedam oratio exten-
denda, adnitendumque mi-
hi, ut quam possum maxi-
me declarem veritatem; sin
concedis, talem te fecisse
divisionem carniū, con-
dendorum hominum inven-
tum novasse, et ignem sub-
duxisse, satis est mihi accu-

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα ληρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, ὁψό- p.191.7
 μεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπέπερ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ
 κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, διαλύσασθαι τὰ
 ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καί-
 τοι, νῆ τὸν Οὐρανὸν x), καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι
 ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὥς
 διότι μικρὸν ὅσπου ἐν τῇ μερίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθησόμενον
 πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύ-
 σαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστιν y) ἐννοή-
 σαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίξεσθαι, καὶ ἀγανα-
 κτεῖν, εἰ μὴ τὸ μῆζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ᾧ 8
 Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικάς οὔσας, οὐ χρή, οἶμαι, ἀπομνη-
 μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐνοουμένων, παι-
 διὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ z) καταλιπεῖν τὴν
 ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
 καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέ-

x) Οὐρανὸν] Vulgo οὐρανὸν minori initiali. y) αὐτὸ —
 ὃ ἐστίν] αὐτὸ — ἥλικον ἐστίν P. L. posterius ἥλικον ἐστίν
 alios legere notatur in marg. A. 1. W. z) ἐν τῷ συμπο-
 σίῳ] pro glossemate ressecanda putat Abresch. Dilucc. Thuc.
 p. 57. illiberalior hospes.

satum, nec, cur plura dicam,
 causa est: plane enim vi-
 deat nugari.

Prom. Ista sintne nugae,
 quae dixisti, videbimus pau-
 lo post. Ego vero, quando-
 quidem sufficere ais, quae
 accusatorie sunt a te pro-
 lata, conabor, quantum pot-
 ero, dissolvere crimina.
 Primumque audi de carni-
 bus. Atque equidem, ita me
 juvet Coelus, nunc etiam
 ista referens pudore suffun-
 dor Jovis vicem, qui tam
 sordidi sit contractique ani-
 mi, ac suspiciose querulus,
 ut, quia parvulum os in sua
 portione reperit, in crucem
 tollendum mittat vetustum

adeo Deum, nihil amplius
 auxilii lati memor, neque
 adeo irae causa quantilla sit
 cogitans, et plane pueri esse
 illud, succensere atque in-
 dignari, nisi partem ipse
 majorem accipiat. Atqui
 versutias ejusmodi, Mercu-
 ri, conviviales non decet,
 opinor, memori mente re-
 ponere; sed, si quid etiam
 peccatum fuerit inter epu-
 las, ludum putare, atque
 ibi in convivio depositam
 iram relinquere: verum ut
 in crastinum sub pectore re-
 condas odium, et injurias
 recorderis, atque hesternae
 rei memoriam conserves,
 apage, neque Deos hoc de-

- p. 191. πον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμπο-
 σίων τὰς κομπείας ^{a)} ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ
 p. 192. τὸ σιλλαίνειν ^{b)}, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλειπόμενον ^{c)} ἐστὶ μέ-
 θη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πρᾶγματα,
 καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημο-
 νεύσειν ^{d)} εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾧμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ
 τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἠγῆσεσθαι
 πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν ^{e)} τινα ἔπαιζε,
 9 πειρώμενος ^{f)} εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει
 δὲ, ὧ' Ερμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονε-
 νημέναι τῷ Διὶ, τὴν δ' ὅλην ὑψηρῆσθαι ^{g)} τί οὖν ^{h)}; διὰ
 τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμῖχθαι,
 καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ
 p. 193. ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-

a) κομπείας] κομπᾶς F. mendose. b) σιλλαίνειν] δια-
 σιλλαίνειν P. J. A. 2. c) καταλειπόμενον] Priores edd.,
 referente Hemst., καταλοιπόμενον. Equidem in B. 3. A. 1. et
 2. inveni καταλιπόμενον, non multo illud melius. d) μνη-
 μονεύσειν] Ita e marg. A. 1. W. rescriptus pro vulg.
 μνημονεύειν. In A. 2. μνημονεύεις fortasse pro μνημονεύσειν.
 e) παιδιάν] praemittit κατὰ cod. 2954. f) πειρώμε-
 νος] πειρόμενος A. 1. et 2. g) ὑψηρῆσθαι] Sic Hemst.
 correxit vulg. ὑψηρεῖσθαι vitio grammatico laborantem le-
 ctionem. h) τί οὖν;] Distiuxi haec a sqq. cum quibus vul-
 go una serie cohaerent. Ejus generis negligentia librorum
 saepius fuit castiganda.

cet, nec praeterea regium
 est. Quod si quis abstule-
 rit a conviviiis festivitates
 eas, astum et jocos et sub-
 sannationes et irrisiones,
 nihil scilicet aliud erit reli-
 quum, nisi ebrietas, satie-
 tasque et silentium, res te-
 tricae et injucundae, quae-
 que minime computationi
 convenient. Quare nihil mi-
 nus putaram, quam recor-
 daturum esse Jovem postri-
 die; nedum ut tantopere
 propterea indignaretur, se-
 que gravem injuriam existi-

maret esse passum, si distri-
 buens aliquis carnes ludum
 quendam luserit tentando,
 num, qui deligit, meliorem
 partem dignoscat. Pone ve-
 ro, Mercuri, quod gravius
 est, non minorem me partem
 attribuisse Jovi, sed totam
 subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod pro-
 verbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces,
 totumque Caucasum adinve-
 nire, et aquilas demittere,
 et jecur extundere? Ista vi-
 de ne magnam patefaciant

λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, p. 193.
καὶ ἀγέννειαν ¹⁾ τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέριαν. ἢ τί
γὰρ ἂν ²⁾ ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλί-
γων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται ³⁾; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι 10
εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ
τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ
ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμῆσαιτο, εἰ τὰ κρέα
ἔψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο ⁴⁾, ἢ
ὀπτωμένων ⁵⁾ ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγ-
γνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ
κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρῃς ἐπάταξαν, ἀνεσκο- p. 194.
λοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ

i) ἀγέννειαν] „In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννοιαν (haec
„scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς
„γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni
„fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vi-
„tio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum J. praebebat lo-
„co τοῦ μικροψυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγένειαν.“ Haec Hemster-
huisius. In A. 2. εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν. Restitui ἀγέννειαν,
vestigia Exc. P. et F. et codicem 2954. secutus, et retinui
optimam vocem μικροψυχίαν, cujus glossema esse videtur
εὐτέλειαν. k) ἢ τί γὰρ ἂν] In plerisque, etiam Hemst. ἢ
et γὰρ omissa. In A. 1. et 2. ἢ τί ἂν, in cod. 2954. plene sic,
ut scripsimus. Schm. τί γὰρ ἂν. l) τηλικαῦτα ὀργίζε-
ται] Sic Graev., Solan. et Hemst. ex A. et Ms. Gr. pro vulg.
τοιαῦτα ἐργάζεται, quod et Cod. 2954. habet. In marg. A. 1.
W. adscripta, quam restituimus, lectio. m) περιελιχμή-
σατο] Ita recte A. C. L. J. A. 2. H. et hinc recentt. Steph.
Thes. T. II. p. 673. Est autem ab περιελιχᾶσθαι. Reliquae
edd. περιελικμ. vel περιελημ. ut B. 3. n) ὀπτωμένων] Sic
J. V. 2. P. A. 2. Hemst. et recentt. In reliquis ὀπτομένων.

indignantis humilitatem ani-
mi ignobilem, et in ira con-
cipienda levitatem. Quid
enim hic designet, si totum
bovem perdiderit, qui fru-
stulorum carnis paucorum
causa tantopere stomache-
tur? Contra homines quan-
to se praebeant aequiores in
istiusmodi rebus, quos cre-
di poterat ad iram esse
promptiores Diis? et tamen
eorum nemo est, qui co-

quum cruce multarit, si car-
nes elixans immisso digito
de juscule degustarit, aut
assatarum carnum quiddam
avulsum deglutiverit; sed
veniam dant ipsis: sine est, ut
etiam valde irascantur, aut
pugnos incutere solent, aut
alapas in malam ingerere;
nemoque hactenus apud eos
in patibulum ire jussus ob
tanta scilicet crimina. De
carnibus ista sunt satis: quo-

- p. 194. μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν ἡμοῖ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ
 11 δὲ αἰσχρίῳ κατηγορεῖν ἐκείνω. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι
 τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὡς
 Ἐρμῇ, διτιτὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότε-
 ρον °) αἰτιάσθαι με· πόττερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώ-
 πους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως
 ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον· ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ
 ἀμφοῖν ἐρῶ· καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου
 βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πει-
 ράσσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω
 ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε
 12 τὴν γῆν μένειν P). Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥῆον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν
 γένοιτο εἰ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ
 p. 195. τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ
 γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
 ταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς, (πόθεν

ο) καθ' ὁπότερον] Omnes excepta J. καθ' ὃ πρότερον.
 Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. i. W. πόττερον.
 In A. s. καθ' ὁπότερον, et sic Hemst. et recentt. p) μέ-
 νειν] εἶναι cod. 2954. adscripto μένειν.

rum ut turpis est mihi de-
 fensio, sic multo turpior ip-
 si accusatio. De arte fin-
 gendi autem, deque eo,
 quod homines fecerim, tem-
 pus jam dicere. Illud au-
 tem, Mercuri, cum dupli-
 cem habeat insimulationem,
 nescio equidem, quam in
 partem maxime me crimine-
 mini: utrum, in totum non
 oportuisse homines fieri,
 meliusque fuisse, si con-
 quievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque in-
 elaborata; an, eos quidem
 fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in mo-
 dum, efformatos. At ego ta-
 men de utroque dicam: et

primum quidem, nullum om-
 nino Diis ex eo damnum ac-
 cidisse, quod homines in vi-
 tam sint producti, conabor
 ostendere; deinde, multum
 interesse, ut utilius hoc ip-
 sis et melius sit, quam si
 terram desertam hominum-
 que vacuam contigisset re-
 stare. Ergo erat olim (fa-
 cilis enim sic palam fiat,
 an quid ego peccaverim a-
 lio ornatu inducto noveque
 fabricatis hominibus) divi-
 num solum ac coeleste ge-
 nus: tellus vero inculta
 quaedam res et informis, sil-
 vis tota iisque agrestibus
 horrida: neque erant a:ae
 Deorum, nec templum, (qui

δέξ) ἢ ^α) ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τι ^γ) ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολ- p. 195.
 λὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα·
 ἐγὼ δὲ, (ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
 ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα ^α)
 πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,) ἐνενόησα, ὥς ἄμεινον εἴη, ὅλ-
 γον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβύοντα, ζῶά τινα συστήσασθαι, καὶ ἀνα-
 πλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐν-
 δεῖν τι ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς
 ὃ ἔμελλεν ἢ ἐξέτασις γιγνομένη ^γ) εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν
 αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι ^β)· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, 13
 καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. Καὶ δὴ, Hesiod.
 πατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας ^α), καὶ διαμαλά- Op. et
 ξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέ- D. v. 61.
 σας συνεπιλαβέσθαι ^γ) μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγά- p. 196.
 λα ^α) ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀργῆς πηλίκον,

q) πόθεν δέ; ἢ] Sic, duce *Kistemakero* ad *Thuo.* p. 134.
 emendavi locum antea sic corruptum: ἢ νεῶς· πόθεν δὲ ἄγαλ-
 μα, ἢ ξ. r) ἢ τι] In omnibus ἢ τί, praeter B. 3. ubi unico
 recte ἢ τι ἄλλο τ. s) τᾶλλα] τᾶλλα in plerisque vet. etiam
 in *Hemst.* t) γιγνομένη] γινομένη cod. 2954. u) εἶναι]
 ἐστὶ conj. *Guyet.* x) φύρας] φουράσας marg. A. 1. W. sed
 postea deletum. y) συνεπιλαβέσθαι] Prioris edd. exce-
 pta B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidit *Hemst.*, habet et-
 iam margo A. 1. W. z) ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα] ταῦτ'
 ἐστὶ τὰ μεγάλα ἃ conj. *Hemst.*

poterat enim?) nec statua,
 neque simulacrum, neque ali-
 ud quicquam ejusmodi, qua-
 lia multa jam ubique appa-
 rent summa cum cura in ho-
 nore habita. Ego vero, (sem-
 per enim aliquid consulo in
 commune, mecumque agi-
 to, quomodo amplificentur
 res Deorum, ceteraque om-
 nia incrementum capiant or-
 natus ac pulchritudinis,) in
 animum induxi optimum fo-
 re factum, si, parvula qua-
 dam luti parte accepta, ani-
 malia componerem atque ef-
 fingerem specie nobismet

ipsis assimilia: etenim ita
 statuebam, deficere quiddam
 naturam divinam, dum ni-
 hil exstat ipsi contrarium,
 ad quod instituta compara-
 tione, illam esse beatiorē
 dilucide pateat: tum mor-
 tale illud esse volebam, ar-
 tificiosissimum alioquin et
 prudentissimum, quodque
 melioris haberet sensum.
 Itaque, secundum poëtae di-
 ctum, aqua terrae mixta et
 permollita effinxi homines,
 Minervamque etiam advoca-
 vi, ut una mecum operi ma-
 num accommodaret. Isthæo

- p. 196. εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὥς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦντο θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινα γεγένηται. οὕτω ^{a)} γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν ^{b)} βουλευσώσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἔν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι ^{c)} πεπονθῶς πρὸς ὑμῶν. "Οτι δὲ χρή-
- p. 197. σιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ ^{d)} οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις ^{e)}, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγνυαί, πᾶσαι δὲ ἀν-
- Arat. Ph.* v. 2. 3.

a) οὕτω] τοῦτο conj. *Hemst.* b) ἐπ' αὐτὸν] ἀπ' αὐτοῦ *Marcel. et Vorst. edd. H. et A.* c) ἔσομαι] εἰσομαι *Abresch. conj. Lectt. Aristaen. p. 18. lusius ingenii.* d) ἀκαλλῇ] ἀκαμῇ *Schol. ἀκόσμητον cod. 2954.* e) γεωργίαις] γεωργίους conj. *Hemst.*

sunt scilicet, quae gravia in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia exstiterint: quippe illud (*ita*) etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi defectio- nis consilia adversum se in- eant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes.

At nihil vobis accidisse ma- li a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali- quod vel minimum, et con- ticescam, ac justa me per- pessus a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo- rum, ita maxime discas, si consideres terram non am- plius horridam et pulchri- tudine spoliata, sed urbi- bus, cultis agris, plantis- que mitibus ornatè distin- ctam, mare navigatum, in- sulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorum- que celebritates: Jovis au- tem plenae omnes viae, cun-

θρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἔμαντῶ μόνῃ κτῆμα τοῦτο P. 197. ἐπλάσάμην, ἐπλεονέκτουεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῇ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστι, Προμηθέως δέ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαντοῦ μόνῃ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι^f), καὶ ἐλάττω ποιῶ. "Ἐτι δέ μοι, 15 ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθόν, οἶον P. 198. κτῆμα^g), ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἥδ' καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὲ τί^h) τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένωνⁱ) τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον ἂν^k) συνέβαινε τὸ καίλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλοῦτήσῃεν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παρὰθῶμεν^m) αὐτόν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλικία εὐδαι-

f) καταπροδίδωμι] καταπροδίδομαι B. 3. δὲ abest ab A. 2. g) "Ἐτι δέ μοι — οἶον κτῆμα] Sic emendavimus locum partim ducibus Hemst. et Schm. qui pro vulg. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε· ἐννόησον, e codd. P. ubi ἐπὶ ἐτι δέ etc. et L. ubi ἐτι δέ, sic scribendum censuerunt, uti edidimus. In edit. Schm. tamen aliter editum, ac voluerat ipse editor: οἶον scil. post τόδε positum, quod ante κτῆμα locum suum habere debebat. Deinde pro ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα vestigia codd. P. et L. secuti reposuimus, ἀγαθόν, οἶον κτῆμα, deletis vocibus ἀμάρτυρον ἢ. Vid. Adnot. h) πρὸς δὲ τί] Vulgo πρὸς δὲ τι contra leges linguae. i) γιγνομένων] γενομένων Schm. e cod. 2954. k) ἂν] vulgo omis- sum de meo inserui. m) παρὰθῶμεν] παραθεωρῶμεν

cta hominum fora. Quod si milimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis, et tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam et imminuam? Praeterea hoc quoque mihi, Mercuri, ex- pende tecum, tibine videat-

tur bonum aliquod (teste carens), seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habi- tura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius

- p. 198. μονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμα-
 p. 199. τροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνε-
 σταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε
 16 τοῦ βουλευματος. Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες, φῆς, εἰσὶνⁿ⁾ ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γα-
 μοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὲ
 πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δῆπον διὰ τοῦτο αἰτιάσασθαι^{o)} ἂν
 τις τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἔτι^{o)}
 καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς^{p)} ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ
 νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐ-
 τῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ ταύτη γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ
 p. 200. ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἄτερπῇ^{q)} ἔχουσά τινα διατριβήν.

cod. Schol. n) φῆς, εἰσὶν] Sic Jens. et Schm. e codd. Brod.
 pro vulg. φῆς εἶναι. Hemst. conj. φῆς, vel φήσεις, ἴσως. A-
 dresch. Dilucc. Thuc. p. 447. φῆς, vel φήσεις, οἶμαι. o) ἔτι:]
 Sic Hemst. conj., uti et in marg. A. 1. W. notatum vidit.
 Receptum idem in A. 2. Vulg. ἐπεὶ, quod frustra defendit
 Adresch. l. c. cf. Prom. in Verb. c. 5. p) ἡμᾶς] ὑμᾶς marg.
 A. 1. W. q) καὶ εἰ ταύτη — ἀτερπῇ] Vulg. καὶ εἰ του-
 τῷ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερ-
 πῆς ἔχουσά τινα δ. Graev. et Hemst. ἀτερπῇ pro ἀτερπῆς. Schm.
 edidit: καὶ, εἰ τούτῳ (maluit τοῦτο) γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ
 ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φροντίς ἀτερπῆς, ἔχουσά τινα διατριβήν.
 Vid. Adnot.

eas exigeremus; neque in-
 telligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quos-
 dam intueri daretur bono-
 rum nostrorum expertes: sic
 enim demum magnum pate-
 fiat esse magnum, si ad par-
 vi mensuram comparetur.
 Vos vero, quem decebat ob
 solers inventum honoribus
 afficere, in crucem sustulis-
 tis me, easque mihi vices
 reddidistis consilii. At ma-
 leficos esse quosdam ais in
 iis: adulteria committunt,
 bella gerunt, sorores ducunt,
 patribus insidiantur: quasi

apud nos non magna sit vi-
 tiorum illorum copia: nec
 sane propterea quis culpa-
 verit. Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc
 insuper fieri potest, ut di-
 cas, necessum esse multis
 nos negotiis implicari, dum
 curamus illos. Eandem igi-
 tur ob causam pastor indi-
 gnetur, quod gregem habe-
 at, cujus sibi cura sit geren-
 da. Fuērit hoc ipsi laborio-
 sum, at jucundum itidem:
 eaque sollicitudo non ingra-
 tam praebet occupationem.
 Nos autem quid ageremus,

τί γάρ ἂν ἐπράττομεν, ρὺκ ἔχοντες ὧν ^{τ)} προνοοῦμεν; ἡρ- p. 200.
 γοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφο-
 ροῦμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες. "Ο δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' 17
 ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιῶν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες,
 ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ
 θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως
 φήσεις, ἀναπεπλάσθαι ^{ς)} τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα
 τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἰοικότας· καὶ τί ἄλλο παρά-
 δεῖγμα τούτου ἄμεινον προσησάμην, ὃ πάντως καλὸν
 ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον
 ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλ-
 λας ὑμῖν ^{τ)} τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ'
 ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, p. 201.
 καὶ ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν ^{η)} ἐλθεῖν δέοι, „μετ' ἀμύμονας Αἰθιο- Hom. II.
 πῆγας·“ τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεστα- I, 425.
 ρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. "Ἡδὲ 18
 δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μένειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην

τ) ὦν] φ J. s) ἀναπεπλάσθαι] ἀναπεπλάσθαι B. 5. t)
 ὑμῖν] ἡμῖν B. 5. η) ὠκεανόν] Vulg. ὠκεανόν. B. 5. ὠκ.
 minuscula initiali, recte.

non habentes, quibus pro-
 spiciamus? cessaremus sci-
 licet, bibereturque nobis ne-
 ctar, et ambrosia nos ingur-
 gitaremus otiosi. Quod ve-
 ro me maxime urit, hoc est:
 qui incusatis hominum fa-
 bricationem, et potissimum
 mulieres, ipsi tamen amatis
 eas, neque intermittitis in
 terram descendere, nunc in
 tauros, alias in satyros et
 cycnos versi, Deosque ex
 illis procreare non dedigna-
 mini. At nihil oberat, for-
 te dices, quo minus homi-
 nes effingerentur, sed alium
 quendam in modum, nec no-
 bis similes. At quod aliud

exemplar isto melius mihi
 proposuissem, quod omni-
 no pulchrum sciebam? num
 rationis expers et ferum con-
 veniebat, atque agreste elab-
 orari animal? quomodo
 Diis sacrificassent, aliosque
 vobis honores tribuissent?
 et vos tamen, quando heca-
 tombas offerunt, nullam mo-
 ram facitis, etsi vel Ocea-
 nus longo itinere sit peten-
 dus, ut visatis probissimos
 Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis et victimarum
 causam, in patibulum egi-
 stis. De hominibus quidem
 ista sufficiunt. Jam, si vi-
 detur, ad ignem transeo, ex-

p. 201. κλοπὴν ^α). καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνή-
 σας· ἔσθ' ὅ, τι ^γ) ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου
 καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἴ-
 μαι, φύσις τουτουῖ τοῦ κτήματος ^α), οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνε-
 ται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυνται
 ἐναυσσάμενου ^α) τινός· φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς
 δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρηεῖναι, καὶ
 Hom. O. VIII, „δοτῆρας ἑάων ^β)“, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου
 325. γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν
 P. 202. γῆν, μηδ' ὄλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν·
 οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε φειγοῦντες, μήτε ἔφοντες
 19 τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄν-
 θρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μά-

α) κλοπὴν] κλεπὴν B. 3. κλοπεῖν A. 2. κλοπὴν A. 1. γ) ἔσθ' ὅ, τι] Sic Jena. Hemst. et Schm. praeterquam quod accentus in ἔσθ' omissus, pro vulg. ἔσθ' ὅτι. Unde non est, quod cum Graevio scribas ἔσθ' ὅτε. 2) τοῦ κτήματος] Cum Schm. adjeci comma in ceteris praeter Ald. utramque emis- sum. a) ἐναυσσάμενου] ἐκκαυσσάμενου C. male, judice Hemst. b) δοτῆρας ἑάων] Hemst. haec notavit: „δοτῆ- ρας ἑάων. Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δο- ,,τῆρας ἑάων“ formam vocum poeticam saepe poster mutat, ,,saepae retinet. 'Εάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub ,,judicibus Grammaticis.“ H. l. retinuisse par est: valet enim hic vatis auctoritas. In poeta autem ipso Wolfius reposuit ἑάων. Schmiederus secutus Hemsterhusium.

probratumque tantopere fur-
 tum. Per Deos ergo hoc mi-
 hi responde nihil moratus:
 estne quicquam istius ignis,
 quod amisimus, ex quo apud
 homines est? non dixeris:
 haec, opinor, natura ejus
 rei, nihil ut decrescat, etsi
 vel alius inde partem capiat;
 non enim exstinguitur, si
 quis ex eo lumen accende-
 rit: invidia vero planissime
 est, ex quibus nullum ad
 vos damnum redeat, eorum
 prohibere ne usus impertia-
 tur indigentibus: atqui Dii

cum sitis, beneficos esse o-
 portet, commodorumque lar-
 gitores procul ab invidia re-
 motos. [Hocine vos aegre
 feratis,] ubi, si vel omnem
 hunc ignem subreptum de-
 tulissem in terram, nihilque
 omnino ex eo reliquissem,
 haud magna a me vobis in-
 juria foret facta? neque e-
 nim vos eo indigetis, ut qui
 non frigateis, nec ambro-
 siam coquatis, neque opus
 habeatis arte facta luce.
 Hominibus vero ignis usus
 est et ad alia pernecessarius,

λιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγνιάς, καὶ τοῦ p. 202.
 λιβανωτοῦ θυμῶν, καὶ τὰ μηρία καλεῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ
 δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην
 ἡδίστην ολομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
 κνίσσομένη περὶ καπνῷ. “ ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν Hom. II.
 γένοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρᾳ *) ἐπιθυμίᾳ. θανμάζω δὲ ὅπως οὐχ I, 517.
 καὶ τὸν ἥλιον πεκαλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ
 οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρῶδέστερον. ἢ κἄκεινον
 αἰτιάσθε, ὥς σπαθῶντα ἡμῶν ^{d)} τὸ κτῆμα; εἰρηκα. σφῶ δὲ,
 ὦ Ἐρμῇ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι ^{e)} δοκεῖ, δι-
 τυθέντες, καὶ διελέγχετε· κἄγὼ αὐτίς ἀπολογησώμαι.

ΕΡΜ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον p. 203.
 σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἄλλα ὤνησο ^{f)}, διότι μὴ καὶ ὁ 20
 Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὐ γὰρ οἶδα, ὥς ἔξ καὶ δέκα γύπας ἂν
 ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντες· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατ-
 ἡγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. θκείνο δὲ γε θανμάζω, πῶς
 μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος.

c) ὑμετέρᾳ] ἡμετέρᾳ in plerisque vett. ὑμετέρᾳ in B. 2. unde
 et Hemsterh. et Schm. d) ἡμῶν] ὑμῶν conj. Guyet. non ne-
 cessaria. e) εἰρήσθαι] εἰρεῖσθαι A. 2. f) ὤνησο] ὤνη-
 σο Brod. et Schol. ut videtur.

et plurimum ad sacrificia,
 ut possint nidore vaporare
 vias, thus adolere, et lum-
 bos hostiarum in aris: video
 sane, vos summopere dele-
 ctari isto fumo, easque epu-
 las putare suavissimas, quan-
 do nidor in coelum penetrat
 multo fumi volumine sub-
 vectus: adversetur ergo haec
 criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror au-
 tem, quomodo nec solem
 vetueritis eos illustrare: at-
 qui ignis hic est multo di-
 vinior et flagrantior: aut
 illumne etiam accusatis, qua-
 si dissipantem propriam vo-
 bis possessionem? Dixi.
 Vos autem utrique, Mercu-

ri et Vulcane, si quid mi-
 nus recte dictum videatur,
 emendate et arguite; tum-
 quē ego iterum partes meas
 tuebor.

Merc. Facile non est, Pro-
 metheu, cum tam valido So-
 phista contendere. Ceterum
 gratulare tibi, quod Jupiter
 istam orationem tuam non
 inaudiverit: sexdecimenim,
 quod probe scio, vultures
 apposuisset tibi ad intestina
 eruenda; tam graviter ipsum
 objurgasti, dum causam tu-
 am agere videris. Illud equi-
 dem miror, quo pacto, cum
 sis vates, non praesciveris,
 hoc te supplicio puniendum
 esse?

p. 203. *PROM.* Ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐτοῖς οὐδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θεβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν ἄετόν.

ERM. Εἰ ⁵) γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λειυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μὲν τοι καὶ ^h) κρεανομοῦντά γε.

21 *PROM.* Θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

p. 204. *PROM.* Οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπώμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἄετός. ὑπόμμενε οὖν καρτερώς· εἴη δέ γε ἡδὴ σοι τὸν Θιβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς καύσειέ σε ἀνατεμνόμενον ¹) ὑπὸ τοῦ ὕρνου.

g) Εἰ] Εἰ cum accentu in plerisque, etiam in A. 1. et 2. *Hemst.* et *Bipont.* sine accentu in B. 3. et *Schm.* recte. Vide de particulis εἰ γὰρ ad *Viger.* de *Idiott. Zeunium* p. 503. et *Hermanum* p. 742. h) καὶ] Ita F. A. 1. 2. J. V. 2. S. A. *Hemst.* *Schm.* Reliquae fere γὰρ. i) ἀνατεμνόμενον] Sic *Hemst.* Legi voluit, et vere reperitur haec ipsa lectio in B. 3. pro vulg. ἀνατεμόμενον.

Prom. Noveram illud, Mercuri; et, me solvi debere in posterum, novi: et jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, et una nobiscum epulantem! sic tamen, ut carnes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: et simul vobiscum epulabor, et Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dicere: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit et pretium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δειῖ ιστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ "Ονος"), περὶ πατρός αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ, ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήρια· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεὺς ἢ Ἀναβιοῦντες. *Collectanea Galei.*

Ead. l. 22. φοιτῶν] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφων, ^{b)} ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

Pag. 4. l. 1. διδάξαιτό με] Διδάσκομαι τινα, εἰς διδάσκαλον ^{c)} πέμπω μαθησόμενον. V.

Pag. 6. l. 5. Ἀρχὴ δέ τοι ἤμισυ παντός] Ἐσιόδου τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ᾧ Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτω· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἐρμωτίμῳ. C. G.

Ead. l. 10. ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

a) Λούκιος, ἢ "Ονος] In *Luciano frustra* Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptis traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi, conveniunt. *Solan.*

b) γλύφων] Respicit ista c. 3. εἰ φαινομένη γλύφων. *Hemst.*

c) εἰς διδάσκαλον] Leg. διδάσκαλον. *Solan.* Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed et alterum εἰς διδάσκαλον vel διδάσκαλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Misop. p. 551. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Basil.* Hom. πρὸς τοὺς νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. *Commentario* de L. A. Idiom. praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδάσκαλον in accusativum depravatus fuisse videatur apud *Basilium*) *Thom. M.* in φοιτᾶν· quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 20. 21. *Hoeschel.* ad *Chrysost.* περὶ Ἰερ. p. 500. nec tamen *H. Valerium* culpo, qui, cum apud *Luagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e Ms. χαμαιδιδασκάλων. *Hemst.*

Pag. 7. 1. 5. ἐν ὕπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

Pag. 9. 1. 8. μνήμην διέφυγεν] Ὅ τὰ ^{a)} σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἐναυλον, ἅρα τὴν ἐννοίαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξήμβλωκας; καὶ μὲν τοῦτο. V.

Ead. 1. 16. οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τοῦτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

Pag. 10. 1. 3. λαγὼ βίον ζῶν] Ὁ λαγὼς ^{a)}, ἐπὶ δευλίας αἰγίττεται. Φιλοστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς δειλούς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶν ὁ λαγὼς. Vorst.

Ead. 1. 4. ἔρμαιον] τὸ ἀπροςδόκητον ^{a)} κέρδος ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ὥς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἐρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρίσκόντων τί· οἶον κοινὸν τὸ εὔρημα. Vorst.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. 1. 1. τὸν Ἀττικὸν] Οἶον φησί, εἰ καὶ Ἀττικὸν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐν Σαμοσατῶν· μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγήτεον, οὐκ ἐπαινὸν τοῦτο ^{a)}. V.

Pag. 23. 1. 7. μετεωρολέσχας] οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέλαις ^{b)} Ἀριστοφάνης, addit M.

d) Ὅ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. Solan.

e) Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis et multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indicibusprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis inserere, in Adnotationibus contextui Luciano subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. Hemst.

f) τὸ ἀπροςδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in Suida et Etymologo: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. Hemst.

a) τοῦτο] V. τούτου. Sed totum Scholion absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρῶνιαν. Sol.

b) ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem Aristophanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροσκοπίς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχει, sed μετεωροφέναιες v. 332. μετεωροσκοπίης v. 359. Apud Scholiasten exstant ad v. 223. 330. Hemst.

Pag. 23. l. 12. ὁ διάλογος] ὡς περ Ἀριστωνος *) Πλάτων. M.

I N N I G R I N U M.

Pag. 25. l. 18. εὖ πράττειν] αἰγάρ τοι τῶν παλαιῶν προσήσεις, αἱ μὲν ἐκδοθαί, χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπεριναί, ὑγλαίνε. Aug.

Pag. 26. l. 1. εἰλόμην] ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. V.

Pag. 27. l. 20. ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν *), καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Pag. 29. l. 1. ἀρχαῖον] ἀνόητον. V.

Pag. 31. l. 5. διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνήψεν. V.

Ead. l. 10. τοῖς ἐν ποσὶν] τοῖς πάθεσι τοῖς σύνεγγυς. Aug.

Ead. l. 13. ἀνατυλίττων] Σημειοῦ τὸ ἀνατυλίττων ^{b)} ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. V.

Ead. l. 14. πυρσόν τινα] Πυρσοί, λαμπάδες, πυρκαῖαι, λαμπτήρες, φρυκτωρίαί ^{c)}. V.

Pag. 32. l. 2. τὸν Κωμικόν] Σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπολίδου ^{d)}. G. C.

Ead. l. 16. τοῦ δράματος] ἤγουν, τῆς κατασκευῆς τοῦ λόγου. Aug.

Pag. 33. l. 2. μέμνησο] Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

Pag. 36. l. 3. θλίβων τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλῆθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

Pag. 39. l. 17. προστιθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος ^{e)} συνέταξε. V.

c) Ἀριστωνος] Adde ὁ Ἀρίστ. ut Aristonis filius Plato. Hemst.

a) ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. Hemst.

b) ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω V. Hemst.

c) φρυκτωρίαί] Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαῖαι, λαμπτήρες, φρυκτωρίαί· non φνκτωρίαί, ut in Ms. vitiose habebatur. Cler. In ipso Cod. V. scriptum est φρυκτωρίαί, et πυρσοί, non πυρσόν, quod in E. A. legebatur. Hemst.

d) Εὐπολίδου] L. Εὐπόλιδος. Hemst.

e) προστιθέμενος] Absurdum scholion: recte in textu legitur προτιθέμ. Solan.

Pag. 40. l. 12. ὑπερήφανον] ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται ¹). C. G.

Pag. 44. l. 14. μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

Pag. 45. l. 15. οὐδὲ ἐπιβῆναι] Ἀργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἡ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα ⁶) μὴδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἡ τῆς πατρόθεν ὑπόουσης ^h) κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο ⁱ) ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ ^k) φθοροῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς ^l) καλλιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς χρῆζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ ἀγρούς ^m) κτήσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ἀδεκάστως ⁿ) κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρὶ. V.

Ead. l. 16. ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διαμολόγει] Λουκιανοῦ ^o) καὶ τοῦ πύγμαμα,

Ἀγρὸς ^p) Ἀχαιμενίδου γενομένην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτε [καὶ τὰ ἐξῆς]. V.

Pag. 46. l. 13. ἀμέλλητον] ἤγουν, μὴ δεόμενον βραδυτήτος. Aug.

Pag. 48. l. 6. προΐενται] ἀντὶ τοῦ λέγουσιν. Aug.

Pag. 50. l. 5. τῆς ἡδονῆς] περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον

f) κεῖται] De hoc scholio vid. infra Hemsterhusii Adnot. *Lehm.*

g) φιλοσοφοῦντα] Leg. τὸν φιλοσοφ. *Lehm.*

h) ὑπόουσης] Leg. ὑπαρχούσης. *Solan.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπὲν. I. c. 51. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ· τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *Hemst.*

i) ἄλλο] Leg. ἄλλως. *Solan.* Proxime C. V. ἄλλω. *Hemst.*

k) ὥσπερ οὐ] Leg. ὥσπερ. *Hemst. Schmied.* correxit. *Lehm.*

l) περισσῆς] In Ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. (καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου) Insulse; unum est scholium. *Solan.*

m) ἀγρούς] Reposui pro Ἀγρούς, et modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγροῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad *Ecl.* IV, 34 correxit *G. Voss.* ad *Valer. Flacc.* I, 310. *Hemst.*

n) ἀδεκάστως] Leg. ἀδεκάστως. *Solan.* Praeclaram emendationem adjuvat C. V. ubi utraque vox figura compendiarie scribitur. *Hemst.* Secutus *Schmied.* *Lehm.*

o) Λουκιανού] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυγχὴν· unde mendosissime descriptum emendavimus: sed et debuit post ποτ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, et caetera, cum desit finis hexametri et totus pentameter. *Cler.* Addidit *Schmied.* *Lehm.*

p) Ἀγρὸς] In C. V. erat ἄκος et γεόμεν. recte vero πάλιν. *Hemst.*

τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μήκος ἐκτεινομένου ^{a)}). V.

Pag. 53. l. 3. ἐπιλίγδην] ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. V.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 18. καταίροντος] καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

Pag. 57. l. 4. οὐκ ἀγαπῶν] οὐκ ἀρνούμενος. V.

Ead. l. 9. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] ἀντὶ τοῦ διηνεκῇ κεκτῆσθαι ^{a)} τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτοῦσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὁρθότερον, ἐν ἴσῳ τῆς ψόφου ^{b)}, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C G.

Pag. 58. l. 8. κισήρεως] κίσηλις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαγίας ^{c)}. V.

Ead. l. 11. ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφεῖον μὲν γὰρ φασί ^{d)}· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

Ead. l. 13. μόγεις] μόγεις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἢ κοινή· V. Μόγεις ^{e)}, φησὶν Ἀττικιστῆς, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ Γ γράφεται ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἰῶνες καὶ Αἰολεῖς διὰ Δ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

Pag. 60. l. 8. Λυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς

q) ἐκτεινομένου] scriptum fuit, sed leg. ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I et EI. Cler.

a) κεκτῆσθαι] Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires illud supplementum, quod inculcant hic Marcilius et Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Jeno.

b) τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψήφου et ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. Hemst. Et sic dedit Schmied. Mihi vero non ita improbabile videtur, scribere Scholiasten voluisse τῆς ψήφου, ac deinde ψήφος. Lehm.

c) κεφαλίδος] Exc. G. κεφαλαγίας. V. κεφαλαγίας. Solan.

d) φασί· γνάφ.] Adde καὶ γνάφ. vel cum excerptore G. lege φάμεν· γνάφαλλα δέ. Solan. In Ed. A. γναφεῖον, et omissum δέ· utrumque restituit Solan. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matih. Sladus. Hemst.

e) μόγεις] Atticistes hic est Helladius Besantinus, cujus locum in Adnott. protuli; ex quo patet legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται et Αἰολεῖς. Hemst. Antea fuerat διὰ τὸ Γ γράφει et Ἰωλεις. Lehm.

τοῦ σῆμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα κατατολμῆσας^{f)} εἰπεῖν καὶ τῆμερον. V.

Pag. 61. l. 8. ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων^{g)}] ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσθαι^{h)} αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος· ἐπεὶ μ' ἀφελῆσθ' ἐγὼ αὐτήν. V.

Pag. 68. l. 4. γρύζειν] γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

Ead. l. 11. τὸ μέρος] ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

IN TIMONEM.

Pag. 67. l. 3. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ τοῦ οὐδέν, εἰ μὴ μόνον νόφος ποιητικῶν ὀνομάτων^{a)}. V.

Ead. l. 15. θερμουργὸς] θερμουργὸς ὁ παρακεκινημένος^{b)} καὶ πάντολμος. V.

Ead. l. 16. ὑπὸ μανδραγόρα] παροιμία ἐπὶ^{c)} τῶν ἀνεμίων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες ἀνήγεργοι ὑπνώττουσιν. V.

Pag. 68. l. 5. πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] Εἴ ποτ' ἄλλοτε^{d)} μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. Καταλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκάστη πληγὴ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. V.

f) κατατολμῆσαι] *Levis menda: lege κατατολμῆσας, Lysimachus scilicet. Jans.* Ita restituerant *Solanus*, et *Matth. Sludus. Hemst.*

g) τῶν συνήθων] *Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφελῆσθ' ἐγὼ αὐτήν. Vulgo ἀποστερουμένον et ἀφελῆται excusum et punctum post συντάσσεται omissum. Jans.*

h) ἀφελῆσθαι] ἀφελῆ V. *Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτήν vulgo δόντες. Solan.*

a) ποιητικῶν ὀνομ.] *C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. Solan.*

b) παρακεκινημένος] *Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· sed non valde opus est hac mutatione. Noster de Calumn. n. 1. cr. §. 5. ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμός et Παράθερμος. Hemst.*

c) ὑπὸ] *Lege ἐπὶ. Hemst.*

d) Εἴ ποτ' ἄλλοτε] *Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam actus suae conditionem perstringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem et fulmina vibrationem deposcant. Mox ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραννός, ἡ αἰγίς, ἡ βροντή, ἡ ἀστραπή etc. quibus statim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐνεργός ἦν; ἐπεσείετο, ἐπαταγέτο, προηκοντίζετο etc. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit Quintilianus. Hemst.*

Pag. 68. l. 14. ἐν τῇ κιβώτιον] ὡς ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. V.

Pag. 69. l. 1. τὰ πέλαιρα] μισθοὺς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπὶ χεῖρα, τὰ ἐπιχειρήματα^o), αἱ ἀνταποδόσεις. V.

Ead. l. 6. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοίᾳ ἢ σύνταξις αὐτῇ¹) τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου²) συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἔδωκας· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

Ead. l. 9. ὡς βοηδρομήσαντες] ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

Ead. l. 14. πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῦ, ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλυσμὸν· δοκεῖ δέ μοι καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῆς ἐκπύρωσεως διατελεῖν, ἀλλὰ διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν^h). V.

Pag. 71. l. 4. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.] ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρής¹) ἦν χορημολόγος, οὐ καὶ τὸ, Κρήτες αἶε ψεύσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ἔ' ἐτη^h) ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα

e) τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. Hemst.

f) ταύτῃ] Exc. G. et V. αὐτῇ. Solan.

g) Ματθαίου] Locus exstat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt*, οἱ δὲ ἔδωκας. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significato, hoc est, pro quidam. Verum et sic sumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: et quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti observavit H. Grotius. Cler. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST. Varias loci istius explicandi rationes collegit Kuinoel. in Comment. ad eum locum. Simplex verborum sententia haec mihi esse videtur: *Undecim discipuli eum conspicati adoraverunt*; alii vero (pro ἄλλοι δὲ, non pro τινὲς δὲ, quoniam sic praecedere debebat: καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μὲν etc.) adhuc dubitabant de vera Jesu ipsius praesentia, neque adeo adorabant. Intellige scilicet alios praeter illos undecim Jesu discipulos, fortassis septuaginta illis adnumerandos, de quibus Lucas X, 1. 17. Sic fere et Kuinzelius. Lehm.

h) ὑποφάνεται] C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαῖ. Solan.

i) Κρής] mutabam in Κρής, quamquam fieri potest, ut ipse Scholii auctor sic vitiose scripserit. Regulam videbis apud Arcadium de Accentibus p. 126. ed. Lips. Lehm.

k) ἔ' ἐτη] Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, et Apostolium C. VIII. n. 84. τὰ δὲ ἔ' ἐκάθενδε. Vide Kusterum. Hemst.

καὶ πεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν ¹⁾ τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

Pag. 71. l. 5. ἀναρῶριπ[ισας] ἀνακινήσας. V.

Ead. l. 6. ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἐστὶ μὲν Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν ^{m)}, οὐ μέντοι ⁿ⁾ καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνίεναι· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτῆτου ^{o)} ὠλοκαυτώθη. V.

Ead. l. 11. πιναρὸς] ῥυπῶν. V.

Pag. 72. l. 2. τὰ Διάσια] ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη ^{p)}, ἣν εἰώθεσαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλίχῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοῦνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαινεῖν ^{q)} τεθεῖσθαι. V. Διασιαινεῖν δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

Pag. 75. l. 2. ἐς τὸ Ἀνάκειον] τὸ τῶν Διοσκουρῶν ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο. Ἀνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο. V.

Ead. l. 16. ἐξεφόρει] ἀπήντει, ἐξέφερε. C. G.

Pag. 76. l. 2. δικράνοις] Δικρανα πτύα τινὰ οὐ συνεχῆ,

1) εἰς χρησμολόγον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Solan.

m) ὑψηλόν] Sedem accentui suam adsignabam, quod et Schmicderus jam fecerat. Arcad. de accentibus p. 55. Lips. Lehm.

n) οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). Solan.

o) Φιλοκτῆτου] C. Φιλοκτῆμονος. Solan.

p) ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη· et sic V. Solan.

q) διασιαινεῖν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in C. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς ἐνχαῖς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda deterisit H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quacro, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαφεύεσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἡγουν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisset unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα etc. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foes. in Oeconom. Hippocr. Istius στυγνότητος (minus recte E. A. στυγνότητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια tum scribe in C. G. ἀποτρε. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. Mort. X, 9. Hemst.

ἀλλὰ διηρημένα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ δύο *) ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λιμῶσιν ἐν ταῖς ἄλυσιν. V.

Pag. 76. l. 7. οἱ λάροι] ἀντὶ τοῦ εὐήθεις *). V. ἢ οἱ ἀδόφάγοι. C. G.

Ead. l. 9. ἀγαπάτωσαν] ἀντὶ τοῦ ἀρκεσθῶσαν. V.

Ead. l. 10. προῖέμενοι] ἀμεληταί *). V.

Pag. 77. l. 7. καὶ ἀποδράσεισθαι] ἀποδράσεισθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐξ αὐτῶν. V.

Pag. 78. l. 6. παιδότηριψ] παιδοτρίβης, ἀλείπτῃς, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

Pag. 79. l. 12. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ] Παίξει πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς **) κεκρημένους· ἢ καὶ ἡθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν. V.

Pag. 80. l. 5. ἐπ' ἀρότῳ] ἐπὶ σπορῷ. C. G.

Ead. l. 13. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἐστὶα· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱερεῖαι αὐτῆς πανταχοῦ. V.

Ead. l. 14. καὶ λαφυσάσμενος] ἀντὶ τοῦ, λαφύσασθαι καὶ ἐξαντλῆσθαι παραχρούμενος. V.

Pag. 81. l. 5. ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, στερούμενοι. V.

Ead. l. 12. τοῦ ἐπιρρόνοντος] τῆς ἐπιρρόνης. V.

Ead. l. 16. εἰς τὸ ἄπαξ] ἀντὶ τοῦ, διόλου. V.

Pag. 82. l. 12. ἔπεσεν ἢ ὕσπληξ] ὅτι καὶ τὸν συνέχον-

*) ἢ κατὰ δύο] Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τ. οἷς ἐφάπτονται. Hemst.

β) οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρός est *dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud *Homerum* inprimis et poëtas: inde illud vulgatum μέθυ λαρόν *Apollon*. I, 456. 473. 659. ubi vid. Schol. v. 968. *Orph. Arg.* v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. *Cyrillus*, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λαρός, οὐ, ὁ, *dulcis, acutus*. Λάρος, λάρον, ὁ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνισόν ἐστιν ἀρπακτικόν καὶ ἀδόφάγον. Hemst. Prope adest, ut ipse mihi diffidam, qui perspicacissimum *Hemsterhusium* non animadvertisse videam, mendum latere in prioris interpretis scholio οἱ ἡδεῖς. Quodsi contuleris ea, quae ipse ex *Schol.* ad *Aristoph.* et *Eustathio* modo citavit, verba, in oculos incurrit, emendandum esse εὐήθεις. Lehm.

γ) ἀμεληταί] Scribi jubebat *Solanus* ἀμελητεῖ, hac addita nota: Haec vox in textu praecedat προῖέμενοι. Ego, quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. Hemst.

δ) συνεχῶς] Nimirum vult, rhetoras a *Luciano* irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ et πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, et commode mentem *Luciani* exponit. Hemst.

τα ^α) τῆς κυκλίδος μοχλόν, ἣν ἀρτίως λάρναν ^γ) φασί, ὕσπλη-
γα καλεῖ. V.

Pag. 82. l. 16. πρῆσθαι βροχον] βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπο-
ρίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Pag. 83. l. 3. χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἦτοι τοῖς δα-
κτυλοῖς περιανυαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἣ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλ-
λουσιν χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν διασπείροντες ^α). V.

Ead. l. 6. ἀλλ' ὁ Πλούτων] Αἰνίσσεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν
τελευτάντων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύτη ^α) τοι
καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν αὐτοῖς ^β) τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων
ἐπὶ τὰ κρεῖττονα μεταβολήν. V.

Ead. l. 9. δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ τὸ ἐν εἰλήσει ^ο) βι-
βλιον. C. G.

Ead. l. 15. ἀφαιρεθῇ] τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα
ἔσθιν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, ἣ καὶ πάρ-
ισον ^δ). V.

Pag. 84. l. 6. ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρόλου] Οἰκετικὰ ταῦτα
παρὰ τοῖς παλαιοῖς ^ο) ὀνόματα. V.

Ead. l. 12. ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος
πῶς ἐγόησατο ἀντὶ τοῦ, ἀπειρος τοῦ καλοῦ. V.

Pag. 87. l. 7. οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος διαπαί-
ξει. V.

Pag. 88. l. 5. αὐτοπρόσωπον] ἀντὶ τοῦ, αὐτόχρομα. V.

Ead. l. 8. ἀμβλυώττοντες] ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔχοντες, ἦτοι
μὴ δυνάμενοι βλέπειν τσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συνυπακου-

α) τὸν συνέχοντα] C. οἶκατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. So-
lan. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς α. etc. Editum fuit
in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. α. μοχλόν, καὶ deleuit Solanus, aucto-
ritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur
ejiciendum videatur. Hemst.

γ) λάρναν] id est, laminam: sic σίτλαν situlam apud Trallianum.
Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ et ὕσπληγα formam scriben-
di consuetam in vetustis Codd. et Edd. Non aliter apud Phrynich.
p. 12. et Th. Magistrum in v. Hemst. De forma et genere vocis
ὕσπληγξ vel ὕσπληξ Lobeck. ad Phrynich. p. 71. sq. Lehm.

α) διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείρον-
τας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendescentes, vel
ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. Jens.

α) ταύτη] L. ταυτή pro ταύτη, φησὶν pro φασὶν, κρεῖττονα pro
κρεῖττωνα. Solan. In his ταυτή temere a Schm. receptum. Lehm.

β) αὐτοῖς] αὐτοὺς V. Solan.

ο) τὸν ἐν εἰλήσει] τὸ ἐνεληθὲν βιβλ. Hemst. Recepi τό· de ver-
bis ἐν εἰλήσει tamen in incerto eram. Lehm.

δ) ἣ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Solan.

ο) παλαιοῖς] παλαιοῖς correxit Schm. Lehm.

εἶον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢν ᾗ¹) ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἷονεῖ, σκοτοδινιώντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. V.

Pag. 89. l. 7. λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος διὰ τὸ οἷονεῖ ἐκκαυμένον χωρίον ἐξηρημῶσθαι²) τὸν ἐαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ὅποῃ εἶναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφῳ γὰρ³) τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· συνδρομος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν ὅ,τι χρήσονται⁴) ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται μεγα-

f) ἢν ᾗ] ἐν ᾗ C. ἢν ᾗ V. Solan.

g) ἐξηρημῶσθαι] C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρημῶσθαι. Solan.

h) τῷ φῶ γὰρ] "O prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxerat-que φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. Hemst.

i) τῷ μὴ δεῖ δέεε ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto iniquatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δέεε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, Videtur, inquit, legendum ἂ μὴ δεῖ ἔχειν, ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed et ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem: Σὺνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ,τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία etc. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: Huic fastui adjuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus: ὡς πάντα, χρῆν υπομείναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. §. 38. καὶ εὐρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ,τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scyth. §. 3. οὐκ ἔχων ὅ,τι χρῆσταιτο ἑαυτῷ. In Imag. §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ,τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panath. p. 281. D. Απορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ὅ,τι χρήσεται τ. κ. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, et lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. Jens. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ,τι. C. G. τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχει ἡ. Solan. Pro οἱ Solanus ἡ. praetuli J. Jensii ὅ,τι. M. Sludus διὰ τὸ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν minus recte. Hemst.

λοφυγία^{k)} τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰκίσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακείσθαι. V.

Pag. 90. l. 5. ἀλλὰ μεταξὺ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα (ἐν) τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

Ead. l. 11. ἐπισκήψας] ἐντυλίμενος. V.

Pag. 91. l. 2. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπερβόλος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίαν φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρακίσθαι^{l)} διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνιοποιὸς ἦν,

k) *μεγαλοφυγία*] Prave antea legebatur *μεγαλοφυγία*. Vide textum Lucianum. Solan. Obtemperavi doctiss. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scholiasten in corrupto *Luciani* Codice *μεγαλοφυγία*, quam liberalitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ἡ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδυέσθαι dicatur: hoc ad *μεγαλοφυγίαν* illo, quem dixi, sensu sumtam optime, ad *μεγαλοφυγίαν* minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, et Oedipo quodam indigere visa sunt, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Max sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocito, qualium in his Scholiis non raro sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. Hemst. Ex vero coniecit magnus Vir de voce *μεγαλοφυγία*, quam vere in textu Luciano a Cod. Gorl. exhiberi, Schmiaderus tradidit in Addendis ad T. I. suae edit., alteri Tomo praemissis p. XXVIII. Uti vero illuc minime convenit haec inventa lectio, ita ea certe Scholiastae restituenda videbatur, idque eo promptius feci, quo minus cetera ejusdem verba, ut etiam Hemsterhusius observavit, cum lectione *μεγαλοφυγία* conspirant. Lehm.

l) *ὃς ὠστρακίσθαι*] Legendum *ὠστρακίσται*. Quid sit *ὠστρακίσθαι*, dudum ostenderunt Eruditi. Jena. V. *ὃν ὠστρακίσθαι*. Exc. G. *ὃν ὠστρακίσθαι*. C. *περιθνδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι*. Solan. Dedi lectionem C. V. restituerat Solan. *ὃς ὠστρακίσθη*. Haec autem optima sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Haase ad Thuc. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Solanus *Περιθνδ.* integrandum est *Περιθοίδης*: hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meurs. de Pop. Att. in *Περιθοῖδαι*: quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. etc. Hemst.

καὶ ἐλυγνοπώλει^{m)}, ὥς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, ὥς Θεόφραστοςⁿ⁾ ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέω Φρύγα^{o)} αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὡραῖς ὡς προσελθόντος^{p)} νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξί, καὶ Εὐπολὶς Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Ἑπερόβω^{q)} Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμης^{r)}, ὥς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῃ Φιλιππικῶν ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθηνησέων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ριπῆναι^{s)}, εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστάς αὐτῶν ἔπειτα, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συλληφθὼν Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ

m) καὶ ἐλυγνοπώλει, ὥς Ἀνδ.] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδοκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 630. Solan.

n) ὥς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. et supplevimus et refinximus. Solan.

o) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripsit adsecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Hemst.

p) παρελθόντος] προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. Hemst.

q) Ἑπερόβω] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander et Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzeus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi et Phryges, notissima servorum nomina. Hemst.

r) Χρέμης] Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 630. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. Solan.

s) ριπῆναι] Exc. G. ριπῆναι et C. Solan. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. Hemst. Et ego cum Schm. Lehm.

αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἐστιᾶν μέλλοντα, καὶ διαλυῖσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ¹⁾ ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ²⁾ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὅστις φρονεῖ δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λαεβίων ἀπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λαεβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριτὴν πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀνακροῦσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θουκυδίδης ³⁾. Ἐπέστη δὲ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ. ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὐθύνον καὶ Ἀριστοτέλης ⁴⁾. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλεός, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην ⁵⁾

t) ὑπερβολὴν] ὑπερβολὸν V. prave. Solan.

u) ὑπ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτοῦ V. Solan.

x) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. et sequ. cujus verba nonnulla Scholiastes expressit. Hemst.

y) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. G. et V. In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. Solan. Extat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, et mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta et alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσθεὶς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interserantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quanquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, et subsortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro morderet, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus: ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἄρχ. Εὐθ. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum adnotavit etiam Scholiastes ad Arachin. Or. in Tim. Mss. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. Hemst.

z) βυρσοδέψιν] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristophanes certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. Jene.

δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισσαμένου· ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ *μανία* ^{a)}). Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασιδίου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου ^{b)}). V. C.

Pag. 92. l. 11. ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ, ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὐσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. V.

Pag. 96. l. 8. ἀνέξομαι γὰρ σε] Σκόπει, πῶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τὴν πτώσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπενέγκας ^{c)}), ὅλον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι ^{d)} ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. V.

Pag. 98. l. 12. ὑποστήσομαι] ἀποστήσομαι. G.

Ead. l. 15. φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάρτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοῶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μανιώδει δῆθεν τῷ συγκυρήματι ^{e)}). V.

Pag. 99. l. 3. ἐπίσημον] κεχαραγμένον. G.

Ead. l. 13. ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τοῦτ'ω] Ἐπὶ ταῖς ἐσχαιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνας τὸν Πᾶνα ἰδρύεσθαι ^{f)}). V.

Pag. 100. l. 3. ἢ Ἐλέου βωμὸς] Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθη-

a) *μανίας*] *Lege μανία*. Plutarch. T. II. p. 855. B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si dysχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιεικεστέρων παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonís κουφολογίαν perstringit Thucyd. IV, 27. sed idem quoque c. 39. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὐσα ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη. Hemst.

b) Ἀμεινίου] Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. *Andro-*tion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeο, qui Aminiam excepit: hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V. c. 10. Hemst.

c) ἐπενέγκας] Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius obversabatur ἀνέχεσθαι genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. Hemst.

d) εἰσδέξομαι] Solanus reposuit προσδέξομαι, et pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω· posterius etiam vidit M. Sludus: prius an Codici debeat, ignoro. Hemst.

e) τῷ συγκυρήματι] V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. Solan. Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· ἀνσπανίῳ τι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybant, qui furorem immittere credebantur. Hemst.

f) ἰδρύεσθαι] Solanus ἰδρύεσθαι· ego vulgatum retinui. Hemst.

ναίοις Ἐλέου βωμός, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοῖς παρακαλῶν. V.

Pag. 100. l. 8. ἀποφράς ἡ ἡμέρα] Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος ^ε). Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντός καὶ ἀργίαν, ὥς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐ δὲ προσεῖπεν ἄν τις τινά, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμύνητο ^h) φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελείτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριον ¹) μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνεῖτο τοῖς κατοικοιμένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἕτερον ^k) τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσιμ στυγνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, ὁλονεὶ ὃν μηδὲ φράσαι ¹) τις, μηδὲ προσεπτῆν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

Pag. 102. l. 6. ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ, ἡ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, ἡ ἀντὶ τοῦ, βραχὺ ἡ ὀλίγον παρανομήσωμεν ^m). V.

Pag. 103. l. 14. Ἰσχαίμον] ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

Pag. 105. l. 10. κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου· οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

Pag. 106. l. 1. διανέμειν τὸ θεωρητικόν ⁿ)] Ἔσπουδαξε τὸ ἀρχαῖον ^o) ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θεάς τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλείστον

g) Ἔστι — λόγος] Haec interponi jussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. Hemst.

h) ἐπεμύνητο] Prius edebatur ἐπιμύνητο. Hemst.

i) Φεβρουάριον] Matth. Sladus Φεβρουάριον· sed nota recentiorum forma scribendi, quam corrupta pronuntiatio iniecit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis illustrationibus Plutarch. Rom. p. 51. A. Quaest. Rom. p. 280. B. Hemst.

k) ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. Solan. Quid si ἐνέρον τρόπον; inferiorum more: inferos imitati: sic ἐνερόχρωτες, pallidi. Confer de Diasiis Hesych. in v. Hemst.

l) ὁ δὲ φράσαι] Exc. G. et V. ὃν μηδὲ φρ. Solan. Idem Matth. Slado venerat in mentem. Hemst.

m) ἡ ἀντὶ τοῦ — παρανομήσωσιν] Haec addidit Solanus Hemst.

n) θεωρητικόν] Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρηκόν, et quidem melius, ut apparet ex Suida, et notis Barlaei et Burdellotii. Cler.

o) Ἐσπουδάξατο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. Hemst.

ἀξιώματος προβάσαν ^{p)} ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· μήπω δὲ τοῦ θεάτρου ^{q)} διὰ λίθων κατεσκευασμένου, καὶ συρρέοντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ νυκτὸς τοὺς τόπους καταλαμβανόντων, ὁγλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξεν ^{r)} οὖν τοὺς τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲν ὕστερων ἀποστεροῖτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρῆγεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἥλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μήτε ^{s)} οἱ πένητες διὰ πέναν βιάζοντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομὴν· εἰκότως δὲ νῦν ^{t)} παρὰ τοῦ Τιμωνος ἀποπέμπεται, ὥς αἰτησαντος αὐτοῦ τότε ^{u)} τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνως παροραθέντος. V.

Pag. 107. l. 7. καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἑκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιουσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀδροικομένους. V.

Ead. l. 9. κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] κεραυνὸν μὲν, ὥς ἴσον δῆθεν τῷ Διὶ· ἀκτίνας δὲ, ὥς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Ead. l. 14. ἀγχιστεὺς] Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεία ^{x)} ἡ

p) προβάσαν] Ante legebatur προβάσαν· quod Graecia non agnoscit. Hemst.

q) μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβανόντων] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisce, quod vulnus hunc in modum rescario: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλὰ τῶν τὰς θέας, vel τοὺς τόπους, καταλαμβανόντων ὁγλ. etc. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Etymologum et Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. Hemst. Abreschius quoque lacunam conatus explere Dilucc. Thuc. p. 792. Sed vere locum restituit Bastius Ep. Crit. p. 68. e cod. ipso Vat. ita, uti jam verba dedimus. In eodem cod. idem Bast. mox pro ἐγένοντο invenit ἐγίνοντο, quod et nos recepimus. Lehm.

r) ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. Hemst.

s) μήτε] Antea μηδέ. Lehm.

t) δὲ νῦν] Ante legebatur τῇ νῦν. Hemst. Unde Hemst. fecit τολών, quod et Schmiederus accepit. Equidem praestantius habebam δὲ νῦν, ut νῦν jam opponatur sequenti τότε, quod et ipsum sine idonea causa ab Hemst. tentari puto. Lehm.

u) τότε] Reponi malo ποτε. Hemst. Et sic edidit Schmiederus, At τότε est tum, quum Demeae illa distributio drachmarum demandato erat; quod ipsum tempus modo definitum a Scholiasta. Lehm.

x) ἀγχιστείς] Exc. G. ἀγχιστεία. Solan. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida

συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω γ) τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μυχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκείοι λέγονται. V.

Pag. 108. l. 16. τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας *)] Ὡς ἱερόσυλον διαβάλλων ταῦτα φησί· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν· τὸ ὀπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο. V.

Pag. 109. l. 11. βρενθύεσθαι] διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι *) , ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χρῖόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσι. V.

Ead. l. 14. καὶ Σωφρονίσκος] Οἶον τοῦτο πέπαιχεν ^{b)} ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρωδήσας. V.

Pag. 110. l. 6. καρύκης] βρωμα Λύδιον °) ἐξ αἵματος ἢ καρύκη. V.

Ead. l. 10. τοῦ μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἄρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ^{d)} ὑπότριμμα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὅς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειοιπότος τῷ τρυβλίῳ °) περικάθεται. V.

Pag. 111. l. 6. καὶ ἡ γοητεία προηγείται] Οὐδὲ Ζεῦ.

in Ἀγχιστεὺς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, et συγγενεῖς μόνοι, et τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω etc. Hemst.

γ) ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. Solan.

*) ὀρύξας] L. ut in textu est διορύξας. Solan.

α) διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι] Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. Hemst. Retinuit tamen illud comma et ipse in ed. sua; neque id injuria, opinor. Vid. ad Diall. Mortt. X, 8. Lehm.

β) οἶον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem intelligit Sophronisci filium. Solan. Distingue Οἶον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἶον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. Hemst.

γ) βρωμα Λύδιον] Ex Suida in Καρύκη, et Hesychio, in quibus tamen multo plura. Hemst.

δ) καί τι] Interposuit Solanus, et mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. Hemst.

ε) τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. Jens. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado et Solano, qui praeterea pro περικάθεται ex V. et C. notavit παρακάθεται. Hemst.

ξίς, ἢ καὶ¹⁾ Παρθάσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρκάκων φιλοσόφων γοητεῖαν καὶ τερατεῖαν²⁾ γράψας διευπλώσατο, ὡς οὗτος³⁾ ἀπαρallάκτως διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασυτητά τε καὶ μιαιφρίαν ἡθῶν ψευδοσύφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο. V.

Pag. 112. l. 4. ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

Pag. 114. l. 1. παρακέκρουσμά σε] ἡπάτων⁴⁾ σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

IN HALCYONEM.

Pag. 115. l. 1. Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση στρουθῷ μικρῷ, χοιρίαν δὲ ποικίλῃ⁵⁾. ἔστι γὰρ ἀναμιξὺς χλωρά, κυανή, υποπόρφυρος· ῥάγος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρὸν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σκελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνον κυίσκουσα ὥα. ἐκ βελόνης τε τοῦ ἐλθῦτος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσοῦ πηγνυσι⁶⁾ τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθειρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλον δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σήμα ὁμοία λατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνῶριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρῃναι μινυμένη καιρῷ, ἐν

f) ἢ καὶ] Notaverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. Hemst.

g) δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τερατείας] Id vult Graeculus commentator, philosophorum veneficia et praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege et tria tolle mena, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. Jens. L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητεῖαν καὶ τερατεῖαν. Solan. Hoc sequendum duxi. Hemst.

h) οὗτος] Ita pro οὕτως emendavit Solanus. Ἀπαρallάκτως intellige, quam simillime, vel, quemadmodum apud veteres nonnunquam usurpari solet, eum in modum, ut superari non possit. Hemst.

i) ἡπάτων] Quid sit ἡπάτων, ignoro. Lege ἡπάτων, decipiebant. Jens. Lege ἡπάτων· sed reliqua huius Scholii absurda sunt: agitur enim de pugnīs. Solan.

a) ποικίλῃν] Lege ποικίλῃ. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristot. περὶ Ζ. I. IX. c. 14. Hemst.

b) πηγνύσα | πηγνυσι. Modo pro ἐκ βέλους legendum est ἐκ βελόνης, quemadmodum ex Aristot. liquet. Hemst.

Lucian. Vol. I.

L

χειμῶνι °) δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἑπτὰ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτὰ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικαθεζομένη τε ταῖς πέτραις °) ἄδει τι μέλος λιγυρόν, ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγός ἐστιν ἀκύμαντον °) καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἢ μὲν μείζων ἄφρωνος, ἢ δὲ ἐλάττω ἀδίκη. πᾶσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτάσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖνοι βούλονται· ἐπαποθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκίας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἀρρένων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνον °) εἴ τις ἀκούσειε τὴν φωνήν, σημεῖον ἔχει πανάληθες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

Pag. 117. l. 10. ἀνέφικτα] ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

Ead. l. 13. καὶ νεογιλλός] ἀντὶ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής °). V. C.

Pag. 119. l. 7. τυχεῶν] γράφεται, τειχεῶν. G.

Pag. 121. l. 10. γυναιξὶν τ' ἐμαῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

Pag. 122. l. 2. ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον θῆμος Αἰαντίδος. G. Φάληρος λιμὴν °) αἰόδιμος Ἀθήνησιν. V.

c) ἐν χειμῶνι] Vid. Aristot. Hist. Anim. V. c. 8. Solan.

d) τῶν πετρῶν] ταῖς πέτραις· nisi majus vitium lateat. Hemst.

e) λιγυρόν — ἀκύμαντον] Olim sic: λιγυρόν. "Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Abreschius Lectt. Aristaeenn. p. 196. conjecerat πέλαγος διακύμαντον. Sed veram lectionem, receptam illam, debemus Codici Par. N. 1817. quo Platonis opera continentur. Lehm.

f) ὧν μόνων etc.] Scribe: ὧν μόνον εἴ τις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει (olim ἔχειν) πάν. quanquam μόνων retineri potest. Hemst.

g) νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit Solanus monens praeterea reponi debere νεογιλός. Hemst.

h) λιμῶν] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμὴν. Solan.

IN PROMETHEUM.

Pag. 124. l. 3. τὰ πλαστὰ αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους^a) δημιουργῆσαι. V.

Ead. l. 7. ἀπότομοί τε γὰρ] Ἀποτετμημένοι^b), μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

Pag. 125. l. 8. Ὡ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ] Ὁ μὲν Κρόνος πατήρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθεῶς· ἦσαν δὲ τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

Ead. l. 11. ἐγχειρισθεὶς] ἐμπιστευθεὶς. V.

Pag. 126. l. 4. ἐτιμωσάμην ἄν] ἄξιον ἂν ἐμμαντὸν ἔλεγον. Πρῦτανειον δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τῆς σιτήσεως^d) ἀπέλαυον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶς ταύτῃ τῇ δωρεᾷ οἱ πάλοι ἐτίμων. V.

Ead. l. 13. ἔωλον] ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ^e). V.

Ibid. τὴν ἔφρουν ἀγωνιεῖ] Ἐφρῆσις ἐστίν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἑκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελὲς σοι ἐστίν ἡ ἔφρσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἐφρῆσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ἥνικα ὁ κρινόμενος μείζον δικαστήριον ἐξαιτεῖται^f). V.

Pag. 130. l. 3. σιλλάλνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν^g) τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκά-

a) αὐτοὺς] Leg. ἀνθρώπους· et sic C. abb. et V. ἀνοῦς. Solan. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα· mihi varia videtur, sed peior lectio. Hemst.

b) ἀποτέμνεται] L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀποτετμημένοι et V. Solan.

c) καὶ θεῶν] θεῶν, καὶ V. uti conjeceram. Solan.

d) τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, et mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solanus addebat τῇ. Hemst.

e) ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές] Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. Solan.

f) ἐξαιτεῖται] Lege ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ H et EI confusi fuerunt. Cler.

g) τόπος] Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλοι· huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινές hic ponatur. Posteriora Suidae in Σιλλαίνει· apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legi-

πτειν. Ἀηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλάειν, μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῆμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος. V.

Pag. 131. l. 2. ἀγένηειαν] Γρ. εὐτέλειαν. G.

Ead. l. 10. ἡ κόνδυλος] Κόνδυλος^{b)} παρὰ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἷον κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἡ κένδυλος τις ὧν, εἰς τὰ κενά δνόμενος τῶν θάπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

Pag. 133. l. 9. ἡ ἐξέτασις] ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείουⁱ⁾ δηλονότι. V.

Ead. l. 14. ταῦτ' ἐστὶ] Βαρύτατος^{k)} ὁ λόγος. V.

Pag. 134. l. 12. ἀκαλλῇ] ^{l)} Γρ. ἀκαμῇ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.

ibid. ἀκαμῇ οὔσαν] Γράφεται καὶ ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

Ead. l. 16. μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

Pag. 135. l. 5. ὁρᾷς ὅπως^{m)}] κατ' εἰρωνείαν· καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἡδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος. G.

tur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος (pro σιλλογραφεῖ), quomodo Matthaews etiam Statius reposuerat. Hemst.

b) Κόνδυλος] Haec, quae totidem paene verbis leguntur in *Enmologo*, inde corrigenda sunt: παρὰ (pro περὶ) τ. κ. τ. δ. οἷον κόνδυλοι (pro κόνδυλοι)· tum, ἡ κένδυλος (pro κόνδ.) τις ὧν εἰς τὰ κενά δνόμενος (pro δόμενος) etc. quae itidem in *Exc. G.* rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futillissimas Grammaticulorum originationes attenderet. Hemst.

i) τοῦ θείου] L. τὸ θεῖον. G. abb. τοῦ θεοῦ. Solan. Culpa descriptoris Εὐδαιμονέστερον hic praeponi suspicor, vocesque istas esse jungendas cum praecedenti adnotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. Hemst.

k) Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. ad p. 135. l. 5. ibique not. m. Hemst.

l) ἀνύχηρᾶν] Praefigendum est ἀκαλλῇ. Hemst.

m) ὁρᾷς ὅπως] In Ed. Amst. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μαλλίων δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν etc. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἡδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba c. 15. Hemst. Omisit haec *Schmiederus*, haud dubie propterea, quod supra ad verba ταῦτ' ἐστὶ idem adnotatum fuerat in V. *Lchn.*

Pag. 135. l. 14. παραθῶμεν αὐτόν^η)] ἀντὶ τοῦ ἐξετά-
ζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεω-
ρῶμεν. V.

Pag. 136. l. 2. δειχθεῖη αὖ μέγα] Γρ. δόξη αὖ μέγα. G.
Ead. l. 14. διατριβὴν] Ἡ διατριβή^ο) ἐνταῦθα τὴν
ἀνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

Pag. 137. l. 6. ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς
γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ Λή-
δαν^ρ) κύκνος. V. "Ἔστι καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

Ead. l. 10. ὁ πάντως καλὸν] Λεῖπει^α), ἀλλ' ἢ, ἢν' ἢ,
ἀλλ' ἢ ὁ πάντων. Cod. 2954.

Pag. 138. l. 6. ἐναυσαμένου τινὸς] ἄψαντος. V.

Ead. l. 9. ἑάων] τῶν ἀγαθῶν. V.

Pag. 139. l. 1. κνισσᾶν] θυμῶν. V. ἀντὶ τοῦ θυεῖν. G.

Ead. l. 13. ὤνησο] εὐφράνθητι, ὠφέλησο. ^γ) V.

Ead. l. 14. οἶδα ὡς ἕξ καὶ δέκα] "Ἐξ καὶ δέκα· τὸ ξ Ἀρ-
τικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς ^α) τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ
τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν. V.

Pag. 140. l. 10. οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν Θέτιν] Λέγου-
σιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη,
ὅτι, εἰν συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναιρήσει ^γ) σε,
ὡς ἀνείλες σὺ τὸν πατέρα σου Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς,
ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔξενξε τῷ Πηλεΐ, τὸν Προμηθεά
δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. V.

n) παραθῶμεν αὐτόν] Scribe αὐτόν, ut in textu. Solan.

o) Ἡ διατριβή] Pessime enarrat hanc vocem. Solan. Mihi se-
cus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. Hemst.

p) Λύδαν] Sonus τοῦ T cum sono τοῦ H confusus: scriptum
enim est Λύδαν pro Λήδαν. Solan. Correxerat etiam M. Sladus.
Hemst.

q) Λεῖπει] Errat Scholiastes. Pertinet ἂν ad τούτου. Lehm.

r) ὠμοῖωσο] Corrupte. Solan. Credo legendum ὠφέλησο· hoc
verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum.
Legit autem, legere saltem se putavit ὤνησο. Hemst.

s) τοῖς] τῆς recte reposuit Solanus. Hemst.

t) ἀναιρή] ἀναιρῇ. V. Solan. Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς
τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. Hemst.

A D N O T A T I O N E S

I N S O M N I U M.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam *editione Basiliensi* duae postremae voces aberant. *BOURDELOTIUS*. Mixta cum sint opera *Luciani*, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. *SOLANUS*.

ΛΟΤΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in *Editis*. *SOLAN.* In A. 2. addita leguntur: *ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΙΓΓΡΑΜΜΑΤΑ*. *LEHM.*

Ead. l. 4. Περί τοῦ Ἐνυπνίου) Non dubium est, quin *προσλαλιάν* istam voluerit *Lucianus* operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his *Dialogis* servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. *BOUND.* Est *λαλιά*, vel *προσλαλιά*, ut patet in fine, ubi ait, *ὁλος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα*. *MARCILIUS*. Scriptum est hoc *Somnium* a *Luciano* post primas in Graeciam, Italiam et Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo exstimularet. *SOLAN.*

Ead. l. 22. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα ποιεῖ.) Habet a *Platone*, in quo totus est, et a *Xenophonte*, cujus est assiduus imitator, apud quos *εἰς τοὺς διδασκάλους ποιεῖται*. Sic in *Hermotimo*,

sive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. et passim alibi. Inde φοιτῆται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. Hesych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est, Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem paroemias, et citationes usurpare: quī enim aliter fieri potuit in tam florida et variegata scriptura? Quod igitur semel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis constans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. BOURD. Εἰς διδασκάλου solent illi scriptores usurpare, non εἰς διδασκάλους et sic Nost. Hermot. §. 82. et Amorr. §. 44. SOLAN. Verum et εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν ap. Xenophont. Cyrop. I, 2, 6., ut apud Nostrum de Saltat. c. 25. et Parasit. c. 13. ubi leg. εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες. LEMM.

Ead. l. 23. Τὴν ἡλ. πρόσηβος) Idem est prope finem hujus scripti ἀντίπαις, ut Jungerm. annotavit ad Polluc. II., 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue auctoritate sultam destituunt Lexicographi; habet Xenoph. Cyrop. I. p. 8. v. 29. Clearchus apud Athen. XII. p. 548. B. γυνὴ παιδίσκη πρόσηβος. Dionys. Hal. A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηβος κοῦρος, et παῖδες πρόσηβοι τε καὶ τοῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII. pag. 457. v. 47. quos impuberes in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III, 32. παῖς ὢν οὐπω πρόσηβος. Liban. T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἡδὴ δὲ πρόσηβος ἦν. Glossae: Πρόσηβος, proximus pubertati: formula loquendi ex Romano jure sumta, quales ibi multae: L. 111. D. de Reg. Jur. et §. 18. Instit. de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophilus: hinc integrandae, quod et eruditiss. Schultingium fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρώξιμος πονβεράτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τοῦ ἐφήβου, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: vicinum pubertati, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβην προσάγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST. Significatur igitur hac voce aetas puerilis, juvenili proxima, quatuordecim, quindecimve annorum; ubi pueri jam in eo sunt, ut ad certum quoddam genus vitae publicae sese applicent, e scholis ludimagistrorum dimissi. Eandem fere Cyri aetatem Xenophon innuit l. c. Cyrop. I, 4, 4. verbis: Ὡς δὲ προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν, σὺν τῷ μεγέθει, εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι etc. et aliis verbis idem scriptor eandem Herculis aetatem describit Memorr. II, 1, 21. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἡβὴν ὤρματο. Sed προωθήβης, quam vocem Bolinus pro πρόσηβος nostro Luciani loco intrudere voluit, apud Homerum significat hominem admodum adolescentem, qui juvenilem aeta-

tem, etsi nuperrime, ingressus est. Vide modo Odyss. I, 432. VIII, 262. et Iliad. VIII, 518. Quod quam parum huc quadret, jam quilibet, opinor, intelliget. Locus autem Diall. Mortt. V. fin., ad quem *Belinus* provocat, nihil prorsus huc facit; neque, qui addi poterat, de Dea Syr. c. 35. LEHM.

Ead. l. 23. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa *Libanii* Γ. I. p. 804. Α. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἦδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευομένη τοῖς ἐπιτηδείοις, ἦν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia sunt in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἦδη πρόσθετος ὢν, annum egisse quartum et decimum manifestum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut *Stoicos* secuti *Proculejani* tradiderunt, observante *Merillio* Obs. I, 22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. et Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae *Jo. Matth. Gesnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximis, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσθαι. L. 12. D. de Leg. et Fideic. ut cum heres artificium doceat, unde se tueri possit; et mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat. Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: A quo, ob ingenium et formam, non institutus modo liberaliter, sed et mature manumissus est.* HELMST. E regione horum verborum in margine *Ald.* 2. *Schaeff.* haec a vetusta manu adnotata lego: *In eligendo vitae genere, habenda est inprimis fortunae suae et conditionis ratio.* LEHM.

Pag. 4. l. 3. Τύχης δεῖσθαι λ.) *Jac. Mycillus*, interpres hujus λαλιᾶς, auctoris mentem saepissime frustratur: et egere quodam fortunae splendore. Sic de *Merc. Cond. Bourd.* *Aristot.* Pol. IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἣ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχερᾶς· neque ineleganter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος· *Λαμπρὰν τύχην* non aliter hic intellige, quam *λαμπρὰν οὐσίαν* apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas et lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἔστιν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi *Benglerus* *Lucianum* illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. HELMST.

Ibid. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras.* BROD.

Ead. l. 4. Τυχεῖάν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed. *Fl* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenant, quibus haud invitatus accedo. Solemnis Atticorum in τῖς pleonasmus *H. Steph-*

pus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. §. 33. HEMST. Char. c. 4. 11. et 15. et alibi saepius. Verum neque pleonasmum haberi velim hanc dicendi rationem; neque omnino sic explicari, ut fecit *Weiskius* de Pleonasm. p. 79. sqq. Loquitur sic Attica modestia et urbanitas, ut respondeat Latino *satis*. LEMM.

Ead. 1. 5. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych.* *Suid.* vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦνος κάμινον ἢ ἐστὶν δηλοῖ. *Interpr.* *Aristoph.* *Poll.* *Bourd.* Βαναύσης πᾶς τυγνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαίνους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους καλεῖν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. *Vorst.* Ex *Etymologo* sumpta in v. Βάναυσος. HEMST. Dicebantur igitur βάνανσοι (olim forte βάνανσοι, vel βάνασοι) ii, qui igne utuntur ad conficiendā opera, cujus generis sunt fabri ferrarii, aerarii, etc. Unde apud *Nostrum* de *Sacriff.* c. 6. *Vulcanus* dicitur βάνανσος, καὶ χαλπεύς, καὶ πυρίτης. Deinde occurrit omnino de opificibus, qui quamlibet artem sordidam tractant, artificibus sellulariis, oppositis iis, qui eruditioni, τῇ παιδείᾳ, h. e. artibus liberalioribus, operam dant, ut h. l. et §. 9. Ceterum artes quoque ipsas sordidas et illiberales, s. mechanicas, nonnunquam a veteribus vocatas fuisse βαναύσους τέχνας, passim observant viri docti, ut *Jensius* *Lectt. Luciann.* p. 89. *Fischerus* *Indic. Aeschin.*, alii. LEMM.

Ead. 1. 6. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mss. et aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. *Bourd.*

Ead. 1. 7. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. *Brod.* *Somn. s. Gall.* c. 19. et saepius. LEMM.

Ead. 1. 8. Τὸ γινν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. *Brod.* Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem*. *Bourd.* i. e. μισθόν. *Vorst.* Vid. de *Merc. Cond.* cap. 23. et *Toxar.* cap. 18. *Solan.* Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* *Tox.* ubi *Agathocles*, ut amicum *Diniam* tueretur, in insula *Gyaro* purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν *Δεινίαν*. HEMST.

Ead. 1. 10. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promptas praerbet supplicias. Ea repetit passim. *Bourdelotius*.

Ed. 1. 14. 'Ερμού. etc. καὶ λιθ.) 'Ερμούλφος, ἐρμούλφους, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in *Dict. Att. Ecl.* improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἐρμούλφος καὶ ἐρμούγλυφους, οὐ λιθοξόος etc. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis improbare ἐρμούλφος et ἐρμούγλυφους, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τε γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, et §. 9. ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. *JENSIUS*. *Belinus*: graveur en pierres. Mox explicatur verbis λίθων ἐργάτης καὶ συναρμοστής. *LEHM.*

Ibid. 'Εν τοῖς μ. εὐδόκιμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. *Aelian.* V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος. *lex*, quae *maxime* servatur. *Idem* XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Pheracorum tyrannus quammaxime truculentus fuit*. *Lucian.* *noster* in *Gallo* (c. 24. ubi vid. adnot. *Lehm.*): 'Εν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. *Plutarch.* in *Coriolano* p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. *Idem* in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside et Osir.* p. 364: Ἐν τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. *Idem* pro eo dicit ἐν τοῖς πάνν. lib. I. p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνν μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos.* *Obs. Crit.* c. V. p. 18. Contra *Codices* scriptos et *edd.* omnes verissimam emendationem probō *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνν, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος. ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδόκιμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit *H. Stephanus* *App.* de *D. A.* p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστον ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid

venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, vir inter vehementissimos, et a longo jam tempore infestus plebi: quemadmodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἑραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε· in Crit. p. 38. E. καὶ οὐχ ἥμισυ Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένοις. μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκῶς τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I. p. 53. v. 3., Muson. apud Stob. p. 166. v. 16. Aelian. V. H. II, 38. XIV, 44. Dion. Cassium, imitatore[m] veterum diligentissimum, XLIV. pag. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed et verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrys. pag. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· a quorum mente Hadr. Junius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύντατα ἂν ἐνέγκαιμι· quem nuntium equidem, ut mihi videor, inprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύντατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. Thucyd. VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον· in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Jonibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem Edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III. c. 8. σέβονται δὲ Ἀράβιοι πλείους ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὁ. etc. Ad hoc exemplum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος,

quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; *Herodot.* III, 63. Ὅτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydidcam structuram aptissime quadrat: neque aliter *Pausanias*, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II. p. 199. *Arriphon* Ἀνκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de *Herophila* Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὖσαν ἀρχαίαν εὐρίσκον· atque ita scribendum judico, deleto ἐν VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. et X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ etc. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. *Dion. Cass.* XLIX. pag. 404. D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστήν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. pag. 123. et τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticanus Codicis lectionem secutus est jure merito *Hudsonus* in *Dionys. Hal. A. R.* IV. p. 237. v. 19. eadem membranæ *H. Stephani* acumen approbant, hunc loquendi florem *Dionysio* restituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de *Anim.* X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adjunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata; sic enim et Latini loquuntur. *Liv.* XXIII. cap. 44. pugna memorabilis inter paucas; apud quem saepius occurrit. *HEMST.* Simillimum mendum apud *Suidam* in *Μεσομήδης* Κρής, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπὲρ λεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. *IDEM* in *Addendis.* In talibus non conjungenda esse verba ἐν τοῖς μάλιστα, sed μάλιστα potius ad sequens Adjectivum referri debere, diligentissime demonstravit *Reizius* in egregio libello de inclinac. accent. p. 17. sqq. Quibus nonnulla, nec illa vilipendenda, addiderunt *Wolf.* ad hunc *Reizii* locum, et *Hermann.* ad *Viger.* p. 765. *LEM.*

Pag. 5. l. 1. Διδάσκει) Διδάσκον *Thom. Mag.* in Διδάσχομαι· atque ita margo ed. Ald. 1. *Wesselingii.* Probavit hanc lectionem

Præceus sic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad *Timoth.* II, 15. Utinamvis rectum. IDEM. Neque omnino improbavit διδάσκειν idem *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 4. Verum pace summi viri dixerim, διδάσκεισθαι recte quidem dici potest respondere Latino *docere*, sed eatenus tantum, quatenus *docere* passim de eo occurrit, qui alterum doceri aliquid jubet curatve, quod Graecis est διδάσκεισθαι in Medio. Idque docent exempla ista, quae ipse *Hemsterh.* supra attulit p. 168. Ergo διδάσκεισθαι in Medio recte quidem dicitur parens, qui filium instituendum curat, ut in initio hujus libelli, dicuntur etiam alii, qui eatenus quasi parentum vice funguntur. Sed de magistro ipso, qui doceat, hoc Medium nusquam usurpari puto. Ceterum totum *Thomae* praeceptum de voce διδάσκειν bono Grammatico indignum. Confundit pessime Medium et Passivum. Neque hoc possum jam, occasione oblata, monere, Futuri vim activam significari forma Medii διδάξεσθαι. Clarissimus locus est in *Cronosol.* c. 12. Unde infra § 10. διδάξομαι σε est docebo te, nil aliud. ΛΕΗΜ.

Pag. 5. 1. 3. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo judicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε etc. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam *Luciano* opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in *Apoll.* v. 29. Τὸν χορὸν ὧ πολλῶν etc. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Αἰὶ δεξιὸς ἦσται. in *Del.* v. 226. Latinis haud minus usitatum. *Valer. Flacc.* I, 13.

— versam proles tua pandet *Idumen*,

(*Namque potest*) *Solymo et nigrantem pulvere fratrem.*

ibi plura notat *N. Heinsius*, et *Adr. Behot.* *Apoph.* III. c. 20. *HEMST.* In editione mea hujus *Somnii*, scholarum usui accommodata, interpunxeram verba sic: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο, φύσεώς γε etc. et propter caussas quidem, quas in nota illio subjeci, satis, ut opinabar, et perspicuas, et graves. Sed censor, qui huic editioni meae contigit, *Halensis* (*Allgem. Liter. Zeit. Ergänz. Bl. N. 102. Sept. 1820.*) veterem disponendarum vocum rationem: δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε etc. ingeniose quidem, neque tamen ultra veritatis speciem, defendendam suscepit, ita, ut verbis ἐργάτην λίθων, συναρμοστήν, καὶ ἐρμολ. tres gradus artis significari, atque jam καὶ τοῦτο ad postremum, tamquam supremum illorum, referendum censeret, hoc sensu: valet enim hoc ζυγοε, scil. ἐρμολογία εἶναι. Non possum adsentiri. Nam ut gradus illos patienter feram, tamen et usus hujus formulae *Lucianeus*, et sententiae ipsius interna vis ac natura, quo minus cum *Gen-*

sore doctissimo faciam, me prohibent. *Δύναται γὰρ*, quam formulam e *Callimacho* jam probavit *Hemsterhusius*, etiam apud *Lucianum* semper parenthetice et, si vis, elliptice usurpatur ita, ut proxime antecedens, vel etiam sequens, actio mente sit cogitanda. Imagg. c. 12. in verbis: *ἡ καὶ λῶϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπιδείξον, ὥς μὴ* etc. *δύνασαι γὰρ* est *valet enim*, hoc scil., quod jam dicturus sum; neque additur *τοῦτο*, vel *καὶ τοῦτο*, quamquam simile quid supplendum. Similiter *Rhet. praec. c. 24.* *Ἦν ταῦτα, ὧ καὶ, καλῶς ἐκμάθης (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)* etc. Et in nostro loco *δύναται γὰρ* est: *valet enim*, hoc scil., quod modo dicebam, artem lapidum sive caedendorum, sive concinnandorum, sive denique efformandorum; h. e. omnino artem lapidariam discendam per omnes gradus. Quod in sqq. pater inprimis artem *Hermarum* fingendorum intelligit, id sane par erat fieri, quod hic ipse tum temporis summus erat artis lapidariae gradus. Neque tamen necessario inde sequitur, in verbis *δύναται γὰρ* solam hanc artem *ἐρμογλυφικὴν*, separatam illam ab ante commemoratis, a quibus tum fere separata non erat, intelligendam esse. Ne autem verba *καὶ τοῦτο* cum sqq. arctius conjungerentur, commate posito, quod omiserunt *Hemst.* et *Schmied.*, ea sejunxi. LEHM.

Ead. l. 4. Δεξιῶς) *Anglic. et. Mss. δεξιᾶς*, minus *Attice*. BOUND. In *Codd. A. R. P. et L. δεξιᾶς* at *Vat. 1. δεξιῶς*. Vido supra hoc ipso capite, et *Tox. c. 44. Diall. Mer. VI, 4. οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυνῶς ἔχοντες* adde et *Imagg. cap. 11.* ubi in *Impr.* quidem legitur *μορφῆς εὐήκούσας* ego vero cum eo, qui in *Cod. L.* id adscripsit, *ἐχούσας* malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac *φύσεως εὐ ἔχων*. *Julian.* apud *Cyrril. pag. 229. E. Zosim. l. p. 12.* verum conspirantes in *δεξιᾶς* plerique *Codd.* vitii suspicionem movent. Quid si a *Luciano* fuerit? *φύσεως τυχῶν δεξιᾶς* quomodo *Archytas* apud *Stob. p. 44. v. 24. φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μυαμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν* nescio quis apud *Skidam* in *Παριον* *φύσεως τε δεξιᾶς τετυχηκῶς* vel, *φύσεως λαχὼν δεξιᾶς*, ut *Democritus*, teste *Dione Chrysost. p. 553. B.* *Ὁμηρος φύσεως λαχὼν θαυζούσης* et de hoc ipso *Dione Synesius*, ὁ δὲ *λαχὼν φύσεως θέλας* neutrum sane tam longe ab *ἔχων* distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque *φύσεως δεξιᾶ*. *Malchus* apud *Suidam* in *Παμπρόπειος* *Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος* et *δεξιὸς τὴν φύσιν* in *v. Γενέθλιος*.

HEMST. Nec δεξιῶς tentandum, quod plurimi et optimi libri habent, neque adco ἔχων, quod cuncti. Est ἔχειν cum Adv. verbo, quod conditionem indicat, simul cum Genitivo nominis, respectum significantis, quo illam conditionem sumi velis. Supra ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχε. cf. *Sophocl.* *Oedip. Tyr.* v. 344. Alia exempla praebebunt e *Xenophonte* quidem *Lex. Sturz.* s. v. *ἔχειν* §. 31. ex *Aeliano* Ind. *Kuehn.* s. h. v., e *Luciano* modo praeibit *Solanus*, aliunde etiam *Fischer.* ad' *Weller.* T. IV. p. 85. sq. cf. etiam *Hemst.* ad Ep. *Nigr. Lobeck.* ad *Phryn.* p. 280. LEHM.

Ead. l. 5. 'Τὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOURD. 'Από, an ὑπό, praeferendum sit, dubitat *Abresch.* *Dilucc.* *Thucydd.* p. 626. Legit autem, nescio unde, ἀφείδην. *Schmiederus*, quatuor edd. vett. secutus scripsit ἀπό, provocans ad locum plane absimilem *Diall. Mortt.* XIX, 1. Unico recte legi ὑπό, probavi in edit. mea ad h. l. „Nam dicit auctor“ haec sunt verba mea, „se dimissum a magistris, h. e. magistros ipsum dimisisse, una et altera vice; neque vero hoc vult, se dimissum e manibus, oculisve, h. e. e potestate vel disciplina, magistrorum.“ Haec non videtur cepisse *Censor* ille *Halensis*, qui ὑπό quidem mecum tuetur, idem autem interpretatur: quum enim a praeceptoribus (e schola) dimissus essem, etc. longe sane a vero aberrans. Quodsi enim ὑπό legitur, uti etiamnum mihi videtur legendum esse, non potest alia esse sententia, quam haec: quoties enim dimissus eram a praeceptoribus, fingebam mihi etc. Fiebant enim haec a puero, adhuc scholam frequentante: quod nisi esset statuendum, quomodo, obsecro, factum crederes, ut pro his ineptiis puerilibus plagas a praeceptoribus acciperet, e quorum scilicet disciplina jam esset dimissus? 'Οπότε autem cum Optativo esse quoties, quando, neque vero quum, (da) res est hodie notissima, et, si vis, praeter locum ejusdem libelli §. 6. ὁπότα ἔξοι τοὺς λίθους, sexcenta alia docent. Stat itaque sententia. Una et altera vice, hoc censori dictum esto, est uno alterove die, quod nos dicimus: eins und das andre Mal, passim, subinde. LEHM.

Ead. l. 7. 'Ανέπλαιτον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus est in *Aristoph.* *Nub.* v. 875. tam similis, ut *Lucianus* imitatus fuisse videatur. *Schol.* ad v. 879. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξαι εὐφυνῶ, καὶ γιγνέσθαι ἀστείως δυνάμενον. Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. HEMST.

Ibid. Εἰκότως) Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non

enim εικότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD. Quidni? Descendit εικότως proxime ab εικειν, vel εοικέναι, estque propria vi sua probabiliter, verosimiliter, ergo h. l. naturae convenienter. Ad vocem εικῶν respicere cum Bourdelotio non licet. LHM.

Ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ) Χρόνω addi non solet. BROD. Est enim Neutrum, ut nostrum in *kurzem*, ubi ineptum foret cogitare vorem *Zeit*. LHM.

Ead. l. 11. Ἐπιτήδειος — ἡμ.) Dies apta, quae opponitur dici parum auspicatae, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.

Ead. l. 12. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST. Flagitante sensu recepi Imperfectum. Tradebatur avunculo, non traditus erat, eo die, qui primus faustus videretur. LHM.

Ead. l. 13. Οὐκ ἀτεροπῇ] Observatum in marg. Ald. 2 Sch. Incipientibus omnia perplacent, praesertim pueris. LHM.

Pag. 6. l. 4. Πλακός) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὲς λέσθαι. Locutionem καθικέσθαι πλακός, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

Ibid. Τὸ κοινὸν) Quod vulgo dicitur. BROD.

Ead. l. 5. Ἀρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium facti, qui bene coepit, habet*. COGNATUS. Hesiodeum illud repetit in Hermotimo et alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit *Hermot.* c. 3. cujus auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper conjecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85. vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντός, quod hodieque in Hesiodo legitur, et a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem allert, loco, de Legg. VI. ed. Lugd. pag. 614. D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντός ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργον etc. ut et in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I. p. m. 229. l. 10. τὸ ἡμῖν τοῦ παντός, ὡς ὁ κοινὸς λόγος· deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihili est, cum in Problem. I. frustra ista verba quaeras; Polit. autem V. de Hesiodo auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντός. Adde et Eth. Nicom. I. p. m. 4. lib. 6.

ubi, δοκεῖ οὖν πλείον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντός εἶναι ἡ ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Jamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40. Dimidium facti, qui coepit, habet. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III. p. 590. G. ed. Lugd. Idem Plato Polit. B. ed. Ald. p. 27. A. aliter effert: οὐχοὺν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II. p. 172. Ὁλόδος μὲν ἡμῖν τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἡμῖν παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπόντων· παρῆται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἡμῖν παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῖν παντός, ὥς εἰκνύαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίησμεν an ἐποικνωσόμεν· ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus ap'atur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρος γε τοῦ παντός ἡμῖν ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X. pag. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον· ἡμῖν γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34. descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ etc. Porro videndi sunt praeter Erasmus in Principium dimidium totius, Elias Vinetus ad Auson. Ep. 81. et And. Schottus ad Prov. Suidae c. III. n. 64. HENST. Multum sane differt, quod Hesiodus habet Ἑρμ. v. 40. πλέον ἡμῖν παντός, licet vocibus adsonantibus. Videtur mihi error esse Luciani (ex Heilmot. c. 3.) ut ad Scholasten hujus loci, ita etiam ad alios posteriores scriptores, Hieroclem, Diogenianum, e. a. propagatus. Negligentiam vero

Luciani in adferendis potissimum vel rebus, vel scriptoribus, antiquis admissam, non pauca arguunt loca, de quibus suo tempore. *LEHM.*

Ead. l. 7. *Συντάλην*) De hac voce, ejusque varia acceptione, copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* et edit. *Basil.* male *συντάλην*. *BOURD.*

Ead. l. 8. *Κατήρξατο*) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad v. 40. *Iphig.* in *Taur.* *Κατάρχομαι μιν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι,* inquit *Scholias*tes, *οὐλοχύντας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἧγουν κριθῶν ἀλσί μεμιγμένων, οἷον τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς.* Eo sensu usurpat *Notster Tox.* cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια etc. de *Merc. Cond.* c. 14. *SOLAN.* Omnino *κατάρχεσθαι* τινος est incipere, inchoare aliquid. Inprimis de sacrificiis dicitur, et denotat victimam immolandam ritibus quibusdam solennibus consecrare. Jocosè *Lucianus* se sistit hostiam, avunculum popam, qui ipsum *κατήρξατο οὐ πράως*, i. e. haud leniter *inauguraverit, initiaverit, exceperit, salutaverit*, feriendo scilicet ac percutiendo. *Wieland.* non illepide: einen unfreundlichen Willkommen geben. *Belinus*, quum reprehendit Latinam interpretationem: *me initiavit*, non percepisse eam videtur, quod et alias ei accidit. *LEHM.*

Ead. l. 9. *Τὰ πρ. τῆς τ.)* Poterat interponi *μοὶ εἶναι τὰ πρ.* vel *μοὶ εἶναι πρ.* sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriacque orationis legibus adstricti, parcus. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. *A.* parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquit, ὁρῶ. et *Alexis* p. 107. *B. Strab.* I. p. 85. *B.* φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προοιμίῳ τῆς τέχνης, apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. *A.* paria reperies et verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. pag. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

miseræ cognosce prooemia rixae.

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de *Hyacintho* in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in *Vit. Thecl.* p. 8.

Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοίμῳ κειμένη· *Constantin. Porph. de Them. I. p. 34.* τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian. Or. II. p. 56. D.* τὸν ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv. Enc. p. 66. D. HEMST.*

Ead. l. 10. Συνεχ. ἀναλύων) Emendo ἀνολολύων. *BROD. Mss. et. Angl. ἀνολύων*: de qua voce dico ad lib. 10. *Heliod. BOUND. In P. L. et Coll. G. ἀναλύων.* Sed genuina est vulgata. Sic *Diall. merr. XI, 1. ὀλολύων ὥσπερ βρέφος.* et *Deor. Diall. XII, 1. V. Eurip. Troad. 1000.* Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύω de Mort. *Peiegr. cap. 6. SOLAN.* Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύων, an ἀναλύων, (pro quo *Bourdilotium* vitio scripsisse ἀνολύων, paene credo) dijudicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύειν· ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie posuerunt: *Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173.* ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in solium incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe

..... δόξασά που

Ἡ Πανὸς ὀργᾶς, ἣ τινος θεῶν μολεῖν·

sed animadversa saevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κῶκυτον, pro sacro ululatu in febriles ejulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter *Iph. in T. v. 1337.* certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide *Euripid. El. v. 691.* idque praeter *Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI.* et *Equit. Aristoph. v. 613.* docuit *Ex. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139.* attamen ad fletus et lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Hesych. in Λυγμός, Suid. in Ἀναλύουσα, Λυγκαλ-νουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690. Αὔξει) εἰάν δια (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύει· εἰάν δὲ χωρὶς*

τοῦ ξ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιὰν φωνὴν τρα-
χειὰν ἀφήσιν, ἣ λυγμῷ συνέχεται: ubi probe separandae sunt
adnotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam
in Aristophane lectionem consignantis, Εἰτα λύζει et Εἰτ' ἀλύει,
(nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδημο-
νεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor,
ut credam) recentioris altera, vulgatam, et, meo quidem
iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus in-
tellectum tenebras objecit H. Stephano Ind. Thes. in Λύζω,
et Foesio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili
errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Ne-
que tamen diffiteor, praeferendum mihi videri ἀναλύζων pro-
pter illud συνεχὲς, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val.
Flacco dicam III, 338. crebris quatiens singultibus ora. Vid.
Petron. c. 91. p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019. B. ὁ δὲ
μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὁμως κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν· antea
mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα
λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ
δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim re-
spuamus auctoritatem Mssst.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360.
Dicentis maduere genae — vocisque repens singultus apertum In-
tercepit iter: nec minus eleganter Pado Albin. ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cujus generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus et-
iam in Peregr. (c. 6.) ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, et μοχ, ἀπῆγον αὐ-
τὸν λύζοντα μεταξύ. Hesych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων· nisi po-
tius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc
si verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνα-
νυγμὸς restituendum erit ἀναλνυγμὸς· at non vereor affirmare,
verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν,
κλαίνει· et Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe,
ἀναλύζειν, λύζει· neutrum pervidete potuit Barnesius ad Anacr.
Od. 56. p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω,
singultio: sed hic quomodo defendi possit et declarari ex for-
mula poetarum, singulare animas, sanguinem, facile video;
in Hesychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, osten-
dit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέ-
οντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν
ὥσπερ παιδία τὰ πεπανμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς θῖνας ἀνέλκον-
τα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani
verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιμένα vel πε-
παισμένα. tantillum vitium cum Foesius in Ἀναφέρειν non anim-
advertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hesy-

chium eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie *Propertius* illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expressit: *Surget et inuitis spiritus in lacrimis*, I. Eleg. XVI, 32. *Λυγδὴν κλαίνει* est apud *Sophoclem* *Oedip.* Colon. v. 1618. *Hemst.* Ergo magis tamen inclinatur *Hemsterhusius* ad lectionem ἀναλύζων, quam ceteroquin etiam *Ald.* 2. exhibet, et *Schmiederus* quoque et *Matthiae* receperunt. Nihilominus persuasum habeo, genuinum esse ἀνολούζων. Proprie ὀλολύζειν est ὀλωλα κράζειν, i. e. *prae dolore clamorem tollere, vociferari, ululare*, quod ex hoc Graeco originem duxit. Haec est propria vis, verum addo audacter etiam antiqua, certe *Homericæ*. Vid. modo *Odys.* III, 450. IV, 767. et alia loca, ubi de laetis exclamationibus cum *Hemsterhusio* et celeberrimo *Schneidero* (*Lexic. Gr.*) ne cogitari quidem potest. Jam quum constet *Lucianum* nostrum saepenumero vel inscium uti *Homericis*; quum hic ipse *Diall. Merr.* XI, 1. de puella usus sit verbis, cum nostro loco apprime convenientibus: οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων (vel ἀνολολούζων, ut *Schm.*) ὥσπερ βρέφος, unde simul patet, nihil offensionis habere συνεχὲς ἀνολολούζων quum denique facile pateat, lectionem ἀναλύζων vel ex glossemate, vel, quod praetulerim, ex vitiosa scriptura ἀνολούζων, cujus vestigium *Bourdelotius* prodidit, oriri potuisse: mihi quidem certum est, scripsisse auctorem ἀνολολούζων. Ceterum de muliebri ejulatu proprie dici ὀλολύζειν, auctor est *Suidas*: ὀλολύζτω· θρηνείτω· κυρίως ἐπὶ γυναῖκων. Sed quidni etiam de puerili? *ΛΕΞΗΜ.*

Pag. 6. l. 10. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno *Ms. BOUND.* Quod sequitur deinceps, διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, e vitae communis sermone repetitum. Narro baculum, h. e. de baculo, quid mihi de baculo acciderit, die Geschichte mit der Peitsche. *Necyom.* c. 4. ὁ δὲ τις — ἐπιβράσων τὰ πάνθημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωῶτα (i. e. τὸ περὶ τοῦ ἰδρωῶτος) καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. *ΛΕΞΗΜ.*

Ead. l. 12. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus excidisse, καὶ κατ. πολλὴν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ὥμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε et αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantibus convenit. *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοια τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μεμψιν (assentior *Rhodomanno* et *Jungermannno* sic emendantibus: *Mollius* aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιαῖον vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII, pag. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν

δορεάν, ἀνηγέροθην· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST. Πολλήν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ὥμ. edendum curavit *Matthiae*. Mihi quidem *Lucianus* consulto omisisse videtur τοῦ θεοῦ, quia haec pueri narratio affectus, doloris scilicet et odii in avunculum, plenissima fuit. Tum vero non solemus accuratissime ad artem et regulam singula vel disponere, vel exponere; omittimus etiam, quae tum per se intelliguntur, tum odiosa sunt commemoratu. Accusabat autem tum misellus homuncio avunculi crudelitatem, sic forte exclamans: ὦ πολλῆς τῆς ὁμότητος ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν etc. non nominans eum, quem parentes vel sic agnoscere possent. Probata haec *Censori Hal.* Infra § 14. facile intelligitur in ἐνεγρόψατο Subjectum ex antecedenti ἡ σκυτάλη, neque consultum foret cum eodem *Hemsterhusio* pro εὐθὺς legere ὁ θεός. Articulum vero τὴν ante ὁμότητα jam restituendum esse putabam, indigitatum illum ab *Hemst.* Sic locutus *Lucianus*. Vid. p. 169. Jam vero quod ad sequentem vocem ἐννοῶν attinet, nec mihi probaretur illa, si κατέδαρθον stricte esset reddendum *obdormivi*. Sed καταδαρθεῖν saepe nihil aliud esse, quam κατακείσθαι, vel κατακλίνεσθαι, *quiescendi ergo cubare, cubitum ire*, abunde demonstratum ab *Abreschio* Dilucc. Thucc. p. 626. sq. et *Kistemakero* ad Thucyd. p. 131. Sic bene omnia cohaerent. Nocte ingruente cubitum it puer oculis adhuc lacrymosis, totam noctem (h. e. primum vigilando, tum utcumque dormitando) cogitabundus; repetens scil. mente, quae paulo ante evenerant, et moliens nova consilia de futuro tempore: e quibus quidem diversis et vagis cogitationibus tandem illud somnium formatum, quod auctor modo narraturus est. *Censor Hal.* aut ἐννοῶν capi vult *somnians*, quod quidem probari non potest, aut, quod minus ipsi arridet, cum *Hemst.* corrigi vult, modo ne substituitur ὄνειροπολῶν, quippe quod a vulgatae lectionis forma nimium recedat. LEHM.

Pag. 6. l. 14. Ἀγανακτησαμένης) Restitue ἀγανακτησαμένης. BROD. *Thomas Mag.* in Ἑγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκων) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *litteratus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, et libenter eruditus sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλήκοτα, *discendi studium*. CLER. Unde jure mirabitur quisque φιλήκοος, qui fieri potuerit, ut *Belino* in verbis φιλήκων ἀκροατῶν Pleonasmus aliquis inesse videretur. LEHM.

Ead. l. 5. Θεῖός μοι etc.) *Agamemnonis* verba, *Iliad.*

B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I. p. 73. εὐφύμως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379. "Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

Ead. l. 7. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

Ead. l. 10. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. Ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀκοῆς: atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, etc. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, insonans: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3. Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus descripsit. HEMST.

Ibid. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicti Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem et Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Hujus Prodicti σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Memor. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. et ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi doctrina de arcta et lata porta Matth. VII. et Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Lactant. lib. VI. c. 3. 4. Hesiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. et de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodictum. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. aliqua multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12. lib. V. ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14. Odyss. Lucianus hac προσλαλήσ. 9. 17. Male hoc illi. Prodictus enim hujus auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4. Themist. Euphrad. Orat. 3. D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. Memorr. II. p. 429. ed. St. Cic. Off. I, 32. Ovid. III. Amor. 1. Sil. Ital. XV. Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.). SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἐμοφυφικῆς et Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Dausqu. et Drakenborch. ad Sil. Ital. XV, 20. J. Barnes.

V. Eurip. §. 12. ad *Homer. Od. N.* 283. *J. A. Fabric. B. G.* II. c. 23. et 41. Quid sibi velit *Bourdelotius*, cum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam *Herculis* non *Prodicus*, sed *Xenophonti* tribuerint, nullus capio. *HEMST.* *Belinus* etiam conferri jubet *Aristoph. Nub. A.* III. S. 3. et *Aeschyl. Pers. v.* 179. Omnino lectu dignus est *G. A. Cubaei* libellus: *Xenophontis Hercules Prodicus* et *Silii Italici Scipio* perpetua nota illustrati, praemissa de *Prodicus* dissertatione. Lips. 1797. *LEM.*

Pag. 6. l. 11. Βιαιώς καὶ καρτερῶς) Sic jungi solita in *Xenophonte* et *Platone*. *BOURD.*

Ead. l. 14. Ὅλον εἰχέ με) Sic in *Epist. amator. Philost.* *IDEM.*

Ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. *BROD. H.* l. potius *πημάτων*, ut *Diall. Morrt. VI, 3.* Paulo aliter *ibid. XXX, 3.* ubi adduntur τὰ ἀγαθὰ. *LEM.*

Ead. l. 18. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus et *Mss.* et *edit.* sic passim, ut *infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέγνα*, et similia in *Platone*. *BOURD.* Vid. *Fischer. ad Weller. T. I. p. 316.* *LEM.*

Ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui *Musis* operantur, adscribunt. *Divites* ac *potentes* in *Hieronis* persona *Theocritus* hortatur *Ecl. XVI, 32.* ut in *poetas* faciles sint et largi, ne *ἀκλειεῖς* ad *Acherontem* plorent, Ὅσῃ τις μακίλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. *Dion Chrysostomus p. 410.* *B. ἐν ταῖς χειρὶ τύλους ἔχοντα.* *HEMSTERH.*

Pag. 8. l. 2. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολὴν. *BOURD.*

Ead. l. 7. Τὸ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem omnium *edd. καὶ τὸ θεῖω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖον.* quod fieri jubet verbi numerus dualis: *εὐδοκιμεῖν* ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui *statuarius* quidem, sed *artis laude inferior.* Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit *librarios.* *Thucyd. VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποιοῦν ταῦτα.* *HEMST.* Vix commemoratu digna, quae *Abreschius Dilucc. Thucc. p. 740.* de his verbis distinguendis somniat. *LEM.*

Ead. l. 10. Θρέψη γεννικῶς) Male verterunt, *generose educaberis*: hoc voluit *Lucianus*, *aleris firmo cibo*, unde *validos humeros laborique aptos nanciscaris*: nam *delicatae dapes*, quibus isti nutriuntur, *robur corporis enervant.* *Γεννικὸς* et *γενναῖος*, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degeneras-

ae in γενικός, quae tamen distingui debere et ratio linguae docet, et recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych.* Γεννικῶς, ισχυρῶς, γενναίως· prave *Suidas* Γενικῶς· *Lucian.* Pseudom. §. 55. *Dionys. Halic.* Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενικά καὶ μεγαλοφρήτῃ τῶν προσώπων ἤδη καὶ πάθη· lege, γεννικά· frustra est *Sylburg.* fortasse γενναία malet aliquis pro γενικά· reponendum enim et pag. 175. v. 4. γεννικώτερον· idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκωπος, ubi *Porto* suspicanti γενναία *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor; quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* *Ecl.* p. 42. γεννικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunnesius*, nobilissimum testem, quasi unquam ea virtus esset in γενικός. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τροφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεύς θρέψεται; *HEMST.* Etiam *Lucian.* Char. c. 14. pro vulg. γενικῶς legendum esse γεννικῶς, omnium jam est vere eruditorum virorum sententia. *LEM.*

Ibid. Τὸν ὄμους ἔξεις καρτεροῦς) Ut in *Deor.* et *Mortuor.* dialog. et in *Contempl. BOURD.*

Ead. I. 12. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll.* A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philosophis erraticis loquitur. *SOLAN.* Attico more pro ἀπτελεύσῃ· quod ne quis usurpet, cui castigationis stili sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπεισιν et Ἰών. *Plato* *Apol.* p. 23. C. οὐκ εὐθύς ἀφήσω αὐτόν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jam pridem haec copiosius fuerat persecutus, *App.* de D. A. p. 139. *HEMST.*

Ead. I. 13. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex *Mss.* et *Angl. Cod.* οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες abest a *Mss.* *BOURD.* Pater adscripsit notam *Bourdelotii*, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata jocum et salē *Luciani*, et bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, neque ob orationem laudabunt te omnes, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, neque etiam ob verba et orationem modo laudabunt te omnes? ad quod ipsum vides tendere *Bourdelotium*. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium *Bourdelotii* probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in *Mss.* est, duriorē: nam contrarium verum est. Quid

enim facilius et gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέ-
 σονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri?
 Sensus est, pauci vero quidam (sic per contemptum doctos et
 facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) ob
 studia laudabunt te, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidi-
 am quandam et contemptum majorem prae se fert, fabulas quo-
 que et narratiunculas et nugas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τι-
 νι passim in Luciano obvium. Gronov. Recte animadvertit
 J. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam,
 neque propter verba laudabunt te omnes. Sine dubio opponun-
 tur λόγοι ἔργοις, verba operibus. Sed cum prior dicat Statua-
 ria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit.
 Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ'
 ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque
 a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba
 γοις, omissis tribus vocalis, quasi eas jam descripsisset, trans-
 siliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege
 ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. etc. non propter ver-
 ba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed pro-
 pter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia
 hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae ex-
 posuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαν-
 μαστὰ πολλὰ ἘΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ
 ἘΠΛΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ etc. Scio laudari Mss. Codices, qui pro
 οὐδὲ habeant οἱ δὲ, et omittant etiam πάντες sed haec confu-
 tat orationis series, et videntur esse παραδιορθώσεις Gramma-
 tici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omis-
 sionibus egimus in Arte Critica P. III. sect. I. c. 5. CLER.
 Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex conjectura cura-
 vimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π.
 nullo aut perobscurο sensu. Praeivit emendationi nostrae
 scriptura Codicis Bourdelotii, cujus notam praemisi; in Pol.
 tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insi-
 mulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissi-
 mis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quic-
 quam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscrip-
 torum scientem prudentemque, non monito lectore, muta-
 tum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν. et
 Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN.
 Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod
 quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant
 adpicta, postmodum ipsum Lucianoi contextum invaserint.
 Summo opere contendunt eruditiss. viri, ut inseratur, tan-
 quam necessarium ad mentem Lucianoi, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam

lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si practuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria et propinquis*, neque ob orationes (quae adversariae meae λήροι sunt καὶ φληναφοί) cuncti te laudabunt. In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni J. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Ibid. Μὴ μυσσασθῆς) In Flor. Cod. μυσσασθῆς, male, hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

Ead. l. 14. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Imo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Verendum ergo, ne abhorreas a vili ornatu, aut, a sorde vestium. CLER. Subscribo J. Clerico: quemadmodum jungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et ἀναβολή: tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δονλοπρεπές: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπές viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis et indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86. οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρήτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. tumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie corporis erat magnifica, et quasi ad pompam composita: quocirca non Ποντικόν, unde domo erat, sed Πομπικόν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρῶτος τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. junguntur saepe σχῆμα et βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411. v. 21. Aristoph. Vesp. v. 1165. Diog. L. VII, 22. HEMST. Τὸ εὐτελές τοῦ σώματος significat h. l. squalorem comae, et callos manuum, antea §. 6. ab auctore commemoratos. Intactam igitur velim vulgatam. LEHM.

Ibid. Τὸ εὐτελές) Vilitatem. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concionatricis habes in Piscat. BOURD.

Ead. l. 15. Φειδία; ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet

postea, et apud *Jul. Imper.* in epist. BOURD. Vidi, qui daret, fecit *Jovem*, allato pari verborum ἀποδεικνῦναι et ἀποφαλγεῖν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut *Jovem* ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνῦναι pictorum est, fotorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. PISCAT. §. 38. ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἑναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας· vide locum. Eadem mens *Senecae Contr. V, 36. p. 387. Non vidit Phidias Jovem etc. dignus tamen illa arte animus et concepit Deos et exhibuit: ἔδειξε.* Similimum illud *Plotini Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (1. ἐπλάσεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) ὁλος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV. c. 28. Olympiae et alia quidem spectanda visa, et Jovem velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejuni, idque minime mirandum est, *Valer. Max. III, 7. ext. §. 4. vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petiit eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian. I. O. XII. c. 10. p. 1087. cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert. III, 7. v. 15. Phidias signo se Jupiter ornat eburno, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Πέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετρωκισμένον.* Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse *Phidias* tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν Θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας *Strab. VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in Philostrato contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. A, 612. Phidiam κατακλίσσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης.* De *Polycleto Maxim. Tyr. XXVI. p. 266. Juno, οἷαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλεον etc. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui *Luciano* memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic. περὶ***

Θουκ. γαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. **HEMST.**

Ead. l. 6. Τὸν Δία) *Jovem Olympium.* **BRON.** Jovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Quom. Hist. Conscr. c. 27. pro Imagg. c. 14. de Mort. Per. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. Β. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χουσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ πον σαφές. **SOLAN.**

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. **BRON.** Sc. *Argivam.* patet apud *Plin.* de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, *Cic. Tuscul.* 1. *Plinius* cap. 8. lib. 34. *Val. Mar.* cap. 15. lib. 8. **BOURDELLOTIUS.** *Bourdelotius,* *Argivam Junonem.* *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. **SOLAN.** Adde de Junone Polycleti *Pausan.* Corinthh. c. 14.; de Praxitelis Venere *Eund.* in multis locis, et *Nostrum* Amorr. c. 11. sq.; de Myronis vacca *Cic. Verr.* IV, 43. In hanc eandem nota sunt *Ausonii* undecim Epigrammata. **LEHM.**

Pag. 9. l. 1. Ἐθανμάσθη) *Mss.* ἐθανμαστώθη. **BOURD.**

Ead. l. 2. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceronem* Tusculan. J. *FARUS.* Vid. Amorr. cap. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. et *Porphyr.* n. 20. **SOLAN.** Mira haec, et pugnantia cum totius antiquitatis Graeciae et ingenio, et historia. Nec in *Cicerone* in ejusmodi hyperbolen incidas, nec etiam in *Luciano*, dummodo recte eos capias. H. l. nil dicitur, nisi hoc: *Dum homines genibus flexis statuas deorum adorant, simul etiam ipsos artifices quodammodo adorant,* qui quidem has deorum imagines, divino spiritu afflati, oculis mortalium repraesentaverint, atque adeo animos eorum ad colenda et adoranda numina excitaverint. Satis profecto pulchra et vero sublimis sententia, quam si etiam sublimiorem arbitrio facias, vide, ne portentosa evadat, **LEHM.**

Ead. l. 3. Πῶς μὲν οὐ κλεινὸς — γένοιο;] Negligentiae insinuat *Belinus* maximam partem editorum, quod hanc enuntiationem interrogative capiant, atque adeo sententiam auctoris obscurant. Significare potius voculam πῶς admirationem: *Comme tu serois célèbre!* Quam tacuisse consultum erat! Cogitavit bonus vir ὥς, quod sic exclamative usurpatur, quum πῶς per se sit interrogativum. Haec inscitia. Sed jam quanta ipsius censoris negligentia! Non legitur πῶς γένοιο; sed πῶς οὐ γένοιο; Πῶς οὐ autem est quidni? **LEHM.**

Ead. l. 5. Πλείονα διαστρέφουσα) Hunc locum imitatus est

Julian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. *BOURD.*

Ead. l. 6. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque adscripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdclotio*: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. *GRONOV.*

Ibid. Πάμπολλα) Angl. et Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα *Lucianicum* est: atque ipsa hac dictione passim utitur. *BOURD.* Πάντοθεν praeter Ms. *Bourdcloti* et A. P. L. et ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. *SOLAN.* Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum consentit. πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. etc. *HEMST.* Accedit et auctoritas *Ald.* 2., quae et ipsa habet πάντοθεν, quum prior habeat πάμπολλα, quamquam in utraque vitiose post βαρβαρίζουσα comma positum. *LEHM.*

Ibid. Μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα] Saepe accidit *Belino*, ubi *Hemsterhusianam* interpretationem reprehendit, ut eam non perceperit. Sic etiam h. l. culpatur versionem: perquam sane sedulo composita, quasi ea non bene congruant cum vitiis, paulo ante commemoratis. Imo ad verba insunt haec *Graecis*, contra: elle parloit avec vivacité, longissime absunt. Nam primum συνείρειν, proprie connectere, una serie continuare, apud nostrum scriptorem imprimis de orationibus incurrit, in quibus singula verba ad periodos, et periodi singulae ad universam orationem bene maleve componuntur; vel cum Accusativo objecti, ut *Nigrin.* c. 8. τὰ μὲν (nonnullas orationis partes, h. e. partim) ἀτάκτως συνείρων, ἐντοτε δὲ καὶ etc. cf. *Jup. Trag.* c. 6. et 14. *Pseudol.* c. 6. vel absolute sine casu, ubi est continua oratione declamare, dissere-re, ut *Prom.* s. *Cauc.* c. 5. σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε. Atque sic patet etiam h. l. συνείρειν intelligendum esse. Sed μάλα σπουδῇ non est admodum diligenter, exacte ad artis regulas, sed valde studiose, operose, sedulo, magna cum virium intentione. Sensus itaque est: ita loquebatur ars, ut admodum operose multa deinceps, et una serie, declamaret. Atque hunc optime reddit versio Latina. *LEHM.*

Ead. l. 8. Τὴν μνήμην διέφυνεν.] *Scholiastae* putidam observationem facile, opinor, refellet, quicumque veteres cum grano salis legere consuevit. *LEHM.*

Pag. 9. l. 11. Εἰς τέλος] Recte ibi *Latinus* interpretes εἰς τέλος, ad plenum. *Virg.* lib. 2. *Georg.* Huc ager ille malus,

dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. *Ad plenum.* Virgil. II. Georg. 224. sic διὰ τέλους. Euripid. Herc. fur. Οἱ τ' εὐτυχούντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN. Id. Iphig. Aul. 161. Θνητῶν δ' ὀλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 479. LEXIK.

Ead. l. 12. Αὐτῇ) Pro αὐτῇ mutato spiritu et accentu legerim αὐτῇ. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis con-secuturus bona, statuarius factus, illa (Ἑρμογλυφικῇ) ante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. et Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστὶ· vulgo αὐτῇ legitur: quod cum ipsa notet, convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τῶμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κίρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος, et in Revivisc. §. 16. Τινες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἢ ἀνδρώδης αὐτῇ, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη . . . ἢ ἀμυδρά δὲ αὐτῇ. At male iterum in Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὐ μάλα καὶ αὐτῇ· sed scribendum αὐτῇ· quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἦδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. JENS. *Jensius* αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. SOLAN. Nondum persuaserunt mihi vel *Jensius*, vel *Censor* meus Hal., de necessitate emendationis αὐτῇ. Desiderarine Subjectum, ubi αὐτῇ legatur? Tum vero hercle desiderabitur etiam in illo αὐτὸς ἔφα· desiderabitur in multis aliis ejusdem generis enuntiationibus, ubi αὐτὸς, vel αὐτῇ, quisnam sit, facile e nexu verborum; vel e sono, vultu, loquentis patet. Sua cnique loco est natura. Etsi *Jensio* facile concedam Marinn. Diall. X, 1. legendum esse, ut et ego edi olim curavi, ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστίν, et *Schaefero* libenter largiar (*Meletemm.* p. 78.) item Diall. Marr. VI, 3. lectionem αὐτῇ σοὶ πλησίον, alteri αὐτῇ praeferendam, nec non Fugitiv. c. 3. probandum: ἀλλὰ τίς αὐτῇ σπουδὴ πρόξεισιν, non αὐτῇ· tamen inde, quod passim pro αὐτῇ librarii falso scripserunt αὐτῇ, non sequitur, et hic id factum esse. Nostro certe loco frigere mihi videtur αὐτῇ, contra αὐτῇ vim habere maximam, quandoquidem *Doctrina* in eo orationis momentum posuit, quod ipsa *Statuaria* commoda et emolumenta, quae ex ipsius consuetudine nascitura essent; h. e. vilia et humilia, enarraverit. Sub ipsa vero illa neminem, nisi dominam ac praesidem lapicidarum, intelligi debere, tum ex antecedenti voce λιθοξόος, tum ex vultu et gestu perorantis, facile a Luciano pueri —

nam ad hunc, non ad lectorem proxime, vel Criticum suum, loquebatur, — cognosci potuit. Ergo quantopere laetabar, probatum Censori meo fuisse de loco §. 4. καὶ κατηγοροῦν — ἔδρασε iudicium meum, tantopere mirabar, hanc simillimam profecto crisi in h. l. eidem improbari potuisse. *Matthiae* secutus est *Jensium*. LEMM.

Ead. l. 13. τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant. Hunc *Luciani* locum descripsit totum et interpretatus est *Herald*. An. in *Salmasii* Obs. ad I. A. et R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

Ead. l. 16. τὴν πρόοδον) Alii Codices, τὴν πρόσδοον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδοον legit *Micyllus*, non πρόσδοον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εἰτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. HEMST. τὴν πρόσδοον recte in omnibus et Mss. et impressis. *Jacob. Micyll.* nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδοον. BOURD. Recte Fr. et S. πρόσδοον. Reliquae πρόσδοον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννή λαμβάνων, et εἰτελής τὴν πρόσδοον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδοον, cuius locutionis vim et ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labores; utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, *J. Fr. Gronovius*, amicis advocatus, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem *H. Stephano* adversatur *Thes. T. I.* p. 1013. scribenti: Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt. HEMST.

Ibid. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) *Micyllus*, neque amicis expetibilis. *Benedictus*, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater amicis advocatus. GRON. Πρόοδος est progressus, exitus domo, et εἰτελής τὴν πρόσδοον homovilis, quod ad progressum ejus attinet; qui solus, non comitante magna multitudine, foras prodit. Respicitur ad patronos Romanos, qui fere, magna clientum caterva stipati, palam se ostendere solebant. Vid. *Necyom.* c. 12. Locutionem ἐπιδικάσιμος τοῖς φίλοις explicavit et *Abresch.* Dilucc. Thucc. p. 56. et 819. sq. eodem fere modo, quo *Gronovius* pater. Quum op-

ponatur φοβερός ἐχθροῖς, intelligendus est is, qui amicis in foro advocati officio fungi scit, qui consilio et re adesse callet amicis reis, promptus ac peritus amicorum reorum defensor. Matthiae fere ad Micylli rationem: um den man sich streitet, den Jeder für sich haben will. LEHM.

Pag. 10. l. 2. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) Unus e vulgi faece. BROD.

Ead. l. 3. λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. Leporis vita. BROD. Demosth. de Cor. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ἔξῃν λέγονται οἱ ἐν συνεχεί φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος, de quo Lucianus Pisc. et saepe alibi. D. Anast. in Epist. de hujus animalis metu. Arist. c. 1. lib. I. hist. anim. et in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Jul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit galeatos lepores. Horum proverbiorum origo est, quam profert Herodot. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιδος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Auson.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forsitan et coeli, si canis astra tenet. BOURD.

Demosth. de Coron. 191. C. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς πάντων συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516. D. Erasmus non fugit in Leporis vita: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ἔξῃν, αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXXVIII. p. 251. καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii et humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus et virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τινα βίον διαξῇν. Plat. in Gorg. λάρον βίον ἔξῃν. Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Joh. Chrysost. p. 216. HEMST.

Ead. l. 4. Ἐρμαιον) Mercuriale Horat. Sat. II, 8. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

Ead. l. 6. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2. ἤδη οὖν ἅπαντας

Lucian. Vol. I.

N

αὐτὸν ᾔδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οἶκ οἰκείον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Jove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέσθῃ, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διαφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163. Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅλποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πολέεθρον· debuit ἔξω. JENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153. A. οὐδεὶς εὐφυὲς νέος ἢ τὸν ἐν Πλοῇ θεασάμενος Ἀλ. γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος· quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: γυδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχιλόχος ἡσθεὶς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. HEMST.

Ead. l. 7. Οἷος γὰρ αἶν ἦς) Summus quantum volēs statuatius. BROD.

Ead. l. 8. Βάνανσος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39.

FAT.

Ibid. Χειρῶναξ) Χειρῶν ἄναξ, μόναϊς ταῖς χερσὶ δεσπόζων. Aliter Hesych. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελοῦ et ἀποφανῶ. BROD. Mss. et Angl. ἀπαγγελοῦ. Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

Ead. l. 12. Τὴν ψ. ὅπερ σοὶ κυρ. etc.) Videntur hic interpretes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt, *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo*. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare partem praecipuam, neque etiam, *animum esse partem hominis praecipuam*: sed existimamus, illud hic loci ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοὶ κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad *animum*, sed ad commodum, quod hic proponit, ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo*. VITRINGA. Aberrant quidem interpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa, cujus explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G. p. 43. non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Eruditio, se *animum*, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ

σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis et ornari. Noster in de Merc. Cond. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἐμαντοῦ. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία· ita junxit Paulus ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST. Non hoc vult dea: quae quidem praecepta est pars tui, s. naturae tuae. Tum scribendum, opinor, erat ὅπερ τὸ κυριώτατόν σου (μέρος) ἐστὶ, cum Articulo, ut in loco de Merc. Cond. At dedit auctor Dativum, sic quidem interpretandum: quod quidem tibi est, s. quod quidem habes, possides, praeceptum, pretiosissimum, dein vorzüglichstes, edelstes Gut. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀκήρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Julian. in Epist. dixit ἀκήρατον χουρσόν defascatum, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἀφθορόν, ἀφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἄγνόν. BOURD.

Pag. 11. l. 1. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Tim. c. 28. τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσεως ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν· Demostheni familiaris dictio, ut 179. Α. τὰ δέοντα πράττειν. Thucyd. I, 70. C. SOLAN.

Ibid. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: et quae fieri expediant, tecum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII. c. 28. ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανεῖ ὄν δεινότητος· apud Liban. T. I. p. 804. B. πλείστον ἀφεστῶτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον et τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν etc. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα. Liban. Or. XXXI. p. 644. D. et Empedocles apud Apul. de mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστίν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 38. Xenoph. Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini — per me quod ceterique fuitque Estque patet: Ovid. Met. I. et Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab Homer. Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditibus: de

Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἄφανι ἐτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, cum *Alexandrum* describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum* *Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευδεῖναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντείων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrociniū petat. *Hemst.* Quamquam per se optime haberet τὰ δέοντα, loci tamen natura, et perspicuitas τοῦ μερισμοῦ, requirere videntur τὰ μέλλοντα. Facile autem mendum oriri potuisse, clare ostendit *Hemst.* Accedit jam denique auctoritas cod. Vat. 87. qui τὰ μέλλοντα exhibet, teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 86. *Schaeff.* His omnibus conjunctis non poteram jam, quin ab eo, quod olim de h. l. tuli, iudicio recederem. *LEHM.*

Ead. l. 4. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic* hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis. *BROD.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι) *Litera* detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nullaue re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι, pro *Laps.* §. 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *Hemst.* *Μοχ* §. 13. τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν. cf. *Prometh.* c. 4., ubi αὐτοῖς pro Neutro habendum, ut h. l. ἀρίστοις. De verbis ὁ βουλευσάμενός τι περὶ τῆς ἀγ. etc. in miro errore versatus *Hemsterh.*, in quem etiam posteriores nonnulli interpretes seducti. Scilicet βουλευέσθαι περὶ τινός semper apud *Lucianum* est consilium capere, constituere, discernere, nunquam deliberare. *Infra* §. 16. patrem *Luciani* admonuit, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευέσθαι. *Diall. Mort.* IX, 3. πῶς ἐβουλευέσθαι περὶ τῶν κτημάτων; *Lexiph. fin.* ἄριστα βεβουλευμένος περὶ σοῦ ἔσθ. Quae si non sufficiunt loca, alia praebebit *Glossar.* Verte i'aque: *tu, qui jam quodammodo decrevisti, consilium cepisti, de tam humili arte*, eo scil., quod aufugisti verberantem magistrum. Nam τι illud indicat, non dum certum esse, quam firmum sit hoc adolescentuli consilium. Et dubium eum adhuc haesisse, quid faciendum sibi videretur, ostendit omnis *Somnii* ratio. *Censor Hal. Hemsterhusii* explicationem et emendationem probat, objectioni-

bus hisce meis partim non satis respectis, partim non recte intellectis. *Langius* in *Animadv.* ad *Lucianum*, Halae a. 1795. editis, τι quidem retineri vult, neque tamen vocis βου-
λυσάμενος vim accurate perspexit. LEHM.

Ead. l. 8. Λαμπράν) Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. HEMST. Pro πάνν δὲ λαμπράν ἐφόρει in Aug. legitur: πάνν γὰρ λαμπράν ἐφ. non minus falso, quam DIALL. MARR. VII, 1. pro κύει δὲ ἤδη in duobus codd. Pariss. reperitur κύει γὰρ ἤδη, quam spuriam lectionem damnare potius, quam amplecti, debebat *Schmiederus*. Etiam alibi particula δὲ perperam in γὰρ mutata est, nbi parem vim habere visa esset. Exempla nonnulla vid. in *Sturz. Lex. Xenoph.* s. δὲ §. 4. Veruntamen non consentio cum iis Grammaticis, qui omnino statuunt, δὲ nonnunquam pro γὰρ poni, ut *Viger.* de Idiott. p. 543. Zeun., sed potius cum iis facio, qui etiam tum, quum ita esse videatur, δὲ propriam vim suam obtinere contendunt, ut *Weisk.* ad *Xenophont.* Hipp. IX, 2. Nam δὲ tum ellipsin quandam habet, hanc fere: ut vero plena sit, vel perspicua, mea oratio, scito etc., quod oblique, ac brevius, bene redditur nam, quamquam etiam Latini, et nostrates quoque ipsi, adversativa particula utuntur, eodem sensu. DIALL. Deor. III. Jupiter ad Mercurium: καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν — ἐκεί δὲ πον ὁ Ἄργος βουκολεῖ — etc. DIALL. MARR. II. 2. ἐπεὶ γὰρ (alii δὲ) ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα — πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης — etc. Ibid. V, 1. ἡ Ἐρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας — ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως etc. DIALL. Merett. IX, 2. ubi pro vulg. ἤξει γὰρ e cod. Paris. *Schmiederus* correxit ἤξει δὲ etc. cf. DIALL. Deor. XX, 1. LEHM.

Ead. l. 11. Τὰ γνωρίσματα) Dixerunt viri clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* BOURD.

Ibid. Τὸν πλησίον) Prope adstantem. BROD.

Ead. l. 12. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) *Arrian.* Epict. c. 1. lib. III. Viri clariss. *Theod. Marcil. Des. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, atque eo pervenire, ut digito non infamī sed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex, in honorem et infamiam. in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. IV. Od. 3,

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. 6. solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari. Et lib. IX. epist. 13. Cui *Rufinus*, demonstrans me, vides hunc? in ignominiam vero apud *Ovidium* lib. III. Amor. Eleg. 6.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.

ALMELOVEEN. *Pers. Sat. I.*

Pulchrum est digito monstrari, et dicier, hic est.

Horat. IV, 5. SOLAN.

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari, et dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, et dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: et ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης* et quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graji ora obvertebant sua: et *Persius Sat. I. At pulchrum est digito monstrari, et dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. et alibi. BOURD. Inprimis Anachars. c. 36. LEMM.

Ead. l. 13. "Ἄν δέ τι etc.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem. de U. et P. N. pag. 708.* SOLAN. Ut olim vulgabantur verba: *"Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη*, aliquid incommodi habent ac jejuni. Unde *Schmiederus*, nescio an versione Latina duce, ἦ in ἦ mutari, καὶ vero prius plane ejici, malebat. Quam felicem emendationem, olim mihi minus probatam, nunc eo promptius recipiendam duxi, quum persuaserim mihi, quam facile librarii errore vulgatum oriri potuerit, quumque praeterea eam videam duorum Criticorum consensu commendari, alterius, Censoris editionis Schmied. T. 1. in *Ephemeridd. Jenens. a. 1800. N. 122.*, alterius, Censoris Hal. editionis meae Somnii, supra laudati. Fortassis tamen, ne quid celem, etiam prius ἦ ipsum delendum videatur. LEMM.

Ead. l. 14. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis et casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31. *εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα*, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth. in Aristog. p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλάβῃ τὴν πόλιν*. Pisistr. vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L. I, 53. ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ*. *Dion. Chrys. p. 47. B. 530. D. ἂν μὴ τις μέλῶν ἀνάγκη καταλάβῃ*. *Galen. περὶ τοῦ Προγ. αἴτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατέλῃφε τὸν νῦν βίον*, oppressit actatē nostram et corripuit. Vid. *Aelian. V. H. II, 4. Julian. Or. I. p. 34.* Nisi fugisset haec potestas priores Interpp. non monuissem. HEMST.

Ead. l. 15. Κεχρνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. et passim. BOURD.

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) *Mass.* Θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. *Impressa lectione alibi saepe utitur.* **BOURD.**

Pag. 12. 1. 2. 'Αθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute et eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. **B. HEMST.** *Cic. Tusc. Dispp. L. I. c. 15.* nescio quomodo, inhaeret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingeniis, altissimisque animis et existit maxime, et apparet facillime. quo quidem demto, quis tam esset amens, qui semper in laboribus et periculis viveret? De hac virtutis ac memoriae, non naturae, — quae ab h. l. prorsus aliena est, — immortalitate egregie, quamquam passim subtilius, quam verius, *Herderus* noster agit in *Zerstreut. Blätt. Fasc. IV. p. 147. sq. LEHM.*

Ead. l. 4. Τοῖς παιδευομένοις) Παιδευμένοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. **MARCIL.**

Ead. l. 5. Τὸν Δημοσθ.) *Aphthonius* in *Chria*: Τὸν Δημοσθένους ὄρα μοι βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος· γεγνότα δὲ παντὸς εὐκλέεστερον. **COGN.**

Ead. l. 6. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιοποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. **BROD.** Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in ejus vita. *Δημοσθένης*, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιοποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἃ δ' Αἰσχίνης ὁ Πήτωρ εἶρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεως ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἶτ' ἀληθῶς εἶρηκεν, εἶτε βλασφημιῶν καὶ καταφρονούμενος. Certe *Valerius Maximus*, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. **SOLAN. J.** *Brodaeus* significat *Miscell. IV. c. 26.* ubi de Demosthene plurius exponit: vide porro *Andr. Schottum* in *Vit. Demosth.* ad A. I. **HEMST.**

Ead. l. 7. Τὸν Αἰσχίνην) *Plin. Diog. Laërt.* Auctor vitae Aeschinis. **BOURD.**

Ibid. "Ὁς τυμπανιστρίας) Τοὺς θιάσους μετὰ τυμπάνου τελούσης. Hoc *Demosthen.* de Corona Aeschini impropere. *BROD.* Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, un *tambour de Basque*; hoc est, exiguum, et quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p. 575. et quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut et tibicinae ac fidicinae, servae erant aut libertae, et pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad *Genes.* XXXI, 27. Nomen matri Aeschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in ejus vita. Cavendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc Luciani libellum. Quin et amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici Aeschinis praefixit imaginem oratoris Aeschinis e marmore ducis Etruriae. *CLER.* *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρία is τελστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. et 194. unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *Aelian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 64. et *Philostr.* p. 506. cum Notis. *SOLAN.*

Ibid. 'Ἀλλ' ὅπως) Legendum ὁμως. *BROD.* Ex P. et ed. *J.* restitui pro aliarum ὁμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *SOLAN.* Retinui ὁμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret et coleret. "Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρῶς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus. Ad marginem ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De Aeschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανιστρίαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης: quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum principe τελστριαν potius legen-

dum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est; quoniam, quae *τυμπανίστρια* diceretur, ignorabat. HEMST.

Ead. l. 8. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Πηγορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

Ibid. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse et sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde et *Timon* illum in *Sillis*, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam *Noster*, statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Aristoph.* Schol. Nub. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. et *Aul. Gellius* IV, 919. SOLAN. Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patroclelem peperit. *Plato* *Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii* Catal. Artif. et *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 19. *Dion Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit *Ol.* XCV. inter alios floruisse Patroclelem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι differant et ἐρμολύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἐρμολύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἐρμῆς sculpsit, cujusmodi rudiore opificio confectae ad Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἐρμολύφων καὶ ἐπιδιφορίων τιχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἐρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον etc. *Jamblich.* de V. P. S. 246. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἐρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiore significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἐρμολυφεία, statuariorum officinae in *Plat.* Conv. p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo politt, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. et ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque *Proclus* *Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo

ναυπηγός, τέκτων, ξυλοσχιστής etc. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est; idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἐρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοργός, *Dioni Chrys.* et *Maxima Tyrio* λιθοξόος, ἐρμογλύφος *Theonī Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Τιμοῦνι Φιλιασίου*: sed egregius inprimis *Cyrelli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. et, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθοργός, μοχ ἐρμογλύφος, tum δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, et, πατρῶα τέχνη χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Jam vero qui proprie λιθοῦργοι, quae λιθοργικῇ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV. 335. sic enim ibi legendum: et tamen *Phidias* apud *Aristot. Eth. Nic.* VI. c. 7. tantus artifex λιθοργός σοφός, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἀριστός ἐστι τὴν λιθοργικὴν. *Moeris* adnotat, *Λιθοργούς Thucydidem* dixisse, (locus est IV, 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους: recte igitur *Hesych.* Λιθοργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μάλας καὶ ἐρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probana ἐρμογλύφος et ἐρμογλυφεύς, λιθοξόον rejiciat. *HEMST.*

Ead. l. 9. Ὑπὸ τῇ Ἐρμῇ.) *Laërtius* in *Socrate*: Δούρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem *Sophroniscum*, marmoriarium fuisse perhibet. *BROD.*

Ead. l. 11. Ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικ.) His videtur mendum inesse; *Jacobs.* in *Porson.* *Adverss.* vult ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικ. Sic respondeant haec verbis §. 10. in. ἦν δ' ἐμολ πείθῃ. Similiter αὖ *Char.* c. 16. εἴμαρται — κληρονομήσαι τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνον δὲ αὐ τοῦτον. Nihilominus αὐτοὺς mihi videtur a *Luciano* profectum, excidisse autem deinceps τοὺς. *LEHM.*

Pag. 13. l. 2. Ἀνακίπτων) *Cod. Angl.* ἀνανήφων. *BOURD. P. Fl.* et *J.* ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex *Mss.* definiendum est; utrumque enim aptum. *SOLAN.* Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam et sobriam mentem redeunt: quae pote-

stas cum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. *Ἀνακύπτειν* contra emergere et recto capite sese erigere, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant *ταπεινός*, ac cetera, quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. *ψυχὴ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φασὲν, καὶ ἀνανήψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν* plura dabit *Budaeus* C. L. G. pag. 71. Idem et *ἀνανεύειν* *Dioni Chrys.* Or. IV, pag. 71. *Isidor.* *Pel.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, obstipo capite ac demisso operi intentum esse. Ad mentem et animi sensus utraque transferri solent. *Tatian.* ad Graec. §. 22. et 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπονσι κάτω νενευκνίας, ὅπως μεταρσιοῦσθαι ἐξადυνατώσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. Noster in de Merc. Cond. (c. 23.) *θητεύσεις κάτω νενευκώς. Platonem* confer de Rep. IX, p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam et translata venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I, p. 65. *HEMST.* Conjecturam meam *ἀνανεύων*, nuper in medium prolatam, quam scripturam in *ἀνανήφων* per *Reuchlinianam* pronuntiandi rationem transiisse suspicabar, jam et ipse facile repudio, quum *ἀνανεύειν* apud Nostrum alio prorsus sensu adhibitum occurrat, quippe oppositum verbo *ἐπινεύειν*, neque vero τῷ κάτω νενευκέναι. Vid. *Necyom.* c. 4. adv. *Indoct.* c. 5. *LEHM.*

Ead. 1. 3. *Τὰ μὲν ἔργα*) Sic *Socrates* apud *Diogen. Laërt.* II, 33. *ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὥς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὥς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.* *Clem. Alex.* p. 24. *Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὶ ὁ ἀνδριάς ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνεται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε.* *SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Ἡ στυτάλη*) *Flagra, verbera.* *BROD.*

Ead. 1. 11. *Ἐνεγρίψατο*). Quis? an ἡ *Ἐρμογλυφική*; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non insoite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας etc. *HEMST.* Habet narratio colorem lepidi joci, atque adeo tribuitur flagello, quod avunculo erattribuendum, Et εὐθὺς habet vim suam: statim in initio novi mei curriculum. Desideraretur meo iudicio gravissima vox, si legere vellemus

ὁ θεῖος. Sic nescio quid languoris acciperet oratio. cff. quae dixi ad verba §. 4. πολλήν τινα ὁμότητα etc. LEHM.

Ibid. Ἀπολειφθεῖσα) Fl. et J. ἀποληφθεῖσα. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus; utrumque bonum συμπρίειν et ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες et Κατατείνας ἐρω· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας. Jambl. de V. P. S. 194. et ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, et πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

Ead. l. 15. Θανατοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι) Dixi ad illud Patron. c. 104. — Somnia quae mentes ludunt. BOURD.

Ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN. Scribendum τῆςδε τῆς, ut in utraque Ald. LEHM.

Pag. 14. l. 1. Καὶ ἐλθὲ ἤδη) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. §. 8. φέρε δὲ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, αἶψ δὴ, ἔθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε, Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert Scheffer, de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST. Non satis caussae videbatur esse, cur mutaretur ἤδη, quum praesertim omnes libri in hoc consentiant. Temporis est h. l. ἤδη quin veni jam, so komm denn nun, ut Charon. c. 21. fin. ἀλλὰ κατῴμην ἤδη. LEHM.

Ead. l. 3. Πηγᾶσφ ἐ.) E nummis exhibet Spanhemius in eximio de U. et P. Num. opere p. 272. ed. postremae, et Gryphas intelligit. SOLAN.

Ibid. Ὅπως ἴδης) Mss. et Angl. εἶδης· toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

Ead. l. 6. Ἄ. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. Ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερί πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, etc. GROS. Gronovii conjectura non improbabilis. Hesych. Ἐσπερία, δυτικὰ μέρη· quod Berkelius observavit ad Stephan. in Ἐσπερία. Saepe Philo. r. de V. A. T. IV. c. 47. ἐσπερία τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἐσπερίαν. Neque tamen ulla

nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda.

HEMST.

Ead. l. 7. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Pactus ad Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. *Ἱπποκρίτης διασπείρων πανταχόθεν, ὥστε ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα.* Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor et propagator confertur a multis Pat. um aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥς περ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην etc. τοῖς ἀνθρώποις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior.* Julianus, ut quodam *Triptolemi curru* etc. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum et publicas laudes procedant. *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλοι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δῖον Μοῖσᾶν ἔβαινον *Pyth.* I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58, 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοθυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* et *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. et *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad *Quint.* Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprexit V. S. II. p. 596. de *Ptolemaeo Sophista*: ἀλλ' ὥς περ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄσκη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, cum *Hipponicum* significare vellet gratiss omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων πορθηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *HEMST.* Epigramma venustissimum, cujus a me facta fuit mentio, non est, neo per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi.* *Bacchylidem* aut *Simonidem* vetus Codex, teste *Rich. Bentley*, auctorem praescribit. *Simonidi* sine dubio tribuendum, si *Stephanum* sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod

ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

Ibid. Ἀποσπείρων τινὲς) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BOUND.

Ead. l. 13. Ἐνδεδυνότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυνότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυνώς. HEMST. Quod autem Thomas omisit αὐτὴν, inde non puto concludi posse, illud in hujus Grammatici Luciano non lectum fuisse; quod credidisse videtur Schmiederus. Sed omisit Grammaticus consulto hanc vocem, quoniam, si addidisset, etiam sequentia ἦν εἶλον etc. addenda fuissent. Brevitatis igitur causa omisit, neque vero, quod in ipsius exemplari non lectum fuisset. LEMM.

Ead. l. 14. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOUND.

Ibid. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in Alex. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καὶ. atque ita video posuisse Jac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, et ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST. Quamquam confirmari videatur Hemsterhusii conjectura eo, quod Aug. cod. habet καὶ τοι καὶ, nihilo tamen magis adduci poteram, ut relinquerem vulgatam, optime se habentem. Quid, quod non minus mihi h. l. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν salvum esse videtur, quam in Fugit. c. 27. μᾶλλον δὲ καὶ προσλασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν, quae nemini unquam fuisse suspecta. Τι absolute positum, ut Diall. Marr. XV, 1. ἐπέπνευσα δὲ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, Charon. c. 3. συγκαμῖν δὲ τι καὶ σὲ δεῖ. Necyom. c. 10. ὑλάκτησε μὲν τι (non τοι) ὁ Κέρβερος. Prom. c. 3. συνειργάζετο δὲ τι (non τοι) καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, et saepius, h. l. eleganter mitigat admonitionis acerbiteratem, quemadmodum per totam narrationem pia quaedam filii in patrem modestia conspicitur. Verba sic intellige: quin etiam aliquam (eine kleine) admonitionem addidit de iis, quae, parum abfuerit, quin de me decrevisset. LEMM.

Ead. l. 2. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOUND.

Ead. l. 3. Ἐμοὶ δοκεῖν] Sic dedi, etiam invito Censore Hal., ex usu Luciano familiari, licet non ubique a librariis observato. Consentientibus libris sic legitur Ver. Hist. I, c. 7. de Luct. c. 5. Necyom. c. 10. et 17. Charon. c. 11. extr., ubi tamen Schmiederus, codicis Paris. et editionis Junt.

auctoritatem et *Abreschii* Dilucc. Thucc. p. 5. vagum iudicium secutus, lectionem *μοι δοκεῖ* recepit. De Dom. c. 17. vix dubium esse potest, quin recte scripserit *Reitz*. *ἐμοὶ δοκεῖν*, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. In *Philops.* denique c. 25. recte *Solanus* malle *Ἰλίουπτων*, *ἐμοὶ δοκεῖν*, et de *Dea Syr.* init. et c. 29. *Reitzius* *δοκεῖν δὲ μοι* ex *Herodotea* ratione restituisse videtur. Ueberius de hac exquisitori Graecitate exposuit *Fr. Wolffs. Reitz.* ad *Viger.* p. 732. sq. ed. *Herm. Lenn.*

Ead. l. 5. *Δικανικὸν*) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydriis perorentur. Notat autem prolixam et ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hibernae noctes sint longiores, et proinde longiora somnia. *COGN.*

Ibid. *Χειμερινὸς ὄνειρος*) Vide *Erasm.* in *Chil. Vorst.*

Ead. l. 6. *Ὅτι μήκ.*) *J. G. Graevius* ad *Prom.* s. *Cauc.* ὅτε scribi jubet; quod recepissem utique, si vel unus addixisset *Codex*: nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: hibernum somnium: nam longissimae sunt noctes. *Polyd. Vergilius*, *Cognatum* secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, et cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam et tali proverbio libenter caremus, et alia longe est causa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, somnium absurdum et auribus grave, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. *Α.* ἐγὼ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ. *Theaet.* p. 128. *E.* Simili modo apud *Lucianum* saepe occurrere, notavit *Herald. An.* in *Salm.* Obs. ad *J. A.* et *R.* VI. c. 10. §. 9. *HEMST.* Non dubitabam cum *Matthiae* emendationem *Gracvii* recipere. Manca enim oratio est, si legitur ὅτι. Desideratur temporis notatio. Sed ὅτε est quo tempore, scil. hiemali, quod quidem facile o praecedenti *χειμερινὸς* deducitur. Non minus certa est *Pelleti* medela, quam loco *Anachars.* c. 16. adhiberi vult, legens: ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτεπερ (vulg. ὅτιπερ) τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος etc. *LENN.*

Ibid. *Αἱ νύκτες*) Hinc *Platonis* *Comici* fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *SOLAN.*

Ibid. *Τριέσπερος*) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat *Herculem* ab *trinoctio* illo, quod traditur in eo concipiendi insumtum. Nota est fabula *trinoctii* concubitus *Jovis* et *Alcmenae* vel ex *Plauto*, vel ex ipso *Luciano* in *Dial. Merc.* et *Solis.* *COGN.* Haec ait per allusionem ad *Lycophronem* in *Alexandra* statim initio, ubi de *Hercule* sic: *Αἱ αἱ τάλαινά θηλαμῶν κεκαυμένη καὶ πρόσθε μὲν πύκνησιν οὐλαμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος* —. Quem *Herculem* *τριέσπερον λέοντα* dixit, ut

interpretatur *Tzelzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnosces etiam *Lucianum* in Gall. §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον. Apud *Schol. Homer.* ad II. E, 323. Hercules τριέσπερος, et in *Ara Dosiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* et *J. Meurs. Gregor. Nazianz.* Stel. I, p. 42. τὸν Βουθόλιναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. *Scriptor Christianus*, nescio quis, apud *Suid.* in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὴν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκῆστιν, ἣν ὁ καλλίνικὸς τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciph.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus.* In historia *Jonae* originem fabulae ponit *Cyrillus Comm.* in *Jon.* quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidemauctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui *Orphei* subiit personam, *Argon.* v. 118. versibus elegantissimis, et *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat. Theb.* IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem.* Protr. p. 20. *D.* et *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius *Herculis* honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV, p. 151. *D.* historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Αἰά μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιεῖαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥάμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non sapiat. *HEMST.* Pro vulg. ὥσπερ ex *Aug. cod.* reposui οἷός περ. Sic *Noster* supra §. 6. τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος. *Diall. Deor.* IV, 1. δπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφορ — ἔχοντα — οἷος ἐφαίνεμένην σοι. *LEM.*

Ead. l. 9. Ἔωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in v. Ἔωλος, et *Jungerm.* ad *Poll.* I, 65, n. 38. *HEMST.*

Ead. l. 10. (Ἐποκρετᾶς)) Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνειρῶν τινῶν ὑπο-

αἰτίας τινάς · alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST. Abest etiam a codd. Gorl. et Aug. LEM.

Ead. l. 11. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

Ibid. Ὡς ἰδόνκει) Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, et ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem, quibus id agit hic *Lucianus*, subobscura et depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam *Xenophontem* putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὥς ἰδόνκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὥς ἰδόνκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἰδοῖα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide *Diall. Mortt.* XXI. et XXII. Sed et hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non domi profecturus vidit, sed in reditu Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est *Xenophon*. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili *Luciani* facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem et oratio tolerabilis exhibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὥς ἰδόνκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὥς ὑπὸ κρησιν τὴν δ. οὐ. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae

sic interpretor: *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, et cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat etc.* illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas *Cyr. Exp. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ.* etc. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *HEMST.* Illud somnium h. l. significari, quod narrat *Xenophon* *Anab. III, 1, 11.* (ed. *Wcisk.*), certissimum est, nec serio a quoquam in dubitationem vocari potest. At insunt loco, quae offendant. Primum, quod dicit auctor, *Xenophontem* narrasse somnium suum nescio quibus; quod certe non disertis verbis a *Xenophonte* commemoratur. Sed tenendum, *Lucianum* h. l. memoriter pro more suo referre factum, et lapsum esse memoria, ut saepius alibi. Exempla hujus generis sive licentiae, sive negligentiae, *Lucianae* plura suis locis taxata, ut supra c. 3. de proverbio illo, quod dicit auctor *Hermot. c. 3., Hesiodo*, de *Scipione*, *Hannibalis* adversario *Diall. Mortt. XII. fin.* etc. Meminerat autem *Lucianus*, *Xenophontem* in illa nocte, in qua somnium viderit, convocare *Proxeni* *lothagos*, bisque dicere, se nec dormire, nec decubare, amplius posse, quippe videntem, in quam misera ipsi conditione essent (§. 15.); et hanc cogitationem mens *Luciani* conjunxit cum hac: *Xenophontem* forte etiam narrasse somnium suum. Sic facile error *Luciani* explicari potest, difficilius vero excusabitur. Sed aliud est, quo offendaris h. l., quod verba ipsa, uti vulgo leguntur: ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρὶά οἰκ. κ. τ. α. — γ. — οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν etc. corrupta esse videntur. Quid enim sibi vult particula καὶ post αὐτῷ; Et ante ὑπόκρισιν haud dubie ὡς excidit, quod necessario requirit cum *Graecitas* omnino, tum totius loci ingenium. Itaque eatenus facile ac libenter secutus sum *Hemsterhusii* subtile judicium, qui καὶ ejiciendum, ὡς inserendum, statuit. Quod autem idem Criticus etiam plura verba e *Xenophonte* textui addere vult, hac quidem ratione: ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτός πεσεῖν ἐν τῇ π. οἰκ. etc., id miror usque eo arrisisse doctissimo *Matthiae*, ut ea adeo in textum recipere non dubitaverit. In *Xenophonte* reperitur: πεσεῖν εἰς τὴν πατρ. οἰκ. Quo-

modo itaque defendi poterit *παιεῖν ἐν τ. π. οἰκ.* ? Minime vero. Non ipsissima verba *Xenophontis* recitat auctor, sed laudat rem memoriter suis qualibuscumque verbis, innuens modo id, quod auditoribus suis jam notum esse significat verbis: καὶ τὰ ἄλλα, ἴστε γάρ. Errat autem *Lucianus* in citandis verbis eo, quod incipit verbis ἐν τῇ πατρ. οἰκ., quum in *Xenoph.* legatur εἰς τὴν πατρ. οἰκ. Sed etiam sic facile compleri potest sententia, et effici eadem, quam dedit *Xenophon*. Neque opus est statuere, in extenso *Xenophontis* verba ab auctore relata fuisse. *Schmiederus*, ad quem nunc devenimus, legendum coniecit: ὡς ἰδ. αὐτῷ καιομένη ἡ πατρῴα οἰκία. At vero haec nimium recedunt et ab iis verbis, quibus *Xenophon* usus est, et a vulg. lectione ipsa, et vero etiam a Graecae linguae indole. Nam u' i bene dicitur φαίνεται μοι καιομένη οἰκία, ita minus bene dicas δοκεῖ μοι καιομένη ἡ οἰκία, pro καλεσθαι δοκεῖ. Denique T. F. *Benedictum*, Rectorem scholae Annaebergensis meritissimum, video in Programmate scholastico, de quibusdam *Luciani* locis a. 1814. Torgaviae conscripto, cetera omnia, quae vulgo leguntur, probare, in uno vero vocabulo ὑπόκρισιν haerere. Totum igitur locum putat bene habere, si modo legatur οὐχ ὑπόκριτῇ, qua voce respondeatur antecedenti interrogationi: μὴ ὀνειρών τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινας ὑπέληφεν; At, ut taceam cetera ulcera, ab *Hemsterhusio* detecta, sic non tangi, nedum sanari, et per se vox ὑποκριτῇ parum habet probabilitatis, si credas eam ex ὑπόκρισιν ortam, et vero etiam jejunum praebet sensum. Longe verosimilius est, excidisse aliquando ὡς, quoniam mox eadem vox sequitur, ita, ut altera facile omitti potuerit. Recte autem observat vir doctus, respici verbis οὐχ ὡς ὑπόκρισιν ad illos ὀνειρών ὑποκριτὰς, quod ne ab *Hemsterhusio* quidem observatum video. Aliam viam ingressus *Langius* in Animadvv. ad *Lucian.* p. 7. sq. verba αὐτῷ — ἄλλα pro glossemate haberi posse censet. Sed quale hoc glossema foret, si verba sic se juncta legeres? et qualis textus, si haberes verba: ὡς ἰδοκεῖ — ἴστε γάρ —? Neutrum profecto sine altero intelligi posset. Bene autem idem observat, somnii *Xenophonte*i διήγησιν non ita esse capiendam, quasi commilitonibus illud narrasset; sed quatenus cum lectoribus illud communicaverit *Xenophon*. LEXM.

Pag. 16. l. 4. Ἐθελοκακεῖ) Mss. et Basil. et Flor. ἰθελοκακεῖ. male. BOURD. Adducit *Budaeus* C. L. G. pag. 25. HEMST. In sqq. cod. Paris. exhibet πρὸς τὴν ἡττω ἀποκλ., ubi *Belinus* supplet ὁδόν. Sed praestat τὰ ἡττω, respondens praecedenti τὰ βεατίω. LEXM.

Ead. 1. 6. 'Εαυτοῦ) Scripsi εαυτῶ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα εαυτῶ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι Noster habet in *Prom.* s. *Cauc.* *HEMST.* Observat *Schmiederus* in *Add.* ad T. I., insertis T. II., p. XXVI. „In fine hujus libri, qui ultimus est in tertio Aug. continuo additur: 'Επιγραμμα, ὃ ἐπέγραψε Λουκιανὸς ἐν στήλῃ βηρύλλου λίθου πρὸς τῷ λιμένι τῆς τῶν μακάρων νήσου, ποιηθὲν αὐτῷ παρ' Ὁμήρου.

Λουκιανὸς τὰδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἰδὲ τε καὶ πάλιν ἦλθεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Cf. Luc. Ver. Hist. lib. II. c. 28. *LEHM.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 17. l. 1. *Ἡρὸς*) Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solum in ejus scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte est *Zeuxis*. Post *Dialogos* scriptus A. 2. *SOLAN.* *Hiccine libellus?* imo reperi ibi eo, quo consuevit, loco. *LEHM.*

Ead. 1. 13. *Προμηθεΐα*) Hanc vocem interpretor ad lib. 6. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.* *BOURD.*

Ead. 1. 15. Οὐδὲ] Sic mutavi vulg. οὐ δ', vel propterea, ne, si separentur particulae, δὲ ad praecedentia εἰ μὲν referri possit. Deinde non requiritur non vero, sed neque. B. 2. οὐδὲ recte exhibet. *LEHM.*

Ead. 1. 17. *Βάρβαρος τις παραμικρὸν*) Legendum *βάρβαρος τις*. *Erasm.* in *Adagio*: *Barbarus e trivio*. *BROD.* Mirum, omnes editiones habuisse *βάρβαρος*, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. *BOURD.* Sic *Plato* de *Rep.* VII. ed. *Lugd.* p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόροις βαρβαρικῷ τι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In *Mss.* tantum O. et W. et plerisque impressis *βάρβαρος* legitur. Sed *Coll.* et *J.* ed. veram scripturam adserunt, quam conjectura etiam adsecutus est *Benedictus*. In *Cod.* W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit

adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῶ, quod et male oleat, et nulli sit usui; cum contra πηλός, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλός ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλός ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν. hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος et βορβορώδης vide H. Junii Adagia in Coeni agitator. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248. 257. 259. HEMST. Voci βόρβορος accedit etiam auctoritas A. 2. LEHM.

Ead. l. 19. Ἐπειφημίξεις) Male in omnibus editionibus ἐπιφημίξεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD, Ἐπιφημίξεις) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra elogiorum magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329. A. χρῆ . . . πᾶνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, ὅλα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραγθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν Θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52. C. D. Clem. Alex. p. 17. A. et 18. A. et Basil. p. ed. Bas. 411. C. Vid. tamen II. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπειφημεῖν, et diversa potestate εὐφημίσειν. probandum fuerat ἐπειφημίσειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: Titanum principis titulo et nomina insignis et ornas. Restituendum Pausaniae I. p. 90. ubi vulgatur ἐπειφημήσαν. tu lege, ἐπειφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. et saepius: compertum autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint. Sic Aristid. T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κελεύς τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut et p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas J. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίσεις, quæ ipse geris, illi attribuis: quasi ab illo gesta praedicas. Aliorum exemplis adde Philon. Jud. L. ad C. pag. 1011. E. 1016. A. Pollux IX, 95. 112. HEMST. Philopatr. c. 26. μήπου θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν, ubi post κιβδήλους excidiisse videtur αὐτῷ, quod

incommodè suppleri vult *Gesnerus*. Prorsus alio sensu, nempe Homérico (Il. I, 22.), dicuntur Scythae ἐπεφυημοῦντες *Toxar.* c. 42. *LEHM.*

Ibid. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copiose *Is. Casaub.* ad *Theophr.* *Charact.* in subsannationem Atticam. *Id.* *Lucianus* de *Gymnas.* εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δορυμύτητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepissime sic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, et similia Atticor. de quibus interp. *Aristoph.* *Bourd.* Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* *Vorst.*

Pag. 18. l. 1. Μικτῆρα) *Nasum*: ironias. *Erasm.* in *Pro-verbio*, *Naso suspendere.* *BROD.* Utuntur hoc loco *J. Brod.* *Misc.* IV. c. 32. *H. Stephanus* *App.* de *D. A.* p. 245. et *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* *Ch. Eth.* c. I. *HEMST.*

Ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi et facetissimi habiti sunt Attici. *BROD.*

Ead. 1. 2. Προμήθεια] Adludit ad nomen *Promethæi*. *LEHM.*

Ead. 1. 4. Τοῦ Κανκ.) Ubi deligatus *Prometheus* a vul-ture manditur. *BROD.*

Ead. 1. 6. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat *Cicero.* *BROD.* Imperite *Belinus* no-tat in verbis ξὺν ἀληθείᾳ τοὺς ἀγῶνας ποιοῦμενοι inesse aliquam ambiguitatem; posse enim haec certamina etiam cogitari *contre la vérité*. Quod quidem ejus generis est, ut facile apud nos a tirone quolibet refutari possit. *LEHM.*

Ibid. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἐλληνικώτερον *Ms. Wittia-na* ζῶα γ' οὖν etc. *JENS.* Non placent ζῶα et ἔργα sic conjuncta. *LEHM.*

Ead. 1. 7. Ἐμψυχα) Vide omnino *Leosthenis* de *Demo-sthene* dictum, a *Nostro* adlatum *Demosth. Enc.* c. 14. unde desumptum hoc credo. *SOLAN.*

Ead. 1. 9. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione *Lat.* hoc modo: Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differitis (a *Prometheo* sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta. Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκείνω οὐ μικροῦ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: et alibi. *Xiphilin.* *Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἐπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo etc. *L. Bos Obs. Crit.* c. V. p. 19. Jure *L. Bos* *Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus

loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud δ'. [Scripsit auctor fortasse ὅτι μὴ ἐκ βορβοῦρον, μηδ' ἐκ π. Nam uti vulgatur h. l. μηδὲ, etiamsi cum *Abreschio* Dilucc. Thucc. p. 612. pro καὶ μὴ sumas, subsistere non potest. *ΛΕΗΜ.*] Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· et in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt forensia lucra, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. *Math. Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiat, commemorat II, 259. Πηγήρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰδύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. "Ἐντε δίκας πολλέσσιν ἐριδμαίνοντες ἔπεσιν, "Ὡν ἅπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρηματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἐπ. ἐν πόλει, qualemcumque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; et sane illud ἐν πολλέσσι satis frequens v. 238. 233. et 224. Θηητούς ἄλλοισι καὶ ἐν πολλέσσι ἀγητούς Τεύχει etc. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, *judicia* vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, et plane inauditum. Posses itaque non absurde, "Ἐντε δίκαις πολλέσσιν etc. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit "Ἐντε δικασπολλήσιν ἐρ. etc. vitii genus in *Manethone* frequens θυμέλῃσσι, πενήλῃσσι, σοφίλῃσσι, pro θυμέλῃσι, πενήλῃσι, σοφίλῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἐτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον· et Ep. 147. pag. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, et caninae contentionis jurgiosa certamina: is so forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis gaudet, improbis et perfidis hominibus crassa livoris et rapiendi, imo potius latrocinandī (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando distare) potestate permissa. *HEMST.*

Ead. l. 14. Τοῖς κοροπλάθοις) Vide *Ez. Spanhemium* ad

Juliani Caes. *Prouves des Rem.* p. 107. ubi *perperam* hic locus ex *Halcyone* *Luciani* profertur. *IDEM.*

Ead. l. 15. *Διίμα*) *Susplicabar legendum esse δῆγμα.*
Sed nunc nihil muto. *SOLAN.*

Ead. l. 16. *Ὡς τε μοι*) *Ex O. et M. illud μοι restituimus,* pro quo in impressis *με*, mendose. *SOLAN.* Praeter *Codd.* illud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indoles, quam ipse *Lucianus*, in *Nigr.* §. 37. *ἐπῆμ δ' οὖν μοι λέγειν.* (*Diall. Deor.* XXI, 2. *ἐπῆμ μοι γελῶν.* *Somn.* §. 17. *τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα;* cf. *Somn.* s. *Gall.* c. 18. *Λεχημ.*) *Diogenian.* apud *Euseb.* P. E. VI. p. 264. A. *ὥς τε μοι θανμάζειν ἐπεισι.* *Cleomed.* K. Θ. II. pag. 89. *τῷ Ὀμηρικῷ Θεορίτῃ ἐπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν.* p. 87. *ὥς τ' οὐδ' ἐπῆμ αὐτῷ ἐκείνο.* *Plutarch.* Ages. p. 603. D. 616. F. *parem habet et notionem et structuram ἐπέρχεσθαι.* in *Amor.* §. 23. *Demosth.* Olynth. I. pag. 1. B. Ep. II. *ἐπέρχεται μοι παρόρρησιάζεσθαι.* in *Macart.* p. 1028. B. *διαπράττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις.* *Strabo* XIII. p. 891. B. *αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Διευσιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμῶν, τοὺς δὲ μῆ.* *Alciph.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. pag. 527. E. plenius *Dion Chrys.* pag. 466. B. *σπουδῇ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι,* *Liviana* locutione, *subiit animum impetus.* Haec simul probant in *Jud. Voc.* §. 2. *legendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι etc. ἐπέρχεται, non με.* Utroque casu gaudent *εἰσέρχεσθαι* et *εἰσιέναι.* Vid. *Priscian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in *Εἰσῆμ.* *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in *Phaed.* pag. 44. F. 45. A. de *Rep.* I. pag. 573. E. *Idem* de *LL.* VIII. p. 910. C. *εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι.* *Lys.* p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt et consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si *Cleon* ab *Eupolide* vocitetur *Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα*, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post *προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν*, ubi nox *προμήθεια* partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὡς ἔ. ἔκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μῆδὲ κ. ἄξια τοῦ K. superioribus, βόρβορος τις παραμικρόν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, *οἶσθα περὶ αὐτοῦ* praefерrem, *οἶσθα γὰρ αὐτό*, vel potius *Platonicum* illud, *οἶσθά που καὶ αὐτός.* Tum lepore quidem *Comico*, sed acerbo simul, *Cleon* dicitur *Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα*, quasi post rem gestam verus *Epimetheus* consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapi-

ens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus objicit *Demosthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiastae* credo, *Eupolin* esse patrem hujus jambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat *Lucian.* in *Nigr.* §. 7. Hæmst. Quem dicat *Hemsterhusius Scholiasten*, qui *Eupolin* affirmet hujus jambici versus patrem esse, non video equidem; conjicio autem *Scholiasten* ad *Nigrini* locum laudatum. Verum ut ibi largiar comicum poetam esse *Eupolin*, ita h. l. nescio, quidni potius *Aristophanem* cogitemus, a quo tum *Cleonis* insignem inconsiderantiam et jactantiam maxime fabulis derisam fuisse, tum etiam *Lucianum* quam plurima suorum repetiisse constet. Quin etiam infra §. 6. non obscure significatur *Aristophanes*. Verba οἶσθα περὶ αὐτοῦ, in parenthesi a me seposita, et mihi videntur corrupta, quoniam colore carent *Luciano*. Mihi quidem *Lucianus* scripsisse videtur: οἶσθα γάρ: Αὐτὸς (omisso Κλέων, quod nomen ex interpretamento, opinor, fluxit) Προμηθεύς etc. Sic supra *Somn.* c. 17. ubi *Xenophontis* verba citantur, additur: καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γάρ), et simili ratione saepius. Neque tamen certae medellae vestigium in libris inveni. Quod denique ad transpositionem illam locorum duplicem attinet, qua *Hemsterhusius* putat majorem effectum iri sententiarum concinnitatem, lubens ego et in his cum *Wielandio* et agnosco, et admiror, hujus ingenii magnum acumen; fateor etiam, miro casu accidisse, ut et sic, ut *Hemsterhusius* vult, *Lucianus* eleganter scribere potuisset. Sed idem nego tam violentae mutationis necessitatem. Est paullo liberior, (neque tamen vagus,) sententiarum se invicem excipientium cursus et nexus, qualis esse solet in *Lucianis* orationibus ac recitationibus. Videamus de iis modo, quae maxime offensioni fuerunt *Critico*. Dicit *Lucianus*: „Vos quidem caussarum actores maximo jure *Promethei* dici potestis, quippe qui opera exhibeatis vere animata ac spiritus plena; nos autem vere lutea fabricamus, motu omni et anima destituta, mere ludicra, quae nonnisi oblectationi inserviant, ut puellarum pupae. Itaque non possum non credere, te acerba aliqua ironia in me usum esse, quum me diceres *Prometheum*; eadem ironia, qua *Comicus* in noto illo versu *Cleonem Promethei* nomine ornavit; eadem, qua omnino *Attici* etiam figulos, aliosque luti fectores, olim *Prometheos* appellare solebant.“ Sic bene, credo, haec procedunt, modone verbis μετὰ τὰ πράγματα, quod fecisse videtur *Hemster-*

lucius, major quaedam vis tribuatur. Addita maxime, ut compellationis ironia perspiceretur. ΛΕΗΜ.

Pag. 19. l. 1. 'Ο Κωμικός) *Aristophanes*. ΒΑΟΔ.

Ead. l. 3. Κλέων Προμηθεύς) *Aristophan*. vers. 'Ιεκ. De eo idem *Aristoph.* in *Pac.* et *Thucyd.* ΒΟΥΔ. *Aristophanis* esse videtur; sed in fabula a *Bourdelotio* indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitionibus ejus fabulis reperio. SOLAN.

Ibid. Μὲτὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COFF.

Ead. l. 4. 'Ιπνοπ.] Scribe *ἱπνοποιούς*, pro *ἱπνοποιούς*, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

Ead. l. 5. Προμηθεύς) *Juvenal.* IV, 133.: *Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus*: imo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragici ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint *πηλουργόν*. Eleganter *Dion. Chrysost.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδην Προμηθεύς, ἄδην πηλοῦ. Hunc *Nostri* locum usurpavit *Brodacus* ad *Anth.* IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. positus *Luciani* verbis addit: ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, et καὶ in ejus locum substitui debere. HEMST.

Ead. l. 6. Καὶ) Ita *P. S. Coll.* et *L.* recte. J. ἦ καὶ. Reliquae εἶναι et ipse *Ox.* vitiose. SOLAN. Ald. 2. ἦ καὶ, unice recte. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 7. Βούλεται) *Fr. Luisinus* Par. III. c. 4. et si tibi hoc indicare debet *Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲν οὐδὲν ἦτον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις in *Min.* p. 565. B. *Aristid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST. *Diall. Mort.* XXVIII, 2. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. *Hermot.* c. 15. οὐ συνίημι ὃ, τι σοι τοῦτο βούλεται. *Conviv.* c. 14. ἡρώτα τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 11. Παραμυθούμενος) *Paullo* reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius*; in *meliolem partem interpretatus*, quod scilicet *duriuscule* dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud *Luciani*, quod paullo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fuit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus* verbis flectere, declaravit *Budaeus* C. L. G. pag. 680. 681. nec non *Is. Casaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. *Saepe Wolfius* in *Ul-*

piano non intellexit: cum *Demosth.* pro Cor. p. 477. E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium. Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Ol. B. 162. phrasin duriores modo epitheto mitigare. HEMST.

Ead. l. 12. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινῶν non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεά ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat etc. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam, cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST. Suspectum omnino ἐπαινῶν. Mallet, hac voce ejecta: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Προμ., ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο, καὶ μὴ etc. LEHM.

Pag. 20. l. 1. Τίως ἐννοήσας) *Benedictus*, suo Marte commentus. Non cepit vim et elegantiam. Verte hactenus comm. GRONOV. Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

Ead. l. 4. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμή καὶ τὸ θειώτερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ms. συνειργάζετο δὲ τι ἡ Ἀθηνᾶ. JENS.

Ead. l. 6. Πρὸς τε τὸ εὖφ. etc.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καὶ. GRONOV. Scribi jubet norma linguae Graecae πρὸς γε' tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι et τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque jussu Jovis: *Stephan.* in Ἰκόνιον· ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum ascendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. HEMST.

Ead. l. 8. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix

potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, et jam modo sic usurpatam. Imag. §. 15. ἐκ τῶν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· et quod huic simillimum exstat §. 17. εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δύναμιν τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατασκευασμένα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, et qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus*: vid. *Zeuxin.* HEMST. Quodsi ἀρχέτυπον dicamus *Lucianum* scribere debuisse pro ἀρχαιότερον, quidni etiam ἀπόγραφον, quod et ipsum in hac re proprium est, vel etiam e *Zeux.* c. 3. ἀντίγραφον, pro ἀπόγονον; Imo vero neutrum mutandum. *Αρχαιότερον* et per se bene habet, et consulto videtur electum, ut referretur ad praecedens καινοποιεῖν. LEMM.

Ead. l. 9. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. *MARCIL.* Χάριεν P. et ed. J. recte. Praeter *Salm.* et quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. et M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. *SOLAN.* Memorabilis est in h. l. constantia scripturae χάριεν, quum in ceteris, quae notavi, locis omnibus legatur παροξυτόνως, ut vix credere possim, aliter h. l. scribendum esse. Cf. *Diall. Mortt.* XXII, 3. Ver. hist. I, 2. *Zeux.* c. 2. *Jov. Trag.* c. 26. de Mort. Peregr. c. 26. *Suidas* sic distinguit: χάριεν παροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ χαρίεντως· χαρίεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιχαροῦς· dubito, an recte. LEMM.

Ead. l. 11. Αὐτῷ) Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi et Ox. Ms. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Sat. Ep. I. c. 2. *SOLAN.* Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὁφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ etc. quod et Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaco* et *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ etc. HEMST. Vitium plenioris interpunctionis, quae post αὐτὸ in edd. vett. reperitur, originem dedit alteri vitio

γὰρ et οὖν pro genuino γοῦν. *Hemsterhusii* dubitationem remouet locus, a *Solano* laudatus, Sat. Ep. c. 20. πολλά τοιαῦτα, παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι. Alia quidem praepositio, eadem vero ratio *Charon*. c. 9. οὐχ Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. *LZHM*.

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *BROD.* Παρὰ γοῦν ἐμοί, apud me quidem. *MARCIL.* Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσαιεν αὐτὸ παρ' ἐμοί ἡ καινότης· neque enim quicquam ei prodesset apud me novitas. *CLZK.* Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. c. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσαιεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοί ἡ καινότης, μὴ οὐχὲ ἐπιτετριφθαι ἄμορφον ὄν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme. Vides sensum planissimum, imo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsecuta, quare ea sumus contenti. *JENS.* Ed. J. γοῦν rectius; suspicor tamen ascriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Ὡς πολὺ ἄμορφότερα) Vult *Lucianus*, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *BOUAD.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. *BROD.*

Ead. l. 15. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex sequentibus patescit. *MARCIL.* Alii Cod. ταὐτὸ πεπονθότα. *BROD.* *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. et ipsis *Mss.* Ox. et M. legitur) πεπονθότα reponentis. *SOLAN.* Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd., quos nonnunquam laudat, accuratius paullo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adjuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum et ἄμορφον· verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος et εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖ-

ταί. Synes. Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον εἰς. Clem. Paed. II. pag. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HZMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis. Quae Abreschius profert Dilucc. Thucc. p. 699., argutiora sunt; neque magis huc facit locus, ab eo laudatus, Zeux. c. 12., quam quem aequo jure addere poterat, Jov. Trag. c. 18. Vult autem vel τὰ μετὰ τοῦ ξένου οὐ τῷ αὐτῷ (nempe τῷ χαρίεντι) πεποιθότα, vel οὐκ αὐτῷ, vel etiam τὰ μὴ μετὰ τοῦ ξένου πεποιθότα, nisi simul formositate sese commendent. Ἕένον eleganter a Nostro usurpatur ita, ut denotet, quidquid insolitum est, inusitatum, inauditum, novum. Quae enim aliunde in civitatem patriamve terram veniunt, res hominesve, rariores esse minusque frequenter offendi solent, quam domestica quavis. Convenienter itaque Charon. c. 13. πένης ἀνθρώπος οὐχ ἐποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων Asiatico regi dicitur videri ξένον πρᾶγμα esse. Ne tamen cum hoc confundere τὸ βάρβαρον, quod et ipsum in his scriptis passim occurrit. Vid. Jacobs. ad Agath. Epigr. 1, 8. LENH.

Ibid. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοσοφοῦντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII. p. 1138. B. Aelian. de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. Agatharchides initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν μάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων· id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos et Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani et Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. Hist. A. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HZMST. Erravit Wiclandius, seductus, opinor, hac Hemsterhusii annotatione, quod Ptolemaeus Lagi eundem credidit fuisse cum eo, qui Philadelphus dictus fuerit. Confudit sic patrem celeberrimum cum celeberrimo filio. LENH.

Pag. 21. l. 8. Ἀναθορόντες) Vox poetica. Hermot. c. 71. ἰαθοράν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, acho-

hii loco, ἀναπηδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scho-
lii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid Schol.
Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt
et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi
vehementiam significat. Habent Plato, aliique veterum, sed
parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I. p. 5. ἡ μὲν τῆς
πέτρας ἀνέθορεν et pluribus in locis: itidem Achill. Tat.
IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. etc. Dion Cass.
p. 625. B. ἐξ ἀνδρόλαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. Apollod.
I. p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32. ἐκ τοῦ λέχους
ἀνεθόρουτο. et XVII, 46. ὑποθορνύμενοι: quamquam hoc de
libidine venerea ponatur: ut ἐπιθορνύσθαι in Amor. §. 22.
utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum.
Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III. p. 938. ἐκ τῆς εὐνῆς
ἄλωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε: de infantibus usurpatur, cum ex
utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ
μητρῶων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν. Callimach. H. in Del.
v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33.
100. Prosilire Latinis. Arnob. II. p. 70. Feminarum ex genitali-
bus prosilirent. HEMST. Vorstii Scholion ἀναπηδῶντες possit
etiam ex Luciano ipso desumptum videri Zeux. c. 2. LEM.

Ead. l. 14. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξένον.
BOURN.

Ead. l. 16. Καὶ τὸν ἄνθρωπον] Duplex hominis
istius bicoloris mentio, tanquam absurda et Luciani ingenio
parum digna, movit Jacobsium in Epistola Critica ad Nic.
Schow, adjecta Animadversionibus ad Eurip. p. 240., ut con-
jiceret scripsisse Nostrum καὶ τὸ ἄτοπον, vel κ. τὸ ἄμορφον.
Postea Idem in Porson. Adverss. commendat καὶ τὸ ἀλλόκοτον.
Addi et alia possent ejusdem generis, non minus forte proba-
bilia: τὸ παράδοξον, τὸ τεράστιον, etc. si emendandum esset
τὸν ἄνθρωπον. Atqui ejiciendum prorsus. Nam quidquid
substituerimus, inconcinnitatem ipsam non sustulerimus.
Scripsit Noster: μετέστησεν αὐτὰ, καὶ οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν, ὡς
πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν etc. Τὸν ἄνθρωπον illapsum ex sequentibus.
Similis quidem videri possit stili licentia paulo inferius §. 6.,
ubi auctor de discrimine disserit, quod inter dialogum inter-
cedat et comoediam. Ibi primum verbis: εἶγε ὁ μὲν etc. de
dialogo loquitur, verum nil amplius, quam quod ad loca at-
tinet, quibus is haberi consueverit. Tum de comoedia ver-
ba facit, neque vero solum de locis, ubi agi soleat, sed
etiam simul omnem ejus naturam exponit. Jam redit deni-
que ad dialogum, de cujus quidem natura et ingenio iridem
necesse erat paucis exponi, ut magnum utriusque discrimen

sic clare appareret. Non nego, hanc quoque esse quandam stili negligentiam, sed cum nostro loco comparatam, quilibet mecum sentiet, multo esse tolerabiliorem, gratiorem, clementiorem. LEXM.

Ibid. (Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BOND.

Pag. 22. l. 3. Δίδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem adserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δίδοικα δὲ, etc. BOURD.

Ead. l. 4. Οἱ δὲ ἄνθρωποι etc.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum et stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam et elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

Ibid. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

Ead. l. 5. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obijciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est et usitatum ἔτι de Conscrip. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι. §. 10. ἔτι καὶ κεῖνο εἰπεῖν ἄξιον. nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ et ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. §. 12. ὧρα τὸλμυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦτον ὁμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ etc. HEMST. Plenior interpunctio post ἢ originem dedit sequenti Indicativo, atque adeo ipsum sensum implicuit. Recepi autem Hemst. ἔτι, quum, etsi per se ἐπεὶ ferri possit, particula tamen δὲ cuilibet bonae ejus interpretationi quam maxime obsit. Lectio autem Ox. ἐπαδὴ vitium est e vitio ortum. Ceterum in voce ἀλουργίδα mutavi accentum, restituens formam ἀλουργίδα, secutus canonem Sprohni in Comment. de extr. Odyss. parte p. 174. et analogiam formarum ἀλουργίδι supra §. 4. ἀλουργίδας Pisc. c. 26. ἀλουργίσι, lectio-

nis Reitz. Qu. Hist. Conscr. c. 8. ἐφεστρίδα Charon. c. 14. Diall. Meretr. IX. in. πορφυρίδα Charon. c. 14. Diall. Mortt. X, 4. ubi et ἐφεστρίδα etc. Denique Ald. 2. habet et h. l. ἀλουργίδα. LEMM.

Ead. l. 6. Διαλόγον καὶ κωμώδιαν.) De quibus in Dial. Bis Accus. BOUND.

Ead. l. 7. Μίξις ἑναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimè carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι.) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

Ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum

Humano capiti cervicem pictor equinam

Jungere si velit, et varias inducere plumas;

Undique collatis membris, ut turpiter atrum

Desinat in piscem mulier formosa superne.

Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνέμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστός· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβίασμόν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans; dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum et morosum. CLER.

Ead. l. 9. Ὁ Ἱπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine et equo sunt conflati, et propterea διφυεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa et varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam et portentum similem, sive fictam et vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσεις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II. c. 2. Noster in Hermet. §. 72. cum chimaeras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμυγάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38. quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc noīam somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam adlatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocen-

taurum fecerat, *μικτὴν βαρβαρίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων*, teste *Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Victorius*. eumque secutus *D. Heinsius Κένταυρον* dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. et XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentauro dixeriis an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot. de Poët. c. 24. p. 252. ἐπὶ δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μιννῶσι τις αὐτῷ* (de metris heroico, jambico et tetrametro fuerat locutus) ὥςπερ *Χαιρήμων*· illa *μῆξις ἀτοπος*, qualis est Hippocentauro, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit: *ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ*. et in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficere quidem Sophistas traducit, velut Hippocentauro-
rum genus quoddam, *σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον*· de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. *Hæmst.* Pertinent huc etiam, quae *Lucianus* Menippum Diall. Mort. III, 2. et *Diogenem* ibid. Dial. XVI. de herois natura disputare facit, in quorum posteriori loco etiam hippocentauro-
rum mentio fit §. 4. ad notionem heroicæ, i. e. e divina et humana compositæ, naturæ risui exponendam. *LEM.*

Ead. l. 10. Ἐπέραστον *Ovid. Met. XII, 394. de Centauro: Si modo naturæ formam concedimus illi. SOLAN.*

Ead. l. 11. Ὑβριστότατον *Placet ὑβριστικώτατον. BROD.* *Brodaeus* loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικώτατον. debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὑβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος· neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in *Vespis* locus, ubi v. 1294. legitur: *Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῶ*. Vides versum jambicum. Adde *H. Steph.* (qui et hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστώτερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος *Dukerus* eruit ex *Etymol. M. v. Ἰλύστις. JENS.* Eadem forma ὑβριστότατος utitur *Noster* etiam in *Pseudol. c. 3.* Positivi forma est potius ὑβριστής, quam ὑβριστος. *LEM.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose *Philost. Liban. Greg. Nazianz. BOUND.*

Ead. l. 14. Τὸ ξιναμφ.) Τὸ οἶνομέλι. *BROD.* Utitur hoc loco *Fabrot. ad Theophil. Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9.*

D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* et *oenomeî* quasi diversa. HEMST.

Ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθισις) De industria τὸ συμφθίσαι, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθίσις, φθοραὶ et συμφθίσις de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit L. Kusterus ad *Aristoph. Plut. v. 530.* quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Cassaub.* ad *Pers. S. II. v. 64.* *Gataker.* ad *Marc. Antonin. VI, 80.* et *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 8. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἦτοι διὰ τὸ σύνδετα εἶναι τὸ μὲν ἔξ διὰ τοῦ σ καὶ δ. etc. συνεφθαμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vellebur corrumpitur ostro*: ubi fuscant N. Heinsii pro fuscant nequaquam mihi probatur: noti sunt *Homeri* versus, quorum suavissima venustate capti et hic, et *Virgil. Aen. XII, 67.* et alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 23. l. 1. Καθ' ἑαυτὸν, καὶ νῆ Δία] Vulgatum erat: εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τ. π. μ. ὅλ. τ. δ. ἐκονίτω. Quae, uti sese excipiunt, manifesta laborant orationis asperitate, nec conveniunt cum *Luciani* stilo, aliunde cognito. Sic enim οἴκοι et καθ' ἑαυτὸν pro separatis habenda, et alterius etiam major vis statuenda, indicata illa jurejurando νῆ Δία interposito. Sed quis unquam opposuerit οἴκοι et καθ' ἑαυτὸν hac quidem ratione? Apertum, non haec, sed οἴκοι et ἐν περιπάτοις opposita velle auctorem, atque, si hoc ita est, respondebunt sibi καθ' ἑαυτὸν et μὲν ὁλίγων. Age itaque laevigemus locum facili opera. Particulam καὶ, alieno loco positam, transponamus modo post ἑαυτὸν, et optime omnia procedent: *Dialogus* vel domi seorsim, (cf. οἴκοι παρ' ἑαυτῷ ἀποθανεῖν *Somn. s. Gall. c. 10.*) vel *mehercle etiam in ambulacris cum paucis disputationes suas habebat.* Vitium librarii aut ex incogitantia natum, aut ex ignoratione potestatis phraseos vere *Lucianae* νῆ Δία. Quam quidem jam operae pretium fuerit tandem, ex *Luciano* saltem, illustrare, quum *Schaeferus* in *Meletemm. p. 62.* paucis tantum, pro consilii sui ratione, eam tetigerit. Videlicet in familiari vel vulgari sermone καὶ νῆ Δία, vel καὶ νῆ τὸν Δία vel καὶ — νῆ Δία,

vel νῆ Δία καί, vel ἢ νῆ Δία, vel ἢ καὶ νῆ Δία, tum adhibetur, ubi superius dictis additur aliquid, quod maioris sit momenti, ac vix credibile, nisi gravior aliqua assertio interponatur. Hanc autem assertionem efficit iuramentum illud vulgare eodem fere modo, quo Latini in hujus generis stilo *mehercle*, et nostrates quoque, pro suo quisque ingenii et culturae gradu, similem veritatis confirmationem addere solent. Usus formulae late patet. Aut enim vera est ac seria gravitas, qua adhibetur, ut de Luct. c. 13., ubi, postquam varias easque ineptas, luctus significationes recensuit, *Lucianus* pergit: *Εἰδ' ἢ μήτηρ, καὶ νῆ Δί', (quin etiam, mehercle, quod de viro minime credas) ὁ πατήρ* etc., aut affectata et simulata, ut *Toxar. c. 35.*, ubi *Toxaris* ad *Mnesippum*: *Νόλι, inquit, talium amicitiae documentorum enarrationem a me exspectare, qualia tua fuere exempla, quod quis e. g. deformem duxerit amici loco uxorem, vel quod quis filiam amici dotaverit duobus talentis, καὶ νῆ Δί', εἰ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δαδησόμενον, ἐπὶ προδίῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι, h. e. vel etiam (lege ἢ καὶ etc.) mehercle, quod quidem tibi maximum vilebatur, quod quis se ipse in vincula tradiderit, quum manifestum esset, ipsum paullo post liberatum iri; aut denique jocosa est ac lepida gravitas orationis, cum ironia conjuncta, ut *Anachars. c. 31.*, ubi καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν etc. cogita; *quin etiam, si Diis placet.* Ad hanc universam normam jam omnia *Luciani* loca referri possunt, ubi pro varietate vel rerum, vel loquentium, una vel altera illarum, quas dixi, formarum occurrit. Notabo praecipua. Καὶ νῆ Δία, praeter loca modo tractata, *Rhet. praec. c. 3. de Mort. Peregr. c. 19. et 33. Amor. c. 50. καὶ νῆ τὸν Δία de Mort. Peregr. c. 40. καὶ — νῆ Δία Charon. c. 15. Cynic. c. 16. νῆ Δία καὶ Diall. Mortt. X, 8. Epist. Saturn. c. 32. ἢ νῆ Δία Amor. c. 29. ἢ καὶ νῆ Δία Somn. s. Vit. c. 2. Nigrin. c. 8. Diall. Mortt. XVII, 1. Imagg. c. 20. pro Imagg. c. 3. de Luct. c. 18. Pseudolog. c. 13. de Mort. Peregr. c. 28. LEM.**

Ead. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. ΒΑΧΩ. Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11.* et alibi saepe. *Horat. Epp. lib. I. Ep. I, 139.* et seq. vide et *Artem Poëticam* a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt *Is. Cusaubonus* de Satirica Graecorum Poësi, et *G. J. Vossius* in *Art. Poët. CLER.* Pro *Διονυσίῳ* Ms., uti oportet, habet *Διονύσιος* neque vero Bacchus *Διονύσιος*, sed *Διόνυσος* Graece dicitur. *JENS. Διονυσίῳ* omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat *Διόνυσον* legendum.

Baccho nempe se tradidit Comoedia, etc. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coel. Rhodiginus*, qui *Ant. Lect. I. IV. c. 17.* haec *Luciani* Latina reddens, τὸ *Dionysio* e iam latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eandem scripturam retinet *Misc. IX. c. 5.* Infra in *Deor. D. XVIII.* ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant *Ox. Coll.* et *W. Impressi* omnes corrupte Διονυσίω. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Εν θυμῷ) Sic *Dial. de Salt. Angl. θυμῷ ἔβαινε.* BOURD.

Ead. l. 5. 'Εν τότε καὶ τὸ ὅλον etc.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum et plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: *Ε. καὶ τὸ ὅλον ἄ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἔ. ἐλ.* nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in *Somnio §. 4.* et πολλὰ κατηγορηθῆναι in *Tim. §. 38.* τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in *Dial. Mor. I.* Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit *Comic.* in *Lysistr. v. 816.* Similiter Latini, multa invehi in aliquem. *L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 19.* Discriminis aliquid est inter πολλὰ et τὰ πολλὰ, ut omnino, ita et in his, quas *L. Bos* confusus attulit, locutionibus. Πολλὰ χλευάζειν in h. l. foret multa scommata conjicere, magnopere deludere, ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι in *Somn.* est multis conviciis petere. Sed τὰ πολλὰ χλευάζειν est plerumque, fere deludere, quemadmodum in *Somn.* τὰ πολλὰ λοιδορεῖσθαι foret plerumque conviciari. Et sic in reliquis exemplis. Nihilominus optime habet, quam commendavit *L. Bos*, sententiarum distinctio. Tum vero hoc dicit auctor: interdum etiam anapaesticis versibus vehitur, ita, ut, non quidem semper, sed tamen fere, ludibrio habeat dialogi sectatores. LEM.

Ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de *Ell. Gr. p. 142.* Miror interpretum in sublime evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam *Pegaso* quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas, *Plato* de *LL. IV. pag. 818.* Ε. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὁχούμενοι ταύτης, illa spe vecti et confisi: nitide *Alexand. Aphrodis.* de *Fat. 119.* ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαί-

στοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσι κεχηρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσι: ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἢ ἱστορίας. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. Q. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*, sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. *Noster* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. vel ut pedis anapaesti praecinentibus modulis: ibi vide *H. Valesium*. HEMST.

Ead. 1. 6. 'Εποχουμένη) 'Επηχουμένη. MARCIL.

Ead. 1. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολόσχας) Socratem ac reliquos philosophos. BAOD. Socratem procul dubio innuit, ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, et φροντιστὴν et μετεωροφένεα vocatum. PALM. Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταί, et alio in loco μετεωροφένεες. Sed quia variant hae voces a *Lucianeis*, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego *Eupolidem* respexisse crediderim, qui et ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in Sympos. p. ed. St. 520. 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed et sequentia in ipso *Xenophonte* legito, ut et rationem illius cognominis discas, et ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. SOLAN.

Ead. 1. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προῳλεσι. BOUAD. Verissima lectio προαίρεσις, quam praefert ed. J. et agnoscunt Codd. P. L. et *Galaei* Collectanea; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. προέλευσις, quod alias edd. insidet, et ipsum M. Cod. et Ox. nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. Προέλευσις recte J. Clericus exponit, cui prorsus ad-

sentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in *Thes. T. I. p. 1273.* sa e i on video. Quamquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* et ed. *J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum et ed. *Fl.* auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔω προελθεῖν *Antonin.* de *R. S. XI. §. 28.* προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud. p. 793.* *C.* sic in *Dione Chrys. XXXII. p. 392.* *D.* οἱ τ' ἂν ἰσως προέλθοι, et ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προῖεναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* *Cato Min. p. 762.* *C.* ea mente *Luciano* in *Somn. §. 9.* εὐτελεῖς τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles et clari solent, (*vid. Necyom. §. 12.*) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consue- lum solemnes processus vel processiones προόδ us *Justinianus* *Nov. CV.* προελεύσεις *Theophilus* *Inst. de Rer. Div. §. 48.* vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processioneibus vide *J. Meursii* et *Car. du Fresne* *Gloss. in Προέλευσεις*· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. *Eustath.* ad *Il. ψ. p. 1292. v. 16.* ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως· et signatius ad *Il. l. p. 762.* qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπή ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in *Πομπή.* Tum porro alia quaedam huius verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: *Dionys. A. R. VIII. p. 507. v. 28.* προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim *Plutarch.* in *Crass. p. 550.* *E.* ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν· ipsumque hoc in *Cat. Min. p. 780.* *E.* ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος. nec major est causa, cur quicquam novetur *VIII. p. 465. v. 28.* τοσαύτην νεοτητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem cum ipsa tueatur structuræ forma, repudiandum censeo προσελθεῖν *V. C.* et *Porti.* Apud *Isidor. Pelus. Epaminondas* εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρηγήσατο προελθεῖν etc. *II Ep. 146.* In *Socratis H. E. III, 25.* servandumne sit προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ, an cum *H. Valesio* praeferendum

προσελεύσεις, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicetur, quasi nunc e latebris, quibus se Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιούνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valerius* ad *Euseb.* V. C. IV, 29. σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους etc. 55. συνηθῶς δὲ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen et rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσοδον ἀπογράψασθαι. *Isocr.* Or. Ar. p. 142. E. sive etiam simplici verbo γράψασθαι. id quidem legas in *Timocratea Demosth.* p. 781. A. πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλὴν. referre ad Senatum laxè nimis *Wolffius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγον εἰργεσθαι, ἐκκλεῖσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγον τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. *Demosth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, et singulari quodam modo πρόσοδον ποιεῖσθαι. *Isocr.* in initio *Areop.* et ad finem p. 157. τὴν τε πρόσοδον ἐποιήσάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους. *Aeschin.* in *Tim.* p. 11. v. 43. τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Παρὰ πρ. p. 35. v. 30, 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in *Προθ. Declam.* XXX. p. 689. reperiās, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδελφοῖς τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον. at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδεήθην προσόδων. Pari virtute *Sophistae* οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra §. 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in *Ep. Socrat.* p. 2. et simpliciter οἱ παριόντες apud *Demosth.* *Olynth.* III. p. 38. A. quod recte *Scholias* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 608. τοῦ ὑποκριτοῦ προερχομένου, actore in scenam prodeunte. *Plutarch.* *Nic.* p. 524. E. λέγεται δ' ὅτι τινι λογηγίᾳ παρελθεῖν οἰκίτης etc. *Andronic.* *Paraphr. Eth. Nic.* IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμωδοῖς χορῶν γὰρ παριῶσι. quorum pravam *D. Heinsii* versionem jure castigavit *Salmas.* de *Us.* p. 57. ipse vicissim merito castigatus a *Des. Heraldo Au.* in *O.* ad L. A. et R. VI. c. 8. paullum quidem illud *Synesii* discrepat de *Pro.*

II. pag. 128. D. ἐν τοῖς θεατροῖς· καὶ δεῖ τινα προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὄψεται· nam haec prologi sunt, aut ejus, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δὲ καταπεμπόμενον τῆς προόδου τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quia recte dici possit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιθῆσαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryssiom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μίᾳ σπουδῇ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάρων ἀνασπασαὶ τὴν σωφροσύνην· sed quod illud eruditius sit, et magis accommodatum. HEMST.

Ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* et *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καταχεῖν, perfundere. *Horatius* de homine dicteriis acriter proscisso lib. I. Sat. VII, 32.

At Graecus postquam est *Italo* perfusus aceto
Persius.

CLER. De Δ. ἐλευθ. copiose *Philostr.* dico ad *Heliod.* BOURD.

Ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex *Aristoph.* Neb. ut haec tota narratio: sic in *Charont.* et *Icarom.* BOURD. *Aristoph.* N. b. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde *Plat.* Apolog. p. 7. C. SOLAN.

Ibid. Νεφέλαι) Inde titul. *Aristoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

Ead. l. 11. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus *Comici* in *Nebul. Act.* 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum *Socrati*, *Platoni*, et aliis insultat. BOURD. A. I. Sc. II. Introducitur *Socrates* dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco supra citato. SOLAN. Notarunt *L. Bos* Obs. Crit. c. 12. p. 64. et *L. Kuster* ad *Aristoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in *Aedes.* p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος· ubi plura. *Synesius* istos *Comici* versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in *Dion.* p. 40. B. HEMST.

Ead. l. 14. Δις διὰ πασῶν) *Erasmus* in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen et longissimum intervallum significatur. Vid. *Erasm.* Chil. Hoc usus est *Lucian.* in lib. de *Conscr.*

Hist et in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, octavas extendebant. V. *Erasm* Chil. saepius usurpat Noster, ut pr. Merc. Cond. c. 11. Qu. hist. c. s. c. 7. et contra Indoct. c. 21. SOLAN. Mira, ut solet, fabulatur *Belinus* de harmonia musica cum insigni et imperitia et confidentia. Quid proverbium $\delta\lambda\varsigma\ \delta\iota\alpha\ \pi\alpha\sigma\omega\upsilon\upsilon$ omnino significet, non potest obscurum esse, etiamsi non legeris, quae *Erasmus* habet de Adagg. Chil. l. Cent. 11. n. 68. Clarissima enim sunt ipsius *Luciani* loca, a *Solano* collata. Nostro autem loco sensus non admodum latet, quamquam in verbis est, quod offendat. *Toto coelo differebant inter se dialogus et comoedia*; tantum inter ea erat quasi intervallum, quanto in Musica ex utraque octava summus tonus distat ab imo. Sed *Kistemakerum* non immerite male habuerunt postrema verba (ad *Thucyd.* p. 181.), ita, ut ea pro glossemate habens ejicienda putaret. Nam proverbium hoc erat notissimum, nec in aliis locis Noster addit interpretationem. Itaque eatenus omnino accedo huic sententiae, discedo autem, quod verba $\tau\eta\upsilon\ \acute{\alpha}\rho\mu\omicron\nu\iota\lambda\epsilon\nu$, quae et ipsa *Kistemakerus* spuria habet, ego necessaria habeo ad plenam efficiendam enuntiationem. Deforet alias Subjectum. Postremum moneo, $\tau\eta\upsilon\ \acute{\alpha}\rho\mu\omicron\nu\iota\lambda\epsilon\nu$ ironice capiendum de necessitudine, quae omnino inter utrumque intercedat, h. e. de differentia, discrepantia. Subjectum autem hic requiri, docet ceterorum exemplorum, in *Luciano* obviorem, similitudo. LEM.

Pag. 24. l. 4. $\tau\omicron\ \theta\eta\lambda\upsilon\ \tau\omicron\ \acute{\alpha}\rho\theta\epsilon\nu$) Hac de re *Phaedrus* sine Fab. et ibi interp. BOURD. Miscet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formasse dicebant, et *Platonis* de primis hominibus, quos primum $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\omicron\gamma\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\varsigma$ fuisse ait in Symposio, deinde in duas partes sectos. CLER.

Ibid. $\epsilon\gamma\kappa\alpha\tau\alpha\mu\iota\lambda\epsilon\varsigma$) Recte, ne quis conjectet $\sigma\upsilon\gamma\kappa\alpha\tau\alpha\mu$. Noster de Consc. Hist. §. 13. $\tau\omicron\ \lambda\epsilon\upsilon\kappa\omicron\nu\ \epsilon\gamma\kappa\alpha\tau\alpha\mu\iota\lambda\epsilon\chi\eta\ \mu\omicron\lambda\upsilon\ \tau\omicron\ \varphi\alpha\rho\mu\acute{\alpha}\nu\omega$. *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. $\chi\rho\omega\mu\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon\ \epsilon\gamma\kappa\epsilon\rho\alpha\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\ \varphi\acute{\upsilon}\sigma\iota\varsigma$, pro $\sigma\upsilon\gamma\kappa\epsilon\rho$. HEMST.

Ead. l. 5. $\tau\omicron\iota\omicron\upsilon\tau\omicron\ \varphi\alpha\nu\omicron\iota\eta\upsilon$) Nescio quid ita cunctas edd. insederit vitiosum illud $\varphi\alpha\nu\omicron\iota\eta\upsilon$ pro $\varphi\alpha\nu\epsilon\iota\eta\upsilon$ aut $\varphi\alpha\nu\omicron\iota\mu\eta\upsilon$, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum sine dubio $\tau\omicron\iota\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$, id est, $\delta\mu\omicron\iota\omicron\nu\ \tau\iota\ \tau\omicron\ \Pi\rho\omicron\mu\eta\theta\epsilon\iota\ \pi\epsilon\pi\omicron\iota\eta\kappa\acute{\omega}\varsigma$: magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se *Prometheus* praebuit. HEMST. Facile ex antecedentibus suppleri puto $\pi\epsilon\pi\omicron\iota\eta\kappa\acute{\omega}\varsigma$, aut, si hoc minus

placeat, transposita particula μή post τοιοῦτο, si legeris: μάλλον δὲ καὶ ἄλλο τοιοῦτο, (int. δέδια) μή φανελην ἐξαπατῶν etc. facilius certe erit mutatio, quam etiam in Versione Latina expressam video. LXXM.

Ead. 1. 6. Ὅσα παρ.) Aeschylus in Prometheo. ΒΡΟΝ.

Ead. 1. 7. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ) Sic in Prometh. et Dial. Prom. et Jov. ex Hesiod. 1. Oper. ΒΟΥΑΔ.

Ibid. Γέλωτα) Τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. ΒΡΟΝ.

Ead. 1. 8. Φιλόσοφων) Sic ed. J. Reliquae φιλοσόφω, quod etiam in O. et M. est; duriuscule, quamvis existet Amor. c. 45. P. et B. 2. φιλόσοφον. ΣΟΛΑΝ. Lectionem ed. J. interpolatam utique valere jussi: quomodo γέλως κωμικός, sic et σεμνότης φιλόσοφος· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κητικῶν, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτηρ λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἡθός, σχῆμα Origen. in Cels. I. ΗΞΜΣΤ.

Ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἄπαγε τοῦτο μόνον, et verte: sed quod ad furandi artem attinet, (nam et furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solam nostris inesse non dices. Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus et coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem et verissimam Graevii distinctionem sum secutus. ἄπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pseudol. §. 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. Suid. ἄπαγε, γενικῇ· παῦσαι, μή γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. ΗΞΜΣΤ. Scripsi καὶ γὰρ καὶ κλεπτικὸς ὁ θεός. Post καὶ

γὰρ enim saepe excidit καί, ut et Timon. c. 51. necessarium videtur καὶ γὰρ καὶ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. LEMM.

Ead. l. 9. Ὁ θεός) Προμηθεύς. Hesiod. in Opp. et D. BROD. Ὁ θεός, ἄπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεός, quod Bourdelotio et Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

Ibid. Ἐκεῖναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

Ead. l. 10. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores et hircocervos ipse composuerit. Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, et quid illi hic agant, ubi de furto loqui'ur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII. Metam.

'Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, et hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, et gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paullo ante ostendit, vocat centauros et hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, est, veluti τις, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30. Ἀρχοῦ οὖν ἐν παντί τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνον, καὶ ἱκανὸς ἔσθ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, et quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has vuculas judicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, Sin alicui etiam videri Philosophus cupis. Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, et excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνον, etc. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro quo Epicteto, cujus ea mens est: Id tibi in omni tempore, b-

co, et negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero. quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus et quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris. Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti καὶ ἑκὼς ἔση*, longe plenius et perfectius esse prae *Simplicii* et *Paraphrastae καὶ ἑκὼς ἔσται τοῦτο*. JENS. Παρά του edendum contendit Jens. idque secutus est *Hemsterh.* contra edd. vett. quibus adsentiri codicem O. scribendo παρὸ τοῦ, in marg. Junt. notavit *Solanus*; sed Cod. M. παρά του habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus του pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίς interrogativum, cujus vicem gerit, quod recte disputat *Mich. Ros.* vel potius auctor *Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716. J. Henr. Lederlinus*, p. 15. hæc exempla afferens: *Soph. Aj. mast. 815. Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;* ex quonam hominum hæc didicit, audivit? Et *Electr. 408. Τῷ φέρεις τὰδ' ἱμνυρά;* cui fers has partes victimarum comburendas? Item 412. *Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα;* et 681. ac 915. 932. 935. *Oedip. Tyr. 365. 792. 1041. 1176. Oed. Col. 425. Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129.* Exempla vero, ubi του et τῷ sint enclitica, multa quoque præmisit idem. REITZ. In *Epicteti* loco quin spuria sint τῷ εἶναι, jam dubitari vix potest. Vid. *Schweigh.* Nihili autem prorsus esse *Jensiana* ista, ex his *Reitzianis* apparet. *Diall. Deor. VII, 8. τῷ (τίνι) τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;* *Soloec. c. 11. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;* Sic vulgo in utroque loco recte. Unde et *Diall. Deor. III. scribendum: τῷ τρόπῳ δ' ἐναλλάγῃ;* Ipse falsus ibi *Hemsterhusius* fefellit et *Schmiederum.* LEHM.

Ead. l. 11. Πντιοκ.) Castigo: πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους, hoc est, monstra quædam. BROD. *Pinæum incurvatores:* quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, et ex iis adligatos homines, et in sublimis emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II. *Ver. Hist. Cogn. Ἴπποκάμπτας*) Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut *Ver. Hist. c. 28.* (vel mendose *Πντιοκ* —) quod huic non facit. v. *Apollod. III. L.* aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἰ — μπτας, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*. De his consule *Spanh.* et *Aelian. de An. XIV, 20.* Hippocampus in Imaginibus describit *Philostratus eik. p. 774.* (locum ipsum vide ad *Marinn. Diall. VI.*) Vide et p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum et Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpretes exhibet. SOLAN. *Graevio* *πιτυοκάμπτας* expli-

canti Centauros praevit *Fr. Luisin. Par. III. cap. 25.* quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* exstare in *Πίτρος, ὄδην καὶ Πιτροκάμπης* (vel potius, ut *Kuster. Πιτρον.*) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. *Πιτροκάμπης* est *Sinis* vel *Sinnis*, (ductum a latrociniis et nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* et praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo *Theseus* interemit: lege *J. Meurs. in Thes. c. V.* Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut *Theseum* ipsum materno genere contingeret: *Pausan. I. p. 90. ἀποκτείνας καὶ εἶναι τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῇ* quippe natum, ut nonnulli scripserunt, *Canetho* et *Heniocha* *Pitthei* filia: *Plutarch. in Thes. p. 11. F.* Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius *Sinidis* crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacumque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, *Graeci* sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, *πιτροκάμπης* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus ad Apollod. III. p. 95.* ubi de *Sinide* pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran. v. 997. σαρκασμοπιτροκάμπαι*, de quibus ita *Schol. ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους*: paullo plenius *Suidas: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. ετο.* ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες: necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis *Comici* vetustis *Codd.* exstitisse lectionem, *ἀρπασμοπιτροκάμπαι*. De *Sinide* vero quin *Schol.* cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per *Comicam* facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτροκάμπαι*: eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa, *Ἀερονέλαδοι, πιτροκάμπαι*, ex veteri quodam *Comico* deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive *ἀερονελάδους* per se solos intelligas, aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes, vel etiam, aërem implentes clamoribus: nam in *He-*

sychio multae sunt voces, et sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magnopere obuiat: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Brucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus eucatum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant: quarum meminit *Plin.* II. N. XII, 2, 4. *Dioscorid.* A *exiph.* cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἱπποκάμπας*, vel, ut scribi debebat, *ἱπποκάμπους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in *Conject.* p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicitè perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, et *Rob. Constantin.* in *Suppl. L. L.* *Τραγελάφων* mentio in *Aristoph. Ran.* v. 968. qui jungit *ἱπποκακτύνοντας*: haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιοῦτους ἱπποκακτύνοντας καὶ τραγελάφους: etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respererit. Meminit et *Plato Polit.* VI. p. 674. B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν εἰς οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιν γένοντες γραφουσὶ. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in *Il. A.* p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Φυσ. Ἀνρ.* πού γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. *Stephan.* in *Γάληπος* (?) et *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit *τραγελάφων* nomen, recenset *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, et pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni ducō. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος *πιτυοκάμπτης*: quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, et lepores libertatemque jocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitāris: imo majoris est artificii καὶ τραγελάφους συντεθέναι, τοὺς διπλοὺς τῆς

φύσιν (ut *Aristides Orat. Plat. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris* loquitur) i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὐτάς ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤ ΠΑΝΤ ΗΙΕΘΟΜΕΝΑ· ecce *πιτυοκάμπτην*, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, et materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST. *Tourp. Obs. Critt. p. 362.* Hemsterhusianis et Wetstenianis inter se conciliatis, jam hanc protulit loci faciem: εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε *πιτυοκάμπτης*, τοιοῦτους ἐπιλεκτρούοντας καὶ τραγ. κ. αὐτ. συντ. Verum sic vereor, ne nimium tribuatur *Aristophanis* loco laudato. Deinde longius haec recedunt a vestigiis librorum. ita, ut vis quaedam verbis vulgatis inferri videatur. Denique eo offendi me fateor, quod *πιτυοκάμπτης* h. l. is dicatur, qui monstra illa componere valeat. Nam ut per se optime hoc nomen in *Lucianum* ceciderit, conciliantem inter se, quae natura sunt maxime diversa, tamen *Sinis* iste pinuum incurvator quid cum *Equogallorum* vel *Hircocervorum* creatore commune habere possit, equidem, qui non sim *πιτυοκάμπτης*, non perspicio. Quae quum ita sint; quum neque conjectura *πιτυοκάμπτης*, neque etiam, id quod ab aliis jam satis monstratum est, lectio *πιτυοκάμπτας*, vel — *μπας*, locum habere possit; nihil jam restare videtur, siquidem non nova novis addere velimus, nisi ut in altera lectione *Longol. Excc. ἱπποκάμπους* acquiescamus, quam et ipsam ne *Hemsterhusius* quidem nec damnare, nec admittere, ausus est. Erant autem *ἱπποκάμποι* secundum *Philostratum*, a *Solano*, et *J. Scaligerum* in *Conjectann. p. 35.*, ab *Hemsterhusio* laudatum, monstra marina, superne equi, ab inferiori parte pisces, ἑφύδροι εἰς ὀπλὰς, καὶ νευστικοὶ, καὶ γλαυκοὶ, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφῖνις, quae sunt *Philostrati* verba. Jam vero quam bene haec marina monstra, e duabus naturis contra naturam composita, cum *hircocervis*, monstris terrestribus, quae et ipsa constant e duplici animalium genere mixta, in hunc locum nostrum conveniant, nunc paene in oculos incurrere videtur. LEM.

Ibid. Τραγελάφους) De his, si lubet, consule *Plin. VIII, 33.* Cervis excepta barba et armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin. Exercitt. 862. b. B. ed. post. De*

isidem consule *Spanh.* 200. et 203. SOLAN. Adnumerantur etiam cocti remediis podagrae Tragodop. v. 104. LEHM.

Ead. l. 12. Τι ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. HEMST.

Ead. l. 13. Μεταβουλεύεσθαι) *Post rem consulere*; unde et *Pindarus* in *Pyth.* V, 36. illum adpellat ὀψίνοον, quasi sero sapientem. *Hesiodus* in *Theog.* v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθεῖα Πτοικίλον, αἰολομήτιν· ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεῖα, *Prometheum* vafrum ominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 25. l. 17. ΠΡΟΣ) Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paullo post adventum suum *Romae* scripsisse videtur: in qua quam pronus in *Satyram* fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in *Dialogum* invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. SOLAN. Alterum titulum ἡ περὶ Φιλοσόφου ἔθους male reddiderunt interpretes: *de moribus philosophorum.* Φιλόσοφος est h. l. philosophus nomine suo dignus, qualis describitur *Nigrinus*, qualesque tandem etiam ambo amici fieri cupiunt. Atque cum hoc titulo, sic capto, omne libelli argumentum conspirat optime, a principio usque ad finem. Nam quae de moribus Romanorum pravis ac stultis adjiciuntur, ea, ex exitu rei narratae satis patet, nonnisi in eum finem adjecta esse, ut eo magis philosophicae vitae dignitas et honestas illustraretur. Longissime itaque a *Wielandii* sententia discedo, qui, seductus forte falsa interpretatione Latina, quum argumentum libri in imagine luxuriae ac stultitiae Romanorum depingenda ponat, tum alterum istum titulum, cum hac ipsius opinione pugnantem, genuinum esse negat. Ceterum in *Aug. Cod.* hanc legi inscriptionem: Νιγρίνου φιλοσοφία, refert *Schmiederus* in *Add.* ad *T. I.* praemissis *T. II.* p. XXVI. LEHM.

Ibid. NIGPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quumvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* et *Xiphil.* p. 260. et *Plutarch.* 849. Nunc autem Ro-

manum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. et de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

Ead. l. 19. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, porto, aut mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, et Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. PROV. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προϋπάρχουσιν, ὅλον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. *Aristoph.* Aves et ibi *Scholiast.* BOURD. Vid. *Suid.* et *Schol.* *Aristoph.* SOLAN. Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. Ululas Athenas. *Diogen.* L. III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασίν, εἰ δέη σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Μοκ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in *Tim.* §. 9. οὐδ' ἀπίβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de *Divin.* II. c. 61. Ratio paullum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ—πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτά. v. 566. εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτόν· scilicet κλέπτην. HEMST.

Ead. l. 20. κομίζοι] Hanc optimam lectionem e codd. 2954. et Aug. cum *Schmiedero* restitui. Ponitur enim, ut bene monet *Belinus*, aliquem illud facere velle. LEHM.

Pag. 26. l. 3. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: *Noster* in *Hermot.* §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νοῦν ἔχω, quoque sim erga Te animo, nota loquendi formula. *Lucian.* Pro *Merc.* Cond. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paullum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. Β. ὥθην χρῆναι τὴν ἐμυτοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θείναι. *Xenophon* *Cyrop.* VII. p. 116. οὐχ οὕτω τροπὴν μόνον ἔχεις. *Liban.* *Apol.* *Socrat.* οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixit aliquis, exponi posse, et quemadmodum nunc sim affectus: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione *Nigrini* memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequun-

tur, mente. HEMST. Vid. ad Somn. s. de Vit. §. 2. Nihilo secius retinendum puto *νῦν*, et supplendum ex antecedd. γνώμης. *Volo tibi modo sententiam meam aperire, qua nunc sum, simul etiam ostendere, me non leviter captum esse tuis sermonibus.* Haec optime videntur inter se congruere, quandoquidem non semper praesens animi affectio eandem et in posterum permanens praestat. Quidni autem credamus *Lucianum* nostrum vere ex illo tempore ad sanae philosophiae studium, insanae odium, animum adpulisse? Vid. supra de vita *Luciani*. *Guil. Langium* simili modo *νῦν* tueri nunc demum video, postquam illa jam scripseram. LEM.

Ead. 1. 5. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne *Thucydideum* quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

Ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin. Epist.* 7. lib. 4 hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* *Epist. ad Evagr.* Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat. *BOURD.* Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLEA. In oratione funebri, quam *Pericles* habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. SOLAN. II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἤκιστα εἶωθεν· ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους· idem Ep. 79. *Thucydidea* sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείον μὲν οὐδαμοῦ, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλὸν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Salustius* etiam imitatur *B. J. c. 7.* ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, *Iphig.* in *A. v.* 368. etc. paullo aliter *Philostr.* *Her.* p. 733. τὸ γὰρ ἐννοὸν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐταῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν *Aeneam.* HEMST.

Pag. 26. 1. 9. Φ. καὶ Α.) *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani*

partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse *Nigrinum* audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, *Nigrini* orationem amico enarrat. SOLAN.

Ead. 1. 10. (Ὡς σεμνός) Similiter *Alciph.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. HEMST.

Ead. 1. 12. (Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, pari libertate et conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοιος πόλεμος, ὁμοιος θάνατος, ὁμοίων γῆρας. BOURD.

Ead. 1. 13. (Ὡλως) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *J. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas et affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST. Non totus, sed omnino, denique. Sic saepius καὶ ὅλως, int. εἰπεῖν. *Somn.* s. *Vit.* §. 10. *Diall. Deor.* XII, 1. XVIII, 2. etc. Summam indicat plurium rerum, antea singulatim enarratarum, atque adeo absolute positum, commate se junctis iis, quae sequuntur. Cf. etiam infra c. 7. LEHM.

Pag. 27. 1. 2. (Ὀδοῦ πάρεργον) *Erasm.* in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet *Bourdelotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER. *Icarom.* c. 11. εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστέρηται. *Pseudol.* c. 12. Ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα. Simili sensu πάρεργον τοῦ λόγου *Anachars.* c. 19. LEHM.

Ead. 1. 3. (Σκηπῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

Ead. 1. 4. (Τριζόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. *Sophocles* apud *Platarch.* de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

— ὥς τριζόλβιοι

Κεῖνοι βροτῶν οὐ ταῦτα δερχθέντες τέλη

Μόλωσ' ἐς ἄδον· τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ

Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Ead. 1. 7. (Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obligisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emendatio certissima, quam praestant μοχ, οὐ θαυμαστόν εἶναι σοι δοκεῖ, paulloque post, μέγιστον μὲν οὖν· quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare caussa non

erat, cur in re clara Mss. fidem exspectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16. E. ἂν δόξῃ τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231. B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius: At ego et mortem illius magnam et desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: verendum fuerat: Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI. c. 4. Ἐν δέ τι τοῦτο μέγα Κόλνεν' ἐν' Ἐρμιονεῦσι. Aelianus ipse I, 60. εἴτε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν. Athen. ex Chamaeleonte VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστόν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII. p. 422. B. οὐ θαυμαστόν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἔν μέγα. Eodem pertinet, οὐδέν μέγα, nihil autem magnum et admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

Ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio et elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομᾶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γανροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD.

Ead. l. 8. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, et ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum et hilaritatem laetantur. BOURD.

Ead. l. 12. Τετυφωμένου) In quibusdam τετυφλωμένου sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

Ead. l. 15. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BOURD. Romam intelligit. SOLAN.

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrrus πέμψας παρὰ Ἀμασιν αἴτες ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. Medici ab oculis, ocularii: meminist Scribon. Larg. §. 37. 38. ubi vide Jo. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. Medicus oculus, ὀφθαλμικός. habet etiam Etymol.

p. 30. Apollinem autem prodidit *Hyginus artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

Pag. 28. l. 3. Εἰσαγγε(λ)αντος) Hunc locum usurpat *Casp. Sagittar. de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220. A. Xenoph. Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τι εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.*

Ead. l. 4. Ἐν χειρὶ) *Alciphr. l. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα* ibi locus hic a *Berglero* productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρὸς, idem p. 140. HEMST.

Ead. l. 6. Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων.) Vertit interpretes, posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur *Lucianus* scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae. Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος et *Philosophia* in *Reviviscentib. c. 13. Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος.* — Haec jam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, etc. quod eruditus lector consideret. JENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in *Fl.* exstat γεωμετρίας, quod a *Jensio* in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. *A. Gell. l. 1, c. 20. Jamblich. §. 22. SOLAN.* Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum illud καταγεγραμμένον jam plane supervacuum et nulli usui? ergo refingendum πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta. HEMST. Defendere quidem conatur vulgata *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 602., Genitivum* contendens jungi sole e ejusmodi verbis, quae plenitudinem subindicent, et reddenda esse verba: tabella tota inscripta et plena figuris geometricis. Sed de verbo καταγράφειν nihil probavit, neque de similibus. Cf. contra verbum κατακοσμεῖν *Somn. s. Vit. §. 10.* et ipsum καταγράφειν *Amor. c. 34.* Hactenus stat *Hemsterhusii* sententia. Neque tamen cum hoc eximio viro tisi pro τι, neque καταγεγραμμένων cum *Jensio* pro

— *ἐνόν* scribendum videtur. Sed per se jam *πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων* est *tabella quaedam*, cui *inscriptae sunt figurae geometricae*. Neque omnino opus est voce *καταγεγραμμένον*, profecta illa, ut patet, ex Grammatici, nescio cuius, interpretamento. *Guil. Langius* probat conjecturam *τισί*, quum nec in aqq. *Lucianus* scripserit *σφαῖρά τις*. Nihili hoc esse, jam ipse fatebitur *Vir doctus*. LEMM.

Ead. l. 7. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine*. Sphaerae hujusmodi *κρικωτοὶ* vocantur. BROD. *Καὶ σφαῖρα Καλάνου*) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant *καλάμου*. in margine Mss. *καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου*. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. *Robertus Titius* locis suis controversis c. 14. lib. II. relegit, *καὶ σφαῖρα Καλάνου* etc. *et sphaera Calani* etc. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem ejus *Yvo Villiomarus*, sive is *Scaliger* est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique et discipulo et magistro ejus fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id *Theodoreus* docere potuit Orat. III. De providentia. *Ὅργανον γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένον καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσσομένων, καὶ κινουμένων ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἡχώ*. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis ahenis, et a foliis inflati, et moti artificis digitis, et sonum illum harmoniae plenum efficientis* etc. Idemque niox dentes oris humani cum ahenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interjectis, *καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον*. MARCIL. *Καλάμου* videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. *Gruter. Th. Gr. II, 457.* ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit *Bourdclotius*, et ante eum *H. 1.* Et ita sane videtur legisse in suo codice *Micyllus*. SOLAN. Apud *Brodacum Thes. Crit. T. II.* de *Calano* quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. HEMST. De hoc Genitivo materiae nonnulla habent *Jens. Lectt. Lucian. p. 344.* et *L. Bos Ellips. s. voc. ἐκ*, et alii passim. Neque adeo opus est praepositione *ἀπὸ*, quam unus *Paris. codex* exhibet. LEMM.

Ead. l. 8. Τοῦ παντὸς) *Universi, hoc est, mundi*. BROD.

Ead. l. 12. ἀπαρξάμενος] Offendit h. l. *Wyttenbachium Bibl. Crit. Vol. III. P. II. p. 37.* verbum *ἀπαρχεσθαι*, quod fere apud veteres de primitiis ciborum, diis sacratis, occur-

rit, vid. Fischer. Ind. Theophrast., atque adeo emendari vult ἄπαξ ἀρχάμενος. At non insolens est propria verbi vis, incipere rem, vel cum Infinitivo, vel cum Genitivo rei. Aelian. V. H. X, 18. fin. καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρεσθαι. Id. ibid. VIII, 1. καὶ εὐθύς ἀπαρχομένου λέγειν. LEHM.

Ead. l. 14. Τοσαύτην τινά μου λ. etc.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, et aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniæ, lotusque Homeri nugæ essent ad hæc, vel, ut antiqua, stulta et deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci passim ἀρχαῖον et χρόνιον pro stulto et deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912. Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος sed tu stolidus: v. 1360. Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἰς ἔφασκε τὸ καθαρίζειν Ἄδειν τε πίνονθ' at hic continuo subjecit, stultum esse pulsare citharam et cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I. Cicero, et nimis antiqua et stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδείξει, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξει in Vesp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους Τὸν νοῦν, et Tragoedus mente stolidus esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. §. 11. ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. §. 13. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾔδῃ etc. Quando vero exitium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis et oloribus. Prae illa enim omnia hæc sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin et si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa et imperita, quamvis vocem multisonam emittat. L. Bos. Obs. Crit. c. V. p. 20.

Ead. l. 15. Ὅγε τὰς Σειρήνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaenet. Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 29. l. 1. Καὶ ἀηδόνας) Lusciniæ. BROD. Quas hic lusciniæ memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255. ubi de lusciniis multa. SOLAN.

Ibid. Ἀωτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedes. p. 50. BOURD. De Loto Aegypto consule Spanhem. 301. flos ejus in nummis lilio similis. SOLAN.

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξει) Quae de voce ἀρχαῖος paullo ante

notat *L. Bos*, illa quidem vera sunt, et a *Budaco* jam occupata *C. L. G.* p. 132. neque tamen satis est adsecutus hujus loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt etc. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαίων aliquando, quod jam vetustate obsolevit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae*. *Plato Ep. IV.* ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζον, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κίρον, καὶ εἴτις ἄλλος πωποτε ἔδοξεν ἤθει καὶ πολιτείᾳ διενεργεῖν. Pessime *Ficinus*, conare *Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut *Lycurgus ille et Cyrus stulti delirique sint ad te comparati*: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi sint coniecti, eum in modum te compara, ut *Lycurgus ille et Cyrus, et si qui alii unquam moribus et regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, et non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur*. HEMST.

Ead. 1. 2. Φιλοσοφίαν ἐπαιν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in *Ep. ad Aristod.* τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

Ead. 1. 4. Πλούτον) *Ad Arrian. de Exp. Alex. IV.* p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia provenientem, et decori mediocritatisque despectum et negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλούτος et Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. *Lucianus Nigrin.* cum dixisset πλούτον, addit tandem subjungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνν περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

Ead. 1. 6. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

Ead. 1. 7. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti *Tacit.* in *Germ.* c. 22. tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus etc.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quintilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat*. Nonnihil dissidet illud *Damascii* apud *Suidam* in Δῶρος ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam ejus tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, et ingenio *Damascii* in seculi vitium prono condonanda, Perforatum animum et

transmittentem, quicquid acceperat, *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀτενεῖ νόφ. HEMST.

Ead. l. 9. Ἑληλεγμένων) Legendum ἐληλεγχμένων· ἐλέγχο. BROD. *Brodaeus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἐληλεγχμένων. Imo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum et alibi apud Nostrum etiam in aliis hujus verbi temporibus, littera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελέγχεσθαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in *Phalaride* l. c. 9. et *Pseudomanti* c. 33. et in *Asino* c. 38. ut et apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis caussa Graecos factitasse. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκ ζοφεροῦ etc.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem exstant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platoniciis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* sumsisse docet *Aeneas Gaz.* in *Theophr.* p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. HEMST. Quod in margine A. 1. W. legitur δ' ἂν pro δ' αὐ, idem in A. 2. reperi vere restitutum. Nec ego poteram, quamquam post aliquam haesitationem, quin optimam lectionem reciperem. Non enim respondent sibi: ἀρτι μὲν ἐλυπούμην et ἔχαιρον δ' αὐ, sed prius illud respondet sequenti ἀρτι δὲ αὐτὰ (an forte αὐ ταῦτα;) μὲν ἰδοὺ ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, et his jam commodissime adnectuntur haec: ἔχαιρον δ' ἂν, h. e. ac tum (quum scilicet haec mihi tam vilia videbantur: nam fluctuabat adhuc animus) tum fere ita gaudebam, tanquam etc. Hanc autem particulae ἂν vim esse, ubi cum Indicativo construatur, docuit *Hermannus* ad *Viger.* p. 785. Exemplum e nostro scriptore habebis *Somn.* s. Vit. §. 2. ὁπότε ἀφεθείην — ἀποξέων ἂν — ἀνέπλαττον. *Diall.* Mortt. IX, 3. ὁ δ' ἐπίστευε τε ἂν, ut *Matthiae* recte edidit ex uno cod. Par. Cff. ad *Diall.* Deor. IX, 2. observata. LEHM.

Ead. l. 14. Ὡστε δὴ τὸ καινότετον) Ut, quod absurdum maxime est. BROD.

Ibid. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

Ead. l. 15. Αὐτὸν) Ed. J. uti *Vorstius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte

Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ἄρτιως) ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. KUSTER. Multo rectius *Schol.* ad *Aristoph. Nub.* v. 1148. ἄρτι διαφέρει τοῦ ἄρτιως παρὰ Ἀττικοῖς. Ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἄρτιως δὲ πρὸ ὀλίγου. Atque sic occurrit ἄρτιως in *Xenoph. Oecon.* 2, 10. Uberius de his, quamquam minus de voce ἄρτιως, exposuit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 18. sqq. I EHM.

Ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου §. 1. BOURD.

Ead. l. 4. Οἱ Ἰνδοί) *Nonn.* *Dionysiac.* BOURD. Cum *Indos* expeditione suscepta *Bacchus* debellare non posset, vino tandem inebriatus fertur in potestatem redegissee: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* pag. 460. v. 49. Hoc etiam inter *Bacchi* strategemata reponit *Polyaen.* l. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* *Bacchum*. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει: nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de *Scythis* quaerit *Aristot.* *Probl.* III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

Ead. l. 8. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud *Philostr.* et alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. BOURD.

Ead. l. 9. Μεθύειν) *Liban.* *Declam.* XVI. p. 460. Α. νῦν νήσω καὶ σωφρονῶ· τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνόουν. HEMST.

Ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series ejus intelligatur hoc modo: Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥςπερ καὶ οὐ θέμις ἐστὶ σοὶ τῆς δεήσεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani.* CLEM. *Micyllus* et *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad *Philop.* p. 97. qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΤΑΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ ὀλμαι θέμις· neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quanquam ingeniose sunt cognata, et adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium *Nigrini*, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam,

tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν του, οἶμαι, θέμις· sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si et amicus sit, et similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem etc. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελεγεῖς. Artemid. IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχτο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν etc. Vid. Apollon. Rhod. I, 122. 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertē: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος etc, legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἕαν. Hemst. Neutram mutationem admittendam putabam. Αὐτῶν non Masculinum sed Neutrum, habendum, et intelligenda αὐτὰ sunt ea, quae vellet amicus, optata ejus, quae ipse modo dixerat. Mirum quantum haec ipsa vox αὐτῶν et in aliis locis male habuit interpretes. Profertur nunc modo duo. Diall. Mortt. XXII, 1. ad Protesilaum, qui a Plutone veniam petiisset in aliquod tempus in vitam redeundi, rex Orci haec respondet: Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὃ Πρωτ., πάντες νεκροὶ ἔρωσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι, αὐτῶν, i. e. illud, quod desiderant. Hoc e voce ἔρωτα repetendum, neque opus est αὐτοῦ cum Hemsterhusio emendari. Prorsus similiter Diall. Deor. II, fin. verba Jovis, ut codd. Pariss. ea exhibent, capienda: ἔρῃ μὲν (θέλω)· ἀπραγμονέσσεσθον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν, nancisci ea, quae amavero; (unde et explicari potest illud ἀδυνάτων ἔρῃ Diall. Deor. VIII, fin.) et vulgata lectio αὐτοῦ, ut bene vidit Clericus, nullo modo ferenda. Paullo aliter vulgatum αὐτῶν defendi video a Creuzero in Comment. de Xenophonte historico part. 1. Guil. Langius vero, Hemsterhusii auctoritate abreptus, verum cernere vix potuit. Jam nostrum locum simpliciter sic redde: ac ne fas quidem, opinor, foret ea contemnere, praesertim si etc. et nihil erit, quod in hoc familiari sermone offendat. Neque adeo erit, cur vel Abreschii, in Dilucc. Thuc. p. 633. prolatam, emendationem paene portentosam: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν (nova vox) αἰτοῦντι θέμις etc., vel etiam Jacobsii λιτῶν pro αὐτῶν probemus, iterum iterumque illud ab ipso in medium emissum in Spec. emendd. p. 43. tum in Anim-

advv. ad Eurip. p. 227., denique in Nott. critt. in *Liban. apol.* Socr. in Actt. Monacc. T. II. p. 435. Quod autem ad sequentium vocum vulgatum ordinem ἄλλως τε εἰ καὶ attinet, meliori successu eum contra *Hemsterhusii* tentamen tuitus est *Abreschius* l. l. Vid. *Plat. Phaed.* 87. D. *Xenoph. Memorabb.* I, 2, 59. ibique *Hindenburg.* Denique *Hermann.* ad Viger. p. 780. sq. ed. 2. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 15. *Σπένδοντα καὶ ἄ.)* *Homerus* II. Θ, τί με σπένδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. *ΒΗΟΒ.* Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo *Homer.* II. Θ, 293.

Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, τί με σπένδοντα καὶ αὐτὸν

Ὀτρύνεις —

*Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida;
Exstimulas?*

Eodem adlusit Od. Ω, 486.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεραυῖαν Ἀθήνην.

Jam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis

Excitat. —

Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. *COGN.* De hac paroemia copiose paroemiogr. et *Erasm.* *BOURD.*

Ibid. Καὶ εἶπε μὴ ἔφθης) *Calasir.* apud *Heliod.* lib. 2. ὠδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεπεῖν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in *Lapith.* *BOURD.*

Pag. 31. l. 4. *Τῶν παιδικῶν etc.)* E *Platonis* *Phaedro*, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* *Diss.* 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. pag. 513. *Symp.* VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt *Interpp.* Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in *Aeliano* *Kuhnii* optime conjecit αὐτὰ) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. *HEMST.*

Ead. l. 5. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) *Emenda* αὐτοῖς· *secum*, apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. et paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. et similiter in *Tim.* c. 54. βρενθυόμενος τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *Aeliani*, quam injuria sollicitarunt *Eruditi.*

Locus est in V. H. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολή τὰ κατ' αὐτὸν εἶλέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo Lucianus nos'er in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς αὐτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1. et 7. σκοπεῖσθαι πρὸς αὐτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6. λαλεῖν αὐτῷ. in Hemotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον αὐτῇ συνειδυῖα. Sed et aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrum in Hermotimo c. 51. ὥσπερ τινὰ θῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατίμμενος. JENS. Cl. JENS. αὐτοῖς, e' Tim. c. 32. πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20. αὐτῷ ἐξετάζειν, ut Lucian. πρὸς αὐτόν, Herod. c. 1. SOLAN.

Ead. 1. 8. Τότε) Pro τότε legendum esse τότε et sensus suadet et vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut et praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rép. des lettres* 1702. p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 420. „Est Graecis saepissime τότε idem quod πρότερον, πάλαι, ποτὲ, prius, quondam, olim, et tam de tempore, quod diu, quam quod proxime effluxit, usitatum.“ Et hinc sumsit Sturzius in Lex. Xenoph. significationem olim. At πρότερον est prius, antea, πάλαι est olim, ποτὲ est quondam, aliquando, et ab his omnibus τότε, quod est tunc s. tum, eo differt, quod natura sua ac semper certam denotat temporis praeteriti, quod antea jam, nunc clarius, nunc minus clare, a loquente commemoratum fuerat, notionem. Jam h. l., si vis, ὡν τότε ἤκουσαν, quia tempus, quod τότε indicat, antea non clarissime indigitatum est, per me quidem infinita voce antea, vel prius, vel olim reddere licet. Verumamen non per se id voci τότε inest, neque Grammatico licebit ejus limites transcendere atque adeo notiones confundere. Imo et h. l. τότε est tunc, damals, h. e. eo tempore, quo forte prius praesentes adfuerant amasii; quod quidem facile eruitur ex iis, quae praecesserant: ἐγὼ ἄρτι καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς, vel potius ex tota hujus orationis natura ac forma. Atque ad hanc normam haud difficulter revocabuntur omnia ea loca, quae Abre-

schius abunde, etiam e *Luciano*, contulit ad sententiam suam vagam probandam. LEHM.

Ead. 1. 9. Προσάψαντες τὴν ψ. etc.) *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes* quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus objectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos evocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

Ead. 1. 10. Ἐν τῇ ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν et interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ. τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud *Lucianum*, ut in Diall. Mort. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. §. 32. et passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita et ante eum fecit *Brodacus* in Miscell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1. Ὡς μὴ πάντῃ ἀνιώμεν ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38. Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλεῖτου σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἡνιώμεν ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ομοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38. Ε. Ὡς μὴτέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. et in Epistolis Saturnalibus c. 20. Ἦντον ἂν εὐ ἴσθι ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. JENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. J. uti *Vorstius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jensii* emendatione opus non sit. SOLAN. Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est caussae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς etc. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jensii* conjecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196. φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997. — φαίης κεν εἰς ἐπὶ παῖσιν γάνυσθαι. III, 643. Ἐν et ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 6. ἐτεροπόμην ἐν αὐτοῖς. HEMST. Etiam in hoc Diall. Mort. loco mihi quidem legendum videtur ἐτεροπόμην ἐπ' αὐτοῖς, quod habent duo codd. Parriss. et *Schmiederus* recepit. Loca, quae ibi *Hemsterhusius* adfert ad tuendum ἐν, levis sunt ponderis, et quibus *Abreschius* utitur in similem finem *Animadv.* ad Aeschyl. p. 274. et 424. et Dilucc. Thuc. p. 796. sq. temere sunt coacervata et commixta, ut magnam viri lectionem admireris, iudicium desideres. In hoc nostro loco quin ἐπὶ corrigendum sit cum

Jensio, nec mihi dubium est, quum *Lucianum* hac verbi ἀνίσταται structura, ut solenni ac familiari sibi, usum esse *Jensius* multis exemplis probaverit, et ἐπὶ etiam ob sequens ἐν facile in hanc vocem mutari potuerit. LEHM.

Ead. l. 11. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho* non praesente, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLEA.

Ead. l. 13. Ἐς πυρσόν) Pharo cuidam impositum. BROD.

Ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. et ed. J. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 32. l. 1. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud *Herodot.* lib. 1. BOURD. Cf. *Somn.* s. *Vit.* §. 5. fin. LEHM.

Ead. l. 2. Κατὰ τὸν Κωμικόν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

— — Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπὶ, ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de Pericle loquens: Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. BOURD. *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. et in Brut. 9. et 15. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἐγκατ. τι κ.) Consule *Plinium Secundum* libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex *Eupoli* citatur:

— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. COGN.

Ibid. Τι κέντρον) Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique *Eupolidis* versus:

— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in *Demosth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. HEMST. J. F. Reitz ad Encom. *Demosth.* §. 20. adsentitur *Hemsterhusio*, neque tamen ne ibi quidem τὸ recipere ausus. *Schmiederus* vero, non constans sibi, in hoc loco τὸ scripsit, in illo τι retinuit.

Mihi τ in utroque retinendum videtur. Memoriter, ut solet, ac paullo liberius, *Lucianus* poetae verba in suam rem adhibet; unde et τοῖς ἀκούουσιν dicit pro τοῖς ἀκροαμένοις. Deinde non magis τ κέντρον h. l. laudem eloquentiae minuit, quam *Diall. Deor. VII, 1.* τ in verbis μέγα τ ἀγαθόν (uti ibi legendum) vim sententiae debilitat. Est *aculeus*, nescio qui, optime conveniens ei, qui paene extra se positus, quid ipsi factum sit, nescit. *Langius*, quippe aliquem aculeum, s. aliquid aculei, intelligens, vix potuit, quin cum *Hemsterhuisio* faceret. Jam si in ἐγκατέλιπε manifestum Subjectum est *Nigrinus*, non *Pericles*, atque adeo sub τοῖς ἀκούουσιν nemo proxime, nisi ipse *Lucianus*, cogitari potest: sequitur, etiam *Kistemakeri* conjecturam καὶ γὰρ τὸ pro καὶ γὰρ τοῖς (ad *Thucyd. p. 132.*) reprobendam esse. *LEHM.*

Ead. l. 4. II. ὁ θ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulse admodum interpretis: *Cessa, o admirande, paullum praeludere.* Nihil aliud est μικρόν ἀνακρουόμενος, quam μικρόν ἐπανιών apud *Xenoph. Cyrop. I.* Metaphora desumta a re nautica, in qua κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι πρόμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis et paullatim retrocedunt, uti docuere viri magni *J. F. Gronov. lib. IV. Observ. et J. G. Graevius ad Lucian. Ver. Hist. I.* inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι sumuntur pro retrogredi: ita apud *Aelian. Hist. An. III, 13.* κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter adlusit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce *Celeusta* jubebat remiges quiescere, et non ulterius remigare: ita *Charon* apud *Comicum* in *Ran. v. 271.* ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paullulum eam inhibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 21.* Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen. I. Ep. 5. p. 28.* ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam *Propert. III, 13. v. 44.* Nescit vestra rucns ira referre pedem. *Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux est inferenda in *Phileb. p. 371. E.* ὁ λόγος ἐκπεσῶν ἡμῖν οἰχέσεται: πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaco* in *C. L. G. p. 460.* exordiamur sunt interpretati, scilicet a puls tentandi praeludendique caussa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι,

sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius *Serranus*. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv. III, 30*. At apud *Platonem* utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' *'ANIONTES* εἰς τὰς ὁμοίας etc. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sio ἀνάγεσθαι apud *Aeschin.* *Eryx. c. 2.* ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus*: reliqui interpretes aberrant. *HEMST.*

Pag. 32. l. 7. 'Ἀλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene *Livinejus* illustravit ad *Plin. Paneg. c. 73.* ne omisso quidem hoc loco. *HEMST.*

Ead. l. 9. 'Ποκριτὰς) *Plato Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα* contra *Philostr. V. S. p. 607.* de *Antipatro*, qui *Severo* fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐκείνα τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγεσθαι. *HEMST.*

Ibid. Τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. *BROD.* Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, et ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticatim, plausu incompósito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut et illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οὗ πολλάκις ἢ *'Αγαμέμνωνος*, ἢ *Κρόντος* etc. *BOURD.*

Ead. l. 10. 'Εκβαλλομένων) *Exactorum* e theatro, phrasi *Terentiana*, ex prologo *Andriae.* *CLER.*

Ead. l. 14. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, *Nigrini*, viri illius et philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re jamdudum monuerunt eruditi. *HEMST.* Non placet. Τὰ μὲν ἀτάκτως συνειρῶν refer ad formam et viam orationis, sequentia ad ipsam sententiam, (αὐτὸν τὸν νοῦν,) ut et *Versio* bene reddit, h. e. ad rerum ipsarum, quae explicantur, naturam ac virtutem. Prorsus eodem modo vocem αὐτὸν explicat et defendit *Guil. Langius Animadvv. p. 10. 11. LEHM.*

Ead. l. 16. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora, supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων. *BROD.*

Pag. 33. l. 1. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria

reportanda, et cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpres in hac voce postea cespitasset. CLER. συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses et Bourdelotium Micyllus et hujus imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod κατασχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul rejecta et per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non acti-vum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξι δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμόν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine: ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμόν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβοήθηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμάντοῦ μέρος ἀδοξότεραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON. Quo minus quis iterum in eandem temeritatem, quam modo Gronovius notavit, recidere possit, τὸ ἐμὸν μέρος, commatibus positus, a proximis sejungo, quod et alibi in similibus factum. LXXII.

Ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tueretur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59. εἰάν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι οὖν πότε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρον συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γραφῆς (προσωπεῖω) εὐδοκίμων στεφανοῦνται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ σκεῖνται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λέθοις βάλλεται· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibitati, σκεπτόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριτον. quem verbi usum jam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. et ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeschinis Dial. III. c. 12: δῆμον καίγνιον ἐκβάλλομενον, σκεπτόμενον etc. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβάλλ. Mox praefero πόρῳ που κάθηται: parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου.

HEMST. In talibus mutandis magna cum cautione ac modestia versandum esse, erudite et prudenter praeceperunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 271. Lips. et *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 43. Incredibile paene est, quantum hic saevierit editorum arbitrium, quotque loca ita sint depravata. Per se quidem certum est ac manebit certum, cogitationes motus in locum, et status in loco, natura sua diversissimas esse, idque discrimen etiam a veteribus et agniti recte, et constanter observatum, fuisse. Nihilominus facile falluntur, qui speciem pro re arripientes, in animum inducunt, ibi et veteres sibi cogitasse motum vel statum, ubi ipsi cogitent. Sic factum, ut vel temere loca emendationibus, quas scilicet dicunt, vitiarentur, vel nova plane ac mira de usu et vi quorundam vocabulorum praecepta ederentur. Illius generis est, quod *Diall.* *Deor.* VIII, 2. pro unice recta lectione ὑπὸ τὴν μὴνιγγα *Schmiederus* ex cod. aliquo *Par.* apertum vitium ὑπὸ τῇ μὴνιγγι intulit. Alia suis locis. Ad hoc genus pertinet, quod *Kuinoelius*, alioquin satis peritus sermonis sacri interpret, minus tamen subtiliter passim in Commentariis suis in libros N. T. observat, εἰς et ἐν saepe promiscue a sacris scriptoribus adhiberi; quasi nescivissent illi, quid εἰς, quidve ἐν, per naturam suam significant. Ulterius hanc rem persecuturus, vereor, ne extra fines meos efferar. Nunc tantum moneo, ποῖ et ποῦ, atque adeo ποῖ et που, non raro commutata a librariis esse, ut *Xenoph.* *Cyrop.* II, 4, 17. Weisk., ubi pro εἶπον καιρὸς εἶη cod. Bodlej. εἶ ποῖ habet. Sed quid, ut e multis exemplis, quae a *Dorvillio* et *Lobeckio* adferuntur, duo modo adhibeam, quid faciamus verbis illis *Euripideis* *Herc. Fur.* v. 74. ποῖ πατρὸς ἄνισσι γῆς, quorum in libris nulla est variatio, quaeque mutare nemini facile in mentem venerit? Quid verbis *Aristophaneis* *Av.* v. 9. ὅποι γῆς ἐσμέν; Scilicet εἶναι et ἀπεῖναι inclusam habent notionem motus, alterum *venisse*, alterum *abiisse*. Quid igitur, si etiam h. l. in verbis τῆς σκηνῆς πόρῳ ποῖ κάθηται, non simpliciter cogitemus: *sedet alicubi procul a scena*, ubi utique posuisset *Lucianus* που, sed expleamus mente hanc fere sententiam: *poeta in locum procul a scena remotum discessit, et ibi jam sedet*; er sitzt fernhin von der Bühne? Verum nihil de hoc quidem loco decernere volo. *Guil. Langius* suffragatus *Hemsterhusio* corrigenti. LEHM.

Ead. 1. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. J. et B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN. Etiam in A. 2. est ἡμῖν. LEHM.

Ead. 1. 4. Μέλον) Curae est. BRAD. Potius: quum cu-

rae sit, ut et δέον, ἐξόν, et alia Impersonalium Participia Neutra absolute usurpantur, quod hodie vix monitu dignum. LEHM.

Ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōni deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον etc. pro τᾶλλα· alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταίσμα, ut patet ex Revivisc. §. 33. HEMST. Τὰ ἄλλα, quod cetera attinet praeter memoriam, quae quidem nuntiis et reliquis histrionibus communis est virtus. Intellige e. g. personae ferendae dignitatem, rerum in scena agendarum varietatem et gravitatem, et ejusmodi alia, quibus efficitur discrimen, quod e. g. Jovem inter ipsum et Mercurium, utrumque in scena agentem, intercedit. Cf. illum ipsum locum Revivisc. s. Pisc. c. 33. Est τᾶλλα s. τὰ ἄλλα, quod nos dicimus: in jeder andern Rücksicht. Neque adeo conjectura τάχα admittenda videbatur. Ita etiam Guil. Langio visum. LEHM.

Ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὥς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὥς ἄπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, ei quasi additum, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior et plenior. Nam si ἄμεινον fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam inclusum est? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma ἄμεινον, et ἄπ' ἐμοῦ, speetatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, παῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρέψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut ne alicubi labens, herosa, cujus personam ago, conteram. JENS. Formula loquendi, ὥς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corripiebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Oper. ad Persen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόῃ Πανδιονὶς ὦρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο.

Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ
ἄμεινον.

et apud *Homer.* II. A, 217.

καὶ μάλα περ θυμῷ πεχολωμένον ὥς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian.* ὥς ἄμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρόχειρον, ὥς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in *Prometheo* §. 14. Ἐἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 22. Aberrat *L. Bos.* sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso *Nigrino* fuisse disputata. Haec *Luciani* mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem *J. Jensi* conjectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte *Brodæus* intellexit. Ὡς omnes edd. non ὥς. *Alciph.* p. 392. *HEMST.* Sic ad liquidum perducta re, nihilominus adhuc tentatus locus. *Van Heusde* in *Specim. Crit. in Plat.* p. 20. ita legi vult: ἐκείνο μὲν ἔστω πρόχειρον ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὥς ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήκει, quae ipse sic vertit: hoc tibi sit in promptu: melius haec fuisse et aliter tractata, eo modo, quo forte ea tractasset poeta. Refutatur ista otium mihi fecere *Jensius* et *Hemsterhusius.* *LEHM.*

Ead. l. 9. Διεξήκει) Referebat. *BROD.*

Ead. l. 11. Ἐοικας γούν etc.) Cum his sunt conferenda, quae *Socrates* apud *Platonem* ad *Critiam*, ut omnem ipsi anam re-giversandi eripiat, in *Dialogi* cognominis initio dixit. *HEMST.*

Ead. l. 15. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat *Budæus* C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura *Lucianum* dedisse credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex *Nigrini* colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus jubet: *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμεσθαι. *HEMST.* Annon praestiterit: memoria, memoriae ope, collegisti? Egregiam adpellat *Hemsterhusii* emendationem *Guil. Langius*, et ob rationes grammaticas necessariam. Recre, siquidem sensum acceperis ipsum. At correxerisne forte etiam illud *Hermot.* c. 1. ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα; vel *Somn.* z. Gall. c. 5. verba εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; vel denique, ut me jam contineam, *Amor.* c. 1. ἡρέα τῇ μνήμῃ ἐκκάλισσασθαι, quae interpretes reddit: ut placit illum memoriae ope huc evoces? *LEHM.*

Pag. 34. l. 1. Ἀντῶ) Legendum cu. interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. *CLEA.* Editio *Salm.* et ex ea *Amstelaedamensis* pessimo dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi sen-

sus et ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. JENS.

Ead. l. 3. Διαμέλῃς) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμέλῃς, si cunctatus fueris. CLER. Ante διαμέλῃς, vitio in vetustis praesertim edd. solemnī: jamdudum hoc de loco monuit Jungermann. ad Long. p. 227. et in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2. προετρεψάτό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει scriptum pro ἐμελλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

Ead. l. 4. Παρά τὸν ἀγῶνα) Adludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

Ead. l. 7. Πῆλν τινα) Sensum vidit Micyllus, juxta quamdam et continua oratione, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, unam et perpetuam orationem: pariter ac Thucyd. V, 85. ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσσει etc. cujus vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ: nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415. Αἰὶ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν: ut apud Platon. de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroës μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit Is. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15. p. 125. et post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χοῆσις in Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poetae, qui proferatur, loco poniscivit Billius Obs. sacr. I. c. 21. Vid. Jos. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST. Non video equidem justam causam tam magnae mutationis. In verbis περὶ πάντων, opinor, vis est, et Micyllus aut pro arbitrio magis vertit, quam verbis Luciani obsecutus, aut vocem ῥῆσιν reddere voluit periphrastice. LEM.

Ead. l. 11. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budacus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse χρύσιδας: χρύσις enim exponitur, ἐνδυμά τι τραγικόν. Harpocr. Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70. Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII. p. 535. F. HEMST.

Χρυσίς omnino de aureis, vel inauratis, vestimentis, calceamentis, supellectile denique quacumque usurpatum. De crepidis aureis Diall. Deor. II, 2. Vid. Schaefer. ad L. Bos de Ellips. p. 160. LEHM.

Ead. l. 14. Μείζον τῆς ἐμ. κ. προς.) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liqueat hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: Caput, inquit, et os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae caussa pervium etc. Vide praesertim p. 127. Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

Pag. 35. l. 1. Συγκατασπάσω) Ne lapsus mecum traham heroem: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhiber, eumque mecum contentui objiciam. Absurde hic veritit interpres. CLER. Plato de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους συνεπισπασάμενος κείσονται ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel οὐ πεσὼν γε κείσονται quod ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heins. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, "Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πλῦταρχε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοὺς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένοις πταίσμασι. Xenoph. Cyropaed. V. p. 85. v. 40. φρουρία πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. HEMST.

Ead. l. 4. Χρώμενος] In ipsa ed. Hemst. invenio interrogationis signum, cui tamen non respondet interpretatio Latina. Nec Belinus, nec Wielandius, in versionibus suis interrogationem reddiderunt, secuti, opinor, vel Latinum interpretem, vel editionem Bipontinam, ubi, ut in Schmiederiāna, servatam video veterem ac vulgarem rationem. Unus F. A. Wolfius Hemsterhusii vestigia et in h. l. fingendo pressit. Utrique formae est, quo commendetur; utraque bene sententiae convenit ad exprimendam summam amici indignationem. Nescius autem, unde Hemst. suam sumserit interpunctionem, praeferebam vulgatam. LEHM.

Ead. l. 7. Φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφος) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem et Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1. et 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. et alibi. BOURD.

Summisit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενή μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι. HEMST.

Ead. l. 10. Ἦν καὶ] Sic reposui pro vulg. εἰ καὶ, monitus a *Belino*, qui aut ἀφίκοιτο, servato εἰ, aut ἦν, servato ἀσκήται, corrigi vult, et praeceptum secutus *Hermanni* ad *Viger.* p. 791. ed. 1. LEM.

Ead. l. 11. Παραπαιδαγωγούσι) Verbum elegans, pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. *Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de *Fort. Rom.* p. 321. B. fabulosum esse adfirmat *Egeriam* δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse *Numae*, et παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν. aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, et hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, *Paedag.* III. p. 247. D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo *Pericles* apud *Thucydil.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν. et *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τε ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΤ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει. eo spectat *Menedemi* dictum a *Plutarcho* laudatum de *Ad. et Am. discr.* p. 81. si quis autem juvenis divitis et inepte fastuosi, qui cum hoc *Luciano* conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* *Symp.* I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. HEMST. De hac Athenarum laude egregius etiam est locus in *Isocrat.* *Panegy.* c. 13. maxime sub finem. LEM.

Ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in *Lapith.* et alibi. *Liban.* *Theophrast.* in *Charact.* BOURD.

Ead. l. 14. Ἀκολουθῶν ὅχλῳ) Mancipiorum. BOURD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. et in *Catapl.* BOURD.

Ibid. Καὶ ποικίλη ἱσθῆτι) Sic postea τὴν ἱσθῆτα τὴν ποικίλην. et in *Tim.* §. 27. ποικίλα ἐνδύς, et alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad *Gregor. Theolog.* *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἐταίρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum, idem *Suid.* ut et apud Romanos, *Lege Oppia.*

Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. *Achill. Tat.* lib. 3. BOURD.

Ead. l. 15. "Ωμετο ξηλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres *Benedictus*: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING. In sqq. ὡς ἂν εὐδαίμων excidissem puto ὦν. Est ὡς ἂν cum Participio, quod vix credo in talibus vel omitti posse, vel omissum unquam a veteribus fuisse. Charon. §. 1. ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα. Ibid. §. 14. LEHM.

Pag. 36. l. 3. Θλίβων) Athenienses servis suis obiterens. BROD.

Ibid. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλίψεις καὶ στενοχωραί· et *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2. ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Æthen.* XIII. p. 582. B. "Ὅς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν βιάσθω· Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. HEMST.

Ead. l. 7. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

Ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) *Micyllus*, audiens, quae res erat: *Benedictus* absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς δὲ ἄδην εἰχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διελλεκται. De *Zenone Diogen.* L. VII, 16. εἰ δὲ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum caussa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτοι) περιεσταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν· si quem reprehenderet, id tecte aculcoque velut praecipitato, et non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην etc. *Oct. Ferrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. HEMST. Videntur verba ἃ ἦν ad ironicas cavillatoris voces referenda esse. Quarum sensus quum non proprius esset, intellexit ille dives, quid vere sibi vellent verba pax, exercitus, quorsumque tenderent. Hoc, opinor, est ἀκούων ἃ ἦν, audiens, perspiciciens, intelligens, id, quod res erat. Illustravit locutionem *Abresch.* *Dilucc.*

Thuc. p. 775. *Guil. Langio* contra probata *Hemst.* conjectura. Similiter in *Prom. s. Cauc. c. 7.* τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον, ᾧ ἔστιν, ἐννοήσαντα, quae et ipsa verba sine idonea, opinor, caussa sollicitavit *Hemsterhusius.* LEHM.

Ead. l. 10. Ἐὰρ ἤδη) *Jam ver adventat.* BROD. Athenienses, inprimis Attici φιλοσκώμμονες, et, *Dicaearcho* teste p. 9. παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον etc. Atque haec est caussa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam sequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernet, ἔαρ apud Graecos: adposite *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμύλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaci* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταῶς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholias*tes profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτός, οἷον ταῶς. in *Heroic.* p. 724. ad pavonem confertur *Paris* in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρὸς ἔστιν αὐτοῦ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent *Obs.* II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat *Lucianus*, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *HEMST.*

Ead. l. 11. Τάχα τῆς μητρὸς) *Vestis haec matris ejus est.* *Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* BROD. Subintellige ἱμάτια· forte hae vestes sunt matris ejus: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpretes, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

Ead. l. 12. Τῶν δακτύλων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia et usu plene alibi. BOUAD.

Ead. l. 15. Δημοσία πεπαιδευμένος) Sic in *Scytha.* et in omni civitate frugi, advenae δημοσία παιδεύονται· qua de re dico copiose alibi. BOUAD.

Pag. 37. l. 1. Βαπτὸν) *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* in

Ctesiph. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr. Char. XI. περὶ μυχολογίας* sub finem. CLER.

Ibid. Βαπτὼν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθῆνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἀνθίνα φορεῖν. VORST. Legis hujus Atheniensium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex *nostro*, *Demon. c. 16.* Consule *Suidam* v. βαπτὰ, et *Aristoph. p. 55.* Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὼν? Forsan et hic pulla intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in *Comico* sumitur, 290. C. SOLAN. Solum hujus legis testem produciunt *Lucianum J. Meursius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. et *Sam. Petitus* LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὼν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys. Or. IV. p. 75. A.* Vid. *Poll. IV, 119. 120.* meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθίνας φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuster.* ad *Suid.* in Ζάλευκος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani* *Demonacte*, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnii victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ex. Spanhem.* ad *Julian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.*

Ead. l. 2. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex *Suida* supra retuli: aliam caussam hic adsignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφορδισιάζον, βαπτὼν ἢ ἀνθηρόν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

Ead. l. 3. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώμενος: nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST. Apertum vitium in vulgatis verbis. Χρώμενος vero, quod olim mihi in mentem venerat, linguae quidem legibus jam satisfaciat, neque tamen cum loci sensu conveniat. Nam non omnino in

usu talis vestis tinctae violatio legis quaerenda, sed potius in eo, quod quis ludis illis Panathenaicis ejusmodi vestibus indutus interesset. Offenderat enim, quod civis iste Atheniensis βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, ut modo narratum; atque is, qui sic deliquerat, abducebatur παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην. Itaque commodissimam et facillimam Hemsterhusii emendationem recipiendam duxi. Probavit et Guil. Langius. LEHM.

Ead. l. 11. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginae in Gallo. BOURD.

Ead. l. 14. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demosth. pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II. p. 97. D. et saepius alibi: Herodian. I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde Damasc. apud Suid. in Ψυχῇ· accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I. c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit Patr. Encom. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multum habet assimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Ἀτρεύνειν) M. Brunnerus ad Palaephata. c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλένειν et λατρεύνειν agit. HEMST.

Ead. l. 6. Διεφθορότων ἁσμάτων) Διεφθορότα ἅσματα, quae aliis καταγότα μέλη, ni fallor. BOURD. Perditae cantilenaе, non quo ipsae fuissent pessimae, aut mores perdidissent, sed quod ab hominibus perditis, h. e. lascivis ac dissolutis, proficiscebantur; intellige scolia, carmina amatoria, cantilenas omnis generis lascivas et obscenas, palam a juventute libidinosae vel interdiu, vel nocte intempesta per plateas decantatas. De vocis διεφθορῶς vi et usu alibi, si Deo placebit, ad Diall. Deor. XIII, 2. LEHM.

Ead. l. 6. Μισταὶ) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit noster. Ver-

sus *Arati* habes *Prom.* c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. SOLAN. *Aristul.* T. I. p. 98. C. μεστὰὶ δὲ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud *Demosth.* in *Mid.* p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχοροὺς κατ' ἀγυῖας ἰστᾶναι ὠραῖον Βρομῖω χόρον ἄμμιγα, πάντας· editur εὐρυχωρούς. ὠραίων, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio jam ante communi *Aratus* sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· et alter *Johannes T.* VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. HEMST.

Ead. 1. 7. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

Ibid. Πᾶσαις πόλεις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) *Suet. Lamprid.* in *Elogab.* BOURD.

Ead. 1. 9. 'Τφ' ἧς δὴ . . .) Sic recte P. et J. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς: quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. J. At structura mihi videtur rudior paullulum et incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit et rotundius, τρυφῆς δὲ φεύσεως, quod ego quin *Lucianum* sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* *Od.* O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Affatim* assentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: *Aristoph.* *Equ.* v. 524. malle etiam in *Phil.* de *Mon.* p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρδου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι· *Arrian.* *Epict.* IV, 9. ὥς ὑπὸ θεύματος παρασύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST. Praeter *Cod. P.*, edit. J. et marg. A. 1. W. δὴ habent etiam *cod. Aug.* et *Ald.*

2., ut persuaserim mihi, δὲ in δὴ mutandum esse; quod et ipsum *Schmiederus* fecit. Quod si recte fuerit factum, jam una, eademque maxima sublata erit caussa, ob quam verba ὑφ' ἧς non videantur ferri posse. Nam quod rudior paullulum et incultior *Hemsterhusio* structura esse videtur, id, nescio qui fiat, ut non adsequar; quum praesertim V. D. addat, illud se ne commemorare quidem velle, quod ὑφ' ἧς (ἡδονῆς) et τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν parum accurate sibi invicem respondeant. At haec ipsa verba τῶν ἡδονῶν maxime sunt suspecta, quoniam nulla ratione cum antecedentibus conveniunt. Fuerunt etiam *Jacobsio* suspecta, qui in *Porson. Adverss.* coniecit τῶν *Κηρῶν*, admodum improbabiliter. Imo cum *Schmiedero* facio ejusque censore *Jenensi*, qui ea, tanquam omnino spuria et e glossemate orta, prorsus ejicienda statuere. Itaque *Hemsterhusii* emendationem, quantumvis ingeniosam et elegantem, quam *Abreschius Dilucc. Thuc. p. 56.* etiam verissimam judicat, cur admitterem, non satis videbatur caussae esse. Neque pro ὑποκλυζομένης mallet *ἐπικλ.*, neque illud cum *Abreschio* l. l. ita sumi, ceu legatur κλυζομένης πάντοθεν ὑπ' αὐτῶν. Habet enim ὑπό, ut in ὑποβρεῖν, ὑποδῦναι, ὑπείξεσθαι, e. a., ita et in ὑποκλύεσθαι, notionem ejus, quod quid paullatim, vel furtim, fiat. Imprudens anima sensim sensimque inundatur ab undique affluenti voluptate, ita, ut abluantur sensim omnes virtutes. Quae jam, posteaquam haec scripta essent, a *Guil. Langio* dicta reperio ad commendandam conj. *τρυνφῆς*, non sunt ejusmodi, ut propterea consilium meum mutandum existimem. **LEXHM.**

Ead. l. 10. 'Ανευρόνονται ὁδοί) Sic in *Amorib.* hanc vocem interpretatus sum ad *Petron.* et alibi hoc opere. **BOUAD.**

Ead. l. 12. Φῦλον) *Horat. Carm. I. Od. III, 29.*

Post ignem aethera domo

Subductum, Macies et nova Febrium

Terris incubuit Cohors. **SOLAN.**

Ead. l. 15. "Ιλυ) *Limo semper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* **BRON.** *Angl. ἄλος:* quod ferri potest, ut et adscripta lectio. quid *ἐρημος ὁ χώρος*, dico alibi. **BOURD.** Ex J. ed. P. et *Angl. Codd.* haec scriptura. *δύψης* in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom. c. 12. ἄγριόν τι χοῦμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος.* **SOLAN.**

Ibid. 'Ανθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγροῖς ἐπιθυμῖαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul et probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici, Nunc juvat alia

quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9. urbem quampiam poëtae cujusdam verbis adpellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho adpellatam fuisse Florentiam testatur *Politianus* Lib. I. Epist. 2. Sic apud eundem *Nostrum* de Domino c. 9. Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud *Eustathium* ad *Iliada* ex veteri poëta: Τοῖς δὲ τέθλε πόλιν, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin et apud Latinos florere pro abundare positum. *Cato* apud *Sosip. Charisium*: Postquam *Massiliam* praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus. *Livius* XXI. cap. eodem: Ita enim hae gentes, non pacis solum, sed etiam victoriae bonis floreunt. Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLl. c. 11. Florere (*Persea*) praeterea juventute, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam ac-tate. Hic in primo et secundo loco quid florere aliud, quam abundare? *JENS.* Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*; cui quī potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud *Aeschylum* legitur in *Agam.* v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod et *Stasilejum* praeteriit; vel, si mavis, sputans, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciph.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* *Polit.* p. 638. E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμωστίης πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de *LL.* IV. p. 827. F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις etc. ξύμφοντον ἐπανθεῖ et similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* absolvatur, refingendum puto ἀνήμεϊ· cujus verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin *Noster* meminere inter ista tam cognata, ξερημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμiais. Δίψης, inquam: nam quod ex ed. J. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur et διψᾶν. Διψία κόνις, ξηρά. *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in *Antig.* v. 252. ἀοίκητος καὶ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* *Strom.* I. p. 317. C. ubi ξερημος et ξερημία praecessit: neque obscurum est, cur *Λιβύης* διψάδα γαίαν dixerit *Oppian.* *Cyn.* IV, 320. *Eumenius*, *Libyae* arva silientia: nam, ut scribit *Mccla* I, 4. pleraque ejus inculta, et aut arenis sterilibus obducta, aut ob-silium coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud *Virgilii*

— ubi hiulca siti findit canis aestifer arva :

praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii, siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum. Percommode Dionys. Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψήρῃ τε καὶ ἀνήμεσσα τέτυκται· pariter in Aristoph. Nub. v. 440. juncta reperies διψῆν et ἀνήμεν· Lucian. Disp. c. Hes. §. 7. ἦν δὲ ἀνήμες ἐπιλάβῃ καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι etc. τῷ δὲ ψειρᾷ αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: Chrysost. T. I. p. 500. Β. τῆς δὲ ψυχῆς ἡμελημένης, ἐνπώσης, ἀνημώσης, λιμῶ διαφθειρομένης etc. neque ex eo plura colligere juvat. Hemst. Cl. Hemsterh. ἀνήμεν. ac propemodum persuadet, propter junctum δίψης vocabulum, quod ἀνήμεν comitem habere solet, et quia verba διψῆν et ἀνήμεν alibi jungi, exemplis probat. Verum quando ait, verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari, adeoque ad malas res ejus usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Jensio prolata ad abundantiae significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, acque ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: σκεπτόν ἐλ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἢ νοσῶς) Aphor. 30. L. 2. Epid. et saepe. Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροίην νοσήματα, morbi, qui in cutis superficie erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin et de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) τρηχύτης ἐπήνθει ὠχρολευκός, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII. Epid. aliaque adfert idem Foes. Sed quod Alciph. p. 4. ἀφρὸς ἐξηνθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III. p. 442. de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέγμα, καὶ φλυκταῖνας ἐπινωτίους ἐξηνθήσει. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958. πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοις, (quod adlegat doctiss. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 331. ubi et alia ejusd. poëtae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος et νόσος ἀνθεῖ, ac μανίας ἄνθος ex Sophocle etiam adfert) addo Plut-

arch. Thes. p. 3. E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακλαί, *denuo propullabant scelera*, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrem, et quae ad vulgatum *Luciani* tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic junctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum *Luciani* procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i. e. virtutes, non fert, ita vitiis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; et cum herbae malae aequae suos habeant et copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus et ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum et de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed et de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἄττη de magna perniciē ex *Aeschyl. Pers.* adfert modo laudatus *Abresch.* pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, et forsā nihil in *Luciani* vulgato mutandum, nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — et ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ. In arenoso, arido, siticuloso deserto sterile est solum, ac rarae herbae, rarissimi flores. Tale desertum vix credo h. l. in animo habuisse *Lucianum*, ubi πολλάς τε καὶ ἀγέλας ἐπιθυμίας commemorat, in tam corrupta et foedata anima propullulantes. Intellige igitur potius imaginem paludis, ubi solum lutulentum, et ingens multitudo et varietas florum herbarumque palustrium. Et probabis mecum, ut unice veras, lectiones ἀνθεῖ (cf. contra *Scyth.* c. 9.) et ἰλύος, quae vox qui facile h. l. oriri potuerit, non video, clarius contra pervidens vocabuli δέψης originem. Offendit tamen adhuc αἰ, vox admodum frigida in hoc contextu. Scribendum, ni fallor, ἰλύος ἐμπιπλάμενος. *Guil. Langio* incomparabilis viri doctrina, acumen et auctoritas oculos videntur paullulum praestrinxisse, ut exclamare potuerit: *Aut tales conjecturae (ut αὐχμεῖ) in textum recipiendae sunt, aut prorsus nullae!* LEM.

Pag. 39. l. 3. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, et

ἐπιστήσας ἑμavτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμεινα· et ἐπισιάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117. v. 11. et ἐπιστήσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I. p. 527. A. 549. D. Aristot. Top. V. p. 353. γ. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quanquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, revocans me ipsum, et quasi verbis compellans: Benedictus, constiti etc. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμavτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam. Illam vim habet ἐπιστήσαι per se: Euseb. P. E. I. καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· mox: ἴδοις ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404. B. καὶ ἐπιστήσαντες διατραπωσιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι docet: 'Εννοεῖν μὲν γὰρ ἄφρων μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστής. Apollon. περὶ K. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπιστήσαι πρᾶγμα, digna res, quae animadvertatur: dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478. Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud Pauli 2. ad Timoth. IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem iudice, sine controversia valet, insta atque incumbere, ut solent λογοδιώκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. dissidet. Multo gravius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I. c. 34. n. 2. ΗΕΜΣΤ. Nec L. Bos de Ellipss. s. v. διάνοια hanc Ellipsin praetermisit, quamquam et ipse Aor. 2. cum Aor. 1. confundens. LEXM.

Ead. l. 4. Τὰ τοῦ Ὀμ.) Homerus Od. A. 92. Τίπτε' αὐτ', εἰ δ' ὕστηνε, λιπῶν φάος ἡέλλοιο Ἥλυθες. BOND.

Ead. l. 5. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odys. A. verba Tiresiae ad Ulysem. BOND.

Ibid. Αὐ) Hom. et Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse credo. SOLAN.

Ead. 1. 9. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

Ead. 1. 13. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Adlusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod est, *in tuto citraque periculum*. Est autem apud Homerum Il. Σ. 130. Ἐκ βελῶν, μὴ πού τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἄρῃται, *Extra tela, uti ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus*. — Hoc proverbio usus est Lucian. in Diall. Nept. et Cycl. Veneris et Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Α. 163. Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD. Verbis: καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἐκτορα, manifesto adnuntiatur locus Homeri, non proxime proverbium illud ἐκ βελῶν vel ἔξω βελῶν significatur. Sequuntur et ipsa poëtae verba. Unde nota φασίν, quod vulgo habent, sed φησίν, quod offert cod. Aug., scribendum censebam. Recte interpretatio Latina: ut ait ille. LEMM.

Ead. 1. 16. Οἰκουρεῖν) Philo Jud. de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀστέιος ἱμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτῆς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ etc. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγίᾳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἡδίων συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἅπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος etc. HEMST.

Pag. 40. 1. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charonte, sive Contempl. titulus et occasio. BOURD.

Ead. 1. 5. Ἐπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.: „Gravi errore.“ Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 16. LEMM.

Ead. 1. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι etc. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

Ead. 1. 10. Μὴ δεδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BARD.

Ead. 1. 11. Τὰ ὅτα κηρῷ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Julianus Imp. Liban. Omnes ex Odys. M. BOURD. Similiter Imagg. c. 14. καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὅτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. Et Charon. c. 21. hominum stultitia et veritatis sapientiaeque incuria tanta esse dicitur, ὥς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι τὰ ὅτα· τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτά. LEMM.

Ead. 1. 12. Ἐπερήφανον) Ex G. C. ad §. 26. postquam enotavit Solanus: ὥς μάλιστα ἡμεροσμένον) Ἐπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper adnotationem adjecit: Corruptus usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi

forte respiciat c. 19. ubi ea vox occurrit. Obsecutus sum recto monenti; sed praeterea junctae lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ε. κ. ut hoc totum sit *Scholiastae*, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, et §. 26. τῆς διανύλας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem adaequatur. HEMST.

Ead. l. 15. Ἐξ οὐκείνου δασπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud *Petron. Grex agit in scena*. BOURD.

Ead. l. 16. τὸν δ') Vulgarem lectionem mutavi in τὸν δ', ut paullo inferius c. 21. ὃ δ' a *Jacobsio* recte in ὁ δ' mutari video. Similia vitia per totum *Lucianum* e librariorum negligentia illapsa tacite me correcturum esse, semel monuisse sufficiat. In talibus res ipsa loquitur. LEHM.

Pag. 41. l. 3. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I. *Heliod.* BOURD.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιζέσθαι, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. *Marci.* ad *Horat. Aur. Victor* in *Ael. Pert.* BOURD.

Ead. l. 4. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρώπων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid majoris vitii subsit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, et gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. licet fortuna ipsa testetur, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen, cum ista quotidie videant, divitiis inhient etc. Παίζειν jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. *Heliod.* V. p. 209. Ἐπαίξε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλευσὴν ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποήσται. *Suidas* in *Ζήνων* ὁ βασιλεὺς. HEMST. Jure taxatus interpres. Veruntamen nec *Hemsterhusius* ipse sententiam loci penitus perspexisse videtur, qui offensus optima voce ὁμολογούσης in eo fuerit, ut ὁμολογοῦντες corrigendo magnam loco asperitatem inferret. Nec *Jacobsio* contigit locum ita castigare, ut jam genuinum esse pateret. Pro καίτοι enim καί, et mox pro εἶναι vult εἶν, satis incommode. Salvus est locus, uti vulgo ex-

hibetur. Voces μαρτυρεῖσθαι et δμολογεῖν sunt judiciales, et Fortuna tanquam rea sistitur, quae accusata ab hominibus ipsi delusis coram iudicibus philosophis, testimoniis convicta (μαρτυρουμένη) confiteatur nihil rerum humanarum, quae quidem ab ipsa proficiantur, firmum ac stabile esse. Atqui, sic enim Nigrinus vult, quum haec res sit in confesso, ut et verissima per se sit, et vulgo notissima et usu comperta: quidni stultissimum sit, rebus sic habentibus, inhiare divitiis, potentiae, aliisque ejus generis bonis, quae Fortuna ipsa concedat incerta esse et infida? *Guil. Langius in Animadvv. ad Lucian. p. 14. apte confert locum Juvenal. X, 172. LEHM.*

Ead. l. 7. 'Εν τοῖς) L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. HEMST. Constantiter scilicet Lucianus, et creberrime, γελῶν ἐπὶ τινι, nusquam ἔν τινι. H. l. ἐν ex sequenti ἔνεστι irrepsit. LEHM.

Ead. l. 9. Of) Ex ed. J. est: reliquae non agnoscunt. SOLAN.

Ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτύλους πρ. δακτύλους, ut ante καὶ τὰς πορφύρας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτύλους: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quinctilian. I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, et Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia et multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII. et H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, digitis et metatis, interea, dum quid melius extundatur, lego, digitis et oneratis: idque confirmare licet e Luciani Gall. §. 12. δακτύλους βάρεις etc. HEMST. Laudanda potius hic loci librariorum diligentia et intentio, quam corrigenda. Parum apte dictum foret τοὺς δακτύλους προτείνειν. Contra proprium est ac solenne προτείνειν τὴν χεῖρα, τὴν δεξιάν etc. ergo etiam τοὺς δακτύλους, quamquam in his digitis simul cogitari par est τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος supra c. 13. Nec Langius admitti vult δακτύλους. LEHM.

Ead. l. 11. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

Ead. l. 12. 'Αλλοτρίᾳ φωνῇ) Nomenclatoris vocæ. BROD.

Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, et nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. CLER.

Ead. l. 14. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. et multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25.* Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὥς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μεζόνων μόνον τυγχάνουσι· scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; præferendum tamen videtur διγγάνουσι· quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, genam modo contingunt: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Brisson. de R. P. I. p. 11.* Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit *Jer. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 484.* reprehensa *Benedicti* versione, adorari se patiuntur: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem, adorari etiam cupiunt. HEMST. Eadem res partim iisdem quoque verbis exposita legitur in *Necyom. c. 12.* LEMM.

Pag. 42. l. 1. Πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπ.] Prior vox suspicionem movit *Belino*, ut substitui vellet πάντοθεν. Quod etsi non magis placet, quam illud, tamen hoc effecit, ut et mihi subdititia videatur vox esse πόρρωθεν, quippe ex modo præcedentibus huc transposita. Itaque notavi certe eam hoc nomine. LEMM.

Ead. l. 2. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem *Dial. Mortuor.* et in *Pseudom.* patet apud *Martial. BOURD.* Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in *Bruto.* Steph. ed. 181, 3. C. καὶ στέρνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, pectus et caput deosculabantur. et apud *Nostrum* iterum *Necyom. c. 12.* SOLAN. Adpositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. Ex his quidam, cum salutaribus pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genas suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantibus ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖν καὶ θωπεῦσαι δι' ἐπαίνου, ut sapiente et forti viro indignum adspersatur *Epictetus* apud *Arrian. III. c. 24.* Hunc fastum in Imperatoribus utcunque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plin.* in *Pan. Trajani* laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, et hanc cunctanter et pigre et imputantibus similes pro-

merent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires. de Prado* et *Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. sed imprimis *Lipsii Elec.* II, 6. **HEMST.**

Ead. I. 3. *Περίβλεπτον*) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. **BROD.** Imo vero ὄντα videtur excidiisse. **LEHM.**

Ibid. Τοῖς μὴδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. **BROD.**

Ead. I. 6. Ὅτι μὴδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσέονται) Cum *Micyllus* vertisset, quod neque ore nos adprobant aut compellant, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane et adprobare et compellare nihil ad προσέσθαι. Verte, quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos. Nota illorum oris obscoenitas. **GRON.**

Ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. **BROD.** Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in *M. Aurel.* III. et *Sueton. Ner. c.* 87. Quod autem sibi gratulatur *Nigrinus* negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. *Pseudol. c.* 23. **SOLAN.**

Ead. I. 7. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in *μελέτῃ* *Merced.* conduct. et in *Gallo. Bourd.* Molestias matutinarum salutationum describit, et quam vilium essent animorum multis docet *Seneca de Brev. Vit. c.* XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. **CLER.** Salutationes et officia Romae fuerunt antelucana; ex aliis et hoc loco docet *Is. Casaub.* ad *Sueton. Aug. c.* 53. Confer, quae plura *Noster* habet de *Merc. cond.* prorsus his similia. **HEMST.** Adde et *Sallust. B. C. cap.* 28. in. **LEHM.**

Ead. I. 9. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor, *Praef. lib. I. p.* 5. *An putem fortunatius, a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratissimè adiacere, miserrimoque famulatu etc.* *Tacit. Ann.* IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani οἰκέται*, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat de *Merc. Cond.* *Ciceroni* ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* **HEMST.**

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud *Demosth.* in

τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν πόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. et κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos audire. Horat. Sat. 7. lib. 2. audis. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

Ead. l. 11. Τὸ φορτικὸν ἐκείνο δείπνον) Idem de Merced. conduct. et in Gallo et saepe alibi. De his incommodis sportulae caussa perceptis interpretes Martial. et Juvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus et salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Jul. Firmicus VIII. p. 216. per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent. Manilium expressit V, 64. Instar erit populi, totaque habitabit in urbe limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus. luculentissime Juvenalis Sat. V. Stat. IV. Silv. IX, 48. Vid. Des. Heraldum ad Martial. VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάζαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irrepere delectabant hac via, quam sane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄρεῖν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste Aristot. Rhetor. II. p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI. p. 675. A. Alia Galeo mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἦσκηται δέ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πράξαι πρὸς ἡδονήν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτούντας τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμποτέρχεσθαι, παραπέμπειν προσερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι etc. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paullulum deflectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἔωθεν, εἰς ἐσπέραν σε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Πρώτης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἄλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσων αὐτούς, οὔτ' εἰς

ἐσπέραν δειπνήσόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis et vino se distendebant, quod *Lucianus* salse ridet. *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλάμενοις καὶ μεθύσκοιμένοις. Ergo minime mirum, eos, quod *Noster* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων. *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσυχίον εἴλοντο μῆτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μῆτε λουομένοις τισὶ παρεστάναι, μῆτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἰτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγασθαι. nam hoc qui Romae saxum volverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur. *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὄργαι προσεζάνουσι, ἐπειδὴ τῶν κεκλημένων τις ἐκλήπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium* *Libanii* locus non fugit. **HEMST.**

Ead. 1. 12. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. **BOURD.**

Ead. 1. 13. Ἀποκαλύσαντες) Ἀποκαλήσαντες. **MARCIL.**

Pag. 43. l. 1. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἰατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud *Hesychium* interpretatur περίοδος, ἢ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιος φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζεσθαι. **BOURD.**

Ead. 1. 2. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad *Thesmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. **IDEM.** C. 10. Ergo ad nova convivia, vel etiam ad sequentis diei salutationes. Nam, quae *Belinus* cogitat de opificibus, negotiatoribus, et aliis, qui ob negotia necessaria morbis suis vacare non potuerint, vel etiam de iis, quibus defunctis jam ad aegrotandum non fuerit satis otii, ea prope ridicula sunt somnia. **LEHM.**

Ead. 1. 3. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας. **MARCIL.**

Ead. 1. 4. Ὡς πείληφα) Censeo. **BOURD.**

Ibid. 'Εκείνους) Placet *ἐκείνης*. IDEM. Magna vocum αὐτοῖς *ἐκείνους* variatio alterutram facit suspectam. Neque quum proxime praecessisset τοὺς κόλακας Subjecti loco, in enuntiatione deinceps adjuncta opus erat Pronomine ad idem Subjectum significandum. Imo offendit etiam repetitum. Quapropter *ἐκείνους* ut suspectum notavi. LEMM.

Ead. 1. 8. Κοινῷ δ.) *Communi decreto ac consensu*. BROD.

Ead. 1. 10. 'Αθέατον) *Euripid. Med.* 542.

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μητ' Ὀρφείως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πλοῖμος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

Ead. 1. 14. Διὰ τὸ πλουτεῖν) *Flor. ceteraeque omnes edd.* διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum. καὶ οὕτω δὲ, non δέ. HEMST. Aug. cod. confirmat τό. LEMM.

Ead. 1. 15. Εἶναι περικαλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) *Εἶναι περικαλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι*. MARCIL. Absurde. LEMM.

Pag. 44. 1. 1. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) *Cicer. in Parad.* *cod.* sensu ipse Gallo. BOURD.

Ead. 1. 2. Ταύτη τοι) *Aliqua hujusmodi ratione*. BROD.

Ead. 1. 3. 'Απεωνίξεν) *Vile reddere: vox satis infrequens*. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usurariore *Aristoteles* initiolib. II. Oecon. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τρίμιον ἢ εὐώνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. *Polyb.* IV, 35. p. 423. cum *Lycurgi*, qui singulis *Ephoris* talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestitutus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὐώνα πανταχῇ τὰ καλὰ γέγονε. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὥς εὐωνόν τινα καὶ εὐπόριστον εἰπεται τὸν λόγον· explicat *Christi* dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar. de Libert. Ment.* §. 33. οὕτως εὐωνον ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὥς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter *Stel.* I. p. 8. eos *Christianos*, qui a *Juliano* illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροὺς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκεκρηγμένων, et mox ἐπεωνισμένος. Hinc ductum ἐπεωνίξεν dispari quidem paullulum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati diminutivae virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπεωνίξων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in *Gracch.* p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur,

ἐπενωνίζονται· *Dion Cass.* ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπενωνίστο. in *Polluce* I, 51. ἐπενωνισμένων τῶν περῶν, cui junctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, et VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπενωνίζουσι, quando venalis parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπενωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπενωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; et p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐξίας καὶ εὐμορφίας, ἣ τὸνναντίον προσεπενωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. *Dion. Cass.* p. 335. C. τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπενωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζομενοι. recte *Basil. Hom.* II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σά, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπενωνίζων αὐτὰ διαθήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπενωνίζοντα. *Xylandrum* non probo: si quid vendis, pretium diminuit. Graviter autem *Demosth.* adv. Aristocr. p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποιήνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φανῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπενωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι αὖν βούλονται, quorum opera honores et munera, quibus Athenienses bene de republica meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνειδή τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπενωνιζόντων, ὥσπερ φασι τοὺς ἐν ἀγορᾷ πᾶ ὧντα προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος etc. In promptu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπενωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπενωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae caussa mihi videtur satis gravis, cur pro ge-

nuino non agnoscam, donec certioribus argumentis adprobetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπενώλξειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST. Talibus qui possit resistere? Langius adsentitur egregio viro. Et Schneiderus vocem ἀπενώλξειν recepit quidem in Lexicon suum, sed ignominia notatam. LEHM.

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, pariete interjecto. BOURD. Lege ἰ—ς, quo facto limpidior sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίζειν et ἐπιτειχίσμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τευχίζειν et τευχίσμα· ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτειχίσμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rhet. III. p. 124. poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτειχίσμα ἀνθρώπων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχίσμα τοῖς ἀνθρώποις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρώπων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus, munimentum ad coercendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκλείαν, et notum e Thucydide VI, 98. VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V. p. 328. A. Arrian. Exp. Al. IV. c. 27. et alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχίσμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρῃ, et 142. Harpocr. et Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρῃ, et Access. e Lutec. Cod. p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἔρερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐξήτει· (quomodo Philoni p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι·) et p. 488. F. ὁ τὴν Εὐβοίαν etc. κατασκευάσων ἐπιτειχίσμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I. p. 16. προύρωι καὶ ἐπιτειχίσμα κατὰ τῶν Ὀμβρίων· quam structuræ formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kusterq fuit visus, ut versionem omiserit,

emendare apud *Suid.* in *Κατακωχή*· Ἐπιτειχίσμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis et concinnae translationis est fons: *Demosth. Phil.* IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχίζει ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit imprimis *Philoni Jud. de Fr.* et *Poen.* p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικῶς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. et variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηράζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit interpretes, et in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur; non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in *Her.* p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα· Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὸν καὶ δύσμαρον πολέμιον· *Plutarch.* in *Brut.* imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· et p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paullo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν οἰκτῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζεσθαι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vin locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in *Antistite* disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. *A. Doumaei* nota ed. Eton. T. VIII. p. 237. et correctione prava et errore non uno laborat; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *Hæmst.* Cod. 2954. habet ἐπιτειχίσαντες, et Aug. ἐπιτειχίσαντας. Satis jam auctoritatis ad probandam *Solani* conjecturam, quae vel in se ipsa magnam habet probabilitatem, quum Plurali opus sit ob Subjectum τοὺς κόλακας, et praecedens, et sequens. **LENH.**

Ead. l. 5. Ἰδιώτας) *Ed. J.* ἀγγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. **SOLAN.** Ergo tamen spernendum, quamquam etiam in A. 2. reperitur. **LENH.**

Ead. l. 7. Τῶν φιλοσοφῆν πρὸςπ.) Omissum τινὰς, quod Atticis et *Platoni* frequens. *Diogen.* L. II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quamquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καὶ τοὶ τε ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θεραπεύεσθαι πρὸς ἀνδρῶ-

πων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὀραῖσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores; μοχ: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid. Plat. III. p. 511. 512.* τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀψοποιούς καὶ σιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· καὶ τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλεῖω τοῖς θυρωροῖς συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοῖς ἐπὶ τὰ δαίμνια παραγγέλλουσι κοινολογούμενον· vocatores significat aut nomenclatores, de quibus egregie *Vales. ad Amm. Marcellin. XIV. c. 6. p. 28.* **HEMST.**

Ead. l. 11. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* **BROD.**

Ead. l. 13. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) *E pallio, quod philosophiae professorem sectatoremque decet.* **BROD.** Pallium intelligit, quod philosophi ne Romae quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. *V. de Merc. Cond. cap. 24.* **SOLAN.**

Ibid. Καὶ ὁ μάλιστα) *Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἄγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἄγ. ut §. 31. HEMST. Καὶ copulat superiora: πῶς γὰρ οἶε etc. cum iis, quae jam adnectuntur, et ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι etc. elliptice intellige, subaudito ἐστὶν sic: et, quod maxime me pungit, illud est, quod etc. ut infra c. 31. praeterquam quod copula ibi deest et c. 30. αὐτὸ δὲ καὶ μεταξὺ — ὅτι etc. Similiter Diall. Deor. XXIV, 1. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι etc. Diall. Mortt. XXIV, 1. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι etc. et sic saepius apud Nostrum. Cf. etiam *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 741.* **LELM.***

Ead. l. 14. Τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* **BROD.**

Ibid. Μεταλαμβάνωσι) *Μεταλαμβάνουσι.* **MARCIL.** Hanc correctionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastae et Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* et *Vorstius.* **SOLAN.**

Ead. l. 15. Τοῦ δράματος) *Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat.* **BROD.**

Pag. 45. l. 1. Τίτι) *Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulterio-*

δὺς ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST. Codd. Aug. et Par. 2954. praebent genuinam lectionem, a Schmi-
dero quoque receptam: τίνι τῶν καλῶν εἰκάσομεν; Est formula
solemnis, cum aliqua ironia mixta, qua dicere volebant,
ex omnibus rebus honestis nihil esse, quod cum hac re pos-
sit comparari, i. e. esse hanc rem omnium turpissimam.
Quom. hist. conscr. c. 24. τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; LEHM.

Ead. l. 2. Οὐκ ἐμποροῦνται) Repetit hanc philosopho-
rum ἀπειροκαλλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. et passim.
BOURD.

Ead. l. 4. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e
coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD.
Hunc morem et alibi tangit Noster. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ἐπὶ μισθῷ) De quibus tractatum edidit,
qui de Mercede conductis. BOURD.

Ead. l. 7. Τὴν ἀρετὴν ὥνιον) In hos aretalogos plenae
satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri.
BOURD.

Ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Junge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὦν.
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: adv. Indoct. §. 4. εἰ ὥσ-
περ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρῆσθαι. et Revivisc. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς
ἀποκηρύττων σοφούς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et
in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is
omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem do-
mi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum,
quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83. scrupulum le-
vant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεῖδια Aelian. de Anim. II,
47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus
usitatum. Liban. Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἰ τι πολὺ χάριν ἦν
τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paullo ante alio sensu, οὐ τῶν
ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus eram forensium rabularum. Philostr.
de V. S. II. p. 603. τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς
prorsus ad Lucianum Philo Jud. de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅπερ
μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὥς ἄλλοι
τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D.
Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, et καπηλεία
Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates κα-
πηλῶν et καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L.
Bos in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ
ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀγγυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκ-
πήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον
etiam, quanquam ratione paullum diversa, Lysias apud Athen.
XI. p. 612. D. Aeschinein adpellat Socraticum: αἱ ὑπόλοι-
ποι τῶν ἐράνων φορεῖ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὥς περὶ στήλην

διαφθείρονται· ut περί ξρμα περιρράγῃναι apud Dion. Cass. LII. p. 475. A. aliud agebat vir summus, cum sententiam expone-
ret, universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum
cauponem perit: κάπηλος iste, et illa στήλη impactam navim
diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam.
Proferunt autem, et pluribus illustrent hunc scriptoris no-
stri locum P. Faber ad Tit. I. de Just. et Jur. p. 154. D. He-
rard. de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. HEMST.

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα) Primam vocem
Benedictus reddidit tabernas, Micyllus ergastula. Ludov. Cresol-
lius libro V. theat. rhet. c. 3. amplius et propius meritorias
officinas. Nam talem aliquam supponere debemus, ut
p. 153. GRON.

Ead. 1. 10. Ἀπέλει καὶ πράττων etc.) Redit ad Nigrinum,
quem ut veri philosophi exemplum proponit, et ut ante illius ora-
tionem, sic et hic doctrinam ejus et vitam commendat. COGN.

Ead. 1. 13. Δέων) Edd. omnes praeter J. δέον· mendose.
In L. etiam recte δέων. SOLAN.

Ead. 1. 15. Οὐ πόρρω τῆς π.) Suburbana praedia maximi
erant pretii et usus, quod fessis rerum urbanarum facile il-
luc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire.
Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, ne-
glectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

Ibid. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι et διεληφώς. BROD.
Scilicet in A. 2. est ἐπιβῆνε et διεληφός. LENH.

Ead. 1. 16. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem,
qui monuerant ipsi, sapius vitare non potuerunt. Vid. Pe-
rizon. ad Aelian. V. II. III, 14. n. 4. L. Bos Obs. Crit. p. 59.
inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928.
HEMST.

Ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557. —

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.

Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non possidemus propria mortales bona.

Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Hor. L. II. Sat. 2.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli

Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum

Nunc mihi, nunc alii. VORST.

Unde et II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum brevem
Dominum vocat. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Τούτων μὲν φ. οὐδενός etc.) Aut similia
forsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius

Lucian. Vol. I.

T

et Lucianus. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. 2. libri II. u nihil possit similis Lucianeis dici :

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequitiis, aut vafri inscitia juris,
Postremo expellet certe vivacior heres.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofellæ
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

Pag. 46. l. 2. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, sive Misanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. et in Charonte, sive Contempl. (c. 20.) τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. haec apud *Lucianum* passim. *Lucianus* sive is sive alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίκπου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν με πότε ᾤετο, καὶ πάλιν οἶτος
Οἶται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

Ibid. Τὴν χρῆσιν etc.) *Nostre sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Jurisconsulti.*

Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

Ead. l. 3. Ὀλιγοχρόνις δεσπότης) Ea passim in *Luciano*, sed praecipue in Charont. sive Contempl. BOURD. Praeter locum a *Bourdelotio* collatum vid. c. 17. LEHM.

Ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) *Cicer.* ad Attic. XII. Ep. 19. In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

Ead. l. 5. Παρέχει) *Nigrinus*, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum conjungunt, ἐκείνη παρέχει. HEMST.

Ead. l. 10. Μήθ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BOURD. Minime προθεσμίαις. Sed veterem fuisse lectionem μήθ' ὑπερτίθεσθαι, ostendit praecedens μήτ'. alias vitiosum. Nihilo magis existimo *Lucianum* tam jejune scribere potuisse, quum in hoc quidem loco prorsus nihil sit discriminis inter ἀναβάλλεσθαι et ὑπερτίθεσθαι τὸ ἀγαθόν, nisi ad argutias confugas. Fortassis e loco *Abdic.* c. 22. nescio quis glossema adscripsit ὑπερτίθεσθαι, quod deinde a librariis aliter ab aliis textui accommodatum et insertum est. Talem fere mutationem accidisse, luculentius etiam arguit illud μήγ' ἀναβ. in marg. A. 1. W. Unde confidenter corrigo μήθ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, omissis, quaecunque interjecta fuerant. LEHM.

Ead. 1. 13. Ἀμύλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod et *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono* *Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gataker* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίξῃς, μεθ' ὧς προσέξεις σεαυτῷ hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemina festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῇς καθαρεῖν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, animae purgandae, et recte vivendi, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitii suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — dum quaerimus, aevum
Perdimus, et nullo votorum fine beati
Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.

HEMST.

Pag. 47. 1. 2. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores et incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτό τοι· sed tum oratio est paullulum impeditior, et habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth.* Ἐρωτ. p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὗτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Memor. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ κελίῳ σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβούμενω μὴ ζημιοῦντο ἢ παλοῖντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Ἀνήμεῖν, διγοῦν, ἀσκὸν δερεῖν. *Libanius* etiam Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειραῖσθαι νοθετεῖν ἔρωγον. et περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injecta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane *Pythagoras* βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblichō* S. 68. *Xenocratē* laudat *Diogen.* L. IV, 7. οὕτως

εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομάς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομείναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων et καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in *Epict.* istius philosophicae probationis. *Superianus.* ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admoveere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in *Σουπηνριανός.* Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperi in *Vitis Patrum* et *Cassiani Institutionibus.* Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilau.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *Hæmst.* Τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ est formulae notissimae τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ variatio, facile tum ferenda, tum expedienda; quam paene miror tantas et offensiones, et turbas, movisse. In cod. *Aug.* legitur τοῦτο μὲν οὐ δεῖν· in *Par.* 2954. τοῦτο μὲν οὖν δεῖν, quod *Belinus* probavit, quamquam manifesto emendatio quaecunque est vitiosae vocis οὐ. Jam quod ad tentamina Virorum Doctorum attinet, si aliter τοῦτο capi non posset, quam διὰ τοῦτο, probabilissimae cuique conjecturae lubens subscriberem, quum sic oratio sane paullulum impeditior foret et inconcinnitate quadam laboraret. Atqui nec *Hemsterhuisii* ratio admodum probabilis est, pro τοῦτο μὲν legendum putantis οὗτοι μὲν, quoniam sic displicent non parum οὗτα μὲν et οἱ πολλοὶ in eadem enuntiatione. Nec probabilius est, quod *Jacobsius* vult in *Animadvv.* ad *Eurip.* p. 3. et iterum in *Porsoni Adverss.* τότε μὲν — ἄλλοτε δέ. Nam non distinguuntur h. l. varia tempora, quibus varia tormentorum genera adhibeantur, sed variae philosophorum familiae, quarum sectatores variis doctorum institutis peculiaribus obnoxii sint. Unde, siquidem corrigendum esset, mallet equidem τούτων μὲν — ἄλλοι δέ. At minime corrigendum. Est manca antithesis, cujus generis multa sunt apud eos scriptores, qui familiarem sermonem prae se ferunt, exempla, quam hunc in modum, si necesse sit, ex mente *Luciani* complebis; τοῦτο μὲν, ex altera quidem parte, οἱ πολλοὶ etc. τοῦτο δέ, ex altera vero parte, ἄλλοι etc. Sic vero nemo, nisi putidus scriptor, verba posuerit, omnium minime noster. Jam verum quam maxime ad verbum: Damnavit autem eos philosophos, qui — — maximam partem (τοῦτο μὲν οἱ πολλοὶ) vincere sci-

jubentes; partim etiam flagellantes. De hujus generis licentia scriptorum, a severis Grammaticorum praeceptis nonnihil recedente vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 701. sq. LEHM.

Ibid. Δείν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo adfirmare non ausim. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρά δύναμιν επιτάττων) Talis est βδελυρός ille apud *Theophr.* *Charact.* περί βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

Ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταθέντας. BRON. Non opus est castigatione. Imo proprium est in hac re ἐπιταθῆναι. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀμεταστορεπτι) Sic *Horatius*: *Oculo irretorto Spectat acervos.* SOLAN.

Ead. l. 14. Καὶ τὸν ὠδισμὸν αὐτῶν) Haec παραγωνίσματα tangit de Merced, cond. et multis aliis locis, in quibus haec de re proverbium explicamus. BOURD.

Ead. l. 15. Τὸν ἱππόδρομον) Hanc ἱππομαγίαν multis verbis describit auctor de caussis corruptae eloquentiae. *Juvenal.* *Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. BOURD.

Ead. l. 16. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam et mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξῆει, et ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae et tumultus, quos aurigarum factiones et faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celeberrimo, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatissimum, quam Circensium eventus, et Prasinorum, Venetorum, Russatorum, et aliorum victoriae vel infortunia. Non passim tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. V. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, et effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo

posita ea simulacra, ex hoc loco conjicere licet, et rationi consentaneum videtur. PALMER.

Ibid. Ελαίνας) Vide Inscriptt. Sponii. SOLAN.

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμύλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ τῆς ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad *Cod. Theodos.* XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. et in *Epigr. Pith.* p. 121. *Phosphorus Ausonii* Epit. 35. HEMST.

Pag. 48. l. 3. Ἐπελήπται) Haec ultima verba male vertit *Micyllus*. Vertendum erat: multos, qui graves esse videntur, occupavit. PALM. Male *Micyllus*: Jam et multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat. — pari lapsu *Benedictus*: Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Nam et versio *Lucianum* non adsequitur, et male periodum hanc majore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene *Palmerius*: multos, qui graves esse videntur, occupavit. At mens *Luciani* est: Multus enim profecto est in equis furor, et multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos cum graves videri vellent, probavit vanos, et cum deberent contemtores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui, quin adejus illustrationem hic adponerem inscriptionem, quam ex schedis *Peirescianis* depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim adferat. Ea sic habet:

. . II PRAEMISIT ET C. T.

OCCUPAVIT ET CIT. CCGV

INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA. AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

C CALLID. AF. BALLIST. AF. C

QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere adseruit *Palmerius* hujus vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *Somn. s. Gall. c. 23.* ἤν ποτε κούφος πυρετός ἐπιλάβηται. et *Conv. s. Lapith. c. 47.* quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει καὶ ἄλλῃ κατειλημμένος. c. 21. V. etiam de hac ipsa re, *Diall. Marr. IX. Tacit. An. XIII, 25.* Consule etiam,

si lubet, Scyth. cap. 5. et Deor. Diall. XVII. SOLAN.

Ead. l. 6. Μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Brisson.* vir clariss. longe hoc de loco disserit, et postea vir doctissimus *Guther.* lib. de Jure manium. Horum interpretationem aequissimo Lectori reliquo. Ait *Nigrinus*, ὅτι μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῶς παρ' ὅλον τὸν βίον προτείνται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de libris exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, et petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, et luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμός *Nigrini*, et Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua et voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique σακοθήεις, vitam et mores eorum, cum quibus graviora odia et similitates habuerant, testamento lacerare, et hac licentia nullius existimationi et famae parcere. et ita in Codicillis *Petronii* flagitia principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, et novitate cujusque stupri praescripta et obsignata missa *Neroni* apud *Tacit.* Annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret, intercessit. Hujus loci cum mentem quaererem, consului *Isaaci Casaub.* Animadversiones, in quibus hunc *Luciani* locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *BOURD.*

Ead. l. 6. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι etc.) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, juxta *Terentium*, odium parit. *BROD.* Sensum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. I. VII. mox ab initio. *VONST.* Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdilotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se senti-

unt prohibitos veritate sua et voce libera frui: eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? imo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacet, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, ne ex sua veritate *damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum uli sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex et ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in *Timone* §. 2. qui sic ad Jovem: οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληροῦνται τῆς ἀσβόλου· ubi *Erasmus*, verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. *Tan. Faber*, hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, et sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque et fulgur adurere et ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim et ille et priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, et ad homines fulminatos adplicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, et rursus in ipso hoc *Timone*, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Jovi attribunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant te frui vulnere, (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolidus putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex

et ridicula fuligo, velut fulmine in carbones et fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum adferre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, et mori jam certus, *supremis tabulis multa et atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, et continuo abscessu velut exsilium objectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit; patientiam libertatis alienae ostentans, et contemtor suae infamiae etc.* Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamentis, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quicquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuserint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacescebant VII. extremo. Conf. Guth. de jure manium III, 27. De ἀπολαύς vide Diall. Merr. X. XXI. et Tim. 1. etc. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissonius de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quintiliani Declam. 332. esse, quibus omnem adfectum fatemur, haec subjungit: *Quod et sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, "Ὅτι μίαν φ. etc.* Quibus verbis, quorum sensum interpretes adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifrui, sed ad alios ejus fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Jac. Gutherius de jur. man. III. c. 27. is, prolatis et Luciani verbis et Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praeterrittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μή αν. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari, Grammatici docent. Vertit interpretes Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non adsecutum, Brissonius Praeses adserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces etc. Quae mihi a Luciani mentē longe remotiora videntur, quam*

quae reddidit *interpres*. Ego quidem veritatis suae damnum capere,
 idem puto, ac bonis avitis, aut justa hereditate privari, quae le-
 ge obvenit, et jure quodam naturae liberis defertur. Tum pro-
 bat, ἀληθὲς pro δίκαιον, verum pro justo poni: quibus an-
 quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed
 Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, et caute,
 si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere
 moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Is. Ca-*
saubonus, ad *Suetonii Aug.* notans: *Romanorum mos fuit in*
testamenti increpare alios, maledicere aliis, et liberam de qui-
buscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum,
Μίαν φ. etc. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν
 non aliter ac *Brodacum* accepisse pro incommodum aut de-
 trimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum,
 ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui nescio
 quam observationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* lo-
 cum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse sa-
 tis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam
Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, ve-*
ram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate vo-
luptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissi-
mam professionem laetari possint eo facto etc. (post mortem opi-
 nor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogi-
 tet, nedum a *Luciano* potuisse proficisci, ego mihi non per-
 suadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti *Codd.*
 tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τι καὶ τὰς δια-
 θήκας καλῶνδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Lucia-*
no praesertim exagitatos, quorum sane studium omne in fu-
 nerum justis et testamentorum tabulis versabatur. De isto
 insidiatorum genere cum ageret *Nigrinus*, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita ve-
 ram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hianti-
 bus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elo-
 giis relinquunt) quam non libere quidem et palam expromant,
 sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc
 autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos com-
 modi causa dissimulare cogeantur, magnum ad eos malum
 redundaret: nam heredipetae non omnes vilis quaedam ho-
 minum faex, sed potentiores quoque in principum aulis
 gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de
 se judicia scirent, pro blandissimis adsentatoribus inimicos
 se gererent infestos: erat igitur causa satis justa, quare pa-
 tefactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum
 efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Mo-

mentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, ejus usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaco* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciph.* p. 96. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriore partem sumatur. Veruntamen nexu orationis expenso inducor paene, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἄμφι τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor Romanos, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de *Cy*ro *Xenophon* scripsit *Cyrop.* I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειράσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Isocrat.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316. B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. *Alciph.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις κλινδούμενοι. Deinde μὲν φωνὴν ἀληθῆ προῖσθαι ita fere, quomodo fecit *Brissonius*, accipio, veros animi adfectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum *Lucretio* dicas, quamquam ille alia paullolum in re III, 58.

Nam veracē voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo

Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res.

Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Brissonius* quoque advocare non praetermisit, de *Benef.* IV. c. 11. Quid cum ipso vitae in fine constituimus cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum et quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus (hoc est illud καλινδεῖσθαι, et modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac metus, ac incertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, et ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quicquam cura sanctiore (vides μὲν ἀληθῆ φωνήν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat *Nigrinus*, quod veritas, ejus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu et nudato patefiat;

ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis et rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. "Ἰνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, et saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos adfectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse conjecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios *Lipsius* egit ad *Tacit. Ann. VI, 38. XIV, 50. Micyllus* vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύωνται τῆς σφετέρως ἀληθείας. *HEMST.* "Ἰνα illud ἐκβατικῶς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruuntur sua veritate. Hanc *Jo. Matth. Gesneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem. *IDEM* in *Addendis*. Ut jam et meam qualemcunque sententiam proferam, de testamentorum licentia certa est res, vel ex uno *Suetonii* loco *Aug. c. 50.*, certior etiam reddita iis, quae ibi *Is. Casaubonus* notavit et *J. Lipsii* observationibus ad *Taciti* loca, modo ab *Hemsterhusio* laudata. Deinde et hoc, qui aliquid sapit, intelliget, verbis προσιθις etc. *Lucianum* lepidius aliquod, vel acerbius, *Nigrini* dictum repetere velle, quum post praecisam et in arcum contractam plurium rerum commemorationem jam ipsa philosophi verba sequi jubeat, et ad Romanos significandos utatur formula οἱ Ῥωμαίων παῖδες, de cujus usu, si Deo placebit, in *Indice* uberius exponam. Quae quum ita sint, primum sequitur, de quo jam dubitatio non potest amplius esse, unam illam vocem veram, quam per omnem vitam suam *Romani* tum demum, quum morti proximi essent, in testamentis obsignatis deposuerint, nihil aliud esse posse, quam liberam ac fortem eorum professionem, quae inprimis de nobilioribus potentioribusque viris cogitarent ac sentirent. Sequitur etiam omnino, carpi his verbis cum insigni acerbitate servile illud, quod omni genti *Romanae* tum temporis insidebat, ingenium, quo quisque se potentiori cuique submittebat, et cautissime prospiciebat, ne verum dicendo quempiam illorum offenderet. Egrege ad hanc indolem perspiciendam facit locus *Charon. s. Contempl c. 13.* οὐ φέρει ὁ Ἄνθρωπος (Ἄνθρωπος) τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρόρησιαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτοῦ

δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποκλήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. Quod autem ad verba: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς σφετέρᾳς ἀληθείας, attinet, sensus eorum simplex, nimia subtilitate et eruditione interpretum paene obrutus, haud difficulter, opinor, capietur, si tenuerimus, vim antecedentium verborum maximam inesse in voce *μίαν*. *Ἐνα* modo hanc, (non plures), unquam vocem per totam vitam suam edunt, quae vera sit, et ipsorum mentem recte aperiat. Cur autem non plures? Ne forte, id quod jam mortuis accidere non potest, fructus veracitatis ac libertatis suae percipiant, h. e. ne male forte ob eam adficiantur. *Ἀπολαύειν* enim ironico, s., si mavis, malo sensu accipiendum, ut in similimo loco Diall. Deor. XXI, 2. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Et ἵνα μὴ est, ut solet natura sua, τελικόν, non, ut *Gesnerus* vult, ἐκβατικόν, ut eventus indicetur; quam quidem vim hujus particulae ἵνα ἐκβατικὴν equidem omnino non possum agnoscere, ne in sacris quidem libris nostris, ubi imprimis in multis, iisque gravissimis, dictis sensus integritatem per hypergrammaticorum, vel potius antidogmaticorum, interpretum licentiam quam maxime corruptam esse saepe non sine magna quadam indignatione vidi. Nunc tamen sufficiat monuisse, ὥστε esse ἐκβατικόν, ita, ut, τελικόν autem esse ἵνα, eo consilio, ut, et ἵνα μὴ, cum in finem, ne, vel rectius, ut ne. Jam si haec omnia, quae modo disserui, recte sunt constituta, non opus esse adparebit *Hemsterhusii* conjectura ἀπολαύουσι, ut ἵνα ubi, s. in quibus (testamentis) capiatur. LEXM.

Ead. 1. 10. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera hujus paginae copiose exsequitur *μελέτη* de Luctu: et dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

Ibid. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis et earum irrisione plura reperies in de Luctu et in Charonte. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul et ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu et oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. COGN.

Ibid. Οἱ δ' ἄλλοι τι) Haec verba, quae in reliquis deerant, ex ed. I. et V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio.* SOLAN. Reperiuntur etiam in A. 2. LEXM.

Ead. 1. 13. Παρὰ τὴν τελευταίην) Ut in Tyrannic. §. 1. ubi

perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἐτι καὶ et διαμένοντας et mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. Haec cinere ulterior metuas? ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in *Cod. Fuketiano* *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. *Strab.* XIV. p. 942. B. παρόρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in *Mss.* exstat. Prave legitur in *Hesych.* Βούς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρόρησιαζομένους: restituendum ex *Zenobio* πέρα. *HEMST.* Παρὰ τὴν τελευτήν mihi est etiam moribundi, inter moriendum, relatum ad id, quod mox sequitur, παρὰ τὸν βίον, per vitam, dum vivebant. Quippe notus hic Praepositionis παρὰ, cum Accusativo junctae, usus. Intelliguntur enim inepta illa, quae modo enumerabantur, morientium, i. e. morti proximorum, decreta; nolim autem h. l. ea, quae *ultra mortem* (πέρα τῆς τελευτῆς) pertendant, cogitari. Similiter defendit vulgata *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 379. *ΛΞΗΜ.*

Ibid. Ἡξιόν) *Vorst.* ἡξιόν. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *SOLAN.* Verissime *Vorstius* ἡξιόν: quod reponere non dubitavi. Ad *Nigrinum* ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *HEMST.* Confirmat *Vorstii* conjecturam et *Hemsterhusii* obsequium codicis *Aug.* auctoritas. *ΛΞΗΜ.*

Eud. 1. 14. Τί πεπραγται τούτοις) Qui vana haec et ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *BAOD.*

Pag. 49. 1. 1. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμπασίοις μετὰ πρό-
των τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo *Panopes* et *Gale-
nes*, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. *MARCIL.* Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ χρόων vel χρόκου καὶ ἀρωμάτων: ea enim optime conjunguntur, ut et crocus vino. Nam ea misceri solere, et in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio augusto pacae in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum etc.* Haec *Plinii* verba omnino firman-
stram conjecturam. *PALM.*

Eud. 1. 2. Μετὰ χρότων) Sic legit interpres, quod ex fide *Mss.* et impressorum *Codd.* retinendum censuimus. Monabat tamen *Cod. Flor.* meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum χρόων: quod etiam reperi in *Petri Gol-*

mani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris *Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative *κρόκων* efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* et *Martialis* Amphitheat. BOUND. *Metὰ κρόκων* P. etiam. Vide *Plutarch.* Symp. Probl. III, 1. ed. St 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti nascentur. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* N. A. X, 144. Vide etiam *Sueton.* Ner. 25. Mox pro *ἀρωμάτων*, in L. est *ἀκροαμάτων*. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur *Bourdclotius* *κρόκων* rescribere vereretur: audi *Cresollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. De conviviis (ibi plausus dari consuevisse) probare *Luciani* forte locus videatur in *Nigrino*, cum luxum et divitum profusiones describit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. vertunt, vinumque in conviviis cum plausu et odoribus effundunt. Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, et legendum *μετὰ κρόκων* intelligit enim *Lucianus* quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: *κρόκον θαινόμενον* Graeci vocant, *Ovidius* liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis*. De huiusmodi croco et aromatibus vino mixtis est splendidus locus *Plutarchi* in *Symposiis* VI, 2. VII. qui *Lucianum* maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφθύνοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt etc. Sed hoc obiter, ut plausum, qui *Luciani* crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden', ut *Plutarchus* *κρόκοις* extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus. *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, παραπόμπης, οἶνον πολλοῦ, μύρον, κρόκον. *Aristoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in *κρότων* suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, *ἀρωμάτων* mutandum censuit in *ἀκροαμάτων* est enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκροαμάτων. Potes autem vel sejungere οἶνον, κρόκον et ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed et μετὰ ῥόδων pro ῥόδιος. HJLMST. Etiam in exemplari Edit. A. 1., quod in

bibliotheca Lips. Senatoria exstat, voci πρώτων a vetere manu super adscriptum invenio πρώτων. LEHM.

Ibid. Μέσων χειμῶνος) Mamertin. Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum et coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae.* Ibi J. Livinejus ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Consimilis Pacati Drepanii et elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I. Od. 38. v. 3. sed gustu calamī vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herald. ad Martial. V. Ep. 66. HEMST.

Ead. 1. 3. Καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos et voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελεῖς ὑπερφηφανοῦντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Juvenal. Sat. II.

— Magis illa juvant, quae pluris emuntur.

Sic apud Petron.

Quidquid quaeritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet exstat honorum. BOURD.

Ibid. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5. Alieni temporis floribus coronae intertextae. quo forsā Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander Gnom. p. 161. ed. HEMST. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ εἴκει βλάβην. SOLAN.

Ead. 1. 5. Τὰ μύρα πλυνοντας) Vinum unguento perfusum. BROD. Οἶνον μυρίνην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31. et Comm. HEMST.

Ead. 1. 10. Παρὰ θύραν) Neglecto per fores apertas ingressu, alia in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasm. in Prov. Ita fugias, ne praeter casam, hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: Ita fugias, ne praeter casam: quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5. lib. 2.

Lucian. Vol. I.

V

*Est ardelionum quaedam Romae natio
Trepide concursans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta, et aliis odiosissima.*

BOURD. *Lucan. II. (p. 44. B.)*

— *Non tam portas intrare patentes,
Quam fregisse juvat.*

V. Plutarch. Symp. Pr. II, 2. 1096, 1. *μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύπον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.* Ex quibus verbis emendandus hic locus, et legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quanquam proba est, et posticum notat. **SOLAN.** Erasmus vertens, jam et praeter casam iacitati, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, J. F. Gronovio Obs. III. c. 9. nihil ergo inter istud proverbium et Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem H. Stephanus animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Erasmii) interpretatio, et hic Luciani locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumperere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίσσασθαι περὶ τὰς θύρας ἢ τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ: verum nisi errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἴσοδον pro κατὰ, nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum, Verissime Brodaeus explicuit, nec quicquam omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torrentium vide ad Horat. I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. **HEMST.** Mihi quidem res adhuc obscura est. Dictum παρὰ θύραν εἰσβιάσθαι non habuerim pro adagio, sed pro solenni formula, in fabulis scenicis tum temporis frequenter obvis, quamquam non, ut putavit Belinus, de solis histrionibus capienda. Fortassis eorum est aliquid, quae utilius latent. **LEHM.***

*Ibid. Σολοικισμὸν) Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam sit, nec recte, neo ordine peragitur, dicatur soloecismus. De hoc affatim ad Lucian. de Saltat. scripsimus. **COGN.** Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, et sic aliquando usurpat Aristoteles, unde miror, Gellium c. 20. l. 5. scribere, se apud Graecos hanc vocem non*

legisse. BOURD. Sic *Plutarch.* II. p. 520. Β. *σολοικισμὸν βλοῦ* dixit. KUSTER. Vide etiam de Salt. cap. 80. et quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

Ead. l. 12. Τοῦ Μώμου) *Aristot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incusarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod adlusisse videtur idem *Lucianus*, cum in II. Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Momo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberae legitur hic *Jambus*: Μέμπετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. BOURD.

Ead. l. 13. Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex ejusdem *Luciani* *Hermot.* quam compendiose recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Ead. l. 15. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu sertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* et *Athen.* loca a *Palmerio* citata; sed non iis solis. Nam et caput coronare Graecis etiam usitatisimum. Ne longius abeam, *Anacreon* ipse, quem ab *Athenaeo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenaeum* p. 674. C. et in *Odario* XXI. ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων

Στεφάνους δ' οἴους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως)

πυκάζω

Τὰ μέτωπά μου 'πικάζει.

Sic apud *Lucianum* ipsum Bis Acc. c. 16. *Polemo* describitur τῇ κεφαλῇ τοῖς στεφάνοις διηριθμένος. Vide Praefecti ad *M. Aurelium* apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam: flores de CAPITIS, collo, et sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal.* de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cujus originem adsignat *Athenaeus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat *Nigrinus* cum *Diogene*, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diogen. Laërt.* p. 147. B. quam in rem adducit

ad eum locum *Menagius Minucii Felicis et Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium.* SOLAN.

Ead. l. 16. (Τὸ τῇ ὀνί) Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate *Diogenis.* MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci et praecipue Aeoles et Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympos. 3. c. 1. et tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenaeus* l. 15. p. 678. his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis et hypothymiades coronae sunt apud Aeoles et Iones, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei et Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. PALM. *Menagii* locus est ad *Diogen.* L. VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* pag. 43. Ἱποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: is *Hesychio* pro Ἱποθύμιος propius repones Ἱποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ἱποθυμῖς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Steph.* App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

Ead. l. 6. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BOURD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς κασπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ τῷ δακτύλων μήκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit saepe alibi, ut *Suet.* *Athen.* alii. BOURD. Posterior ratio certe genio et legibus linguae adcommodatior. LEXM.

Ead. l. 7. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μομαῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, et similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

Ibid. Ἐφ' ὅσους etc.) *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρήλθε καὶ ἀπέπη etc. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in

hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέβαινε praestat ἀπέβαινε, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. HEMST. Etiam *Belinus* probat lectionem marg. 1. A. W. ἀπέβαινε. Merito sane. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν τῇ παρ.) *In stomachum ingressu.* BORD.

Ead. l. 13. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἄλλος, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BORD.

Ead. l. 14. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam, Athen. Apul.* BORD.

Ead. l. 16. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in *Diall.* mortuorum de *Terpsione* et *Plutone*, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικενυφύτα. in *Somnio* s. *Gall.* Sic in *Cynico*: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BORD.

Ibid. Μικροῦ ἐκφερομένους) Locus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* *Amphitruo.* act. I. sc. 1. *Merc.* *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.* *So.* *Quonam modo?* *Merc.* *Auferere, non abibis, si ego fustem sumsero.* Voluit *Plautinus* *Mercurius* *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris et cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *ecferri* mortuorum, ut apud *Atticos* ἐκφέρεσθαι. ex his mens *Nigrini* percipi potest. BORD.

Ead. l. 17. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos et servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, jocus petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illustrat *J. Fr. Gronovius* *Obs.* II, 15. p. 334. *Posidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. *B.* de *Ptolemaeo Evergete*: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπτεριδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

Pag. 51. l. 2. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur *Casaub.* ad lib. III. *Suet.* BORD. Utitur hoc loco *Casaubon.* ad *Sueton.* *Tiber.* c. 60. Adde *Clem. Paed.* III. p. 253. *A.* *Larensis* apud *Athen.* VI. p. 272. *E.* cum dixisset, multos Romanorum decem, imo viginti mille servos et ultra possidere, subjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπολόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6, p. 29. et

H. Vales. Mox legendum omnino *ὑπερβαίνειν* parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paullo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. *HEMST.* Utrumque reposui, re ipsa postulante et probante *Langio.* Ὑπὲρ et ὑπὸ, γὰρ et γοῦν, saepissime commutata. Ceterum quum *ἐπιχωριάζειν* frequens sit *Nostro* cum Dativo, ut *Charon.* s. *Contempl.* in. *Pseudol.* c. 19., comma feci post τοῦτο, quod et in veteribus nonnullis Edd. deprehendi. Quodsi autem praeplacuerit τοῖς βαλανείοις cum ἐν conjungere, tum vero maluerim καὶ pro καί. *LEM.*

Ibid. Ἡ παραγγέλλην) Castiga παραγγέλλειν. *BROD.*

Ead. 1. 9. Πепρωμένοις) Excaecatis. *BROD.*

Ead. 1. 13. Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος) Tangit hos versus *Homeri Odyss.* A. v. 332.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,

Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα. *BOURD.*

Pag. 52. 1. 4. Βαθειά) De qua *pag.* seq. et de *Merc.* cond. sic apud *Petron.* vulnus ingens. utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *BOURD.*

Ead. 1. 12. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidissequae τοῦ σκοποῦ. *SOLAN.* Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔσω τῶν ὀρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· et p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπέλθων· neque aliter ipse mox *Lucianus*, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. *HEMST.* Me quoque, nescio quomodo, male habet τῆς ὁδοῦ, neque tamen in promptu habeo satis certam medelam. Nam τοῦ σκοποῦ ut scripserit *Lucianus*, admodum vereor propter ipsum illud, quod statim sequitur ἐν τῷ σκοπῷ, pro quo tum haud dubie legeretur ἐν αὐτῷ. *LEM.*

Ead. 1. 15. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, et legas ὑπεναντίως. *SOLAN.* Melioris frugis vocem exhibet cod. Aug. Pravam frustra tuetur *Abresch.* *Dilucc.* *Thuo.* p. 406. *LEM.*

Pag. 53. 1. 3. Ἐπιλήδην) Ex *Homer.* II. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλήδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρεϊς.

BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὥς ἐπιφάνσαι τρώσαντα ἐξ ἐκτελής τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. *Iliad.* Sic ipse ἐπιλήδην postea interpretatur βαθειᾶν οὐκ ἐγάζεται πληγὴν. *BOURD.* *Homeri* verba *Brodae* sic erant proferenda:

Βλήτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλήδη· γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρῃς
 Ἀλγμὴ Πουλυδάμαντος.

Ἄκρον scilicet ad ὦμον referendum. Quorsum autem in *Luciani* verbis? Aut accipe adverbialiter, κατ' ἄκρον, aut corrige ἄκρου, quod tamen minus placet ob *Homeri* verba, quae haud dubie respexit auctor. LEM.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἔμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. HEMST. Ἀπ' ἰσχυρᾶς est in Aug. LEM.

Ead. l. 8. Ἰῶ) *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. BAON. Mirum est, *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum et hastas tribuerunt, et ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. et 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, et χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in *Jovem*:

Οὔλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. I. οἱ δὲ Κούρητες ἑνοπλοὶ ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. VII. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἔβουλοντο πτύφει τε ὀπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando *Jovem lactentem delectare volebant armorum strepitu et membrorum motibus.* *Strabo* lib. X. ubi de Creta: τοὺτους δὲ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκητάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως. *Plinius* lib. VII. c. 56. saltationem armatam Curetes docuere, *Pyrrichen Pyrrhus*, utramque in Creta. Idem ait et *Pindari Scholiastes* ad *Pythiorum* 2. et, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana et armorum strepitum et saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, et a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, et eorum dux *Pyraechmes Degmenum* *Elaeum* sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri V. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, et ab ea lectione

inhibet, ubi inter plarium rerum et artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam et consensum mihi parum, valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, et contra se ipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐρετὴν τοῦ τόξου γεγόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus et sagittarum inventor, et ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum et ipso Jove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, et Κρήτων censeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, et ratio vult, ut nationi nationem opponat et compareret. Ergo lego confidenter, et, si mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed et *Micyllus* etiam hoc loco castigandus, qui ὀπῶ interpretatur resina; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam resinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium est φητίνη· pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur ὀπὸς, et pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὀπιον diminutive dicitur. Verte ergo herbarum succo: opponit enim ὀπὸν succum herbarum τῷ ἰῶ veneno, quod ex serpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax est Creta, et indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scytharum hunc morem saepius apud *Ovidium* in exsilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ὀπῶ) Quodam stirpium succo. BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me fiebat, resinam. SOLAN.

Ibid. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* sequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurs.* in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin imo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis et herbis et bestiis Creta caruit. Excerpta *Theodoti*:

καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων·
 plura *Meursius* in *Cret.* II. c. 8. ita sane veteres; nam quae
 contra *Brodacus* adfert *Misc.* III. c. 11. nihil in hac quidem
 caussa moror: nec probandum, quod scripsit *Palmerius* in ad-
 notatione extrema, quorum *ferax est Creta, et indiga Scythia, re-*
gio frigida, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus.
Attamen Virgilius, paene dixi solus, *Aen.* XII, 856.

Non secus ac nervo per nubem impulsa sagitta,

Armata saevi Parthus quam felle veneni,

Parthus, sive Cydon telum immedicabile torsit.

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pha-
 ricum esse adpellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευ-
 ρόντος αὐτό· quod si exponamus, a *Cretensi* quodam, qui
 ortus fuerit oppido *Pharis*, effugiet hicce *Commentator* repre-
 hensionem *Salmasii* ad *Solin.* p. 170. E. sed hoc, ut ex ipso
Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit,
 et quomodo confectum *Pharicum*, fatentibus *J. Gorraco* ad
Nicandr. Rhodio ad *Scribon. Largum* p. 282. De *Scythis*
 res nota

— tinxere sagittas

Errantes Scythiae populi —

Lucan. III, 266. et VIII, 304. quemadmodum autem admixto
 sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent,
 exponitur ab *Aristot.* περὶ Θ. 'Α. p. 118. *Plin.* II. N. XI, 53.
 et *Aelian.* de *Anim.* IX, 15. loco corruptissimo. Nec veneno
 solum usi serpentum, sed et succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ
 ἢ τοὺς οἰστροὺς χεῖροναι εἶσα τίς ἐστι θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις
 αὐτῇ τε καὶ ἑτέροις πλείους, ut testatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15.
 ubi vide *Bod.* a *Stapel.* *HEMST.* *Wielandius* recte vocem ὀπός
 de lacte ficulneo intellexit, h. e. de succo fici agrestis. Sic
 saepe ὀπός in *Homericis.* Vid. *Heyn.* ad *Iliad.* V, 902. Etiam
 apud *Aristotēlem*, *Theophrastum*, *Dioscoridem*, hac potestate fre-
 quens. Jam arborem istam, quae eadem et *Cypria* ficus adpel-
 labatur, in *Creta* insula haud raram fuisse, testes idem *Dios-*
corid. I, 183. et *Plin.* H. N. XIII, 7. De natura autem ac vi
 hujus succi ficulnei multa veteribus traduntur. Omnino
Plin. XXIII, 7. *Fici succus lacteus aceti naturam habet. Ita-*
que coaguli modo lac contrahit. Cf. *Homeri* l. l. Praeterea et-
 iam varium ac multiplicem ejus usum docent idem *Plin.* l. l.
 et *Dioscor.* I, 183 — 185. Uterque autem hanc quoque ejus
 vim esse dicit, ut *ulcera aperiat*, quam quidem vim *Graecus*
 scriptor ἐλκωτικήν δύναμιν vocat. Admodum probabile igitur
 videtur, *Cretas* sagittas suas in similem finem lacte isto ficul-
 neo unxisse. Atque sic etiam explicaverim locum illum,

quem *Hemst.* modo attulit, *Virgilii* Aen. XII, 857. de telo Creteasium immedicabili, armato (infecto) felle veneni, i. e. succo amaro, noxio, ut bene ibi *Heyn.* Κρητῶν, non Κρήτων, scribendum fuisse veteris lectionis emendatoribus, non est, quod uberius ostendam. Vid. *Arcad.* de accent. p. 134, 11. ed. Lips. Idem vitium correxit *Schaeferus* ad *Gregor. Cor.* p. 372. et 834. *ΛΗΗΜ.*

Ead. 1. 17. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. 6. v. 282. *BROD.*

Pag. 54. 1. 2. Τῇ Πέα λαμβάνονται) Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. Quidam ad magnificas voces excitantur, et transeunt in adfectum dicentium, alacres vultu et animo; nec aliter concitantur, quam Phrygi solent tibicinis sono semiviri et ex imperio furentes. Per semiviros Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *COGN.* Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. et *Ovid.* in *Ibina*:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.

SOLAN. Interpretes, a *Rhea* corripiuntur: eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *elegantem dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβή et λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ. perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius*: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furem aguntur; sed qui Rheae sacriati addictique sunt, illi remiscuntur eo signo adfectus: quasi voluisset, qui Rheae capiuntur, et lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρονται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος ἐπόσα ἐνθιον. οἱ δὲ τὰς μέτρας ἀπορρίψαντες etc. Mox lege οὗτοι δὴ non δέ. *HEMST.* Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud *Harpocrationem* *Theopompus* tradit *Artemisiam Mausoli* mariti ejusdem-

que fratris desiderio contabescentem φθινάδει νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῶ, τῇ Πέῃ λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Antonin. Lib. c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Diall. Mortt. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγείσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo: praesertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cujus hic est locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκείνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ὀρημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσι. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Jamblicho sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἱνιοί τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myst. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητρῴζοντες propria ratione τῇ Πέῃ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809. μαίνονται τῇ Πέῃ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in Philostrati Ep. XV. οἱ τελοῦμενοι τῇ Πέῃ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Πέῃ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Jo. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688.

Quae turratae turba parenti

Pectora rauco concita buxo

Furit, ut Phrygium lugeat

Attin.

Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 80. Διόνυσος, ὅτε φ μαίνονται καὶ ληθαῖζουσιν. Pausan. X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ἑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, rivi sacro crines ponere. Rem dixit Julian. Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θυρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνέτοι φέρονται, adeundus

etiam *Arctaeus* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, αὐτοὶ ὅποσοι αὐτῶν τῇ Πέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. Idem in *Addendis*. Substiti in vulgata, ad quam et ipse *Hemsterhusius*, quae maximi viri sobria erat sapientia et amabilis modestia, postea ita rediit, ut tamen ab omni haesitatione nondum animus ejus liber esset. Analogia linguarum non repugnat dictioni λαμβάνεσθαι τινι θεῷ. Latinos certe constat crebro ac bene uti formula sua *capi re*, et *capi persona*: nam pro Ablativo, neque vero pro Dativo, haberi velim τῇ Πέᾳ. Atqui mirumne sit, si *Lucianus* noster, Romanis quoque literis non parum imbutus, non respuerit dicendi formulam, Latinismo convenientem, a Graecismo vero non alienam? De Latinismis autem *Luciani* alio tempore uberius exponere placet. Jam vero nec a Graecae linguae legibus et usu alienum esse λαμβάνεσθαι θεῷ, vel ex iis luculenter patet, quae novissime *Hemsterhusius* adnotavit. Nam quum probe dicatur et dictum sit νόσῳ, πυρετῷ λαμβάνεσθαι: quum etiam *Chariton* VII, 3. ἐναντίῳ ἀνέμῳ λαμβάνεσθαι non sane ineleganter scripserit; (vid. ibi *Dorvill.*) quum denique etiam vox θεόληπτος satis fuerit usitata et vel vulgo nota: num jure dubitabimus, quin *Lucianus* etiam hac locutione uti potuerit? etiam in hoc contextu uti potuerit, ubi sententia ipsa, quam hac formula exprimere vult, tantum abest, ut ita obscuratur vel ambigua reddatur, ut potius plurimum inde lucis et elegantiae traxisse videatur? Substiti ergo in vulgata, idque eo constantius, quum, quae meliora scilicet Viri docti substituere voluerunt, ne meliora quidem esse, imo etiam partim peculiaribus quibusdam vitiis laborare videam. Ne *Hemsterhusiana* quidem omnino excipiam ὑπὸ τῆς Πέας λαμβ. et τῇ Πέᾳ μαίνονται. *Abreschiana* vero in *Dilucc. Thuc.* p. 452. λεῶβηνται, vel λωβῶνται, vel τέμνονται (ex de *Dea Syr.* c. 15.; addere etiam potuisset *Diall. Deor.* XII, 1.) ea, breviter dicam, *Abreschiana* sunt, non *Lucianea*, h. e. non sine ingenio excogitata, ut sine judicio accommodata. Et quod *Langius* denique vult ἐκ τῆς Πέας λαμβάνονται ad *Aeliani* V. H. III, 9. κατελειμμένοι et περιλειμμένοι ἐκ τοῦ θεοῦ provocans, eo, quaecumque in se sit, jam careri posse censeo. Restat, ut errorem castigem, in quem, nisi egregie fallor, *Hemsterhusius* inscius illapsus est, quemque et a *Bipontinis* editoribus, et a *Schmiedero*, propagatum video. Scilicet non potuit velle vir magnus, ut οὔτοι δὲ mutaretur in οὔτοι δὲ, quamquam vere sic ipse scripsit. Nam sic manifesto textus corrumperetur. Sed co-

gitanti de mox sequentium οὕτω δὲ emendatione aliquid humani accidit, ut utraque permutaret. Pro οὕτω δὲ autem necessario scribendum erat οὕτω δὴ, more Luciano, et in hoc libello aliquoties, ubi comparationem legas, observato. C. 7. ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ — οὕτω δὴ etc. c. 32. in breviori protasi: ὥς γὰρ ἐκεῖνος — οὕτω δὴ etc. Cf. c. 23. καὶ οὕτω δὴ, uti Hemsterhusio auctore scripsimus. LEMM.

Ead. l. 8. Τοῦ λωτοῦ) *Homer. Odys. I. v. 93. ΒΑΘ.* Sic in *Apol. de Merc. conduct. BOURD.*

Ead. l. 12. Κἄν τις ἐτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post μανία inserendum, et pro διαθῶσι legendum πάσχοι. Vide tamen *Anach. cap. 6.* et *Pseudol. c. 25.* Consule finem *Philops. c. 40. SOLAN.*

Ead. l. 13. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est caussae, cur sanissimae lectioni status controversiae moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phraseos interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, aliudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε etc. *Lys. apud Athen. XIII. p. 612. E.* Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys. in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. Aeschin. in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλήσιως ἡγήσατο διαθήσειν, eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in republica versaturum esse arbitrabatur: similiter Lys. in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. οὔτω διέθηκε τοὺς δικαστάς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡντιοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν: cum quo convenit illud *Xenophontis Hell. V. p. 319.* postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quanquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes et machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem *Cyrop. V. p. 86. v. 15.* Diversa paullum ratione *Plato Charin. p. 468. C.* ὥσπερ ποιητῆς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα: *Mars. Ficinus* aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut**

festive: *Eum oportet adire, qui nos vulneravit, et ab hoc medicinam petere.* Nam secundum *Publium Syrum*, cujus deinceps et *Hemsterhusius* meminit, prorsus securus, quid hinc luctu nostro loco spargatur,

Amoris vulnus sanat idem, qui facit.

LEHM.

Ead. l. 14. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira trajectio, quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — *Telephi* historia nota, qui ab *Achille* vulneratus etc. *Orat.* SOLAN. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. Apud eundem (*Lucianum*) aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus* vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νεῖλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. *D. Alciph.* III. Ep. 20. τῶν τινι γνωρίμων· ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τῶν τινι πικροσίων· perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. ε. 295. τιν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt *HEMST.*

Ead. l. 6. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam *Achilles* altera plaga *Telepho* illata priorem, ut fama est, sanavit. *BROD.* Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* et *Broukh.* ad *Propert.* II. -El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 250. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodenuque *Telephi* titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in *Access.* ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* *Telepho*, quem *Plutarchus* protulit de aud. p. p. 47. F. locum, quia hisce *Lucianis* semillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: γὰρ μόνον, ὡς *Εὐριπίδης* φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πρῶτος λόγῃς θέλγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυῖον εὐφύσει νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰάται. Hic praene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad *Eid.* XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de *Apollonio* fabula in ejus *Vita* VI. c. 43. et sophisticum acumen *Aeliani* de *Anim.* I, 56. Facile autem adparet, quo *Publ.*

rat: οὐκ αὐτοὶ (ii, qui a canibus sunt morsi) μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ (qui ab his rursus sunt morsi) ἐκφρονες γίνονται; Adparet cum *Hemsterhusio* necessario scribendum esse καὶ οὗτοι ἐκφ. γίν. Etiam prius καὶ αὐτοὶ magnopere suspectum, quippe otiosum ac jejunum. De *Solani* commentis omnino cum *Hemst.* facio, quamquam et mihi aliquo tempore pro διαθῶσι in mentem venit δάκωσι (non δακῶσι, quod vitiosum foret.) *LEHM.*

Pag. 55. l. 1. Ἡμῶν ἐργῶν) Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo et ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse et vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus et alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν etc. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *HEMST.*

Ibid. Ἐργῶν) *Μαλινεσθαι.* *BROD.* Nec *μαλινεσθαι* juvat, nec, quod *Hemsterhusius* vult et rursus rejecit, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν, nec *Lennepii* (ad *Phalar.* Ep. T. I. p. 86.) *ολοτρῶν* pro *ἐργῶν*, nec *Jacobsii* (*Bibl. d. a. L. u. K.* p. 52.) *λιγγιῶν*, nec *Ejusd.* (in *Porson.* *Adverss.*) *ὀργῶν*, nec, quae et ego ad numerum conjecturarum augendum addam, *νοσεῖν*, vel *τραυθῆναι*. Neque omnino corruptum habeo locum. Teneamus modo omnino totius libelli consilium et indolem et in memoriam inprimis revocemus ea, quae c. 7. leguntur. Quibus cum h. l. collatis vix dubium erit, quin omnino saltem recte judicaverit *Langius* bene se habere h. l. verba, ut vulgo exhibeantur. Confessus modo amicus fuerat, se jam eodem morbo, eadem insania, quasi infectum esse, qua ipse *Lucianus* laboraret. Hunc autem morbum (passionem animi, ut *Cicero* vocat τὸ πάθος) nullum alium intelligit, quam insanum, h. e. vehementissimum et cupidissimum amorem verae philosophiae, excitatum illum quasi aculeo, quem doctor philosophiae animo auditoris immisit, quae sunt ipsius *Luciani* c. 7. comparantis ibi egregie suam animi adfectionem cum amantium studiis. Jam non poterit facile ulla quaestio simplicior esse et clarior, quam haec: *Ergone jam et ipse nobis confiteris te amare?* *Amare* scilicet eo sensu, quem antecedentia δηχθῆναι, νόσος, μανία largiter fundunt, et sequentia θεραπεῖα et ἰᾶσθαι comprobant. Jam vide, quam optime convenient ea, quae nunc porro aguntur. Sane, respondet ille, et ego amo; et jam a te peto, ut de communi aliquo remedio cogites. Cui *Lucianus* non minus sapienter, quam

festive: *Eum oportet adire, qui nos vulneravit, et ab hoc medicinam petere.* Nam secundum *Publium Syrum*, cujus deinceps et *Hemsterhusius* meminit, prorsus securus, quid hinc lucis nostro loco spargatur,

Amoris vulnus sanat idem, qui facit.

LEHM.

Ead. 1. 14. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira trajectory, quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — *Telephi* historia nota; qui ab *Achille* vulneratus etc. *Ovid.* *SOLAN.* *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (*Lucianum*) aliam trajectorynem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus* vocat, articuli trajectory, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νεῖλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. *D. Alciph.* III. Ep. 20. τῶν τινι γνωρίμων· ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τῶν τινι πλουσίων· perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad *Il.* ζ. 295. τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt *HEMST.*

Ead. 1. 6. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam *Achilles* altera plaga *Telepho* illata priorem, ut fama est, sanavit. *BRON.* Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* et *Broukh.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque *Telephi* titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in *Access.* ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* *Telepho*, quem *Plutarchus* protulit de aud. p. p. 47. F. locum, quia hisce *Lucianicis* simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς *Εὐριπίδης* φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Περσέϊος λόγχης θέλγεται θινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφύεσι νέοις δηγμόν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰάται. Hinc paene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad *Eid.* XII, 25. quam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de *Apollo* fabula in ejus *Vita* VI. c. 43. et sophisticum acumen *Aeliani* de *Anim.* I, 56. Facile autem adparet, quo *Publi*

Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 1. A. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

Ead. l. 13. 'Επὶ ἄρχοντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφαιρεῖσθαι. Sed illud καί, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀπαγῆς. Polyb. IV. c. 17. ἀπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem et alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

Ibid. 'Αριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN. Fictitia haec Luciani esse, vix monitu dignum. Quod autem Aristarchum nobilem illum Grammaticum, qui Alexandrinus erat, hic Phalereum facit, ludificari scilicet voluisse videtur futuros librorum suorum interpretes, Solano nostro similes, qui quidem, dum meando stellas observant, facile in puteum decidunt. Nam confudisse eum Demetrium Phalereum et Aristarchum Alexandrinum, nemini in mentem venerit, qui et illa nomina, et Lucianum, norit. Imo utroque nomine juncto effici volebat noster summi Grammatici cogitationem. LEHM.

Ibid. 'Εβδομή) Septimum mensis diem alibi etiam Noster juri dicundo in ejusmodi ludicris caussis adsignat; ut in Bis Acc. c. 12. Deor. Conc. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Pseudol. c. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

Ead. l. 15. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces adligat proxime anteceden-

tibus, vertitque, apud septem vocales iudices vi et raptui praefectas, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praesederunt, oro? Nescio, an bene *Bolerus*, constitutis iudicibus VII vocalibus de vi et rapina. Certe sensus est et verti debuit, ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GROS. H. e. non refertur ὑπαρχόντων ad φωνέντων, sed pendet ὑπαρχ. ab ἀρπαγῆς. Unde et καὶ bene transferendum putavit *Hemsterh.* Neque enim ea ratio probari potest, quam iniit *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 23. βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς per ἓν διὰ δυοῖν accipiens pro βιαίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Duplex enim erat crimen, quo accusabatur T, βίας καὶ ἀρπαγῆς. Commode autem idem confert Epist. ad Hebr. X, 34. ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων. LEMM.

Ead. l. 16. Λέγον) Fl. B. 2. et P. λέγων. Reliquae cum Schol. et P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

Ead. l. 18. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, καθαιρούντος ἔνθεν μὴ δεῖ. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum investitis: καταίρουσαι τε καὶ ἀφιεῖσαι ὕλκᾳδες apud *Philostr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: *Hesych.* et *Suid.* in Καταίροντες· ex quo facile est priorem emendare in κατέροντας, quanquam tantilla labes *Guietum* deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem, Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus et pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένα καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis et ἀρπαγῆς litera T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo. *Hesych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. *Aristoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste *Cyrell.* contra *Julian.* p. 206. B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν· *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπὶ τί δὲ ἡ γλῶσ-

α ἀπαίρει; Hic etiam *Hesychius* est corruptus: Ἀπηῦραν, ἰδεύσαν· lege, Ἀπῆραν, et mox: Ἀπηρεῖσατο, ἐπηξεν. Ἀπῆ-
ε, μετέστη· confer Ἀπαίρει etc. *HEMST.*

Pag. 57. l. 1. Φυλάσσουντα) Non dubito, quin malam
ratiam inierint ab *Luciano* librarii, scribentes φυλάσσουντα
pro φυλάσσουν, et paullo post ὡς ὀλίγον δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα,
ἥδ' ἐν γράμμασιν ἀριθμείσθαι etc. pro ἀγαγόν. Loquitur nam-
que Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut c. 8. καὶ
ἐμπραμαί, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. et
psum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo
e T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre
st. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις
πεχίρει, τετταράκοντα λέγειν etc. *Gronovius*, eruditissimi filii
ater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sen-
us namque postulat participium, et neutrum genus, ut recte
actum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi
subsequentibus, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπόμενον, ἴδια
αὐτὴ λέγειν etc. Pessime. Lege λέγον. *JENS.* Monet *Jensius*
e φυλάσσουν, quod omnino magis grammaticum. Verum cum
oties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem *Codd.* mu-
ire consultum non duxi. *SOLAN.* *Deor. Dial. VII, 1.* λα-
ῶν referendum ad antecedens τὸ βρέφος falso mutavit *Schmie-*
er. in λαθόν. *Ibid. XI, 1.* τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, et mox
ὃν ἐρώμενον. *Ibid. XXIV, 2.* ἐκότερος, ubi modo τὰ τῆς Αἴ-
ας τέκνα. Praeter alios vid. *Fischer.* ad *Weller.* *Grammat.*
I. l. p. 371. LHM.

Ead. l. 2. Συλλαβὰς) *Syllabas* hic elementa vocat, quae
in unum sonum coalescere apta nata sunt; et c. 5. quasi *cives*
ut *collegas* designaret. *SOLAN.* *Vocales* sunt, et h. l. di-
hthongi, quippe ceterae praeter septem vocales simplices.
Ibid. omnino *Schaefer.* ad *L. Bos de Ellipss. p. 452. sq. LHM.*

Ead. l. 3. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: *Isocr.*
Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, et *potentiam* sequitur ἄνοια,
καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην et μετρίότητα
nox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatio-
ne convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorsus, quam
Theophrastus describit *Char. Eth. c. VI.* et *Casaubonus* egregie
eclarat, sed genus ejus quoddam; ista nimirum perdita vio-
lantium hominum audacia, per quam spretis legibus in alie-
na nihil pensi habentes involant. Sic ἀπόνοϊαν sumi satis
constat, notavitque *H. Vales.* ad *Ammian. Marcellin. XX, 4.*
262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant.
tunc in modum *πλεονεξία* commodissime praecedat, ex qua
elut gradu facto ad ἀπόνοϊαν perveniatur. Eadem menda

Diodorum occupavit XX. p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ Ἀγαθοκλέους γοητείας καὶ ἀνολας παραλογισθέντες. *Rhodomacrus* auferri jubet καὶ ἀνολας, *sciolī alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονολας: erat sane temerarium maxime factum *Agathoclis*, cunctis navibus incensis, omnes salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. alique saepe. *HEMST.* Facilius fortassis mutaretur ἀνομίας. Sed bonam vocem mutare, et ipsa foret ἀνομον. *LEHM.*

Ead. 1. 4. Οὐκ ἀγαπῶν) *Mss.* οὐκ ἀρκούμενος. *BOURD.* De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; et de sequenti ἀγαγόντα. *SOLAN.*

Ead. 1. 6. Με — ἐπέρχεται) *Moi* legendum esse, supra diximus ad *Prom.* §. 2. *HEMST.*

Ead. 1. 9. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) *Angl.* φόφ. *med.* patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβον adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in marginibus unius *Ms.* sic et in sequent. *BOURD.* Excidit fortean aliquod, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. *Δικαιωσύν.* *MARCIL.* Haec aliena et addititia videntur. Sed *ἐκτὸς.* *GUIET.* Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Adferam et ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot et tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metus ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, et voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse *Lucianum*; exstareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam *Codd.* *Mss.* et *J. ed.* praeferunt. *Angl.* enim apud *Boardelotium* habet φόφ. *P.* autem *L. Coll.* et *J. ed.* integram vocem φόφος. quae facile a voce ψήφος, festinante librario, proveniunt. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem, quatenus *Luciani* verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo et mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθε τοῦ φόβου ut *Thucyd.* VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχομενος. De *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor similis ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione* de literis Ionicis, quam inter ejus notas ad *Eusebii* *Chronicon* inveniet, p. 110. ed. post. *SOLAN.* *Fr. Viger.* de *Gr. Dict. Idiot.* c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque

deo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Lique-
 um probasse Bourdelotium et Marcilium supplentes, καὶ τὰ
 οἰκὰ γράμματα ad quale remedium excoogitandum haud sane
 magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν
 ἰσῷ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κείσθαι certioribus exemplis,
 on solo *Luciani* dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego
 iodicum et ed. J. lectionem, dummodo mutando casu pa-
 umper adjuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἰσῷ δὲ κεί-
 θαι τῷ φόβῳ. Primum φόβος consonis attribuitur, quemad-
 modum vocalibus φωνή. literarum divisio primaria, καθ' ἣν
 ἂ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα
 φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud
Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pro-
 untianti ratione φόβος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147.
 . καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκράτες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, φό-
 ος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius*
 pud *Eustath.* ad II. K. p. 813. v. 45. Deinde ἐν ἰσῷ, ἐν τῷ
 ἰσῷ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, pari loco
 esse et conditione, non aliter ac Latini solent, in facili, in
 perto, in dubio, in incerto, in parato etc. *Thucyd.* IV, 10.
 ποβάντες δὲ ἐν τῷ ἰσῷ ἦδη. II, 60. ὃ, τε γὰρ γνούς καὶ μὴ σα-
 ῶς διδάξας ἐν ἰσῷ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60. 61. et saepe
 libi. *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν
 ὕσεβει *Hel.* v. 1243. 1298. et, quae frequentiore usu teruntur, ἐν
 μοῖῳ, ἐν ἐτοῖμῳ. Solent autem ἐν ἰσῷ εἶναι τι· *Scriptor*
Diat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σάφρονας) ἐν τῷ ἰσῷ
 καίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγε-
 ενήμεν· modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας
 αὐτῇ τῇ πόρῳ· cuius locutionis haud dispar est ratio: *Lys.*
 . 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἐξῶ, et ver-
 is simillimis *Antiphon* περὶ τοῦ *Ηρ. φ.* Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν
 οὐ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστά-
 ραι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς etc. *Liban.* T. I. p. 805. A.
 ἢ ἰσῷ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. με μὴ τοῖς πολλοῖς
 ἢ ἰσῷ θέωρον ἄφωνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream,
 Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit:
Hesych. in Ἀντοξενεῖν. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 17. Quin
 hoc ipsum ἐν ἰσῷ κείσθαι *Erotianus* habet in Οὔρεϊ αἱμαλώδες·
 n quibusdam *Hippocratis* exemplaribus αἱματώδες, in plurimis,
 nquit, legitur αἱμαλώδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἰσῷ κεῖται τῷ αἱματώ-
 δει. nescio, an *Hesychius* simili modo sit emendandus: Ἀν-
 γραφή, κεῖται ἐν ἰσῷ τῇ ἀνταμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖ-
 θαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Adparet,
 quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ φόβῳ

nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum abest, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta jacent: ψόφοι quoque res abjectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST. Sic Diall. Meretr. XV. fin. ubi Cochlis meretrix: ἀλιεύς τις ἡμολ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλὰ· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὡ Παρθενί. Sunt meri, inanes strepitus, quibus nihil solidi, nihil veri pretii. Ex hoc loco manifestum mihi est, verum vidisse perspicacem Hemsterhusium, neque tamen omnino tetigisse. Ἐν ἴσῳ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ non sine ambiguitate aliqua dictum. Potest esse in aequali strepitu situm esse, acque strepere, quod absurdum foret. Potest etiam, id quod Hemsterhusius vult, esse in aequali conditione esse, ac quia est inanis sonus; h. e. nihil amplius esse, quam inanem sonum. Quae quidem ambiguitas sermonis non omnino, credo, vitabitur, si pro τῷ ψόφῳ legeris τῷ ψόφῳ i. e. τινὶ ψόφῳ. Scripsit, nisi omnia me fallunt, Lucianus τοῖς ψόφοις. Commode sic οἱ ψόφοι referuntur ad modo commemorata τὰ γράμματα. Parum jam abest, quin e literarum numero ejiciat, atque adco inanibus sonis adnumeret. Belinus voluit τοῦ ψόφου, falso dicens Hemsterhusium quoque sic voluisse, quod ne bene quidem Graecum foret, si eandem, quam modo edidi, et de qua et ipse Belinus cogitavit, sententiam habere velis. Quae Bourdelotius, Marcilius et Solanus in medium attulerunt, ea jam per se corruisse puto. LEHM.

Ead. l. 10. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inserendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN. Neque μόνον inserendum, neque νῦν expungendum. Salva omnia, si recte disponantur. Vid. etiam Abræsch. Dilucc. Thuc. p. 421. Ἀλλὰ καὶ etiam tum poni posse, ubi simplex οὐ praecesserit, praeter alia multa testatur locus Diall. Deor. XII, 1. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit J. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

Ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνης, pro dolo malo accipiunt. VORST.

Pag. 58. l. 1. Ὁν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) *Boletus*, sine quibus nihil omnino scribitur. *Benedictus*, sine quibus plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit, sine quibus perfecte et integre nihil scribitur, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δεῖται, ut ait infra. **GRON.**

Ead. l. 5. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametsi in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demosth.* in *Mid.* p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus διὰ πεισθεὶς ὁπόσω δῆποτε ἀργυρίῳ καθυψεῖς τὸν ἀγῶνα· qui nunc diligenter imitatur *Dion Cassius* XLVI. p. 299. C. καθυψικέναι τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 148. ejus generis cognata jungit verba, unde potestas τοῦ καθυψεῖναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut interciderat, et adversario caussa prodatur. *Nost.* in *Prom.* s. *Cauc.* §. 3. *Demosthenes* extra forenses controversias περὶ *Παραπρ.* p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἔαν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi junctum vides προδοῦναι. *Olynth.* III. p. 36. B. εἰ καθυψείμεθά τι τῶν πραγμάτων· pari modo *Joseph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυψηκάμην. A. J. VI. c. 8. §. 8. de Samuelis filiis a paterna virtute longe desciscitentibus: δώρων καὶ λημμάτων αἰσχροῦ καθυψέντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπροδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum censeo de B. J. VI. c. 8. §. 3. καθυψέμενος τὸν λόγον, ὧν πέπονθε (ἢ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Eusebio* H. E. III. p. 97. scribitur. *H.* quidem *Valesio*, quod *Mazarinus* C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Mediiue usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. *Hesychium* emenda: Καθυψεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur, Καθυφαίνειν. *Alia Budacus* C. L. G. p. 25. **HEMST.**

Ead. l. 7. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, et ordine continuo legi: ὥς εἶθε etc. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. **HEMST.** Non adsentior. *Diall. Deor.* II, 2. εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει, et, i. e. tum videbis. Scilicet haec est vis particulae καὶ consecutiva, haud raro apud optimos scriptores Graecos obvia, nec ab aliis linguis aliena. **LEPM.**

Ead. l. 8. Τῆς κισσήρεως) De pumice, et re ad exteren-

dos expoliendosque libros apta. *Κεφαλαλίαν* Attici vocant *κεφαλαργίαν*. COGN. Apud Atticos *κίσσηλις* et *κεφαλαργία*, et literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

Ead. l. 9. *Κεφαλαργίας*) Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. *Κεφαλαργεῖ* apud *Hesychium* est in 'Οτοκοπεῖ. *Κίσσηλιν* aequè ignoro, ac *Bourdeltius*, nisi quod blaesus genuinam vocem *κίσσηρις* vel *κίσσηρις* eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Eq. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. E. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. HEMST. Scripsi cum *Schmiedero* *κεφαλαργίας*, uti habent codd. 2954. et Gori. Litem scilicet litera Α intendit literae Ρ, quod haec in vocibus *κίσσηρις* et *κεφαλαργία* ipsam expunxisset. Deinceps correxi οὔτε τὸ γάμμα. Requirebatur οὐδέ, quod saepe corruptum constat. Cf. supra Somn. c. 7. Var. Lectt. ad verba οὐδέ ἐπὶ λόγοις. Simile vitium fuerat *Nigr.* c. 27., ubi pro μήτ' ἀναβάλλεσθαι scribendum erat μηδ' ἀναβ. LEHM.

Ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor et ornator summus *Ex. Spanhem.* p. 119. SOLAN.

Ead. l. 10. *Κναφεῖω*) Atticorum sunt, et quidem veterum, ut scribunt *Harpoer.* in *Γναφεύς*, et *Scholiastes Aristoph.* ad *Plut.* v. 166. κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἄκναπτος etc. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* et *Thom. Mag.* in "Ἀκναπτον. Κνέφαλος" *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον et κναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Glossis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus *Onomasticon* exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in v. unde κλῆνη ἀμφικνέφαλος, cujus meminit *Poll.* X, 36. HEMST.

Ead. l. 11. *Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον*) Voluit sic forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, cessant

vero etiam *Lambda* pugnans cum *Gamma*, propter surreptum sibi *μόγης*, atque id ipsum etiam surripiciens *μαγίδα* sive *magidem*. etc. Intelligi vult, utrumque et *lambda* et *gamma* esse fures ac furari mutua. *Gamma* surripit *μόγης*, quia id *μόλῃς* rectius dicitur, sed maluerunt ὁ Ἀττικιστὴς, *μόγης*. *Lambda* surripuit *μαγίδα*, quia corruptione Attica tunc *μαγίδα* dixere. *MARCIL. Helladius* etiam *Besantinus* eos damnat, qui *μόλῃς* pro *μόγης* dicunt, quod Ionibus et Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen *Tim. c. 13.* et *Hermot. c. 71.* *SOLAN.* Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit et genuinum *μόλῃς*, quod postea degenerarit in *μόγης*. Antiquitati τοῦ *μόλῃς* favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus; iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud *Phot. p. 866.* τὸ *μόγης*, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων ταπτομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ *μόλῃς* λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a *μόγος*, et utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed et potestate distinguunt, hoc a *μέλλω* vel *μολῶ* repetitum exponentes *βραδέως*, illud a *μόγος* vel *μογεῖν*, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide *Etymol.* et *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum exstitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset *μόλῃς* I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ *μόγης* παρὰ τὸν *μόγον*. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum alibi semper istum in modum scribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ *μόγης*. Alia lege apud *Jos. Wasse* ad *Thucyd. I, 12. I, 69. VII, 40. VII, 44.* *HEMST.* Vid. ad *Gregor. Corinth. Koen.* et *Schaeff. p. 65.* Discrimen autem illud, quod *μόλῃς* inter et *μόγης* statuerunt *Etymol.* et *Thom. M.*, certe a *Luciano* non esse agnitus, hic ipse locus satis clare docet. *LEHM.*

Ead. l. 12. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. *BOUAD.* Merito rejectis *Bourdelotio* et *Marcilio J. Gronovius* ad *Arrian. IV. p. 166.* emendat μὰ Δία· quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati *μάλιστα* praeferunt. Proderit haec observatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: *μάλιστα* saepius usu concinniore vim habet adseverandi: e

Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in 'Ασυνδρώτατον' ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναίτο τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντί τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17. qui perinde III, 92. σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντί τοῦ κατ' ἀκρίβειαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

Ead. 1. 15. 'Περβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chrys. p. 13. sed parum adposite. Demosth. in Mid. p. 613. D. οὐθ' ὅλως προσόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῶ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. Suid. in ea v. Ovid. I. Pont. VII, 23. nec tamen irrumpto, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2. de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαίῃ εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

. Pag. 59. 1. 1. Κάδμος ὁ νησιώτης) Phoenix fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui et sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His Palamedes Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. et totidem Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. Cogn. Haec de re copiose Just. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOUAD.

Ibid. 'Ο νησιώτης) Cadmus secundum quosdam Tyrius fuit. Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II. 1. 2. c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti juncta est. A Cadmo autem inventa in Graeciam literarum elementa constans et vera traditio est. V. Lips. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed xvi tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sosip. Charis. p. 99. Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) atque alta Tyrii ab origine Cadmi. De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III. p. 2052. hoc Luciani loco non praetermisso. Tyrum Euripides adpellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Scholiast. τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Ejus-

dem fabulae versum sextum, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν εἰναλλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam*. Χθόνα, χώραν, γῆν pro urbe poni, praesertim a poetis, docet *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. et meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adsummentum. *Melcager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσος ἐμὴ θρέπτειρα Τύρος. Apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, οὐ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα: quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Festo*: Sarra, insula Tyrus. Consentiunt eruditi post magnum *Scaligerum*, Sarram et Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit *Festus*, qui Tyrum insularem exponat: sic tamen et *Servius* ad *Georg.* II, 506. quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, et non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, et jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

Ead. 1. 2. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Κ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *Vonst.* Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI, 14. SOLAN.

Ibid. Σιμωνίδῃ) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* et *Salmasius* Ξ. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. et 84. 85. SOLAN. Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus caussa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* et *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion. Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. *Her.* p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum,

de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod et alii priores fecerunt; quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil adinet. *Themistius* Cadmum et Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. libentarios eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργοίς. Neacio, an *Euripidem* pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam *Scaligeri* acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praecellaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad *Floril.* Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ἄρμόσας μόνος Ἀφωνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἄρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo fere *Iph.* in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα. διατεθέντα, non valde sum repugnaturus: tum porro σάφα Ἀέλος διαίρει restituo pro κακὰ, quod, utcunque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meurnius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit *Euripides*, haud sane conficias: nihil utique aliud adfirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quemadmodum *Aeschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroï suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης πάντων μουσομήτορ' ἐγγάνην: sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem; eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* ad v. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil adparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens:

In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: nam sic Achilles Tatius p. 122. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδει ἀνατίθησι. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sum'os esse versus illos ex fabula Nauplio, et simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scalliger adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1597. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86. satis circumspecte: secundum quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est θ, φ, χ ab hoc inventas cum adspiratione. E addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I. p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a J. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159. et J. G. Vossio Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum et Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a J. Perizonio Aelian. V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit ampliss. Bouhier. Diss. de Pr. G. et L. L. §. 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων et προσδρία Symp. IX. Qu. 2. ubi et Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, et plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχουν νομοθετῆται, Tatian. Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ· quod posterius retineas, an μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν περὶ αὐτῶ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ etc. Haec saepius a librariis confusa. Hæmst. Diligentissime, ut solebat, ea, quae

de literarum Graecarum initiis et auctoribus vel ab ipsis veteribus, vel etiam a recentioribus, tradita sunt, collegit et disposuit J. F. Fischerus Animadvv. ad Weller. T. I. p. 4. sq. Deinde neque hunc Dativum, vel potius Ablativum, τῇ τάξει corrigi velim, non magis, quam illum τῇ μνήμῃ Nigr. c. 10. Mens auctoris haec, opinor, est: quae prima sit, quae secunda litera, definierunt inventores earum ordinis illius ope s. ordine illo constituto, in quo etc. Accedit, quod ἐν τῇ τάξει aliqua ambiguitate laboraret, quum ἐν τάξει, vel ἐν τῇ τάξει, ποιεῖν π fore sit facere aliquid recto s. praescripto, ordine servato, quod noster non potuit velle. Longe suspectior mihi fuit in sqq. forma προεδρεῖται, quum Lucianus certe sibi in altera forma προεδρία constet. Mox c. 11. rectior forma occurrit. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 3. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

Ead. 1. 8. Ἑμικράνοισ) De his et mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV. p. 96. ed. Uptonianae. SOLAN.

Ead. 1. 10. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola J. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. SOLAN. Etiam in A. 2. reperio τὰ. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 12. Οὐ γὰρ ἔγω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

Ead. 1. 14. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι: quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhes. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32. p. 225. Eunap. Prisc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ὦν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22. v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν: sicut in Luciani Prom. in verb. §. 3. ὁφθῆναι χαρίεντα: contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. conscr. §. 9. Rarius illud Aeschinis in Tim. p. 7. v. 34. εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφερόνσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν: quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὅραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetuste Codici debeat.

Sunt enimvero *A* et *T* specie ad videndum pulchra, si ad litteram *T* comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἤκούσθῃ μόνον. HEMST. Non nego insolentius dictum καθήκων ὁραθῆναι. Sed quia non similia de hoc ipso verbo exempla in promptu sint, ideo tamen non existimo corrigendum. Cogita καθήκων Participium h. l. Adjectivum vice fungi, ut exprimatur *decorus, speciosus*. Et agnosces eundem *Lucianum*, quem in illo φοβερόν ἰδεῖν Diall. Marinn. XV, 3. vel in χαλεπὰ ὀφθῆναι, quod ipse Hemst. modo cum aliis exemplis proposuit. Vid. Fischer ad Weller. T. III. b. p. 23. sq. Aliam ad defendendam vulgatam lectionem viam ingressus est Abresch. Dilucc. Thuc. p. 28. ἀγαθὸν cum ὁραθῆναι conjungens perplexa structura, qua facile possumus supersedere, LEHM.

Ead. l. 15. 'Ακουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. 'Απειλᾶσαι) Melius congruere ἀπειλᾶσαν et ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST. Ad Gerundia Latinorum confert hos Infinitivos Abresch. Dilucc. Thuc. p. 790. satis sinistre. Neque tamen opus erit Hemst. emendatione, si cum Schaefero ad L. Bos de Ellipsis. p. 612. sq. commate modo transposito legamus: τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλεῖω τῶν πώποτε, βιασαμενον ὀνομάτων με etc. Felicissima profecto manus. Τῶν πώποτε, int. ἀδικησάντων με. Ceterum βιασαμένων reperitur etiam in cod. 2954. et in ed. B. 2. LEHM.

Ibid. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quicquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN. De Conjunctionibus et Praepositionibus grammaticis, quas Versio expressit, et Solanus quoque in mente habuisse videtur, h. l. non cogitandum esse, vel particula ὁμοῦ arguit, patet etiam ex uberiori, quae sequitur, rei demonstratione, ubi non modo de Conjunctionibus, sed etiam de Praepositionibus nihil vel argumenti, vel exempli invenias. Seducti interpretes ad falsam opinionem per antecedentes voces ὀνόματα et ῥήματα, quae tamen h. l. non ita videntur grammaticae esse, ut non simul omnes, quascunque lingua complectitur, sub his intelligi possint. Hinc prima menda προθέσεων, pro qua librariorum voce Lucianus scripsisse videtur προθέτων, vel προθεσιμίων, vel tale quid, ut jam haec existat sententia: *Ausa est littera T vi me expellere ex nominibus et verbis patriis, quin etiam extrudere e*

necessariis mihi et lege constitutis. Πατρῶα, quae a maioribus sic sunt propagata, alias τὰ πάτρια, ut in *Isocrat.* *Panegy.* identidem principatus Graeciae vocatur πατριον. Συνδεσµα, quae arctis vinculis sunt inter se conjuncta. Πρετετα denique, s. προθέσµια, quae lege sunt praestituta, longiori scilicet usu, et inde oriunda auctoritate. Sic argumentationem accusatricis petitam vides ex antiquitate et jure possessionis, ex arcta literarum necessitudine et familiaritate mutua, (c. 8. συνήθη μοι καὶ συνεσχολακότα γράμματα) e legum denique constitutarum auctoritate et sanctitate (ibid. ἀνόµως ἀνῆσπασεν). Quae si cui argutiora videantur, meliora velim offerat. Et accipiam lubens. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 3. "Εατοπον) Mss. ἔκπτωτον, ἦτοι βίαιον καὶ ἀφῆτον. BOURD.

Ead. 1. 5. Κυβέλλω) Dico ad *Pausan.* BOURD. Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, et Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κύβελλα, idemque *Cuballum* *Livii*, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius*, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione et sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα καὶ θαλάμῃ· ita lege, non θαλάμοι. *Schol. Homer.* ad *Il.* 2, 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gadium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad *Insc. Ant. Cl.* II, n. 68. Quo minus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e *Scholiis* ad *Lycophronis Alexandram* veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἰκπῶναξ κύβηλιν τὴν Πέαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλῃ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλεια κόμη post *Erythras* inter montem *Mimantem* et promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in *Stephano* sic esse reponendum: Κυβέλλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρώδης δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Πεία λέγεται. Neque tamen eo magis adfirma-

vero, id ipsum oppidum esse *Luciani* Cybelum; quanquam *Nelidas* etiam in *Cariam* et *Phrygiam* pervenisse satis constet: *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 959. Non me praeterit *Thraciae*, quo plures fuisse missas *Atticorum* colonias certum est, urbs *Κύβηλα* prope *Hebrum* fluvium, cujus praeter *Stephan.* in v. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore *Κυβέλω* (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in *Κυβέλω* sed haec an *Atheniensium* fuerit ἀποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae *Lysimachorum*, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat *Lucianus*, convenient: nam *Lysimachus* iste, cujus e *Lycurgo* tanquam εὐτελοῦς μελοποιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, necne, quis adfirmaverit? Ergo *Luciano*, cui alia non pauca soli, hujus etiam *Lysimachi* veteris *Comici* notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus *Atticorum* usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocus aut valde fallor, aut a quodam vetustae *Comoediae* poeta *Lucianus* accepit: non enim *Atticis* erat hic usus vernaculus, sed a vicinis *Boeotis* ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam *Aelii Dionysii* locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάντῃ εὐρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὅμηρον σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κομικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι· διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους προσπαίξουσι ἐν τῷ. ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex Ἑορταῖς *Platonis Comici* versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad *Med.* v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem *jambi* violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι *Περικλέα* φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σῖγμα σχηματισμὸν τοῦ στοματος ὡς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ *Φοινίκην*, ἀλλ' οἱ περὶ *Κύπρον*, ὧν πόλις *Κίτιον* κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ *Κιτίου* γυναικὸς τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ *Ματταλίαν* καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικῶς νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, *Βοιωτῶν*, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε *Θουκυδίδην* ἢ *Πλάτωνα* κεχρησῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου etc. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes, quae de *Lysimacho* refert noster *Lucianus*.

Ceterum, quod observat *Aelius*, *θάλαττα, πίττα*, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαίαν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem jure suspicari licet, ubicunque in *Thucydide* et *Platone* aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticarum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dorae ac Boeoti refugiant: nec defuere, qui totas odas, offensi ingratis literae sibilo, fecerint ἀσλγμούς· quin *Pindarus* ignominioso titulo Σὰν κίβδαλον adpellavit, ut testantur *Dionys. Halic. de Comp. Verb.* p. 23. et *Athen.* X. p. 456. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* *Misc.* III. c. 14. Hoc porro *Luciani* loco parum diligenter inspecto *Christ. Wasius* inconsiderate scripsit de *Lic. Vet. Poët.* c. II. p. 17. *Lucianus in Actione Σαδ- versus Tinjuriarum et damni dati Lysimachum Comicum poetam Bocotia oriundum inducit, unde illa omnia resciverit.* HEMST.

Ead. l. 5. Πολύχνιον) Sic *Julian. Imp. Misop. de Lute- cia.* Mendose in Mss. πολύχχιον. BOURD.

Ead. l. 8. Λυσίμαχος) Hujus Comici quis alius meminit, nescio. SOLAN.

Ead. l. 11. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. *Ed. J.* σ. ὦμην τὸ σ. γρ. et post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd. Ms.* praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων καὶ συ- τετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώ- νον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν partici- pium sequens. V. *Eur. Troad.* p. 501. A. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦν· ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης. θραδῶς ἔλκει ζυγά. SOLAN. In per- turbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficul- tatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam *Bourd.* delotius adnotavit, hunc in modum constitui possunt *Luciani* verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀπο- στεροῦν τέ με τῶν συγγεγεννημένων (alterutrum, ut alterius ex- plicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. καὶ οἷστον ἦν etc. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: Μ. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα

τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν etc. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: *M. μ.* ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν etc. Quomodocunque statuatur, hoc certe adfirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae *T* simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, et ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paullo magis ferendum, quam si per vim et injuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque conjectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserto *Σ* paene contubernali, ad violentissimum illud *T* sponte se adplicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit *T*, ut vicinae amicissimaeque literae *Σ* res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus esse non potest. HEMST. In A. 2. corruptissime pro ᾤμην legitur ὅμως et verbis καὶ οἰστὸν ἦν praefixa τοx πρᾶγμα (scripta πράγμα). Abreschius Dilucc. Thuc. p. 790. id. totum locum sic mutavit et explicuit: „μέχοι μὲν γὰρ ὁλ. γοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν, (dicendo) ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι γραμμάτων συνήθειαν, οὐ μὴν συντεθραμμένων πραγμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε κατ'ἑτέρον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθρίασαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ λίμπραμαι — οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος ἀφαιρουμένων τῶν συνήθων καὶ συνεσχο- λακώτων μοι πραγμάτων, vel χρημάτων. Per ὀλίγα intelligo parva, quae deinde dicit μικρὰ et τυχόντα. Ideo autem Sigma queri videtur, privari se τῶν συγγεγεννημένων γραμμάτων συνήθειᾳ in voce τετταράκοντα, quod omnes literae in ea voce sint Cadmeae, adeoque ei συγγεγεννημένοι. Addit ex nostra correctione οὐ μὴν τῶν συντεθραμμένων πραγμάτων, nempe συνήθειαν, nondum tamen consuetudine et usu rerum atque animalium sibi συγγενῶν καὶ ὁμοτρόφων, ut sunt scil. quae recenset, κασσίτερον, πίσσα etc. et quae deinde vocat συνήθη atque συνεσχολακώτα πράγματα, idque sensum probat, quem

„tribuimus τῷ συντεθραμμένων χρημάτων s. πραγμάτων. *Te λέγειν videtur posuisse pro sibi peculiari more dicere.*“ Haec *Abreschii*; non quidem illa leviter ac temere, quamquam nec sine licentia aliqua. quam in talibus locis emendandis vix defugias, conjecta. Videamus et nos, an forte, vitatis magis illis et operosis verborum transpositionibus, quae etiam *Hermasterhusiana* aliquo modo premunt, rectiori et expeditiori *Luciani* mentem adsequi possimus. Quid, si legamus: *μὲν γὰρ ὀλιγάκις (rarement vertit et Belin.) ἐπεχείρει παρακόντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνθεῖαν ὥμην συντεθραμμένων familiaritati id tribuebam aequalium et sodalium) τὸ δὲ καὶ, τήμερον (vel potius: τὸ δὲ καὶ, τήμερον) καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ τοῖς ὁλοσὶν etc.* h. e. *quod vero etiam illud τήμερον et similia a se trahens sua haec esse dicebat, hoc quoque tolerabile mihi auditu etc.* Haec fere videtur auctoris sententia fuisse, quam verba ipsa nec ego praestiterim. Deinceps vero sequentia caste habenda existimo. **ΛΗΜ.**

Ead. l. 11. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. **ΓΡΟΝ.**

Ead. l. 12. Συνήθειαν ὥμην) Desunt in Ms. **BOUAD.**

Pag. 60. l. 14. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Ms. *συνθεῖαν ὥμην τὰ πρᾶγμα.* **BOUAD.**

Pag. 61. l. 3. Βασίλιτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos et Sophistas sunt pertractata: *βασίλιτταν* qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat: quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudor omni excusso. Sic autem existimandum est, *Lysimachus*, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est potero, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto. *Strabo IX. pag. 619. A.* cum Mycalessi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, *καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλητόν*: quod repetitum ab *Eustath. ad Il. B. p. 266.* Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάξω pro ἀνάσσω, πλάξω pro πλάσσω: contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σ: veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω: in his etiam Boeoti duplex τ subiciebant, *σαλπίζω, φράττω*: hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longae potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo *Heraclides*, cujus eximiam locum invenies apud *Eustath. ad Od. K. p. 1654.* verbum illud *Corinnae* auctoritate munire voluit

Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit adspersa, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis J. Wasse ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. S. A. Dukero p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum et aurium iudicio, et normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam *θήττα*, *θράττα* *Ἀθηναῖοι δὲ θράττα λέγουσι*, *Etymol.* p. 454. v. 24.) et huiusmodi innumera: at raro, si modo unquam, *κλιτταν*, *κρητταν*, *ανατταν* leges. *Λυκαβηττός*, *Τμηττός* constantissimus usus sanxit, et ad ipsos Latinos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit *Ἀλικαρναττόν* aut *Ἀλικαρνητόν*, *Παρναττόν* aut *Παρνηττόν*, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi causa, quae atius deducere per notarum leges non licet. *Βασιλισσα* autem, unde formatum *βασιλιττα*, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis interpretes, *Josephum* atque alios usurpem, *Alcaei* ipsiusque *Aristotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto vere aversatur, ut hoc etiam argumento pag. 42. *Demostheni* orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea regis sacrorum *πορ βασιλισσα* nominetur, non *βασιλις* vel *βασιλεια*: quo jure, tunc non disputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, *τὴν δὲ συνοικουσαν αὐτῷ βασιλεῖ*) *βασιλισσαν* καλοῦσι, VIII, 90. consentit *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad *Od. A.* p. 1425. *τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν ὁ μόνον βασιλεια, ὡς ἑρὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασιλισσα κατὰ ἑλλιον Διονύσιον Ἀττικῶς βασιλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει.* hoc jam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur *Ἡριννα*, *Κόριννα*, *Μύριννα*, *Φλιννα*, pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunncsius* ad *Phrynich.* pag. 45. *Alexandrum* male posuit, locus ab *Aeliano* servatus apud *Suid.* in *Παίσωμεν* et *Τριχορυσία* καὶ τὸ τοῦ Μεάνδρου, *ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασιλιννα*: fastu elatam, et puto, et quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit *ἐμπίδος Τριχορυσίας* in *Aristophanis Lysistr.* v. 1031. is, unde haec adpellationis Comicae facetia sit derivata, statim censentiet. *HEMST.*

Ead. 1. 5. *Τὰ σῦκα τῦκα*) Adludit ad notum proverbium, quo qui libere et audacter vitiis sua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de *Hist. Scrib.* c. 41. inter alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-

bendam historiam accingat, hoc numerat, παρδρησίας καὶ αἰσθείας φίλος. ὥς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas et in dicendo libertas e genere humano intercitat. SOLAN. Jure metuebat pro ficibus, arbutei generis fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adjutore *Lysimacho*, quippe Βοιωτῶ τὸ γένος ἀνέκαθεν. nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula *Phoenissis* apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paullo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον et τευτλίον dixisse constat: hinc insula *Τευτλοῦσσα*, *Τευτλοῦσσα*, *Τεττλουσα*, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud *Thucyd.* VIII, 42. HEMST.

Ead. l. 9. Γραμμάτων) *Lege* χρημάτων. Certe de *Literis* sermo esse non potest, cum mox *aves*, et id genus alia, nominet. Coll. habent *δημάτων*, quod proxime accedit. V. Δ. (*Diall. Mortt.*?) XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, *Tim.* c. 27. SOLAN. Recepi χρημάτων, satis commendatum. Et *Abreschius* vel hoc probavit, vel πραγμάτων (*Dilucc. Thuc.* p. 790. sq.) Minus placebat *Jacobsii* *θρεμμάτων* in *Porson.* *Adveiss.* LEHM.

Ibid. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverbium etiam in *Achill. Tat.* lib. II. dico ad *Heliod.* lib. IV. BOURD.

Ead. l. 12. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN. Non ita videtur; quamquam res est minuta. LEHM.

Ibid. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in *Acharn.* *Comici* v. 875. νάσσας vocare, cum debuisset potius νάττας) κίτται semper in *Aristophanis* Avibus, alibi-que: plurimum etiam in *Aristotele* περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφοις, reperias: κοσσύφοις habet *Athen.* VII. p. 305. B. Harum avium singulare quoddam genus *Cyllene* mons *Arcadiae* natriebat: *Stephan.* in *Κυλλήνη*· ἐν τούτῳ δὲ φασὶ τῷ ὄρει τοῖς κοττύφοις λευκοὺς γίνεσθαι· in eadem historia similiter *Aristot.* IX, 19. verum κοσσύφοις dederunt *Aelian.* de *Anim.* V. 27. et *Pausan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit *Commentator*, quisquis est ille in *Anthol.* p. 314 pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, *Aelianus*: vide XII, 28. et simillimum plane *Clementis* locum *Paed.* II. p. 188. D. *Arcadas* autem ipsos, quorum lingua *Doricæ* dialecto contribuitur, κοττύφοις enuntiasse, perquam fit ut

prosimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeschine* in Ctesiph. pag. 71. v. 40. et *Demosthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοψίλους vindicant, notante *Moschopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticista malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice *Aristophanes* in Avibus, et apud *Athenaeum* saepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Aristophon* in Pythagorista de parasito perquam facete, Ἐπαῖθριος χεიმῶνα διάγειν, κόψυχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit *Eustathius* ista proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philostratus* Attici moris observantissimus de V. A. Γ. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Thesaurum haud paullo meliorasubministrabit. In Longo scribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec secus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego discernen Grammaticorum commentis adnumerandum censeo. *Hesychius*, nisi et hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρεῖα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοψίχαια· quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομψίχαια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. HEMST.

Ead. 1. 13. Ἐμμεττόν) Mons est satis notus. SOLAN.

Ead. 1. 14. Συλλαβῶν) Ἐμμεττόν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβᾶς intelligo vocis Ἐμμεττός· alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Hesychius* συλλαβᾶς, et paullo diverse *Aeschylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspectantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτροφής, mellificio praestantissimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST. De Syllabis vid. ad §. 1. Nec intelligo plane, quid in voce Ἐμμεττόν quaerat *Hemst.* Nihil amplius in illis verbis equidem invenio, quam hoc: videntibus vobis ipsis (septem vocalibus, quae hic iudices adsidetis) ceterisque vocalibus, quae quidem secundo a vobis loco sunt positae. Cf. c. 5. Miratur, quantas sibi injurias factas coram ipsis illis, quarum erat leges custodire. LEMM.

Pag. 62. l. 1. Ἀποκλεισμένον τὴν θάλ.) Ms. ἀποκλεί-
 ξέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituimus secuti ed. J. &
 Mss. L. et BOURD. in reliquis legebatur ἀποκλεισμένον.
 SOLAN. Dedimus ἀποκλείνέ μοι, ut congrueret cum ἐξέ-
 λεν. Historicis frequens. Dion Cassius XLVII. p. 345. Α.
 ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν· et varia structura, ἀποκλεί-
 ειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἐγρα. Hinc
 patet, jure *Kuhnum* in Pausania VIII. p. 598. voluisse legi,
 Ἀργαῖες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχοῦ ἐν
 τῇ θαλάσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab*
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
 HEMST. Lectionem cod. 2954. τὴν θάλατταν per τ duplex re-
 cipiendam censet *Belinus*, ut necessariam, nisi velimus con-
 tradicere sibi literam Σ. Hae merae sunt argutiae. An quae-
 so contradixit sibi eadem, quum dicebat: Θεσσαλλίαν με ἐξέ-
 λεν ὅλως; et deinde σεύτλων pro τεύτλων; Et infra c. 11. accu-
 satrix forma utitur θάλασσα, quippe odio alterius mota.
 LEHM.

Ead. l. 4. Τῷ ζῆτα) Utraque literae Z et Σ multis in
 vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζα-
 μολίς, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At
 ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus,
 invitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα
 tanta quidem juris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
 tionem venerit, ζυῖονα scribendum esset an σύονα, ζμίον
 an σμίον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169.
 ubi vide eruditissimae diligentiae virum J. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζυῖονα, murra. Scalpellum, Scalpulus, ζμίον
 in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, si vera sunt,
 causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαι-
 ῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζυῖονα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ πατήρ
 χετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ. His
 ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessione
 dejectum Ζῆτα, et Sigma nostrum eodem implicabitur cri-
 mine, cujus vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem,
 me iudice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim
 argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, in-
 quam, quicquid obnitatur J. P. Valerianus ad Aen. VII, 648. pri-
 ores in hujus usus possessione fuisse partes statuamus? Lati-
 ni, sed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyr-
 nam praeferre libros veteres monet Is. Vossius p. 321. itaque
 nomen illud scribi jussit Mart. Capella III. p. 57. Zmilus vel
 potius Zmilis Plinio H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Ζμίον.

Zmaragdus in duobus *Lucretii* Codd. reperisse se testatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 18. v. 43. edere non dubitavit cultissimus *Broukhusius*: invito certe *Prisciano* et multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m scribunt.* Idque adeo verum est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

Ead. l. 5. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe *ZMTP. NA.* V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, et *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, et quidem solis, est proprium ξύν scribere pro σύν: verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus est *Thucydides*, singulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμπορά etc. *Aristophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demosthene* atque aliis, qui novam et emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνίειναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος etc. In Sophistis recentioribus tanta adparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de *Thucydide* dubitare nos *Lucianus*, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ ξῦ pronuntiatio, non absurde coniecit *Salmasius* de L. H. p. 482. a barbaris et Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc *Luciani* loco et quibusdam proximis *H. Stephanus* Animm. in *Joann. Gramm.* p. 18. HEMST. Scripsimus autem μηδὲ pro vulg. μήτε. Vid. ad §. 4. et Nigr. c. 27. LEHM.

Ead. l. 9. Μυρσίνας) Notant *Moeris Attic. Thom. Magister* et *Muschopol.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Animm. ad *Joann. Gramm.* et *Corinth.* p. 16. 55. In *Aristophane* semper Μυρσίνας scribuntur: nam quod in *Equit.* v. 59. βυρσίην, et v. 447. τῶν βυρσίης τῆς Ἰππίου, quasi ex μυρσίην, ridiculi caussa fictum, ut bene *Schol.* exposuit, ad *Cleonis* opificium et βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero *Comici* locum referenda, quae notantur ab *Hesychio* in βυρσίης. Apud *Thucydidem* saepius legi θάρσος et θαρσεῖν,

quam *θάρδός* et *θαρδέειν*, observat *O. A. Dukerus* ad V, 4. HEMST.

Ead. l. 13. *Μικροῦ δεῖν*) Vel καὶ μ. δεῖν· vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentias: *Synes. Φ. E. p. 77. A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα.* HEMST. Priori emendationi facile subscripsi. Alteri vix possum. Neque enim opus est, ut addatur μάρτυρας. Praecedens ὅτι est quod; quod ad id attinet, quod — arcesse mihi, quo id probetur etc. Et κάλει etiam per se stare potest, non minus certe, quam illud *προσκάλει μοι τὸν λόγον* *Catapl. c. 27.* ubi de testibus agitur. Deinde ne ferri quidem posset addita vox μάρτυρας. Nam literas δ, θ et ξ non testium, sed vel accusatricum loco, arcessi vult litera σ. Αὐτά autem minime expelli poterit, quod vis in ea voce inest maxima. „Ne mihi haec referenti diffidatis, arcesse jam ipsas, quae confirmant rem.“ LEHM.

Ead. l. 15. *Ἐντελέχειαν*) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque *Budaei* aetate summa contentione certabatur: vide eum *de Asse.* *Luciano* adsentire videtur *Cicer. Tusc. I, 10.* ubi vide *cl. Davisii* notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de *ἐντελέχεια* Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam et philosophorum in scholis jactatam, tum *Luciano* placuisse *ἐντελέχειαν*· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte *Δ* testimonium dicere jussisset adversus *T.* Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenso, suffragatur *Noster*: vide *T. D. I. c. 10.* et *Davisium* p. 20. HEMST.

Ibid. *Ἐντελέχειαν*) *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait *ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν* vocare his verbis: τὰς μυθρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν. *Ἐντελέχεια* per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* *de Asse* lib. I. qui dici putat quasi τοῦ ἐντελοῦς συνοχήν, perfecti corpo-

ris comprehensionem. Aristot. II. de Gener. Anim. c. 1. Gaza I. c. 16. de Caus. Plant. COGN.

Pag. 68. l. 1. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαλοντος pro κρούοντος: deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος: quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426. et Pac. v. 545. ubi lege λαβώμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο: quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. v. Σάραπισ Guietus: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοήν ἐποίησε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον. Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τὸ τε μέτωπον ἐπληξά, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. Pectoris, feminum, capitis percussiones, Cicer. T. D. III. c. 26. Qui saepius aliquo dolore perculsi et caput plangent, et pectora pugnis obtundant, Firmicus V. c. 6. HEMST. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 143. defendere vulgata ita conatur, ut sic contendat itidem dictum, ac si ita legantur verba, ut vult Hemst. κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ (τῆς κεφαλῆς) τὰς τρίχας τίλλοντος. Et plenam dictionem τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλειν probat locis Philonis Jud. et Esdrae. Mihi quidem neutra ratio satisfecit. Desidero vocem, quae respondeat praecedenti ἀκούετε, nec videor mihi multum aberraturus, si conjiciam ὁ ποκρούοντος, eo sensu, quo supra Somn. c. 17. et Conviv. s. Lapith. c. 12. Nam κλαλοντος ob varias causas minus placet. LEM.

Ead. l. 3. Κολοκύνθης) Κολοκύντης enim quidam scribunt. GUIET. Καὶ τῆς κολοκ. ed. J. et Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet Athen. II. p. 59. C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80. et Nunnes. p. 82. Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX. n. 73. Maittair. Alphab. Dial. ad Arctaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύντης Demetr. περὶ Ἑρμ. §. 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρδίννας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην: ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν et ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Jos. Scaliger Animm. ad Euseb. p. 1186. HEMST. Adde Lobeck. ad Phrynich. p. 437. sq. LEM.

Ibid. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν.

QUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola J. τοῦ. SOLAN. Liberior est ob rei naturam structuræ ratione. Sic intellige nexum: (ἀκούετε) τοῦ ζῆτα, (λέγοντος, ἀφελισμοῦ) τὸ σαλπίζειν καὶ συρρίζειν. LEHM.

Ead. l. 7. Τουτονὶ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτονὶ τὸν τρόπον, id humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quæ contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖν medium interjici, cursu orationis institutæ interrupto ad reprehendendum, quod ante memorie non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, imo hoc etiam, οἷον, priusquam pergam, cujus me mentio illatæ hominibus injuriæ commonefacit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεισθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν etc. HEMST. De structuræ ἐπιτρέψαι cum Accusativo personæ et Infinitivo insolentia vid. Dorvill. ad Charit. p. 586. ed. Lips., quem nec hic Luciani locus præteriiit. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον· de Tantalo Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam peteret, si scriberetur, ὡ γλώσσης αἰσχίστον νόσημα Ταῦ. HEMST. Quodsi vere auctor libelli respexit illud Euripideum, de quo tamen dubitare subit, quum maxime diversæ sint utriusque loci sententiæ, vel sic retinendum erat ἀληθῶς. Revoca potius in memoriam τὸ P νοσήσαν e c. 9., quo in pronuntiandis vocibus μυρρίνη et κόρρη ob linguæ vitium (νόσον) uti coeperunt pro σ. Et similem habebis et h. l. sententiam. Quod ne ipsa quidem vox γλῶσσα literæ σ relinquatur, tribuit hoc auctor linguæ vitio, et literam τ facit hujus vitii causam, γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. LEHM.

Ead. l. 14. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

Pag. 64. l. 1. Παρεῖς πείον) Ms. παρὶς πείον. Cetera hujus dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

Ead. l. 5. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo et ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recorder. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans prædicat in vaticiniis Jesaiæ XLIV, 27. XLV. De ingentis animi

viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur et morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97.

— cui militat aether,

Et conjurati veniunt ad classica venti.

istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. *Liban.* T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore *Cyro*, ut pluribus supersedeam, cum praeter spem *Euphrates* vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἔδοκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὥς βασιλεύσονται. *Xenoph.* *Cyr.* exp. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli τάλῳ, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime *Lucianus* spectaverit, me non plane pervidere fateor: de *Dorica* dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem literae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad *Oedip.* in *Col.* v. 1316. qui aliis fuerit *Talaus*, eundem alios adpellasse *Calaum*: ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγέατης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφῶν δὲ Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *Hemst.* Scripturam τὸ δὲ καὶ τούτῳ, quam in omnibus libris deprehendi, et qua nexus orationis impeditur, mutavi in τόδε καὶ τούτῳ. Ceterum *Hemst.* rem acu videtur tetigisse, quum vitium linguae ab auctore significari putavit. Felici scilicet hyperbole litera Σ rem ad absurdum et ridiculum perducit, perstringens oblique eorum Graeculorum consuetudinem, qui vitium aliquod linguae simulatum adfectarunt. Unde dicit mox effectum iri, ut, si constet sibi literae *T* arrogantia et habendi cupido, ulteriusque ea via progrediatur, mox e voce κῆμα, τῆμα, et e maximi regis nomine caseus evadat. Hodienum quoque et inter nostrates hujusmodi mirae et ridiculae stultitiae non pauca exstant exempla. *Λεημ.*

Ead. l. 7. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei *Cyrus* nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare

nititur. COGN. Imo potius de caseo cogitandum, atque fortassis rescribendum Τυρόν τινα. LEHM.

Ead. l. 10. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτῶν, quod in impressis est. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῷ γὰρ τοῦτον σώματι) Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. l. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse et homines in iis fierisse.* Vid Isidor. l. c. 3. et J. Grialum, Douglaci Anal. Sacri. P. II p. 156. *Tertulliani locum, ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis, tetigit Salmas. de Cr. p. 239.* HEMST.

Ead. l. 12. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit et symbolicis. Galli enim adsueta sunt cruces et patibula in similitudinem ταῦ literae formare. COGN. An σημάτι; GUIET.

Ead. l. 15. Ἐπὶ ταῦ) Id est, σταυρός, σταυρώσα. GUIET. Verissima vocis σταυρός origination: ταῦ, ταυρός, hoc est, in modum tau efformatus: et per contractionem ταυρός: et praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. MENAG. Volueritne, Ταῦ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 78. *Hicronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit.* SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 84. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Jud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura inustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, et a Luciano longe distant: sed obscuram ejus mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI. cap. 76. HEMST.

Ead. l. 3. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, εἶναι abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221. D. ἐγὼ δὲ τοῖς ἀπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμμέρομαι: apud eum saepe. Aristot. Polit. VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν: plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9. p. 163. HEMST. Cf. etiam Abresch. Dilucc. Thuc. p. 53. LEHM.

IN TIMONEM.

Pag. 66. l. 1. TIMON) Aetas hujus unde certo adsignetur, nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comoediam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de caussis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN. Nobilissimum ego hoc *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror et permagni facio: quid enim eo purius est, et ad veterem eloquentiae formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, et ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mellitissimum hoc ingenii *Luciani* monumentum expolirent atque illustrarent: neque adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in hoc *Luciani* scripto utiliter collocavit: hunc non passibus aequis et longo satis intervallo sequitur *Lambertus Barlaeus*, cujus in *Timonem* labores diligentiae gloriam certe et propensi in literas animi merentur: ego post alios lineam in hac tabula ducere constitui, et fors operae pretium fecisse videhor, si accuratius quaedam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca commonstravero, quae sibi proposuit imitanda *Lucianus*; non enim inde scripti praecipuum tantummodo argumentum, verum etiam locutiones nonnullas et sententias desumit. Sed post *Tan. Fabrum* restant, quae de *Timone* praedicamus; neque enim tanto nos hunc hominem odio, quanto ille genus omne humanum, prosequimur, vel propter hunc solum *Luciani* nostri libellum: nam hos ejus mores infictos et ab hominum congressibus abhorrentes male nititur excusare *Faber*. Sane *Platonis Epistolae* a *Leone Allatio* publicatae, sophistica potius sententiolarum ludibria, quam nativam principis philosophi gravitatem spirant: contra stat veterum auctoritas, sine qua nihil in hujusmodi rebus licet: *Aristophanes* in *Lysistrata* p. 887. ingenium *Timonis* inhumanum sale Comico defricat, et in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat κατὰρὸν Τίμωνα, merum *Timonem*: quapropter et merito μωροῦργον cognos-

men ipsi adhaesit: Cicero Tuscul. Quaest. lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, *μῖς ἀνθρώπου* adpellatur. Idemque obscurius de Amicitia §. 87. Quinetiam si quis ea asperitate est, et immanitate naturae, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus etc. Plinius H. N. lib. VII. c. 12. ubi aequabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturae duram et inflexibilem. adfectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiae Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiae, si quidem illa et sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e Diogene in Timonis Phliasii Vita, sed alieno ibi loco positam, quae breviter ingenium huius Misanthropi complectitur, excerptam: *Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τιμων, ὁ μισάνθρωπος· ὁ δ' ὄντως λόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὡς καὶ Ἀντίγονός φησι· λόγος γοῦν εἰπεῖν Ἰερώνυμον τὸν Περικατιπύχην ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξέουσι καὶ διώκοντες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώκοντες θηρεῖσι τοὺς μεθ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τιμων·* alieno dixi loco positam, quoniam ex more Diogenis ad finem erat rejicienda ut enim nunc est, narrationem de Timone Phlasio non bene interruptit et conturbat: sed observa mihi, Timonem nostrum fuisse φιλόκηπον: id nimirum ad Lucianum facit, qui illum inducit agrum sarculo versantem: ne vero non de Timonis natura credat Lector, res erit ipsa testimonio, quam Plutarcho satis ridiculam commemorabo. Cum processisset aliquando noster homo in Atheniensium conciones, omnium animos rei novitate percussos ad se convertit, magnamque sui expectationem concitavit: ille vero ad attentos Athenienses haec dixisse fertur: area mihi parva est, in qua dum erigere decrevi: in hac ficus enata multorum suspendiis est nobilitata: non possum itaque non, quin publice significem, si quem Atheniensium vitae ceperit tedium, me eum velle rogatum, ut ex hac felici arbore suspendat, antequam excindatur: et quis post haec certum asperitatis morum ejus documentum desideret? hunc autem rigorem ex injuriis amicorum videtur contraxisse, quoniam ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem praecipitavit, ut summam vitae beatitudinem in universi generis humani odio definiret: *μόνος εἶδε μὴδὲνα τρόπον τινα δαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπων*

ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiae veritate accepit: indicio est *Plutarchus* in *Antonio*, quem et ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸν Τιμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον ἔφασκεν, ὡς δὴ πεπονθὼς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν· meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium cel britate e concione deductum sic adloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando damnum conciliabis. Cū quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripateticus*, *Timonem* discipulos fugientem captasse, cui nihil aequae fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam et morum torvitate horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, et, cū crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Néanthe* refert in 'Απόρρώξ et Τιμων· ἀπὸ ἀγράδος πεισόντα· sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concedet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mihi minus probum videtur, et conveniens. Sepulchrum *Timonis* a reliqua terra maris impetus avulsit, ne non vitae notas ipsum repraesentaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* reperio lib. I. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope *Academiā*) φαίνεται πύργος Τιμωνος etc. itaque *Lucianum* laudo, qui rei verae confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατίαν πυργίον οἰκοδομήσω ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ· nam de insperata thesauri inventionem neminem habet auctorem, vel saltem nullum inveni, id qui memoriae mandarit: quamquam me non praetercat, Commentatorem *Horatianum* illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat domi, ad *Timonem Atheniensem* referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo *Timone*: ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν· etenim illa regio maxime saxosa erat, et collibus aspera, ut ex *Pausania* liquet. Denique memoriam hujus viri Epigrammatis aeternarunt poëtae: inter alia, quae in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est:

Τιμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσι) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἐχθρόν;

Tò σκότος, ὕμνων γὰρ πλεονες ἐν αὐτῇ.

Vide *Callimachi Epigrammata* per Rich. Bentlejum, sidus editionis nobilissimum, collecta. HEMST. I. Comparatio hujus Timonis *Luciani* cum *Aristophanis* Pluto, non omnino illam inutilem, at paullo levius adumbratam, instituit *Le Beau* quae reperitur in *Mémoir. de l' Acad. des Inscript. T. XXX p. 51. sqq.* Aliquanto subtilius et elegantius de utroque opere judicavit *Wielandius* in limine interpretationis hujusce libelli *Luciani*. LXXII.

Ead. l. 18. Ζεῦ φίλις) Exordium ab attonitis poëtis συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἐταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὀρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγγιον. *Interp. Sophocl. ad Ajac.* Mastig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURN. Multa videtur vatum dedecus cognomina Jovis cumulata, quibus quasi tibi cinibus et fulturis ruinam meditantes versus sustineant: eadem illa et aliquanto etiam plura studiose collegit et apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei cognitione* p. 216. Jupiter nimirum πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεώς τε καὶ τυχῆς, ἅτε πάντων αὐτὸς αἴτιος ὢν, tam varia nactus fuit a diversis muneribus, quae obire putabatur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicumque alius certe vetus scriptor *de Mundo* c. 7. Εἰς δὲ αὐτὸν πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πάνιν, ἀπὲρ αὐτὸς νεοχομῶν· lege caetera: plura dabit *Cornutus de Natura Deorum*, *Schol. Eurip. in Hecub.* v. 345. et *Pollux* lib. I. c. 1. cui ad verbum fere conveniunt, quae scribit *Sophocl. Commentator in Ajac. Flagell.* v. 492. Potuerat itaque et Jovis ostendisse πολυώνυμον Illustriss. *Spanhemius* ad *Callimach. H. in Dian.* v. 7. ubi hunc *Luciani* locum tangit. Quae vero *Noster* in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulus meritis eorum laudibus adstruit *Dio Chrysostomus* dicta *Orat.* pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticae amantibus cognosci debet et considerari. HEMST. I.

Ead. l. 19. Ὀρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faciens fuit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἔρκεϊς vel ἔρκιε legendum; (*V. Suid et Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol. ad Hecub.* ejusdem v. 345. SOLAN. Ut omni vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et per

risjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum *Φίλλου*, *Ξένου*, *Ἐταιρείου*, *Ἐφεστίου*, *Ομογνίου*, *Γαμηλίου*, sed et *Ὀρκίου* est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Jupiter *ὄρκιος* et dedicatus in Eleorum curia, teste *Pausania* V. p. 441. ea specie, quae *ἐς ἑκπληξίν ἀδίκων ἀνδρῶν* erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, *Lucianum* infra §. 4. ubi *δεκάπηχυν κεραυνόν* memorat, non de Phidiaci Jovis signo, (hoc enim plenissima propitiae majestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso *Διὸς ὄρκιον* cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, et viribus effoetis jam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad *Juajur. Hippocr. c. II. §. 4.* ubi *Ζεὺς ὄρκιος* reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro *ἑρκιον* e Ms. notavit, si recte capio, *Th. Galeus* *ὄρκιον* et *ἑρκειον* ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in *Luciano* tamen *ὄρκιε* plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam *Ἐρκείος*: ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, et imprimis ex philosophi persona *Dion Chrysost. Or. XII. p. 216.* Haec *Luciani* attigit *Ex. Spanhemius* ad *Callim. H. in Dian. v. 7.* ubi de Deorum *πολυωνυμία* vere *Xenophon* in *Symp. p. 522.* *Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει.* Hymnus in Jovem, quem sub *Cleanthis* nomine vulgavit *H. Steph.* in *Poës. Philos. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαίρε Ζεῦ.* — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Aeschyl. P. V. v. 210.* *HEMST. II.*

Ead. 1. 20. Ἐμβρόντητος) Poëticum illum furorem, quem insaniam et non ingratum placentis stultitiae colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: *Ἐμβρόντητος* enim apud *Hesychium*, *παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος* iterum: *Ἐμβροντηθέντες, ἐνεοὶ γεόμενοι, υωρανθέντες*. *Ἐμβεβροντημένος, ἀναλσθητος* apud *Suidam* *μάταιος γεόμενος* μάταιον enim *γίνεσθαι* recentiores saepissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in *Hesychio* haesisse, ubi scribit: *Ἐμβεβροντωμένος, ἀναλσθητος, ἔμβροντητος* quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, *ἐμβεβροντημένος* quam enim alterum illud originem ha-

beat? nam brutum iudicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit *Philostratus* lib. III. de Vita A. T. ἐμβροντή-
θέντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σοφῶν, πεσεῖν ἄλλον ἄλλως: eos autem
a sapientibus fulmine tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc
praeter alia loco pyrii pulveris usum, bellicorumque tormen-
torum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt.
Vide et *Polluc.* I. 118. venuste transtulit *Achilles Tatius*, lib. III.
p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐμβρόντησέ με: immodera-
tum enim malum me reddidit attonitum: id enim in *Glossis Graeci* vo-
cabuli est interpretamentum: *Adamantius* de immobilibus ocu-
lis tractans, οἱ μὲν ὠχρότεροι, inquit, ἐμβροντήτους σημαίνουσι
commode declarat *Polemo* in eadem re: οἱ δὲ ὠχρότεροι μαν-
ικοὺς ἄνδρας σημαίνουσι: insanientes igitur et stupidos voluit
Adamantius. *Hesychium* e scena detulisse censeo facetum il-
lud βρόντημα pro ἐμβρόντητος. *HEMST.* I. "Ἐνδοί, θεοί τε
τοί, μουσολήπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, et voce Comica, μου-
σοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete Noster in *Jovialium* toni-
trum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis,
quae tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In re di-
versa similem elegantiam adhibuit *Dion Chrys.* p. 286. C. ἐπὶ
διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμε-
νος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτερπῶς
πυρὸς πίμπλησι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίη-
σεν. *Hesychius* quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος: (male le-
gitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut po-
tet e *Xenoph.* Ἑλλ. IV. pag. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὴν
στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντήθη-
τες ἀπέθανον: interpretis vicem agat *Pausan.* III. pag. 217.
καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ
καὶ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano,
et cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum
non noluit intelligi *Lucianus*, cum *Timonem* ita facit poëta
adpellare. *HEMST.* II. Iidem poëtae simili ratione ἐμβρόντη-
τοι dicti in *Philopatr.* c. 2. Et quid illud sibi velit, quo *Dial.*
Deor. XJII, 1. Hercules inclamat *Aesculapium*: ὦ ἐμβρόντητος,
jam in promptu fuerit; quamquam et propria vocis vis innu-
tur verbis sequentibus: ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν etc.
LEM.

Ead. 1. 22. 'Τπερίδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρον) In *Virgilio*
vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic est locus: quippe qui
dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta
reliquit: alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per jocum pro-
tigillis et tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus
donec solidas columnas advenirent. Haec *Suetonio* non sunt in-

signa: adparet autem, non plane commode tibicines istos ad
um sensum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Aristoph.* in
lan. v. 1209. eleganter στοιβήν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem
tipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire so-
ent: recte *Schol.* περιττόν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς
τοιβῆς τῶν φορτίων· ibi haec *Lucianea Kusterus* non praeter-
misit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. *Schol.*
ad *Med.* v. 665. notat, *Euripidem* esse valde proclivem ad
usurpandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornan-
lum prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque
propriam vim discere licebit ab *H. Valesio* ad *Harpocrat.* p. 150.
Apollon. Alex. de Synt. III. pag. 264. ubi de conjunctionibus
git, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram esse negat
orum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν
ὁ κεκηνὸς τῆς ἐρμηνείας· ipsam vides *Luciani* phrasin.
IEMST. II.

Pag. 67. l. 1. Ἐρισμάρατος) Epith. Jovis ipsius apud
Hes. Theog. Adnotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi
Joh. de la Faye: manus adnotantis ignoratur, ideoque
anonymum deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

Ead. l. 2. Βαρύβρομος βροντή) Respicit hic inter alia
ocum *Euripidis*, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
αὐρύβρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κε-
αννόν habet *Hes. Theog.* 504. SOLAN.

Ead. l. 4. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου
ᾧ ὀνομάτων) Recte cl. *Faber*, ac fumum plane poëticum, no-
inum strepitum si demas. ultra quod tentare quicquam error
st. GRON.

Ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae, Horat.*
OLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit *Bar-*
zeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut *Faber*
ectissime convertit (excepto nominum strepitu). Is usus par-
ticulae ἔξω familiaris apud optimos scriptores: *Tim.* περὶ
F. K. οὐ πόκα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν
υντεταγμένῳ θεῷ. *Demosth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀν-
ρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Lon-*
inus, structurae non minus, quam verborum locutionumque
iligentissimus, S. 24. §. 2. Περίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω
ε τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid.
Thom. Mag. in v. Concinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων,
uia πάταγος, ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum
ragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· et
aeptius in *Aristophanis* *Nub.* Jam quod fulminis est proprium,
psis poëtarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus

vacua inanem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit ærum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud *Homerum* pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem et corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, et ingenium *Luciani* in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si timerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST. II. Ne quid dubitationis forte de isto vocabuli ἔξω usu relinquatur, cf. Char. c. 18. ἔξω τοῦ ἀβεβாலου — τῆς τύχης, praeter inconstantiam fortunae. *Xenoph.* Hier. I, 7. ἔξω τούτων, ἀ εἰρηκας σύγε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν, praeter haec, quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere. Quin etiam Latini passim sic utuntur praepositione extra pro praeter. *Terent. Phorm.* I, 2, 48. Neque notus, neque cognatus, extra mea aniculam, quisquam aderat. LEHM.

Ead. l. 6. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

Ead. l. 7. Σπινθῆρα ὀργῆς) Proprie *Dionys. Halic. A.R.* II. p. 103. v. 41. ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδὲν φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facite *Aristoph.* de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξέφλεξε τὴ πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικῶς ψηφίσματος. Quaedam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τῆς ψυχῆς vocat *Philos.* de V. A. T. IV. cap. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opera feramus: primum, inquit, genus humanum e terra naturae probabile est fuisse violentum, et mutuis in se invicem odiis saevnisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ἐξῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας: debuerat quidem ἐξῶσθαι vel ἐξοῦσθαι: sed concoquat, qui stomacho ut tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ἐξοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐξοπίσθαι: nota sunt σπίζειν, ἀναρρίπτειν, ἐκπίζειν: alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST. II.

Ead. l. 8. Θάπτον γοῦν etc.) Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: Itaque eorum, qui pejerare adgreditur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a *Frugilio* sancire foedera fulmine dici Jovem, qui fulmine vindictam, quod contra formulam et religionem jurisjurandi commisit

est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332. Jovem esse ostendit eundem et χραστὸν et δεινὸν διὰ τὸ πολεῖν τὰς ἀδικέοντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST. II.

Ead. l. 9. Θραυλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

Ead. l. 10. Δαλὸν τινα) Manifeste declarat titionem in Timonis Lucianoi principia, Jer. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488. διάπυρον ξύλον, et pluribus Hesychius: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Antonin. Liber. c. XVIII. ambustum torrem Chorineus ab ara Corripit, Virgil. Aen. XII, 298. Δαλὸν Glossae titionem et torrem exponunt. Titionem vulgus adpellat extractum foco torrem semiustum, extinctum: Lactant. IV. pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI. p. 209. riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem sustinens perdolatum in fulminis morem. HEMST. II.

Ead. l. 12. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, μόνον καὶ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes suos intentet; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum adfici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Jac. Gronovio, (cui pro digno et justo διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro frui re grata et accepta, atque adeo pro delectari fructu alicujus rei, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X. Sol querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebis fore difficiliorem, hominesque in tenebris consessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. Respondet paullo post Mercurius, Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἔβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur

ἀπολαύω· at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aensi bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ ευμηχανίας. Acerbissima profecto haec et letifera ἀπόλαυσις. In *Pseudolog.* Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *Aelianus* II. Var. H. c. 34. Ὅρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, et in bonum et in malum, simpliciter notans adfici ab re aliqua, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur adcuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *Aelianus*. *Aristophanes* in *Pluto* v. 236. adjicit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πάποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινὸς dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, suppressit: quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in *Mortuor. Dialogis* IV, 2. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. JENS. Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi et Maris*, τραύματα iterum vocat, quae igne inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines referri, quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, et vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est ad *Nigr.* c. 30. Vide et *Arrian.* *Epict.* p. 286. A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. *Virgil.* VI, 593. — non ille faces nec fumea taedis Lumina etc. de vero Jove. SOLAN. Haec quicquid est interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad *Nigr.* §. 30. rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Jovi attribuant? respondebo pro aliis, quia ipsa *Luciani* mens explanatissime proposita, et structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpati

solet et per se simpliciter et constructe. *Aristoph. Av.* v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἰλθὼν ἐνθαδὶ· quod ludendo perinde est positum, atque ὠνάμην vel ὀναίμην ἄν· *praeclare enimvero mecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλαῦρον, *Isocr. Συμμ.* p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso. *Dionys. Halic. A. R. I.* p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμύξεων· ubi medise significationis est. *Plato Phaedr.* p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελανκῶς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελανκότη τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: *Euripid. Iph. in T.* v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, *Plutarch. T. II.* pag. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύηται τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundant. *Platoni* sine dubio *Hesiodeum* illud in mente fuit *Op. et Dies* v. 240. Πόλλακι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνρα· ubi ut rem ipsam et sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. *Gracivius. Aristot. Polit. V.* p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolii C. XV.* n. 78. ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph. Plut.* v. 174. *Maxim. Tyr. D. II.* pag. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi junctum a *Luciano* verbum itidem adparet, similiter atque in *Amat. Plutarchi* p. 765. B. φίλοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστών, ἀλλ' ἡ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide *Suid.* in Ἀπολαύειν· *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui *Obs. III.* c. 2. cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος· huic loco, verba

sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα minus videtur convenire. cum ἀσβόλα seu fuliginis fiat mentio: quare lego καίματος, id est, adustione; quomodo fulmen et fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita cum dixit φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in *Jove Conf.* §. 15. οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν φαῖναι ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam adpositum *Euripides*: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε istum versum *Theon Smyrnaeus* de *Musica* c. 2. p. 75. cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἰσχυρῶς pro beneficio pateicti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch* *Symp.* IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον, quanquam Latinis usitatum adflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς: deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem etiam mecum vir et amicus, dum fuit, summus *L. Kuster* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: Cur suis

Demit imaginibus violento vulnere honorem?

Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem tela dicuntur et βέλη: saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco:

— patris cur telum perpetiuntur

Obtundi — teli determinet ictum.

Herodot. IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα etc. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη: cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* *Trach.* v. 1103. Ἐσσεῖσον, ὦ ναῖ, ἐκ πατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ: notavit ad eum locum *H. Stephanus.* *HEMST.* II. Tam clare haec exposita, tamque docte illustrata, ut de emendanda sanissima voce τραύματος ne cogitari quidem amplius posse videatur. Nihilominus ingenium suum exercuit *Jacobsius* conjiciendo τρατεύματος in *Porson.* *Adverss.*, quod quidem de *Jove Comico* intelligi vult. Vir egregius, conjecturarum nescio an cupidior saepius, quam felicior, venator. *LEM.*

Ead. l. 14. Ἀπίθανος ὦν) Inexpectata meis auribus accidebat haec locutio: quapropter nescio quid meditabar. οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς οὕτω etc. quod molle est et bene Graecum. *Salmonium* et *Tantalum* pro hominibus posuit impiis et Deos oppugnantibus *Herac.* *Vit. Hom.* p. 408. *HEMST.* I. Olim adridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς

ὅτι φ. nunc nihil muto. *Plutarch. T. II. p. 598. A. ξενηγο-*
ῦναι πειθανόν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II.
12. εἴτε πειθανός δοκεῖ τοῖς συγγράφασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ
αὐτὰ ἂν πράξας etc. Porphy. de A. N. pag. 250. ὅτι δὲ πλάσ-
των ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I. p. 91. E. T. II.
291. A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπίθανους εἶναι τοὺς λέγοντας. Ae-
schines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγορηκε δωροδο-
σίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt,
quomodo cum personis vox ista jungatur. Salmonei ne-
scio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui
contemptus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si
adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura,
non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Jo-
vis incusaret. De Salmoneo versus sunt Maniliū V, 91. post
multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut
mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir prima-
cius J. F. Gronovius Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen
in modum si constituentur, propius ad priscam poëtae ma-
gnam accedi posse censeo:

Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe,
Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positis) mis-
sisque per aera quadrigis

Expressisse sonum mundi sibi visus, et ipsum
Admovisse Jovem terris de fulmine finxit:

Sensit at immensos ignes; super ipse secutus

Morte Jovem didicit) generatus possit haberi.

Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit J.
Scaeviger: de fulmine capiendum est ea fere potestate, quam
Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139. etiam ipsum
se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet,
jactō fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22. — ὅστ'
ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανὲς ἔρριψε Σαλμωνεύς φλόγα· plura,
quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat.
Ceterum Salmoneum et Tantalum pro hominibus impiis et
Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408.
Vid. Marim. Tyr. D. XXXVI. et Hadr. Junii Adagia in Sal-
moneus alter, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Sui-
dam in Εὐτρόπιος et Χρῆμα. HEMST. II.

Ead. l. 16. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ;
quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhes. p. 472. C. SOLAN.
Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doc-
tiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum fo-
ret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβρον-
τήσεσσι σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te ful-

*mina jacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulra Salomoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ο-
τιβροντῶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandra-
gorae potionem altum stertis? Verum nihil moveri debet, intel-
ligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φε-
βηθείη ἂν τῶν ἐπινοεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνου ἐπι-
γα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς
utrumvis ad sententiam Luciani aequae commodum. Πῶς γὰρ
οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν
ἔστιν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν.
Lucian. Gall. §. 14. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὄβαλον ἔδωκε τῷ Σίμωνι·
πῶς γὰρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἤπιετο τῶν χρημάτων· hic, dum vivens,
ne obolum quidem dedit Simoni: nequitiam sane, ut qui ne ipse
quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ εἰ,
ὅστις etc. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα etc. Isaac.
p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg.
pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis
p. 187. v. 32. H. Stephano adsentior pro πῶς γὰρ, ὅς γε σῶς
πατρίδα etc. reponenti πῶς γὰρ οὐ; ὅς γε σῶς εἰ. Alciphr. I.
p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI.
p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε etc. In his, minimis quidem,
sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni saepe mo-
menti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST. II.
Cf. ad Diall. Deor. XXVI, 2. LEHM.*

Ibid. Ὑπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qui
etiam epota somnulosi sunt homines. Demosth. Phil. 4. αὐ-
τοὺς οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ
φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐτόκαμεν ἀνθρώποις. BRON. De hoc
Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. HENSL.
BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit
Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum
rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse
ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est senten-
tia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non
absimilem, ut ex Theophrasto et Plinio patet, in arborem, um-
bram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita
scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ὑπὸ
μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post man-
dragorae potionem. Sic et ad eundem sensum infra in Demosth.
Encom. οἶον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandra-
gorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ
πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, sta-
tim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse ναρκωτικήν

ὄν φάρμακον, et somnum inducere, notum est vulgo. PALM. viderit *Palmerius* in *Erasmio* lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud *Lucianum* notat caussam efficientem: utque idem sit prorsus vocolae πό? vertit sane *Erasmus* sub *mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille *Galenus* haec, cum comes *Luciani* venit ad 'Αλεκτρώονος ἱερὸν, vititque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλὰ καὶ μανδραγόραι in libro I. Verae histor. et tam vere nunc in *Erasmio* sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari soleant tenentes os animalis, quod adligari debebat ad radicem *mandragorae*, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur et cum sub corona vendi aliquem dicet, redetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; et speciosius cum veles dicitur sub item sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Jocosae hominum ingenia! an *Erasmio* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν μανδραγόρας? Lenius sodes. *GAON*. *Leo Allatius* ad *Hexaem. Justath.* pag. 57. ὑπὸ μανδραγόρου· quod ego potius probo, cum et vetustae quaedam editiones id agnoscant, et *Stephanus Schediasm.* lib. IV. c. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim *mandragorae* somnificam multis illustravit eruditionis non spernendae *Graecus* d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας εἶδος βετάνης οἰνικὸν καὶ ὑπνωτικόν· scribe *πρωτικόν*· nam sic alibi: 'Τπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· et *Suidas* ὑπνωτικὸς καρπὸς· alterum me sollicitat οἰνικόν· neque enim er placet *Sopingii* conjectura *μανικόν*· ψυπτικόν adprobarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim *mandragorae* potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta* aliique adsignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum adsumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile *Caesaris* facinus, quod *Polyacnus* narrat *Strateg.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones vino *mandragora* mixto rebruiatos et in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Auctonius*, *Plutarchus* aliique, quos loci non est examinare. *Nimie Noster* adv. *Indoct.* p. 554. (c. 23.) οἶει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακερῆσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ ἢ εἰδέναι, ὅλος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βλος etc. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φαίνεται πολὺν μανδραγόραν ἐκπεπωκώς· quae ex *Demosthene* et *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo. *HEMST.* I. Jam in hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas

eruditos advertit: quicquid in Luciano, ubi mandragorae fit mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI. cap. 6 operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, et alterum ex Demosth. Encom. §. 36 ἀλλ' ἀνίσταται μὲν ἄκοντας ὅλον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοῦ αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem et de illis quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ἐκ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam ἰ literae α, ut talis sit genitivus, qualis Ἰλϋθαγόρα vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illi modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potius: sicut dicitur ὑπὸ ὀλβου et ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (ejus enim illa est interpretatio) et tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (ut quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 et 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaem. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam salse irridet, ipse propterea vicissim a J. Gronovio irrisus: cujus equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό: quanquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult voculae ἀπό non apud Graecos tantum, sed et apud Latinarum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut J. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Frisbrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi ne arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contextum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo Stephani prae mandragora, vel, prae mandragorae potius: rectius vim locutionis perspexit J. Tollus in Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi subjectis p. 264 a cujus sententia non discrepat J. Gronovius. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud

ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπό μανδραγόρα, *lemto* i, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρα, quod jam in utraque Veneta et Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρον· neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum et *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, et analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: *Seren. Samon.*

Nec non mandragorae gustu sopor additur altus:
vi vide Rob. Keuchen. p. 282. et Seberum ad Poll. V, 132. . 73. Xenoph. Symp. pag. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους servant Athenaeus et Stobensis: Artemidorus I. . 68. ἀνδρός, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς· pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. HEMST. II.

Pag. 68. 1. 2. Αἰμῶς) Haec illustrat *Erasm. Adag. in aturniae lemae. Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι* de ove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paullo diversa potestate, quando quis frequenti et molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exardat: in *Lys. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος·* quae cum imitaretur *Aristaen. I. Ep. 4. p. 110. scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφούν· prior in *Ariophan. Equ. v. 312. ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio conaria: posteriorem Athenaeus habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ περὶ βόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος· attoniti et stupore capti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Ingeniosissime *Salmasius* apud *Achill. Tat. III. p. 195. restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. hes. in Ἐκκωφέω. HEMST. II.***

Ead. 1. 6. Οὐδέποτε ἦγες etc.) Ad ea sine dubio respect, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbissimis, quos fulmine Jupiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνε-

χῶς ἐπερύνωσεν, ἕως ἢ γῇ παραπαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐπεχειρίαν γενέσθαι· *Tzet-*
ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori Bibl.* III.
 pag. 201. 203. descripsit. Eorundem etiam acclera impulsisse
 dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox memi-
 nit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *Hemst.* II.

Ead. 1. 7. Ἡ αἰγίς) Sic in *Dial. Jovis et Cupid. et Deor.*
Judic. et Bis Accus. passim denique. *Bourd.*

Ead. 1. 8. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχὲς etc.) Interp. *Jaculorum*
in morem densissime ex edito loco devolantium. *Barlaeus* dicit,
 alios reddere, in morem levis et velitaris pugnae; additque, vo-
 cem utrumque significare; non tamen adfirmat, utro hic su-
 mendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum
 videtur: vult enim *Lucianus*, fulgur ita praemitti, ante to-
 nitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita
 similiter infra in *Abdicato* §. 3. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβο-
 λισμόν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσομένον τοῦ κακοῦ. *Vitræ.*

Ead. 1. 9. Κοσκινηδόν) *Cribri instar frequentes.* *Brod.*
 Hoc apud *Suidam* exstat et πετρηδόν. σωρηδόν apud *Hesy-*
chium. Praeceptum autem et abruptum vocum illarum sonitus
 artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem
 in auribus efformant. Intra paucos versus similia *Philo Jud.*
 jungit in *Flacc.* p. 978. παντευχίαι σωρηδόν προεκομίζοντο —
 συνδεδεμένων δοράτων φορηδόν — ἀρμαμάξαι στοιχηδόν ἐπὶ
 μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul. Met.* IV. p. 146. Estur ac po-
 tatur incondite: pulmentis accervatim, panibus aggeratim, pocu-
 lis agminatim ingestis. Acutum illud *Fabri de Luciano* ὑπὸς
 φαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici judicante non laudo:
 quid probabilius, quam, quod suspicatus est *Jensius*, haec
 esse e veteri poëta Tragico desumpta? sunt sane verba Tragi-
 ca, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum ali-
 quid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν, qua-
 lia *Longinus*, ut puto, in castigato scriptore nunquam fer-
 ret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deuca-
 lioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Poterant
 eadem ridicule quidem et per jocum a Comico quopiam videri
 dicta: eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me re-
 tineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro
 ποιητικῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur.
 Jam mihi cum illis compara dictum *Basilii Seleuc.* Or. I. de
 Noë, et diluvio sacro: ἀνῶθεν οὐρανὸς χειμάρρους ἠκόντι etc.
 hoc scilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuissent:
 non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres,
 nimis saepe in tumorem orationis indecorum proui, paratra-

oediant. Jure merito Photius in Eunapio reprehendit ποταῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix quidem, ondones, p. 100. ubi rectissimam, qua erat optima judicandi facultate, de scriptoris hujus stilo fert sententiam. HEMST. II.

Ead. l. 11. Τετοί τε ῥαγδαῖαι) In his verbis Faber delet τε, nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί. de-
visisset etiam post ῥαγδαῖαι esse collocatum. Sed suspicor, nec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, et quamvis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. et certe adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legitimum statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τὰ ὕψανον, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ γραφῇ. Ceterum ῥαγδαῖαι ὕστερον leguntur apud Nostrum Philop. §. 24. JENS. Cujus nec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure innuit. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου) Temporis momento. BROD. ita Noster saepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνω, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244. ubi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου Aristid. Quintil. de Mus. III. p. 162. HEMST. II. Ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου Char. Contempl. c. 14. Pollux Onomast. XI, 33. ἀκαρεῖς μὲντοι οὐ μικρὸν λέγεται, ὃ διὰ μικρότητα οὐκ ἔστι κείραι. Falsum autem, certe cum Lucianea formula non conveniens, praeceptum Gregorii Cor. p. 34. ed. Schäf. ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῶ, λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτον ἐστὶ. An quis dixerit ἐν ἀκαρεῖ καιρῶ (vel etiam χρόνω, ut nonnullis visum) χρόνον, vel τοῦ χρόνον; Imo ἀκαρεῖ Neutrum est; ut etiam βραχεῖ in phrasi modo dicta; quod ipsum et a Schäfero ad L. Bos de ellipsis. passim de similibus, sic quidem dictis et explicatis, ellipsis monere memini. Cf. etiam V. D. in Observv. Misc. vol. V. p. 62. LEMM.

Ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. de Dea Syr. l. 12. ubi fuse describit inundationem sub Deucalione factam. HEMST. Mirifice haec illustrent Marmor Arundelianum, et rectissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΤΑΦΟΤ ΚΑΤΑΚΑΤΕΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΤΕ ΟΜΕΡΟΤΣ ΕΦΤΓΕΝ ΕΓΑΤΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΝΚΑΙΤΟΤΑΙΟ... ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΤΤΟΙΡ... ΝΙΔ... Ο... ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΤΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ὄν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία Lucian. Vol. I.

παυόμενον in chronico et sermone pedestri poni pro ὄμβρων παυομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur *Δα-παυόμενον* expectare debuit? et eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad *ΠΡΟΤΕΡΟΝ* potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, *Seldenum*, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, conjecerim *ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ*. dein suppleo *ΚΑΙ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΑΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ*. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare *Pausanias* in *Atticis* p. 32. *Gron.*

Ead. 1. 14. *Κιβώτιον*) *Deucalionis naviculam*. *BRON.*

Ibid. *Τῷ Λυκωρεῖ*) *Lycori oppido prope Delphos*, quod etiam *Lycoria* dicitur. *BRON.* ~ Ad *Parnassum* adpulisse alii tradunt. *V. Apollod. I. p. 10. B. C. SOLAN.*

Ead. 1. 15. *Ζώπυρον*) Recte observat *Thomas Magister*, dictum hoc a *Platone* esse desumptum; quem vide de *Legg. III.* ab initio fere, ed. *Lugd.* p. 585. *C. D.* ἐν κορυφαῖς πονοειχρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσμένα. Sic passim *Origenes* c. *Cels.* locutus. Vide p. 194. 216. *SOLAN.* *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic. A. R.* p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de *Patribus ecclesiae* dicam, qui saepius in *Noacho*, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium Obs. IV. p. 42. HEMST. II.*

Ead. 1. 16. *Κακίας μείζονος*) Deteriores enim postea abierant homines, quam prius fuissent. *BRON.*

Pag. 69. l. 1. *Τὰ πλῆκερα*) Solent haud raro, quemadmodum *μισθόν*, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in *Τὰ πλῆκερα* quod in *Aeschilo* legitur *P. V. v. 28.* Τοιαῦτ' ἀπήρως τοῦ φιλανθρώπου τρόπον, vetustior *Scholias* non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπλῆκερα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso *Tragico* v. 319. *Philo Jud. de Somn.* p. 1119. *D.* ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρόσης τὰ ἐπλῆκερα· prave legitur ἐπὶ *Diodor. XIII. p. 387. B.* οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπλῆκερα τῆς ἀνοίας; (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem. Str. IV. p. 496. B.* Sola rerum humanarum virtus οὐκ ἐν

θυραίων τὰ πλείερα λαμβάνει, Ἀὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων
ἔχει. Poll. III, 143. et Jungerm. HEMST. II.

Ead. 1. 2. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον etc.) Quasi defun-
gendi caussa, νόμον, ὁσας, τὰ φοσιώσεως χάριν, ut monuit Des.
Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. et R. V. c. 8. §. 3. Ea-
dem Nostri verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis
sacris et histrionicam religionem acriter insectatur Plato de
Rep. II. et pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα
ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST. II.

Ead. 1. 4. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λή-
ρον, ἀναλῶδητον. VORST.

Ead. 1. 5. Ἐὼ λέγειν, ὅπως αἰσῆς etc.) Ex sententia Gisb.
Cuperi Obs. III. p. 298. his verbis sine dubio Lucianus ad Dio-
nysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eo-
dem errore, si is error est, cujus Ciceronem accusavit P. Vic-
torius V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse-
quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro
paullulum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen
dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando
fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset de-
prehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plu-
tarchi Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem ex-
plicat Σαμβίκον δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis
violationibus adpetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedo-
num, similia non pauca facete pernumerat Arnob. VI. p. 207.
208. etc. HEMST. II.

Ead. 1. 6. Τὸν νεῶν) V. Justin. XXI, 3. et XXXIX, 2:
Plut. V, 839. C. ed. St. SOLAN.

Ead. 1. 7. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur.
Κεχηρμένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II. p. 106.
δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. de Eloc. §. 191. τοῦ
γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III. p. 249.
Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμ-
πιάσι νικήσας παῖδας στάδιον considerata est optimi Codicis
Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem
lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνί-
κησε, et 357. B. pro vetustissimis tamen membranarum facit
Antipater Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἡνίκα Πυγμαῖον ἐνίκα
Νικοφῶν Ὀλύμπια et Simonides Ep. 8. et Lucianus infra §. 53.
Verum in Aristophanis Lys. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις,
Πυθοῖ: ubi sane versus ratio produci syllabam istam postu-
lat: contra in Vesp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν
ἐγώ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa:
sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in

loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπον· rationem adfert, tum προπαισθῆναι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero sit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρροημάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι· nisi malis Ὀλυμπιάδι, quam formam adnotavit *Etymol.* p. 25. v. 16. ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνέλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἐκπόθεν· σεσημαίνεται τὸ οἰκοθεν. Illud ἐκπόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est *Homeri Od. Θ.* 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro adcuratissimum *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII, 92. *HEMST.* II.

Ead. l. 8. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνες) Nullus hic *Barlaci* canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani templo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert *Aelian.* de *Anim.* XI. c. 8. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatores detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. *Philostratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Jovis et familiari canes nunquam adlatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἑφαιστῶν κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. et alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? *HEMST.* II. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* v. 248. Τῶς ὕδωρ, ὡ γείτονες. *HEMST.* I.

Ead. l. 11. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irri-

tare poterant. Sed vis est in isto περιειρόμενος hoc enim ignominiosum, et cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paullum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28:

*Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam
Jupiter?* HEMST. II.

Ead. l. 12. Δανάηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor est, Jovem Olympicum dextra non fulmen sed victoriam gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuac idem auctor nobis, quia minorem justa tradi cenasebat, invidit El. I. pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

Ead. l. 14. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) Orbis terrarum incendia aut eluviones. BAOD. Operae est Libanium audire scribentem T. II. p. 891. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα ἂν ὀλίγον ἦν τὸ σωζόμενον ὅστις οὖν ἐοικέναι βούλεται θεοῖς, ἀφίεις τιμωρίαις χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina. HEMSTERN. I. Nec male Belinus conferri jubet Martialis. L. V. Ep. 55. ad Bassum:

Colchida quid scribis, quid scribis, amice, Thyesten?

Quid tibi vel Niobe, Basse, vel Andromache?

Materia est (mibi crede) tuis aptissima chartis

Deucalion, vel si non placet hic Phaëthon.

Id est, ut aqua vel incendio pereant. Schol. LEMM.

Ead. l. 15. Τετραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis sentina, et aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas et juncturas hiantes sese insinuans, et ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem et molestum contrahit. Eustath. ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν etc. Etymologum emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἀντλᾶν (imo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχιγμένων ὁπῶν εἰσερχόμενον vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII. ad Theb. v. 802.

Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου

Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον εὐκ ἐδέξατο

aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores et depulso, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid.* *Troad.* v. 686.

‘Ο δ’ ἄντλον εἰργων ναός. ἦν δ’ ὑπερβάλη

Πολὺς ταραχθεὶς πόντος —

vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim adcuratius servata τοῦ εἰργεῖν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum deflectendo, et subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis *Od.* M. 411. O. 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ. 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναὺν ἀλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἄλῃας, *Schottius* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia, *aquam sentina hauriente*: at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitrator, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit *Misch. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος: nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscientes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intreat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, et velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, adponam, de *Somn.* p. 1119. Ε. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγίζουσιν καὶ κυματρούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται· τίς ἡ κυβερνήτης ἢ ναυκληρος οὕτω ποτὶ ἐμεθύσθη καὶ παρώνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀνωθεν ἐπιχυθείη; τῆς θαλάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκатаποδῇ partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι ἐθελήσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philo* saepius utatur, turbavit librariorum. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὧν ἐναυβάρει, δέος παρασχῶν τοῖς συμ-

πλέοναι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat et submergatur: et sane *Antimachus* in *Lyda* ideo *Herculem* ab *Argonautis* expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* *Lucull.* p. 499. Ε. ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπέραντλον γενομένης· et *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi *Maecenas* rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens *Augustum*, quam potest acerrime, adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιῖδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἴσται. μήτε περὶ ἔρμα περιβραγῆναι ἴσσης· qua quidem in comparatione mirum est, nī versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paullulum insolentiore navicularium ipsam, cujus ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι· adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatam: Ναυκλήρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἴστων, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, "Ἡ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γεγόμενος· fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendam ὑπέραντλον γενομένης. Non invenuste *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. εἴαν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον· sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est *Seneca* Ep. XXX. *Suidas* exponit, ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποτησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομισθῆσαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam adpulerunt: rectene conjectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, et alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themistius* Or. XVIII. p. 221. B. οὐκ οὖν αἱ σιτοδῆκαι μεσται εὐρωῆτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχεῖλεις καὶ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοδῆκας ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae et elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram adprobet: me si adpellet advocatum, vadimonium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχεῖλεις. Quanto verecundius tralationem instituit *Euripid.* *Hippol.* v. 767. Χαλεπῇ δ' ὑπέραντλος οὕσα Συμφορῇ· gravi-pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullae

resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, caussa tamen est, cur *Scholiasiae* verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηϊ μηχανῇ τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησί, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῇ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· adparet, eos dici μηχανῇ τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxia, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare et vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in *Pac.* v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' ὅλος τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc scilicet indicat, ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam *Scholias*tes, cui aliquid alienum est adsumtum o *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum *Suidas* exhibet in *Ἀντλία* undecunque depromptum, ὅλος τ' εἰμι περὶ ἀνέχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in *ὑπερέχει*, quam ego vel propter *Euripidae* *Scholias*tem repudiare nolim. Non secus autem ac *Phaedram* χαλεπᾷ ὑπεραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπεραντλον, tam vehementer arguentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπεραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι δυνάκωντες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπεραντλος εἰσπασὼν ἐπικλύσω αὐτόν. *Faber* iteravit priorum inexhaustam: id tamen in *Pollacis* interprete merito reprehendebat *Kuhn*ius ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius*: ὑπεραντλα, πολλά· imo sane: sic expone, si lubet, ὑπεραντλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat. Theb.* I, 215. addendus est *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi infernum haberemus, si quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST. II.

Pag. 70. 1. 2. Τοῖς δεομένοις ἐπιπορεύσας) Eadem locutio

in Saturn. §. 86. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocrat.* Arch. p. 180. *A. Demosth.* pro Cor. p. 517. *B. Eusebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέοιμ. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philostr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* 1. ad *Timoth.* V, 10. 16. Paraphr. *Enobirid.* §. 37. et *Mer. Casaubon.* Usurpari a scriptoribus Ecclesiasticis pro sumtus, viaticum subministrare, vel stipem conferre, monuit *Henr. Vales.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Aristoph.* *Plut.* v. 831. — ἐπήρχον τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspectam. *HEMST.* II.

Ead. 1. 5. Ὑποκλήσσοντες) *Advocat Des. Heraldus* ad ista *Arnobii* VII. p. 221. Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae *Nigrinus* commemorat §. 21. *HEMST.* II.

Ead. 1. 6. Ὀδῶ —) *Euripid.* *Med.* 561. Πόνητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. γν. p. 168. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) *Proverb.* Idem de *Merced.* *Cond.* §. 28. et alibi. *BOURD.* Decolumnis sepulcralibus intelligendum, et cippis. *ANONYM.* Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adduxit *Fra. Luisin.* *Par.* III. c. 8. *Rufinus Anth.* VII. Ep. 146. — ὥς δὲ τάφον, νῦν σε παραγρόμεθα te nimirum vetulam et jam capularem, quae cum rugis et deflorescente forma pristinos amatores amisisti. *HEMST.* II.

Ead. 1. 9. Ἐτέραν) ὁδόν. *BROD.*

Ead. 1. 10. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis saepius inseruit, sibi quodam suo jure vindicavit: adverte vero: *Eunuch.* c. 6. δυσωϊωνιστόν τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἰσθὲν ἐξιών ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα *Pseudolog.* c. 8. ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον θέαμα. *Proprie dixit* ἑτέραν (ὁδόν) ἐκτρέπονται inde deductum ἐκτρέπεσθαι τινα, fugere alicujus et abominari conspectum: *Aristoph.* *Pl.* Οἱ δ' ἐκτρέποντο κ' οὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judaeus:* παρθένοισι αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῶν οἰκειοτάτων ἐκτρέπονται. *HEMST.* I. Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodae* *Misc.* IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infustos malique ominis Latini* dicunt: *Ammian.* XIV; 6. p. 28. *Eruditos et sobrios, ut*

infaustos et inutiles vitant: ubi paene mihi persuasi legendum esse, infaustos et mutilos: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurrere facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lat. de Fig. Sent. II. p. 11. Hunc omnes conquirebant: illum nesciebant, ne ab eo viderentur. HEMST. II.

Ead. l. 11. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae jungi solent, de quibus ad Heliod. lib. II. BOURD.

Ead. l. 12. Ἐπὶ τῶν κακῶν) malis oppressum. BRON.

Ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιάν τρ.) Hoc loco notanda insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατιάν pro ultima desperatione sumpsit, et hoc modo vertit: extrema redactus consilia. At nihil aliud est ἐσχατιά, quae praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, ad hoc ultimum rus redactus. Deinde bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantum vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. PAUL. Ἐσχατιά, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἐσχατον, κατὰ τόπον ἄγρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λίξις δηλοῖ. EUSTATH. ad II. I. VORST.

Ead. l. 13. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 7. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Scydas. Myron Prienensis apud Athen. XIV. p. 657. D. constituit se Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciph. III. Ep. 70. p. 446. ἐναψάμενος ἄγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν. PAUL. et διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμολύμενος (nescio, an praeparandum debeat binorum Codicum ἐναρμολύμενος) καὶ σμινύην φέρων. uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quo modo Lucianus δίκηλλαν. ideo Timon §. 7. ὑποδίφθερος. PAUL. τει δὲ, οἶμαι etc. §. 8. δίκηλλετης καὶ διφθερίας. et §. 42. δίκηλλαν καὶ φιλιτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Panis consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, στερεόν, καὶ ὁμβρῶν μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV. p. 70. C. quod, post Casaubonium tamen animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119. n. 31. Porro rusticorum διφθέραις apud Atticos Is. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV. p. 41. HEMST. II.

Ead. l. 14. Προςφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 120. v. 100. observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dicere v. 149. σκάπτειν δίκηλλῃ. multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum

quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, et rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλύεσθαι γῆ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. *Noster*, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem et solitudinem substituit. HEMST. II. *Boissonnadius* ad Gregor. Cor. p. 136. ed. Schäf. haec nostra confert cum verbis *Theogneti* Comici ap. Athen. L. XV. p. 671. C. περιλοσώφης γῆ τε πούρανῷ λαλῶν. LEMM.

Pag. 71. l. 4. (Τινον) Vide *Celsum* apud *Origenem* VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὑπὸ τοῦ διυπνίσας etc. SOLAN.

Ibid. Νήδυμον) Ex *Homeri* II. B. 2: Ἀλλὰ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest. BOURD.

Ibid. (Τὴν τὸν Ἐπιμενίδην) *Erasm.* in Proverb. *Epimenidis somnus*. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit *Epimenides*, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. et *Diog. Laërt.* 29. A. quinquaginta septem. *Varro* de L. L. VII. quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp.* *Tertull.* et *Pausan.* in Att. quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. SOLAN. Cui non dictus *Epimenidis somnus*? Argute is, et personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciph.* III. Ep. 38: ὕπνοϊ δὲ, ὅσον ἤκουσα πεταφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κεκοιμησθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen.* L. I, 109. *Faber* in *Epimenidis* aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. *Niciam Nicerati* filium, qui ad *Epimenidem* arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem *Sicula* clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam et quadragessimam *Olympiadem*, accurate perscribit. *Athenienses* *Nicias* et *Niceratos* plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius *Niciae*, qui expeditioni *Siculae* praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis *Epimenidem* *Athenas* advenisse refert πρὸ τῶν Πισοσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. hoc est, ut opinor, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen.* L. nam operae pretium erit eum audire, antequam *Persae* in *Lydiam* venirent: τῇ

δε γὰρ ἴσως etc. in quo cum Laërtio consentis Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὲ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔτων οὐχ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πρᾶξαντι οὐδὲν ὧν ἠλπίζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακὰ. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis et Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, antequam Persae in Lydiam venirent, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex et triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si malis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΙΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΕΣ γενόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. et Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θέρους δ' ἐρηγορεῖναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, et istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat et servos, ingenio dignum: quod Demochares apud Athen. VI. p. 253. C. de abjecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐκάδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσι, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius et figurate dormire Deos conqueruntur, et alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur et exhaustire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit

ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: *Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις.* Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit *Lucianus*, *Celsi* locus apud *Origenem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respondit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbior joco, *Barlaam* dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, *Elias* III. Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud *Stobaeum* Tragicus poeta dicit, *Οὐχ εὔδει Διὸς ὀφθαλμός·* *Aelianus* apud *Suidam* in *Βραγχίδα*, οὐ μὲν ἐκάθειπεν ἢ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in *Simplicio* alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates *Psalm.* XLIII, 23. *Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε,* significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST. II.

Ead. l. 5. *Ἀναρρίπιδας*) Non putem cum *Barlaam* verbum hoc in vibrandi significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope extinctum flatu excuscitare, quod *Aelian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit *ῥιπίδι ὑπερεξάψαι*, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in Amatoris p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερρρίπισεν· et *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro denuo vibrato fulmine ponendum erat, fulmine flatu rursus excitato. In principio hujus Dialogi dixerat, extinctum esse fulmen Jovis: τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως ἀπέσβη etc. *L. Bos* Obs. Crit. cap. IX. pag. 48. Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit *L. Bos.* Dixi quoque ad *Pollucem* X, 94. Concinne solent alio referre scriptores Graeci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' εἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκναῖς πρᾶπιδεσσι. Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Ῥπίδας πολέμον μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο. *Ἀῆμον* ἀναρρρίπιδειν inter alia *Pollux* habet: populi animos inflammare dicas cum *Livio*: parum abest illud *Plutarchi* in *Demosth.* αἱ δὲ πόλεις, πάλιν τοῦ *Ἀημοσθένους* ἀναρρρίπιδοντος αὐτάς, συνίσταντο· et *Theopompus* apud eundem: ἡ δὲ τοῦ φήτορος δύναμις ἐκρρίπιδουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαλουσα τὴν φιλοθυμίαν. Detestabile *Ephesii* *Pythagoræ* vitium scito culpatur *Bato* apud *Suidam*: διαβολαῖς ταῖς εἰς πλησίους ἐκρρίπιδῃναι κουφότατος ἦν. *Tzetzes* ad *Hesiod.* v. 226. ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναρρρίπιδονται πόλεμοι· sic vetustæ; namque improbo φόνοι, quod *Dan. Heinsius* expressit. Mox *Ἀῖτνης* restitui; de qua emendatione ne quid scrupuli supersit, vide c. 19.

et c. 40. Postea deprehendi convenire mihi cum *Fabro*, quod laetor, quanquam ille haec rationum momenta non adtulerit *HEMST. I.* Et recepit *Αλτνης Hemsterhusius* in minorem nonnullorum *Lucianeorum* editionem suam; postea prae nimia quadam haesitantia, credo, in maiorem inferre non ausus. Mihi quidem jam dubitatio nulla amplius est, quin sic sit rependum. Praeter ea, quae e *Timone* ipso deducta sunt argumenti loco testimonia, confer etiam *Diall. Marinn. XI, 2.* et *Diall. Mortt. XX, 4.* quo posteriori loco de hoc ipso *Epimenide* agitur. Ceterum et *Belini Wielandique* auctoritate, qui et ipsi in interpretationibus suis *Fabri* et *Hemsterhusii* iudicium sequi non dubitarunt, nonnihil me motum fuisse haud diffiteor. *LEHM.*

Ead. l. 6. 'Εκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex *Oeta* monte: ex *Herculis* scilicet busto. *BRON.* Offendit *Graecus* interpret ad *Oetam* montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab *Hercule*, qui in summo vertice (*τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὑψίστον πάγον* adpellat *Sophocl. Trach. v. 1203.*) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam et casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit *Hercules*, *πυρὰν* *Graeci* plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in *Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19. C. κατέστρεψε τὸν βλὸν διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδευμένος. Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr. H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπονηχθαι τὸν Ἡρακλέα. Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83. Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158. Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui *Prestion* nomen est: melius, ut puto, *Πηυστῶν.* nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πηυσαι, quod de rogo *Herculis* succendendo posuit *Sophocl. Trach. v. 1211.* Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum *Herculis* pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti reintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis *Oetae* vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull. p. 287. 288.* et credere insuper, nunquam flammās et incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem: sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilii*que loca perperam exposuit; quod cum lecto-**

paullo peritiorum fallere videatur non posse, nihil est
 ussae, cur in pravis ejus interpretationibus refellendis ope-
 insumam. Placet ergo *Tan. Faber*, pro *Οἷτης* reponens
Ἰτνης. nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi *Cycloπας*
τῆς Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acuendum fulmen: §. 40.
Mercurius ἐπὶ τὴν Αἴτνην, inquit, *ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι*.
 am quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum
 vialium officina? Idem *Faber* pro *ἐναυσάμενος* libenter le-
 erit *ἀναυσάμενος*. non adsentior: *ἐναύειν* hac significatione
 otum; alterius auctoritatem desidero: quamvis *ἀνάπτειν* et
ἀπτεειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime,
 riis hoc usurpari non ignorem. HEMST. II.

Ead. l. 8. (*Πρὸ Κρητῶν*) Qui te juxta Gnosum oppidum
 pultum praedicant. BROD. *Callimach.* εἰς *Δία*, et tangit il-
 d alibi *Lucian.* BOURD.

Ibid. *Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.*) Restituimus ex ed. J. vocem *ἐκεῖ* in
 iis omissam. Vid. 3. de Sacrif. c. 10. Jov. Trag. c. 45. et
 hilopseud. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulcri titulum exhibet I,
 l. ZAN KRONOT. Vide et *Chrysost.* Hom. III. in Ep. ad
 it. Not. ad *Porphyr.* n. 17. SOLAN.

Ead. l. 12. (*Προδιδθερος*) *Coprina pelle amictus.* BROD.

Ead. l. 13. *Φιλόσοφος*) Ex eorum philosophorum fami-
 a, qui de Diis male sentiunt. BROD.

Ibid. *Οὐ γὰρ ἄν*) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile
 uid. SOLAN. Nihil excidit: *οὐ γὰρ ἄν*, *οὐ γὰρ ἄν πότε*, *οὐ*
ἔρ ἄν πον, ceteroquin, alioqui non, ut *Budaeus* aliique docue-
 unt. HEMST. II.

Ead. l. 14. *Καθ' ἡμῶν*) *Τῶν θεῶν.* BROD.

Ead. l. 15. *Τὸν Ἐχεκρατίδου*) *Echecratidae filium*, e
 olytto vico Atticae. BROD.

Ead. l. 16. *Κολυττία*) Quid monuerit *Sponius* de hoc
 omine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum
 qui malui. Monendi tamen quibus *Mss.* Codicum copia
 t, ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae
 e inspexit, *ΚΟΛΑΤΤΕΤΕ* legatur. Certe *ΚΟΛΑΤΤΕΤΕ*
 ribitur in vita *Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A.
 . IV, 733. et *Suid.* SOLAN.

Ibid. *Καθ' ἱερῶν τελείων*) Quae *Homer.* Od. A. et P. τε-
 εσσας *ἐκατόμβας* vocat. BROD. Sic *Thucyd.* V, 47. SOLAN.
 ormula loquendi haud sane quam frequens: hunc solum *Bu-*
aeus locum protulit C. L. G. p. 625. ubi *ἐστιῶν* ita constru-
 um adpareat: usitatus, quod ibidem ostendit, *καθ' ἱερῶν τελεί-*
ων ὁμόσαι paullo diversum *κατὰ βόδς*, *καθ' ἑκατόμβης εὐξασθαι*,
 quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In *Philops.* §. 2:

dedimus ex sententia Graevii, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἐφ' ἱερῶν τ. Quem admodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τοιῶν ὁμόσαι: utramque structuræ formam ad ἐστὴν traduxit *Lucianus*; haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *Solanus*. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Ο νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat *Toxar.* c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN. Νεόπλουτος Jovi est, qui recens, novissime, nuperrime, modo, dives erat; nec video, quid sibi velint interpretes Latini, sic reddentes repente dives; nec, quid *Solanus*, quum de repentina patris morte nescio quid fabulatur. Nam etsi fere νεόπλουτοι ii sunt, qui, quum paullo ante pauperes fuissent, repentino quopiam casu magnas divitias nacti sunt, quales fere aut sinistre utuntur, utpote insueti, opibus suis, ut in *Qu. hist. conscr.* c. 20. aut magna adulatorum et parasitorum caterva cinguntur, ut *Toxar.* c. 12.: non tamen proprie ac natura sua haec notio repentinae possessionis voci inest, ut ubivis sit statuenda et tenenda. An vero etiam νεογνός sit infans repente prognatus? et νεόγαμος mulier repente nupta? etc. Imo notio ejus, quod novissime vel factum est, vel fuit, propria est omnium earum vocum, quae ex νέος sunt compositae. Timonem igitur nostrum τὸν νεόπλουτον intellige eum, qui nuper admodum locuples erat, minime autem gentium, qui repente dives factus est, atque adeo etiamnum est! LEMM.

Ibid. (Ο τὰς ὅλας ἐκ.) Θύων subauditur. BOURD.

Ead. l. 2. Ἐορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μελιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρτεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μελιχίου Διὸς ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholias.* *Aristoph.* ad *Nub.* Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long. Pastor.* lib. II. et *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, et *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucydid.* I, 126. et *Scholia.* Meminit *Noster* *Icarom.* c. 24. ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; et, si foetus est genuinus, *Charid.* c. 1. SOLAN. Meminit hujus loci *J. Meursius* Graec. Fet. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Jovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono et decimo acta putat: diserte *Schol.* *Aristoph.* ad *Nub.* v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Castellano* jam ob-

servatum. longe alia est *ἱππέων* illa *πομπή*, quam memorat *Plutarchus* in *Phocione*. Ceterum ita loquitur de *Diasiiis Lucianus*, quasi victimas eo festo *Jovi* immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paullo diligentius adtendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μελιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholiastes* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσα δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δὲ· confer *Porphyr.* de *Abstin.* II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST. II.

Ead. 1. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν) Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera. BROD. Eodem redit cum his in *Harmon.* ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρόφημεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμεν τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun. et Jov. οἰνοχοοῦν* δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. SOLAN. Vid. *L. Bos* ad *Harmonid.* §. 3. Formula-quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciph.* p. 36. *Jos. Wass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. pag. 261. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ *Theon Progygn.* pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν. *Ἐργῳ* δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα et φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. I. A. I. c. 5. §. 6. HEMST. II. Ἐπέτριψε, perdidit: frequens in *Aristophan.* fabula *Pluto*: ut v. 120. 351. 1120. et alibi. *Noster* pluribus locis. Vid. *Ind.* HEMST. I.

Ead. 1. 9. Εὐήθεια] Mores nimium simplices et faciles hominem aliorum ludibrium faciunt et risum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiae significationem: centies apud *Palaephatum*: rara est et observanda ratio, cum νόσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρεπτοὺς· qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant: docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὁξέων. Idem tamen *Ἰπποκρ.* 3. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barlaeus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit pro-

latis e *Dinarcho*, *Demosthene* et *Platone* exemplis. Hos aemulatus *Theon Smyrnaeus* c. 1. scripsit: ὅστες μόνος ἂν εἴη μονακὸς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat similia describere plura e *Platone*. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπίαν et τὸ εὐθεῖ, οὐ τὸ γενναῖον πλείστον μετέχει, ut contraria et adversis frontibus pugnantia ponit: docte *Scholiastes*: τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀκρότηρον· σημαίνεται τὸ εὐθεῖς ἐπὶ καλοῦ. haec ipsa *Thucydides* verba voluit *Suidas* in *Εὐθεῖς*. HEMST. I.

Ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim *Dial. Mort.* Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demosth.* ad *Nigrin.* §. 22. BOURD.

Ead. l. 14. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiq̃ue *Timonis* picturam exquisita phrasium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν αἶρα, *Hero Spirit.* p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀνσπᾶσθαι, sicut apud *Sotionem* *Geop.* VII, 15. διεκμυζῶντες ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: *Aelian.* de *Anim.* I, 32. alibique saepe: *Testam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἱερὸν· haec enim vetusta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de *Carn.* p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* de *Cyri* exp. IV. p. 196. v. 18. vid. *Hesych.*) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim et translata[m] junxit *Themist.* Or. XXII. pag. 282. C. μετάνοια βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρος δαίμων· ὁμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὁπως) δέ τινες οὐκ ἔχ' ἀμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπειῶν ἀπομυζηθῆναι· ista ἑρπετὰ sunt ejusdem generis, cujus et illae ferae, quae *Timonem* exhausserunt. *Aristid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταγῇ καὶ θορυβῶδες, καὶ τῇ φθῶι παραπλήσιον· ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθῶς, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90:

Ossa vides regum vacuis exsucta medullis:
cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* *Psychom.* v. 600:

Mox spolia exsucto de corpore deripit —

id est, extenuato et prorsus arefacto, quale *Avaritiam* decet: a me stat *Egmondani* Codicis auctoritas. Ἀυὸν satpius a *Luciano* dici exhaustum bonis et evolutum, monuit *Kister.* ad *Aristoph.* *Thesmoph.* v. 853. venuste subditur τὰς ὀξυάς ὑποτεταγμένον· nam τὰ φυτὰ τῆς γῆς ὀξυάς ἀποκοπέντα ἀναίνεται καὶ σῆπεται, ut est in *Demophili* *Sentent.* p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖθις σπρίον

ἄρα — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus tuctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se reconducunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ. HEMST. II.

Ead. l. 15. Ἄρον) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.
Pag. 73. l. 1. Πόθεν γὰρ) Phrasis *Demostheni* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian.* ad *Epict.* p. 103. B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinquendum, ut bene in ed. P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberime, non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, πόθεν; πόθεν γὰρ; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepo refellit interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. οὐν; ἤρκεσέ με ὀύσασθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam; ubi pejus insuper tentatur: *Dion.* *Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς. Schol. ad *Euripid.* *Phoen.* v. 1614. ad *Aristoph.* *Ran.* v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Ποθέν, ἀπὸ τινος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω· lege, Ποθέν, ἀπὸ τινος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οἷτι, vel οὗτοι· hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione mota. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat usurari πώματα. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII, 2. *Auster.* ad *Eccleaz.* *Aristoph.* v. 968. HEMST. II. Voluit sci- cet in *Hesychio* praeclarus vir: πόθεν, ἀπὸ τινος μέρους. Nam ab ipso Accentu suspensa est ea vis, quam probabile est *Hesychium* indicare voluisse. Ceterum de hac ellipsi, sic fere explenda: πόθεν γὰρ ταῦτα γίνεσθαι δυνατόν; vide etiam *schöttgen.* ad *L. Bos* de ellipsi. p. 803. ed. Schäf. LENN.

Ead. l. 2. Ἐν τῷ μέρει) Vicissim. BROD.

Ead. l. 3. Τὸ ἄστυ) Urbem, Athenas. BROD.

Ead. l. 4. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) *Micyllus*, *Benedictus*: Inversus ingratos atra bile stomachatur. hoc si verum foret, scribi debuerat, oī, οἱ πλοντουῦντες παρ' αὐτοῦ etc. Sed

multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare *μυαπη-
λῶν τινι*, pro *atra bile percitum stomachari alicui*. Recte *Faber*
τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* The-
T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum oner-
at adsummento deterioris versionis, ob mala vel malos. *HES-
STEPH. II.*

Ead. l. 8. ἡγανάκτει) Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγ-
νακτοῖ pro ἡγανάκτει, et ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utra-
que mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in
casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo legun-
tur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidia-
dus et negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem,
cum et nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obli-
vium, qui nobis etc.* ἡγανάκτει tritissimo Hellenismo positum
est pro *Fabri ἀγανακτοῖ*, indignaretur. ποιήσομεν vero itidem pro
ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in *Revivisc. §. 10.* ubi *So-
crates* reliquos *Reviviscentes Philosophos* percellere studens,
ut *Lucianum*, ad quem lapidibus obruendum, paullisper νᾶρως
κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam
dicere sinerent, ait, Παρέχομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγοροῦν
ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ.
Rotundior namque hic sensus est, si παρέχομεν intelligatur
pro παρέξιμεν, praeberimus. Manifestissime iterum apud
Nostrum de *Saltatione §. 3.* Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον.
ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα τοῦ λωτοῦ ἀποστ-
σαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν etc. ubi recte in-
terpres, *Quia non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si nec
Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consuetam literarum stu-
dia reduxerimus.* — Sed nec solus *Faber* in hanc usitatissimam
si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres *Luci-
ni Latinus*, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in
Herimotimo §. 3. dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάρσας
ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius opera
adinet, jam dudum trahor sursum, et cum ipsis versor; cum de-
buerit, Dudum adtractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute
Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide super-
riora.) versarer.* Idem errat in *Scythia §. 3.* ubi in verbis, Ὁ Ἀ-
χάρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, vertit ἔγνω
novit pro novisset, ut jam animadvertit *Graevius*. Insulsa quae-
que est interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [καὶ οὔτε
οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertitur:
*Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythiam
Anacharsis. Tu verte: Quia ne revertisset quidem, puto,*

Scythas, si non mortuus fuisset Solon. Nec minus insolue vertitur et hoc in Phalaride I. § 6. Τῶν' οὐδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' αὖν, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim et in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuta stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in *Palaephati Incredibilium* c. VI. post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, *Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδέ τις αὖν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων*, vertit: *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud consuevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quicquam aliud, quam dentes draconum, sereret, vel scriverit. Non debuit in hac sola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco adfingenda queat. Video hunc interpretis errorem correctum in *Mythologorum Graecorum fasciculo*, quem typis Wetstenianis edidit *Th. Gale*. JENS. Et ipse erravit *Faber*, et in errorem induxit *Jensium*, simulque *Abreschium* *Dilucc*. *Thuc.* p. 46. hujus sententiae suffragantem, quam tamen non videtur recte cepisse. Primum omnium mutanda erat interpretatio, quam libri fere sequuntur, minor quidem post ἀμελητέος, et major post δυστυχῶν, qua profecto omnis loci sensus pervertitur. Jam si colon post ἀμελητέος, et post δυστυχῶν comma, posuerimus, uti recte membra loci disposita sibi cogitarunt *Faber* et *Jensius*: quomodo tandem hinc talis sententia deduci poterit: *At vero homo hic neutiquam fastidicus et negligendus: jure enim indignaretur suam infelicitatem, cum et nos similes foremus execrandis illis etc.* Quae quidem tum sane recta esset interpretatio, si scriptum legeremus: εὐπρότα γὰρ αὖν ἡγανάκτει δυστυχῶν, ἐπεὶ (vel εἰ) καὶ ὅμοια ἐποιούμεν etc. Nam αὖν sic non minus h. l. necessarium erat, quam in *Hermot.* c. 3., quem locum *Jensius* temere adtulit, ubi *Jacobsius*, flagitante genio linguae, legi jubet: πάλαι αὖν ἐσπίασμεν ἄνω pro ἀνεσπίασμεν. Et Futurum ποιήσομεν uti lubens largior pro Optativo positum accipi posse, ita tamen pro Imperfecto, quo tum opus erat, ne capiatur, valde intercedam. Restat ergo, ut haec sit Jovis sententia: *Veruntamen* (licet ab amicis ingratis turpiter desertus) *non est homo spernendus et negligendus: nam jure suo indignabatur, quod infelix esset, quandoquidem et similia nos facturi sumus, (vel fecerimus) ijs, quae scelesti isti adulatores faciunt, quum obliiti suc-*

rimus viri, qui etc. Vult nempe ridiculus ille univērsi mundi rector, querelas illas, quas modo Timon de fortunae suae indignitate effudisset, baud injustas sane videri, quum et ipse ei non secus, ac sodales isti perfidi, defuturus esset, tam pio olim ac liberali numinis sui cultori. Unde et secundum haec mutavimus versionem Latinam: *Infelix enim jure indignatur, si eadem faceremus, ac scelesti illi adsentatores.* LEMH.

Ibid. Ὁμοία ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

Ead. 1. 10. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πióτατα) Barbarum hic pronuntiat *Faber* τοσαῦτα πióτατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε etc. Nec certe aliter videtur scripsisse *Noster*, qui et eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαστα ἐπὶ τῶν βωμῶν. et in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ τοσαῦτα πióτατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in *Demonacte*: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγματῶν σφᾶς αὐτοὺς θυθίζειν. JENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: sine hoc enim adjuumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate *Barlaeus*, in istis αἰγῶν πióτατα pro αἰγας πιοτάτας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πióταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πióτατα, hoc quidem sensu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si praefert τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων et similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad *Sallust.* B. C. c. 52. ubi effoeta parentum pro parentibus effoetis nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt strata viarum, et quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad *Virgil.* Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adjectivis secundos adjungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in variis separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφρεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Nostrum* in *Prom.* §. 2. cujus generis, si quaeras, plura contulit *J. Jens.* ad *Tragop.* v. 9. illamque formam, quam nulla nos lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant *Salmas.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil.*

Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, *Thucyd.* I, 5. τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρέβοντα, *Herodot.* I, 24. τὸν ἡμῖσιν τοῦ χρόνου, *Demosth.* in *Leptin.* p. 542. B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἑρᾶς χώρας apud *Thucydidem* et *Diodorum Siculum*, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας *Joseph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata *Zosimi* lectio I. pag. 7. Τιβέριος — εἰς ἑσχάτην ὁμότητος ἐκτραπείς, adversus *Stephanum* defendi possit scribentem ἑσχάτον ὁμότητος vel ἑσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad solos relegantis barbas, τοσαῦτα πιότατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* doctiss. *Jensius* opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων. *HEMST.* II. *Ibid.* Μηρία) Hanc vocem, quae in omnibus editis de- erat, cum in *Mss.* inveniri testetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *SOLAN.*

Ibid. Τύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex *Homer.* I. *Iliad.* quae repetit multoties. *BOURD.*

Ead. l. 17. Καὶ λόγων ἱριδες) Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* subjecta materies. *BOURD.*

Ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aequè *Luciano* frequens. Sic *Catapl.* §. 1. de *Merc. Cond.* §. 23. et passim. ἐμπολή τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. *Interp.* *Sophocl.* ad *Ajac.* *Flag.* *Hesych.* *Suid.* *Poll.* *BOURD.* Absurdissima adnotatio, quam consuetum *Bourd-* losio festinanter et inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in *Luciano* ἡμ- πόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observatiunculis ejus haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. *HEMST.* II.

Pag. 74. l. 1. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. *BROD.*

Ead. l. 2. Ἐπιβυσάμενον) *Præcopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeschel.* de *Aedif. Justin.* pag. 17. v. 18. adtulitque hanc ipsam *Luciani* nostri locutionem. *HEMST.* II. Vide me ad *Poll.* X, 172. *Hesych.* βύει, καμμύει, φράσσει τὰ ὅτα· *Noster* in *Gall.* ὑπανχένια περιβύειν. *HEMST.* I. Cf. *Char.* c. 21. et *Nigr.* c. 19. ibique observata. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἀρετὴν τινα) Hic *Stoicos* pungit *Lucianus.* *BROD.*

Ead. 1. 4. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudo-philosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna et tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD. Συνείρειν debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: Dio Chrys. ad Alex. p. 363. de Cynicis: οὗτοι δὲ ἐν τε τριόδοις καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν αἰγείρουσι παιδαγῶγας καὶ ναύτας, καὶ τοιοῦτον ὄχλον σκώμματα καὶ πολλὴν σπερματολογίαν συνείροντες καὶ τὰς ἀγοραίους ταύτας ἀποκρίσεις. Philo in Flaccum: χλευάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώμματα συνείροντες. Vid. Nostrum Diall. Mortt. II, 2. Pisc. c. 22. συνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγγετε et Gall. c. 11. HEMST. I. Adde Somn. c. 8. et Nigr. c. 8. LEHM.

Ead. 1. 5. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportunior locum reperire invehendi in lectores incuriosos et editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non necessariam, imo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis. Sed et Benedictis his et Fabris longe perspicacior Erasmus noster, haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritus. Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus et mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit contemnendum, quod huc non pertinet, voce adstricta et adludente ad pium et gratum erga Deos et eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ὁ. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Prom. c. 8. et aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὥς πρὸς ἐμέ. et pro Imag. c. 8. Aliter tamen in Bis Acc. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοί. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est J. Gronovii sententia: sin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν. ut §. 5. οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, et jam olim secutus sum, et adhuc sequendum puto. HEMST. II.

Ead. 1. 14. Ἠκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires: neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa aede Dioscurorum fuit

mine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex Il. A. 249. et E. 433. I. 420. Od. E. 184. *Euseb.* Praepar. Ev. XIV, 5. et *Plutarch.* 583, 2. *Solan.* Cum iis, quae *Diogenes L.* in Anax. de magni illius philosophi judicio collecta tradidit, partim admodum inter se diversa, conferas *Plutarch.* Pericl. T. I. p. 340. sq. Lond. ubi de disciplina Anaxagorae ejusque cum Pericle necessitudine exponitur, et *Eund.* Nic. T. III. p. 238. Ἀναξαγόραν εἰσχθέντα μόλις περιποίησατο Περικλῆς. *LEHM.*

Ead. l. 16. (Ἡμῶς τοὺς θεοὺς) *Ead.* in Jove Confut. et *Tragoed.* *BOURD.*

Pag. 75. l. 1. (Ἐπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus *Obs.* III. c. 2. *Jovem* introducit dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pericles. Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ἐπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, et adcommo dabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans *Aristophanis* in *Ecclez.* v. 263. ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰδισμέναι γὰρ ἔσμεν αἴρειν τὰ σκέλη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. *Praxagora* ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἔτερον βραχίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus ab humano nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit *Lucianus*. Haec *Cuperus*: quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quicquid in *Luciano* conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam adtigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Aeschines* testa'tur in *Timarch.* tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur et

importunum τὴν χεῖρά ἔω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc adlatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminetia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, II. Q. 374 in Camino:

Δεῦρ' αὖγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπερέχει χεῖρα καλίνου.

Nec poëtae solum poëtarum principi, sed et orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερά ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. κατελλέμπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Ἀκαδαιμονίοις, ὥς τε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν. *Philol. Jud. Leg.* ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. *Maxim. Tyr. Diss.* XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ἐνυλιστασθαι τε καὶ ἐννεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis Iph.* in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen:

— ἦν δὲ τολμήσης σύ μόν

Χεῖρ' ὑπερτείνειαι, σεώσωμεθ'.

Nicol. Damasc. in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπερσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170.

Ὁ δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ,

Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλάνη.

obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος· alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud *Demosth.* περὶ Παρατρ. pag. 333. A.

Τολῇ γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμονάτη

Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει.

proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀβριμονάτῃ. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae *Jovem* ceterosque Deos eximie decebat. *HERMST.* II.

Ead. l. 2. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide *Suid.* et *Hesych.* verbo ἄνακας. *BOURD.* Templum *Castoris* et *Pollucis*: ἀνακοί enim διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. *VOUST.* Addendus et hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocrate*. Quod propterea moneo, ut vites cum prio-

ribus interpretibus vertere in *Castoris et Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, et plane illos *Ἀνακτες* ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum *Castore* et *Polluce* vel *Castoribus*; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille *Διοσκούρους*, ut adparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in *Revivisc.* c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερ-
ῆγε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, et non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia *Aemilia* in nummo, *Lepidum* tutorem pueri *Ptolemaei* exhibente. *Γρον.* Cum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in *Ἀνάκειον*, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confideret, ut solet, venditatum crudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* pag. 126. De *Διοσκούροις ἄναξι* studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de *N. D.* III, 21. de *Ἀνακτῶ* *Meurs.* *Athen. Att.* I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum adtulit *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 12. Fuit autem *Ἀνακτεῖον* vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in *asty*, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* de *Myster.* p. 7. v. 9. *Lucian.* *Pisc.* §. 42. nam aliud erat multo recentius *Διοσκούρων ἱερὸν* in *Piraeo*. Equidem non dubito, quin *Anacei* fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot *Comicorum*, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis *Rhetoricae* magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de *Inv.* I. p. 86. de hoc nostro *Pericle*: ἤνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συμβουλευεῖ τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere *Periclis* simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *HEMST.* II.

Ead. l. 4. *Ἐν τοσοῦτῳ*) Interim dum fulmen instauro et exacuio. *BAOD.* Interpres: Quamquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim et haec ipsis erat poena. Omisit interpres illa *ἐν τοσοῦτῳ*, quae significant interea. Auctor noster in *Dial.* *Panopes* et *Galen.* Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me *Neptunus* jusserat, *Panope*, tranquillum interea servare pelagus: et paullo post, ἥ Ἐρις δὲ ἐν τοσοῦτῳ

etc. In Contempl. §. 14. ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαιρόσθων· ubi perperam interpres: *verum adco in sublime adiollantur*. Debebat: *interim autem in sublime evehantur*, i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos. Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellips. p. 200. Verba haec Schmiederus, Belini iudicium secutus, sic e cod. 1428. edidit: πλὴν ἱκανῇ ἐν τοσοῦτῳ καὶ αὐτῇ τιμωρία ἴσται αὐτοῖς ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τιμόνα ὁρῶσι, ommissa nempe particula εἰ, ut jam ὁρῶσι sit Participium. Inconsideratius factum. Nam quod Belinus dicit melius hoc esse Graecum, quaero contra, an omnino sit Graecum, ita loqui. Quaenam enim erat poena illa, quae interes sufficeret? in qua re cernebatur? Frusstra quaeras. Imo καὶ αὐτῇ legendum: *vel haec poena (καὶ αὐτῇ foret et ipsa)*. Quaenam vero haec? Jam sequi debebat Conjunctio, vel ὅτι, vel, quae vere et rei convenienter sequitur, εἰ. Nam ita demum definitur res, neuiquam vero Participii ope. LXXIII.

Ead. l. 6. Κεκραγέναι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φιλιε καὶ ξένιε, et reliqua. BRON.

Ead. l. 7. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaeum* ad Matth. VI, 7. quod sane nec necessarium, et convenientior vulgata scriptura. GROS.

Ead. l. 11. Ἀμελούμενος) A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. BRON.

Pag. 76. l. 2. Αἰκράνοισ) Absurdum est, quod hic vides, Scholium. δίκρανα sunt furcae; et proverbium est apud Graecos tritum, quod et Horatius Latine dixit

naturam expellas furca, tamen usque recurret etc.

Sed haec jam Barlaeus occupavit. SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit Faber καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam et male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, tantum non furcillis, et, velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiant: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δίκρανοισ ἐκωθεῖν, vi maxima ejicere atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vide Scaligerum ad Festum in Furcilles, ubi vir maximus Cedreni locum adduxit peropportunum. HEMST. II.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fatear, non adsequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso et ego, quae ἀνακόλουθον species in his? Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem manibus abjiciunt. Tam

propere, et ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud *Fabri* καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθῆ-
τόν. JENS.

Ead. l. 4. (Ἐταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BRON. Ἐταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις* neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios et amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum judicium discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, παθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Joh. Chrysost. Οἱ μὲν πόρναις διδῶσαι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis et inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; et tamen nonnunquam. Heraclid. apud Athen. XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πληθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν. vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταιρῶν quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἶους παρασχεῖν καὶ κωμῳδίᾳ λόγον, οἶον παρέσχον οἱ Καλλιαν πότε τὸν Ἰππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius et diversos Callias confudit, et prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506. F. et Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST. II.

Ead. l. 7. Οἱ λάροι) Stolidi et obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BRON. Quid voluerit Scholiastes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. Vorstius ἀνόητοι reddit, et ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae

etiam celeriter, quicquid in ventrem demisit, egerit; quod et in anatis observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέφοι. Proverbium a gaviae naturae ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur et capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. exponens, ὅ κέφοι· εἰλεῖται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φαρμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, et ab origine manat diversa de voracibus et parasitis usurpatum, *Larvians*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thes. v. Λάρος, Suidas in Λάρος πεχηνῶς, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hesychius: Λαρὸν, ἡδὺ, προσήνης, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἅπληστον, λαβρόν. Λαρὸν et λάρον confusa: posterius interjice ante ἅπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII. λάρου βίον ζῆν, omnem in fluctibus et navigando vitam degere: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυλῆς μᾶλλον ἐσωκίσατο· Calimach. Fragm. Benth. n. CXI. et Epigr. LXII. HEMST. II.

Pag. 77. l. 2. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen hactenus reperi. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀποπνίγεσθαι) Strangulari: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam cum explanaret J. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII. mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium adferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis et splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσποτήρια, narrante Philostrato in ejus Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV. p. 75. C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάνκλειστον ἔν τισι κρυπτοῖς καὶ ἀφειγγέσι βαράθροισι. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianais hisce sensu verbisque quam simillima. HEMST. II.

Ead. l. 5. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo J. Fr. Gronovii συλλογιστῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, adtenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisse, quem admodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτο

ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους
κατεσληκτότα· *perperam, me iudice. Paullo rectius, ut quidem
videtur, Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri so-
let in rationum collectionibus: nam solebant mobili digitorum
gestu flexibusque variis numeros et rationes ducere: hae sunt
τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler.
et inprimis Joh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron.
I. p. 6. Vides ut primos discentes computos digitos tarda agita-
tione deflectant: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin.
II. ep. 20. Est ergo συνεσπακῶς τοὺς δακτύλους, qui digitis se-
det constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat ra-
tiones suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX. Ep. 9. per
gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum in-
dicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis:
vide Savaronem. Martian. Capell. VII. p. 236: Quae (Arith-
metica) mox ingressa septingentos decem et septem numeros, com-
plicatis in eos digitis, Jovem salutabunda subrexit: habes ibi
συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum est, quod pro-
xime praecedit: Digniti vero virginis recursantes, et quadam in-
comprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati: id est, si modo
humidam Afrī scriptoris locutionem recte capio, in modum
operis vermiculati multifariam implexi. Addam Zenonis
Veronensis locum Serm. I. de Avaritia: Hinc (Hic) unus pecu-
niam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se adtrahat
alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire (mox
Lucian. ἀνατρεφόμενον) non desinit, ut summam quaerat, non
quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero
dies, menses et digiti. Haec admodum esse corrupta, qualia
in istius sive Zenonis, sive cujusalibet sermonibus, aut dicam
potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur:
etiamsi quis posteriora sic refingat, armati numero, vel, arc-
ati in numeros dierum mensiumque digiti, ab auctoris ipsa manu
ibesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus ex-
spectandum est auxilium. HEMST. II.*

Ead. I. 6. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλ-
λογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quo-
que alterum. GRON. Miror probatam Hemsterhusio fuisse
conjecturam, per se quidem illam haud indignam, at alie-
nam ab h. l. Τὸ ἔθος scilicet hic non active est, quod quis
facere solet, sed passive, quod fieri consuevit, vel, alia ratione
ut dicam, Genitivus adjunctus non est Subjecti, sed Objecti.
Deinde πρὸς τὸ ἔθος non est secundum morem, s. ut fieri solet,
sed causam indicat, ex qua factum, ut contracti fuerint di-

giti. Sic saepe πρὸς cum Accusativo. Somn. c. 16. ext. ἐκπαρθείς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Diall. Marinn. IX, 2. ἀιγνίσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. Et sic saepius. Rectius itaque sensum verborum vix reddas, quam reddidit interpret Latinus: *digitosque contractos habebas ob frequentem computandi consuetudinem*, steif von dem ewigen Zählen, ut fere *Wielandius*. LEMM.

Ead. 1. 7. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN. Properantius *Schneiderus* Futurum edidit. Cautē certe in talibus mutandis versandum, praesertim ubi soli Scholiastae sunt duces. Ut h. l. et Diall. Deor. XV, 3. ἀπειλεῖν cum Infinitivo Aoristi, ita et ἐπιτελεῖν eadem nectendi ratione Diall. XIII, 3. προμαντῖσθαι ibid. XI, 2. ubi *Hemsterhusius* conjecturae γενήσεσθαι pro γενέσθαι, quam in minori editione proposuerat, postea tacens resignasse videtur. Nam corrigendi tum non foret nec modus, nec finis, ubi propriam nostram cogitandi rationem sic vellemus veteribus intrudere, ut hi tandem ipsi se non amplius essent agnitori. Etiam cod. Aug. confirmat ἀποδράσασθαι, de qua Aoristi huius verbi forma doctissime exposuit *Lobeck*. Parerg. ad *Phrynich.* p. 737. sq. De re cf. etiam Diall. Deor. VI, 2. LEMM.

Ead. 1. 9. Δανάην παρθενεύεσθαι) Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. et de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν., διαπαρθένευσις imminutio, infloatio. BOURD. Adde *Necyom.* c. 2. LEMM.

Ead. 1. 12. Ἐξὸν δέ) Cum autem liceret. BROD.

Ead. 1. 13. Χρημένους τῷ ἔρωτι] Recte *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 329. τῷ ἔρωτι de re amata et expetita, ut et ἐπιθυμία Nigr. c. 31. μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, et Diall. Deor. VI, 4. οἰθελὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. LEMM.

Ead. 1. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo obsignata erant domi omnia. BROD.

Ead. 1. 15. Ἀσκαρδαμντὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμντος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμντεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωτίζειν. Schol. Arist. Equ. *Hesych.* *Suid.* *Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

Ead. 1. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus adtento paullatim intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἔξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo

valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat *ἱκανὴ ἀπόλαυσις*, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἱκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pauperes ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe etc. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST. II.

Pag. 78. l. 1. Τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα) Erasmus in Paroem. Canis in praesepe. BROD. Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic saepe vocat Philosophos et praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Addidit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hominibus non exstat: eandem iterum tangit adv. Indoct. extr. SOLAN.

Ead. l. 2. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ' etc.) Haec verba ita vulgo vertuntur: Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, adervarentque, et (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem et inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam et oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum suris invigilare. Praeterquam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit nentem Luciani, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quicquam impertiant, neque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invigileant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque adcumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem et morosum herum ad

fuliginosam et oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, et nihil aliud, vult *Lucianus*, *Servos* fortim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserrimus herus, ut ad justam sedeat lucernam ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινῇσιν (pro quo multo potius legerem Ἐμπαροινῆσιν, ut significetur, furtivum servum id jam perpetrasse, et in secreta aedium parte etiamnum temulentum lascivire) non conjungendum cum ἀποδαλμονα, et iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab Ἐμπαροινῇσιν pendent, sed ab ultima voce ἑάσας quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces adlinere. Sed nec Ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construere, doceat nos ipse *Lucianus* infra in *Deor. Dialog. V.* ubi Juno ad Jovem, Μέννησο γοῦν οἶά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) Ἐμπαροινεῖς. et in *Cataplo §. 26.* Πάντα τρόπον τοῖς ὑπὸ νόμοις Ἐμπαροινεῖν. Scio, aliter ibi Ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ Ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut et hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui adienta mente totam hanc *Luciani* periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in *Nestri Gallo §. 29.* Ὅρῳ νῆ Δία πρὸς ἀμυρόν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de *Strepsiade* habet *Aristophanes*, notarunt alii. JENS.

Ead. l. 5. Παιδοτρίψ) *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστὰς καὶ παιδοτρίβης ἢ εὐθεία καὶ παιδοτρίψ παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρόπῳ. Miscet παιδοτρίβην et παιδοτρίβη, a quo errore nec *Stephanus* sibi cavit in *Thes. T. III. p. 9.* παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Aeschini* *Axiocho* profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in *Codice Mediceo*. Pari forma οὐζότριψ. *HEMST. II.*

Ead. l. 7. Πρὸς ἀμυρόν τι) Lege ἀμυρόν τι. *BRON.* Hunc locum imitatus est *Apul.* lib. 2. Miles, ubi de *Milose* hospite suo. *Lucian.* in *Gall. §. 29.* *BOURD.*

Ead. l. 8. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum

parce infunditur. BROD. Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in *Ἀδδηφάγους* p. 11. HEMST. II.

Ead. l. 9. Ἄδικα etc.) Sic optime ed. J. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. ταῦτα αἷ. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt scripturam. Coll. et P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum juvat ed. Juntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιασθαι etc. Sed in eo, quod a *Fl.* ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σοῦ rescribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σέ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob causam interseritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πάνν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulescentes, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, adposito ὡς πρὸς ἐμέ. Paullo post ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibis satis munitam praestabo. HEMST. II. Locum a librariis depravatam esse, magna lectionis varietas arguit. Restitui eum duce cod. Gorl. Nam σου post ταῦτα, quod *Schmied.* e cod. 2957. recepit, ab aliena manu profectum esse, quae locum communem ad Plutum adplicare vellet, inde patet, quod in aliis libris alio loco, in quodam etiam ejus loco σοι scriptumprehenditur. Deinde ἐκεῖνα, quod Gorlitiensis habet, cum αἰτιασθαι junctum, aequè repugnat linguae genio, ac ταῦτα, quod in aliis reperitur. Praetuli itaque lectionem edd. J. et A. 2. ἐκείνων. De sententia ipsa non potest ambigi. Quae *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 246. et iterum p. 830. protulit, melius tacuisset. Aperte enim indicant, nescivisse ipsum, quid sibi vellet. Addam statim injuriam factam *T. Fabro* a *Gronovio*, *Jensio* et *Solano*, qui eum negligentiae vel praecipitantis incusent, quod loquatur de verbis ὡς ἐμέ, quum legatur ὡς πρὸς ἐμέ. Haud dubie oculis suis nihil vidit, nec videre poterat, nisi, ὡς ἐμέ. Certe sic equidem meis oculis, et iterum oculis meis, scriptum cerno in B. 2. Male tamen egisse illum non negaverim, quod non et alias insperet editiones: quo facto superflua ejus observatione facile

caruissemus. Denique *θείβαις* pro *θύραις* etiam in A. 2. inveni: neque tamen id cum *Solano* praetulerim optimae lectioni, quam tuitus est *Hemsterhusius*. LXXIII.

Ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. Βρον. Non utique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur cl. *Faber*, et ideo scribit σε. Potest enim intelligi haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in *Hermotimo*, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἡτιάσατο τοῦ Ἡραίου. Ita hoc loco vides eosdem rei et personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici *Academiae* adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis adparet, eundem *Fabrum* sibi fecisse fraudem, imminutas et decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae et plenissimae. GRON.

Ead. 1. 12. Τοῦ τε γὰρ Τιμωνος etc.) Pulchre vidit et monuit *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba (τοῦ γὰρ Τιμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ αἰ δοκοῖη) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata et imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censi elegancia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) adtinet, non male id vulgatus interpret quod ad me adtinet reddidit: estque locutio alibi ab *Nostro* amata. Ipse *Timon* posthac §. 42. Ὡ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τιμωνα καὶ τὸν Τιμωνος πλοῦτον. Nihil erat is ad *Timonem* (sic namque Latini etiam loquuntur) sive, cum *Timone* ejusque opibus non fuistis comparandi. In *Contemplant.* c. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ. Prae me, sive, ut interpret, si tecum componatur, caecus est ille *Lynceus*. In *Hermotimo* §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum. *Ibid.* §. 13. Παιδὰς εὐ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σε. Persuasum habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes. §. 81. Ἀγροικὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Agrestis homo et rudis, cum vestris rebus collatus. paullo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμὲ. Alios vero mancipia et piacula prae me censere. Apud eundem *Nostrium* in *Imaginibus* §. 13. Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Prae illa enim omnia a *Musis* abhorrentia. In *Philopseude* §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Res spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In

Hippia §. 5. *Εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονιστέρων ὑποδοχὴν.* Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De non temere cred. Calumn. §. 27. *Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. Etenim justus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides.* Xenophon quoque I. Cyrop. *Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδῶν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι.* Non satis accurate Leunclavius, *eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse,* vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem esse, si vobiscum comparetur.* — Saepe omititur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone §. 3. *Νεογλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα.* In Hermotimo §. 7. *Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.* In Zeuxide, *Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς;* In Pseudomanti, *Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε.* De Parasito, *τοιούτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.* In Rhetorum praeceptis, *τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ;* De Electro, *ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς.* In Pseudologista, *ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πῖθον, τὴν Διὸς αὐλήν εἶναι πρὸς αὐτό.* In Navigio seu Votis, *οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἴροι.* Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fabri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, de qua agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, *οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τιμῶνα,* subaudiendum sit *ἐξετάζεσθαι.* Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus §. 4. *Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς.* Non omnino exigua, neque prorsus facile abjicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest et παραβάλλεσθαι, id quod addit Josephus contra Apionem p. 1070. D. ed. Genev. *Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθρὸς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα παραβάλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες.* JENS.

Pag. 79. l. 1. *Ὡς πρὸς ἐμέ)* Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis adtendit, cum videret. ὡς ἐμέ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde pro Imag. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ἐν θίβαις)* Restituo *ἐν θήκαις* nec θήραις

(θύραις) placet. **BRON.** Patet, jam olim fuisse variantem lectionem. *Brodæus* enim IX. Miscell. c. 7. videtur legere θίβαις et θύραις: at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cuiusque *Faber* ita emendat: qui non raro cum *Brodaco* contra. Sic in verbis apud *Nostrum* præcedentibus (πάλαι μὲν σου τὰ αἰτιάσθαι) *Brodæus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. In istum locum aliter exponit *Gronovius*.) Ita infra §. 2. in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) *Brodæus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. **JENS.** *Brodæus* θήκαις. alii θήκαι, quod probo. V. *Athen.* 129. E. et *Casaub.* **SOLAN.**

Ead. 1. 3. Παχύτερος) Unde *Horatius* festive dixit nemos alienos pascere. **ANONYM.**

Ead. 1. 4. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne mutuatum ab *Aristophanis* Pluto. tu consule. Tangit ibi in *Catapl.* in *Somnio* et alibi. **BOURD.**

Ead. 1. 8. Ἀπίσιν) *E* vita migraturi sunt. **BRON.**

Ead. 1. 12. Τὸ ὅλον) *Prorsus, penitus.* **BRON.**

Pag. 80. 1. 1. Ἀπάγοι) *Tanaq. Faber* concoquere in se non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legitur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libere vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec et plus digna crisis. Sed et parum differentiae, hoc quidem in loca ἀπάγειν inter et προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto est tantum. Quanquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in *De Gymnasiis*: τὰς ἀρετὰς, καὶ εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἐν παραπολλυμέναις ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγουμένων. *Lucianus*, corporum bonas habitudines, pulchritudines, et audaciam, magnæ rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in *Cataplo*: οἱ δὲ, νέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum rapiunt dignati. In *Fugitivis* §. 18. Ἔμοι δὲ, καὶ ξένων τῶν ἑσθίων γυναικας ἀπαγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hospitum uxores rapiunt, eas stupraturi. et §. 30. Οὐ τὴν γυναῖκα ἀπάγων. Cujus uxorem rapiebat. *Antoninus Liberalis* c. 1. Melitæo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος τις διαβροθεὶς παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγυρῶν, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter puellares formæ præstantia ferretur, abducebat eam, et ante nuptias violabat. Iterum *ibid.* τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος)

τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα etc. Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere. et iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκλυτος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνήτησεν αὐτήν. Puella vero, simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se. Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII. Var. Hist. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocais vero non jussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, considerare cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiā non foras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita et γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio et ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβοῖζων τοῖς γάμοις, ἐκείνω αἱ παρθέναι ἀνήγοντο. Ad eum, qui ephebos ad se trahebat, qui nuptis vim inferebant, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis et hic maluerit ἀπήγοντο. Dixerunt id Latini perducere. Suetonius in Tiberio cap. 45. Feminarum quoque, et quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime adparuit Maltoniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quicquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit. Sic Lollia Paullina perducta Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic perductus, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfecto Philippi Macedonis, ab Justino IX. c. 6. ubi vide Berneggerum. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. leonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat: et V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. Jena.

Ead. 1. 5. Ἐπ' ἀρότῳ) Ad liberos procreandos. Brou. Eἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπέρρον τῆς γονῆς. Brou. Consule Not. ad Jamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III. 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγτο γίνεσθαι: quanquam in Artemidoro II. c. 24. ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Pet. ad LL. Att. p. 436. et Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadvertenter Gataker. de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, et L. Kuster. ad Jamblich. de V. P. §. 210. cui γεννήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιῇ σῶφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομένης Ari-

staen. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίῳν ἐρωμένην ἡγή-
 γετο γαμετήν· miseris sane,, elegantissimi *Josiae Merceri* per-
 spicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr.
 Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.*
 VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119.
 scripsit, contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων. Multo
 gravius corruptum in *Alciph.* I. Ep. 6. peritissimo linguae
 Graecae *Berglero* non obstitit, quo minus certam emendatio-
 nem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπέκληρον
 ἐπὶ παιδων ἀραρότων γνησίῳν συνήψάν σοι γάμῳ· non aliter ex-
 stabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codd., quorum
 a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in
 Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc
 etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν καὶ
 ὡς τὸν ἄροτρον μισησάσης τὸν ἄνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem
 sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπετί-
 καο τέκνω. (paullo ante simili ratione *Lucian.* μέτρον ἐπιτί-
 συντας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos
 ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτρον.
Hesych. Ἡρῶσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτὴρ, pater legitimus. Ce-
 terum utriusque vocis ἄροτος et ἄροτρον invicem commutatae,
 si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI,
 5. et *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p.
 495. E. *Suid.* in Ἠεροηροσίαι. *HEMST.* II. Ornate rem ipsam
 et splendide *Theognis* praepinxit:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον
 Ὃς τὴν ἄλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Diogenes etiam in adulterio comprehensus roganti quid fa-
 ceret, respondit: Ἀνθρώπον φυτεύω, seu, ut alii, σπείρω. Ta-
 lia facile sexcenta reperiās. *HEMST.* I.

Ead. l. 7. Κατακλείσας παρθενεῖοι) *Vid. Budaei* C. L. G.
 p. 691. ubi ex hoc loco docet, παρθενεῖν esse virginem co-
 stodire. Eodem pertinet κατακλείσας· nam castae virginis
 et honestiores matronae, quae publicum virorumque consp-
 ectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι et θαλαμει-
 μенаί· *Salmas.* ad *Tertullian.* Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo-*
 sophus in *Flacc.* p. 977. E. γυναῖκα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχό-
 να καὶ θαλαμειόμενα παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E.
 τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας
 εἶναι κατάκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ etc. hoc sane vel *Hor-*
 atio iudice vincet *Plutarchus.* *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. E.
 στι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλείστους γ-
 μνάς ἐν τοῖς βάλανείοις θεάσασθαι. *Vid. Hieronym.* ad *Jes.* c. 1.
HEMST. II.

Ead. 1. 9. 'Οφθαλμῶν ὑποδιδυκῶν) 'Οφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristicitiae signa sunt. **BRON.**

Ead. 1. 10. Παραπαίειν) *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo, *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit ληρεῖν et παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum et vesaniae socii.* **VITRING.**

Ead. 1. 12. 'Ιέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) *Cereri.* **BRON.** *Aeschines, Demosthen.* *Aeschyl.* quales *Vestales.* **BOURD.** De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi *Cereris Vestales* essent. *Bourdclotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris et Musarii*: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερείᾳ τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de ejusmodi *Sacerdotibus.* Fateor. Sed *Scholias* *Theocriti* ad *Id.* IV. p. m. 328. C. virginum meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱερείαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice alii solitas docet. *V. Pott.* 379. *Ceres legifera, Virgil.* IX, 58. *Ovid. Met.* V, 343. *V. Plutarch.* V. 1576, 2. **SOLAN.** *J. Meurs.* *Graec. Fer. in Θεσμοφορία.* **HEMST.** II.

Ead. 1. 13. Ταῦτά καὶ αὐτός) Sic recte censuit *T. Faber* scribendum pro ταῦτα κ. αὐτ. Neque enim ταῦτα ἀγανακτῶ *Pluti* menti convenit, sed ταῦτα cum sqq. ἀτίμως λακτιζόμενος etc. conjunctum: *Eundem in modum et ipse indignor turpiter me calcitrari* etc. Saepe autem ταῦτά et ταῦτα permutata repiri constat. *Char. c. 3.* pro κατὰ ταῦτά δὴ καὶ σὺ πράττει in nonnullis libris falso scriptum κατὰ ταῦτα. Quod autem in minori edit. *Hemst.* sic legitur: διόπερ ταῦτα καὶ αὐτός πολλάκις ἀγανακτῶ, miror, unde fluxerit, quum neque editor ejus rationem reddiderit, neque ipse ego sic usquam scriptum repererim. **LEHM.**

Ead. 1. 15. Στιγματίας δραπέτης) *Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl.* **BOURD.** His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III, Ep. 21. *Clem. Alex. Paed.* III. p. 220. Α. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλδία δεικνύσι τὰ ἀνδίσματα. **HEMST.** II.

Ead. 81. 1. 1. Ἄμφω) *Sic II. B. 124. pro ἀμφότερον.* **SOLAN.**

Ead. 1. 2. Τάνταλος) *Horatius:*

Tantalus a labris sitiens fugientia capta

Flumina — Quid rides? mutato nomine, de te

Fabula narratur. Congestis undique saccis

Indormis inhians, et tanquam parcere sacris

Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. SOLAN.

Ead. l. 10. 'Εξ τὸν τῶν Δαναϊδῶν πλῆθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas adsidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum et inutili labore. Ovid. IV. *Metam.*

Molirique suis letum patruclibus ausae

Adsidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.

Idem in Ibin:

Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.

Hujus fabulae mentionem facit rursus Lucian. in *Hermot.* item de *Dipsad.* et in *Dial. Crat.* ac *Diog. Alciphron* in *Ep. Galeni* ad *Cyrtonem* ad hanc adlusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφοτέρας ἐκχέμεν πίδαους. *Plautus* in *Pseud.* In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. *Catullus*:

Dolia virginis idem ille repleverit urnis.

Cogn. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. *Δαναϊδῶν* edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia *Δαναϊδῶν*, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paullo ante praecessit, ὥςπερ ἐκ κοφίνου τετραπλημένον, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso *Luciano*, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiores adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, sententiam concedo,

— *Ubi plura nitent, non ego paucis*

Offendar maculis, quas aut incuria fudit,

Aut humana parum cavit natura. HENST. II.

Omnino quidem hoc verissimum, et in *Lucianum* quoque nostrum bene conveniens. Sed h. l. censoris nota, nescio an paullo acrior sit et ejusmodi, quae in ipsum reperiatur auctorem. Videamus. Sapientio rem jam fore *Timonem* dixerat *Jupiter*. neque istius stultitiae quidquam amplius verendum. Quibus *Plutus*: At vero nunquam is homo desinet, tanquam e perforato cophino, priusquam prorsus (plene) ego influxero, data opera me exhaustire, quasi praeoccupare velit influxum. metuens, ne, quum copiosius inciderim, ipsum inundem. Ver-

bosius haec, non nego; ineptiam tamen non video; neque obscuri quidquam vel inconcinni deprehendo; praeter hoc unum, quod tamen parvi momenti fuerit, quod Plutus nunc εἰσρέειν se dicit, nunc ὑδροφορεῖν et ἐπαντλεῖν, in quo aequalitas comparationis aliquo modo laesa videatur. Ceterum in similibus veteres non omnia ac singula ad pulvisculum expenderunt, ac quiescentes in capite rei, quod dicunt tertium comparationis, recte, id est, perspicue et graviter proposito. *Adfluunt* Timoni opes sine intermissione. Atque is sine intermissione exhaurit eas, i. e. *profundit*, quasi consulto cavens, ne ipse inundetur. Ergo cista Timonis similis est κοφίνῳ τετραπημένῳ, similis, quod deinde magis etiam exponitur, Danaidum dolio, ex quo quantum influit, rursus effluit. Optime sic depingitur dissolutae profusionis levitas et ineptia. Cetera quaeque minus curavit *Luciani* nostri ingenium. LEHM. Ad vocem εἰσρυνῆται conf. *Isocrat.* de Permut. Πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυνῆσεσθαι, δι' ἡμῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης. HEMST. I.

Ead. p. 11. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

Ead. 1. 12. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, et nuper fecit quoque *Faber*. Mox διωθέραν inepte verterunt *Salmurii sagum* et ineptius nunc impressum *fagum*. *Faber rhenonem* transtulit. GRON.

Ead. 1. 15. Εἰ μὴ ἐμφοράξεται etc.) Verto, nisi *hiatum istum*, et perpetuo apertam fissuram obturaverit: quod hic est τὸ ἀναπεπταμένον, id in *Dial. Mort. IV.* τὸ ἀνεργὸς dicitur. Passim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro apertura, sive pro eo, quod apertum est. Ita de *Domo* § 3. 6. *Merc. Cond.* §. 3. *Abdic.* §. 27. VITRING. Pro εἰ μὴ rescripsi ἦν μὴ ex *Aug.* Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 791. Sic et *Diall. Mortt. III, 2.* *Matthiae* pro vulgatis: εἰ μὴ ἐς Λεβάρδειαν γὰρ παρέλθω, recte edidit: ἦν μὴ etc. LEHM.

Ead. 1. 16. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.) *Tan. Faber* aliter haec conjicit transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον sensu commodissimo, et huic loco satis conveniente, dicitur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam perstillationem*. Adde, quod *Th. Magister*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba eo, quo hodie in *Luciano* legimus, ordine disposita, in dictionibus Atticis adlegat. JENS. *Dem.* (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ—ἐμφοράξ.—etc. *Th. Mag.* cum *Codd.* nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

Pag. 82. 1. 3. Ἐκ τῆς Αἴτνης) Illic enim fabrilis arti dare operam feruntur. BROD.

Ead. l. 5. Τί τοῦτο ὑποσκάξεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; Πούν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST. I. et II.

Ead. l. 6. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum fecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed et Cupidinem dicit. COGN.

Ibid. Καὶ χαλὸς ὄν) Lege ὄν. BROD.

Ead. l. 9. Χαλὸς ἀμφοτέροις) *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in *Pluto*, qui consimilia quaedam de *Pluto* divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, aliis pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυῖς. Ut *Vulcan. Homericus.* *Aristoph.* in *Plut.* BOURD.

Ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD. Vid. L. Bos. de Ellips. s. v. πούς, ibique editores. LEMM.

Ibid. Ἐλθεῖν) P. L. et ed. J. pro τελεῖν. SOLAM. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST. II. Quodsi etiam pluribus opus sit, offert ea liberali manu *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 445. 446. LEMM.

Ibid. Τὸ τέμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

Ead. l. 11. Ὀνείρων) Alii Codices ὄρνέων. BROD. P. et J. ὄνείρων, quod etiam in Ms. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Odyss.* A. 221. SOLAM. *Enripides* quidem in *Meleagro* πλούτου ὥκειαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὄνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: τανυσίπτερε οὐκ ὄνειρε *Orpheus* H. 85. πᾶνος ὄνειρος. *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὄνειρον φύσις etc. ἀποπτήναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὄνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquunt. *Apollon.* *Rhod.* IV, 385. — δέρος δέ τοι ἴσον ὄνειροις Οἴχοι' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον — HEMST. II. Cf. et *Homer.* II. II, 71. Non dubitabam recipere, confirmatus et auctoritate cod. Aug. et A. 2. Praeterea et sequentia οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες ὅτι μὴ ὄναρ πλοστούσιν favere videbantur. Itidem celeritatis notio *Char.* c. 17. ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες (οἱ ἄνθρωποι) τῷ βίῃ ἀπλάσιν, ὥσπερ ἐξ ὄνειρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες etc. LEMM.

Ead. l. 12. Ὑσπληγῆς) Allegorice haec dicta a celeritate

uorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui dum pernecitate certabant. ANONYM.

Ead. l. 16. Πρλασθαι βρόχον) Sic fine hujus dialogi. URD.

Pag. 83. l. 2. 'Επὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. xi ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat.

Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.

IONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum minum delicias adnumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo quentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελέας ἀγάπης· ζεύγος λευκὸν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret simi-congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II. c. 7. §. 2. HEMST. I. et II.

Ead. l. 3. Χρυσόχειρες) Annulos aureos manibus gestantes. URD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνήρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῇ· Epist. Jacob. II, 2. ubi notat Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti; ὁμοίως ἀλουργοί· res in plerisque facilis et nota; in paucis alien, quae paullo reconditiorem habent rationem, quos non fefellit. Simmias in Securi: Λαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' υφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας· hoc video tentari in nuperri- ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quinendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos et longe ditissimos. Nonne, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut res ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, in vestibibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox enim ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Tixen. apud Athen. p. 200. D. Quam Casaubonus ex Epistola protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσομμοῦς, illud interpretamentum est lectionis priscæ. Hesych. Χρυσοδόξαγες, χρυσοβαφεῖς· prius vocabulum unde sit ducta, discere licet ex ipso Hesychio in Πήγεια, Etymol. in Πήγεια, Schol. Homer. ad II. I. 657. HEMST. II.

Ead. l. 4. Ὀναρ) Per somnium. BOURD.

Ead. l. 7. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότην exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, et DISTER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi Opp. Dies. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt ei generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλουτοδοτήν vocat H. 72. Cererem Eleusiniā Πλουτοδοτείραν θεάν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενεήν βροτῆν καρὸς ἐνιαντῶν, quod a vetusta τοῦ πλοῦτος, quam bene D. insius ad Hesiodum exposuit, potestate pendet. Tradit

Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482. cum Daduchus in Lemurum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse agno clamore, qui sacris intererant, Σεμελήϊ 'Ιάκχε Μερδοῦτα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, - Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellandi ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII. δέησαι ἐκὺς εὖσαι καὶ τὴν Πλουτοδότειραν. HEMST. II.

Ead. l. 9. 'Εξ δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti lignae cerataeque, sive cujuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis 'Αστέιοις; Πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας; ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνησάμενος ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit addita ex jure notum. Hac tota de re testamentaria cum multis diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto, non haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST. II.

Ead. l. 12. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collectionem proprie pertinet: Noster de Luct. §. 12. 13. Pater ad Platonis X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρὶς κειμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditionum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem veterum locatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fieri ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cum Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ πον τῆς οἰκίας; potuit intelligi priorem illum mox post animam efflatam corporis in hunc deponendi morem, quod Graecis est χαμὰ κατατιθέναι, κατεῖσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contemptum et in curando divitis jam emortuo corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant κατὰ τὴν ὁδὸν et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. HEMST. II.

Ead. l. 13. 'Εμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active hanc vocem usurpari apud alios, et hunc nostrum contextum videtur requiri ἐπελπισθέντες sed praeterquam quod Boetius sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra eodem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianicis ostendere. SOLAN. 'Εμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum quae dicemus ad Diall. Mortt. V. HEMST. II.

Ead. l. 15. Τετριγότες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In coninatione Calchantis. BOURD. II. II, 314. Proprium est stridore pullorum, quem edunt, ubi advolat mater. Vid.

pian: de Venat. L. III. v. 125. Unde et de stridulo umbrarum per Orcum circumvolitantium sono Necyom. c. 11. περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιάι. Quod et ipsum praeunte Homero dictum Odys. XXIV, 5. sq. Quin etiam elephantorum fremitum *Noster* hac voce exprimit Zeux. c. 10. ubi vid. adnott. LEHM.

Ibid. Ἀφαιρεθῆ) Anglic. ἀφαιρεθῆ et ἀνωχθῆ. Tangit autem veterem testamentorum formam et literarum, de qua alibi. BOURD.

Ead. 1. 16. Τὸ λῖνον) *Quo tabulae testamenti ligantur.* BRON. *Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cerac signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte Lucianus primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντυθηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Annul. c. VII. qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quanquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST. II. Neque id sane mirandum, quum proxime aequalibus scripserit suis, nec solum ingenii artisque suae exercitandae et ostentandae causa, verum ut et voluptatis aliquid, multo vero plus utilitatis, inde caperent sive lectores, sive auditores. De voce λῖνον moneo, rectiorem scripturam me invenisse in A. 2. Ceterae omnes exhibuerunt λῖνον. De vera syllabae prioris quantitate, si forte dubites, adeas velim Dorvill. ad Charit. p. 669. Lips. et Boissonad. ad Nicet. T. II. p. 263. LEHM.*

Pag. 84. 1. 1. Ὁ κοινός) Placet kainós. BRON.

Ead. 1. 2. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. et Petronii. BOURD.

Ibid. Τρεφόμενος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An verò notatur hoc ut barbarum? Vide Diall. Mortt. IX. et Scyth. c. 3. SOLAN.

Ead. 1. 4. Ἐξωρος) Vide Dial. Simyli et Pol. ubi aetas liserte additur, et si clarius velis, finem Galli; et Ver. Hist. I. c. 28. Eadem vox occurrit et de Sacrif. c. 7. et Alex. c. 6. SOLAN. Ut meretriculae χαρίζεσθαι, sic deliciae dicebantur ὑπηρεῖν, cum se viris praebebant. Pseudol. καὶ ὡς τραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιότη συμπεριεφθείρου πάντα ὑπηρεῖων. saepius Aristophanes. Utraque tamen non

raro confusa: nam apud *Athenacum Matho* de feminis τῶν γυναικῶν usus est, uti de deliciis χαρίζεσθαι *Noster Diall. Moz IX, 4.* ἤδη μανθάνω, αἰνὰ σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. *HEMST. l.*

Ead. l. 5. Ἐκεῖνος μὲν] Operae pretium videtur se, licentiam observare, qua auctor sententias inter se connexit. Protasis, quae a verbis: Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον αἰσθάνετο, ceperat, finita est cum voce ἀπολαβών. Jam quum iam apod-sequatur ἐκεῖνος μὲν, et quae proxima particula δὲ his respondeat, reperiat demum c. 23. in. ὁ δὲ etc. facile fieri potest ut decipiatur aliquis, qui hunc sibi sententiarum nexum ἐκεῖνος μὲν, — ὁ δὲ invenisse videatur. Imo ἐκεῖνος μὲν δὲ uterque est idem ille beatus heres. Et dum scripsit *Lanus* ἐκεῖνος μὲν, cogitabat sibi, qui illi responderent, alios illos spe hereditatis frustratos, volebatque, ne dicam debet, sic pergere: ἐκεῖνος μὲν — μετονομασθεῖς· τοὺς δὲ μετὰ πενηντότας ἐκείνους — καταλείπει etc. Hujusmodi paulo interiori nectendi rationem passim indulsit sibi, maxime in familiarium sermone, scriptor noster. Minor tamen fere ipsa quam Criticorum, culpa censenda, quod hi nonnunquam aliena ei prae nimia sedulitate ac diligentia obtrudere coacti sunt. Exemplum luculentum *Diall. Deor. XIV, 2.* de quo tamen suo loco. *LEHM.*

Ead. l. 6. Πυρρῶν ἢ Δρομ. ἢ Τιβίον) Dixerunt ad forum viri clarissimi: de his nominibus copiose *Aristoph. BOUND.* Nomina servorum, quorum ultimum a regione tantum est; est enim in Phrygia mons Tibius. Emenda obstat apud *Theophrast. Eth. Char. π. ἀνατολ.* — p. 30. B. *Tib.* Vid. *Stephan. Byzantin. et Salmas. Plin. Exercitt. 34.* *G.* de Merc. cond. c. 25. *Alex. c. 29.* A primo fit *Byrrhis Terentii*; cujus ut et *Dromonis* etymologia in propatulo *V. Gracv. ad de Saltat. §. 29.* *SOLAN.* Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt *Donatus Terent. Andr. A. I. Sc. 3.* ubi vide *Lindenbrog. p. 635.* *H.* apud *Phot. p. 870. v. 20.* *Strabo VII. p. 467. A.* a qualitate corporis et specie formae, ut *Pyrrhis, Thylacus*: a moris ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, servus diu diligentia, *Dromo, Synetus, Onesimus, Molo, Parmis* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones credebant, ut *Thrax, Syrus, Davus, Carion, Geta, Phryx, Lydus*: *Λυδὸς ὁ Φερεκλέους*, *Lydus Phereclis* servus apud *docil. de Myster. p. 3. v. 23.* aut talia certe indebantur, et penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum cre-

titata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quicque ferri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis intundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si *Suidae* fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a proverbiorum auctor in *App. Vatic. C. II. n. 71.* locus paullulum intricatior, nem sic lego: *Μάνης* (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ *Τίβης* ὅτι ὀνόματά ἐστι Φρυγιάκᾳ· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς *Μάνης Φρυγία*· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperitur) τὸν δὲ *Τίβην* ὁ *Μένανδρος* συνεχῶς (an συνήθως; quantum non valde necessarium. *Th. Reinesius V. L. III. c. 6. p. 17.* *Glaseri* praeceptoris sui interpretationem merito reputavit) *Τίβιον* ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis saltem exare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία *Τίβια* λεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me oreter, lubens fateor. *Tibium* ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, adpellatione deductum: ἐκ τούτου καὶ *Τιβίους* τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* sertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum *Tibii* esse nomen, atque ideo servis indidem adportatis tributum. Nec *Casaubono* ratio constitit, cur *XII. p. 830. B.* ubi nominat *Strabo* non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itum frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, ὁ *Τίβηρος* reponi voluerit *Τίβιος*· neque multum refragor; si parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβος*, *Τίβης*, *Τίβιος*, *Τίβηρος*. Minimum tamen abest, quin lib. *IV. p. 298. A.* ἐνθενδε οἱ Ὀσίσις οἱ εἰσιν, οὓς *Τιμίους* ὀνομάζει *Πυθέας* corrigendum censeam *βίους*· postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum adtingunt, partem Venetos, monet, eos sibi vicini οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productione promontorio *Osismii*, quos si *Timios* adpellavit *Pytheas*, id nullam tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si *Tibios*, teor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam suggerit haud absurdam, *Pytheam* existis- se, derivatos simul et dictos ut Venetos a Paphlagonibus venetis, sic *Osismios* seu *Tibios* a *Tibiis*. Hoc utcunquesit, in aliorum industriam provocare potius volui, non certi- quequam constituere, peraeque vitata fuit haec vox in *Theo- rasti Char. Eth. c. IX. p. 44. εὐωχοῦ Τιμίε*, iudice *Salmasio* *E. pag. 84.* cui praeter *Menagium* accessit *Needhamus*: tam- si hoc quidem in loco patrociniū *Casaubono* parari, et

satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est: mina virorum propria, quae et gentium sint, olimve fuerint sic *Σέλλος*, *Ἑλλήν*, *Λάκων*, *Ἀττικὸς*, *Ἀθηναῖος*, ejusque generis non pauca. Pari modo *Τίβιος* et antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, et multorum in ea gentis proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hanc pluram reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit *Diophant.* V. Quaest. 33. *Synes.* Ep. III. τοῦτον (*Harmonii* *Θυγατριδὴν ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιον ἀπέδοτο*, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit*: multa quae aliis jamdudum observata: saepe *Noster*, ut *Index* ostendit: hujus autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerint servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc *D.* Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 24. *Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκτεταί, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, καὶ Γέτας.* Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista notata amplius possent dignosci. Insignis est *Olympiodori* locus *Alcib.* I. *Platonis* a *Casaubono* productus ad *Pers.* V, 116. καὶ γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέρκωντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ οἱ δοῦλοι. Γέται γὰρ καὶ Λαῖοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ ταῦτα συνεγύθησαν. Hinc jam patet, ob quam causam *Lucius* mancipium infame, postquam obsequio flagitioso locutus tam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribitur publicum prodire, et pro *Pyrrhia*, *Dromone* vel *Tibio* alterari *Megaclem*, *Megabyzum* aut *Protarchum*, haud secus *Simon* ille coriarius in Gallo divitiis auctus *Simonidem* dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex istae conditione mutata politissimus exponit idemque detestissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaenet.* I. Epist. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in *Maledici* descriptione pag. 110. *Illius*, sic iste nequam in cujuscunque mentionem inciderit, patri nomen primitus *Sosias*: deinde in castris militavit *Sosistratus*: ἡ μέντοι μήτηρ γενὴς *Θραττία* ἐστὶ· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς ἀποφασὶν· haec ego sanissima judico, neque digna, quae, ut eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perque maligne et ἡθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictis

bant, inter suos nobili se loco natos esse: fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces imprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἅλας ἡγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἑωνημένος: sed ex eodem *Comico* quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ τὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) etc. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod *Aeschini Demosthenes* objecit pro Cor. p. 494. F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paullo meliore uteretur, patrem, qui *Tromes* dictus fuerit, *Atromerum* vocasse; matrem *Empusam*, eosaltem cognomine notissimam, satis magnifice *Glaucetheam*. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra *Manich.* §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de *Martyr.* *Palaest.* p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad *Jes. c.* XLIV. p. 527. B. HEMST. II.

Ead. l. 7. *Μεγακλῆς*) Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam et superbum sonarent. *Megacles* non unus in *Alcmaeonidarum* gente *Athenis* nobilissima: *Comici* hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum *Κοισύραν* feminam potentem: *Aristoph.* *Nub.* v. 46. ubi *ἐγκεκοισυρωμένην* intelligo longa *Coesyrarum* serie superbam: *Hesychius* e vetustis *Grammaticis* opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγκεκαλλυμμένη· plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. *Protarchus*, praeter alios, ex *Platonis Philebo* notus. De *Megabyzo* vir magnus ad *Diogen.* L. II, 51. Sic vocabantur *Ephesiae Dianae* sacerdotes, ut observavit doctiss. *Turnebus*. Sed et alios ita solitos adpellari, conjicio ex hoc *Luciani* loco in *Timone*, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾗ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με etc. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit adpellatus, haud equidem scio: sed tum *Persarum* multos, eoque nobilissimos et historiae *Graecae* cognitissimos, tum antistites *Ephesiae Dianae* ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter

Persas qui orti memorantur ex illustri familia et regibus juncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variata solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secutus semper *Ctesias*, in *Photii* saltem *Excerptis*: nam Megabazus ex eo producit *Stephan.* in *Κυρταία*, quod ne nimis commutaret in Megabazum, retinere debuerat *Berkelium* nota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror in *trajectis* in *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 136. v. 25. ubi *Ctesias* in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖναι φερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης· interpretatur *Megabazum interfecerant*; nec cetera nimis recte: si sic loquitur, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatus reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum ut ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, nimis sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *Megabazo*. Idem homo *Ctesias* Megabyzus, sed *Dionysius* aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 60. A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξη ἀδελφῇ ἢ Ἀρουτίς καλλίστῃ ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτῃ· scio, *Casaubonum* haec eum in modum reformare, ut *Ctesias* consentiant: verum cur viro maximo non plane scribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare in modum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persarum asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, et suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum addidisse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de gentis pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris minime existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve haberint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixerim: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, adpellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, et nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' εὐνοῦχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰεὶ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστάσεως καὶ ἡγόν ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνιεῖσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρ' αὐτοῖς. *Strabonem* in hac caussa testem quis prudens aspernetur? qui et ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, et *Appianum* bene suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ δέοντων

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae quae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde accessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis lamento cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄριστος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: et quo pacto impii adversus naturam, pii vitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Dīs prius imprecetur sacerdos amissa virilitate. Haec et plura Latine dedit Politianus Obs. et Em. cap. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit veritas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκωρος — ὃν Μεγάβυζος ἦν, ὃς τις (forte melius Ὡς τις) γένοιτο Ζάκωρος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quinctiliano I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri junctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies Bacch. A. II. Sc. III. 72.

Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus,

Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiac.

Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius,*

Qui nunc in Epheso est, Ephesiis carissimus.

J. Meursius primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31. et Lambinus; deinde modum hunc nectit: Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam adpellativum illud nomen fuit: quomodo λαρκῶν παῖς pro eo, quod est λαρκός. Vide, quo possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis; adfirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vul-

gari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil ob stare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabuli filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Susplicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc *Plautino* loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*: pro *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, et splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non austineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posterios demanaret. In Olha Jovis templum *Αἶαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου*: unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερουσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἶαντες. *Strab. XIV. p. 939.* *Lucianus* autem quin, ut *Megaclem* et *Protarchum*, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic et *Megabyzum* petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis et splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen. VI. p. 243. A.* eximie restitutus a *Casaubono*: ὄντων δ' ἐν Μεγαβύζου δέχεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον. *Apollon. Tyan. Ep. II. ἡ προῖκά γε χρηστὴν αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· ἐπεὶ περ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου·* quoniam tibi jam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur et τὸ μέγα, a quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, et βύζον, id est ut *Hesychius* exponit, πυκνόν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγαν. *Etymol. in Βύκτης*: τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σαφρών βύβα (ἀν βυζά; quamvis apud *Hesych.* Βυβά (ita legendum ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est

πορ νῆμα, quam vide p. 603. v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Hesychius* interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quintilianum* notata, sed parum accurate cogitateque, ut virum doctissimum satis adpareat festinantem et rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditando tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST. II.

Ead. 1. 8. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio *Luciani*, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

Ead. 1. 9. Ἀληθὲς — πένθος) *Juvenol.*

Floratur lacrimis amissa pecunia veris. ANONYM.

Ead. 1. 10. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus; in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam et iuxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. *Eustath.* ad Il. Z. et Od. M. X. *Cocyn.* *Aelian.* Hist. Animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. *Bourd.* Lepidum et elegans οἶος in obliqua oratione, post verba praesertim adfectus animi significantia, ita, ut exclamatio quasi obliqua efficiatur. Cf. *Diall. Mortt.* VII, 2. ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ ῥινοχόος εἰργασται. Cogita, si vis: ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷ τοιοῦτος αὐτοῦς ὁ θύννος etc. LEHM.

Ead. 1. 11. Τὸ δέλεαρ) Magna ad eum incandendum munera. *BROD.* Ad verbum de eadem re *Diall. Mortt.* VI, 4. LEHM.

Ead. 1. 12. Παχύδερμος) Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus. *BROD.* *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, qui est cute crassa. Adfertur autem ex *Timone Luciani* pro fatuo seu stupido etc. sed *Budaeus* exponit, rusticus et illotus squalidusque. Crassa cutis et rigens ad indicium trahatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναλσθητοί. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν γλενάζει. Vid. *Aelian.* V. H. XIII, 15. ubique *Kuhnium.* *Philoponi* locus ad *Aristot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός. inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερους καλοῦμεν. in *Plautinis* quoque salibus corium bubulum et elephantinum. Hoc sine dubio voluit *Lucianus*; sed praeterea significat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatrices duxit creberrimas et obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριῶν ἄλλως pro ἄλλος.

Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Jud. p. 888. C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic a Demosth. περὶ Παραπορ. p. 343. C. ὁ τέως ἐτι προσκυνῶν τὴν θέλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι: et saepius Lys. Or. I. p. 93. v. 24. μεστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciani elegam usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II. p. 632. C. ἀπὸ μυλῶνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀργυρνιακῶν ἀγεσθαι ἐκ δυνάμειν τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, et propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταιν θεοῖν. Notat H. Steph. Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. HEMST. II. Praestantissimae Fabri emendationi ἄλλως pro ἄλλος frustra relucteris. Est autem ἄλλως τι ποιεῖν, temere, inconsulto, aliud agendo facere aliquid, ut Diall. Deor. XIX, 1. Cupido de Minerva: ἴφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην etc. Ceterum in nostro loco omnino abest haec vox a Gori. LEMM.

Ead. l. 14. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egerat. BROD.

Ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I. in Steph. s. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842. et Suid. in Ἀνάκτειον, et not. ad Conv. c. 9. et 32. unde satis liquere arbitror, de Castore et Polluce intelligendum. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Ἱπποτροφίας) Vide L. Bos. Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST. II. Bud. C. L. G. v. ἱπποτροφεῖν. Isocr. περὶ ζευγ. T. III. p. 158. ed. Auger. Ἱπποτροφεῖν δ' ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργον ἐστὶ, φαῦλος δ' οὐδεὶς αὖ ποιήσειεν. Eo autem consilio potissimum opulentiores alebant equos magnis sumtibus, ut in ludis publicis certaminum praemia ferrent. Occurrunt de eadem re ζευγοτροφῶ, καταζευγοτροφῶ, καθιπποτροφῶ, τεθριποτροφῶ. BELIN.

Ead. l. 5. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. et copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOUAN. Omnium, qui sub Ilium venere, Graecorum longe formosissimum fuisse Nireum, posteris Homerus persuasit: hinc faceta illa inter Nireum et Thersitem altercatio apud Nostrum Diall. Mortt. XXV. Eadem vero, quae hic, ferme reperias ibid. IX, 4. Horat. Ep-

od. 15. *Formaque vincas Nirea. Achill. Tati*us lib. VI. p. 387. ἔμοι δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος. Cecropis enim et Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter Synesius Ep. 3. ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέκροπι de homine splendido genere nato: ut in *Calvitici Encomio* τῷ Βελλεροφόντῃ σωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in *Βασανίστῃ* τοὺς προγόνους, ἀνερυνῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὅμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρόποντας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quaedam non dissopna conjunxit *Philo* περὶ Προνοίας apud *Euseb.* Προπαρασκ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Ἀυγέως ὀξυωπέστερος, ἀνδρείότερος τοῦ Κροτωνιάτου Μίλωνος, καλλίων Γανυμήδους. Possem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operae non est. HEMST. I.

Ead. l. 6. Κέκροπος) *Cecrops* et *Codrus* Atheniensium reges fuerunt. BROD.

Ead. l. 7. ἑκατάδεκα] *Cod.* 1428. exhibet 5, id est, sex; qui numerus, etsi per se plus quam sufficeret, tamen posthabendus vulgato. Nam *sedecim* est numerorum hyperbolicorum unus, cujus tum est usus, ubi vel unum multum foret. *Diall. Deor.* I, 1. Jupiter Prometheo dicit, pro facinoris atrocitate eum dignum esse, cujus jecur non ab uno, sed ἐπὶ ἑκαταίδεκα γυνῶν tondeatur. Sic et in *Somn.* s. Gall. c. 12. *Micyllus* inter alia gratissima etiam *annulos sedecim* se gestare somniaverat. Et in nostro loco tanto insignior redditur adulatio, quanto plures comparantur *Croesi*, quum vel unius divitiis isti omnium temporum *Pyrrhiae* et *Dromones* contenti esse soleant. Vocis σύναμα. accentum me transposuisse, quum in omnibus ceteris libris συνάμα legatur, non est, quod multis probem. LEHM.

Ead. l. 9. Συνελεγμένα) *T. Fab.* sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cujus heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae *Horatius* Sat. de *Ulysse* et *Tiresia*,

Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno etc. ANONYM.

Ead. l. 11. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἑμ-
αυτοῦ νοσὶ βαδίῳ τότε. SOLAN.

Ead. l. 15. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) *Aristidem*, Justum cognominatum. *Plutarch* in ejus Vita. BROD. Hac de re oratores Graeci. Idem Jove confuatur. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. *Corn. Nepos.* SOLAN.

Ead. l. 16. Ἱππονικῶ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit

Calliae prodigi nepotis, de quo alias complura. **BAON.** Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, *Suidas* ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, *Plut.* περὶ Φιλoxi. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. *V. Plutarch.* Sol. 158. et 935. f. *Pericl.* et in *Arist.* 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Callias* hujus divitis matrem viduam duxerat primo *Pericles*, quarepudiata *Aspasia* deinde duxit. Vide *Plutarchum* in *v. Pericl.* 301. A. ed. *St. Vid. Aristoph.* Av. pag. 554. et *Ran.* pag. 233. et *Eccleaz.* **SOLAM.** Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum aeterno cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *Aeschin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diss. XXIII. p. 238. 239. *Lysias* pro *Aristoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι etc. *Andocid.* de *Myster.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: *Maxim. Tyr.* Diss. XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἱππονίκος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. *Nostrum* §. 80.) αἰρήσεις καὶ Μέλिटος ἦς. Recte vero *Lucianus* atque ex historiae veritate *Aristidem*, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum objecerunt crimen, quod cum bonis adflueret, *Aristidem* ἀνεψίω in summa paupertate vivere pateretur: cujus invidiam, quae judicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius *Aristidis* interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam historiam respexit *Teles* apud *Stob.* pag. 516. Ordinem illustris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapsus: liberalius et adparatiore doctrinae copia *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, et multos aliorum errores conabimur expurgare. **HEMST. II.** *Calliae* opulentia conspicua etiam fit ex toto *Xenophontis* Symposio. **LENM.**

Pag. 86. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum *Fr. Luisinus* Par. III, 18. **HEMST. II.**

Ead. l. 3. Ἐξεῖ σε etc.) Vid. supra *Somn.* c. 7. Ἐρηται ὦν. et hoc ipso *Tim.* c. 24. *J.* haec aliter habet, nempe περὶ

τόν (L. αὐτόν) ἔρχεται, -deestque σέ. Minus commode. LAN. Retinuimus cum Hemst. et Schm. vulgatam lectionem. Nam variantes illae παρ' αὐτόν, πρὸς αὐτόν, πρὸ αὐτῶν manifesto originem habent ab interpretamento παρ' αὐτόν, addito a nonnemine ad explicandam vocem ἀπάγειν, quae per se sola significat domum secum abducere, ubi id quidem citi ratio fert. Unum sit exemplum Xenoph. Anab. I, 3, 14. ubi bis ἀπάγειν de eo, qui exercitum Graecorum domum abducit. Elegantiam autem interpretationis παρ' αὐτόν (ad se sum, in ipsius domum) non cepit Solanus, qui mallet παρ' αὐτόν. Multo magis aberravit Belinus, qui conjecerit παρ' αὐτοῦ ἔχει, et reddiderit: m'emmène, et garde chez lui. Quod item nonnulli habent ἔρχεται, corruptum id haud dubie ex αὐτοῦ σέ. LEMM.

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. §. 41. BROD.

Ead. l. 5. Κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν] ex ipsius decreto. Hemst. vertit in min. ed. ex ipsius sententia, quae quidem verba in versione sua non debebat omittere T. Faber. Nam erat tum solutus a Jove καταπεμφθεῖς. Ceterum in examinandis variis hujus loci lectionibus haud sane difficile fuit in veram auctoris manum, vel sine magno acumine, incidere. LEMM.

Ead. l. 9. Δυσεύρετον οὕτω χρῆμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ξίλους. BROD.

Ead. l. 10. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210. λέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὁξύπτερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. Molin. Ennead. p. 545. D. saepe Noster, ut Erasmus observat a Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST. II. Apulej. Metam. lib. II. Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo et oculo totum: et cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplerentur oculis. HEMST. I.

Ead. l. 14. Σαγηνεύόμενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

Pag. 87. l. 4. Ελρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Ead. l. 8. Σοῦ δυσέρωτος) Δυσέρωτος, qui modum amori satuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heins. L. Th. c. IV. non quidem ignotam H. Stephano, cujus in Thesouro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Jungerman. ad Poll. I, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀποκρίσεις.

Τὸς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν
 "Ανθεσο (ita legendum pro "Ανθετο) Πᾶνι γῆς
 Δαφνι γυναιοφίλα.

ὦ Πᾶν δέχνησο δῶρα τὰ Δάφνιδος· Ἰσα γὰρ αὐτῷ
 Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέδεις.

Sumsit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foes. in Oecon. HEMST. II.

Ibid. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide:

"Ην (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα
 πόντον

ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BION.
 Adludit ad Theognidis poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πενήν φ. etc. Ad hoc item adlusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Adfect. lib. II. adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, et eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei et Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5. et apologia ejus libelli sequente c. 10. et quomodo citare voluerit, et ex quo, clare et βαθυκῆτα dicens, et ipsum nomen Theognidis adjiciens. Unde inprimis adparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paullo post negare nequibit Faber, verius vertisse Erasmus, et ex ejus imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu adspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν λάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Orsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiosum deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

"Ανδρ' ἀγαθὸν πενήν πάντων δάμνησι μάλιστα
 Καὶ γύρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

"Ην δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. J. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll.

tiam invenitur. Vide Merc. Cond. c. 5. et Pro Merc. Cond. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, *μεγακήτεια* quam vocem servant *Aphthon*. Progymn. p. 14. Schol. *Thucyd.* ad II. c. 43. *Eustath.* ad II. ε. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur *βαθυκήτεια*, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso *Theognide* fuerit profectum. *Μεγακήτης* post *Homerum* *Odyss.* Γ. 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apolon.* *Rhod.* IV, 318. *Dionys. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius est *βαθυκήτης*. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem *μεγακήτης*, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui *μεγάλα κήτη* έχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad *μεγακήτει νηϊ μελαίνη* II. Θ. 222. Α. 5. 599. Hoc alios compulsit, ut exponerent *μεγάλως κολλην*, vel *εὐρύχωρον καὶ πλατείαν*, vel, quod habet *Dionysii* Schol. *μεγαλόπλετον*: imo in Etymologo legas, *μέγα κύτος* έχουσαν, ὃ ἐστὶ *πλατείαν* p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis *βαθυκήτεια*, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda *Lacae* *Laemone* *κητώεσση* II. Β. 581. Equidem existimo, *κήτος* olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in *Thes. Ind.* *Βαθυκήτεια πόντον* *Lucianus* dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim et piscosum mare et profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguarum Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus adtendisse satis declarat: ego vertam, *profundissimum vel immensae profunditatis mare*. *Amm. Marcell.* XXIX, 1. p. 600. angustius formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, suadet *Theognis* poeta vetus et prudens. *HEMST.* II.

Ead. 1. 9. *Πετρῶν*) *Ac se e scopulis praecipites dederunt.* *PROD.*

Ead. 1. 10. *Ὅτιπερ*) Videtur *Lucianus* scripsisse aut ὅς-
περ, aut ὅτε πέρ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε
vide *Diall. Marr.* VII. extremo. *Hermot.* c. 23. De ὅς *Scythae*.
2. SOLAN. In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illustravit,
quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro,
aut ab aliis conscriptae, *Lucianus* certe longe me-

lius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, "ΟΤΙΝΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς: hoc est, *Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA* quod illos nullo pacto resperies. Sed jocus, quem voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter et legas et veritas, perit. Scribo itaque ὁ. ν. ὑπὸ σοῦ, "ΟΤΙΝΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἐ. ἀ. et verto, *despici se a te rati, quos ne adspexisti quidem*. Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque querentes *se superciliose adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in Specimine. Frigidior est jocus, sive ὅςπερ, sive ὅτεπερ corrigas, sive acquiescas in ὅτιπερ, quod adhuc praeplacet. Vis autem lusus sane est in verbis ὑπερορᾶν et ὁρᾶν, et adluditur ad Pluti caecitatem. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν male ab interprete redditum; est omnino non. Verterim sic: *despici rati a te, quod ipsos omnino non adspiceres*. LEMM. Ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

Ead. l. 12. Κορυβαντιᾶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μαχαίρης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 88. l. 8. Πρὸς ὧ πείϊον] Lucian. pro Imag.: ὅςπερ ἂν εἴ τιτι ἀμόρφῳ προσωπείον εὐμόρφον ἐπιθείη τις φέρον. HEMST. I.

Ead. l. 6. Εἰόμενοι) Platet οἰόμενοι. BROD.

Ead. l. 8. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐρῶντες ἀνεράστων etc.) Profert Thom. Mag. in Ἀνεράστος. HEMST. II.

Ead. l. 11. Ὅτι καὶ etc.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ etc. auctoritatem secuti Ms. a Fabro memorati, et ed. J. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

Ead. l. 12. Αὐτὸ) Legendum αὐτοί. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. a Coll. δὴ. Emendaverat et Vorstius in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN. Arg. tamen exhibet δὴ. LEMM.

Pag. 89. l. 1. Ἐπὶ χριστός) Fucata. BROD.

Ead. l. 7. Συμπαρεῖσθεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis place concordant, quae Longinus de Sublim. c. 43. p. 236. 238 neque hoc Tollium praeteriit. HEMST. II. et I.

Ead. l. 11. Φευκτῶν) Legendum est φευκτέων, qui φευκτός mere Tragicum est, et inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos ἀλγεῖα et φευκτά inter se

gnant. *Cebes* p. 77. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν ἄν
καὶ αἰρετόν καὶ φευκτόν ἅμα αἰεί. saepissime *Plato*: quare
hic mutandum. HEMST. II.

Ead. l. 12. Τέθηπε) *Miratur*. BROD.

Pag. 90. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri
ralis in hac voce, ἐγγέλεις, ἐγγέλεις, ἐγγέλεις agit *H. Ste-*
n. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non imme-
r. HEMST. II. De genere vocis monendum, et masculi-
n, et femininum occurrere, illud tamen minus frequen-
; apud *Nostrum* *Anachars.* c. 1. ὥςπερ οἱ ἐγγέλεις, quantum
ic quidem scio, sine lectionis variatione. Contra τὰς ἐγ-
ς *Diall. Marr.* XI, 2. et saepius. Unde et h. l., ubi *Ar-*
ilo non facile carere poteramus, e codd. 2957. et *Aug.*
tituimus cum *Schmiedero* αἱ ἐγγ. In R. vero οἱ ἐγγ. esse tra-
ur. LEHM.

Ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rec-
t, ἰξώδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose pleri-
libri ἰξώδης. Vera scriptura ἰξώδης, quam expressimus,
J. B. 1. et *S.* est: agnoscunt etiam *P.* et *L.* In uno tamen
ἰξώλη τε. SOLAN. In A. 2. ἰξώδης. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto
οὕτως scribe ἀλλὰ μεταξὺ etc. διέλαθε. Post vocem hanc
uitur *Πλοῦτος*, τὸ ποῖον; Ἐρμ. ὅτι τὸν *θησαυρόν* et reliqua.
OD. Male hic notata *Pluti* persona: loquitur enim haec
m, qui superiora, *Mercurius*. MARCIL. Nomina perso-
um antea perturbata restituit jam ante nos *Benedictus*.
AN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava perso-
um distinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodacum*,
nc. etiam *Luisinus* Par. III. c. 2. HEMST. II. Reperitur
in Arg. ed. recta personarum dispositio. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν *Θησ.*) Male notata et-
hic persona *Mercurii*, et omissa *Pluti*. esse debet: *Πλοῦτ.*
τοῖον; Ἐρμ. ὅτι τὸν *θησαυρόν*. MARCIL.

Ead. l. 15. Ἐχόμενος τῆς γλαμύδος) *Laciniam ducens*. Di-
ad *Petron.* BOURD.

Ibid. Τὴν ἔσχατιαν) *Aeschin.* in *Tim.* p. 13. v. 43. τοῦτω
κατέλιπεν ὁ πατήρ etc. ἔσχατιαν δὲ Σφρηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ
ον χωρίον· ad ea, quales fuerint *Atticorum* ἔσχαται, op-
e docuit antiquus *Scholiastes* et nondum editus, cujus ver-
ex *Harpocrate* et *Suida* paullulum emendata describere non
vabor. Ἐσχαται εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς χώρας περατούμενοι
ς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δῆμων ἔσχαται
λοῦντο. Ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα
ἀ τὴν Ἀττικὴν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσίν, οἱ ἔσχα-

ταὶ καλοῦνται. Saepe ἑσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti et separati, ut monuit Casaub. Lect. Theocr. c. 1. eorum errorem castigans, qui de nescio quibus agrorum circumscriptis interpretantur; sed tamen remotiores, et ad cuiusdemi fines positi, vel mari montibusve proximi: mentem Demosth. in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμενῃ Κηθήραδε καὶ Κυθήραδε εἰς τὴν ἑσχατιάν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἑσχατιάν αὐτοῦ πλεόν ἢ σταδίων οὐσαν τετραράκοντα· et ceteras in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἑσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri sive demi fines ἑσχατιαὶ significant, dubitari non potest: ut Xenophont. E. II. p. 276. v. 20. Hesych. in Ἀιμυροῖδες, π. in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII. p. 5. τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἑσχατίας· illudque proverbii vice posuit a Constantio Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τῶν ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἑσχατίας οἰκούντων. Quamobrem per Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio et tali prosequeretur, occursu ingrato abesset, ἑσχατιάν quandam commisit, ὄρεινόν καὶ ὑπόλιθον γῆδιον· non aliter, quam Libanius Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 75. B. 795. B. 799. C. Hemst. II. et partim I.

Pag. 91. l. 2. Ὑπερβολὴ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *fama cuiusdam Atheniensi*. Cleonem et Hyperbolum Aristophan. Comoediae infamant. BROD. Aristophan. in Pace. Bom. Adde gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, ἐμμοχθηρόν ἄνθρωπον vocat VIII, 73. SOLAN. Nobile patrum inum improbissimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, junxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem, sed hos utrosque in administranda republica versatos prope aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam a Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad rempublicam adfectavit. Plutarch. Per. p. 170. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (Periclem) ἐπορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto sine contrahentia primas tenuit, ὃν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν τε δήμῳ παραπολύ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. IV, 36. IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, et in fuga caesus interiisset Cleon, decessit Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuus in republica locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680. Στράτιες: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβολὸς ἐπολιτεύσατο· mox, καὶ μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando per

n civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: *δυοῖν ὧν ἐν τῇ πόλει δυνασθειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. Tarch. T. I. p. 155. A.)* διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Ibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, e nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffigiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim vetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus *Ar. Nub. v. 549. 558. ubi vide Ez. Spanhemium*: neque mihi est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in stili acerbitatem exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. *Plutarch. T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους τιμάν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Τπερβόλου Κλέωνος. Egrege Dion Chrys. p. 282. A. Atheniensis po- i quasi δαίμονας et genios, a quorum arbitrio nutuque pen- nt toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Al- iadem, Niciam, Cleonem et Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς κεῖς τυχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541. D. εἰς πᾶποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Τπερβόλος νος ἢ Κλέων. Cleonem et Cleophontem in hoc genere iavit Demetr. de Elocut. §. 315. Hyperbolum et Cleophon- i Isocr. de Pac. pag. 174. B. plures Himerius Prop. ad Flavian- n apud Phot. p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε αίας Τπερβόλον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν κιβιάδην ἐγράφετο. HEMST. II.*

Ead. l. 5. Ὀρεινόν) Male Basil. edit. ult. ὀνειρόν, ut quaedam aliae editt. BOURD.

Ead. l. 7. Ἐκεῖνος) Non ignoro, quam vim saepe pro- nen illud habeat, velut, quod paullo ante protulimus o- ne, Τπερβόλος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖ- scilicet Τιμῶνι. HEMST. II. Non adsentiebar: ἐκεῖνος est o, ut modo οὔτοι, hicce, hocce in loco. Prom. s. Cauc. καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. Diall. Marr. VI, 3. η σοι πλησίον. Fugitiv. c. 29. et saepius. Idem et a Schae- o alicubi notatum in Meletemm. LEM.

Ead. l. 12. Περιεσχημένον) Adducit Thom. Magist. in τέσχημαι. HEMST. II.

Ead. l. 14. Ἀργειφόντα) Homeric. Patet Dial. Jovis et rc. postea. BOURD.

Pag. 92. l. 2. Ἄρα) Anne ἄρα; ut volunt distingui ammatici, quando est interrogantis. REITZ. Minime ve- Quidni etiam conclusiva particula ἄρα, ergo, in interro- one occurrere possit? Imo corrigendum Diall. Mortt. II, 1. σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα (olim ἄρα) ἦσθα; *Ergone Philippi ucian. Vol. I.* E e

tu filius eras? Itidem XX, 4. ὁ δὲ Σωκράτης ποῦ ποτὶ ἐστίν; Char. c. 10. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Vid. Hermann. Viger. p. 788. sq. LEMM.

Ead. l. 3. Εὐαδίκητος) Quem alias Graeci ἐπιτήμι, Latini *opportunum* et *obnoxium* vocant. Eleganter Hippocritus apud Stob. pag. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐδαίμονες καὶ φθαρόντες κεκτημένοι σώμα. Cum his compone, quae de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST. II.

Ead. l. 5. Ἐγχειρήσας) Secuti sumus emendationem Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῷ πάλαι) Qui dudum fuit Timon. BROD.

Ead. l. 7. Ῥάκος ἥδη γεγεννημένον) Jam laboribus exartatum atque adtritum. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmus in Pannus lacer, hominem fastidium et rejectum exponit. In divitiis et voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse pro verba formulam Lucianus indicat Pseudol. §. 18. ἄχρι δὲ σε, πρὸς λόγον, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέτωσε: iisdem verbis Merc. Cond. §. 39. Hinc sumsit Scaliger in Strom. Proverbia 1837. Antiphrisus I. Anth. LVI. Ep. 3.: Μοριετῆς, αἰσχροῦ ῥάκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de senectute apud Athen. X. pag. 413. E. cum aetate florent, in senectute πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τῶν ἐκβαλόντες οἰχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος; dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentley ad Callimach. p. 470. Scilicet alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum in Aristophanis illud apud Polluc. X, 33. Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξέτωσε ὡς κλιντήριον: ita si legas, jambus erit tolerabilis; ceterum quin ejus loci integritatem non praesto. Aristophanes et in Equ. v. 529. Cratinum effoetum et prae senio paenitentem lectulo comparat Ἐκπιπτονσῶν τῶν ἡλέκτρων, κλιντήριον οὐκ ἔτι ἐνόντος etc. Paulko aliter Seneca, teste Gell. A. XII, 2. Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, et admirari et Soterici lectos: vilissimos puta, nullaque artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὡς καὶ ἄγεις Σάρον: sic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγει inquit Hesych. ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας: ac si dicat tanquam scopas ducis vetustate absumptas. Petron. cap. 10. p. 525. Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam quam sportam. HEMST. II. et partim I.

Ead. l. 10. Οὕτως) Legendum οὕτος. BROD.

Ead. l. 11. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείψει, ut jam Faber recte monuit. Hic vero continetur

Uiget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem et rerum praestantissimarum magistram. Ceterum Scholiastes ex Ms. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, cum Πέλα, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum indicem inciderit interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος et διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, γαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. JENS. Si ἀπολείψει, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείψει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5. ὥς μερακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι αἱ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem ensius, ut et sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. et Aut. seu Diall. Mortt. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ ποτέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. et Sostr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσουαι. Sic Philostratus in vita Apoll. V. p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4. εἰ μὴ τις ὑπακούσει ὑγῇ etc. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει in Bis Acc. c. 30, εἰ ἀρκῶ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

Ibid. 'Αγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὡς γαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργόν. HEMST. II.

Ead. l. 14. Αὐτόν) Leg. αὐτόν. SOLAN. Sequentia verba: τὰ δὲ περιττὰ etc. negligentius ab interprete reddita corrigere placebat. Περιττὰ omnino, quae praeter rem adduntur, supervacua, h. l. sunt externa bona, quae ab opulentia prociſcuntur, corollarii quasi loco verae sapientiae adjecta. Eadem dicit πολλὰ, vulgaria, quae vulgo petantur et depreſcuntur in hominum vita. Haec jam genuinus Pauperatis adsecla aliena ducit, i. e. a verae sapientiae cultu abhorrentia, quae impediunt, quo minus iis studeas, quae per se sunt bona et honesta. Egregia profecto sententia, quasi eſtantana illa, quam Servator noster divinus habuisse traditur, oratione excerpta. LEMM.

Pag. 93. l. 5. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει. ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani add. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392. — οἱ μὲν ὁδὰς τετρήχιστα βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. et Gen. ταῖς. HEMST. II. Ita recte factum secundum Phrynichum et Moeridem. Th. Mag.

paullo subtilius de agello semper ἡ βῶλος, de gleba utrumque et ὁ et ἡ β., usurpari notat. Vid. tamed ad hunc *Loeb* p. 54. et *Schaefer*. ad *Schol. Apoll.* p. 833. *LEM.*

Ead. l. 8. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *HEMST.* II. Mancum foret sine articulo. Infra c. 52. τῷ σῶ ὀνόματι. *Luc.* s. *Asin.* c. 56. τοῦ σου (οἶνου) *Diall. Deor.* V, 4. τὸν σὸν υἱόν. *ibid.* §. 5. τῆς σῆς κούρος. XI, 1. τὸν σὸν υἱόν. XXV, 3. τοῦ σου πυρός. Pluribus notopus. Alterutra autem vox festinanter scribentibus vel cernentibus scribis saepe ommissa. Supra c. 6. in τῆς ἐκείνης ταφῆς abest alterum a codd. *Aug.* et *Gorl.* Unde *Diall. Deor.* II, 2. *Schneiderus* e cod. quodam *Par.* recte restituit τὴν σὴν πρόσωπον quum vulgo σὴν desideretur. *LEM.*

Ead. l. 9. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solennem litationem ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* 59. Adde *Alex.* c. 14. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen αἰσάνθρωπος c. 44. Interp. *Aristoph.* ad *Aves* et *Lysistr.* *BOUAD.*

Pag. 94. l. 1. Μηδὲν σκαῖον) Ποιήσεις subauditur. *BRON.*

Ead. l. 2. Τὸ ἄγριον) Τὴν ἀγριότητα. *BRON.*

Ead. l. 3. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. *BRON.* Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* *Baln.* §. 3. οὐδὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα *Euripid.* *Hec.* v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Aristoph.* *Ran.* v. 424. Κάσσι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεί μοχθηρίας *Liban.* T. II. p. 211. C. Τοῦτο Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πιθεῖω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα nam supervacuum illud φέρει quod edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctor *Med. Codice*, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα sic et *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονοῦντα νομισθεῖς. *Olearium* probo itidem §. 1. praefertentem ex *Cod. S.* μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προτιγμένων σοφιστῶν μηδὲ Ἰππόδρομόν τις ἡγέσθω. In multis eisdem loquendi formam sectantur. *Sophocles.* *Philoct.* v. 435. Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σου) πατρός ἦν τὰ φίλτατα *U. Camerarius* ex *Euripide* profert *Herc. Fur.* v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες, id est, *Herculem.* *Phrynich.* *Ecl. D. A.* p. 75. οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνώσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄλλα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται quin scripserit πταίων ὁρᾷ

vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de Sophistarum principe modo fuerat locutus: structuræ nem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα δευτέρα νομισθεῖς exquisitius loquendi genus librarii more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis scuti: tale erat in Soma. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Vē observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem et designatis spari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerat expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. 4. Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς εὐχῆς ἐστὶ τὸ κράτιστον: debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα: idem adcuratius pag. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφῆλτο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλῃς, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόρετον ἦν: ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον etc. Divergent est, quando Sophocl. in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ παντριβῆ et τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστά pro hominibus ponit πανργοῖς καὶ παλιντριβέσι, et δικαίοις καὶ χρηστοῖς. Ex Latissimilia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I. p. 13. hunc ipso quoque Luciani locum proferens. HEMST. II. Infra 5. κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα. LEMM.

Ead. l. 10. Τόνδε φέρω etc.) Homer. II. O. 202. BROD. sinit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverlocum. Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antium regem, narrat Sext. Empir. adv. Gramin. p. 276. §. 276. HEMST. II.

Ead. l. 14. Πλεῖστη χάρις) Loquendi formula testifican- gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste re- et: §. 37. Contra, οὐδεμὴ σοὶ χάρις, nullam in partem ti- um obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. a. p. 46. qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc to remunerabatur: eo in loco καὶ κεῖ si vertas, et ibi, et tum ro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, quicquam aliud desideres. Atticae verustatis est, quod istoph. habet in Lysistr. v. 865. 869. οὐδεμὴν ἔχω γε τῷ βίῳ μιν: τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμὴν οἶδ' ἐσθίων: vitam cibos- nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblecta- Lys. in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ etc. HEMST. II.

Pag. 95. l. 2. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἵστως: ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. A- res est §. 38. οὕτως ἀτίμως. HEMST. Cum eadem invidia

dictum οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ita, ut hic vides; a perfide, ut in eum statum, in quo jam me vides, dejiceret. Ita minus in hoc quidem loco placet οὕτως. LEMM.

Ead. l. 5. Τά τε ἀναγκαῖα] Quod Belinus Fabri verum: quae tempus postulavit, reprehendit et corrigit necesse: rursus accidit ei, ut, quae non satis perspecta haberet, non peraret. Nam quae tempus postulat, exquisite dictum pro necessariis rebus. Alia passim sunt in Fabri interpretatione: ita profecto censoria digniora; veluti quod paullo ante ἀληθείας καὶ παρόξυνα ita reddidit: cum Veritate et Libere dicendi, quasi personas cogitans, quum nihil insit, nisi sincere ac liberaliter, quippe relatum ad superiora illa Adversus οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. LEMM.

Ead. l. 8. "Ὅν οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum magis est Teletis locus apud Stob. p. 69. ubi causam suam impertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST. II.

Ibid. θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristoph. Acharn. Hesych. BOURD.

Ead. l. 15. Ἡβηδὸν οἰμώζειν π.) Ne puberibus quidem satis. BROD. Omnes interpretes ad Jovem haec pertinere persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi iuster habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior ratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἦν π. οἰμ. ποιῆσαι, vel ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad Plutem sum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: atque Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse communi volo, hinc te quamprimum aufer ad Jovem: mihi ad amicum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales terrare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula sententiae et nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κλεινόν, parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimis ad lacrimas ejulatus compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, καλεῖσθαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius cunctum istud et juveniliter ridiculum, ac Plutum reus Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum

dorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, λευσεν ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι. Vit. Auct. §. 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι μιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν· ibi vide plura. Vel sic tamen in *Luciano* praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἣν πάντας ἀνθρώπους ἡδὸν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὸν *Not. Tan. Faber: Barlaeus* ad hunc locum paene dixeram pronugatur. Vid. *L. Bos Anim.* c. VI. *HEMST. II.* Recte *Hemsterhusius* haec verba Timonis intellexit. Nam qui in ἡσαι Subjecti loco posuerunt personam tertiam, *Erasmus, Iser, Belinus, Wielandius*, tum fundamento ii caruere Grammatico, quum non pateat, unde illa jure deducatur, ἐμοὶ conproxime positum etiam verbi ποιῆσαι subjectum includere consentaneum sit, tum ambiguitatis cujusdam maculam inseruerunt loco, quia, si de tertia persona cogitetur, jam non debet satis, utrum *Plutus*, an *Jupiter*, sit intelligendus: utrumque enim aequo propemodum jure convenerit. ctenus ergo recte *Hemst.* Sed quod jam ad hanc sententiam efficiendam hunc in modum scribi mavult: ἐμοὶ τοῦτο ἱκανὸν, ἣν — ποιήσω, equidem, quin *Luciani* sic fuerint, aliquantum dubito. Multo magis *Lucianum Imperfectum* cum *Infinitivo*, hoc sensu: *Mihi vero hoc is foret, omnium aetatum hominibus ejulatum expressisse.* Iodsi sic manca videantur verba, — neque tamen mihi ita lentur, cf. paullo post c. 38. Ἐχρῆν μέντοι, et ejus generis multa alia loca — simplicior haec foret correctio: ἐμοὶ δὲ τοῦ ἱκανὸν αὖ ἣν, etc. *Abresch. Dilucc. Thuc.* p. 261. alteram, modum diversam, ejusdem *Hemsterhusii* conjecturam ἣν — ποιῆσαι amplexus est, non satis idoneis de caussis. *LEMH.*

Pag. 96. l. 3. Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc *Homeri Il. III.* *rsu:*

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἑρικνυδεία δῶρα.
Hiod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25. lib. 1.
JURD.

Ead. l. 5. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. *Demosth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Tercentius* in *Eun.* *sta*, quod interpp. neque *Donatus* notarunt. *ANONYM.* Scribit δικαιολογήσομαι· nam ἵνα intelligitur. *HEMST. II. Diall. Fortt. X, 9. βούλει μικρὸν καὶ ἀφέλωμαι τῶν ὀφρύνων; Char. 7. βούλει κατὰ τὸν Ὀμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε; c. 9. βούλει ἀκούμεν αὐτῶν; c. 20. βούλει οὖν — ἀναβοήσας παμμέγεθες παραιέσω αὐτοῖς; Nihil hac ratione certius et frequentius. *LEMH.**

Ead. l. 7. Μακρὰν) Πῶσιν subaudio, ut et in μακρὰ, ῥήματα. *BROD.* Ex more et lege judiciorum, in quibus reo plus quae quam actori concedebatur, quem hic tangit. *ANO-*

κνμ. Restitui μακρά, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox §. 38. μακρὰ εἶπεν. HEMST. II. Μακρὰ etiam in Arg. Ceterum vid. L. Bos de Ellipss. p. 430. ed. Schaeff. et Commentatores; nec non Kuster. ad Aristoph. Av. 1207. LEMM.

Pag. 97. 1. 2. Ἐπιβουλεύουσί μοι) *Fabrum*, qui collegendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, inñitorum sibi malorum caussam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν: cur tamē hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. HEMSTERH. II.

Ead. 1. 5. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακῇ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς et τρίβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat: qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST. II.

Ead. 1. 8. Μηκέθ') Ed. J. et Mss. R. G. et L. Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venustum exulare jussimus. SOLAN. In A. 2. et Arg. exstat etiam μηκέθ'. LEMM.

Pag. 98. 1. 3. Ὑπόστηθι) Thom. Mag. in Τρίσταμω, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὡς Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel οἶον ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine et fac, ut adultores illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tu n. mei caussa, tum, quanquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adultores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovere: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adultores pessime de se meritos rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόστηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum interseri debet καὶ· καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο etc. HEMST. II. Nihil interserendum plenissimae orationi. καὶ εἰ est etsi, et promiscue id passim usurpari, alterius εἰ καὶ loco pro contextus rationibus, uti no-

a wenn auch et auch wenn, non meminit familiarissimus
Luciani interpres; uti et *Schaeferus* monuit in *Meletem*. p. 34.
 i quidem pariter peritus ac circumspectus veterum Graeco-
 rum restitutor multa ejusmodi loca contulit ad *Long*. p. 355.
 Nostro nunc unum tantum succurrit exemplum notatum
 Imagg. c. 14. καὶ ἣν κηρὼ ἐπιφράξῃ τὰ ὠτα etc. Sic igitur
 nec *Bosiana* indigemus Ellipsi σχόπει s. ὅρα ὅπως, quam
 ut cum ὑπόστηθι cohaereat, quamquam, ut apud *Nostrum*
 ad raro, paullo laxius; nec *Kistemakeri* ad *Thuc*. p. 134.
 us est distinctione post καὶ, qua adhibita sane necessarium
 set alterum καὶ *Hemsterhusianum*. Omnino observare liceat
 ut oblata occasione, causas rerum antea propositarum saepe
Luciano sero demum, interjectis aliis quasi peraliquam par-
 thesin, addi solere secundum familiaris, quem is fere sec-
 tur, styli naturam. Quod quidem ideo potissimum tenen-
 um, ne forte ad Ellipsin, vel etiam ad emendandi consilia
 mere confugas. Ceterum οἶστον falso ut properispomenon
 omnibus editum reperio, excepta una *Argentina*. LEM.

Ead. 1. 4. Οὐκ οἶστον) *Ferendum non est*. BROD.

Ead. 1. 5. Διαβόλαιον) *Eunap*. *Aedes*. p. 37. οἱ δὲ παρα-
 ναστείοντες ἐγγυόμενοι τῷ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit
es. *Herald*. ad *Martial*. IX. Ep. 99. Saep̄ etiam indignatio-
 nem et dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum
 incipit, significat. *Aristoph*. *Equ*. v. 339. et *Kuster*. *Aristi-*
des de *Momo* T. III. p. 679. B. qui nihil in *Venere* culpandum
 inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεβόλαιον οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται.
 loc quoque Latinis usitatum. *Cicero* ad *Quint*. *Fratr*. III.
 p. 9. ut his malis reipublicae licentiaque audacium, qua ante
 umpebar, nunc ne movear quidem. HEMST. II. A Graecis
 umserat *Virgilinus*: *Invidia* rumpantur ut *ilia Codro*. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Τῇ εἰρεσίᾳ) *Virgil*. *Aen*. VI, 19. alarum remi-
 um etiam vocat. BOURD. E veteribus hujusmodi multa col-
 egerunt *J. Meurs*. ad *Lycophr*. v. 25. quaedam tamen incon-
 ulte scribens, *Nic. Heins*. ad *Ovid*. A. A. II, 45. *Arn. Dra-*
enborch. ad *Sil. Italic*. XII, 98. HEMST. II. Dithyrambica
 libertate *Pindarus* aves dixit ἐπέσσειν πετεινοῖς: quae translatio
 familiaris apud Graecos in usum concessit Romanorum:
Plautus in *Amphitr*. non ocyus quivi, si me *Daedaleis* tulissem
 remigiis. *Apulej*. Lib. V. *Metamorph*. Scil ubi remigio plumae
 aptum maritum proceritas spatii fecerat alienum. HEMST. I.

Ead. 1. 11. Σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.)
 Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid
 commentatus est, imo ne *Thomas Magister* quidem intellexit.

Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alie penetrans, vel impiagens: ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, *Καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις* ad Plutum autem, *σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπαινύσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.* hoc est, ubi te, Thesauze, tetigerit Timon suo ligoue, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, et continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, *ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶδε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;* Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, *ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι*, non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt et intelligunt omnes; aed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam, *substabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adorasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὕμνῳ, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, et quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quanquam ipse *Thomas Nostrum* non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, *Ἐπίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἴσταμαι Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς· καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.* Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis: imo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ἐπίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἴσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, *Ἐπίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἴσταμαι. καὶ Ἐπίστημι, τὸ, ὑποβάλλω τι.* quae omnia nostrae expositioni hujus *Luciani* loci sunt convenientissima. JENS.

Ibid. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum *πληγὰς, infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. *κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum. CLER.* Intelligunt *πληγὰς* ego γῆς· *μοκ ἐκ τοῦ βάθους*· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat adludere, incutere, adigere. In *Somn.*

§. 3. σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκο-
πία· in Prometh. §. 2. *Aelian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν
σμινύην καταγέρων διέκουε etc. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνα-
τείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξύος· prorsus eodem modo
atque hic τὴν δίκηλλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem ad-
igere in profundam terram.* HEMST. II. *Abresch.* Dilucc. Thuc.
p. 3. sic verba intelligit: σκάπτε (τῇ δικέλλῃ) βαθείας (πληγὰς)
καταγέρων. Quodsi γῆς βαθείας cogitetur, putat scribendum
fuisse τῆς βαθείας. LEMM.

Ead. 1. 12. Ὑμῖν ὑποστήσομαι.) Alii Codices ἀποστήσομαι.
BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. J. in re-
liquis enim impressis, et ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (ni-
si quod P. et L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acu-
te viderat *Tan. Faber*, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo
posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos et Latinos.
Terent. Phorm. Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt
senes; quod et adnotatum est. In P. vero et L. ὑ—ἀ— *Jensii*
commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent.
Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2. εἰ δὲ καὶ διηνεκῶς ἀπολαύσω-
μεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσόμεθα, ut recte *Eton.* ed.
quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De
ἡμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, L. XXII. c. 60. Haec
VOBIS ipsorum militia fuit. V. *Nigr.* c. 5. et de Sa-
crif. c. 6. *SOLAN.* Omnium edd. excepta *Junt.* lectionem
tuetur *Thom. Mag.* in Ὑπρίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς
ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate con-
sentiunt *Suidas*, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, et, paullo
tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam ra-
ra sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκ-
στήσομαι: ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲν αὐτὴν θερά-
πυσσον· ὁρᾷς γὰρ ὥς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα
ἄκων, ὥς μὴ ὁκλήρως εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in lo-
co, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum
cuperet. Verum quoniam et *Codd.* quidam ἀποστήσομαι prae-
ferunt, et cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspi-
rat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. *Euripid.* Hec. v.
1054. Ἄλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρηκ-
θυσμαχωτάτῳ· quod plane congruit. *Plato* *Euthyd.* ἀφρίσταμαι·
ἀμάχω τῷ ἀνδρὶ. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probō:
ὑμῖν, tibi Timoni et Thesauro, qui personam in hac scena
gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec
verba, Ego vero vobis suppositus ero, aut, substabo, ignoscat,
si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim
ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter

est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum *Thesaurō suo* confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat et adducat, quippe iaculanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jussit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, *Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι*, ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam et scribendum foret *ὑποστήσω*, et locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: *ὑποστήσαι* enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST. II. Reperta in Aug. lectio *ὑπεκστήσομαι* nullam amplius dubitationem relinquit, quin sic vere scripserit *Lucianus*. Verbum ipsum hac ipsa vi et constructione apud *Nostrum* admodum frequens. *Philops.* 29. *Amor.* 17. et saepius. LXXIII.

Ead. l. 15. *ὦ Ζεῦ τέρασσι*) Prodigialis Jupiter invocatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

Ibid. *Ὅλοι Κορύβαντες*) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi *κορυβαντιᾶν*, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, et sanus ne esset ipse ad dubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* et *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tudentes: qua de re vide *Callim.* H. in *Jov.* v. 62. ejusque interp. *Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φεμὲν*: verba sunt *Strabonis* X. p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentiorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille *Aristophaneus* inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — *ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων*, *Ecclez.* v. 1061. Notat ibi *Faber*: *Ex Luciani Timone adparet (sed et aliunde constat) Corybantas bonis et secundis rebus praefuisse.*

Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit: apud quem ut Ζεὺς τεράστιος invocatur, sic et φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. et *Berglerum. Liban. T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶον* ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *HEMST. II.*

Pag. 99. l. 1. Κερδῶε) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant, quicunque thesaurum inveniebant. inde ἔρμαιον toties *Nostro* memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, et si quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem v. 208.* etiam legitur. *SOLAN.*

Ead. l. 2. Μὴ ἀνθρακας) *Erasm.* in *Prov. Thesaurus carbonum* erant. *BROD.*

Ibid. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. *BROD.*

Ead. l. 5. Ὁ χρυσέ) *Jambus*: cetera ex *Pindaro l. Olympionicarum. BOURN.* Euripidis versus, qui apud *Stobaeum* legitur. *VORST.* Exstat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bel-lerophonte v. 64. p. 461. ed. novissimae in hunc modum*:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλησθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. et mox:

Ὁ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,

Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας δ' ἔχει,

Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,

Οἷας σὺ, χ' οἷ σε δώμασιν κεκτημένοι.

Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρεξ',

Οὐ θαυμ' ἔρωτας μυρίους αὐτῇν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare et unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam hujus fragmenti pars apud *Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115. Cum hi novissimi versus in Tragodia Euripidis pronuntiatii essent, totus populus ad ejiciendum et ac-*

scenam et carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Belierophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed et hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα

p. 27. tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV. p. 159. B. SOLAN. Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid caussae sit, cur in Luciani Gallo (c. 14.) Euripideus versiculus ita repraesentetur:

Ὡ χρυσὸν δεξιῶμαι κάλλιστον κτήρας

nam vera scriptio est βροτοῖς, quam Sextus Empiricus adservavit adv. Mathem. p. 55. Clemens Alexandr. aliique plura. Postea Noster facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν non ita Pindarus:

ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

Ἵτε διαπρέπει νύκτωρ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. HEMST. I.

Ibid. Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

Ead. l. 6. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo.

BROD.

Ead. l. 8. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

Ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Αἰλφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis et Croesi. BOURD. Vid. J. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST. II.

Ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1. et 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι et ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV. p. 175. Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σκιγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν etc. Vid. Jungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST. II.

Ead. l. 14. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τιμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι πλὴν τοῖς ἄλλοις φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

Ead. l. 15. ἐνδiciaτᾶσθαι] In Philosopho cognomine Diogenes: ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐφασκε, δεικνὺς τὴν τοῦ Διοσχοαν, καὶ πομπείαν αὐτῷ κατεσκευασμένην ἐνδiciaτᾶσθαι. ἐνδicia-

αἷμα Graeci plerumque vocant *amoenia*; ubi jucunde vivitur, ad litus vel in campis virentibus constructa. Liberius aliquanto vitam humanam τὸ περιγειον ἐνδιατρημα dixit Theoph. Simoc. Ep. 10. HEMST. I.

Pag. 100. l. 1. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD. "Εστω, δεδόχθω propositum immutabile designat; saepe *Aristaenetus*, quem in istis formulis emendavit *Josias Mercerus* p. 243. et 272. HEMST. I.

Ead. l. 3. Ἐλέον βωμός) *Pausan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέον βωμός. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam *Stat. L. XII.* Theb. divine describit. ANONYM. V. *Demon.* c. 58. et A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto *Meursius* Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

Ead. l. 5. Κατάλυσις) Sic *Vit. Auct.* c. 10. et *Plut.* in Catone 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἄλλ' ἐκ πατέρων, πατὲρ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

Ibid. Μονήρης ἡ διαίτα) Sic postea in *Saturnal.* μονιοὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. *Saturn. Epist.* ad Div. c. 4. et notam *Bourdelotii*. Atqui et res nota est, et ab *Aeliano* prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensitanda ratio est. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, si lubet, vide ad *Epist.* ad Div. inter *Saturn.* c. 4. ubi discrete *Noster* *leones et lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. *Liban.* T. I. p. 320. C. ἄλλ' ἥδει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad *Philopoem.* Melancholici σιγητοὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex *Scriptoribus Ecclesiasticis* sumtum illud *Hesychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt μόνιοι, μονοπεῖραι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ez. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* v. 84. *Mc-nag.* Etymol. L. G. in *Lougarou.* HEMST. II. *Buffonus* quoque in *hist. Animal.* hanc ferae illius naturam confirmat, observante *Wielandio.* LEXM.

Ead. l. 7. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

Ead. l. 8. Ἴδω μόνον) Duntaxat adspexero. BROD.

Ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Nefastus et inauspicatus dies. Vide *Pseudol.* VORST.

Ead. l. 11. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in *Catapl.* *Demosthen.* *Thucyd.* *Heliod.* BOURD.

Ead. 1. 12. Ψυχρά) *Frigida et inania.* BRON.

Ead. 1. 15. Τρυφάτω μόνος) *Adpositissimus est Quintilianus locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. Pulchrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius si ita res familiaris exigit, se ipsum colere, suum genium propriare, suam experiri liberalitatem.* HEMST. II.

Ead. 1. 16. Εὐωχεῖτω (recte Faber εὐωχεῖσθω) μόνος ἐαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος ἐκείνων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπασι ἐαυτὸν δεξιόσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Diu in postrema horum verborum parte, quo cum recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semetipsum excipere laute et splendide; semel genio suo indulgere et frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; et ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Solcs occidere et redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, quam mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢ δὲ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιαικῶς sumpta; sed tum dici solet καὶ δὲ ἀποθανεῖν' ubi quis, quamvis homo et mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum jactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὐ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δὲ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

et in Lysistrata v. 123. Ποιήσομεν, καὶ ἀποθανεῖν ἡμᾶς δεξιόσασθαι. Εὐωχεῖτω) Nihil mutandum; in eo enim est εὐφροσύνη et elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo foris domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιόσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ΑΠΟΚΥΜ. Rescripsimus εὐωχεῖσθω, ut emendavit T. Faber: quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖτω. V. Athen. 663. D. SOLAN.

Pag. 101. 1. 1. Ἐκείνων τῶν ἄλλων) Prius si serves, proponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat ejicere, excutere.

*Plutarch. T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσειεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μή τις ἐκείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκείσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· si-
milis usus in ἐκτινάσσειν et ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἑλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκείνουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φρυτοῦ ἑλέου αὐτούς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed *Montfauconius* dedit ἐκείνουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκείνων τοὺς ἄλλους, *expellens et proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. HEMST. Neutra ratio omnino mihi placebat. An forsitan ἐκείνειν h. l. absolute positum videatur pro ἐκ. ἑαυτόν; Certe verbum simillimae potestatis ἀποσπᾶν sic *Nostro* familiare esse, dubitari non potest. Vid. Char. c. 21. Diall. Deor. XX, 5. Idem de verbo ἀπορρίπτειν valet. Vid. Ver. Hist. I, 30. Quod si ita esset, quod tamen praestare nolim, addi hoc verbum iis posset, de quibus *L. Bos* agit s. v. ἑαυτοῦ. *T. F. Benedicti* conjectura τὸν ἄλλον minus etiam, quam illae, tolerabilis. LEHM.*

Ead. l. 2. "Απαξ ἑαυτόν δ. etc.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum scilicet ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent. Andr. A. II. Sc. 5.* Apud *Euripid.* in *Alcest.* v. 191. moritura *Alcestis* δεξιὰν προὔτειν' ἐκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. c. 43. ubi *Cyrus* moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, οὐν ὑμῶν ἢ δεξιὰς ἢ ἐμῆς ἄψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦμόν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες etc. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de *Luct.* §. 16. *Clem. Alex. Paedag.* II. *Aristoph. Ecclez.* et *Lysistr.* Si jam ad utrumque illud adtendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet *Timon* hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis,

neque ex vicinis adfore sibi volebat, cui dextram porrigere, aut vale diceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum scire suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibi coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

Ibid. "Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decursu tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Ant. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in *Μελιττοῦτα*, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις; sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad *Lysistr.* v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens et dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἦν δὲ δὲ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata et elegans ἦν δὲ, si res et usus ita prorsus ferant, si eo descendere sit necesse. *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 19. v. 34. ἦν δὲ δὲ μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) *Thucyd.* VIII, 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δὲ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἦν τι καὶ δὲ, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἑτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δὲ τοῦ σώματος: quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde *Timon* sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curam atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus *Timonem* abripit in faciem sane venustam et salis comici plenam. Neque multus distat §. 46. φόνου τάχα προκεκλήσῃ με: scilicet magno vulnere *Gnathonides* ad orcum demissus dicam erat *Timoni* scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* *Ep.* XXI. p. 113. *Bassus* noster videtur mihi prosequi se et componere et vivere tanquam superstes sibi, et sapienter ferre desiderium suum. *Hemst.* II. et partim I. Sic, ut vulgo exhibeatur, locum non sanum esse, jam patere puto. Sed eo, quod legamus

Hemst. ἦν δὲ δέη, aberremus a vero: nam δεξιούσθαι illud non minus pertinet ad moribundum, quam alterum illud, quod sequitur. Simplicior, credo, erit, ac verior, emendatio, si legeris καὶ ἑαυτῷ pro ἡ αὐτῷ. Nam in his voculis ium manifesto latet. LEMM.

Ead. l. 3. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant. BROD.

Ead. l. 9. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτύτα. BROD. Πίπτοντα ed. J. Coll. et Ms. R. G. In reliquis βαντίζοντα. Lege πίπτοντα, et vide Hermot. c. 79. et ibi a me adnotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte dicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα: quod si reperitur in contextu Luciano, sedes mutare jussissem. Nihil certius, quam βαντίζοντα: non satis erat Timoni in caput dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, la relictis fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι δυνήθειη. Porro notatissima phrasis in Luciano ὥθειν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quod tentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST. II.

Ead. l. 10. Τὴν ἴσιν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

Ead. l. 11. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. BROD. quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris, ausimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi est, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum ἐκράτης et Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens, ut primitivum et patronymicum nomen in eadem persona um obtineant: ita Λευκόλοφος et Λευκολοφίδης. Ἀδείμαντος λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xenophontis E. p. 258. v. 15. atque Aristoph. Scholiasta ad Ran. v. 1561. patet ex eo Platonis, quem profert, loco Protag. p. 220. F. tamen ab Aristophane dictus et Eupolide Λευκόλοφος. Hipocr. Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμίνωνα vocat, qui p. 957. B. Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in Ἐπιβολή: ὥς καὶ παρὰ σία ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου: atqui haec ipsa est oratio, ae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat Lysias, em alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, monet Eustath. ad Il. E. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησίου ἢ Μνησαρχίδου Suidae. Hinc adparet, non esse de illo, quod pro ab Agnonide quidam Codices in Corn. Nep. oc. c. 3. praeferant, teste Hier. Magio, ab Agnone: quod in Argum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon et Simonides: multa de hoc genere in medium proferre

possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebet. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut *Diogenem Laërtium* dici censuit *Valesius*, *Laërtium* filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea *Burm.* ad *Grat. Cyneg.* v. 103. Utroque modo *Timon* *κρατίδης* *Echecratis* vel *Echecratidae* filius dici potuit: minus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuisset veritus *Ἐχέκρατιδου*. *Hæmst.* II. Adde, quae docet *G. L.* ad *Gregor. Praef.* p. XVIII. et p. 290. ed Lips. *Λαέρτιος*.

Ead. l. 12. *Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ*) Interpretum res persequi non juvat. Egrege de hac loquendi forma meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 183. et seq. locumque intervallo industriam superavit *Budari* C. L. G. p. 168. et *H. Stephani* in *Thes.* T. IV. p. 730. tametsi non sint, quae mallet mutata. *Aemilium Portum* nihil hucusque disse in *Lex. Ion.* pro hominis ingenio non valde mirum. Otium aliis fecisse potuerat *H. Valesius*, si, quae collegit *Harpocr.* p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in consilium redigere. *Νόμον εισηγεῖσθαι* dicitur is, qui in consilio populi legem proponit ac suadet: tum *Ἐπιστάτης*, vel *Ἰσθμῶς*, vel *Πρότασις* sententias rogat, populumque mittit suffragia: hoc est apud Atticos *ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν δῆμον*, *ἐς τὴν ἐκκλησίαν*, ut *Thucyd.* I, 87. Emendat *Diogen. L.* VII, 10. *ἐκκλησία κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππῶν Κρατιστοτέλους Εὐπεσταίων* concionem legitimam suffragia misit ex *Proëdri* *Hippon* *F. Cratistotelis*, demo *Χυπαρίστου* istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretum munere funguntur apud *Thucyd.* VIII, 15. melius *Hæmst.* in *Psephismate*, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed per loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum *ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ὁ δῆμος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δῆμῳ*, perinde apud *Diogenem L.* In *Aeliani* editione curatissima V. H. l. 17. p. 234. exhibuit e Mss. *Abr. Gronovius*, καὶ διὰ ταῦτα ἐψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: quod mulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin dudum conjecissem, οὐτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc *Echecratis* facto referendo ejusdem verbi usus est apud *Alexand. Memor.* I. p. 414. v. 16. structura variata *Themist. Or.* I. p. 239. B. οὐτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέους στρατηγῶν: non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam in *Thucyd.* solent *ψηφίζειν* et *ἐπιψηφίζειν*: hoc pro altero restitui debet.

ychio in *Αἰξ οὐρανία* e *Suida*: is in *Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ*
cio cujus antiqui scriptoris locum adtulit, qui ad eandem
 e controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψη-
 ετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καλπερ' *Ἐπιστάτης ὦν*. in quo ne
 sideris quicquam esse praesidii ad tuendam *Aeliani* vulga-
 lectionem: multum differunt *ψηφίζεσθαι*, quod hic sum-
 e *Platonis Apol.* p. 25. B. et *ἐπιψηφίζαν*. Ejus vice So-
 ces in *Aeschinis Axiocho* §. 12. ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρα-
 οί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην. omnino perperam
 c acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeceunte deceptus *Cle-*
s: quod recte quidem animadversum a doctiss. *Horreo*;
 idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam
Attici fori propriam sollicitat, et talem substituit, quae
 neci sermonis ingenio prorsus repugnat. *Demosth.* adv.
drot. p. 699. F. ταῦτ' ἐπήρετο ὁ *Ἐπιστάτης*, διεχειροτόνησεν
 ἡμῶς. p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ'
 ῆφιζων *Ἐπιστάτης* ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν. nam
 ῆρωτῶν similiter usurpari solet, *Schol. Aristoph.* ad *Pac.*
 664. ex *Philochoro*, προτιθέναι διαψηφίσαν *Xenoph.* E. I.
 263. v. 89. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν.
 rum diversam rationem explanandi tempus non est; haec
 m extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud
 em *Timonis* perquam elegans ac facetum, quod solus et
 em suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam po-
 i concionem adspiciat, *HEMST. II.*

Pag. 102. l. 1. *Ἀγχόνῃ*) *Ingens dolor*, propter quem la-
 eo vitam finiant. *BRON.* Inde laqueus illis paretur: laqueus
 o quolibet mortis genere, ut alibi observamus. *ΒΟΥΡΝ.*
istoph. *Ach.* v. 125. — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνῃ; ibi *Schol.*
 centu distingui docet ἀγχόνῃν et ἀγχονήν. ὀξυτόνως μὲν γὰρ
 εἶδος τοῦ πάθους. βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος.
 od praeceptum non hujus tantum, sed aliorum etiam, si
 rum est, saepissime violatur. *Aeschin.* περὶ *Παραγο.* p. 33.
 18. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνῃ καὶ λύπη τοῦτω. Ita βρόχος apud
 istrum *Pseudol.* §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμός τοίνυν
 e τὴν γραῦν. Expressit *Fulgent.* *Mythol.* p. 7. moerorum
 probior angina. *HEMST. II.*

Ead. l. 3. *Κεκονιμένοι*) *Pulvere conspersi, festinantes.*
BRON. Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kusterus* indicavit ad *Ari-*
oph. *Ecclez.* v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. *Φλιππος* ἰδρώτι
 ομενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387.
 πατιώτην ἐκόραμειν πνευστιώντα (idem vocabulum *Lucianus*
 junxit) κεκονισμένον. Correxerunt in *Hesychio*: *Κεκονισμέ-*

νος, κεκονιορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκονιωμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophrasto* πηρ. I. pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat *Wesselingius* noster Obs. II, 23. *HEMST.* II.

Ibid. Ὀσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in *Pisc.* §. 48. φράται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de phaeorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσώπων (τῶν πλουσίων) εὐθύς ὠσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἄγουσι, τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνούνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra R. §. 11. Nunc quisnam tam abstrusus usquam nuntius videtur quem non architecti hujusce legis olfecerint? *Amm. Marc.* XXII. c. 4. lucra ex omni odorantes occasione: meminerat deo, dicti *Juvenalis*

— *lucri bonus est odor ex re*

Qualibet. His propemodum inducor, ut venustius scribi possit in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπότερον οἱ φίλοι Ὀσφραίνόμενοι παραχρῆμα· ὅταν πράττη τις εὖ, quae quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. *Paullo* aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ρώμης, ἀπὸ τούτων ἐπιλήσῃ. *HEMST.*

Ead. l. 5. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. II. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες κακῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμός est lapidum conjectus *Aristoph.* *Philostr.* de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: eversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἡκροβολισμοὶ πρὸ τῆς δίκης. *HEMST.* II.

Ead. l. 6. Παρανομήσομεν) Scholia παρανομήσομεν, quae placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τότε τοσοῦτον παρανομήσομεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi *Timon* interdixerat: saepius autem eὖ παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et legem institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπιζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. *HEMST.* II.

Ead. l. 9. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiticum *Terent.* *Liban.* *Long.* *BOURN.*

Ead. l. 10. Ἐρανον) *Copiose Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 281. *BOURN.*

Ibid. Ὁρέξας) Emendo ex conjectura, ὠρέξατο. *Boetius.* Cur ex conjectura, vel qualicunque caussa alia, suspicatus *Brodæus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὠρέξατο, pro ut legatur ὀρέξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὠρέξατο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulans.

id enim, quaeso, ὁ πρῶτον ᾠρέξεσθαι foret? Deberet ὅς ᾠρέ-
ο. At vulgata sunt plana et rotunda; quod qui non pro-
infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepi-
issime in fine dicit *Lucianus* ἐμμηκεῶς. pro quo lector ex-
ctaret ἐκπεπρωκῶς; qui epotavit saepe domi meae integra dolia.
id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario
ecedit, miram quandam captat isthoc ἀπροςδοκίῳ elegan-
n; simul lurconis illius et bibonis spurcissimam intempe-
n tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vi-
vim in unius domo exhauserit, sed et ibidem evomuerit.

15.
Ead. l. 11. Ἐμμηκεῶς) *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμμεκέει.

LAN.
Pag. 103. l. 1. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθ. γυνῶν ἀπάντων
ᾠτάτε) Nisi hic excidit *Δα*, ut legendum sit Νῆ *Δα*, no-
dus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro revera, sine Dei ali-
us adjuncto nomine. JENS. Non caret haec ratio exemplis.
all. *Morrt.* XX, 3. Menippo salutanti: Χαῖρε, ὦ Εὐφορ-
etc. respondet Pythagoras: Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. Ne-
adeo addendum *Δα*, quamquam additum reperitur in
l. Aug. Cf. *Diall.* Deor. XX, 7. ibique Adnot. LEHM.

Ead. l. 2. Βορῶτατε) Vide diligentissimi *Maittairei* Ind.
taei in Βορός. HEMST.

Ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες, quod
theton philosophis passim adcommodat. BOUND.

Ead. l. 4. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Adsentior in hujus
is explicatione *Tan. Fabro*. Ceterum nova cantica prurien-
aures inprimis delectabant. De *Homeri* loco, quem pro-
it *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* *Cyrop.*
v. 21. σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀν-
εὐδοκίμει. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἐπιτιόνῳ
μιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους ποιητῆς, inquit, οὐκ ἄση-
γράφει eum esse Terpandrum, ostendit *Strabo* XIII.
919. B. et *Euclid.* *Introd. Harm.* p. 19. ex quo Terpandri
us apud *Strabonem* est emendandus. HEMST. II.

Ibid. Διθυράμβων) De quibus fuse *Marcil.* ad *Horat.* Alii
Artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον.
URD.

Ead. l. 6. Ἐλεγεία) Lugubre carmen. BRON. Unde *Elcgi*
serabiles, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Ead. l. 9. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cog-
tio pertinebat ad *Areopagitas*: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς,
οὐράκων, in *Amor.* §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in *Areop.*
IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de

Areopago Noster hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus Anim. in Salmas. Obs.* ad J. A. et R. V. c. 3. §. 8. *Perizon. ad Aelian. V. H. V.* 15. **HEMST. II.**

Ead. l. 14. Ἰσχυμον) Sanguinem sistens. BROD. Sanguinem sedans. Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυήδης, θύαρμος, Tzetz. ad Lycophr. BOURD.

Pag. 104. l. 1. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit *W. jus loci J. C. Scaliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat pro terea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ἄλλον θεράποντα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρραὶ ὥσπερ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant reburrum. Gloss. veteres: Reburrus, ἀναφάλαντος in iisdem Calvaster, Recalvaster, ἀναφαλαντίας. Ratiore forma, quam vix in antiquioribus invenias, ἀναφάλας. Joh. Malela Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philops. §. 18. Alciphroni restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλαντον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. **HEMST. II.***

Ead. l. 2. Βδελυρώτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

Ead. l. 5. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. Jentsius de mendo primo monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. et in Apol. pro Merc. Cond. c. 6. SOLAN.

Ibid. Ὠδικώτερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynnis. BOURD.

*Ead. l. 6. Καὶ γὰρ πρ.] Quodsi haec, omisso γὰρ, una serie proferantur, uti in omnibus libris olim editum erat, magna inest verbis inconcinnitas et asperitas, et καὶ προσήλθον etc. facile potest pro enuntiatione copulativa accipi, quod longe ab auctoris sententia alienum foret. Itaque meum ducebam, verba ita expleta et distincta restituere, ut jam ille ipse sensus inesset, quem interpretes Latini, rectum judicium secuti, reddiderunt. Parenthesin scilicet feci, et inserui post καὶ, confirmatus partim ad hanc libertatem T. Fabri quam adposita observatione. **LEHM.***

Ead. l. 12. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

Ead. l. 13. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Proem. c. 5. et Diall. Deor. XX, 2. Sic Eurip. Cycl. ἀλλ' ὅπως ἀντὶ τοῦ. Sic Xenoph. Cyrop. V. p. ed. St. 72. C. SOLAN.

- ad. 1. 14. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) *Theogn.* 115.
 ad. 1. 15. Ποῖ τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἶσιν ἑταῖροι. SOLAN.
 ad. 1. 1. Πιστευτέα) *Pro πιστευτέον.* BROD. *Ad*
formam, qua Homerus Od. A. 455.
 ad. 1. 1. Πιστὰ ἐτι γυναιξίν. SOLAN.
 ad. 1. 7. Τὸ δέον) *Si opus sit.* BROD. *Idem est prope-*
lon vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμ-
βετέειν τινα. Errat Brodaeus: recte *Faber.* HEMST. II.
 ad. 1. 9. Φιλοφρονήσομαι] *In B. 2. φιλοφρονήσομαι,*
sum sit ab ὥς. At ὥς non est h. l. eo consilio ut,
aut, si malis, nam, ut supra c. 46. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμ-
καινόν τι σοι ἄσμα — ἦκω κομίζων. C. 27. οἱ δὲ —
μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γε τις αὐτοῖς etc. cf. Prom.
c. 8. Judic. Vocal. c. 4. Char. c. 1. ὥς, ἣν με σὺ
ubi male Benedictus Annaebergensis mutari vult ὥς
quibus exemplis non minus, quam e sententiarum
parum natura, patet, pleniorē semper interpun-
huic voci praecedere debere; quam quidem et h. l.
et supra c. 19. et Nigr. c. 8. LEMM.
 ad. 1. 10. Κατέαγα τοῦ κρανίου) *Comminuta est mihi cal-*
nod. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι et Κεφαλὴ.
Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ
structura minus Attica, ut quidem sanciant Gramma-
sciphr. III. Ep. 54. HEMST. II.
 ad. 1. 13. Ψήφισμα) *Plebiscitum, decretum, de quo*
BROD.
 ad. 1. 13. Συγγενῆς etc.) *Perquam adposite Niceratus apud*
h. in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν
πτοντες ἐκποδῶν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κανόν τι λάβωσι, γε-
νοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. HEM-
II.
 ad. 1. 14. Παρ' ἐμοῦ) *Sicuti Latinis ab aliquo solvere,*
re, dare, sic et Graecis παρά. Theophrasti Testamentum
Diogen. L. V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ'
χου αὐτοῖς συντέταχα διςχιλίας δραχμάς. HEMST. II.
 ad. 1. 15. Καὶ ἐδέδετο) *Et in vinculis erat.* BROD.
 ad. 1. 16. Ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέ-
 θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) *Haec ul-*
terba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γε νόμιμον,
etur bene legisse Erasmus, qui vertit, id quod ad me
z. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν in-
tatus est aerarium. Debat potius interpretari donati-
Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo
batur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum,

Pythiorum et Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco er-
git non mediocris difficultas. Timon supra non semel
Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae
potius pars Athenarum *Harpocrati* et *Suidae* Aegeidi tri-
buitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse
illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum dis-
buebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum ex
Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Ceterum
videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocrati*, et
eum sequitur *Suidas*, et male Colyttum pagum accensus
Aegeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem
Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non
dixerit. PALM.

Ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. *Plaut.* Asin. I, 2. v. 29. *Te-
nebus* τριτηνάρχην dictum ait, qui hoc munere fungetur
SOLAN.

Ibid. Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ) Ἐρεχθεῖα δῆμος τῆς Ἀτ-
τικῆς Αἰγιῆδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi A. G. IV, 1088. nec quae
quam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi
Palmerius et *Faber* moverunt, qui tolli possit, non videtur.
Legi quidem jubet *Faber* Αἰγιῆτι, tempore *Suidae* non
locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex
Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum
est. Ego injuriam *Luciano* fieri nullam arbitror, si culpam
perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: quae
lia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam
imprudentibus, palam est. In *Stephano Byzant.* vitiose scri-
bitur Ἐρεχθεῖα, ut jam *Meursius* animadvertit in *Rel. Att.* no-
lo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, et corruptissimum
in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum absol-
vendo ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρεχθεῖα
Ἐρεχθεῖα. Tum porro totus locus hunc in modum est consti-
tuendus: Ἐρεχθεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγιῆδος φυλῆς, καὶ
Ἐρεχθεῖος τοῦ ξενίσαντος Διμήτηραν. τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρεχθεῖ-
ας φασὶν ὁ δημότης Ἐρεχθεῖος καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχθεῖος ἦν τὰ
πικὰ, Ἐρεχθεῖον, Ἐρεχθεῖον, Ἐρεχθεῖον. Diphthongum in
vocalibus adsciscas, an simplex ι, parum refert. HEMST.
Huic subtilissimo de *Fabri* conjectura Αἰγιῆτι judicio lubent-
issime et ego omni ex parte subscribo. *Suidae* verba vide-
cet haec sunt: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῶ. εἰς τὸ Τιμων ἢ με-
θροπος. Κολυττεύς δὲ ὁ δῆμος τῆς Αἰγιῆδος. Unde non
cum insigni quadam praecipitantia ad eam opinionem ab-
poterat *Faber*, quasi *Suidae* ante oculos fuisset in *Luc-*

quo lectio *Αλγῆτι*, quam is ibi laudaret. Nam nemo, qui adtenu illa legat, inveniet ibi aliud quidquam, quam hoc: *Colytum legi in Luciani Timone: esse autem eum pagum Aegeidis tribus.* Nam quum *Suidae* et *Harpocrationis* adnotationi aliquid sane pretii sit statuendum, dissensus, qui *Lucianum* inter et illos grammaticos esse deprehenditur, non est editori mutatione violenta tollendus; — etenim quam quaeso originem censeamus habuisse lectionem, in quam omnes libri consentiunt, *Ερεχθίδι*; — sed potius recto et subacto iudicio aestimandus. Novimus autem bonum *Lucianum* iis, in quibus alii aultum, saepe nimium quaerunt, h. e. rebus minoris momenti, pro ingenii sui natura aut parum, aut nihil tribuere solitum. Quodsi talia vellemus corrigere, corrigeremus non librarios, sed *Lucianum* ipsum. Quod procul abesto! *ΛΕΗΜ.*

Pag. 106. l. 1. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia lividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, et alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωροῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. *Demosth.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς παράγοντας, ἑστειφανωμένους. *Hesych.* sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad triumphorum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re usius dicendi. *Bourd.* Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. *Leochar.* p. 1047. B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἤκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπει-
ὃ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίον καὶ αὐτῷ δίδοσθαι etc. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, *Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad I. A. et R. VI. c. 3. Addit hunc Nostri locum *D. Heins.* *Leot. Theocr.* p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budaeus* interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pausan.* p. 466. *HEMST.* II.

Ibid. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. *Bourd.*

Ibid. *Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον*) *Ratam partem*. BROD. *Bea Barlaeus* praemunivit has postremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse *Lucianus* sui vindicare, qui utique in principio *Somnii* sic locutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium*. Sed sic elegantissime Graecis dictum, nemo melius docebit *Theophrasto*, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique *Noster* in *Pseudomanti* c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐκίτρεψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοὶ ὅκτω, ψευδόμενος· ὄνομα, καὶ τὰς ὅκτω δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύτας πέμψας. Ita proprium id est in pecuniariis rationibus. GROS.

Ead. 1. 2. *Πολίτην*) *Civem esse*. hi autem oboli peregrinis hominibus non elargebantur. BROD.

Ead. 1. 3. *Μέγα ὄφελος*) *Decus tui generis et praesidium cum Horatio dicas*. *Aeschin.* περὶ τῆς Παρατρ. p. 81. v. 22. n. dendo *Demosthenem* vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστῆς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ἱστορικῆς ὄφελος. *Philostr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* *Ecl.* r. 53. et quae dicemus ad §. 55. HEMST. II. et I.

Ead. 1. 4. *Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων*) *Ex Pindaro, στήριγμα*. BROD. V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. et *Aristid.* *Panath.* et nostrum ex *Pindaro* *Demosth.* *Enc.* c. 10. SOLAN. *Pindari* celebratissimum encomium Athenarum, αἱ λιπαροὶ καὶ αἰολίδμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆνας, cujus praeter alios meminerunt *Aeschin.* *Ep.* IV. *Liban.* *Socr.* *Apol.* 657. D. *Schol. Aristoph.* ad *Nub.* v. 298. ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est principum virorum, qui civitatis sunt columina, titulus. *Liban.* *Decl.* XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν στήθεα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ καλεῖσθαι ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermisso, collegit *Rittershusius* ad *Oppian.* *Cyn.* I. v. 1. HEMST. II.

Ead. 1. 5. *Αἱ βουλαὶ αὐτοῦ*) *Consule Libanium in hypothesisi Orat. Κατὰ Ἀνδροσίωνος*. BROD. *Areopagum* intelligit, et *Senatum*, qui singulis annis legebatur, *Atheniensium*: τὴν ἄνω βουλὴν, et τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distinguunt solent: τὸν Ἀρεῖον πᾶν ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chrysost.* p. 541. D. Quia praeter istius aetatis, qua *Timon* vixit, morem *Lucianus* in hoc libello *Atheniensium* reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST. II.

Ead. 1. 7. *Ἐπειδὴ Τίμων* etc.) *Menag.* ad *Diogen.* L. III. 4. p. 136. HEMST. II.

Ibid. Κολυττεύς) *Suidas*: Κολυττεύς· παρὰ Λονικιανῶ εἰς τὸ Τιμῶν ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηίδος.
GUIET.

Ead. 1. 9. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) *Consuetudine* quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. *Exempla*, si lubet, quaeri possunt in *Demosthen.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. *Inscr.* 11. App. ad *Marm. Oxon.* p. 288. et seq.
HEMST. II.

Ead. 1. 10. Νενίκηκε) *Ead.* narrat. de Merc. Cond. §. 13.
BOURD.

Ibid. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) *Els* Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. HEMST. II.

Ead. 1. 11. Τελείῳ ἄρμ.) *Quadriga ab equis perfectae aetateque aetatis tracta.* BROD. *Euseb. Chr. Can.* p. 24. 205. de Nerone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. HEMST. II. Cf. *Abresch.* in *Observ.* Miscell. p. 241. LEHM.

Ibid. Συνώριδι πωλικῇ) *Biga pullorum.* BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan. El.* II, 178, 7. et 35. SOLAN.

Ead. 1. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucyd.* III, 104. *Lysias* p. 103. v. 35. Θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν.
HEMST. II.

Ead. 1. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέες dixerint pro ipso demo, unde testatur *Stephanus Herodianum* dixisse Ἀχάρνεες pro Ἀχάρνα· et sic fecit fortasse *Lucianus Timon.* ἡρώστεισε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρουσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi Accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Achaenenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua et validissima, quorum imprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positos ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. et seq. Ego tamen nondum a

me possum impetrare, ut dimittam illud *πρός* atque ad-
perlibenter restituum *Ἀκαρνᾶνας* ita duplici victoria Timo-
nis virtutem, caesis et Acarnanibus et Peloponnesiis, fuisse
potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem streui
et belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedae-
moniiis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles
in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expedi-
tionem suscepit: *Plutarch. T. I. p. 163. D.* quo pertinet
haec *Aristidis T. I. p. 302. C.* τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὕπὲρ τῆς
ἐκεί παραθέντων Ἑλλάδος) et *T. II. p. 48. B.* οἷδα δὲ εἰς Οἰνα-
δας Ἀκαρνάνων διαβάντας vide *Diodor. Sic. XI. p. 286. B.* jam
nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa
expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referat
quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀποστάντων
ὕπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro
patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utra-
que voces sedem inter se mutare: *Senecae in Hippol. v. 21.*
pro *Acurnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. F.*
Gronovius et *J. Meursius* in *Rel. Att.* Vide, quae dicimus
ad *Diall. Mer. VII. Hemst. II.* Vitium inesse verbis
πρός Ἀχαρνέας, jam post *Fabri* et *Hemsterhusii* demonstratio-
nes clarum cuique, qui non coecutiatur, esse debet. Qua ra-
tione illud emendandum, neque hoc in ambiguo reliquit acu-
men ac diligentia summi Critici. Vellem modo ea vere di-
xisset egregius vir, quae dicturum se esse ad *Diall. Merett.*
VII, 3. h. l. pollicetur. Certe *J. F. Reitzius* ibi male in ejus
locum successit. Nam nihil profecto certius per omnem pro-
vinciam Criticam obtingere potest, quam illic pro *Ἀχαρνέ-
ως*, quod retinuit *Reitz.*, legendum esse cum *Guyet.* et *Mena-
gio* *Ἀχαρνέως*, quod vel leviter tantum varias loci lectiones
lustranti in oculos incurrat necesse est. Inde vero simul pa-
tet, quam facile tribus *Acharna* et *Acarnania* terra a libris
permutari potuerint, et vere sint permutatae. Viderer itaque
mihi profecto meo loco jam novum errorem *Luciano* nostro
inferre, si veterem diutius tolerare vellem; idque eo magis,
quum etiam *Wielandius*, quo erat eleganti iudicio, in versio-
ne Germanica *Hemsterhusii* emendationem secutus sit. LXXX

Ead. l. 17. Ὀνομαστας) Complures *μόρας* scribunt. *Bron-*
T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (*M.* viros
inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. *So-*
LAN. Facinus illustre, si spectes, ad *Iphicratem* quanta red-
undarit laus ex eo, quod unam modo *Lacedaemoniorum* mo-
ram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi so-

enem veteres usurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel ὄραν. *Demosth.* in *Aristocr.* p. 757. D. *Plutarch.* Ages. pag. 107. F. *Harpocr.* in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex *Androtione* et *Philocho*: mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα et μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil rat caussae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν eponeret *Kuhn*: vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdum notaverat ad *Iphicr.* *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendens, qui μόρας et λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset. *Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in *Not. Maussacii* ad *Harpocr.* p. 309. **HEMST.** II.

Pag. 107. l. 1. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. **BRON.** *Belini* ad haec verba inprimis de *Hemsterhusii* (vel potius proxime *Fabri*) versione adnotatio, qua cum fastu quodam insigni illius longe majoris viri sententiam ridiculam reddere subit, adeo est ipsa ridicula et absurda, ut impudentiam hominis non satis possis mirari. Si uem juvet muris adspectus dormienti leoni insultantis, ad id is ipsum spectaculi locum. **LEHM.**

Ibid. Προεγράφη) Προεγράφη. **MARCIL.**

Ead. l. 2. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Καταλογος matricula vel tabula, qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προεγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam matriculam addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 1361. Illam tabulam adfigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπώνυμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad *Pac.* v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi caussas adtulisset gravissimas: istud in populo litigandi juxta et bellandi studiosissimo consuevit perpetuus. *Tolmides* apud *Diodor.* *Sic.* XI. p. 285. Δορυκλείτην ἐφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μάλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. III, 12. *S. Petit.* ad *LL. Att.* p. 546. 549. **HEMST.** II.

Ead. l. 7. Τῇ Ἠλιαία) Ἠλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ συνολὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. Vorst.* Cf. *Schol. Aristoph.* *Nub.* 50. et *Equ.* v. 253. citante *Belino.* **LEHM.**

Ead. l. 8. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) *Alciph.* I. p. 126. τότε ἂν ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν: ibi vide *Berglerum.* τῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum;

sed ἀναστήσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *Aelian. V. H. V.*
 16. Plura dicemus ad *Lexiph. §. 11. Hemst. II.*

Ead. l. 9. 'Εν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud *Petron. de*
Tritonidis arces. BOURD.

Ibid. 'Ακτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant.
 Sed numismatum enarratores adi, et vide *Alex. c. 27. S.*
LAN. Μηνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus
adponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad
Stroph. Av. v. 1114. et diu ante, productis Aristophanis
sibus Scaliger ad Catal. p. 211. Hug. Grotius ad Imag. p. 11.
 Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus
 spurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, sed
 etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam
 eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgus
 hominum sortem excedere videbantur, quod recte docet
Th. Bartholin. de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec
Luciani verba et quae leguntur in libello de Dea Syria.
 Quaedam dedit *Schegk. ad Vell. Paterc. II. c. 59. § 6. E.*
 autem turpissimus adulator eum in modum concinnat
 nis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complecteretur.
 Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Isa-*
san. VI. p. 514. τοῦ δὲ (ἀγάλματος 'Ηλίου) αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ
saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II. p. 43.

— radiisque sacratum

Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre.

Artemidor. IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum inces-
specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῇ
πόλει· καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· ad
 somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, ut
 tegrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat
 cessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκις, quae vox
 celo restituenda in *Tim. Plat. p. 11. pro ἐπτάκις·* cuius
 non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed et
 sticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno *Dic.*
XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel
χορδὸς λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum
 soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen. περὶ τῆς*
Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντιθέασθαι τε καὶ δακτυλῶ αὐτὸν (ἡ
λιάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα
νοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ περὶ
καιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἐπτά ακτ.
 persuadet mihi *Marcell. Empir. p. 147. In lapide jaspato*
sculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, et
auro, et utere in collo. Tales hactenus reperiuntur in ge-

antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἐπτά ἐπὶ τῇ φαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra oratione est manifesta. HEMST. II. Res loquitur ipsa. LEMM.

Ead. l. 12. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae et comoediae agerentur. ROB. Apud *Demosth.* pro Cor. ea formula passim occurrit. PLAN. Formula non ignota: majoris operae videtur ratio nem ejus certam reddere. P. *Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα: caecos autem non fabulas solum novas adpellasse, sed hitiones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnii* in *Aelian.* Ind. v. Καὶνός, apertius exponit, tempore, quo novi agoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus: quauquam veterum, quae profert, loca minus adcurate cum hac oratione comparet. *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II, 13. versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expectum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 5. Νέρων καθαρωδαίς, τραγωδαίς κατὰ Πώμην etc. ἐστεφανώτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendo more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, sub praetibus vel praeconio: sed κήρυκες est praeconum certamen, ut *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν καθαρωδαίαι καὶ κήρυκες: ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ὄνα ἐστεφανώτο, τραγωδοῖς, καθαρωδοῖς, ἄρμα πωλικόν, τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* sionem postquam castigavit vir maximus Anim. in *Euseb.* 3. 196. haec mox subjungit: Malim vero, ludis tragicis et paroedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, α, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut liberalibus, ut est apud *Demosthenem* in oratione pro Corona, πηφίσμασι, quae ibi producuntur, et in Decreto Atheniensium gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud *Josephum*. In istis nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere leatur *Scaliger*, spectaculis tragicis aut Liberalibus, quae erant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero*, per τραγωδοῖς ipsam significationis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis scilicet multa paul-
Lucian. Vol. I.

lo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabula esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megasibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque proprie dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqua veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro stabant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi forte tragicus actor idem esset et praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addatur, in hac formula quomodo veteres variant. *Aeschines* Ctesiphont. p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δειδωκότα ἔξοτε ποιεῖσθαι τὴν ἀνάφῃσιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ et p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt in *Demosth.* de Coron. populi decreta, ubi plenius occurrunt ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καὶ κωμοῖς. p. 436. C. p. 492. στεφανώσαι Χαρίδημον καὶ Διονυσίου χρυσῶ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλῳ τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καὶ κωμοῖς: et 4. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demostheni suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεῦσθαι, prius ab *Aeliano* V. H. II. c. 13. et in ipso accusationis libello, quem *Aeschines* adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλῳ, τραγωδοῖς καὶ κωμοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia et micilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis et Polemarchi πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰσὶν κατῆμι Διονυσίων καὶ κωμοῖς τραγωδοῖς, ἐπικησμών, ὡς ἔστι τὴν ἑορτήν: ita distinguere debent, ne quis errore interpreti implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *Aeschinis* Orat. additum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καὶ κωμῶν: iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Aeschines* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομῶν καὶ κωμῶν, ἵσως ὅτι πλήθη συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καὶ ἀναβλέπειν: optimum *Victorium* memoria fefellit, quando non. In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione *Demosthenis* pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομῶν καὶ κωμῶν: et Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut proponamus, quae in *Aeschinis* παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεῦειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δὲ τραγωδῶν τῇ καὶ κωμῇ: offendit h.

in inusitata: *Wolffius* adsciscit εἰς ὄψιν, hand inepte: *Perin-*
ius, si verum dicere licet, absurde ἡμέραν· quis enim auri-
 s exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν
 νὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus *Cod. Aug.* suppe-
 et καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit,
 o minus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firma-
 Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγ-
 ῶν *Plutarch. Symp. p. 710. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433.*
 οὐδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων
 νῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. *Idem*
 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi ex stare non sane
 mini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς
 quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *factis enim,*
celebrari solent in asty, ludis tragicis? Ἐν ἄστει vero, quia
 beralibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive
 ἄλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic et p. 435.
 τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὅς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ.
 ndem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad
 rcanum misso apud *Joseph. A. J. XIV, 8. pag. 699.* ἀνει-
 ν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν
 νῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς
 νικοῖς ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum
 hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδιῶν
 Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν
 magis, quod insolens quiddam et vix usitatum sonet,
 γωδιῶν ἀγομένων. Imo non diffiteor, multo mihi phrasin
 editiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγ-
 ῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, et, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνι-
 ζόντων· nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis
 is scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod
 andum *Scaligeri* mentem prolata a nobis exempla satis ad-
 runt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur
 μένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων,
 μπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων· est enim
 his rebus ipseceptu quidem difficilis, attamen aliquis
 lus, et certi fines, ultra quos usus, quantacunque liber-
 gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum
 repabit, si quis in ipso *Aeschine* τῷ γινομένων anteponat
 νιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καينوῖς dici consueverit,
 o est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recen-
 fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet *Schol.*
toph. ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias su-
 quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor,
 Uectus *Diogenis L. locus III, 56.* sed etiam actores scenici

sorte ducti suis quisque poëtis adtribuerentur. Atque est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba non tamquam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ θέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τὴν ἀκρίτως παρελάμβανεν· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαφέρει eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem potest: deinceps sequentia sic interpretor: quorum potest qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine actores legebat: nam in notas Maussaci ad Harpocr. p. 2 summi Valesii subitanea quaedam est, et non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πεινῆν ἄκρατον παρ. quam adteat cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀπὸ χωρὶς κλήρου parī modo sumitur a Schol. Aristoph. ad l. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expectandum debet proverbium aliquod ab Harpocrate et Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, nescio, an quisquam alius feliciore cura fuerit adgressus. Primum Harpocratem ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidam: Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἄνθρωπον. Talem, si cui forte difficilior videatur, habet sensum: (pone, in sequentem annum) tragoedis vel ludis tragicis spectabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, atque a magnis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existit Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturam multis et egregiis meritis, ne eos sui adulatorum eam erepti unquam poeniteat: imo vero, Lycurgum respondens hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc teo dimittite, et vanis pollicitationibus ductari vos sinite; sed et τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidei citatus usus τοῦ ἀρμοζέσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Emp. adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι ἄνθρωποι. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam Erasmus in Alios tragocelos provocat: nam de Schotto, hominis terarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII. n. 86. magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non potest quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX. n. 41. (ῥώνη) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζο-

αὐτὰ σιμνοποιούντων ἐαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φη-
 σιν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse ne-
 mini potest, quin ista *Δίδυμος* — τὰ ἐναντία ad paroemiam
 illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum
 animadvertendum, in *Harpocrate* praecedere: *Τορώνη·*
Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκῃ etc. His perpensis
 quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos
 vel ipsius *Apostolii* culpa, vel *Codicis*, unde sua descripsit,
 perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de *Torone*
 quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse
 scribi, quandoquidem tale est *Michaëlis* institutum, id quo-
 que non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, lite-
 rasque ordini commode respondet *Τορωναίου λιμένος κω-
 ρότερος*, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum
 estituendus: *Κωρότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λι-
 μένος* | *Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο*
μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας (vel καθήκουσας, vel
οτιὺς κατατείνουσας) ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς
αλάττης ἤχον· cui emendationi tanto minus diffido, quod
Petri nostri Wesselingii calculum tulerit: haec in *Prov. Ale-*
andr. truncata n. 91. pariter autem cum in *Hesychio* v. *Αη-*
νίσιους prave legeretur *στενὰς*, eruditus homo ad marginem
 efixit *ταινίας*. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in
Apostolio vir primarius *Th. Reinesius* V. L. I. c. 24. et pro-
 verbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπόγγοι*, quale
 ulla Graecorum memoria putem exstitisse: subscripsit tamen
 ius sententiae *Reinesio* non inferior *L. Holstenius* ad *Stephan.*
1 Τορώνη· praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro
 socrate Socratem, quippe *Θοακικῶν* auctorem, substituen-
 tum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset *Harmo-*
cratonis locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut *τραγωδοὺς*
γωνίξεσθαι, sic et *τραγωδοῖς νικᾶν* *Andocid.* in *Alcibiad.* p.
 4. *Isaeus* p. 54. οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς *Διονύσια* χορηγήσας τέ-
 ατος ἐγένετο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρῶχισταῖς* (ineptum est *πυρρῶ-*
χισταῖς, quod vulgatur) ὕστατος. *HEMST.* Ad proverbii,
 uam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud
Alciphronis III. Ep. 71. *Διονυσίοις τοῖς ἐπιούσι*, *proximis Li-*
eralibus. Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde sit
 probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Suida*, re-
 ingi malit: *στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατ-*
ίσεις· sunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπιτήδειοι εἰς *καταγωγὴν τόποι*,
ταὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Scholias*. *Thucydidis* ad
 IV, 26. *παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἣ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ*

καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταφυγεῖν supra p. 322. 323. IDEM in *Addendis*.

Ead. l. 14. Καὶ γὰρ καὶ ῥήτωρ — ἐθέλοις) Rursus vituperat *Belinus* recta Latinum, obliqua Francogallicum, interpretem, id est, se ipsum, quod haec verba decreto ipsi inserta sint, quum se junctam contineant sententiam. Vides vigilantem eundem simul et dormientem. Dormiebat autem Criticus. Nam cui oculorum usus concessus sit, non poterit is non videre, verba ista a decreto ipso avelli prorsus non posse. Ad vim autem sententiae efficiendam, qua maxime opus est in fine talis populi sciti, requiri mihi videbatur et iterum καὶ, quod saepius post καὶ γὰρ a librariis omissum, etiam Prom. c. 7. inserendum putabam. Etenim etiam rhetor est optimus *Timon*, non tantum civis honestus, sapiens, fortis, rerum civilium peritus etc. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 16. Τοῦτ' ἐν οὖν σοὶ τὸ ψήφισμα) Cl. *Faber* in his verbis manifestum errorem agnoscit, quia σοὶ, non τὸ vulgatum sit. Sed ne parum *Faber* et hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare *Faber* haec σοὶ παρὰ σε· at σοὶ eo, quo locutus est, ordine spectatum, elegantiam et consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in *Nigrino* §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων τὰ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi et ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumeo. In *Deor. Marinor. Dial.* II. §. 2. Τεφλὸς εἰμὶ σοὶ, ὦ Πόσειδον et III. Ἡ δὲ, ποῦ σοὶ γῆς αὕτη ῥή. In *Necyom.* §. 21. similiter post ψήφισμα apud *Inferos* κρυφθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In *Contempl.* §. 1. Οὕτω δὲ καὶ γὰρ σοὶ πάλιν ἀμβλυώττω. et §. 5. Σὺ δὲ αὖ ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκοπεῖ ἅπαντα. et passim alibi etiam apud alios. Miror profecto doctissimum *Fabrum*, quae usus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad *Timonem* ostendit, sed et ad *Mortem Peregrini* §. 31. ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοὶ τὰ ἐν Ἡλύ. *Faber* continuo: leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοὶ, ita μοι saepe παρέλκει. *Timon* Noster §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαιε, νῦν μοι ἐπιδόωσον σεαυτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in *Necyomant.* Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In *Contempl.* Κατὰ οὐμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de *Sacrif.* Ἐπεὶ καὶ ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In *Hermot.* Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας νέτωσαν οἱ τυφλοὶ. Non satis ad hunc pleonasmum etiam ἡμῖν videtur adtendisse, omnis elegantiae et politae eruditae quondam decus, *Agid. Menagius*, dum in verbis *Lucii*

lv. Indoctum §. 3. οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν πασιὶν τοιοῦ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque in-set ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonas-i usu potest et illic locutus esse *Lucianus*; vel intellexisse τὴν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum vi-detur *Lucianus* scripsisse contra popularem quendam et aequa-m suum. Paullo quoque ante dixerat: Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦ-μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur consi-derasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ τῷ apud *Lucianum* redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ-ν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληροῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic nimis divisim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπον-εν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Reliquum igitur est, cum talia nugari eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio suo acciderit. Apud *Latinos* quoque mihi, tibi, vobis aliquando παρέλκειν, quis morat? JENS.

Pag. 108. l. 3. Ὅσαγε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. BROD.

Ead. l. 5. Ἀλλὰ γὰρ μὴ) Ego, quamquam ceteroquin sin-gularis hujus libelli venustas et comicus lepor mirifice me-piat, offendi me tamen profiteor hac nimis adfectata deter-mi adsentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adu-torii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac sine ullo elegan-ae dispendio praetermitti. HEMST. II.

Ead. l. 9. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. *Des. Herald. Anim.* in *ulmas*. Obs. ad J. A. et R. H. c. 9. §. 11. HEMST. II.

Ead. l. 10. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. invidiose et odiose supra modum Athenis praesertim. *Terent.* i Phorm. et passim alibi. ANONYM.

Ead. l. 11. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) *Des. Herald.* Obs. et *amend.* c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus ad-ferendas injurias promptis objiciebant, nullumque erat in-ivitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. *Ari-oph.* Vesp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστιν *μφανής.* v. 462. HEMST. II.

Ead. l. 12. Τὸν ἀκρόπολιν ἐνέπηρσας) Commode notavit *Stephan. Bergler.* ad *Alciph.* I. Ep. 32. αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ τοῦ σου ἑραστοῦ) καὶ ὅψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπειροηκίαν ἢ οὓς νόμους καταλύουσιν. *Poll.* IX, 156. ex *Hyperidis* oratione pro *Lycophrone*: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυροισμὸν, ἢ μπερησμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e *Polluce* colligi potest) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut cri-

men apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMSTERN. II.

Ead. 1. 16. Τὸν ὀπισθόδομον διωρούξας) *Opisthodomus*, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpretēs *effosso aerario*. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπηρξας, subjungit τὸν ὀπισθόδομον διωρούξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεῶ τῆς πλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpretēs *Aristoph.* ad *Plut.* *Lucian.* *Herod.* ΒΟΥΚ. Haud dubie διωρούξας pro participio ponitur: scribe ergo διορούξας. Imo vero dives es, *effosso aerario*, sive, ut qui *aerarium effoderis*. Scholiastes legit ὀρούξας, minus recte. JENS. Secuti sumus *Jensii* emendationem omnino necessariam. In omnibus διορούξας prave legitur praeter J. quae habet διαρρήξας. Vide initium Ver. Hist. SOLAN.

Pag. 109. 1. 7. Μικρόν) Ex ed. J. adripui: reliquae μαρόν, quod minus adridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, Catapl. c. 12. quia hic *robur*, non *justitia*, Timonis requiritur. SOLAN. Μικρός et μικρός saepe confunduntur: illud hujus vice restituit egregie summus *Bentlejus* in *Callim.* Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST. II.

Ead. 1. 10. Ἐκπιτάσας τὸν πάγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut Vit. Auct. in Pisc. in Catapl. BOUND.

Ead. 1. 12. Τιτανῶδες βλέπων) *Erasm.* in *Adagio*, *Titancus* adspectus. BROD.

Ead. 1. 13. Αὐτοβορέας) *Ipsemet Boreas, aut Triton*: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαύδα in *Rhet.* Praecap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae *Zeuxidis* tabulae, neque *Junius* in *Catal.* Artificem quemquam alium extra *Lucianum* adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus et ipsissimus *Boreas*: αὐτοανθρώπων ὁμοιος quales sit, videbimus ad *Philops.* §. 18. *Alciph.* III. p. 446. στελλεῖ ἑμαυτὸν ἀγρικῶς etc. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in v. Vid. *Simpl. Veris.* sive *Salmas.* de *Transsubst.* p. 534. Ejus generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus adpellationibus Deum adficiunt. HEMST. II.

Ibid. Ζεῦξις) *Zeuxidis* hanc tabulam, quatenam fuerit haud facile est ex hoc loco conjicere. In *Poecile* positam fuisse suspicor. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς) Tangit hunc locum Oct. Ferrar. de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. HEMST. II.

Ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ὕθῳ. Dixi ad illud Petron. Incensus tute compositus. Sic in Iactatu de Saltat. et in Demonact. vita, et antea. BOURD.

Ibid. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. JENS.

Pag. 110. 1. 1. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ὑπεροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκὲς. Sic pag. seq. et passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

Ead. 1. 3. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ imariore: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. I. Aen. Achill. Tat. lib. II. BOURD. Vocem ζωρότερος Phrynichus improbat p. 24. tanquam poëtis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον et εὐζωρότερον alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus. HEMST. I. Vid. ad illum Phrynichi locum Commentatores p. 145. sq. ed. Lobeck. LEHM.

Ead. 1. 5. Ὡςπερ ἱκτῖνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥςπερ οἱ λίχνοι τοῦ αἰὲ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες etc. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας· Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST. II.

Ead. 1. 7. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. et Merced. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφοροῦνται. BOURD. Verbum παραγκωνίζεσθαι saepius est in Heliodoro cum propria tum translata significatione: lib. VII. p. 312. ὥςπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλητὴν διωθεῖτο καὶ παραγκωνίζετο· p. 319. ὥς ἐταιρίδιον τὸ ἐθελάστειον ἐκεῖνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος· p. 359. τὸ μέχρις ὀνόματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναικίαν αἰδῶ παραγκωνισαμένη· lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Ἐν ταῖς λοιπάσι) Refutat Thomam hoc inter alia loco Doctiss. Jensius L. L. p. 11. est etiam proverbium et titulus Satyrae Varronis Menippeae: εὐρεν ἡ λοιπὰς τὸ πῶμα. Ceterum ablego Lectorem ad Gruterum in Phaenom. Ciceronis, ubi haec et illa Luciani superiora ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα etc. e Persio illustrat. HEMST. I. In antecedentibus observo, Interpretem non satis accurate ἐπιτεκυφῶς cum κυνηδὸν junxisse, vertentem: canum more incurtus. Imo vero

κυνηδὸν ἐμφορούμενος indicat voracitatem caninam, et ἐκφυκῶς cum sqq. arctius cohaeret. LEHM.

Ead. l. 9. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου. ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

Ibid. Τῷ λιγανῶ) De indice digito, sive λιγανῶ, Casaub. ad Athen. c. 13. lib. I. BOURD.

Ead. l. 10. Μεμψίμοιρος etc. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam totam inter alios accipiat, quod edacitatis et insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, augeo, addo, mulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξησιν, augmentum. CLER.

Ibid. Πλακοῦντα) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ, τι περ λιγνείας καὶ α'. ὄφελος) Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, et, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus major est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam et priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V. pag. 328. v. 32. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V. c. 15. p. 214. τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τριεταίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. Aristid. T. I. p. 5. A. Musas adloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῃ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, Fortis o Musae, operum Jovis et donorum decus atque ornamentum: Ceterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX. καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, et spectaculi quod jucundissimum est, vel, et jucundissima spectaculi pars intereat: Holstenius non adcuratissime, et spectaculum, maximae operae pretium perit. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV. c. 133. ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει imitatur Dion. Cass. XLVI. p. 313. B. πᾶν ὁ, τι περιῆν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρωντε (lego τῶν διαδρᾶντων) σφᾶς, ἐφθειραν. L. p. 428. C. καὶ γὰρ πλήθος πολὺ ὑμῶν ἐστι πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπὸ πόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in Luciana

lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus eam rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne te ὅ, τι περ exciderit ἤ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, et portione sua non contentus, ut placenta totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit adpositum.* EMST. II. Hoc quidem *Lucianus* sic dixisset: ἢ ὅ, τι ἄν γυλάς etc. Prior *Hemsterhusii* sententia multo commodior, ἢ ὅ, τι περ ad placenta et porcum refertur, quippe delicatissimos huic gulae cibos. Ὅτι, περ, quod quidem, s. quippe quod, neque vero quodcumque. LHM.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τῇ κύλικι Solent ἐπὶ τῆς κύλικος *Diogen.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed ulto frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· *Arrian.* A. A. VII, cap. 27. ὕμνην τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξεῖαν. *Aristaen.* I. Ep. p. 18. οὗς (*Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην*) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα· minus opportune *Mercerus*, quos in pateram actos delibavimus: debuerat, quos inter pocula consociantes lectabamur. Aliter *Appian.* de B. M. p. 363. Χρυσίον ἐπὶ τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ etc. προτιθέναι, aurum illi, qui calicibus eductis et cibi ingerendi multitudine superior est, praemium opere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut *Cicero* dixit ad vinum disertos pro Coel. §. 67. vel, qui ad mensam solent suboriri, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. II, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I. ubi vide *Casaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen.* L. IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Mus. pag. 1143. D. Ἐχέεις τοὺς ἐπικυλίκοις περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. circularem de musica disputationem; *Luisin.* Par. III. c. 11. melius ad sensum, sermones de musica ad mensam habitos: sed quod *Aldus* impresserat ἐπικυλίκοις adiecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiolem dedi. Τότε δὲ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucyd.* V, 16. EMST. II. Rejice majoris distinctionis notam post κύλικι, ut intelligas περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοί εἰσι· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διαλέγεται aut simile quid post κοσμιότητος· alias enim haec non commode cohaerent: notandum vero ὑποτραυλίζων γελοῖως, id enim antepono receptae lectioni γελοῖος· *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguae vitio impeditum fuisse *Epicurum* memoriae mandavit, qui fortunatam

veri philosophi vitam luxuriae et voluptatis finibus inclusam existimabatur. HEMST. I.

Ead. 1. 16. (Τιοτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἐναρθεῖν λαλῶν. *Interp.* Aristoph. ad Nub. BOURD.

Ibid. Γελοῖως) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in suam emendavit. SOLAN. Quid in γελοῖος ὑποτραυλίζει mendosi insit, equidem non capio. An forte aeque mendosum sit supra c. 23. ἐν ἀκαρεὶ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον etc. et superius c. 12. ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποσφίγγετε, et similia in innumeris locis? Quippe amant Graeci, imprimis noster scriptor, Adjectiva vel cum, vel sine, Articulo, quamquam hoc subtili quodam discrimine, de quo alia, adjungere verbis ita, ut modus vel ratio, tanquam Adverbiorum vice, significari videatur. Quod quum de multis, e. g. ἐκῶν, ἄκων, ἄσμενος, de Adjectivis temporis, χρόνιος, παννυχίος etc. porro de his maxime Lucianeis δυστυχής, κακοδαίμων, ἄθλιος, ἀνόητος, et similibus aliquot, ita constet, ut a nemine in dubitationem vocetur: quidni etiam de voce γελοῖος idem valere possit? quum praesertim in hoc nostro loco lectionem γελοῖος constanter tueantur omnes libri. Nam quod Schmiederi Augustanum codicem dicit videri confirmare lectionem γελοῖος, id nec perspicuum satis est, nec etiam magni momenti. LEMM.

Pag. 111. 1. 1. Εἶτα ἔμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

Ead. 1. 2. Τῆς αὐλητικίδος etc.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

Ead. 1. 3. Τῶν πρωτέλων) Nulli primas concesserit. BROD.

Ead. 1. 5. Τὰ πρῶτα) Primum locum tenens. BROD.

Ead. 1. 6. Γοητέλα) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

Ead. 1. 7. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκλαδόν τι χρῆμα, et similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem et alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepositum intelligendum; enim est, quasi diceret, Denique ut summam dicam, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές etc. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Vit. Auct. "Ἄγε δὴ πρόσχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενοι Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est laetas aliquid, et divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda falsa critica, ubi quid primo aspectu videtur re-

cedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. JENS. *Aristoph. Pac.* 38. *Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοςμον, καὶ βορόν.* HEMST. *Diall. Marr.* IV. extr. verba: *ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον* inverte, ut licebit, hunc in modum: *τεράστιον τὸ πρᾶγμα.* Num mutabis tum *τεράστιόν τι πρᾶγμα*; quamquam neque hoc absurdam praebuerit sententiam. LHM.

Ead. 1. 8. *Οὐκ εἰς μακρὰν*) *Brevi.* BOURD.

Ead. 1. 9. *Χρηστὸς ὢν*) *Ironia.* BROAD. *Ironiam Brotaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber.* Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν* debebat sequi *ἄξιος ὢν*, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt *ταυτησὶ τῆς χρηστῆς* *Diall. Mer.* XII. et hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST. II. Mihi vero *χρηστὸς ὢν* non male videtur ad superiora convenire *πάνσοφον χρῆμα καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς*, quibus et ipsis color quidam est ironiae. Certe de mutandis verbis non esse existimo, quod cogitemus. LHM.

Ead. 1. 12. *Ὡςπερ οἱ* etc.) *Faber* deleri hic vult *Ὡςπερ*. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro *Ὡςπερ οἱ*, *ὥςπερ οὖν*, sensu convenientissimo, qui nimirum *divitiarum tuarum admiratione capti* etc. At maximam quicquam hic sollicitandi necessitatem non video. JENS. Si interponas, *οὐδ' ὥςπερ οἱ* etc. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum *Jensio*, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST. II. Recte *Abreschius* *Dilucc. Thuc.* p. 31. *Ὡςπερ οἱ* explicare videtur quippe qui, quamquam nunc quidem nullum in promptu est rarioris hujus usus exemplum. Nam quae *Abreschius* ipse illic profert, non omnino satisfaciunt. Quomodo vero cunque explices, si *Ὡςπερ* legitur, etiam *οἱ* est legendum, quemadmodum et *Schmiederus* scripsit, non *οἱ*, uti vulgo scriptum. LHM.

Pag. 112. 1. 1. *Ἀπλοῖχόν*) Recte simplicitas cum liberalitate conjungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc *ἀπλότης* sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in *Addit. ad Hammond.* ad *Rom.* XII, 8. CLER.

Ead. 1. 2. *Μάζα*) Pro quovis genere panis. tenuiorum cibis, unde mirum, *Carionem μάζαν* accepisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem *μάζαι* in deliciis, sed compositae. *Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas.* BOURD. Idem plane *Thrasyclis* temperantiam simulantis victus, qui Persarum, de quo vide *Brisson.* de R. P. II. p. 213. 214. (Polite describit

illorum inemtas dapes *Xenoph. Cyr. L. I. HEMST. I.*) Superioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res non solum delingere, ἀλλὰ λείπειν Athenis malebat Diogenes Creticus, quam παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τροπῆς ἀποκρίσας *Diogen. L. VI, 57.* Egregia quaedam est *Apollonii Tyanae* gura, et ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa *Ep. VII.* Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· εὐχόμεναι τὴν ἀλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· Mercatorem (Euphrates) sugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captans, quales philosophos Socrates κατήλους adpellabat) oportet removere, ut ajunt, rudem commovere: mihi contra sit in hoc pauperie nullas opes venantem juste temperanterque vivere. Recte jam pridem intellexit *Casaubonus* ad illud *Persii Sat.*

— regustatum digito terebrare salinum;

itemque *Gatakerus A. M. P. c. 43. p. 879.* ne de me dicat ad *Poll. X, 169.* quo magis mirificus est in his explicatio *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Θύμον apud *Lucian.* et ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuioris vivendi rationem pertinet. *Aristoph. Pl. v. 253.* Ὁ πόλις τῷ δεσπότη ταῦτὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol. τῆς ἀπὸ πέντ' μετασχόντες.* *HEMST. II.*

Ibid. Θύμον) Male θυμὸν antea, qua loquendi forma passim utitur. *BOURD.*

Ead. l. 3. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud *Petronii Nasicae* succum. *BOURD.*

Ead. l. 4. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur Καλλιρρόη· de quo interpr. *Aristoph.* male apud *Herodotum* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem tantam indicat, et *Portus* interpr. *BOURD.* Κρήνη Ἀθήνῃς novem venis saliens; unde et hoc nomen isti impositum. Vid. *Hesych.* et *Etymol. M. VORST.* Adpositus est *Alcibiadis* locus *III. p. 386.* Si nemo me beatorum vocet, inquit, παρὰ τὴν ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τῆθεα, ἢ πόας ἀναγεῖν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec *Lucianea* non praeterierunt: *p. 392.* τῆς Καλλιρρόης. *Aristippus* ad *Antisthenem* in *Epp. Socraticorum p. 26.* καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λούου τε καὶ πίνει, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχει ὑπὸ ὥντα, ὥς περὶ ἐλεύθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθῆναις δημοκρατικῶς. De *Eubaeacruno* vel *Callirrhoe* fonte multa commentatores eruditissimi ad *Thucyd. II, 15.* *HEMST. II.*

Ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλεῖς) Hoc *Diogenis* est nuntium in *Vit. Auct. §. 9.* cujus suasu *Crates* id ipsum fecit dicitur. *Diogen. L. VI, 87.* et *Menagius*: eam historiam.

culos habuit *Hieronym. Consol. ad Julianum: Contemnis a-*
um: contemserunt et multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros
leam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite,
icens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne
se mergar a vobis: philosophus gloriae animal, et popularis au-
te vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbatur,
merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἥττον δ'
ἢ ἀχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κε-
ύη. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130. Α. οἱ μὲν κε-
ημένοι τὰς οὐσίας ἡδίων ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερον αὐτῶν
ῖλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob.
80. et Gellii N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se com-
paravit Bern. Martin. V. L. I. c. 8. recte explanans illud Μυ-
νην, ἄξιος οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit
hsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae
centioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui
Timonis aetate vixerunt. HEMST. II.

Ead. l. 12. Ἐπεμβάς) J. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vul-
atam firman haec verba Dial. Enip. et Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς
θας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

Ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. et Tan-
abrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam pos-
unus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit: Ἀνθρώπον τινα ἐπὶ
ἡρόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα.
RON. Κυματώγης) Vide etiam nostram et Graevii notam ad
ermot. c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae et illic in impres-
s in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponsore κυ-
ματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermoti-
o: addidisse poterat Long. Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου
ησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τριςχιλίας. Quan-
nam e Codicibus nihil a Jungermanno sit notatum, Mollius ta-
en hic etiam κυματώγης debere legi suspicatus est. Rem pluri-
us alias exponemus. HEMST. II. Et in Longo p. 99. Schaeff.)
Schaefero, et apud Nostrum in Hermot. a Reitzio recepta ho-
ie legitur vox κυματώγης. Addere placet, quae Hemsterhusius
in minori edit. adnotavit: „Hesych. Κυματώγης, θαλία, αἰγια-
ὸ ὑπαγωγή. Herodot. Calliop. κηρονκῆιον ἐπὶ τῆς κυματώγης
ῖμενον et Agath. lib. III. quem Suidas citat: sumitur etiam
pro ipsa fluctuum ad litus adlisione: Noster in Navig.
αὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην καὶ τὸν ἥχον μέγαν atque
a intellige in altero, quem adposuit Suidas, loco.“ De
ongi loco quae adspersit Hemst. praeterire jam licet. Porro
pro haec ejusdem adponam: „Ἄλλ' ὅσον crebro apud Pausan.

sed infinitivo modo junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἔστι δὲ
 θεος οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίξεσθαι μικρὸν ἄνδρα. LXX.

Pag. 113. l. 2. Αὐτῷ) Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς
 τοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἶκοι. MARCIL. I.
 apicue legendum σεαυτῷ, vel σαντῷ, vel ἑαυτῷ, cum hoc
 omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasyclus. ut
 mon ne obolum quidem sibi retineat. Idque jam com-
 ravit interpres, vertens: Tu eas alio potiore modo, cor-
 ex aedibus ejicito, (potius, confestim cum foras effec) et
 obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque
 est. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. JENS. Sic etiam Abrah-
 vult Dilucc. Thuc. p. 483. cum Thoma Magistro, ut ait.
 rore, credo, aliquo seductus: nam apud hunc nihil ejus-
 tionis inveni, qui s. v. Ἄ μὲν, ἃ δὲ, nonnisi sequen-
 διδούς ἅπασιν etc. laudet. Αὐτῷ ἀνῆς est in Hemst. min
 ἀνεις, διαδούς in Aug. et Gorl. quae lectio cum ea conveni-
 quam exhibent J. et Marg. A. 1. W. Jam, ut de hoc lo-
 quem suspectum esse dixit Hemsterhusius in Varr. Lect.
 edit. maj., quid mihi videatur, aperiam, primum lectio
 manifesto incommoda et falsa, ex ἀνῆς proxime orta
 librario sequens Participium διαδιδούς vel διδούς leviter
 spiciente, vel etiam forma vocis ἀνῆς decepto. Ipsum
 ἀνῆς, quid sibi h. l. velit, prorsus equidem non perspici-
 Nam quae e Pisc. c. 1. a Solano conferri jubentur, γὰρ
 ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς, nihil ea faciunt ad h. l. illustrandum.
 quod Jensius vult ἀνίναι ἑαυτῷ ὀβολὸν esse retinere sibi obol-
 id contra hujus verbi naturam statuit, quae, si recte vi-
 potius ad oppositam sententiam ducere debebat. De
 αὐτοῦ ἀνῆς vereor, ut omnino Graecum sit. Reliquum
 ut parvum mendum corrigatur, ex incitia illud vel neglig-
 tia illapsum, si ita scribas: καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀφί-
 que obolum quidem tibi relinque ipsi. Sic ἀφίναι notissima
 frequentissima significatione, et αὐτῷ est ipsi, possessori dom-
 vel divitiarum, relato ad sequentes ἅπαντας τοὺς δαίμονας.
 Neque enim vel αὐτῷ vel σεαυτῷ legendum. Magna saepe
 multiplex huic Pronomini vel a Criticis vel a libratilis
 injuria, etiam in Luciano nostro. Diall. Marr. XII, 2. q-
 sierat Doris: Ἡ δὲ (Danaë) τί ἐπραττεν, ὅποτε καθίετο
 Thetis: Τπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσέγα — — τὸ βρέφος δὲ etc.
 De ipsa quidem (se) tacebat — — infantem vero etc. U-
 nes ibi libri, praeter unam Argent. ed., habent vel ἑαυ-
 vel αὐτῆς. Ceterum διαδιδούς in nostro loco vera est le-
 neutiquam διδούς Thomae M. cujus parum pro ipsius com-

interfuit, utrum διδούς legeretur, an διαδιδούς, neque Aoristus
 διαδοίς, quem plane respuit loci natura. LEMM.

Ibid. 'Ανῆς) Proba scriptura, vide Pisc. c. 1. Ed. J.
 νεῖς. SOLAN.

Ead. 1. 3. 'Οι δὲ μᾶν, ᾧ δ' ἡμι.) Variant hic libri.
 ἡμιτάλαντον vulgatarum non agnoscit J. ed. nec reperitur apud
 Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. "Α μὲν, ᾧ δέ' ne-
 me in Scholio, quod vide in Rhet. Praec. Sed pro eo hi
 omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ra-
 tione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo
 onari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talen-
 ton rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. J. potissi-
 mum, in alio respuimus, quod μᾶν non agnoscit, quod
 robum et in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad
 summam, quam captat, adscenditur. SOLAN. Formulam ᾧ
 δέ, ᾧ δέ spuriam et alienam ab Atticae locutionis norma
 atuit ipse Lucianus in Soloec. Grammaticorum decretis sci-
 cet obsequutus: ntitur tamen et hic et alibi Noster, ut docuit
 rudite summus Graevius: Polyb. Hist. lib. I. οὓς μὲν ἐξέβαλον
 τὸν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν: sed purius idem paullo post:
 οὓς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφαζάντες τῶν πολιτῶν. So-
 crates in Hippocr. Vita: ἀφ' οὗ εἰκοστός, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακαι-
 κατός. Menandrum si majori habemus in pretio, quam
 Chrynichus, valebit haec formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δέ-
 σουσιν, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τύχη. Vide Thomam. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Δίο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circi-
 ter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures.
 Attici vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gra-
 vioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut vi-
 nti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam pseu-
 dophilosophi graphice describit Lucianus. CLER. V. Leon-
 torcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere
 Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive
 denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling.
 SOLAN. Modios etiam Faber: medimnos transferre debuerat:
 id. Perizon. ad Aelian. V. H. VI. cap. 12. Eodem nomine
 trabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI.
 Multis error communis: neque tamen non verum est, Graeco-
 rum recentiores μόδιον et μέδιμνον nonnunquam confundere.
 Medimni, aliusve aridorum mensurae Aegineticae nusquam
 reperiri mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponde-
 ribus et pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic
 et mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de
 ponderibus et nummis erat certum, ridicule Lucianus ad mon-

rimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: saepius a *Aristophane* et *Oratione Demosthenis* adv. Midiam, ad quam ideas *Ulpianum*. HEMST. I.

Pag. 114. l. 6. Πάλαι πεποννηκυῖαν] Recte *Beneictus*: jam dudum fatigatum. Neque enim πάλαι solum vim habet ejus, quod olim, i. e. longe abhinc tempore, fuit, sed adicat etiam saepe id, quod dudum, i. e. ex longo inde tempore, est. Diall. Deor. VII, 4. Apollo se ipse dicit τὸν πάλαι κυθαρίζειν ἀσχοῦντα. Ibid. XX, 13. Venus ad Paridem: γὰρ πάλαι ὤρῳσά σε νέον ὄντα etc. Pertinent huc etiam li oi πάλαι δορυφορήσαντες Diall. Mort. VI, 3. qui ex longo in tempore *Terpsionem* observaverant; non olim, quod nihil esset. Hinc quid jam sequatur ad conjecturam *Jacobsii*, in *Orson*. Adverss. πολλὰ pro πάλαι substituentis, dijudicandam, ex se intelligi puto. LEMM.

Ead. l. 7. Ἐπιχαλάω) Noster in Gall. §. 22. κατεχάλασας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: *Ovid*. b. v. 470. De telorum, lapidum etc. nimbis, imbribus, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. HEMST. II.

Ead. l. 9. ΑΝΑΠΕΣ) Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in *Fr.* vero *P. S.* et *A.* Bl. quasi unus hoc clamaret *Blepsias*; cum una omnes exclamare erritos et trepidantes, magis comicum sit, et simul verbis πῦμεν consonum. SOLAN. Vere haec dicta *lubido*. Nam etiam in *Arg.* et *B.* 2. haec tribuuntur *Blepsiae*. In *A.* 1. et 2. nulla personae notatio. Fere autem *Lucianus* uni e multitudine tribuit dicendum, quod ab omni turba profectum videri vult. Mortt. Diall. II, in. *Croesus* et suo et simul *Saranapali* et *Midae* nomine exclamat: Οὐ φέρομεν etc. et sic etiam deinceps. Diall. Marinn. XIV. *Triton* cum quinquaginta *Nereidibus* colloquitur, ex quarum numero nunc *Theis*, nunc *Iphianassa*, ceterarum nomine respondet. Diall. Deor. XX, 2. Juno δεδίαμεν ἡμεῖς dicit simul *Minervae* nomine. Sed pudet plura adjicere de re per se satis clara et explorata. Si tamen sit, cui haec non sufficiant, adeat is *Aristophan.* Pac. v. 446. ed. *Diindorf.* *Eurip.* *Iphig.* Aul. v. 368. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Oed. Col. v. 1102. *Reisig.* in *Conjectann.* p. 237. *Elmslej.* ad *Aristoph.* *Acharnn.* v. 741. LEMM.

IN HALCYONEM.

Pag. 115. l. 1. *ΑΛΚΤΩΝ*) Halcyonem hunc Lucianum adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testatur *Athen. II.* et *Laërt. in Plat.* Nec Platoni hic dialogus attributus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in eum rem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa sapientia atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. *COGN.* Non est *Luciani*, sed Leonis Academici. *Antonio Mureto* sua stat fides *Or. IV.* *Luciani* quidem propterea non esse, tum dictio lenta et oscitans, tum sententiarum levitas, et argumentorum frigus, et delirationes arguunt satis. *MARCIL.* Halcyon quidem non est *Luciani* animi sententia loquentis, quippe Epicurei, et forte exterminatissimo Epicureorum genere, qui malos mores cum paucis doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi sententia Platonice agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* sententia, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod nullo narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquam gravi et comperta de divina potentia dici potuisset. Et si dictorum ineptam occasionem demseris, et sententiam de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula. *Steph. Clerici* *Academ. Quaest. V.* *CLER.* Halcyonem philosophum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter antiquos nonthos numerat *Diogenes Laërtius* Platone p. 84. C. Hic autem ipsum Dialogum ex *Galaei* Collectaneis alibi satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni contra a *Phavorino* philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur unde satis liquet, non posse *Lucianum* habere auctorem. *Laërtio* coaevus, *Phavorino* junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat *Nicias Nicaeensis* apud *Athenacum* *XL.* testatur etiam *Or. IV.* et *Tan. Faber* in *Notis ad Phaedri fabulam* 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppetant, vix credibile fit, *Lucianum* de Deorum vi et potentia

te sensisse et tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Cae-*
 VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia
 res rejecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus
 orationibus uxoris in fine leguntur. SOLAN. De auctore hu-
 jus libelli et mea addere non licebit, sed oportebit, quum
Wielandius ne minimam quidem causam, ob quam is *Luciani*
 auctor negetur, exstare contenderit. Paucis res, si eam pervi-
 derem, profligabitur. Nec potest esse *Luciani*, nec vere est.
 Nam potest *Lucianus* hujus dialogi auctor haberi. Nam non
 mirum est libellus ingenio et argumento ab aliis vere *Lucia-*
 nus, sed ex diametro iis oppositus. Hic Socrates non so-
 lus alius est, atque ille, quem alibi apud *Nostrum* offendi-
 mus, e. g. in *Piscatore*, *Vitarum* auctione, *Mortuorum*
dialogis XX. et XXI. sed etiam ita alius, ut hujus sapi-
 entia cum illius vanitate, hujus modestia cum illius jactan-
 tia, hujus ingenua honestas ac pietas cum illius putida simu-
 latione et animi humilitate conciliari non facile posse videat-
 ur. Deinde etiam quod ad rem propositam ipsam adinet,
 quaequam *Luciano*, qualis aliunde nobis notus est, in men-
 tem venire potuit, miracula mundi et imprimis prodigiosas
 naturarum conversiones ita tueri ac defendere, uti id in hoc
 dialogo factum est; ei videlicet *Luciano*, qui, quidquid sen-
 sisse communem excedit, vel tantum excedere videtur, acer-
 re omnis generis telis impugnare ex professo studuit. De
 ma et stylo dialogi, utpote rei tractatae ipsi adcommo-
 do, nihil dico: nam sunt etiam in *Lucianicis* dialogis, qui
 haec quidem parte cum *Halcyone* quodammodo comparari
 sint. Quemadmodum igitur *Volemar* *Reinhardii* oration-
 n aliquam sacram, vel *Immanuelis Kantii* commentatio-
 n aliquam philosophicam, etiamsi in ipsis *Wielandii* ope-
 us reperiatur, nemo facile, qui sanis gaudeat naribus,
 ipsius *Wielandii* opere habuerit, ita neque hic dialogus,
 i gravitatis cujusdam Academicae speciem prae se fert, mi-
 ne pro *Lucianei* ingenii foetu ab eo saltem, cui illud fa-
 liare sit, haberi potest. Idque eo minus fieri potest, quum
 haec interna argumenta etiam externa accedant testimonia.
 Nam quum in *Galaei* *Collectaneis* hic idem dialogus inter
Platonis opera, quamquam notatus, reperiatur: nihil proba-
 rius, ne dicam certius, esse potest, quam hunc ipsum esse il-
 lum, quem *Diogenes* L. L. III. p. 84. Menag. teste *Phavorino*
philosopho, et *Athenaeus* L. XI. p. 506. c. teste *Nicia Nicaeensi*
philosophi *Academici* esse dixerunt. Quod autem *Hemsterhusius*,
 hujus auctoritati in talibus dijudicandis merito plurimum tri-
 buit *Wielandius*, nihil omnino de auctore libelli adnotavit,

hinc falso colligere videtur *Wielandius*, summum illum virum de authentia libelli non dubitasse. Contra probabile est, eum in illis, quae ante ipsum a viris doctis observata erant, acquievisse ita, ut nihil sibi addendum putaret. Quod nisi ita esset, haud dubie pro more suo caussae *Luciani* sui non defuisset tacendo. Interim tamen lubens *Wielandio* ad-sentior, *Thomam Morum* (*Marcilium*) morositatis et cupiditatis incusanti, quod is huic dialogo dictionem lentam et oscitantem, tum sententiarum levitatem et argumentorum frigus et delirationes exprobraverit: quorum omnium neque ego quidquam ibi reperi. Imo potius Socraticorum veterum tum disciplinam, tum orationem, haud difficulter agnoscet, penes quem earum rerum iudicium est et arbitrium. *ΛΕΞΗ.*

Ead. l. 15. "Αφωνα) Caussam adfert *Aristoteles*, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. *Horat.* in *Odis* (IV, 3, 19. 20.):

O mutis quoque piscibus

Donatura cygni, si libeat, sonum.

Lucian. in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἴσομαι τῶν ἰχθύων· adv. Indoct. μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. *COGN.*

Ead. l. 18. Παλαιὸς ἄ. μεμύθενται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce et Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx *Luciferi* filius *Trachiniae* rex *Halcyonem* habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum *Apollinem* *Clarium* de statu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuisset in *Trachinem*, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione *Thetidis* et *Luciferi* conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis *Alcedones*, ut ait *Varro* de *L. L.* lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Aristotele*, paullo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque adparent, nisi mari tranquillo, maxime *Siculo*. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, et totidem sequentibus pariunt: unde *Mantuanus*:

Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.

Hi dies et nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paullum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate *Halcyonidum* dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἀγχι-

Hinc ductum est adagium istud *Aristophanicum* in *Avib.* v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγεθ' ἡμέρας ἀέλ. id est, *Atque halcyonicos egeritis adsidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam.* *Plautus* in *Poenulo* Act. I. Sc. II, 142.

— nisi mihi illam tam tranquillam facis,

Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.

Idem in *Casin.* Prol. v. 26. *Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas et silentium.* *Virgilius* inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398.

Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt

Dilectae Theidi halcyones. —

Meminit harum et *Theocritus* *Eid.* VII. *Homer.* II. K. *Servius* ad *Virgil.* *Georg.* I. *Ceryli maris halcyonum Theocritus* in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a conjuge alis impositus gestari dicitur: et talis conjugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. *Aristot.* de *Histor. Anim.* VIII. c. 3. etiam videtur discernere ab *halcedonibus*; attamen eundem locum et victum utrique tribuit. *Gaza carulum* vertit. *Cogn.* De *Halcyone* et *Alcedoniis* copiosissime *Ulyss. Aldrovand.* *Ornith.* XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus ejusdem* [*Halcyonis*] *Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex *Eustathio* ad *Il.* I. p. 776. esse deprompta, quae *Phavorinus Camers* in *Lexicon* retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι. nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. *Ansam* autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πανσανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἄρρενες etc. *Pausanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus *Homeri Commentator.* HEMST.

Ead. l. 19. Αἰόλον τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα) *Augustinus* *Datus* cum *Benedicto*, *Acoli Gracci filiam.* Scilicet ut plures ad verba adtendunt, non ad rem vel *Luciani* sententiam, qui volebat ajunt mulierem quondam, *Acoli filiam, Hellenis nepotem*, vel ex *Ovidii* libro XI. *Metam.* ubi *Halcyone* vocatur *Acolis*, vel ex *Dicacarcho*, cujus verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλις ἂν Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη. quae locutio non minus notat, patrem *Aeoli* fuisse *Hellena*, quam filium. *Contrario modo* impingunt in *Her-*

motimo §. 39. verba Graeca *Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου* interpretantes *Evandrida, Elci filio*, cum patria, non pater describitur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti et *Apollodorus* p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres *Theocr.* ad *Eid.* III, 45. *Pindar.* ad *Pythion.* IV, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Hesiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit Aeolidarum seriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adduxit, locus est corruptus: *Salm.* de L. Hell. p. 355. *Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος* reponendum sancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeiit, intelligendumque statuit *Ἕλληνος πατὴρ τοῦ Αἰόλου*: verum, ut *Dicaearchus* secum conveniat, legendum est *ἀπ' Ἕλληνος τοῦ Διὸς*: mox ipse: *Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστίν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλληνα ἐκτίσεν*: siliteris grandioribus *ΑΙΟΛΟΥ* scribatur, origo vitii statim patet. Vid. *Clem. Strom.* VI. p. 679. A. HEMST.

Pag. 116. l. 1. *Κουρίδιον ἄνδρα*) Vid. *Reines.* ad *Inscr.* Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperii sive Luciferi et Philonidis filius*: *Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum.* *Clem. Protr.* p. 35. D. *Κῆϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἡρα προσαγορευομένη*: cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, simodo unam vocem sedem mutare iusseris: *Κῆϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης* etc. *Schol. Homer.* ad II. I. 558. *Schol. Aristoph.* ad *Av.* v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (*Halcyon*) ἄγαν περιπαθῶς ᾠδύρετο τοῦ τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ: imo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, et plerique alii *halcyonem* ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

Ead. l. 2. *Κῆϋκα*) Rex erat Trachine. Cum Nostro sentit *Hyginus* f. 125. *Clemens Alex.* *Ceycem* Aeoli filium facit, non *Halcyonem*, p. 22. A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina adsumserunt. *Κῆϋξ μὲν*, inquit, *Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἩΡΑ προσαγορευομένη.* Sed et *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. SOLAN.

Ead. l. 3. *Τοῦ ἀστέρος*) Sic legendum, ut edidimus, littera minuscula. V. *Hesiod.* *Theog.* 381. et *Schol. Homer.* ad II. I. 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniant illi. V. *Ovid.* *Met.* XI, 271. *Aurorae* is filius. Apud *Apol-*

Iodorum tamen Ἐωςφόρος dicitur Ἀστραίου. ejusque filius *Ceyx* dicitur p. 11. l. 20. SOLAN.

Ead. l. 12. Περί θεῶν) Forte legendum παρά. Ad hanc fabulam adlusit *Euripid.* *Iph.* in *Taur.* v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περί pro παρά obtrudunt: cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οἴας ἔτινχες παρά θεῶν, in omnibus recte. Sic libr. II. Ver. Hist. c. 3. ταύτην παρά τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti et hic, et in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαῶν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in *Aldina* saepius reperi π (quod proprie est περί) positum pro παρά, ut in hoc postremo loco, et in *Dial. Diog.* et *Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum est in παρά τ. θ. ut in fine ejusdem παρά τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum *Florentinam* videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρά pro περί certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Similime *Plato* de cicadis in *Phaedr.* p. 1230. B. ὁ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν· et μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice *Aelianus* de *Anim.* est imitatus. *Euripid.* *Hel.* v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de *Sol. Anim.* p. 982. F. τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἀλκύνῃ τικτούσῃ περί τροπὰς πᾶσαν ἴσῃσι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον· tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν etc. De *Halcyoniis* quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in *Ἀλκυνονίδες* ἡμέραι et *Kuster.* Varro apud *Nonium* p. 145. Dies deinde illos, quibus *Halcyones* hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit. HEMST. Congesserunt nonnulla *Vir Doctus* in *Observ. Miscell.* Vol. IV. p. 445. et *Gierig.* ad *Ovid.* *Met.* XI, 733. LEHM.

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεία) *H. Stephan.* *Thes.* L. G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττεία· quod alicubi repererit, an ita scribendum judicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ μοχ §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, et ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST. Videmur tamen Articulo non bene carere posse. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀλκυνονίδας) Ἀλκυνονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ'. γαληναί, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἀλκύν. *Hesych.* VORST.

Ibid. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις) Certe non debuerunt haec intelligi et verti aut cum *Dato tranquillitatis differentis*, aut cum *Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes, eximias*, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in *Luciano* millies occurrit *GRON.*

Ead. l. 14. Παντός μᾶλλον) *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. et J. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. *SOLAN.*

Ead. l. 15. Γαλήνιον) Adducit haec verba *Andr. Rivinus* de Ven. Sal. et Mal. §. 35. Modo παντός μᾶλλον ἀν πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solennis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* et *Xenophonte* nihil est frequentius: μοχ, παντός γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *HEMST.*

Pag. 117. l. 3. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. *GUIET.* Temere *Schmiederus* πῶς πῶποτε scripsit, secutus cod. 2954., quae lectio manifesto ex interpretamento orta. Τῷ enim, quod proprie est Attici moris pro τίνι, elliptice h. l. positum pro τῷ (τίνι) τρόπῳ, uti plene legitur *Diall. Deor. III.* quamquam et ibi nonnulli, in his idem *Schmiederus* peccarunt, scribes: τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; sine circumflexo. Cf. *ibid. Diall. VII, 3.* Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Demonstrativum ὥδε (int. τρόπῳ) hocce modo, ad hanc ipsam scribendi normam pertinere, vel ex *L. Bos* de *Ellipsis*. s. τρόπος notum est. *LEHM.*

Ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) *Benedictus*: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *Solanus*, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o *Socrates*? Idem vir doctissimus, quae paullo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δι' κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινην etc. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem et invisibilem aestimamus.* Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem jam ante priores interpretes *Datus* et *Benedictus* probarent. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὐσαν etc. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quam plurima utraque agendi et patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. M.* in 'Αθέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος.

Ἀσύνετος. Ἀφθονος. Ἰσχυρὸς. quaedam notavit Jer. Hocklin. ad *Apollon. Rh. II.* 956. plura *Acm. Portus Lex. Ion.* in "*Ἀργυρὸς*" fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in *Phalarid. Ep. 98.* τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat.* In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum *Petr. Wesselingii* iudicium. HEMST.

Ead. l. 6. Ἔοικαμεν Hic *ἐοίκαμεν εἶναι* perinde est, ac *ἐοίμην*, sumus: nam interdum *ἐοίκε* non est dubitantis, sed adfirmantis. Vid. *Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX. S. 73. CLER.* Ad similem *Isidori Pelusiotae* sententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershusius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul. Miles. I. p. 8.* HEMST. Insignis error, ac vetustus, neque hodiernum insolens. Neque enim quod tantum ita videtur, neque quod vere ita est, significatur verbo *ἐοικέναι*. Ad illam vim notandam Graeci verbo *δοκεῖν*, ad hanc voce *εἶναι*, utuntur. *Ἐοικέναι* natura sua aliam habet vim, quae inter speciem et veritatem quasi medium tenet, vim *probabilitatis, verisimilitudinis*; quam eandem et cognatis illis ὡς εἰκός, εἰκότως, inesse constat. Per singula id persequi, quum longe pateat usus, non placet. Et facile haec res ab eo, qui et sapit et attendit, intelligi potest. Quod in nostro loco *Socrates* dicere vult, hoc est: Sumus nos, id quod par est (siquidem naturae humanae rationes ac fines respiciamus) eorum, quae fieri vel possunt, vel non possunt, omnino hebetes quidam censores. Falso interpretes: Videmur esse, quasi scriptum esset *δοχοῦμεν εἶναι*. Mox idem non minus falso verba: τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, reddidit: re enim vera infans videtur esse omnis homo, quum deberet: revera enim infantem esse consentaneum est unumquemque hominem. Additur deinceps argumentum, quo nitatur hoc sane probabile iudicium. Verum infinitus foret labor omnia hujusmodi erroris exempla enumerare et corrigere. LEHM.

Ead. l. 11. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων Ineptissime *Benedictus*, revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex; cum longe accommodatius *Datus*: Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus, quae verissima *Luciani* mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum *Soloni* dictum apud *Platonem*: Graecos semper pueros. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic et *Seneca* apud *Lactantium II. 4.* Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludi-

mus. SOLAN. Longe haec diversa. Rectius, ut solet, *Hemsterhusius* illud *Hipparchi* contulit: ὡς πρὸς τὸν ξύμπ. Nempe hoc vult Noster: *Vita nostra adeo brevis est, ut vel longissima vel maxime decrepiti senis aetas nil nisi infantia esse videatur, comparata quidem cum omni aeternitate.* Inde scilicet probat illam hominis νηπιότητα φρενῶν, comparatam illam cum mentis divinae virilitate, atque adeo commendat modestiam in iudicando de rebus divinis. Praeceptum sapientissimo philosophorum sane dignissimum! LEHM.

Ead. l. 13. Νεογιλὸς) Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὸς ἢ νεογιλὸν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἰρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δοκιμον. Νεογιλᾶιος per me licet exsulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus*. Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τὰς ζωῶς χρόνον. HEMST.

Pag. 118. l. 3. Ἡδὴ) Ex P. et L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαθίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀνυποστάτου) Ἀνυπόστατος χειμάρρονος *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaub.* ad *Athen.* III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST.

Ead. l. 9. Τὰ παιδάκια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. HEMST.

Ead. l. 11. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quanquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Ead. l. 13. Τυχόν) nullo modo ferendum esse videtur *T. F. Benedicto*: scribendum potius esse τύχοι, contra leges linguae. Nam praeterquam quod ἂν tum addendum erat, quid quaeso illud foret: τῷ δαιμονίῳ εὐχερῇ τύχοι ἂν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα; Imo vero τυχόν h. l., ut saepissime, vim habet illam adverbialem, cujus forte immemor fuit *Benedictus*, qua est vel forte, vel fortassis; vid. *Viger.* p. 365. ibique *Hoogewegen.* et *Boissonad.* ad varia *Nicetae* loca, ut ad II, 355. Loquitur autem *Socrates* cum aliqua ironia. LEHM.

Pag. 119 l. 1. Πρὸς ἀλλήλους] Quum in cod. Par. 2954. legatur εἰς πρὸς ἀλλ., conjecit inde *Jacobsius* in *Porsoni* *Adverss.* scribendum esse ὡς πρὸς ἀλλ. Sic vero hic auctor non solitus scribere. Simpliciter utitur praepos. πρὸς ad comparisonem significandam, non praemissa, quod apud *Lucianum* saepius fit, particula ὡς. Modo c. 4. πρὸς τὰς ἡμετέρας

ἡμεις· superius c. 3. πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. Infra πρὸς τὰ
 τὰ παντελῶς βρέφη. et c. 6. πρὸς ἐκεῖνα et πρὸς τὰς ἡμετέρας
 ἡμεις. Et ortum eius non ex ὥς, sed ex interpretamento
 eis πρὸς. LXXII.

Ead. 1. 7. Τεχνῶν) Recte viderat *Benedictus*, uti et *Marius*
 et *Vorstius*, sic legendum, non τευχῶν, quod in pleris-
 e legitur. Emendationem eorum firmant ed. J. et Codd.
 is. P. et L. SOLAN. Recepi, quod in J. V. 2. S. A. fuit
 pressum, itidemque in margine A. 1. W. reliquae τευχῶν.
 Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν.
 iud reperiō in Exc. ex *Christoph. Longolii Luciano* cum Mss.
 illato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris
 ore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII. ad cuius
 am adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν.
 νῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste *Solano*: eo-
 e pacto jampridem, antequam haec vidissem, legendum
 e statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet
 im τεχνῶν adspectu primo satis videatur adcommo-
 tamen adtentius explores, nihil habet, quod ad praestan-
 um alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ
 ν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul com-
 ectebantur: deinde τούτων adpositum prorsus languet, ac vigo-
 m orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὐ-
 πολυμηχάνων ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui
 oc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor.
 ontra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum
 vanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis.
 ῶν χειρῶν τούτων, extollere manus et monstrare *Socratem*
 ede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas:
 unt autem revera manus, et vocantur πολυμήχανοι tum ab
 iis, tum a *Galeno* de Usu partium corp. hum. lib. I. et II.
 ia, ut ait *Aristot.* de Anim. Gener. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι
 ῖχ' ἐν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὥς περὶ ὄργανον πρὸ ὀρ-
 ανῶν· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse
 pientissimum censebat *Anaxagoras*; quanquam melius,
 aleno suffragante, rationem illam *Aristoteles* invertat, quia
 ter universum genus animalium sapientissimus est, ideo
 atum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc
 adem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri
 otuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ
 ὁ σώματος· ratio enim non est in obscuro, cur manus exi-
 ias habuerit, et dignas, quae prae ceteris corporis humani
 embris solae commemorarentur. HEMST. Et *Schmicderus* re-

cepit, et *Wiclandius* reddidit χειρῶν. Neque ego quidquam melius habebam, quod substituerem; quamquam haud diffiteor, me aliquantulum etiamnum haerere in eo, quod primus manus, ac deinde corpus et anima, tanquam res natura diversae — dicit enim καὶ ὅσα, — καὶ ὅσα — non gradu tantum a pretio differentes, satis incommode enumerentur. Nam quae *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 633. conjecit: διὰ τῶν τεχνιτῶν (per manus opifices *Arnob.* II. p. 55.) vel διὰ τῶν χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν, ea, licet ab ingenio et doctrina non contemnenda, tamen a librorum lectionibus nimium videntur recedere. LEHM.

Ead. I. 10. Ἀμέτρητον ὄσην) *H. Steph.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmio nominum ὅσος et ἡλίχος disputat. HEMST.

Ead. I. 11. Ἔχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 120. I. 3. Τηλικαύτην — αὐτὸς) Ex ed. J. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικούτον — αὐτοῦ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Ant. Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὄσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς etc. τηλικοῦται καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

Ead. I. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in *Timaeo*. CLER.

Ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia et intelligentia praeditum credunt. VORST.

Ead. I. 8. Ἀναγνῶσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, et *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. HEMST. Neutrum horum sine vi aliqua fiat: neque tamen ἀγράμματοι et γραμματικὸν τρόπον conjungi inter se possunt. Rectius itaque, opinor, omnino pro alienis ejicientur. Ἀναγνῶσαι vero confidenter in ἀναγνῶναι mutavi, praesertim quum spectatissimi judicii auctoritas accessisset, *Schaeferi* ad *Gregor. Cor.* p. 503. et 504. qui omnino de hoc verbo consulendus. LEHM.

Ead. I. 11. Παραβάλλουσα) An καταβάλλουσα, id est, instituens. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβα-

σα· habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. dem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se jamdudum obicit conjectura: neque tamen in contextum recipere consulendi duxi, propterea quod non defore putem, quibus adride-
Guieti καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens mal informe. HEMST. Atque hoc ipsum velle videtur auctorem, ut summa adpareat facilitas, qua natura tam formosum sapiens animal quasi temere projectum generet: cum qua dem sententia et particula σχεδὸν optime conspirat. LEMM.

Ead. l. 13. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet am apud *Philostr.* p. 889. SOLAN.

Ead. l. 14. Θείου μέλιτος) Hinc *Virg.* IV. Georg.

Protinus aërii mellis coelestia dona.

erro de R. R. II. c. 5. Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci cissimas apes mellis matres. COGN.

Ibid. "Ἐστε ὧν) De ovorum natura mirabili, et eorum generibus loquitur *Cacl. Rhodigin.* Ant. Lect. XXVII. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 121. l. 1. Τινῶν) Ἀντιστίν; GUIET. Legendum τι- cum interprete. Videtur hic esse adlusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus ipserat. CLER. *Τινῶν, τέχνης*) *Vorstii* strictura suadente, cum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος retinet ad sequentem sententiam προσχρωμένῃ τέχνῃς ἱεραῖς, cum nexum subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet tamen, quemadmodum apud *Platonem* saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν· *Democritus*: τάδε λέγω περὶ τῶν πάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισίν, rationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam res quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, et humanae menti non pervias commemorat. HEMST. *Abresch.* Dic. cc. *Thuc.* p. 320. pro τινῶν reponendum αἰς τισινοῦν, conferens *ermot.* c. 28. εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὀρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν τισινοῦν. Talium commentorum et ego facile bonam copiam praestitaverim. Sed nihil hinc lucri. Aut τινῶν transponendum datur; sed quo, non valeo dicere: nam ὡς λόγος haud dubie solute ab auctore scriptum. Aut prorsus est ejiciendum, illud *Somn.* c. 17. in verbis: μὴ ὄνειρων τινῶν ἡμᾶς ὑποτίνας τινὰς ὑπέληφεν; Nam τισίν illud *Guieti*, licet *Hemster-*

husii patrociniio magnopere commendatum, tamen non omnino placebat. Scilicet non patet, quomodo τινῶν ex τινὶ oriri unquam potuerit. **LEHM.**

Ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. *Lucret.* lib. I

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether

In gremium matris terrae praecipitavit.

et *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. **COE.**

Ead. 1. 2. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὐσας) Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut Accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ubi, quae pleraque notat *Perizonius*, sunt aliena, et diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνώνυμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνώνυμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen.* L. IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδορος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα. *Suidas* in *Δημόκριτος* ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς *Δημόκριτον*. quod quo minus in *Diogene* conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν στενωπῷ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατίναϊ τὴν βακτηρίαν. ibi recte *Kuhnii.* **HEMST.** Sunt sane Accusativi absoluti pro Genitivis; de qua nectendi libertate praeter *Sylburgium* ad *Pausan.* et *Kuhnium* ad *Aelian.* etiam *Dukerus* exposuit ad *Thucyd.* II, 52. Conclusio scilicet fit ex iis, quae hactenus a Socrate disputata erant. Jam quum tantae sint, inquit, immortalium vires, nos, qui mortales simus ac tantilli, qui neque magna possimus perspicere, neque etiam parva; nos, qui plerumque etiam in iis, quae nobis ipsis accidunt, dubii haeremus, non sane possimus certo quidquam dicere, neque de *Halcyonibus*, neque de *Lusciniiis*. *Abreschius* *Dilucc.* *Thuc.* p. 264. summa imis miscuit cum insigni protervitate, quum aut post ὄντες inseri voluit ἀγνοοῦντες, quod ferri aliquo modo posset, si fieret post οὐσας, aut totum locum sic transponendum censuit: Θνητοὶ οὖν καὶ σμ. παντ. ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγ. δυν. καθ. οὔτ' οὖν τὰ μικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπ. — οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως τὰς τῶν ἀθ. δυν. μεγ. οὐσας, οὔτε περὶ Ἀλκυόνων οὔτ' Ἀηδ. — verba absque succo et sanguine aleae instar temere conjecta. Idem οὔτ' οὖν explicat necdum, neque adeo, nec proinde, quia scil. magna facilius in oculos incurrant, quae

ra. Sed meliorem lectionem suppeditat cod. 2954. οὐτ' τὰ μικρὰ, quae verba recte *Jacobsius* dividens fecit αὐτὰ τὰ σμ., si forte auctor voluit αὐτὰ τὰ σμ. Nam non id, quod *Abchius* cogitavit, velle potuit Socrates, minora difficilius gnosci majoribus, sed contra faciliorem esse minorum rem, e. g. artis scribendi, legendi, tibia canendi, quam maius, scientiam ac peritiam: quod patet, nisi forte leviter currens, e totius loci natura et nexu. Postremum non verit mihi silentio praeterire eam verborum rationem, qua perierunt exhibita in B. 2. ita, ut, nullo interpunctionis no post προσχωμένη posito, una serie pergatur: προσχωμένη οὖν τὰς ἀθαν. δυν. etc. usque ad Ἀηδόνων. Chaos conum, cujus origo fortassis a typis repetenda. LEM.

Ead. l. 6. Ἀηδόνων) Lusciniarum propter Philomelam minit. SOLAN.

Ead. l. 7. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram* ic *fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro *favore* auditu accepta: II. B. 486. Alia loca indicabit Index stathianus ed. Rom. ut et quae de hac voce habet *Eustathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se eris, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogm fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad tutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula lcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat ὅτι παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογμένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. dandam omnino esse operam, ut fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint. CLER.

Ead. l. 8. Θρήνων μελωδὲ) Ὡς ὅνι θρηνομέλωδε legendum. BROD.

Ead. l. 10. Γυναῖξί τ' ἑμαῖς) Duas fuisse Socrati similes, non solus *Lucianus*, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante et post eum multi; quos errare praetius firmissimis, *Plutarcho* iudice, argumentis evicerat. hac doctorum controversia plura qui volet, adeat *Bentleyi Phalaridis* Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tractat, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristides filia neptis. De qua, et ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in Vita Aristidis sub finem. SOLAN

Ibid. *Ξανθίππη τε καὶ Μυρτώ*) Socrati Hieronym. in Jovian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen et Myrtonem Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio et Plutarchi in Arist. *COΓΚ.* Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Julian. VI. p. 186. *Δύο δὲ σκεῖν γυναῖκας ἡμα, Ξανθίππην μὲν πολλὴν, καὶ κοινοτέραν πῶς, Μυρτῶ δὲ Ἀρσείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακεῖσαν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτῶ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος.* Xanthippe solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato et Xenophanes. Vid. Diogen. L. II, 26. ibique Casaub. et Menagium. Hæmst. Plato in Phædonis initio p. 45.E. Xanthippen nominat *ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην*· non procul a sua pag. 86. A. cum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta inixti, *ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παῖδια, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σκεπκοὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκτεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· ἐπεμοχ:* τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παῖδια ἀπέναι ἐκέλευσεν· τὴν δὲ p. 87. A. *ἐγὼ μέντοι,* inquit Socrates, *οὐχ ἥμισυ τούτου ἐνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα.* Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu major filius et μέγας Xanthippe est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57. Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abiisse violatum librarii culpa in ἄμα Τυροκλῆς· nam illud ἄμα e prioris syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, et orationi nocet. Idem pejus ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτερος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Memorabb. II. p. 43. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit a convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in *Addendis.*

Eud. l. 14. Αἰπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, et quod Halcyon pia in virum sit, et quod is in uxorem. Haec notantur ad marginem A. 1. W. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 123. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc et seqq. Deorum tam celestium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarraret; cundum, ut quae in his poëtarum figmentis a decoro alienant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo elegantia et ingenii laude praestitum est, quae ipsis promodum Christianis vix quicquam reliqui fecit. Inest certantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab omine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius id non possit. SOLAN.

Ead. l. 19. 'Ο μὲν Κεύκασος) Quid legerit *Ottomarus* *uscinius*, hujus dialogi interpres, non video: omnino aliud gisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Hujus monitionis descriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. *Prometheum* vero adfixum fuisse ad *Caucasum* tam multi adfirmant, ut vix negari possit. Hoc imprimis testatur *Cicero* lib. Tusc. Quaest. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine adsest, quod ejus interpres adfirmat: illud ipsum *Pausanias*, *Serius* et alii multi. COGN. Simile prorsus initium *dramatis* *Aeschylei Prom. Vincit.* LEHM.

Pag. 124. l. 2. 'Επαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. *cola J. δύνωνται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum et *Lucianum* puto. SOLAN. *errissima Fl. ed. lectio:* Juntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνωνται*. Putaveram olim insititium esse οἱ ἄνθρωποι, et, cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ visset adscriptum, post in contextum venisse: nam commotiones procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc acceptae lectioni lubens acquiesco. *Aeschylo*, cujus fabulam, antequam haec scriberet, a *Luciano* lectitatam fuisse, facile apprehendi potest, *Prometheus* *λεωγὸς*, *ἀνθρωποποιὸς* *Talio*. Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fictilis *Phaedro* IV, 14. deo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ *Aristoph.* Av. v. 87. *πηλόπλαστον σπέρμα* *Aeschyl.* apud *Procl.* ad *Hesiod.* p.

46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores *Lat. Dracont.* Hex. v. 311.

Projicere nec plasma suum vult conditor aevi.

HEMST. Adtende, contrariam sententiam praebere ὡς μὴ ἀμύνειν, ita, ut non possent auxiliari: sic enim ὡς cum Injunctivo junctum modum, vel gradum rei indicat. *Infra. ἀκροποδῆτι πον μόλις ἐστάναι.* *Diall. Deor. XXI, 1. οὐκ ὅσον τοσοῦτον ὑπερφέρειν (τὸν Δία), ὥς μὴ καταβαρῆσειεν αὐτόν. οὐκ ἂν πεισθῇην.* *Ibid. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὥς χεῖλη προσεγγεῖν etc.* et sic semper. Sed h. l. requirebat consilii notatio. Felicissime itaque e Fl. restitutus *Optimus*: ne forte auxiliari possint. *LEHM.*

Ead. l. 5. Τὴν τῆς φάραγγος) *Philostratus* in *Apoll. T.* neo (II. c. 3.) refert duo esse *Caucasi* cacumina stadio inter se disjuncta, quibus adcolae *Promethæi* manus adfixas fides referunt. *COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15. Αἰῶσαι βίᾳ εἰς γῆν πρὸς δυσχειμέρω.* ubi *Stanlejus* ista *Luciani* non praeterit — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Cicero* *Tusc. Disp. II. c. 9.* *HEMST.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω) *Crucifigatur*: inde *Caucasus* dictus *crux*: monuit *Lips.* tract. de *Cruce*: *σταυρὸς* postea. *Beut.* *Infra* saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *Bos* in *Ep. ad Hebr. VI, 4.* ut ostendat *ἀνασταυροῦν* perire atque *ἀνασκοποῖν* Graecis esse in *crucem* agere, *crucifigere*, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, tentantes rursum *crucifigere.* *HEMST.*

Ead. l. 6. Ἀπὸ τουτοῦ) Ab hac in contrariam patet *BROD.*

Ead. l. 7. Ἀπότομοι) *Ἀπόξυροι* *Angl.* ut *exesi* scilicet apud *Senec.* *Hercule fur.* *BOURN.* *Ἀπόξυροι* praeter *Apollonem* P. et L. uti *Rhet. Praec. cap. 7.* In impressis autem omnibus *ἀπότομοι.* *SOLAN.* *Luciani* est *ἀπόξυρος*: praeteritum cum a *Solano* indicatum vid. *Ver. Hist. II, 30.* *Navig. c. 3.* Unde et ego cum *Schmiedero* lectionem trium *Mss.* praefata dam ducebam ei, cui glossematis nota manifesto inusta. *LEHM.*

Ead. l. 9. Ὡς ἀκρωποδι πον) *Scribe, ὥς ἀκροποδῆτι πον μόλις ἐστάναι.* *BROD.* *Ὡς ἀκροποδῆτι μόλις ἐστάναι*) *Ἀττικῶς* inde *attac*, qui inter ambulandum stare nesciunt. *Cassiod.* *Suet. Tiber. c. 1.* tales sunt *Medi*, qui, ἐπὶ ἀποβῶσι τῶν πίων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσιν. *Lucian.* *Diall. Mort. XXVII. §. 3.* In *Ms.* legitur *ἀκρωποδι*, quod idem est. *BOURN.* *Ed. Junt. ἀκρωποδι.* Reliquae *ἐκ τῆς ἀκρωποδῆτι*, quod non tam apte huic loco visum est conveni- ne dicam, jam alibi solere *ἀκροποδῆτι* legi, non *ἀκροπο-*

LAN. Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδητὶ malis: alia *Luciani* loca, in hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Steph. Th.* l. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exiunt, suspensio gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ expo- ἀκροῖς ποσὶ, summis pedibus: alii, summis seu extremis dum digitis, quod Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicitur: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summorum pedum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo στενήν ταύ- τήν ποῦ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud ποῦ, ἀκροποδητὶ ποῦ. HEMST. Sunt haec ad ipsam *Luciani* consuetudinem familiarissimam dicta, ut minime videantur mutanda. Cogita sic scripsisse auctorem: Στενή ἐστὶ τῷ ποδὶ αὐτῇ ἢ ἐπίβασις, ἢ τὸ κρημνός. Sed in arctum haec ab auctore contracta, ut non modo efficeretur enuntiatio. Exemplum paene in singulis paucis obvia. Deinde ἀκροποδητὶ forma rectior restituenda videbatur, ut constaret sibi scriptor, qui et alibi sic scripsit. Eiusmodi formam e lectione ἀκρῶ ποδὶ ortam credo. In sententiis denique verba καὶ ὅλως ab adnexis sejuncti commata, quod idem et alibi haud raro a me factum profiteor. Neque enim καὶ ὅλως est et omnino, eo sensu, ut cogites: omni certe, quod esset παντελῶς, πανταχόθεν etc. sed semper apud *Lucianum* significat: denique, ut paucis dicam. Diall. Deor. XII, καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντα. Ibid. XVIII, καὶ ὅλως, παντὶ μᾶλλον ὁμοίως, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Unde ibid. 2. verba καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου, uti vulgo dantur, dudum correxi. Et Timon. c. 55. καὶ ὅλως, πάνσοφον χρεῖμα scripsi pro vulgatis uno tenore pronuntiandis.*

HEMST.

Ead. l. 15. Τοῦτ' ἔφη) Sunt vitrea fracta, et conati sunt evitare interpretes. Sed adnotavit pater, τὸ κατελεῖσαν- τιν ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Con- versatione. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. GRON.

Ibid. Τὸ κατελεῖσατε) Ingeniose *J. Fr. Gronovius*. Me- moriam tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam in- utili adsumento, τὸ κατελεῖσατε. Unde natum sit, proculve animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφη, τὸ κατε- λεῖσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram sententiam requireres, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Diall. Deor. I. τοῦτο φησὶ, ἐκπεσεῖσθαι μετῆς ἀρχῆς. HEMST. Rectis-

sime *Hemsterhusius*. Lectio ἀντὶ τοῦ ἀνασκ. absurdam prope efficit sententiam. Verba τὸ κατελήσατε etiam *Schmiederus* uncinis notavit. LEHM.

Pag. 125. l. 1. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

Ead. l. 4. Τὴν ἐτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

Ibid. Κατελήφθω) Vide eruditiss. *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII, 63. *HEMST.* Pag. ed. Bip. 261. sq. Vol. V. Mox pro αὐτῇ, monente *Jensio* Lectt. *Lucian.* p. 13., restituebam αὐτῇ. LEHM.

Ead. l. 6. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil significat. CLER. Significat omnes poenae partes: nam nondum satis erat adfixum Prometheum esse: addenda etiam erat jecinoris devoratio, per aquilam exsequenda. Ἐχειν autem exquisite dictum de eo, qui sua accepit. Diall. Deor. XXV, 2. ἐκεῖνος ἤδη ἔχει τὴν δίκην. Non minus eleganter in sacris libris ἀπέχειν usurpatum, ut in illo Servatoris nostri *Matth.* VI, 2. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Cf. *Luc. Evang.* VI, 24. *Kuinoel.* ad *Matthaei* locum. LEHM.

Ead. l. 7. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

Ead. l. 13. Ὅσα καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem ad cusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. Oper. et Dier. BOURD. Theog. 540.

Τῷ δ' αὐτ' ὅσῃ λευκὰ βοῶς δολλὴ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ.

Monendus autem lector, *Pausaniam* IX. putasse hoc opus *Hesiodicum* non esse. V. *Kennet.* SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide *Hygium* in Sagitta. BROD.

Ead. l. 15. Ἡσιόδου) *Hesiod.* in Theog. 541.

— κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

Pag. 126. l. 2. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenuquam mortuum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expertus. Vide Diall. Deor. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset Ἐκλεψας. furatus es, et hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. §. 6. *Artemidor.* III, 17. καὶ γὰρ τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. *HEMST.*

Ead. l. 3. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

Ead. l. 5. Ἀναίτιον αἰτ.) *Homerus* Iliad. N. 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex *Homero.* BOURD.

Ead. l. 6. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ οὐτ.) Athenis in Prytaneo

publice alebantur bene meriti de republica. BRON. A Platonē in Apolog. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμᾶμαι τῆς ἐν τῷ Πρωταγέλῳ σιτήσεως. Taugit alibi. legend. Dionys. Halic. L. V. Bourn. Statua donari aurea, et in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327. et Etymol. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ὅτενα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμᾶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρωταγέλῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43. D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse nonet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμῆματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρωταγέλῳ σιτήσεως ἐτιμῆσατο. Hac de re plura conguessit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST. Plat. Eutyphr. p. 36. D. οὐκ ἐστ' ὅ, τι μᾶλλον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρέπει οὕτως, ὥς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρωταγέλῳ σιτεῖσθαι, notante van Heusde in Spec. Crit. in Plat. p. 12. Lectionem Coll. P. ἐμαυτῷ inprimis ob c. 10., ubi eadem structura, recipiendam duxi. Accedit etiam Schaeferi auctoritas ad L. Bos de Ellipse. p. 111. De orationis, quae h. l. est, forma conferas simillimum locum Diall. Deor. XVI, 2. ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰτὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν etc. Per se tamen non sprevissem Vorstii et Constantini lectionem τιμησαίμην. LEMM.

Ibid. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuissem. BRON. Vorstius et Constantinus (in v.) τιμησαίμην. SOLAN.

Ead. l. 11. Πληθὺν τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, et de Caucasio, cui Prometheus adfixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitas p. 417. Mortalis nemo eraudit, sed late incolens Sattharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Junius probante Mercero: dubito, an propius ad priscam scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint adcolae, et vestigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII. p. 606. A. Strab. XV. p. 1009. A. Arrian. A. A. V. p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῷ Κανκασῷ προσοικοῦντας οdisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμῶρεῖν τῷ Προμηθεὺ φάσκοντες· ὥδε γὰρ τοῦ μύθου ἤττηνται· tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam intel-

pres non percepit. Adde Scholiast. *Apoll. Rh.* ad II, 1252. HEMST.

Ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plauastro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores adpellant, quod per eas ex Babylonia et Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. "Ορη δέ εἰσιν αἱ Κάσπιαί πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπεβόωνται καὶ κοῖλαι, ὥς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἣ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἐς καὶ κλειδας Ἀσιάδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1039. VORST.

Ead. 1. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνιῇ. BROD.

Ead. 1. 14. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

Ead. 1. 15. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασησόμενος, quas mandat: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur *Lucianus* scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dialog. Aj.* et *Ag.* qui XXIX. et ultima dialogi hujus verba. SOLAN. Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae jecoris ejus curam sit susceptura, facete *Mercurius* ait: interea dum *Jovis* ales ad curam istam adgrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris *Promethei*, et per sane quam jucundum! HEMST.

Pag. 127. 1. Σοφιστικὴν, οἶος etc.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat *Prometheum* §. 20. ut et *Aeschyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque *Luciani* loca *Stanlejum* non fugerunt. HEMSTERH.

Ead. 1. 3. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

Ead. 1. 4. Καθυψῆς) Interpr. Nec jus tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre père. CLER. Vide, quae notavi ad *Jud. Voc.* §. 3. Illa ὅπως μου ὥς δεῖν. πατήρορσης adtulit *L. Bos* in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

Ibid. Τοῦ πατρὸς) *Mercurius Jovis* est filius. BROD.

Ead. 1. 15. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. J. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέληται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετήται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετῶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in au-

ditorio sint pronuntiaturi. J. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μετέλχαι, fuerit probatum. HEMST.

Pag. 128. l. 2. Τοιοῦτον) An τοιοῦτος; nimirum ὁμότεχνος· ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem adgredi et sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. seq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in Quaest. p. 492. Aemulum illius artis, atque obstrigil-latorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST. Incuria absorptum τὸ ante τοιοῦτον restituendum videbatur. Ὑφίστασθαι absolute positum h. l. aliquid duri habuerit; et nisi fallor, tum scribendum erat τοιοῦτος ὢν. LEMM.

Ead. l. 5. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα etc.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ et ἀπέχρησε· quanquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum adcusationis instituit, videturque partium inter se connexio paullo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνν γούν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων etc. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἰδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν· sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cujus haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere etc. IDEM in Addendis. — Recte. Pendet scilicet sensus a souo, quo haec verba a Mercurio pronuntiata fingas. Quae Prometheus modo dixerat: καιρὸς ἤδη περᾶναι τὴν κατηγορίαν, significabatur his longae adcusationis exspectatio. Quo intellecto Mercurius cum adfectata aliqua ironia excipit: Sic igitur admodum longa opus est oratione, et magno quodam adparatu adversus facinora tua verba facturo; neque vero sufficit, capita tantum delictorum tuorum proferre, quod scilicet etc. hoc jam est idem, quod Gesnerus substituit: Quasi vero etc. Audienti statim ab initio necesse erat patere ironiam, legenti certe sequentia magis magisque patere faciunt. Cf. initium Diall. Marr. I. Mire Schmiederus post πεπραγμένα exclamationis, post ἀδικημάτων interrogationis, signum posuit, magnopere ita corrumpens loci venustatem. In sqq. vellem Lucianus scripsisset: ὅτι ἐπιτραπείς μοιράσαι τ. κ. etc. Dativus ad αὐτῷ relatus paullo liberiores, ne dicam negligentiores, stylum prodit, quem tamen nefas foret corrigere. Neque

diversa tempora conjuncta ἐφύλαττες et ἐξηπάτησας mutari debent. Vid. ad Diall. Deor. II, 2. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 8. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. ΒΡΟΔ.

Ead. l. 9. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, et simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 13. Πῶς τινὰ μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X. p. 755. Ε. καὶ μακρὰν δῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὀδύρμοις in Protag. p. 250. C. περὶ οὗ ἔγωγε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπεινάμεν. ΗΕΜΣΤ.

Pag. 129. l. 9. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἤλκον ἐστὶν) Ita Mss. Codd. P. et L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. SOLAN.

Ead. l. 10. Ὡς μισρακίου) Sic in Tim. et Toxare. ΒΟΥΡΔΕΛΟΤ.

Ead. l. 11. Τὸ μῆζον) Majorem partem. ΒΡΟΔ.

Ibid. Λήψεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μισρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μῆζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. JENS. Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145. observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resoluti posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: videtur enim εἰ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληψε: non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod jam evenerat: et alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἤλκον ἐστὶ. nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ: sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. ΗΕΜΣΤ. Nihil equidem desidero in sanissimo, uti videtur, loco. Αὐτὸ primum refertur ad τὴν συμμαχίαν, modo dictam, utpote rem a proposita caussa alieniorem, neque adeo divisis vocibus legendum αὐτὸ τό. Intellige ipsam irae caussam primariam. Ὅ ἐστιν vero est, quae vere est, opposita iis, quae simulantur vel praetexuntur. Sic ἂν ἦν Nigrin. c. 13. quae tamen et ipsa non intacta reliquit Hemsterhusii subtilius judicium. Sensum constituo hunc: Jupiter neque memor est auxilii olim ipsi a me lati, neque adeo ipsam irae suae caussam, quae (i. e. qualis ea) revera sit, considerat. Abreschium video Dilucc. Thuc. p. 775. sic explicanti et judicanti mihi amice occurrere, atque adeo succurrere. Nam

ῥίλιον ἔστι profecto et mihi non ineptum videtur vulgatae lectionis interpretamentum esse. De auxilio autem, a Prometheus Jovi lato, ipse exponit Titan noster *Aeschyl.* Prom. V. v. 199. sq. LEHM.

Ead. l. 12. Συμποτικὰς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide Conviv. s. Lapith. c. 3. SOLAN.

Ibid. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Conviv. s. Lapith. BOURD.

Ead. l. 16. Ἐωλὸν τινα μν.) *H. Steph.* Thes. T. III. p. 1239. in Ταμειῷ hunc locum proferens scribit ἔγκολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγκολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

Pag. 130. l. 3. Διασιλλαίνειν) Sic P. et ed. J. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Lexiph. c. 24. et ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in J. et P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιλητοὺς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν et διασιλλοῦν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ ἄπων διασιλωσαι τι αὐτὸν σκαπτόλης ὦν προήχθη· habet *Hesych.* in v. et διασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Κατασιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Adparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

Ead. l. 5. Ὡςτε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Jovem facti postrulie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit, debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. VITRING. Char. c. 9. LEHM.

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BORD. Imo μνημονεύσειν, ut in marg. A. 1. W. LEHM.

Ead. l. 6. Οὐχ ὅπως etc.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceretur; quod non expressit interpres. CLER.

Ead. l. 7. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

Ead. l. 10. Τὸ χαλεπ.) *Quod longe quidem gravius esset.* BROD.

Ead. l. 12. Τὸ τοῦ λόγου) *Quod proverbio jactatur.* BROD. Modo τί οὖν; est absoluta interrogatio, ut Diall. Marr. X, 1. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; Char. c. 8. τί οὖν; οἰηθῶμεν etc. et sexcenties. Unde discedere placebat a vulgata nectendi ratione: τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, etc. satis quidem illa aspera. Et alibi a librariis similiter peccatum, ut Diall. Deor. VII, 2. ubi Apollinis verba vulgo incommode sic exhibentur: Τί οὖν πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα; Debebant: Τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργ. LEHM.

Ibid. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) *Hic locus Erasmus non fugit in Mare coelo miscere.* HEMST.

Pag. 131. l. 1. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. et ed. J. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοϊαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγεννῆς et ἀγεννῆς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια et ἀγέννεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos et rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quanquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST. De hoc discrimine adeundus Dorvill. ad Charit. p. 388. qui id etiam ex Luciano probavit. H. l. non minus mihi videtur certa esse Exc. P. et Fl. et codicis 2954 lectio ἀγέννειαν, quam in Char. c. 10. οὐδὲν ἀγεννῆς, sic sine variatione librorum scriptum. Scilicet respicit hac voce Prometheus ad illud modo dictum θεοῖς πρόπον et βασιλικόν, negatque Jovi inesse illam nobilitatem animi, quae apud Sallust. B. Cat. c. 49. in Equitibus Romanis laudatur. Sed εὐτέλειαν, quae vox etiam in A. 2. pro μικροψυχίαν legitur, ut integerrimae lectionis manifestum glossema, et ego respuendum censebam. LEHM.

Ead. l. 4. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλλῶν ἔνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur. Et statim cur non, ut jusserat Bourdelotius, et ipsi canones

τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχθήσαστο; est enim a περιελιχμάω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίλξ. quam exhibent L. Angl. et Ms. Gr. quam iterum habet Noster Abdic. cap. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur et iram Jovis, et quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si adtendas ad ea, quae mox ab hominum comparisonem ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίλξεται, illud dedi iudicio J. G. Graevii et Solani, ut in *Lucianum* redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι et ὀργίλξεσθαι fuerint confusa. HEMST. Paulo ante praestantissima lectio a recentioribus editoribus neglecta jacuit. A. 1. et 2. habent ἢ τί ἂν ἐπολήσεν etc. Plene in cod. 2954. ἢ τί γὰρ ἂν ἐπ. Schmiederus quidem recepit, ἢ vero cur omiserit, causam nullam conjicere possum. LEHM.

Ead. 1. 7. Μαγελῶφ) Hor. Serm. I, 3.

*Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus
Semesos pisces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce suffigat; Labeone insanior inter
Sanos dicatur.* SOLAN.

Ead. 1. 8. Περιελιχθήσαστο) Scribe περιελιχθήσαστο, ut in Anglic. Cod. et ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* et *Hor. Bourd.* F. Περιελιχθήσαστο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχθήσαστο. Ipse quoque Noster infra in *Deor. Dialog. XII.* περιελιχμησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multabit, quod carnes elixans, immissum juscule digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostorum carniū avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in *Nostri opusculum, Fugitivi* inscriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in *Ep. Saturn.* καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων etc. In *Necyom.* Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπτωμένων. Similis spurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντώμενοι est enim ab συναντάομαι. *Lupi autem obviam facti, et adulantes, ductores se viae praebuerunt.* Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum

alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. **JEKS.** Recte in ed. J. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN. Utrumque, et περιελιχθήσαστο et ὀπταμένων, reperitur in A. 2. **LEHM.**

Ead. l. 11. Κονδύλους ἐντρίβειν) Hoc admodum ignominiosum et servis etiam vix ferendum, qua de re egregie notat J. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεόν apud Aelianum est V. H. XIII, 38.) et κατὰ κόρῃς πατάττειν, nemo ignorat paullo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίξειν et ραπίζειν. Ἐπὶ κόρῃς πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρῥαπίζοντες Alciphron habet III. p. 868. καὶ ἐπὶ κόρῃς σε πατάξῃ τις Liban. T. I. p. 238. D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρῃς. **HEMST.** De locutione κονδύλους ἐντρίβειν ad Timon. c. 57. κατὰ κόρῃς πατάξαι Diall. Moritt. XX, 2. **LEHM.**

Pag. 132. l. 3. Τοῦτο — ἔχον) Judicent alii, ego τοῦτον — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua Nominativus Genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, efuditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνευσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, et ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI. p. 397. D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit J. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davis. ad Clem. Ep. I. c. 11. et quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. **HEMST.**

Ead. l. 4. Ὀπότερον) Pro hac voce, quae in P. et ed. J. legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN. Etiam in A. 2. καθ' ὁπότερον. **LEHM.**

Ead. l. 6. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpretes. Adscriptum tamen pater, αὐτοῖς γῆς ἄλλως οὐσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus J. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν

ναὶ ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius visse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum orsus informis atque arte nulla elaborata. Error interpretum eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque ruem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29.

o prima infelix fingenti terra *Promethæo*.

Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut ne voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, *πρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον*. *HEMST.*

Ead. 1. 7. *ὄντας*) *Μαλλὲν ζῶντας*. ut simile sit ei, quod *Hermot.* adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Καὶ τῶν ἀνθρ.*) *Καὶ abundat*. *BROD.*

Ead. 1. 12. *Ἀπάνθρωπον*) Ab *Aeschylō* sumpsit in P. V. 20. ut recte *Stanlejo* est observatum. *HEMST.*

Ead. 1. 13. *Ἦν τοίνυν πάλαι*) *Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι* patet ex §. 9. *MARCIL.* Hac interpungendi ratione, quam et *J.* praefert, omnia sana, neque *Marcilii* medela opus est. Nos tantum parenthesis, quae antea non notabatur, post *πάλαι* addidimus. *SOLAN.*

Ead. 1. 17. *Ἡ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα* etc.] Sic antea legebatur admodum inconcinne. Versio recte praeiit: *nec templum (qui poterat enim?) nec* etc. Sed tum scribendum erat, ut edidimus, *Kistemakero* quoque duce ad *Thuc.* p. 134. *νεώς (πόθεν δέ;) ἢ ἄγαλμα. Πόθεν δὲ* vero aequa ac πόθεν γάρ; potestate, de qua ad *Tim.* c. 8., qui locus omnino hic nostro qui comparatur, dignissimus est. Quod autem in parenthesis idem ferme sit, quod γάρ, de ea re expositionem supra ad *Somn.* c. 11. Mox apertum vitium librorum *τί ἄλλο τοιοῦτο* emendavi secundum B. 2. ubi recte *ἢ τι ἄλλο* τ. *LEHM.*

Pag. 133. 1. 3. *Ἀεὶ γάρ τι*) Parenthesis in voce *καὶ κάλως* terminatur. *BROD.*

Ibid. *Προβουλεύω*) Adludit *Prometheus* ad nomen suum: nam *προμηθεῖν* et *προβουλεύειν* sunt idem. *CLEN.*

Ead. 1. 7. *Ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα*) Ea fuit *Epicuri* sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in am tantum formam ratio caderet. *BROD.* *Epicurus* statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. *Prometheus* fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον *Grammatici* vocant: istum ordinem conceperat *Lucianus*: τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, θνητὰ δὲ

μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως etc. *verum inueniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verum structurae occasionem praebet.* HEMST.

Ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) "Εστι scribendum videtur pro vai. GUIET.

Ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδει φῖς *Hesiod. Opp. et Dieb. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. et Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora sermo est. SOLAS.*

Ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνδρ.) Homines se e luto fxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex *Luciano* Prometheo decerpit *Lucianus. COGN.*

Ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιβαλέσθαι *BROD. Ex P. et L. haec scriptura; uti etiam B. 1. edita et Vorstius conjecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAS.* In vindicanda lectione restituta cum P. et L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter *H. Stephanus Th. T. II. p. 51.* Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulator. Lucianus, πρὸς Ἀθηναίαν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου. q. d. mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere. Cum nuda vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manus habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. Αἰ συνεπιβάλλομαι, una adgredior, cum gen. rei, et personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum adgredi: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὸς ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungenda contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιβαλέσθαι. Suam locutionem tuctur *Lucian. Imag. §. 8. συνεπιψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. In Dissertt. I. p. 3. φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιβαλέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cui scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Dissertt. XXVI. p. 25. τούτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει συνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τὸ βίον· p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil oppositius, quam quod apud *Pausan. est II. p. 159. Ἀθηναῖοι δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιβαλέσθαι δοκίμῳ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *Aelian. Ep. XIX. εἰ μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Θεῷ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνεσθαι quod in *Theophylacti Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συλλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου· hoc restituendum est *Aristaeneto I. Ep. 10. p. 46. παρθέρος αὐτοῦ******

Θεός, Ἀκόντις, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμον· *Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V. c. 44. Κροτωνῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου.* Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *HEMST.* De συνεπιλαμβάνεσθαι cf. etiam *Diall. Mortt. XXII, 2.* ubi pro vulg. ἐπελαβόμεν *Schmiederus* et *Matthiae* e duobus codd. *Pariss.* recte receperunt συνεπελαβόμεν. Quod autem ad sequentia attinet, quae mutanda putavit *Hemsterhusius*, non adeo insolens est ea ratio, qua Adjectivum Pronomini relativo postponitur, ubi id antecedere debere cogites. Incidit forte memoria in locum *Diall. Mortt. XIV, 4.* ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅσα ἄλλα ἔπραξας, mitto enim alia, quae patrastī, sive, uti Latini quoque bene loquuntur, mitto enim, quae alia patrastī. Alia exempla, qui attenderit, facile addet plurimae *Diall. Deor. II, 1.* Τί δέ σε μέγα ἠδίκηκα, e duobus mss. *Pariss.* recte *Schmiederus* restituit pro vulg.: Τί δέ ἠδίκησα; *LEHM.*

Pag. 134. l. 3. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ etc. *HEMST.* At non Objectum indignationis, sed rationem ejus ac modum, significari vult *Prometheus*, et οὕτω cum ὥστερ cohaeret hac ratione: quippe ita indignatur, ac si diminuta jam sit *Deorum dignitas*; ejusmodi nempe est *Jovis indignatio*, ut hinc crederes jam deteriore esse *Deos* conditione. Sic nihil censeo mutandum, praesertim non suffragantibus libris. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. *MARCIL.* Ἐπ' αὐτῶν.) Cur veterem hanc et probam lectionem *Bourdilotio*, paucissima mutantī, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis adsequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit, certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* et *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* et *A.* cernerem. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Γεωργίας) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίους. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad *Nemea III, 21.* τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *HEMST. Aristid. T. II. p. 394.* τὰ κατὰ τὴν χώραν γεωργίας κοσμοῦσα (ὁμόνοια), quem locum apte citat *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 466.* ad firmandam lectionem vulgatam. *LEHM.*

Ead. l. 16. Μεστὰὶ δὲ Δ. π.) Ex *Arati* prooemio. *BRON.* *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit *Ecl. III.*

Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena. Coet.

Pag. 135. l. 5. Προμηθείως δὲ εὐδαμ.) Reperta tamen Meursio, idque Athenis et in Academia ipsa, *Promethci* are V. A. G. IV, 1011. et quidem auctore *Pausania* in Att. p. 30. 1. ἐν Ἀναδημίᾳ θεὸς ἐστὶ Προμηθείως βωμός. καὶ θίουσιw ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod *Scholias* *Sophoclis* confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum *Menandri* huc faciens, Amor. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas *Anonymi* notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. J. Brodaeus Misc. I. c. 18. Prometheus a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* et *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Col. Falsum igitur, inquit, conqueritur apud *Lucianum* in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: et postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, *Lucianus*. Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam et ludos Athenienses celebrant *Προμηθεῖα*, de quibus Meurs. Gr. Fer. in V. et *Λαμπάς*, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, et *ἑρὸν* ejus juxta ac Neptani Equestris in Colono Hippos commemorat scriptor argumenti tragoediae *Sophocleae*; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens *συνημιᾶσθαι* dicit ἐν Ἀναδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱερὸν καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ et Commentator antiquans ad *Theogon. Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usque dum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀναπήσιον ὄρε; Ἀραδίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλίνθον ὠμῆς οὐκ ἔμα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθον τοῦ Πεντέλῃσιν ἄγαλμα, ὃν Ἀκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθεῖα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem et Mercurium comparentur, quorum aedibus et sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus* quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum

comparatione penitus evanescat. HEMST. Cum his conveniunt ea, quae *Wielandius* in nota ad h. l. versionem profert *Brodæum* calumniae crimine adcusandum. *Abreschius* Diac. Thuc. p. 222. non omnino quidem injuria reprehendit interpretationem *nullibi*, vel *nusquam*, tanquam scriptum esset δαμοῦ. Quod autem hac ratione putat *Lucianum* ab omni culpa liberari, valde errat. Sive enim *nusquam* veritas, sive *utiquam*, nullo modo, per se caussa scriptoris eadem manet, nec potest, nisi ea ratione, defendi, quam proposuit *Hemsterzius*. LEHM.

Ead. l. 6. Τίθει δέ) In P. ἐπὶ ἐτι δέ. In L. ἐτι δέ, rectius, et tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δέ, ut comode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: iare anteferendum sine dubio, ἐτι δέ μοι, ὦ Ἐκμή, καὶ τόδε νόησον, ἐτι σοὶ δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ὅλον κτήμα ἢ πόλημα c. ὅλον enim aequè, si non magis, placet, quam ἦ. Quod item in P. ἐπὶ ἐτι δέ exstiterit, librarii culpa factum fuisse conjecto, quā, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta acula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐτι δέ, quando a priore argumento ad aliud oratio aducitur, diximus ad Prom. in Verb. §. 5. Non repugnem, quis pag. seq. lin. 9. malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φηγὴς ἄν. quod me notatum quoque video in margine A. 1. W. HEMST. Iura etiam in hoc neglectissimo loco erant emendanda. Primum ἀμάρτυρον ejiciendum: abest enim a P. et L., turbat sensum et ordinem verborum, abundat per se, et vel ex interpretatione verborum ὃ μηδεὶς ὄψεται, vel ex remotioribus ἀμάρτυρον συνέβαινε τὰ κάλλος, huc concessit. Deinde verba πρὸς δὲ τί, ad quid jam? s. quorsum jam? in omnibus libris vitiose leguntur scripta: πρὸς δὲ τί, quod foret: ad aliquid jam. Denique inter ἀμάρτυρον et συνέβαινε exciderat ἄν, quod omittere non licebat. Sic enim capienda sunt haec verba, ac si scripsisset auctor: εἰ μὴ ἐγλύγοντο οἱ ἄνθρωποι, ἀμάρτυρον ἄν συνέβ. ut Tim. c. 51. ἡμῖς δὲ ἀχάριστοι ἄν εἴημεν ἠμνημονοῦντες. Diall. Deor. XVI, 2. οὐδὲ τὰς τεκούσας ἄν ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὐσα, ubi ἄν dudum a me, *Schnefero* nonnente Melet. p. 57. et praeunte *Matthiaeo* restitutum. Demosth. Encom. c. 47. ἐπιστάθην ἄν τοῦτοις Ἀρχίας ἄν. Infra c. 16. τί γὰρ ἄν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες, ἄν προνοοῦμεν; et c. 17. πῶς ἄν θεοῖς ἔθυσαν — οὐχὶ τοιοῦτοι γινόμενοι; Neque vero, probo, quod pro γινόμενων *Schmiederus* e cod. 2964. γινόμενων recepit. Eat enim: si non fierent s. nascerentur, homi-

nes. De re autem conferri potest similis locus Nigrin. c. 23. LEMM.

Ead. 1. 7. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. et L. οἶον. SOLAY.

Ead. 1. 9. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplevit. GUIZT. Quod quid sit, equidem non conjicio. LEMM.

Ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γινῇ.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γινῇ. etc. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

Pag. 186. 1. 1. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

Ead. 1. 3. Τμηῶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

Ibid. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens ali- quod viri prudentis consilium ad rempublicam constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cui- vis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πο- λιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμπερί- τως ὑπὲρ τινός πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

Ead. 1. 5. Κακούργοι) Ἀνθρώποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo cul- pa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, ma- ximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακούργοί τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpan- dos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quo- que flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorum- que plusquam humanis culpis, opinionem poetis deberi, He- siodo potissimum et Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγίς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumero- rum. In Necyomantia c. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρῃ μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὲ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἑξέλασεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγοῦ- μην εἶναι καλὰ etc. Etenim ego adhuc puer cum essem, et audi- rem Homerum atque Hesiodum narrantes bella et seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea corum-

adulterias, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, fratrum et sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam etc. Apophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quod reos non minus Deos, quam homines facit Lucianus Prometheus, Deis et ipse ab Homero et Hesiodo ait esse adfi-

*Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδος τε,
"Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ πόγος ἐστὶ,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
Omnia Deis adsignavit Homerus et Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt et infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.*

terum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, est oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχοῦσι etc. Sed scripsit Lucianus εἶσιν, non εἶναι. quod in Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Nemo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, ostendant: satis superque sequentia, praecedentibus requiri εἶσι. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquit, quidam; et moechantur, et bella gerunt, et sorores suas ducunt, patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura ostendit εἶσι legendum. Sed et manifeste in aliis codicibus legitur, testatur Brodaeus IX. Miscell. c. 8. in quem, postquam recens nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi modus, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, et statim: καὶ ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. JENS. Recte hic nominativum a Jensio improbari, Hemsterh. etiam bene motum. Licet aliter senserit cl. Gesner. in dissert. ad Philopatr. 1714. anno 1715. edita, jam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de Nominativo illo pro Accusativo vide. REITZ.

Ibid. φῆς εἶναι. Alii Codices εἶσιν. BROD. Quos Codices, in quibus εἶσιν reperitur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit J. JENS. Mihi placet, φῆς vel φήσεις ἴσως, quod occurrenti objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogitetur compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: μοχ ἐπὶ καὶ τοῦτο φαίης ἂν, et §. 17. ἴσως φήσεις. HEMST. Quodsi Brodaco fides haberi potest, lectio eorum addita, quos ipse significat, εἶσιν sine haesitatione praeferrī

debet et *Hemsterhusii* conjecturae, quamquam per se optime, et *Abreschii* Diluco. Thuc. p. 447. emendationi, et ipsi nos contemnendae, φῆς, vel φήσεις, οἶμαι. Quod autem hic dicit p. 448. explicari etiam Infinitivum εἶναι sic quodammodo posse: ἀλλὰ κακοῦργοι τινες (εἶσιν, ὥς) φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, id satis contorte fiat. Neque magis fateor placere eum, quem T. Fr. *Benedictus* vult, verbi εἶναι Pleonasmum Atticum, quae vellem certe illustrasset vir doctus. Denique *Abreschius* mox ἐπεὶ tuetur contra *Hemsterhusium* emendantem ἐκ, idque armis admodum infirmis. Nam ἐπεὶ dicit esse deinde, ἔπειτα, et ad *Vigerum*, tanquam ad praesidium, provocat, cujus tamen praeceptum jam ab *Hoogeveeno* p. 400. et *Hermann*o p. 763. merito est explosum. Praeterea omnium Deorum parentibus, τῷ Οὐρανῷ et τῇ Γῇ, quos h. l. omnes libri minoribus literis initialibus ediderunt, majores deberi videbantur. LEHM.

Ead. l. 6. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. BROD.

Ibid. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud *Homerum*. Π. T. proelium. BROD.

Ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? BROD.

Ead. l. 7. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne et ipse Saturno Jupiter? BROD.

Ead. l. 8. Παρ' ἡμῖν) Apud nos Deos. BROD.

Ead. l. 13. Καὶ εἰ τούτῳ γε) Κακοὶ τούτῳ γε. MARCIL.

Ead. l. 14. Οὐκ ἀτερπὴς) Love mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, et ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τίνα διατριβήν. *Ottomarus Luscinius* vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioquin cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum adpareat esse injucunda. *Salmuriensis* autem interpolator: Cui sit hoc operosum, est etiam jucundum, et haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem, sed legendum, οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τίνα διατριβήν. Verte: et si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, et ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, conjuncta est cum suavi labore. GRAEV. A *Grævio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in *Somn.* §. 3. ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τίνα οὐκ ἀτερπὴν ἔδωκεν ἔχειν (τὸ πρῶγμα). Ver. hist. I. §. 3. *Jambulu* γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλάσαςμένος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως οὐ

Θεὸς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἄλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερεπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam et minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαι τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I. p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione juyandus est sensus: καὶ εἴ τοι ὦ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ. etc. jam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundissima. Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: jam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac jucunda ludicram quandam et voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, postulare videntur ejusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si conjectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cic. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST. Libri scilicet primi. Schmiedero non satisfecerunt Graevius et Hemsterhusius. Ita iam voluit locum scribi atque instrui: καὶ, εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερεπὴς, ἔχουσά τινα διατριβὴν. vere autem sic vulgavit, ut τοῦτο retineret, atque adeo jam verba in hunc modum redderet: Et si illi quidem laboriosa est cura gregis, illa tamen jucundi quoque quid habet. Alloqui etiam non injucundum est, si quis habet, cui curam impendat. Nam quid ageremus non habentes, quibus prospiciamus? At sic nulla ex parte, opinor, quidquam fuerimus lucrati. Nam verba primum ἔχουσά τινα διατριβὴν sic nude posita vix feras, quoniam in eo ipso vis argumentationis est, qualis sit illa διατριβή. Et hactenus certissimam esse Graevii emendationem ἀτερεπὴ, adparet. Deinde si, ut Schmiederus vult, verba legerimus: καὶ εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ, pronuntiata haec ingratissima ratione aures pungant necesse est; ac praestare mihi posse videor, tam ingratam orationem minime a Luciano profectam fuisse, nisi forte, id quod tamen Schmiedero non venit in mentem, utrumque τοῦτο ita cogites sibi invicem respondere, ut absolute posita videantur

pro τούτῳ μὲν (*ex hae quidem parte*) ἐργῶδες, τούτῳ δὲ καὶ ἥδι. At vero sic desideraretur Subjectum sententiae, et male persequentem vocem ἄλλως procederet oratio. His omnibus impeditioris loci difficultatibus jam sic putabam optime occurrere, si eo, quem *Hemsterhusius* constituit, verborum ordine ac nexu recepto, pro τούτῳ male et sonante et cohaerente reponas ταύτῃ, hunc in modum: καὶ εἰ ταύτῃ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἥδὺ ἄλλως ἢ φροντὶς, οὐκ ἀτερεπῇ ἔχουσά τινα διατριβήν, et hoc sensu: *Etsi ab hac quidem parte* (quod cura scilicet aliqua gerenda est) *operosum illud sit, ab alia tamen etiam suave quid est illa cura, non injucundam quandam habens occupationem.* Nam quid ageremus nos etc. Sic non solum optime sibi respondent ταύτῃ et ἄλλως, sed etiam facilis est sententiarum nexus, et clara Promethei argumentatio, ut nec opus sit cum *Hemsterhusio* statuere lacunam aliquam vel saltum in demonstrando. Καὶ εἰ vero nil est, nisi *etsi*, et male egit *Schmiederus*, quod has voces segregavit. Vid. ad Timon. c. 40. **LEHM.**

Pag. 137. l. 1. Ἡγοούμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* et dial. seq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. **BOURD.**

Ead. l. 6. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem, Ledam vel Nemesim. **BROD.**

Ead. l. 7. Ἐξ αὐτῶν) *Ex ipsis mulieribus procreatos.* **BROD.** A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιῆσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιῆσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter ob formatos homines adcussent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum his consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignantur. **HEMST.**

Ead. l. 16. Μετ' ἅμ. Αἰθιοπῆας) Adludit ad locum *Homeri* II. A. 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς etc. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad *Hesiodi Theog.* v. 640. **CLER.**

Pag. 138. l. 1. Κλόπειν) *Loge κλοπῆν.* **BROD.**

Ead. 1. 2. 'Εσθ' ὅτι) Rescribendum est, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ πυρός ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι, norunt; qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae*: inepte interpretes, quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι. GRAEV. J. G. Gracivius pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, conjunctum, dividendum sit ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρός ἀπολωλέκαμεν etc. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* JENS. Recte monuit doctiss. Jensius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *Aeschin.* Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius τι ἔσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Ead. 1. 9. Δωτ. ἐάων) *Homer.* Od. VIII, 325. BROD.

Ibid. "Εξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω *Xenoph.* Cyrop. VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140. ἃ (ἐργα) ἦν μὲν καθάρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνεται, δυνατόν τῶν ἡμῶν ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. et *Celsus* apud *Orig.* VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cujus est in *Phaedr.* p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖου ἴσταται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται· idem saepius usurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam et *Xenophontis*, sententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Dissertt. XXV. p. 253. ibique D. *Heinsium*. Jam itidem adparet, quid spectaverit *Eunap.* in *Aedes.* p. 54. ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγον ἴσταται. HEMST.

Pag. 139. 1. 1. Κνισσῶν ἀγνιάς) *Euripid.* fine *Alcest.* — βωμόν. Formula haec non poetis tantum nota et familiaris, sed et pedestri sermoni. Vide *Demosth.* SOLAN. Scribendumne sit ἀγνιάς, an ἀγνιάς, ipsi veteres in diversum abiecerunt: utriusque sententiae meminit ad *Demosth.* *Midiam.* p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro posteriore stant *Harpocr.* in 'Αγνιάς, et *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 1317. ubi vide *Kuster.* Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam

pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: *Lucianum* in eadem fuisse opinione, ex multis ejus locis plane colligi potest. Vid. *Demosth.* in *Macart.* p. 1038. C. D. *Poll.* I, 28. HEMST.

Ead. l. 5. (Ἐλ. περί παπῶ) *Homer.* II. A. 317. BAOD.

Ead. l. 6. (Ἡμετέρα) An ὑμετέρα; placet magis, ut ad Deos adcusantes *Prometheum* referatur. GUIET. (Τυμτέρα) In omnibus libris legitur ἡμετέρα, absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

Ead. l. 9. (Ἡμῶν) Τμῶν scribendum videtur. GUIET. Minime. Cf. c. 18. Ἰσθ' ὃ, τι ἡμῖς τοῦ πυρὸς ἀπολαλέσαμεν; LEMM.

Ead. l. 13. (Ὀρησο) *Gaudeas.* BAOD. Adducit *Th. Mag.* in *Ὀνήσομας*, monens Atticum esse ὠνήμην et concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὀρησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse *Scholiastes.* HEMST. Ὀνάμην tamen *Diall. Mörst.* XII, 2. Char. c. 24. ἀπανάμην *Amor.* c. 52. et apud alios scriptores passim. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 12. sqq. LEMM.

Ead. l. 14. (Ἐξ καὶ δέκα) Sic *Dial.* seq. XVI. vultures. SOLAN.

Ead. l. 17. Μάντις ὦν) Non vates tantum, qualem se probat *Dial.* seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in *Aeschyli Prom.* V. v. 483. Exta dicitur inspexisse *Caucasi* pastoris dissecti apud *Plutarch.* de *Flum.* in *Phaside*, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur et *Maussacus*, et *Maussaco* longe major *Thom. Reinesius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidiisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἐκ τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καίνασον ἀναταμών, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγγνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paullo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur *Prometheus* ad *Caucasum* fuerit adfixus: quae si forte vera, jam oleum et opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula *Promethei*, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

Pag. 140. l. 2. Τῆς) *Hercules*, a quo etiam solutum eum quidam tradidere, Vide *Hesiod.* *Theogon.* 526. SOLAN.

Ibid. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BRON.

Ead. l. 3. Κατατοξεύσων) Diodor. Sic. IV. p. 155. D. τὸν μὲν αἰτὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Ἀλὰ πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

Ead. l. 10. Τὴν Θέτιν) Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praecacius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fati esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritasque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI.

Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei: et in seq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII. Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV. et Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic retinet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN. Obscure idem significat ipse Prometheus apud Aeschyl. Prom. V. v. 525. sq. ЛВНМ.

TANAQUILLI FABRI
NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN
TIMONEM LUCIANI

CAPUT I.

*Timon quo tempore vixit. quo anno haec acciderint, quae a LUCIANO finguntur. Κολυττός. 'Alai duplices. HELIODORUS eodem in loco bis emendatus. θυμός. de arca De-
calionis et Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, et unde. σωτήρ, et de illa voce iudicium CICERONIS. ἐσχατιά. de EPIMENIDIS aevo. LUCIANUS emendatus. Οἴτης pro Αἴτνης. de Jovis sepulcro ex historia sacra EVEMERI. SCHOLIASTES CALLIMACHI emendatus. In LUCIANO tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστυ contra ea, quae apud DIODORUM leguntur. LUCIANUS emendatus.*

Pag. 66. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli hujus πρωγωνιστής erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἡρώστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρουσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) et strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanae conjici

debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἐρμῇ, ὁ πεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Τμηττόν, ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil adtinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, et moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, et alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Diī sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος adpellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio et Hermolao ἐν ἔθνικοις, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἀποθὲν τοῦ ἄστεως vivat, addit: συνέγγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἡδύνато θηρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον· sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; et item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖραι·

Τοῦνορα δ' οὐ πένσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cum duae sint Ἀλαί, locum illum Plutarcki de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλαί ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose et facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paullo

et tragicum spirans, sed ita hominis fortunis et moribus conveniens, ut nihil ἡθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφε καὶ μέννασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.
Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Ead. l. 18. Ὡ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε) Haec Jovis cognomina, et plura item alia, diligentissime sunt et ingeniosissime a *Dione Chrysostomo* explicata Oratione I. de regno, pag. 8. editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: et qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Ead. l. 22. Ὑπερείδεις) [Ἐπερείδεις erat in ed. Graecarum nott.] Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est *Virgilius*, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meus de quodam *Heliodori* loco judicium aperiā; mihi enim rehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἄγκωνα θατέρως χειρὸς ἐπεδράσαν, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα etc. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortasse non dissentientibus, sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἄγκων χειρὸς? Scio quidem, et monent veteres magistri, ἄγκων quandoque esse ἐνιχαμπὴς τῆς χειρὸς: sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἄγκων θατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omitendum illud, quod in Milite glorioso *Plauti* est, os columdatum; sed κωμικώτερον.

Pag. 67. l. 1. Πυθμοῦ) Πυθμός et μέτρον non sunt eodem: itaque recte distinxit *Lucianus*; proprie enim Πυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex *Platone* demonstrare facile fit lib. III. de Republica, et lib. II. de Legibus; ex *Scholiaste* quoque *Aeschyli* in Septem contr. Theb. qui ait, βάλονται δὲ οἱ πυθμοί, τὰ δὲ μέτρα οὐ βάλνεται. pag. 74. edit. Steph. Ex *Luciano* praeterea ipso in de Saltat., cum ait de iis, qui inepte et perperam saltant, ἔτρα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἔτρα δὲ ὁ

ἔσθ' ὅς τις λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον et ἔνθμον! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαία ἢ τῶν μέτρων καὶ ἔνθμων διδασκαλία.

Ead. l. 16. Ἐπὶ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποιός est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio: τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est et tale aliquid in sexto Platonis de polit., ubi ναυκλήρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμποδισθεῖς.

Pag. 68. l. 9. Κοσκινηδόν) Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbis scilicet similiter exeuntibus, πετρηδόν, σωρηδόν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμους fieri κοσκινηδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ead. l. 11. Παγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑετός παγδαῖος dici φορητικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem παγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Haec et alia hujusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετοί τε legendum est, sed ὑετοῖ tantum. Quod autem vocem hanc παγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Ead. l. 14. Κιβώτιον) Locus adprime notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, et columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν σὺν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνι φασὶ περιστρεφὲν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφικεμένην δῆλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἶσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπτάσασθαι. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968. edit. Paris.

Ibid. *Λυκωρεῖ*) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum adpulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 69. l. 13. *᾽Ο θανμάσιε*) Honesta adpellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita *ὦ γεννάδα*, *ὦ δαιμόνιε*, et alia sexcenta.

Ead. l. 15. *Δευκαλίωνες*) Etsi constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas et calamitates *θεηλέτους*, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut etc.

Pag. 70. l. 9. *Μηδὲ ἀναγνόντες*) Verti, ne *legentes quidem*; nam metaphora est ducta *ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων*.

Ead. l. 11. *Σωτήρα καὶ εὐεργέτην*) Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant *σωτήρ καὶ θεός*. *Plutarch.* in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, *σωτήρ* Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece *σωτήρ*. *Trentius*: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat *σώτειρα*, quid enim aliud?

Ead. l. 12. *Ἐπὶ ταύτην τὴν ἑσχατιάν*) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius:

Ἄγρου ἔπ' ἑσχατιήν. ὅθι δώματα, etc.

Odyss. IV. item:

Ὄς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίῃ

Ἄγρου ἔπ' ἑσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι.

Odyss. V. *ἑσχατιὰ* hoc quidem loco nihil aliud quicquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. *Hesych.* et *Harpocration.* *Lucianus* infra vocabit simpliciter *ἀγρόν*.

Pag. 71. l. 4. *Νήδυμον*) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad *Homeri* locum.

Ead. l. 5. *Ἐπιμενίδην*) Somnus Epimenidis notissimus est ex *Diog. Laërtio*, *Suida*, et quo non? Sed inprimis observandum est, quod jam dicam. Auctor est *Diogenes*, eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, *Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse?* Quod evenire non potuit, nisi an-

nis post plus minus CLXX. Plato autem lib. I. de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Ἰερσικῶν δέκα ἔτησι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore adserant, fuisse ipsum Solonis familiarum? Viderint itaque alii. Certe ἀφοῖν θάνατον· nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Ead. l. 6. Οἷης) Error manifestus. legendum enim Αἰτνης· fulmina Jovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. Ἐναυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime cum Erasmus verterit, redaccenso etc. quamobrem in suo codice legit non ἐναυσάμενος, sed ἀναυσάμενος.

Ead. l. 8. Σῆς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum, is ita se habet: Κρήτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σέο Κρήτες ἐκτεήναντο· σὺ δ' οὐ θάνεις· ἐσσι γὰρ αἰεὶ. Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνως ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχεν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, JOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Jovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὀλίκως, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, et ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) decoraveruntque: et sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; et dicitur Vesta hanc urbem

creavisse, (ita loqui amat *Επνις*; isthuc autem *create* Graecum est *κτίζειν*, quod et condere significat) inque sepulcro ejus a inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΤΣ ΤΟΤ ΧΡΟΝΟΙ Ceterum in Cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ead. l. 11. Παρὰ τὸν Τμηττόν) Ibi enim erat Κολυττῆς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Ead. l. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 72. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud *Diodorum* memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄντων ἑκατόμβας, quod et apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque et viginti, ex *Schol. Hom.* in *Iliad.* A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ead. l. 2. Διάσια) Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vetas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda *Schol. Aristoph.* ad *Nubes*; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄσας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, et ἀσηθεῖς pro λυπηθεῖς, et apud *Herodotum* in *Thalia*, ἐδίξετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθεῖη ἀπολομένη τῶν κειμηλίων.

Ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν etc. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἰπεῖν hoc loco est, si quis minus exacte loqui velit etc. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως εἰπεῖν et ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ead. l. 9. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo injuria.

Pag. 78. l. 8. Ἄστυ) Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque adferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίους μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, adpellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit *Hermolaus* ἐν Ἑθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud *Hom.*, *Herodotum*, et antiquissimos quosque scriptores, repe-

riri ἄστυ pro πόλις quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud *Plutarchum* est Φωκίων ἄστυ, in vita Themistoclis. *Terentii* autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque *Luciani* nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud *Diodorum* est, non est quod tantopere moveamur.

Ead. l. 8. Ὑγανάκτει) Lego ἄγανακτοῖ, et ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

LUCIANUS sex septem locis emendatus. in XENOPH. conjectura. Proserpina et Ceres Θεσμοφόροι. DIOGENES LAERTIUS emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. LUCIANUS emend. ut et HESYCHIUS in Ἐρμῆς. LUCIANUS emend. δὴ pro δεῖ. DIONIS CHRYSOSTOMI locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρεμβάσεως. de hac voce ἤβηδόν, contra BUDAËUM et VALLAM. ὀρχηδόν, et alia quaedam.

Pag. 73. l. 10. Τοσαῦτα πιότατα τάυρων) Ajunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego ajo, solos barbaros Graeco dicere τοσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri adnotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρὰ τάυρων etc. tot femora taurorum etc. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non *Homerum*, non *Aristophanem*, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo adferendis testimoniis.

Pag. 74. l. 4. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse *Lucianum* λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ etc. *Terent.* magno conatu magnas nugas. alioqui istud λήρους nullo adjecto nomine non satis efficax videtur. — Cave sequaris. Λήρους simpliciter *Lucianus* dicit meras nugas, numquam majoris efficaciae, quam *Faber* finxit, caussa addit aliquod nomen. Alia enim sunt λήρος οὐκ ὀλίγος *Diall. Mortt.* X, 8. et λήρος πολὺς *ibid.* XX, 2. LXXII.

Ead. 1. 5. *Συνέβη πρὸς ἡμᾶς*) Etiam si nullum in Ms. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerisque omnes in hac esse opinione, *Luciani* textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis adtendunt, quid legant. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς; soloecismus est; et tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Ead. 1. 15 *Πρώην — Ἀναξαγόραν*) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus *Plutarchus* in *Pericle*, *Diogenes* in *Anaxagora*.

Pag. 75. 1. 3. *Συνετίβη παρὰ τὴν πέτραν*) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset *Lucianus*, συνετίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim juxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen juxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Ms. Codicis auctoritas confirmat.

Pag. 76. 1. 2. *Καὶ μόνον οὐχὶ διγράνοις ἐξεώθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες*) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeso nonne ἀνακόλουθον sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiant? Videlicet tota labes ex unius vocolae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ etc. quae una efficiet, ut omnia constant, sic, me veluti fuscina extrudebat, et ut ii facere solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliuntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Ead. 1. 17. *Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκεις*) Respicit locum, qui in *Pluto Aristophanis* est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὄσα. nam ex *Aristophanis Pluto* haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 78. 1. 9. *Πάλαι μὲν σου αἰτιάσθαι*) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria *Pluto* obijcere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his adcusare, vel, te rerum harum adcusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Ead. 1. 12. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον) Melius tibi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον.

Pag. 79. 1. 1. Εὐνοϊκὸν ὥς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ lingua communi, et ὥς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, collitur: nam ὥς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

Ead. 1. 2. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicor legendum κλεισθῆναι, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὁ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsisset supra, τακεκλεισθῆναι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Ead. 1. 7. Ἐπὶ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήμεντας) Ita Xophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήμενται. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰστώντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψήχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. VIII. Cyropaed. pag. 211. ed. stremae Leunclavianae.

Ead. 1. 10. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ead. 1. 12. Ὡ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Hujusmodi facetiā videtur Aristophanem est.

Pag. 80. 1. 1. Ἀπάγοι μοι χενθησομένην) Cum sequatur ὅτι ἀνοίγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι. qua voce significatur, puellam a marito foras permovendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια μοι fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγὴς, verum talis mariti nomen. Deinde in codice Brasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, Vel producat ultro.

Ead. 1. 5. Ἐπὶ ἀρότω παίδων γνησίων) Tragicum est. Nam in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laie daturum fuit:

Μὴ σπείρῃς τέκνων ἄλσχα δαιμόνων βλά.

Hecus, liberorum ne sulcum seras Diis

Invitis.

Ead. 1. 13. Τῇ Θεσμοφόρῳ) Virg. Legiferae Cereri. Causam explicat Diodor. lib. V. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed et Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρων τέμενος, Cereris et Proserpinae etc.

Ibid. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

Ead. l. 15. Στιγματίας) Notis compunctus, Cic. A Luciano autem alibi hujusmodi servus καταγράφος dicitur. Plauto autem literatus. Inde amarus ille Aristoph. in Samojocus, Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος. Apud Ptolemaeum in vita Periclis, quem adito.

Pag. 81. l. 2. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in remone, une bonne amende. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat.

At bona pars hominum etc.

quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucianus. Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῆγμα, morsum bonum, pro vehementi et acri.

Ead. l. 10. Αναλίδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquas vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τῶν ἄδου μᾶλλον ἢν κολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις γέλοις ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τριμμένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ead. l. 12. Πρὶν εἰσρῆναι σχεδὸν ἐκχυθησόμενον) Fac sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, in Nubib. de servo obscuro,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν.

Ead. l. 16. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφερέστερον τὸ πεχηνός etc.

Pag. 82. l. 9. Ἀμφοτέροις) Σκέλεσι videlicet.

Ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hincque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐπὶ τέρμα, sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignorance scriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello de conscribendis libris legitur: θάττον ἢ καὶ εὐμερέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς σκοπὸν, facilius ad usque scopum pervenerit. Idque Theophrastus in imitatione, qui pag. 305. edit. 2. Stephanianae, de Brasiliensi loquens, dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc

dem loco Ms. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendat.

Ead. l. 11. Ὀρνέων ἀνύτερον) *Horat.* de *Fortuna* — *si celeres quatit Pennas.* sed quod in Ms. Cod. legitur, impensius placet, ὀνείρων scilicet, quae et alata finguntur.

Ead. l. 12. Ἐπεσε δὲ ὕσπληγξ) Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis et curribus objectum erat, dejiciebatur. *Lucian.* in libello de non temere credend. calumniae, sic habet: καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τῆς ὕσπληγγος σύθους καταπεσούσης etc.

Ead. l. 15. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

Ead. l. 16. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρῆσθαι βρόχον) *Aca* laquei pretium, ait ille.

Pag. 83. l. 6. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a *Plutone* *Manium* Deo dari fingit *Lucianus*.

Ead. l. 10. Φορηδὸν) Verti, per bajulos domo efferunt; etsi scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

Ead. l. 12. Πρόκειναι) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανόν.

Ead. l. 13. Ἐπελπίζαντες) Non temere in hoc significato vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ead. l. 16. Λίνον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vinciendas epistolas, testamenta etc.

Pag. 84. l. 6. Πυρρήϊον, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυρρήϊα; Latinorum Comicorum *Byrria* est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas scribebatur *Bryges* pro *Phryges*, apud *Livium* *Andronicum*, et *Pacuvium* scilicet. *Tibius* servile quoque nomen est; unde in libello de saltation. junxit *Davos* et *Tibios*. οἶα δάων καὶ Τιβίων etc. Contra autem *Megacles*, *Megabyzus*, *Protarchus*, nobilium hominum nomina: sed *Megabyzus* *Asianum* est.

Ead. l. 10. Ὁ θύννος) *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, et celaria crescent.

Ead. l. 12. Παχύδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomoniam petiit. qui enim cute sunt crassior, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura

caussa est. Potest et aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ead. l. 13. Καὶ εἰ παριῶν ἄλλος μαστίξαι τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

Pag. 85. l. 4. Ἰκποτροφίας) Ἦπερ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id est δαπανηρὰ) ἐστίν.

Ead. l. 5. Εὐγενέστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit et Themistius ἐν βασιστικῇ.

Ead. l. 16. Ἰκπολίκα καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi, haud dubie Atheniensium ditissimi facere.

Pag. 86. l. 3. Ἐρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἐρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτήρος, ibi emendandum est, Ἐρμῆν ἐπὶ πώσεως ἰδέας etc. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Caussam apud Homer. habes:

Ὡ κομάτω σπένδεσκον, ὅτε μνησαίτο πότρου.

His addas licet Jul. Pollucis testimonium. Ἐρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἐρμῆς εἶδος πόσεως παρὰ Στράτιδι. Itaque certa emendatio est.

Ead. l. 9. Δυσέμετρον — ἐκλειλοιπός) Hujus διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est etc.

item:

Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi et illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λείψανα τοῦ χουσαῦ γένους.

Pag. 87. l. 8. Βαθυκῆτα πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videlicet βαθυκῆτης nihil aliud erit, quam qui βαθύ πύτος habet, id est, altis cavitates. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κύτος brevem esse; sciam praeterea, adlusisse Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est:

Ἦν (πύλαν scilicet) δὴ χρεὶ φεύγοντα καὶ εἰς μεγαλή-
τητα πόντον

ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάντων.

Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγαλήτεα προβαθυκήτεα? Non ausim sane adfirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum et alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello de pugnantib. inter se Stoicor. dictis.

Pag. 88. l. 11. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν etc. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δῆ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consulissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; etc. ridiculum, si quicquam aliud.

Pag. 89. l. 16. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 90. l. 1. Ὡςπερ ἐγγέλεις) Ms. Cod. ὥςπερ οἱ ἐγγέλεις.

Ead. l. 3. Ἐκπεφυκότη) Ms. ἐμπεφυκότη hoc loco male.

Ead. l. 5. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς) Disponenda verba sunt, ut et ratio et libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς προᾶγμα ἤδη etc.

Ead. l. 10. Καταλείπων) Ms. καταλείπων αἶν, ut sibi memorem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 91. l. 2. Ῥπερβάλω καὶ Κλέωνι) Homines sunt sua μοχθηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. et scripta in eum Scholia.

Ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀνδρεία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum D. Chrysostomi locum in Olymp. emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἀτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ ἑξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρείαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, et a me haud diversus abibis. Idque clarissimum et diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 92. l. 5. Ἐγχειρήσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ead. l. 7. Ῥάνος) Notanda metaphora; quasi qui vestem

recentem et integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Ead. l. 11. 'Απολείπει) *Leg.* vel ἀπολείπη, vel ἀπολείπη.

Pag. 93. l. 1. 'Ημεῖς δὲ προσῶμεν) *Ms.* ἡμεῖς δὲ καὶ προσῶμεν.

Pag. 94. l. 3. 'Αθηναίων τὰ πρῶτα) Ita *Lucret. Primav. rorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν πολέμων.

Ead. l. 10. Τόνδε Αἰῖ) Versus *Hom.*

Pag. 95. l. 5. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*, neque id patitur *Graeci sermonis consuetudo*. — Sunt eadem illa, quae modo c. 83. τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολὰ ταῦτα dicta, quae tamen et ipsa *Faber* in versione non recte reddidit. *LEM.*

Ead. l. 15. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδόν) Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἤβηδόν, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquam plurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. VI. ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἤβηδόν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδόν, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc *Luciani* loco, neque porro in illo *Herodoti*, verti debere ἤβηδόν per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in *Lexico Herodoteo*, quod ex *Cod. Ms. Goldasti* evulgatum est, ἤβηδόν conversum per ὄρχηδόν· at illud ὄρχηδόν legitur apud *Herodotum* in VII. ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt viritim, vel, quod propius ad vocis originem accedit, una serie, uno et perpetuo ordine. Historia sicse habet. Cum grandis pecunia e redivit metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ξυλλογὴν λάξεσθαι ὄρχηδόν ἕκαστος δέκα δραχμὰς etc. Sed ibi iterum

Valla ad *puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἡβηδὸν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 96. 1. 3. Οὔτοι ἀπόβλητα) Ex *Homeri* versu:

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Ead. 1. 13. Προεδρίας) De hoc honore lege, quae ab *Isaac. Casaub.* adnotata sunt ad *Theophrasti* *Character.* p. 161.

Pag. 97. 1. 1. Τπέβαλλες) Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ead. 1. 2. Ἐπιβουλεύονσί μοι) Legendum arbitror σοι.

Ead. 1. 5. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθείς) Latine, capite protrusus foras. *Phaedr.*

Ead. 1. 8. Μήθ' ἤκειν) Ms. μηκέθ' ἤκειν.

C A P U T I I I.

*LUCIANUS emendatus. Parodia ex PINDARO. lectio in LUCIANO confirmata. Ἐλείου βωμός. LUCIANUS emendatur. LUCIANUS iterum emendatur in ἐκσελῶν τῶν ἄλλων. POLLUX et PHILOSTRATUS emendati; ut et LUCIANUS. Ἐρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκειν, διδάσκαλος. discipuli apud TERENTIUM. ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ quomodo intelligendum. Ἐπιπηδᾶν. LUCIANUS emendatur. JOSEPHUS emendatur duobus locis. CALLIMACHI locus apud SCHOL. PINDARI emendatus. ὄθμα quid. LUCIANUS duobus locis correctus. καρύκη. PLUTARCHI locus contra *Amiotum* explicatur in *ALEX. Glossema* ex LUCIANO ejectum. PLAUTI locus adversus PALMERIUM confirmatus.*

Pag. 98. 1. 8. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita *Virgil.* *remigio alarum.* Ita γονιμώτατος poëta *Lucret.* de avibus dixit:

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ead. 1. 9. Σέ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. *Aristophanes* saepe. Latini dicunt, *Heus, heus, tibi dico.* *Terentius* et ante ipsum *Plautus.* Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Ead. 1. 12. Τμὴν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam jam antea abituriebat. dein-

de istud ὅτιν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 99. 1. 2. Ἄνθρακας εὖρω) Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

Ead. 1. 5. Ὡ χρυσὸν) Versus Euripideus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ etc. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νύκτι, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, αὐτὸν fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia et ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Ead. 1. 10. Τὰ ἐν Αἰλφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

Ead. 1. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ: quippe cujus imago ibi, in ἰσχατιᾷ scilicet. Nam ἰσχατιὰ est χωρίον νομαῖς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διωθέρας pingebatur. Justinus lib. XLIII. In hujus radicibus templum Lyeaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum adpellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διωθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διωθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, et elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διανοίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogetes, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, Μιῖ μοι sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰ βομβάζ.

Pag. 100. 1. 2. Ἐπεροψία) Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. III. cap. 9. primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐκπελάσσο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ead. 1. 3. Ἐλέω βωμὸς) Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δίκαστηροῖς Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, et Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέω primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Ead. 1. 4. Ἐπικουρήσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρῆσαι, vertit enim *suppeditare*.

Ead. 1. 5. Ἐθῶν) Ms. ἡθῶν.

Ibid. Μονήρης δλαιτα) Hanc vitam qui vivebant, ii μόνῃς et ἰδιασταὶ dicebantur. *Diogen. Laërt.* in Thalete.

Ead. 1. 16. Εὐωχεῖτω) Legendum εὐωχεῖσθω. ἀναμεινῶ-ω significat aliquem convivio accipere, εὐωχεῖσθαι autem *erubescere*. error turpissimus.

Pag. 101. l. 1. Ἐκείων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκτεῖν τινός, sed τινά· itaque τοῦ ἐκείων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum τινός ὢν τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non solum poetarum tantum, sed et *Thucydides*, et *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector, doce, et favebo.

Ead. 1. 3. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati, testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed et seculera et cippos coronare mos fuit.

Ead. 1. 4. Δυσκόλια) Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τῶν τῶν. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκόλος, aliam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* L. III. Apollon. c. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

Ead. 1. 7. Πίπτη καὶ θάλατῳ) Quo majus incendium fiat scilicet.

Ead. 1. 9. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

Ead. 1. 11. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echekratidae filius*. quod et supra visum est, et infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum et editorum non miretur?

Pag. 102. l. 9. Γναθωνίδης) Apud *Terentium* *Gnathonici* x *Menandro*.

Ead. 1. 10. Ἐρανον ἀτήσαντι) Qui coenam vertunt, ii mihi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δειπνον· neque hic quicquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. et 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos adferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque *Plinii* junioris iudicium secutus, et inopia linguae Latinae coactus.

Pag. 103. l. 4. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Qui nuper enul-

gati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκειν simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ προεπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut etc. Quo loco qui legunt, Num immemores discipuli, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. XIV. Ἀστυδάμας ὁ τραγωδὸς τότε πρῶτον ἐδίδασκεν. Ita igitur hoc loco διθυραμβοὶ νεοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Ead. l. 6. Ἑλεγεῖα ᾄσῃ) Quia elegia ab origine primae luctui dicata erat. Inde est, quod et apud Hesych. Ἀλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἀισὴ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graeci est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ. et hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. de saltat. sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ πυρβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ. ibidem, καὶ δὴν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 104. l. 6. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ etc. scilicet διὰ παρενθέσεως.

Ead. l. 11. Ξυνέφηβοι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. I. cap. 7. ἐπιδιότης δὲ, ἡ βίασκων ἢ ἐξ ἐφηβῶν δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ead. l. 12. Ἐπιπηδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid adpetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐπαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 105. l. 8. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie. at alias aliud.

Ead. l. 16. Ἐρεχθηίδι) Mendum est. legendum enim Ἀλγηίδι; quippe Κολυττός erat tribus Aegeidis, teste Harpo-

at. δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus *Luciani* corruptus erat. Nam ubi t. Colyttum tribus Aegēidis fuisse, Timonem *Luciani* laudat. Iror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Leursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correptiones conguessit, quae ad horum locorum adpellationes pertinent.

Pag. 106. l. 1. Θεωρικόν) De aere theorico diligentissime *Harpocraton*, ex quo verbum de verbo transtulit *Suis*, quae de hac voce habet. Legendi quoque *Demosthenis* interpretes.

Ead. l. 3. Ὀφελος) *Josephum* bis emendo hujus verbi occasione, Antt. Jud. lib. III. cap. 2. Ubi enim in *Basiliensi* editione, postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, iniquatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότον μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox *φελος*, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque το καὶ, legendum ὡς, et totus locus ita concipiendus: ὡς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότον μὴ παρόντος, ὄφελος οὐδέν ὄν. diligens lector *Josephum* adibit. Istud autem ὄφελος οὐδέν ὄν, tertio ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, et δόξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctoribus, et qui *Lutetiae* vitam agerent, et codicibus *Regiae bibliothecae* frui possent; Nobis non licet esse tam beatis.

Ead. l. 4. Ἐρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita *Pindarus* olim *Athenas* vocaverat Ἐρεισμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus* et *Schol. Aristoph.* Ceterum non possum preeterire *Joseph* locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρεῖδω, unde natum Ἐρεισμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νέος ὢν ἤμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρησμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρησμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρησμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

Ead. l. 5. Βουλὰὶ ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud *Heliodorum*, ubi *Cnemon* casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. contr. Androt. eum adito, si vacat.

Ead. l. 11. Τελεῖω ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῶν vero, cum octies tantum. *Scholias* *Pindari* edit. Rom. in *Pyth.* φασὶ δέ τινες ὅτι δῶδεκα δρό-

μους ἀνύει τὸ τέλειον ἄρμα· τὸ δὲ πωλικόν, ὀκτώ. Tam vero adfert *Callimachi* locum, cui ἤπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρου.

Sed quid hoc, quaeso, ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρου: Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νόσσαν, (ita metam vocabant;) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hezychium* ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς, (emenda et scribe, ὡς *Αἰολεῖς*: nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi erui-mus) ex ὄθισθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex *Eustathio* discere est. Quemadmodum autem *Horatius* alicubi dixit, flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita *Callimachus* dixit ὄθμα δίφρου (δίφρου est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἄρμα. Itaque *Callimachi* versum Latine sic vertas licet:

Duodecies circa metam egit celerem currum.

In eodem versu lego, ἐξήλασεν pro ἐξήγαγεν· quod improbatum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ead. l. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) Ἀχαρναί, ut auctor *Thucydides* ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δῆμων. distabat ab urbe sexaginta stadiis. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnata fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυλοῖς, (locus est Atticae) et quidem ἵππομαχίᾳ βραχείᾳ, itaque hinc facile cuivis adparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus *Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur *Thucydides*; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum Peloponnesios, qui circa *Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ead. l. 17. Δύο μοῖρας) Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν

ἀπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μόρας dicas, vel
 ρας, perinde est, et Mss. Codd. variant.

Pag. 107. l. 7. Ἡλιαία) Nullum olim Athenis forum ma-
 s fuit. Harpocraton. Pausanias. Nota autem differre βουλὴν,
 κλησιν, (quod per δῆμος intelligo) et ἡλιαίαν quod dili-
 nter monuit Hesychius.

Ead. l. 13. Συγγενὴς ἀγχιστεὺς) Recte. differentiam enim
 noscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

Ead. l. 16. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ
) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ; le-
 ndum ἔγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν etc.

Pag. 108. l. 16. Ὀπισθόδομον) Ubi aerarium. Aristot-
 anes in extremo Pluti.

Pag. 109. l. 13. Ἀντοβορέας) Facete, ficta vox, ipsissi-
 us Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 110. l. 6. Καρύκης) Erat Ἀντίον ἔρεσμα ἐξ αἵματος
 ἃ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium op-
 me Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων
 ῥτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δέ, τὸ ταραττεῖν, ἣν καρύ-
 ῃν φασὶν αἱματώδη τὴν χροὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν
 αλουμένην αἱματεῖαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ
 ῥιμματος ἐστὶν εἶδος ἐξ ἄρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ
 ἰατρίος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματεῖαν non
 ecte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεῖα, vel, ut apud
 ollucem est, αἱματῖα, est quod vulgo dicimus, soupe brouillée,
 k sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, et
 njecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις et λόγοι ἐπικν-
 κείοι· unde etiam λέγειν et ἄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem
 ag. 382. edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut
 Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id
 acerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obsesset: etsi
 nim Amioti faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho fa-
 ere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris
 est, et non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet,
 aucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas
 e recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro
 illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, et
 alentis viginti scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus
 xpugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum stude-
 et, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio

quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e consensu surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, quicquid licem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ εἰσὶν οἱ θεοὶ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis verum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebat, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem mos: sumto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quidamque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis nodiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum huiusmodi mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ἤδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen *Amiotus* interpretum *Plutarcho* quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihil certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κλεῖν, qui signifie réjouir par un doux chant, et comme enchanter; nihil inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κλεῖν et κύλις nihil quicquam commune est, non certe magis, quam inter ἀγαπᾶν et φίλλα, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tanta loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more addito, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit et elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt adgressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μωρίαν ὁμοεισκάνω ἀσμενέστατα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quicquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cujusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex *Ciceronis* orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (et quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum

adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarē, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis et salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni *Virgilium* denique post tot alios, quidni *Aristophanem*, et *Plantum* corruptum eunt? Nam *Homerum* quidem ipsum, sat scio, non adtingent. Nuper enim νέος quidam φωσφόρος exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquādo a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, δὸς, ὦ παῖ, δὸς ἐμοὶ λεκάνην, ἐμσεῖώ γάρ;

Pag. 111. l. 7. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ead. l. 12. Ὡςπερ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥςπερ, et scribendum οἱ, jungendumque cum συνδεδρομήκασιν.

Pag. 112. l. 2. Μάξα) Nihil aliud, quam ἄλφιστα ἑλαφὲς πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάξα pro festis diebus in Prytaneo dabatur, panis autem, festis. docet *Athenaeus*. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάξαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παραιτιδέναι.

Ead. l. 4. Ἐννεάκροννος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus est, ut scribit *Harpocration*, et ex eo *Suidas*. *Hesychius* autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

Ead. l. 13. Κυματώδους γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης scilicet; quae vox ab *Eustathio* in *Odyss.* exponitur ἀκτὴ ἐνθα δηλαδή τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud *Herodotum* reperiri; et vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam *Suidae* mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter *Agathiae* locum. Sed antiquum obtinet *Suid.* solet etenim, neglectis vetribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 113. l. 2. Αὐτῷ) Lege σταντῷ.

Ead. l. 4. Τάλαντον) Ms. ἡμιτάλαντον.

Ead. l. 8. Αἰγινήτικους) Ad ridiculum, nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

Ead. l. 12. *Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων*). Locus est apud *Plautum* in *Aulularia*, — *Postquam implevisti fustibus istorum caput*, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus *Palmerius* legens, *impluisti in caput*. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat *Plautus*; qui non in *Aulularia* tantum, sed in *Casina* quoque ea loquendi ratione usus est. — *Ego te implebo flagris*. Et certe tale aliquid videor apud *Aristophanem* legisse.

Pag. 114. l. 1. *Μῶν*) In Ms. est *Τίμων*. sed dividuum facito, *τί; μῶν* etc. quid? num te etc.

ADDENDA ET EMENDANDA.

- Pag. 5. l. 12. παρεδεδόμην* defendit tanquam ἀνακόλουθον *Georg. Ludov. Walch.* in *Emendatt.* Liv. p. 187. ingeniose quidem, neque tamen ita, ut satisfecerit.
- Pag. 20. l. 13. legi vult ἄξιος ἂν μοι δοκώλην* (pro δοκῶ) etc. *Brunck.* ad *Aristoph. Avv.* v. 355. referente *Jo. Seagero* in *Classical Journal* N. XI. a. 1812. p. 126. qui quidem fasciculus sero mihi contigit, ut inspiceretur.
- Ead. l. 15. γοῦν* pro οὖν vult *Jo. Seager.* l. c.
- Pag. 22. l. 12. leg. τί οὖν; οὐχὶ καὶ* etc. *Jo. Seager.* l. c. quod et *Interpres Latinus* sensisse videtur.
- Pag. 24. l. 4. ἐγκαταμύξας* firmatur *Codd. Pariss.* a *Boissonadio* consultis, ut ipse refert ad *Philostr.* p. 471.
- Pag. 30. l. 11. conj. J. Seager.* l. l. καταφθονεῖν αὐτῶν, quod ab *Abreschio* praereptum.
- Pag. 33. l. 12. conj. Seager.* ὥς δι' ὀλίγον τε ἡμῖν etc.
- Pag. 41. l. 1. conj. idem* ibid. τῶν δὲ φίλων τούτου τὸν μὲν ἐχθρόν, τὸν δὲ etc. audacius.
- Pag. 42. l. 6. conj. idem* οἱ προσιόντες αὐτοῖς.
- Pag. 43. l. 4. conj. idem* αὐτοῖς ἐκείνοις, ut in *V. 2.* et *A. 2.*
- Pag. 47. l. 2. repetiit Jacobsius* conjecturam suam τότε μὲν — ἄλλοτε δὲ in *Animadvv.* ad *Achill. Tat.* p. 556.
- Pag. 51. l. 4. ὑπερβαίνειν* mallet *Seager.*, quod nunc receptum.
- Pag. 54. l. 3. οὕτω δὲ* idem, ut jam editum.
- Pag. 55. l. 4. τοῦτο ἄρα, τὸ Τηλέφου* etc. idem.
- Pag. 59. l. 10. ἐνέα* idem (mutas). Sic etiam *A. 2. ἐννέα.*
- Pag. 69. l. 5. ἀποφανοῦσι* idem.
- Pag. 70. l. 6. εἴ (pro ἤν) πον — ἐντύχοιμι* *Jacobs.* *Animadvv.* ad *Achill. Tat.* p. 900.
- Pag. 72. l. 12. distinguit Seagerus:* — καὶ ἑταίρους ὦετο, ὅτ' εὐνοίας πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ· et ironice haec ultima dicta putat.
- Pag. 84. l. 2. ὑπεξυρημένος ἤδη* (pro ἔτι) idem.

Pag. 92. l. 13. πρὸς οὐρανὸν (pro αὐτὸν) ἀποβλέπων co:
Boissonad. ad *Marinum* p. 108.

Pag. 95. l. 7. ὁ πλοῦτος ὁ ἔνυμος (pro ὁ ἐμὸς) *Seager.*

Pag. 98. l. 12. ἐπιστήσομαι, *adereo*, *juxta stabo*, *idem.*

Pag. 99. l. 16. τὸ αὐτὸ (πυργίον) καὶ τάφον. *idem.*

Pag. 101. l. 2. ἐπ' ἅν δὲ δέη ἀποθανεῖν, ἐαυτῷ στέφει
 ἐπ'. *idem.*

Pag. 104. l. 5. ὠδικώτερον de meo scripsi pro ὠδικότερον

Pag. 116. l. 6. οἷα τ' ἦν rescripsi pro vulg. οἷά τ' ἦν, ad-
 nente amiciss. *Stallbaumio.*

Ead. l. 14. διαφερούσας nunc exaratum, eodem auctore: οἷα
 διαφερούσας erat.

Pag. 117. l. 3. *Seager.* conj. οὕτω ποτὲ χρῆ etc.

Pag. 123. l. 21. *idem:* εἴ που τις (pro τῆς) χιόνος etc.

Pag. 137. l. 10, *idem:* ἄμεινον ἂν προσετησάμην.

Pag. 147. in *Schol.* ad p. 60. l. 8. *Λυσίμαχος*] adde *Nouz*
 „Vid. *Fischer.* ad *Weller.* T. I. p. 201.“

Pag. 171. l. 36. lege 118. pro 116.

Pag. 449. quae ibi de verbi ἐκσελεῖν usu a me dicta sunt
 majus his pondus accedit ab auctoritate *Courierii* ad
 sin. p. 309.